

੧੬ ਸੁਸਤਿਸ਼ੀਗਵੇਸਾਨਮਤਾ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਾ॥

ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਾ॥ ਇਨਮਤਾ॥ ਆਖਿਸੁਪਰਾਨ

ਗੁਰਮਤਿਖਤੋ॥ ਪਰਾਸਰੇਵਾਚਾ॥ ਪਰਾਸਰਮੇਤੇਕਉਕਤੇਤੇ

ਕਿਤੇਮੇਤੇਯਤਿਜੇਤੁਏਉਪਦੇਸੁਕਰੋਤੋਸੋਅੰਮ੍ਰਿਤਸਮਾਨਤੋ॥

ਸੋਮਨਕੇਪਾਤ੍ਰਸਿਉਪੀਉ॥ ਅਰੰਨਗਾਇਏਤੋਰਿਨਤੋਤਿਸ

ਕਾਤਿਅਗਕਰੁ॥ ਅਰੁਐਸੇਨਤੋਇਜੇਏਕਕਾਨਕਰਸਵ

ਦੁਕਰੇਅਰਦੁਸਰੇਕਨਸੇਨਿਕਾਸਦੇਵੈ॥ ਇਸਤੇਪਰੋਜਨਸਿ

ਧਨਤੋਇਗਾ॥ ਅਬਕਥਾਪੂਤਕੀਕਤੇਤੇ॥ ਤੁੰਸੁਵਦੁਕਰਾਸੁਰੁ

ਮਨਿਰੰਤਰਿਬਿਖੇਉਤਾਨਬਾਦਅਰਪਾਬਤਦੋਨਤੁਰਾਈਰਾਜੇ

ਰਕੁਵਰਤੀਥੋ॥ ਜੇਉਦੇਅਰਮਸਤਲੋਤਿਨਕਾਰਾਜਥਾ॥ ਊ

ਤਾਨਬਾਦਕੀਦੋਇਸਤੀਥੀ॥ ਏਕਕਾਨਮੁਸੁਰੁਤਅਰਦੁ

ਸਗੀਕਾਨਮਸੁਨੀਤਥਾ॥ ਸੁਨੀਤਤੇਧਨਾਮਪਤਉਤਪਤਤੁ

ਆਮਰਪਿਤਕਉਪਿਆਰਥਾ। ਏਕਾਦਿਨਗਜਾਮਿਘਾਸਨਪਰਬੈਠਾ
 ਥਾ। ਧੂਤਾਮਾਇਆਕਰਗਜਾਕੀਗੋਟਬਿਖੇਬੈਠਾ। ਸੁਰੁਤਜੇਗਜਾਕੇ
 ਨਿਕੋਟਿਬੈਠੀਥੀ। ਜਬਧੂਤਕਉਗਜਾਕੀਗੋਟਮੇਟੇਪਾਤਉਮਤ
 ਮਿਰਕੀਆਮਗਨਿਉਸਕੇਮਨਬਿਖੇਬਲਉਠੀ॥ ਅਰਧੂਤ
 ਕਉਕਤਾਜੇਗਜਾਕੀਗੋਟਤੇਨਿਕਸਜਾਤਾਨਤੀਤਉਪਾਛਤੇਰੇਜਾ
 ਤਿਗੋ। ਅਰਜੇਤੇਗੀਇਛਗਜਾਕੀਗੋਟਬੈਠਹੋਕੀਥੀਤਉਮੇ
 ਰਉਦਰਬਿਖੇਆਵਤਾ। ਅਰਐਸੀਏਕਤਾਬਕੀਧੂਤਕੇਮੁਖਪਰ
 ਲਗਾਈਜੇਧੂਤਮੁਛਾਤੇਇਕਰਧਰਤੀਪਰਗਿਰਪੜਾ। ਬਹੁਤ
 ਰੁਦਨਕਰਤਾਮਾਤਾਕੋਨਿਕਟਿਆਇਆ। ਜਬਮਾਤਾਧੂਤਕੀਯਤਿਅ
 ਵਸਥਾਦੇਖੀਤਬਪ੍ਰਛਾ। ਕਿਤੇਪੁੜਤੇਗੀਯਤਿਅਵੰਧਾਕਿਉਕਰਭਈ
 ਤੈਐਧੂਤਬਿਰਥਾਸਰਬਪਰਗਟਕੀ॥ ਤਬਮਾਤਾਕਤਾਕਿਤੇਪੁੜਸੁਰੁ
 ਤਤੁਤੁਕਉਸਾਭਕਉਤੇ। ਤੇਰੇਜਨਮਕੇਰਿਹਨੀਚੇਥੇ। ਕੁਮੇਰੇਓਟਰ

ਤਬ

ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਨੀਤ ਉਥੇ ਸਕੇ ਉਦਰ ਬਿਖੇ ਆਵਤਾ ਅਬ
 ਕੋਧ ਕੀ ਏਕਿ ਆਉਤਾ ਹੈ। ਏਧੁ ਰਾਜ ਆਸਨ ਅਰਛੁ ਤੁਝ ਅਰ ਅਸੁ ॥
 ਅਰਤ ਸਤੀ ਓ ਸਕ ਉਪਾਧ ਤਤੇ ਤਿਜੇ ਪੁਨਰੁ ਪਤਿ ਇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ
 ਅਰਛੁ ਮਤ ਕਹੁ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੇ ਰਖ ਅਰ ਸੇਕ ਦੇਨ ਤੁਧ ਰਮ
 ਸਹੀ ਰਕੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਕ ਨ ਕਹੁ। ਅਰਭ ਜਨ ਨ ਰਾਇ ਦੁਕਾ ਕਹੁ। ਜੇ
 ਸਹੀ ਰ ਅਰ ਸਹੀ ਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਤਿ। ਤਬ ਧੂਤਕ ਤੇ ਮੇ
 ਨੇ ਕੋਧ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕੀ ਆ। ਅਰ ਵੀ ਕਰਤਾ ਤੇ ਜੇ ਤੇ ਸਹੀ ਰੀ ਅ
 ਰ ਮਾਨ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਅਰ ਪਰ ਮਾਰ ਸਕ ਉਪਾਵੇ। ਅਬ ਚਾਨ
 ਰਾਜ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਭਈ ਹੈ। ਏਤਾ ਬਚਕੁ ਤਿਕ ਰਿਧੂ
 ਤਹਿ ਤੇ ਨਿਕਸਿ ਆ। ਅਰ ਬਨ ਬਿਖੇ ਗਯਾ। ਸੇ ਬਨ ਕੇ ਸਾ
 ਥਾ ਮਾਨੇ ਸੁਰਗ ਥਾ। ਪਰਾਸਰੇ ਵਾਚਾ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕੇਤੇ ਤੇ
 ਮੇਰੇ ਧੂਤ ਦੇ ਕ ਬਚਨ ਮਾਤਾ ਕੇ ਸੇ ਅਤੀ ਤੁਤੁ ਆ ਅਰਤ ਬਿਖੇ
 ਮੇਰੇ ਛੂਟੇ ਰਾਗ ਨੀ ਦੇਖਤਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਹਤਾ ਮੁਖ ਕੇ ਧੂਤ ਕੀ ਨਿਅੰ

ਈਕਿਮੀਨਿਦਖਨੀਦੀਆ। ਤਤੇਕੈਮੇਤਿਯਾਗੀਤੈ। ਬਹੁਤਪ੍ਰ
 ਸਰਕਤਜਬਪ੍ਰਤਖਨਬਿਖੇਗਇਆ। ਤਬਦੇਕਠਉਰਮੇਪਤੁਰਾ
 ਜਤਾਸਪਤਰਿਖਬ੍ਰਤਮਾਂਪ੍ਰਤਬੈਠੇਥੋ। ਪ੍ਰਤਉਨਕਉਦੇਖਕਰਿਤੈ
 ਰਉਤਕਰਤਭਯਾ। ਜੈਮੈਉਤਾਨਬਾਟਗਾਜੇਕਪ੍ਰਤਤੈ। ਅਰਮੁਣਕ
 ਉਦੈਗਗਉਪਜਿਆਤੈ। ਨਾਗਾਇਏਜਨਕਾਮਾਗਮੁਏਉਪਦੇ
 ਸਕਰਤਾ। ਤਬਰਿਖਤੁਕਤਤਉਪਾਂਚਵਰਖਕਾਬਾਲਕਤੈ। ਏ
 ਗਗਕਾਰਨਕਿਆਤੈਤੁਣਕਉਜੋਗਨੀਦੇਖਤੇ। ਜੋਤੁਣਨੇ
 ਅਬੀਸੰਸਚਸੀਤਉਸਨਨੀਦੇਖਾ। ਤਬਪ੍ਰਤਕਤਜੋਮੁਣਕਉ
 ਉਪਦੇਸਨਾਕਰੋਗੇਤਉਪ੍ਰਾਣਕਾਤਿਆਗਕਰੋਗਾ। ਤਬਰਿਖਤੁਨੇ
 ਵੀਚਾਰਕੀਆਜੋਅਚਰਜਨੀ। ਜੋਅਪਨੀਪਰਤੀਤਤੇਚ
 ਲੈਨੀਤਉਗੋਬ੍ਰਿਦਕਉਪਾਵੈ। ਬਹੁਤਰਿਖਤੁਕਤਪ੍ਰਤਤੈ
 ਗਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੈ। ਤਬਪ੍ਰਤਕਤਚਾਤਤਾਏ। ਸੇਪਦਕਉ
 ਪਤਚੇਜਤਾਅਉਰਕੈਈਨੀਪ੍ਰਤਚਿਆ। ਤਬਮਹੀਲੇਕਤ

ਤੇ ਪੁਰੁਤ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕ ਭਿਕਾਰੀ ਜੈ ਕਾ ਮਨ ਤੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਤੇ ਇਹ
 ਅਰਥੇ ਸਾਕ ਉਨ ਤੇ ਜੋ ਆਪਾ ਤੇ ਆਗ ਕਰ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕ
 ਆਇਆ ਤੇ ਇਹ ਅਰਥੇ ਕ ਛੁਚਾ ਤਨਾ ਕਰੇ ਅਰਥਾ ਪਤਿ ਤੇ ਇਹ ਤੁ
 ਥ ਅੰਗ ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਪੂਰਨ ਸਰ ਤੇ ਉਪਰ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਬਾਸਨਾ ਉਠਾਇ
 ਰਿਉ ਸਕ ਉਤਤਾ ਉਠਾਇ ਤੇ ਆ ਅਰ ਮਨ ਕ ਉਉ ਸ ਸਾਥਾ ਜੇ ਕਾ ਕ
 ਛੁਚਾ ਤੇ ਗਾਥੇ ਪਾਵੈ ਗਾ ਬੁਝੁ ਅੰਗ ਗਾਨੇ ਕ ਤਾ ਵੁਝੁ ਜੇ ਤੇ ਮ
 ਨ ਬਿਖੇਦਿ ਆਪ ਕ ਤੇ ਜਾਣੁ ਜੇ ਬੁਝੁ ਮਾ ਅਰ ਚੀਟੀ ਬਿਖੇਦੁ ਤੇ
 ॥ ਅਰਥੇ ਚਾਨਾ ਉਚਰ ਪਦ ਕੀ ਗਾਥਾ ਤੇ ਤਉ ਘਟੀ ਵੀ ਚਰਕ
 ਰਥੇ ਸਰੁ ਵੀ ਤੇ ਬੁਝੁ ਕਰਤ ਕਾ ਜੇ ਜਗ ਪੁਰਖ ਆਤਮਾ
 ਕ ਉਭਰ ਜਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਤਉ ਪੂਰਨ ਕਾ ਮਤਿ ਹੀ ਬੁਝੁ ਪ੍ਰ
 ਲਤਿ ਨੇ ਕ ਤਾ ਜੇ ਤੁਝ ਕ ਉਚਰਾਨਾ ਤੇ ਜੇ ਇਕੁ ਕੇ ਪਦ ਉਚਰਾ ਤੇ
 ਤਉ ਜੇ ਸਰਨ ਗਤ ਜਗ ਕੀ ਤੇ ਤਿਸ ਕ ਉਚਿਤ ਕਰਾ ਬੁਝੁ
 ਬਸ ਸੁਕਤਾ ਜੇ ਪੂਰਨ ਤੇ ਵੇਦੁ ਕਾ ਮਨ ਲੇਖ ਪੁਰ ਲੇਖ ਕਾ ਘਟਿ

ਹੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਸੇ ਅਗਨ ਤੇ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਪੋਨੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ
ਨਾਨ ਗਾਇਓ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ। ਤਬ ਧੂਤਕਰਾ ਉਸ ਕਉ ਕਿਉ ਕਰੀ
ਚਿਤ ਕਰੀ। ਤਬ ਰਿਖੁ ਨੇ ਕਰਾ ਜੋ ਮਨ ਕਉ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਿਸ ਕੇ
ਸੋ ਉਠਾਇ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਜਗਿਆਸਾ ਬਿਖੇਲੀ
ਕਰੁੰਦੈ। ਅਰਪੀ ਛੇਤਗ ਵਾਨ ਬਿਖੇਲੀ ਫੁਤੇ ਟਾਏ। ਪ੍ਰੇਮ ਨ
ਯਾਤਿ ਮਨ ਕਉ ਦਾਸ ਨ ਤੇ ਨਿਵਤ ਕਰ ਗੋ ਬਿਦਸਾ ਬਜੇ ਰੁਭ
ਜਨ ਅਰਤ ਪਸਿਆ ਯਾਤੀ ਤੇ ਜੋ ਜਾਨੇ ਸਰੁਟੀ ਤੇ। ਜਬ ਤੇ ਨੇ
ਐਸੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤਬ ਗੋ ਬਿਦਤੁ ਪਰਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਇਗਾ।
ਅਰਵੁ ਪਦ ਜੋ ਤਿਲੋਕੀ ਬਿਖੇਦ ਰਲੀ ਭਾਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੇ ਇਗਾ। ਧੂਤਕਰਾ ਤਿਬ ਚਨ ਸਵਹੁ ਕਰਕਰ ਅਰਮਨ ਬਿਖੇਦਿ
ਸਥਿਤ ਕਰਕਰ ਉਂਤੇ ਚਲਾ। ਅਰਯਾਤਿ ਬਰਥਾ ਲੋਕ ਤੁਨੇ ਉ
ਤਾਨ ਬਾਦ ਸੋ ਕਰੀ। ਜੋ ਧੂਤ ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬਨ ਕਉਗ
ਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਗਨੀ ਦਾਨੀ ਉਕਰਿਆਗਿ ਅਕਰਤ

ਰਹਿਆ॥ ਜੇ ਬੇਗੀ ਪੁਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਜੇ ਤਿਅੰ ਸਗ ४
 ਜ ਕਾਲੇ ਤਿ॥ ਅਗਤਿ ਆਗਾ ਤਿਅਗਾ ਕਹਾ ਪੁਤ ਯਤਿ ਬਾਤ ਸੁਦ
 ਵਰਕਤਾ ਜੇ ਅਬੀ ਏ ਕਰਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਮਾਗਾ ਬਿਖੈ ਮੈ ਰਖਾ
 ਤੇ॥ ਅਗਤਿ ਅੰ ਸੁੰਨ ਕਾ ਦੇ ਤਾਉ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਗਾਤ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੋ ਬਿ
 ਦਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਗਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰੈ ਕਾਤਾ ਅਧਰਾਤ ਦੇ ਤਾਉ॥ ਤ
 ਉਭੀ ਨਾਮਾਨਾ॥ ਬਹੁਤ੍ਰਾ ਮਨ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਆਇ ਕਹਿ ਦਿਸ
 ਬਿਤਕਰੀ॥ ਅਗਤ ਪਸਿ ਆਲਾਗਾ ਕਰੇਨਾ॥ ਅਗਤੀ ਨਿਸ
 ਰਾ ਕੀਆ॥ ਜੇ ਸਕਲ ਬਿਸੁ ਬਿਖੈ ਏ ਕਾ ਬਿਸੁ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਤੇ
 ॥ ਬਹੁਤ੍ਰ ਪੁਤ ਕੇ ਤਪ ਕੇ ਥੋੜੇ ਮੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੁਖ ਤਰੁਣੀ॥ ਕਿਸਕਾ
 ਰਨ ਤੇ ਜੇ ਪੁਤ ਬੁਤ ਜਾਗੀ ਟੇਤੀ ਕਾ ਬਾਂਵੇ ਪਾਵ ਕੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਪਰਧਾ
 ਰਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਤਕ ਅਧਰਾ ਕਾਸ ਅਗਤ ਕਾ ਅਗਨ ਸਭੀ ਕੀਪ
 ਮਾਨ ਤੁਏ॥ ਬਹੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਗਉ ਕਾਰੁ ਪਧਾਰ ਕਰ ਨਿਕਟਿ ਇੰਦੁ

ਕੇਨਿਕਟਿਜਾਇਕਰ ਬਿਰਥਾਧੂਤਕੇਤਪਕੀਪ੍ਰਗਟਕਰੀ॥ਇਦ੍ਰ
 ਦੇਵਤਿਉਮੀਜਗਤਅਚਰਜਮਾਨਗੁਇਆ॥ਅਰਕਤਾਜੋਉਪ
 ਚਰਕਰੋ॥ਧੂਤਕਉਧਿਆਨਤੇਨਿਕਾਸੀਏ॥ਬਡੁਰਗਛਮੈਕਉ
 ਬੁਲਾਇਕਰਮਾਗਿਆਕਰੀ॥ਜੋਇਸਇਸਬਾਲਕਕਉਧਿ
 ਆਨਤੇਨਿਕਾਸੀ॥ਗਛਸਇਦੁਕੀਆਗਿਆਧਾਇਕਰਧੂਤ
 ਕੇਨਿਕਟਿਆਏ॥ਅਰਉਮੀਸਮੇਬਿਖੇਸੁਨੀਤਮਾਤਾਧੂਤਕੀ
 ਭੀਆਨਪਤੁਚੀ॥ਅਰਗੁਰੂਗੀਕਰਨੇ॥ਅਰਕਤਾਕਿਉ
 ਪੁਰਗਾਖਸਆਨਪਤੁਚੈ॥ਅਰਅਬਠੀਤੁਏਖੰਡਖੰਡਕ
 ਰਤੈ॥ਅਪਨੇਜੀਵਕਾਵੈਗੀਕਿਉਤੁਆਉਂ॥ਅਰਮੁਖਕਉ
 ਕਿਉਦੁਖਦੇਤਾਉਂ॥ਸੀਸਾਰਤੇਪਰੰਬੁਤੁਨੀਧਾਇਆਉਂ॥ਮੈ
 ਮੇਗਾਤਿਆਗੁਮਤਕਰੇ॥ਅਰਪੰਚਦਰਖਅਉਧਿਬਿਖੇ
 ਐਸੀਕਰਨਤਪਸਿਆਕਿਯਾਜੋਗੈ॥ਯਹਿਸਮਾਖੇਲਨੇ

ਕਾਏ। ਕਸਟਕਾਨੀ। ਜੋਤ੍ਰਿ ਇਸਤਪਕਾਤਿ ਅਗਨ ਕਰੇਗਾ ਤਉ
ਮੇਪਾਏਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰੇਗੀ। ਪ੍ਰਸੰਦਾਯਾ ਪ੍ਰਸਰੇ ਕੇਕਉ ਕੇਤੇ
ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੀ ਦੀ ਨਤਾ ਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ। ਪਰ ਪ੍ਰਤ
ਕੇਕਉ ਪ੍ਰਦੇਸ ਨਾਤੁ ਆ। ਕਿਸ ਕਾਨ ਤੇਜੋ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਗਨ ਥਾਹਤਾ।
ਬਤ੍ਰ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਾਤੇ ਪ੍ਰਤ ਦੇਖ ਜੁਗਾਖ ਸਤੇਰੇ ਸੀ ਸਹ ਪਰਠਾਏ ਤੈ।
ਅਰਚਾ ਤੇ ਤੈਜੋ ਤੁਥਉ ਨਾਮ ਕਰੇ। ਏਤਾ ਬਚਨ ਕਤ ਕਰਿ ਸੁਨੀ
ਤਚਲਤੀ ਹੀ। ਅਰਾਖੇ ਨੇ ਅਪੋਨੇ ਅਪੋਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅਗਨ
ਨਿਕਾਸ ਕਰ ਅਗ ਆਇ ਪਤਾ ਬਲੇ ਕਰ ਭਉ ਬ੍ਰਹਮਤ ਦਿਖਾਇਤੁ।
ਅਰਸਰੂਪ ਸਿੰਘ ਕੇ ਅਰਸਰੂਪ ਕੇ ਕੀਏ। ਅਰਕਤ ਤੇ ਕੇਇਸ
ਬਾਲ ਕਉ ਪਰਤਾਹਨਾਂ ਤੀਜੇ ਗਏ। ਪਰ ਇਨ ਤੇ ਭੀ ਪ੍ਰਤ ਮਾਨ
ਨਾਤੁ ਆ। ਕਿਸ ਕਾਨ ਤੇਜੋ ਪ੍ਰਤ ਅੰਗਤੁ ਬਿਖੇਨਾਥਾ। ਅਰਜਾ
ਨਤਾ ਥਾਏ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖ ਬਿਸੁਤੀਏ। ਉਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕਉਨ
ਤੈਜਿਸਤੇ ਕੇਕਉ। ਬਤ੍ਰ ਗਾਖ ਸਪ੍ਰਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਏ। ਜਾਕ

ਚਿੰਨ੍ਹ ਖੇਤ ਉਧੂਤ ਭੁਗਵਾਂ ਨ ਬੈਨਾਏ। ਕੰਗਵਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕੰ
 ਪਵਨ ਤੁਏ ਅਰਥੇ ਇਕ ਲਾਵਹੇ ਕੇ ਬਲ ਨਗਤਾ। ਬਤੁਕੁ
 ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਪਤਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬਿਰਥਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ। ਬਤੁਕੁ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ
 ਵਾਤਿ ਉਸੰ ਜਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਇ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਉ
 ਸਾਥ ਲੇ ਕਰਿ ਕੀਰਸਮੰਦੁ ਬਿਖੇਜੁ ਬਿਸੁਕਾਇ ਸਥਾਨ ਬਾਗੇਏ
 ਅਰਉ ਸਤਿ ਤਲਾਗੇ ਕਰੇਨ। ਕਿਉਂ ਦੇਵਤੁ ਕੇ ਦੇਵ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਤ
 ਪਸਿ ਆਪੂਤ ਕੀ ਬਛਤੀ ਜਾਤੀ ਜਤੀਏ। ਤਮਨ ਦੀ ਜਾਨ ਤੇਐ
 ਸੀਤ ਪਸਿ ਆਕਠਨ ਜੋ ਕਰਤਾਏ ਕਿ ਆਚਾਤ ਤਾਏ। ਅਰਉ ਸ
 ਕੀਚਾਨ ਤਮਾਗੀ ਸਮੁਝ ਮੋਨ ਦੀ ਆਵਤੀ। ਤਾਂ ਤੇਉ ਸਕੇਤ ਪਰਿ
 ਚਿਤਾਤ ਮਾਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਬਾਂਹੁ ਕੀ ਨਿ ਆਈ ਬੈਠੀਏ। ਯਤਿ ਭਉ
 ਤਮਾਗੀ ਮਟਾਵਤਾ। ਅਰਉ ਸਕਉ ਧਿ ਆਨ ਤੇ ਨਿਕਾਸੇ। ਬਤੁਕੁ
 ਬਿਸੁ ਆਗੀ ਆਕੀ ਕਿਤੇ ਦੇਵਤਾ ਤੁਮ ਨਿਸ ਚਿਤ ਤੇ ਕਰ ਅਪੋ ਅ
 ਪਨੀਠ ਉਕੁ ਬਿਖੇ ਜਾਇ ਇਸ ਬਤਿ ਤੇ ਵਤਾ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਮਨ
 ਬਿਖੇ ਰੇ ਮਤ ਕਰਤਾ। ਜੋ ਪ੍ਰਤ ਕਉ ਤਮਾਗੇ ਪ੍ਰਤ ਤਮਾਗੇ ਪ੍ਰਤ ਜਨ

ਨਤੀ। ਜੋ ਕਛੁ ਵਤੁ ਚਾਤਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਤਾ ਤੇ ਜਾਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭੈਸਕਾ
 ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਤਾ ਤੇ। ਬਹੁਤ ਵੇ ਵੇ ਤੇ। ਆਪੇ ਆਪ ਨੀ ਰਹਿੰਗਾ। ੬
 ਖੇਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੁਏ। ਅਗ ਬਿਸੁ ਚਤਰ ਰੁਜ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਟਾ ਪ
 ਦਮ ਤਾ ਬਹੁ ਬਿਖੇ ਗਰੁ ਅਰੁ ਪੂਤ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਯਾ ਇ
 ਸ ਬਿਤਤੁ ਆ। ਅਰਕ ਤਾ ਕਿਤੇ ਪੂਤੁ ਪੀਨ ਤੇ। ਤੇਰੀ ਤਪ ਸਿ ਅਤੇ
 ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੁ ਆ ਤੇ। ਕਿਉ ਜੇ ਤੇ ਨੇ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਤੇ ਦਿਸੁ ਉ
 ਠਾ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੇ ਤਿ ਆ ਤੇ। ਜਬ ਐ ਸੇ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤ
 ਬਹੁਤ ਵਚਨ ਸੁਭ ਕਰੇ ਨੇ ਤੇ ਖੇਏ। ਵੇ ਖੇਤ ਉ ਜਿਸ ਕਾ ਪਿਅ
 ਨ ਕਰਤਾ ਬਾਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨੇ ਤੇ ਕੇ ਆਗੇ ਪੜਾ ਤੇ। ਐਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾ
 ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੁਏ। ਮਤ ਵਾਲਾ ਸਾ ਤੇ ਇਗ ਯਾ। ਬਹੁਤ ਵੇ
 ਚਾਹ ਲਾਗਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੇ ਉ ਬਾਲ ਕਕ ਛੁ ਸਾਸ ਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੜਾ ਨਤੀ
 ਨਾਗਾ ਇਹ ਕੀ ਉਸ ਤ ਤਿ ਕੇ ਸੇ ਕਰੇ। ਬਹੁਤ ਅਪਨੇ ਬਿਖੇ ਮੁਰ
 ਤਾ ਪਾਹ ਕਰੇ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸਹਨ ਪੜਾ। ਅਰਕ ਤਾ ਜੁ ਮੇ ਪੂਤ ਨਤੀ

ਜੇਕਛੁ ਸਤੁ ਹੀ ਤੈ ਪ੍ਰਸਰ ਮੈ ਤੇਕਛੁ ਤੈ ਕਿਤੇ ਬੁਝ ਮਝੁ ਯਤੀਉ
ਸਤਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਤੇਜ ਨਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ। ਤਬ ਧੂਤਕ ਤੇ ਬਿਸ
ਸਤਤੁ ਹੀ ਤੈ। ਅਰਮੁ ਭੁਕਛੁ ਚਾਨਾ ਤੇ ਹੀ ਉਸਤਤ ਕੀ ਤੈ। ਅਰਮੁ
ਉਬਾਲਕ ਮੂਰਖ ਤੈ। ਤੁਮ ਅਨਰੁ ਕਰਨਾ। ਤਬ ਬਿਸੁ ਦੇਵ ਸੀ
ਖਕਛੁ ਅਗਿਆਨ ਆਕ ਗੰਧੂਤ ਕੇ ਕੰਠ ਬਿਖੇਇ ਸਥਿਤ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰ
ਉਸਤਤ ਕਰੇ। ਬੁਝ ਸੀ ਖਨੇ ਐਸੇ ਹੀ ਕੀਆ। ਤਬ ਧੂਤ ਤੇ ਨਤੁਕ
ਰਜੈ ਕਰ ਉਸਤਤ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਕਿਤੇ ਜਨਾਹਟ ਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ
ਤੇ ਲੇਕਰ ਪੰਚ ਰੂਪ ਅਰਤੀ ਨੇ ਗੁਣ ਅਰਪ ਕ੍ਰਿਤ ਜਿਸ ਤੇ ਰੂਤ ਅਰ
ਗੁਣ ਉਪਜੇ ਤੈ ਸਤਤੁ ਮਤੀ ਤੈ। ਤੁਮ ਕਛੁ ਮੇਰੀ ਡੰਡ ਉਤਤੈ। ਤੁਮ
ਕੈਸੇ ਤੈ ਸੁਧ ਅਗਨਿ ਰਮ ਲਕਤੀ ਐ ਅਰੁਪ ਤੈ। ਤੁਮ ਕੁਤੁਮ ਬਿ
ਨਾਕਛੁ ਨ ਜਾਨੇ। ਤੁਮ ਸਭ ਜਾਨ ਨਾਹੇ ਤੈ। ਅਰ ਸਭ ਕੇ ਬੀਚ ਅ
ਕਾਸਕੀ ਨਿਆਣੀ ਵਿਆਪ ਕਰੇ। ਅਰ ਸਭ ਤੇ ਉਚੈ ਤੈ। ਪਰਮੇ
ਸੁਰਤ ਮਕਛੁ ਕਰ ਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਸਹੀ ਵਿਸਕਾ। ਅਰ ਅ

ਪਿਸ੍ਹਾਂ ਨਿਦੀਉ ਪਗਟ ਅਗੁਪਤ ਕਾਤੁ ਤੀਤੋ। ਭੁਆ
ਪਕਤਤਾਤੋ। ਅਗੁਆਪਕਉ ਆਪਚੁੰਛਤ। ੩੩ ਬਾਇਅਰ
ਚਉਗਾਇਕਉਤੇਰੇਬਿਖੇਸਰਗਨਤੀ। ਪਰਮਾਤਮਾਤਮਕਉਕ
ਤਤੇਤੋਂ। ਜਿਸਕਉਜੋਗੀਪਿਆਨਬਿਖੇਚਿਤਵਤੇਤੋਂ। ਸੋਮੇ
ਨੇਪਗਟਆਪੋਸੋਦੇਖਾਤੋ। ਤੇਰਗਵਤਯਤਿਸਭੀਨਿਤਅ
ਰਸਵਤੁਅਰਨਾਸਕਾਅਰਕਰਅਰਚਰਨਜੇਦੇਖੀਤੇਤੋਂਸ
ਭਤੁਮਤੀਤੋ। ਅਭੁਕੀਨਿਸਚੇਤੁਆਤੋਜੁਗੁਪਤਪਗਟਤੁਮ
ਤੀਤੋ। ਸੁਰਜਕੇਪੁਕਾਸਕੀਨਿਆਈਸਭਬਿਖੇਪੁਕਾਸ
ਕਤੋ। ਸਰਬਵਿਆਪਕਤੋ। ਮੇਮੁਰਖਤੁਭੁਕੀਉਰਕੋਜਤਾਥਾ।
ਨਾਥਾਜਾਨਤਾਜੁਤੁਮਨਬਿਖੇਫੁਪਾਤੁਆਥਾ। ਤੇਅਦਵੈਆ
ਨਖਅਰਦੇਵਤਾਤੁਤੀਤੋਂ। ਇਸਥਾਵਰਜੰਮੁਗੁਪਤੇਰਾਤੋਂ।
ਤਤੁਕਉਕਿਆਕਤੋ। ਬੁਰਤਅਰਸੁਰਾਤਸੁਮਰਤਨਾਮੁਤੋ
ਤੋ। ਬੁਰਤਕਤੀਏਜਿਸਤੇਜਗਤਤੋ। ਅਰਸੁਰਾਤਕਤੀਅ

ਆਪੇ ਆਪ ਅਰਸੁ ਮਗਤ ਕਰੀ ਐ ਆਕਾ ਸਕੀ ਨਿ ॥ ਈਵਿ
ਆਪਕਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੇਕਰ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਜੈਤ ਸਰਤੁ ਮਹੀਤੋ ॥ ਮ
ਰੁਪਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਤੁ ਤੀਤੋ ॥ ਜਬ ਤੁਹੀ ਇਹੁ ਖੁਕੋ
ਆਕਤੋ ॥ ਜੋ ਕਢੁ ਮੇਰਾ ਪੈ ਨ ਬਾ ਸਿਧ ਤੁ ਆਜੈ ਤੁਹੁ ਕਉ ਨੇੜ
ਤਸਾ ਕੀਟੇ ਖਾ ॥ ਤਬ ਬਿਸ ਕਰਤੋ ਪ੍ਰਤ ਤੇਰੀ ਤਪ ਸਿਆ ਪੂਰਨ ਜੋ
ਮੇਰਾ ਤੁਹੁ ਕਉ ਦਰਨ ਤੁ ਆ ॥ ਅਬ ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਸੇ ਪ੍ਰ
ਰਨ ਕਰੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਤ ਕਰਤੁ ਤੁ ਸੋ ਕਿ ਆ ਮਾਗੇ ॥ ਆਵ ਅੰਤ ਏਕ
ਤੁਹੀ ਤੋ ॥ ਅਰਜੇ ਮੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਸੋ ਤੁ ਜਾਨਤਾ ਤੋ ॥ ਪਰਦੁ ਸੁਰ
ਵਤੋ ਜੋ ਤੁਹੀ ਬਿਨਾ ਤੁਹੀ ਤੇ ਮਾਂਗੇ ॥ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾ ਪਕਰ ਇਛਾ ਤੋ
ਨ ਲੇਕ ਕਾਰ ਜਾਹੇ ॥ ਅਗੇ ਮੇਰੇ ਤੁਹੁ ਕਉ ਦੇਖਾ ਤੋ ਮੁਹੁ ਕਉ ਇ
ਦੁਸਾ ਬਕਿ ਆਪੇ ਜਨਾ ਤੋ ॥ ਮੁਹੁ ਕਉ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸੀ ਮਗ
ਤ ਐ ਸੀ ਰਉਹ ਦੇ ਵਹੁ ਜਤ ਸਦਾ ਰਹੇ ਗਿਰਨ ਹੀ ॥ ਬਿਸ
ਕਰਤੋ ਤੇਰੀ ਚਾਨਾ ਤੋ ਸੋ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਈ ॥ ਅਗ ਲੇਜਨ

ਮਾਇਖੇਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਵਾਧੁਤਥਾ ਅਰਮੁਣੁ ਬਿਨਾ ਅੰਕੁਰਨੁ ॥ ੦ ॥
ਜਾਨਾ ਅਰਮਾਤਾ ਪਿਤਕੀ ਸੇਵਤੈ ਨੇਰੁ ਲੀਪੁ ਕਾਰਕਰੀਐ ਸੇ ॥ ੧ ॥
ਉਧ ਬਾਲਾ ਅਰਜੇ ਬਨਜਲ ਪਵਤਕੀ ਨਿਆਈ ਬੀਤਗਏ
ਬੁਤੁਤੈ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਅਗਕੀਆ ਅਰਚਨਾ ਰੋਗਤੁ ਕੀਤੇਰੇ
ਮਨ ਬਿਖੇਰੀ ॥ ਇਸ ਕਰਨ ਤੇਰਾ ਜਾ ਕੇ ਗਿਤ ਬਿਖੇਜਨ ਮਲੀਆ ॥
ਅਰ ਬੀਜ ਮੇਰੀਤ ਪਸਿਆ ਕਾਭੀਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਬਾ ਉਤਕਵਤੁ
ਭੀ ਉਪਜ ਪਵਤੁਆ ਜੇ ਮੁਠਕਉਤੈ ਨੇ ਪਾਇਆ ਅਬ ਪਿਥਵੀ ਉ
ਪਰਹੁ ਅਰਜੇ ਬਨ ਅਵਥਾ ਕੇ ਰੋਗ ਰੋਗੇ ॥ ਅਰਤੁ ਭੁਕਉ ਐਸੀ
ਸ੍ਰੀਤਤਈ ਮੇਨੇ ਦਈ ਤੈ ਜੇ ਐਸਾ ਸੁੰਦਰ ਕਉਨ ਹੀ ਤੁਆ ਅਰੇ
ਗਦਰ ਸਨ ਸਭ ਲੋਕਾ ਕਉ ਅਵਸਯੋਗ ਤੇਗਾ ॥ ਅਰਤਿ ਆਗਾ ਸਰ
ਰਧਾਗੀ ਉਕਉ ਅਵਸਤੋ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਅੰਕਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥
ਤਬ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਤੁਠਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈ ਇਹੀ ॥ ਜਬ ਲਗ
ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਰਮਾਸ ਤੈ ਤਬ ਲਗ ਰੇਗਾ ॥ ਅਰਨ ਗਿਰੇਗਾ ॥

ਅਰ ਅਉਰ ਜੋ ਕੁਛ ਤੇਗੀ ਇਛੁ ਤੇ ਸੋ ਮਾਗਾ ਜੋ ਤੁਛੇ ਪੁਕਉ ਦੇਵੀ।
ਤੇ ਪੁਕ ਮਨ ਕਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮਗਨ ਕਰਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਤੇ
ਸੋ ਬੁਝੁ ਸੀ ਸਾਹਿਬੇ ਨੀ ਆਵਤਾ ਕਿਉ ਜੋ ਵਹੁ ਪੁਕ ਮੇਰੇ
ਅਰ ਤੁਝੇ ਸੀ ਠਉਰ ਤੇਗੀ ਜੋ ਸੁਰਜ ਅਗਨਿ ਛੁੜਤੁ ਠਕਉ ਬੀ
ਦਨ ਕਰੇਂਗੇ। ਅਰ ਤੇਗੀ ਠਉਰ ਸੁਰਜ ਤੇ ਆਵ ਲੇ ਕਰ ਜੋ ਬਸ
ਹੁਤਾ ਰੋਉਰ ਸਕਤੈ ਤਿਨੂੰ ਪੁਕ ਤੇ ਇਗੀ ਜਬ ਲਗ ਪੁਕ ਵੀ ਅਰ
ਜਲ ਅਰ ਅਗਨ ਸਨ ਤੇ ਵੇਤ ਬਲਗਉ ਸੁਰਉਰ ਬਿਖੇਰੇ ਗਾ।
ਪੀਛੇ ਮੁਝ ਬਿਖੇਲੀ ਹੁਤੈ ਤਿਗੀ ਧੂਤ ਜਗਦ ਨ ਕਉ ਸੁ ਸੋ ਮੇ
ਸੀ ਠਉਰ ਪਾਇ ਕਰ ਤਉ ਮੇਰੇ ਕਾਰੇ ਮੇਰੇ ਬਿਧੁ ਆ ਜੁ ਮੇ ਸਭ ਤੇ ਉਚ
ਤੇ ਜਬ ਚੋ ਸੇਉ ਸਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪੁਗਟੁ ਆ ਤਬ ਬਹੁ ਕਬੀ
ਚਾਰੀ ਆ ਜੁ ਮੇ ਧੂਨ ਤੀ। ਭਲੀ ਪੁਕਾਰ ਬੀ ਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਬਿਸ ਸੋ ਪ
ਰਸਨ ਕਰ ਤਰੁ ਆ ਜੁ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕਾ ਮਨ ਮੇਰੀ ਪੁਗਨ ਭੰਦ
ਅਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਸੀ ਦੇ ਤੇ। ਜੁ ਮੇ ਜਾਨੈ ਤੁਮ ਕਉ ਨ ਤੇ ਅ

ਹੇਠੇ ਕਉਨ ਤੋ। ਅਗਸਟ ਲਪਦਵੀ ਕੀ ਤੋ ਵਿਸਧਦਵੀ ਕੀ ਕਿ
 ਸਪਰਦਇਆਰੁਈ ਤੋ। ਤਬ ਬਿਸਕਰਾਏ ਧੂਤੁ ਫੁਕਉ ਪੁਛ ੯
 ਹੁਇ ਭੇਦੈ ਕੇ ਸੇ ਵਿਆਪੋ ਜਨ ਤੋ। ਤੈਨੇ ਅਟਲਪਦਵੀ ਮਾਗਿ
 ਬੀਸੇ ਦੀ ਨੀ ਤੋ। ਤਬ ਧੂਤਕਰਾ ਅਭਰਜਾ ਤੇ ਜੇ ਮੈ ਤੈਨੀ ਤਾ ਤੇ
 ਪਦਵੀ ਸੇ ਵਿਆਪੋ ਜਨ ਤੋ। ਅਤਿ ਬਤਾਵੇ ਜੁਤੁ ਮਕਉਨ ਤੋ। ਤ
 ਬ ਬਿਸਕਉਤਰ ਦੀਆ ਜੁ ਤੈਨੇ ਮੈ ਸਾਪਸਕੀਆ ਤੇ ਜੇ ਉਤਰਦੇ ਵੇ
 ਤਉਤੁ ਅਗੇ ਅਰਪਦਵੀ ਤੀਨੇ ਨਸਮ ਤੇ ਤੋ। ਤਬ ਧੂਤਕਰਾ ਜੇ
 ਕਛੁ ਤੇਇ ਸੁਤੇਇ ਪਰਤੁ ਮਕਉਤੁ ਕਉਨ ਤੋ। ਤਬ ਬਿਸਕਰਾ
 ਮੇ ਅਚਤੀ ਤੋ। ਅਭੁ ਬਿਨਾ ਅਭੁ ਕੋਈ ਨੀ। ਤਬ ਧੂਤਕਰਾ
 ਮੇਰੀ ਕਛੁ ਕਾਮਨਾ ਪੁਰਨ ਨ ਭਈ। ਯੈ ਤੀ ਭਰਮ ਕਰਨਿ ਸਚਾ ਕੀ
 ਅਜੇ ਬਿਸਕਉਤਰ ਅਟਲਪਦਵੀ ਦੀ ਨੀ ਤੋ। ਬਿਸਕਰਾ
 ਤੇ ਧੂਤਾ ਅਟਲਪਦਵੀ ਕਾਤਿ ਅਗਮਤ ਕਰਾਤਿ। ਕਿਉ ਜੋ ਗਿ
 ਆਨਿ ਕਉ ਜੇ ਸੀਰਉ ਵੁਮਿ ਲੇਤੇ ਪਸੈਨ ਤੋ। ਬਤੁ ਧੂਤਕਰਾ
 ਜਬ ਸਾਗਰ ਤੰਮਤੀ ਤੇ ਤਉਗਿ ਆਨਿ ਮਾਗਿ ਆਨਿ ਕਰਾਤੈ। ਕ

ਤੇ ਮੈ ਤਉ ਮੂਲ ਨੀ ਕਛੁ ਤੇ ਅਥਵਾ ਨੀ ਜਬ ਤਉ ਨੀ ਨੀ ਬਿਰਥਾ
 ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ਤੇ। ਅਰ ਬਿਰਥਾ ਕਸਟੁ ਕੀਆ। ਤਬ ਬਿਸੁਕ
 ਤਜੋ ਕਰਮ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇ ਨਿਮਤਿ ਤੇ ਤੇ। ਅਵਿਦਿਆ ਅਨੁਪਛਾ
 ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸੇ ਤੇ ਤੇ। ਅਰ ਕਰਮ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਸੇ ਤੁਮ੍ਹ
 ਤੇ ਇਉ ਸਕਾ ਕਿਆ ਪਛਤਾ ਉਤੈ। ਨਿਸਕਾਮ ਨਾ ਕੇ ਨਿਮਤਿ ਤੇ ਨੇਤੁ
 ਪਸਿਆ ਕਰੀ ਥੀ ਸੇ ਪੂਰਨ ਕੁਈ। ਕਿਉ ਜੋ ਤੇ ਨਾ ਪਾਚਾ ਨਾ ਕ
 ਰੀ ਤੇ। ਤਬ ਪੂਤਕਾ ਅਸਚਰ ਜੋ ਤੇ ਜੁ ਮੇ ਸੂਰਖ ਗਿਅ ਕੇ ਨੇਤੁ
 ਸੇ ਅਪਤੁਤ ਮੁਣ ਕਉ ਪੁਬਿਥੇ ਭਾਲਾ ਤੇ। ਅਰ ਜੋ ਤੁਤੀ ਬਾ
 ਤਉ ਮੁਣ ਕਉ ਕਿਉ ਨ ਕਰਤੁ ਤੇ ਧਰੁ ਮੇ ਤੇ। ਬਿਸੁਕਤ ਤੇ ਪੂਤਮੇ
 ਨੇਤੁਤ ਕਉ ਕਛੁ ਨੀ ਦੀਆ ਤੇ ਨੇ ਜੋ ਕਛੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਸੁਅਪ
 ਨਿ ਚਾਨਾ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤੇ। ਮੇ ਜਾਤ ਤੇ। ਇਸ ਤੇ ਰੇ ਪਸਨ ਕਉ ਤਰ
 ਤੁਤ ਕਉ ਸੀਤ ਦੇਵੈ ਗੇ। ਤਬ ਪੂਤਕਾ ਤੁਮ੍ਹ ਕਿਉ ਨੀ ਕਰਤੇ।
 ਤਬ ਬਿਸੁਕਤ ਮੇ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਜੁ ਤੇ ਰੇ ਪਸਨ ਬਿਥੇ ਮੇ ਅਰ ਤੁਮ੍ਹ ਅਰ
 ਤਿਲੇ ਕੀ ਤੇ ਨੀ। ਤਬ ਪੂਤਕਾ ਤੁਮ੍ਹ ਜਾਵਤਾ। ਅਰ ਸੀਤ ਮੁਣ ਕ

ਉਮਿਲਤਿ। ਬਹੁਕੁ ਬਿਸਮ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਨਹੁ ਆ। ਅਰਧੁ ਤਬ
 ਚਾਰਕ ਨੇਲਾਗਾ। ਜੁ ਮੇਕਿਆ ਕਰੋ ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਵਹੁ ਕਉਨ ਸੀਰ ॥ ੧੦
 ਉਹ ਤੇ ਜਤਾ ਸੀਤ ਤੇ ਤੇ। ਅਰਸੀਤ ਤੁਕ ਉਮੇਰੈ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੇ। ਸਾਥ
 ਵਹੁ ਅਚਾਤ ਤੇ। ਉਨ ਕਾ ਸੀਰਾ ਮੁਣਕ ਉਤ ਉਰੈ ਇਜੁ ਅਪਭੀ ਅ
 ਚਾਤ ਤੇ ਵਹੁ। ਬਹੁਕੁ ਯਤੀ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਜੁ ਨਹਾਇ ਫੁਬਿਨਾ ਅ
 ਉਰੈ ਉਨਾਤੀ। ਅਰਜੇ ਸਰਬ ਵਹੀ ਤੇ ਤਉ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਸੇ ਕਿਆ ॥
 ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੇ। ਮੇਨੇ ਸਮਝੈ ਤੇ ਜੁ ਸਗੀਰਾ ਨਿਤ ਤੇ ਮੇਰਾ ਇਸ ਸੇ ਕਿਆ ॥
 ਸਨ ਬੰਧਨ ਤੇ। ਐਸੇ ਬੀਚਾਰ ਤਾਥਾ ਤਉ ਤੀਨ ਸੀਤਾ ਵਹ
 ਭਏ। ਪ੍ਰਸੰਦਾਚਾ ਪ੍ਰਸਰ ਮੇਰੇ ਕਉ ਕਤੇ ਤੇ। ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਜੁ ਤੁਪੁ
 ਵੇ ਵਹੁ ਸੀਤ ਕਉਨ ਕੇਸੇ ਜਾਨ ਜੁ ਮੇਰੀ ਥਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਕੈਸੇ ਜਾ
 ਨੇ ਜੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਸਰ ਕੋ। ਤੁਤ ਉਏ ਕਤੇ ਤੀਨ ਕਿਉ ਤੇ ਤੇ। ਤਬ ਪ੍ਰਾ
 ਸਰ ਕਤਾ ਮੁਣਕ ਉਨਿ ਰਬੰਧ ਗਿਆਨ ਤਾ ਤੇ ਅਥਵਾ ਬੰਧਾ ਮੇ
 ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਤੁਨਿ ਰਬੰਧ ਤੇ। ਅਥਕ ਥਾ ਸੁਤ ਕੀ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ

੧੦

ਸਾਥ

ਕਥਾਧੂਕੀਯਤੀਤੈਜੋਤੁਭਕਉਕਹਤੈ। ਦੈ ਆਕਰਨ ਬਿਖੇਧੂਤ
 ਨਿਸਚੇਕਉਕਹਤੈ। ਤਾਂਤੈਨਿਸਚਾਕਰਨਜੋਤੈਰੇਬਿਨਾਅਓਰਕੇ
 ਉਨਤੀ। ਪਰਤ੍ਰਿਕਪਟੀਤੈ। ਆਪਤੈਆਪਅਪਨੇਬੀਚਕਹਤੈ
 ਜੁਬੁਤਮਤੈ। ਮੇਰੇਕਹਾਚਾਰਵੇਦਕਹਤੈਤੈਬੁਤਮਅਸਮਾਅ
 ਰਥਯਤਿਜੁਮੇਬੁਤਮਤੈ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਤਾਭੁਕੈਸੇਕਹਤੈਤੈਜੁਬੁ
 ਤਮਤੈ। ਮੇਰੇਕਹਾਸਰਬਦਿਆਪੀਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਬਚਨੁਤੇ
 ਰੇਤਸੇਨੇਜੋਗਤੈ। ਖੋਹੁਅਰਸੇਨੇਅਰਕਾਮਨਕੇਪਾਵੇਹੁਬਿ
 ਖੇਬੰਧਤੈ। ਅਕਹਤੈਤੈਸਰਬਦਿਆਪੈਤੈ। ਮੇਰੇਕਹਾਸਰਬ
 ਦਿਆਪਕਇਸੀਕਰਨਕਹਤੈਤੈਚਾਤਨਾਬਿਖੇਭੀਦਿਆ
 ਪਕਤੈਨਤੀਤਉਕਿਉਕਹਤਾ। ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਭਬਲਗਜੀ
 ਵਤੈਤੈ। ਅਰਮਰਕਰਨਜੀਵੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਿਸਚੇਕਾਨਪੀਵੇ
 ਗਾ। ਚਾਤੇਜੁਜੀਵੁਤਾਭੀਰਤੈਅਰਗਿਆਨਭੀਪਾਵੈਸੇਨਤੀ

ਤੇ ਨਾ ਏ ਮੇਰੇ ਅਗਨ ਨਿਕਾਸ ਨ ਕੀਸੀ ਸ ਅਰਚਨ ਕਉ ਨੀ ਦੇ
 ਖੇਤੀ ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਤੇ ਜੁਸਰੀ ਰਲ ਕਰੀ ਕੀ ਪੁਤ ਸੀ ਕੀ ਨਿ ੧੧
 ਆਈ ਤੈ। ਉਪਰਿ ਇਸ ਕੇ ਤੁਛਾ ਤੈ। ਅਗਨੀ ਚੇ ਇਸ ਕੇ ਹੁਧ ਅਰ
 ਅਸ ਥੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਅਬ ਤ ਕਿ ਤੈ ਨੇ ਹੁਧ ਅਰ ਮਾਸ ਤੇ ਦਿ
 ਸੁਨੀ ਉਠਾਈ। ਮਨ ਮੈ ਭਜਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕਹੁ। ਜੁ ਮਨ ਉਜ
 ਲਤੋਇ। ਮਾਨ ਸਮਰੀ ਰਬ ਤੁਛਾ ਥਿਨੀ ਆਵਤਾ ਜੇ ਮੁਕ
 ਤਿਤੋਇ। ਅਗਨਿ ਸਕ ਉਯਤਿ ਚਿਤਾ ਮਹਤ ਬਿਆਈ ਤੈ। ਅ
 ਰਵਤੁ ਸਦਾ ਉਤ ਪਤਿ ਕਰੇਨ ਧਨ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਿ ਬਿਖਿ ਉਕੇ
 ਮੇ ਮਗਨ ਤੈ। ਜ ਬਜਨ ਮਾਪਾ ਵਤ ਤੈ ਤਉ ਸੁੰਦਰਿ ਇਸ ਤੀ ਉ
 ਕੀ ਚਾਤ ਨ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਜੇ ਪਾਵੈ। ਮੇ ਸੇਤੀ ਭਜਨ ਤੇ ਵੇਖ ਰਤਾ
 ਤੈ। ਅਗਨ ਚਿਤਾ ਚਾਤ ਮੇ ਅਰਿ ਅਸ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਤਾ ਤੇ ਅਉ
 ਰ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਾਗਾਇ ਹੁਸੈ ਕਪਟੇ ਤੈ। ਮੁਕਤ ਤਾ ਤੈ ਤੇ
 ਅਉਧ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਨਾਗਾਇ ਹੁਕਾ ਕੀ ਆਤੈ। ਪਰ ਵਰਸਨ
 ਦੇਖਿ ਆਤੈ ਮੁਕ ਬੀਚਾਰ ਕੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਅੰਧ ਗੋ ਬਿਦਤੁ

ਸੁਕਉਕਿਉਕਰਿਪਾਪਤੋਇ। ਜੁਅਉਰਿਅਸਤੋਰਉਪਜਾਂ
 ਵੇਹੁਸੁਖਇਦੀਉਕੇਬਿਖੇਤੋ। ਮਾਤਾਅਗੇ ਤਾਅਪਤਕਉ
 ਤੈਨਪਤਛਅਗਨਬਿਖੇਜਾਇ। ਇਆਅਰਉਨਕੀਮਿਰ
 ਪੀਛੇਬੀਚਰਕੀਆਜੁਰਲੀਭਾਂਤਸੇਸੁਖਰੇਗੀਗਾ। ਪਰਤੈ
 ਨੇਯਤਿਨਬੀਚਗਾਜਬਵਹੁਨਰੇਤਉਸਗੀਰਮੇਰਾਕਬਰੇਤਗ
 ਅਤੇਮੇਝੇਤੈਨੇਭੀਠਾਸਰਮਮਨਬਿਖੇਧਾਰਿਅਤੈਜੁਪਰਮਰਿ
 ਖਤੈਅਰਬੇਤਬਹੁਤਪਕਾਇ। ਪਰਪਕਨਤੇਗਇਸਨਮਿ
 ਤਤੈਜੁਲੋਕਜਾਨੇਕਿਮੇਝੇਪਰਮਤੰਸਤੈ। ਵਹੁਜੇਜਿਸਬਿਖੇ
 ਮਨਅਗਜਿਤਬਾਕਉਮਾਗਨਤੀਤਿਸਕਉਤੁੰਕਿਅਜ
 ਨੇ। ਅਰਭਗਵਾਨਅਰਬੇਤਕਿਅਜਾਨੇਅਥਵਾਸੀਤਉਸ
 ਠਉਗਦਿਸੁਲਗਾਈਏ। ਜੁਅਦੈਤਕਉਤਤਾਂਮਾਗਨਤੀ। ਰੁ
 ਗਵਾਨਕਤਤੈਜੁਮੇਸਦਭਜਨਸੀਤਕਾਕਰਤਾਏ। ਤੇਮੇਝੇਜਿਸਕ
 ਉਸਰੁਪਬਿਖੇਨਿਸਚਤੈਕਤਵਾਉਸਕਾਚਪਏ। ਜੈਸੇਜਰੁ

ਰਬ ਅਰਪੁਤ ਦਾਦ ਅਰ ਸੁਕ ਦੇਵ ਜੁ ਅਪਹੁ ਪਛਾਨੈ ਬਿਖੇਜ
 ਤੇ ਨਿਰਜਾ ਲਗੁ ਦੇ। ਅਰ ਭੂਠੇ ਪਾਤਿਗਾਣੈ ਤੇ ਨਗਨੈ ਤਰਏ ਮ।
 ਉਨ ਤੇ ਨੇਜੈ ਕਛੁ ਕਤਾਸੁ ਜੈ ਗਥਾ ਮੈ ਦੇ ਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਤ ਕੀ ਯਹੀ
 ਤੇ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਤ ਯਹੀ ਤੇ ਜੈ ਨਿਸਚ ਕਰ ਜੈ ਚਾਏ
 ਪੂਤ ਜੈ ਸੇ ਤੇਵੈ। ਉਸ ਨੇ ਲਜਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰ ਜਾਤ ਕੀ ਏ ਕਤੀ
 ਬਾਰ ਤਿਨ ਆਗ ਕਰੀ ਗੋ ਬਿੰਦਰੂ ਪਰੁ ਇਆ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤ
 ਤੇ ਜੈ ਉਸ ਜੈ ਸਾਠੇ ਇ। ਮੈ ਦੇ ਕਤਾ ਮੈ ਉਸ ਜੈ ਸਾਨ ਤੀ ਤੇਤਾ। ਤੁਮ ਕ
 ਥਾ ਉਸ ਕੀ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਕਥਾ ਉਸ ਜੈ ਸਾਨ ਤੀ ਤੇਤਾ ਤਉ ਉਸ
 ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨੇਹੁ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨੇ ਤੇ। ਮੈ ਦੇ ਕਤਾ ਮੈ ਜਾਨ ਤੇ ਜੈ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਸੇਵਕ ਪਰਮਾਰ ਥਕ ਉਪਾ
 ਵਤਾ ਤੇ। ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਉਸ ਜੈ ਸਾ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੇਰੇ ਕਤੇ
 ਵਤੇ ਜਾਨ ਤਾਠੇ ਅਤੀ ਤੇਤੈ ਕੀ ਚਾਨਾ ਰਾਖਤਾ ਤੇ। ਪਰ ਮੈ
 ਸਾ ਅਤੀ ਤੇਤਾ। ਜੈ ਏਤ ਸਭੀ ਰੇਖ ਜੈ ਸਹੀਰ ਸੇ ਪਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਥ
 ਵੀ ਪਰ ਰਾਗੁ ਦੇਤਾ। ਅਸਿਖਾ ਅਰ ਯਗਿ ਉਪਵੀਤ ਕਾਤਿ

ਆਗ ਕਰਗ। ਅਰਸ ਕਲ ਕਰਤ ਵਸੇ ਨਿਰਕਰਤ ਵਰੇ॥ ਅਰਜ ਬਯ
 ਤਿ ਬਾਤ ਰਿਕਾਸ ਗਲ ਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਗਤ ਬਤੋਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਤਿ ਸ
 ਤਿ ਆਗ ਕਾ ਅਤਿ ਕਾਰ ਬਢੇ ਗਾ। ਜੁ ਮੈ ਨ ਯਤਿ ਸਰਬ ਤਿ ਆਗ ਕੀ
 ਅਧੈ। ਤਬ ਮੈ ਤੇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੁਝ ਕਉ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਫਿ ਪਾ ਕਰ ਕੈ
 ਦੇਵਤਾ। ਜੁ ਦੇਵ ਰਿਖ ਅਰਗ ਜਰਿਖ ਜਾਏ ਜੁ ਮੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰ ਕਾ ਚੇਲ
 ਹੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਯਤਿ ਜੋ ਸਗੀ ਅਤੀਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤੁੰਗੀ ਇਨ ਸਾਏ
 ਮੇ ਤੁਝ ਕਉ ਚੇਲਾ ਨੀ ਕਰਤਾ। ਇਨ ਅਤੀਤ ਤੁਸੇ ਪ੍ਰਫੁਲ੍ਹ ਕ੍ਰਿਸ
 ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੁਏ॥ ਕਾਏ ਤੇ ਜੋ ਤਿ ਕਾਰ ਦੇਤ ਕੇ ਮੇ ਰਹੇ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਜੁ ਤੀ ਨੇਗੁ
 ਟੁਟੇ ਅਤੀਤ ਤੇ ਇਸੇਈ ਅਤੀਤ ਤੇ। ਤਬ ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਤੀ ਨੇਗੁ
 ਤੇ ਸਗੀ ਰਉਤ ਪਤਾ ਹੈ। ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਕਉ ਬਿਨਾ ਸਗੀ ਰਦੇਖਾ ਹੈ। ਜੁ ਉਸ
 ਕਉ ਅਤੀਤ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਬਿਖੇ
 ਸਗੀ ਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਉ ਜਲਾਇ ਆਏ ਵਹੀ ਅਤੀਤ ਤੇ। ਪ੍ਰਸ

ਰਕਤਾਵਤੁ ਜੇਨ ਲਾਹੈ ਉਸ ਕੀ ਕਹੁ ਖਪੜੀ ਤੋਹੀ ਸੋ ਮੁਢ ਕਉ
 ਦਖਲਾਇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਤਕਰਜੇ ਅਤੀ ਤਕੇਈ ਨਹੀ। ਸਭੁ ਤੀ
 ਰੁਜਨ ਗਿਤ ਸਤ ਕਾਰਤੇ। ਜੇ ਸਾਕਿ ਸੀ ਕਉ ਰੁਜਨ ਬਿਖੇ ਤੇ ਸੇ
 ਬਿਸੁ ਗਿਤ ਸਤ ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਚੇਲਾ ਕੈ ਸੇ ਅਤੀ ਤਤੇ ਇਗਾ। ਅਰ
 ਜੇ ਸੀ ਨਿਅਸੀ ਤੇ ਕਤ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਿਵ ਕਉ ਜਾਣਤਾ। ਤਉ ਵਤੁ
 ਭੀ ਗਿਤ ਸਤ ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਅਤੀ ਤਤੇ ਗਾ। ਅਗੇ ਭੀ ਗਿਤ ਸਤ ਤੇ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਚੇਲਾ ਤੇ। ਅਤੀ ਤਨ ਤੇ ਵਗਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ
 ਜਾਣਤੈ ਤੇ ਨਾਪ ਕਉ ਸਭੁ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਣਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਮੇ
 ਸੇ ਤੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੀਤ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਅਬ ਯਹੀ ਉਪਾਉ ਹੈ ਜੁ ਬ
 ਸਤ ਜਲਾਵੈ ਅਨਗਨ ਤੇ ਵਉ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਬਹੁ ਤਭਲਾ
 ਤੇ। ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਅਬ ਏ ਕਰੁ ਪੀਨਤੀ
 ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਇਸ ਕਉ ਭੀ ਜਲਾਇ। ਮੇਰੇ ਏ ਸ
 ਕਉ ਭੀ ਜਲਾਇਆ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਤਾ ਭੇਖ ਬਾਤ ਕਰਤੈ

ਨ

ਜਲਾਇਆ ਪਰਬਸਰਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨਕਾ ਰੁਹਿਅਤੁਅੰ
 ਤੇ। ਅਗਨਗਨਵਤੀ ਤੇ ਜੁਇਸਤੇਨਗਨਤੋ। ਮੇਰੇਕਹਾਤਾਂ
 ਤੇਦੇਤਕਉ ਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾਵਉਤੋ। ਜੇਨਗਨਤੋਵੇ। ਪ
 ਰਸਰਕਹਤੈਨਬਤਤਭਲੀਸਮਝੀਤੋ। ਵੇਤਕਉਜਲਾ
 ਇਜੁਨਗਨਤੋਵੇ। ਮੇਰੇਉਠਪਫੁਤੁਅਅਰਲਕਵੀਆ
 ਏਕਠੀਕਹੀ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਕੁਲਕਵੀਬੋਵੀਤੋਅਸਗੀਰਤੇ
 ਰਾਮੇਟਾਤੋਜਲੇਗਨਤੀ। ਰੇਮੂਰਖਜੇਸਗੀਰਕੇਨਾਸਤੇਨਗ
 ਨਤੋਇਤਉਸਗੀਪਫੇਨਾਸਤੋਤੋ। ਕਿਉਨਤੀਗਨਤੋਤੋ। ਜੇਤੁ
 ਫੁਕਉਇਛਾਨਗਨਤੋਵੇਕੀਤੋਤਉਗਿਤੁਤੁਅਗਤਿਅਗ
 ਨਕਗ। ਜਤਾਗਿਤੁਤੁਅਗਤਿਅਗਨਤੀਤਤੁਆਪਹੀਆ
 ਪਤੋ। ਉਨਨਗਨੇਸੈਏਕਮੇਤੋ। ਜਦੇਤਦਿਸੁਮਾਨਕਉਤੋਨੇ
 ਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾਇਆਅਚਾਤਨਾਕੇਕਪੁਲੇਕਕਟਿ
 ਅਮਨਤੇਨਾਸਨਰੁਈਤਉਜਲਵੇਤੇਕਿਆਪ੍ਰੇਜਨਸਿਧ

१३
 ਰਾਮਾਨਾਨਾਨਵੀਤੀਤੈਜੁਸਗੀਰਤੋਲੋਕਪਲੋਕਤੇਛੁਟੇ॥ਅ
 ਬਕਥਾਪੁਰਕੀਸੁਹਾ॥ਇਨਬਾਤਤੁਕੇਕਤੇਛੁਟੇਪ੍ਰੋਜਨਮੇਗਯ
 ਤਿਤੈਜੁਅਪਨੇਸਰੂਪਕਉਜਾਏਹਿ॥ਕਿਸੰਕਾਗਨਤੇਜਬਯ
 ਨਿਦੇਨਾਸਗਾਇਆਬਹੁਤਾਬਨੀਅਵਤਾ॥ਅਨਖਦੇ
 ਤਕਉਦਲੰਭਜਾਏਕਹਿਭਜਨਨਾਗਾਇਏਕਾਕਹਾ॥ਅਰਜੋਪ੍ਰ
 ਫੇਕਿਭਜਨਗੋਬਿਦਕਾਕਉਨਸਾਏ॥ਤਉਯਤੀਤੈਜੋਗੋ
 ਬਿਦਵਿਦੇਕਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ॥ਅਰਜਿਸਕਉਸਾਚਪ੍ਰ
 ਤੀਤਕਰਗੋਬਿਦਸੋਪ੍ਰੀਤਏ॥ਇਸਨਾਨਅਰਤਰਪਏਅਰਨਿ
 ਤਸਚੇਕਰਭਜਨਤੇਜੁਸਰਬਵਤੀਏ॥ਯੋਤੇਗਪ੍ਰੋਜਨਨਗਨਤੇਨ
 ਕਾਏਤਉਸੁਖਮਤੀਕਾਰਕਾਤੀਆਗਕਰਾ॥ਅਜਾਏਨਮੋਨਕੋਈ
 ਮੇਗਏ॥ਅਰਨਾਅਰਜਨਮਲੇਏਸੁਖਮਤੀਕਾਰਤੇਏ॥ਅਰਜੋਪ੍ਰ
 ਫੇਸੁਖਮਤੀਕਾਰਕਿਅਏਤਉਜਾਏਜੋਗੋਬਿਦਤੇਕਛੁਅਉਰ

ਤਿਨ ਨਾਨਾ। ਜਾਤੀ ਐ ਜੁ ਤੁਰਮ ਅਰਪੀ ਤਸਰੀ ਰਕੀ ਤਿਆ
 ਗਕਰਗੋ ਬਿਦ ਸੋ ਮਿਲਗਤ। ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ। ਪ੍ਰਸ
 ਰਕਤਾ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਸੋ ਤੁਹ ਕਉ ਕਿਅ। ਐ ਜਨ ਗਏ। ਐ
 ਪਸਰੀ ਰਕੇ ਕੁਰਮ ਬਿਖੇ ਬਿਧੀ। ਅਰਚਤ ਤੇ ਜੁ ਕਥਾ ਪੂਰੀ ਸੁ
 ਦੁਕਰਿ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੋ ਨੀ ਤੇ ਨੀ। ਅਰਜੇ ਕੁਰਮ ਕਾਤਿ ਐ
 ਗਕਰੇ ਤਉ ਤੁਹੀ ਪੂਰਤ ਵੇ। ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਜਾਂਤੇ ਕੁਰਮ ਨਿਵਰਤ
 ਤਉ ਸੋ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਸਰਗਤੀ ਉਵੇ ਤੇ ਜੁ ਅਤੀਤ। ਤਉ ਨਿਰਬ
 ਪੁਪਵਤੁ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵੇ। ਤਬ ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਿਉ ਚੀਲਕ
 ਰਤੇ ਤੇ ਕਥੁ ਕਤੇ ਸੁਕਰਤਾ ਤੇ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਐ ਅਤੀਤ ਨੀ ਅ
 ਰਕਬੀ ਰੰਗ ਕਮੰਡਲ ਨੀ ਲੀ ਐ। ਅਰਸੀ ਨਿਅਸੀਨ
 ਬੋਗੀ। ਐ ਤੇ ਕਤਾ ਕਿਅ ਕਰੈ ਅਰਕਤਾਂ ਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਸ

ਕਿ

ਰਕਤ ਕਰਕਰ ਕਰਨੁ ਨੀਅਤ ਅਤੀਤੁ ਹੈ। ਮੈਥੋਕਤੁ ਮ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਅਤੀਤ ਕਰਹੁ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰ ਜੈਸੀ ਸਾ ਅਰਦਾ ॥ ੧੫ ॥
 ਵੀਤੇਗੀ ਮੁਰਤਾ ਤੇਤ ਉਬਹੁ ਕਉ ਪਤਾ ਆਵੇਗੀ। ਅਰਮ
 ਵਭੀ ਨੀਤੀ ਜਾਨਤਾ ਤੁਝੇ ਸਿਖਾਵੈ। ਨਾਖਾ ਅਰਕੇ ਸਸਦਾ
 ਬਚਤੇ ਹੈ। ਅਰਮੈ ਕਰਨੁ ਨੀਤੀ ਜਾਣਤਾ ਮੈਥੋਕਤੁ ਮੁਖ
 ਕਉ ਜੋਗਤੈ ਜੁਨਖਾ ਅਰਕੇ ਸਨਕਟਾਵੈਗਾ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰ
 ਤੂੰਕਿ ਅਕਰਤਿ ਯਤਿ ਆਪਸੇ ਅਪਪ ਕਰਤੈ ਤੈ। ਮੈਥੋ
 ਕਰਤੈ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤੈ ਮਤ ਅਰ ਅਤੀਤੁ ਹੈ। ਮੈਥੋ
 ਕਰਾ ਅਚਰ ਜੈ। ਅਤੀਤੁ ਤੈ ਤਉ ਕਰਤੇ ਨੀ। ਅ
 ਰਕਤੈ ਤੈ ਅਤੀਤੁ ਤੈ ਤੈਕਿ ਅਕਰੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰ ਜੈ ਅ
 ਤੀਤੁ ਗਤ ਉਠਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਨ ਬਿਖੇਓ ਪਜੇਗਾ। ਜੁਮੈ
 ਨੇ ਸਰ ਕਰਤਿ ਆਗੀ ਕਿ ਅਤੈ। ਮੁਖ ਪਰਣੀ ਸੁਰ ਕਿਰ

ਪਾਕਰੇਗਾ॥ ਅਰਪਰਮਸਾਂਤਰੇਵੇਗਾ॥ ਜੇਤੁਕਉਚਾ
ਤਨਾਇਨਤੁਪਦਵੀਉਕੀਏ॥ ਜੇਜਗਤਇਖੇਜੇਸੁਪ
ਨਸਮਾਨਤੇਮੁਣਕਉਬਰਾਕਉਅਤੀਤਤੇ॥ ਮੇਝੇਕਉਚੀ
ਨਬਾਤੇਤੇਅਚਾਤੇ॥ ਯਦੀਚਾਹਤਤੇਜੁਅਪਨੇਸਰੂਪਕਉ
ਪਾਵੈ॥ ਪਾਸਰਕਹਾਤੁੰਮੁਲਗਿਆਮਾਨਕਉਖੋਜਨਤੀਸ
ਕਤਾ॥ ਪ੍ਰਤੁਕੀਨਿਆਈਪਾਂਚਵਰਖਕਾਉਜੁਪਾਵਦੁਆ
ਸਰੂਪਕਾਕਾਮਾਨਿਰਮਲਤੁਕਾਤੇ॥ ਮੇਪੀਡਿਤਨਤੀਤੇਜੁ
ਤੁਣਕੈਮੁਲਕੀਬਿਰਥਾਸਮਝਾਵੈ॥ ਪਰਬਿਰਥਾਯਤਿ
ਤੇਜੁਤੁਤੀਤੇਨਾਅਉਰਕਉ॥ ਮੇਝੇਅਕਹਾਮੁਣਕਉਬ੍ਰਹ
ਮਚਰਜਵੇਤੇ॥ ਜੇਬ੍ਰਹਮਚਾਹੀਤੇਵੈ॥ ਪਾਸਰਕਹਾਬ੍ਰਹ
ਮਚਾਹੀਕਾਮੁਰਖਕਹੁਜੇਬ੍ਰਹਮਚਾਹੀਕਿਸਕਉਕਤਤੇ

ੴ ਜੋ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਰਥ ਤੀਤੇ ਆਇਕ ਰਿਬ ਸਤ ਪਤਿਗੇ ॥ ੧੩ ॥
 ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੁ ਮ ਕਹੇ ਜੁ ਭੁਲੀ ਪੁਕਾਰ ਜਾਇ ਤੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਕਿ
 ਸਕ ਉਕਤ ਤੇ ਤੇ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਵਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਤੇ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕ
 ਕਉ ਜਾਇ ॥ ਇਸ ਤੇ ਵਿਰੇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਨਹੀ ਭਰਮ ਹੈ ॥ ਕਾ
 ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਚਾਰ ਕਿਆਉ ॥ ਮੇਰੇ ਭੁਕ ਮ
 ਭਲ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ ਜੁ ਤੁਝੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਹੀ ਕਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਕਹੁ
 ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ॥ ਆਪ
 ਆਪੀ ਤੇ ਕਿਸ ਕਉ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਕਥਾ ਤਸਤ
 ਮਲਕੀ ਕਹੇ ਜੁ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਵਹੀ ਤਸਤਾ ਮਲਕੀ
 ਜੁ ਆਪੀ ਆਪਿ ਨਹਾਇ ਦੁਤੈ ॥ ਅਉਗ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੁਣ
 ਕਉ ਤੁਝੇ ਤੇ ਭਉ ਉਪਜਿ ਆਉ ਜੋ ਇਸੀ ਫਿਨ ਮੁਣ ਕਉ ਭੁਸਮ
 ਕਹੇ ਤਉ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਤੁਝੇ ਕਹਿ ਆਉ ਮੇਰੇ ਸਾ

ਰੇਜਗਤਕਉਨਸਕੀਆਉ। ਅਰਸਕਤਗਪਤਤੋਸਰਬਕਉ
 ਜਲਾਵੈ। ਮੇਰੇਕਹਾਅਬਜੇਪ੍ਰਸਾਨਪ੍ਰਛੇਗਾਸੋਦੀਨਤਾਕਰ
 ਪ੍ਰਛੇਗਾ। ਪ੍ਰਸਾਨਕਹਾਕਪਟੀਉਕੀਨਿਆਈਭੈਮਤਕਰੇ।
 ਐਸਾਉਉਕਰਜੁਜੀਵਤ੍ਰਾਬ੍ਰਹਮਦੇਨਹੁਕਾਤਿਆਗਤੋਇ
 ਮੇਰੇਕਹਾਜੁਏਤਕਾਮਮੁਖਸੋਤੋਸਕੇਤਉਕਰਤਾਹੈ। ਪ੍ਰਸਾਨਕ
 ਤਤ੍ਰਸੇਨਹੀਤੋਤਤ੍ਰਸੇਵਿਰੇਕਕਉਨਤੋਜੋਉਸਤੇਤੋਵੈ।
 ਮੇਰੇਕਹਾਜੋਨਤਪਦਧਰਮਾਨਗਾਖੇਤੇਤਉਕੇਸੇਤਿਆਗੈ।
 ਅਰਜੇਕਛੁਤੇਹੀਨਹੀਤਉਆਪਤੇਆਪਤਿਆਗਤੋਪ੍ਰ
 ਸਾਨਕਹਾਦੇਨਹੁਤੇਹੀਆਵਿਦਿਆਤੇਉਪਜੇਤੈ। ਜਬਯ
 ਪਨੇਸਰੂਪਕਉਪਛਾਵੇਤਉਨਸਹੀ। ਮੇਰੇਕਹਾਜਉਅ
 ਪਨੀਆਵਿਦਿਆਤੇਉਪਜੇਤੈਤਉਮਦਕਉਕਿਆਪਾ
 ਟੈ। ਪ੍ਰਸਾਨਕਹਾਯਹੀਪਾਟਾਤੈਜੇਅੰਧੇਹੀਨਿਸਬਿਖੇਰਜ

2

ਪਾਉਸੋਪਿਲਥੇ ਅਰਸਰਜ਼ਨੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਅਵਿਟਿਅਕਰ
 ਮੇਰਜਕਉ ਸਰਪਜਾਨਿ ਆਤਉ ਮੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਦੁਖਤਉ ਪੁ
 ਤੁਚਿ ਆਪਾ ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਯਹੀ ਦੁਖਤੈ ਜੁ ਤੈਨੇ ਜਾਨੁ ਮੁਝ ਕ
 ਉ ਸਰਪਕਾਟਾ। ਐਸੇ ਹੀ ਤੈ ਆਪ ਅਰਜੀ ਵ ਅਰ ਬੂਤਮਕ
 ਤਤਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਈ ਤਾਜੇ ਕਛੁ ਤਿਅਕਰੇ
 ਕਛੁ ਤੇਵੈ। ਜਬਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਮ ਸੰਪ੍ਰਸਨਕੀ ਆਜੁ ਕਛੁ ਉ
 ਪਾਵ ਬਤਾਵਹੁ। ਤਬ ਤੁਮ ਕਰਾ ਅਪੁੰਤੀ ਆਪਹੈ। ਅਬ
 ਕਰੇ ਤੇ ਤੇਜੁ ਕਛੁ ਕਰ ਜਕਛੁ ਤੇਵੈ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਯਹੀ ਕਰਜੁ
 ਨੈ ਅਰਨਤੁ ਅਰਨਜੀ ਵ ਅਰਨ ਬੂਤਮਾ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਜੀ
 ਵਤੇ ਕੇ ਠੰਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬੀਧਤ ਕੇ ਸੇਕ ਤੇ ਜੁ ਜੀ ਵਨੀ। ਪ੍ਰਸਰ
 ਕਤਾ ਜੀ ਵ ਕਾਰੁ ਪਾਕਿ ਆਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਜੀ ਵ ਕਾਰੁ ਪਮੇਨੇਨ
 ਹੀ ਦੇਖਾ। ਪ੍ਰਸਰਕਤਾ ਜਨੀ ਵ ਕਾਰੁ ਪਨੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਉਸ

ਕਤੈਨੇਨਾਮਕੈਸੇਰਾਖਹੈ। ਮੇਰੇਕਰਤਾਮੁਖਕਰਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸ
 ਰਕਤਾਜਿਸਤੇਤੈਨੇਸੁਧਾਹੈਉਸਤੇਧੁਛਾ। ਮੇਰੇਕਰਤਾਉਸਭੀ
 ਸੁਖਕਰਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਰਤਾਸੁਖਸੁਖਕਰਕਰਤੈ। ਪਰਮੂਲਕਉ
 ਨਤੀਜਾਦੁਤੇ। ਅਰਤੁਫਕਉਇਛਾਦੇਖੇਫਕੀਤੈਤਉਅਤੀਤਤੈ। ਮੇ
 ਰੇਕਰਤਾਮੁਖਕਉਉਦਾਸਉਪਾਜਿਅਹੈਚਾਤਤੈਤਉਦਾਸੀਤ
 ਵੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਰਤਾਜਿਨਅਰਭੂਤਬਨਤੁਬਿਖੇਬਨਤਫਿਰਤੇਤੈ।
 ਤੁਭੀਉਨਕੀਪੰਕਤਬਿਖੇਪਵੇਸਕਗਾਨੇਕਪਟੀਅਨਕਉਮਾਇ
 ਆਅਗਭਿਖੁਰਖਤੇਉਦਾਸਕਗਾ। ਅਰਲੇਕਹੁਨੇਜੁਇਸਤੀਅ
 ਰਪੁਤਅਗਰਿਤਾਅਗਰਿਤਸਤਸਮਝਾਤੈਸੇਭੂਠਸਮਝਾਤੈ।
 ਰਿਤਸਰੀਰਕਉਕਰਤੈਤੈ। ਜੋਕੋਈਅਤੀਕਾਰਸਰੀਰਕੇਮੇਬੰਧ
 ਤੇਸੋਈਰਿਤਸਤੈ। ਅਰਅਤੀਤਵਤੀਤੈਜੁਤਗਵਾਨਬਿਨ
 ਅਉਰਕਉਨਜਾਣਾ। ਮੇਰੇਜੋਕੋਈਚਾਤਨਾਕਰਕਰਤੈਸਰ

ਕੀਆ ਬਿਖੈ ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ ਤੇ ਪਰਸੀਨ ਤਨੁ ਤੀਰਾ ਖਤਾ ॥ ੧ ॥
 ਰਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਾ ਨਿਵਾਰ ਤੁਭੁ ਇਆ ਤਬ ਜੀਵਨ ਅਰਮਾਨ ॥ ੨ ॥
 ਭਰਮ ਤੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਵਿਉ ਜੁਨਾਮ ਰੂਪ ਸੁਖ ਕਾ ਸਨੀ ਹੈ ॥ ਤੁਝ ਤੇ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਹਾਖ ਤੈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਤੇ ਜੁਯੀ ਡਿਕਾਰ ਚ
 ਓਗਸੀ ਮੇਰਾ ਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸੀਤ ਯਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਤੈ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਾ ॥
 ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਨੁਆਦਿ ਅੰਤ ਨਾਗਾਇਕ ਉਦੇਖਾ ॥ ਜੁਕਾ
 ਮ ਅਰਥੇ ਧਾਅਰਾਇ ਦੀਆ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰਿਕੀਆ ਤੇ ਤੇਰੀ
 ਜਬ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਾ ਤੈਨੇ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਯਹੀ ਸਭ ਹੀ ਕਾ ਮੇਰੇ
 ਤਿਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੁਣ ਜਬ ਤੇ ਪਾਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਕਹੁ ਜੁਨ
 ਤੁੰ ਪ੍ਰਾਸਰ ਅਰਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਨਾਗਾਇਕੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ਪਰ ਅਤੀਤ ਤੇ
 ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੁ ਮੇਰੇ ਸਾਕਛ ਕਹਾਤੈ ਤੇ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਅਤੀਤ ਅਰ
 ਗਿਤ ਸਤ ਦੇ ਨੇਨਤੀ ॥ ਅਰ ਬਹੁ ਕਹਾਤੈ ਤੇ ਜੁਯੀ ਤੇ ਤੇ ॥ ਪ੍ਰਾ

੧੮

ਸ

ਸਰਕਾਯਾਡੀ ਅਤੀ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਜੋਗੇ ਬਿਦਤੇ ਅਭਿਰਕੇ ਉਨੀ। ਜ
 ਬਤੈਨੇ ਮੇਸੇ ਜਾਨਤ ਬਕਤ ਅਤੀ ਤ ਅਰਕਾਤਾ ਗਿਰਸਤਾ। ਮੇਰੇ ਕਰ
 ਜ ਬਮੇ ਮੂਲ ਆਪੀ ਕਰਨੀ। ਤਉ ਕਿ ਅਤੈ ਵੀ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ
 ਤੀਤਨੀ ਤੋਤਾ ਤਉ ਕਾਲ ਦੁਖ ਦੇਵੈਗਾ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਮੁੜ ਕਉ ਕਾਲ
 ਕਭੈਨੀ ਰਹਾ ਜਾਨਤੈ ਜੁਸਰ ਬਨਾਗਾਇਹੁਤੈ। ਜਬਨਾ ਮਰੂਪ ਮੇ
 ਰੇ ਅਨਤੇ ਨਾਸਤੁ ਏਤਉ ਕਾਲ ਭੀਨਾ ਮਰੂਪ ਤੈ ਤਾਂ ਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ
 ਕਰਤੈ ਪ੍ਰਤਾ ਅਰਪੂਰੀ ਕਥਾ ਸੁਦੁ ਕਰਗਾ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਅਤੀ
 ਤੋਤੈ ਤਾਤੈ ਅਪਨ ਭੇਖ ਮੁੜ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਈਜੀ ਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ
 ਕਰਤਾ ਅਤੀ ਤੋ ਭੇਖਨੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਭੇਖਤੇ ਅਤੀ ਤੋ ਵੀ ਅਤੀ
 ਤੋ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕਥਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੁੜ ਕਉ ਨਿਸ
 ਚੈਨੀ ਤੁੜ ਕਉ ਰਸਮ ਕਰਹਾ ਜੋਗੇ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਉਨੀ
 ਈ ਸੁਰਤੈ। ਕਿ ਅਈ ਸੁਰ ਕਉ ਜਲਾਵਤਾਉਂ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਕਿਸਕੀ

ਸਕਤੁ ਤੇਜੁ ਟੀਸੁ ਰਕ ਉਜਲਾਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤ ਉਕਸਾ ਧੂਰੀ ਕਰੇ
 ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਧੂਰ ਕੇ ਅਸੂ ਮਥਿ ਬੇਤੀ ਨ ਸੀਤ ਅਪਤ ਕਾਮ ਅ
 ਪਤ ਕਾਮ ਕਰੀਏ ਅਚਾਨ ਆਇ ਅਪਾਪਤਿ ਭਏ ॥ ਮੇਰੇ ਕਰਤ
 ਨੁ ਅਚਾਨ ਬੇਭਉ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰੇਸ ਨ ਕਰਿ ਰਾਜ ਪੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਏ ॥
 ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਐਸੇ ਮਤ ਕਰਤਾ ॥ ਸੀਤ ਤੁਕ ਉਰਾ ਜ ਪੁਰ ਸੈ ਕਛੁ ਪ੍ਰੇਸ
 ਨ ਨ ਥਾ ॥ ਇਸੀ ਬਾਤ ਪਰ ਤੁਕ ਉਦੈ ਕ ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੈ ਤੇ ॥ ਜ
 ਕੁਰੁ ਰਥਤ ਪਸਿ ਆਇ ਚੁਕੀ ਜੁਗਾ ਜਾ ਦੇਵਤਿ ਉਕਾਏ ਕਰ
 ਏ ਲਾਗਾ ॥ ਜਬ ਤੀਨ ਮਾਸ ਤਪ ਕਰਤੇ ਬੀਤੇ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਦਰ
 ਸਨ ਦੀਆ ॥ ਤਬ ਜ ਕੁਰੁ ਰਥ ਇੰਦ੍ਰ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਤ ਸਾ ॥ ਅ
 ਰ ਪੂਛਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਤੁਕ ਉਦੈ ॥ ਅਰ ਮੁਖ ਪਰੰਦਿ ਆਲਤੁ
 ਆਏ ਕਿ ਆ ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਨ ਮਿਤ ਤੈਨੇ
 ਐਸੀ ਕਰਨੁ ਪਸਿ ਆ ਕਰੀਏ ॥ ਜਬ ਆਇ ਆਏ ਤਬ

(੫)

ਪ੍ਰਛਤਾਏ ਤੁੰਕ ਉਨਤੈ। ਜੁ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਸੁ ਦੇਵੈ। ਜੜ੍ਹਰ
ਥਕਾਤੁ ਤੁਕਉ ਅਪਨੀ ਸਕਤ ਦੇਨ ਕੀਤੈ। ਅਥਵਾ ਕਿਸੀ ਅ
ਉਰਤੇ ਦਿਲਾਤਾਏ। ਇਦ੍ਰਕਾ ਮੁਣੁ ਮੇਸਕਤ ਨਹੀ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਪਾਤਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇ ਇਹੀ ਸੇ ਦੇਵੈਗਾ।
ਤਬ ਜੜ੍ਹਰ ਥਕਾਤੁ ਮੇਰਾ ਤੁਣੁ ਤਕ ਪ੍ਰੇਜਨ ਨਹਤਾ। ਅਬ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਤ ਪਸਿਆ ਕਰੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਸੁਮੇਰ ਕੀ ਗੁਛ ਬਿ
ਖੇਜਾਇ ਕਾਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਤ ਪਸਿਆ ਲਾਗਾ ਕਰੇਨੇ। ਜਬ
ਚਾਹਮਾ ਸਬੀ ਤੇਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਅਰਕਤਾ
ਤ ਪ੍ਰਤ੍ਰਤ੍ਰੀਧੀ ਨਤੈ। ਮੇਰਨ ਮਿਤ ਤੈਨੇ ਕਠਨ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ
ਤੈ। ਮੈ ਤੁਣੁ ਪਗਦਿਆ ਲਤੁ ਆਪੈ ਕਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਜੜ੍ਹਰ
ਥਕਾਤੈ ਰੇ ਨਿਕਟਿ ਰੰਡ ਕਮੰਡਲ ਵਿਝੇ ਕਾ ਅਉਰ ਕਛੁ
ਦੇਖਤਾ ਨਹੀ। ਕਹਾਂ ਤੇ ਦੇਵੈਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਤਾ ਜਰਾ ਤੈ ਅਰ

ਮੇਕਤੋਤੈਸੇਤੀਤੋਇਪਰਦਾਤਾਸਹਬਕਾਬਿਸੁਤੈਮਾਨਕੀ॥
 ਜਤੁਰਭਰਥਕਤਾਤੁਏਸੈਮੇਰਾਧੋਜਨਨਰਗਾ॥ ਬਿਸੁਤੀਸੇ
 ਮਾਗੋਗਾ॥ ਬਹੁਤੁਬਹੁਤਮਾਕਤਾਦਰਸਨਮੇਰਨਿਛਲਨਤੀਕ
 ਛੁਮਾਗਾ॥ ਜਤੁਰਭਰਥਕਤਾਕਤੋਜੁਬਿਸੁਕਉਦੇਖੋ॥ ਜਬ
 ਉਸਕਉਦੇਖੋਗਾਜੇਇਛੁਤੋਇਗੀਉਸੀਸੇਮਾਗੋਗਾ॥
 ਤਬਬਹੁਤਮਾਮੰਤਉਪਦੇਸਕੀਆਅਹਬਦਕਾਸੁਮਬਿ
 ਥੇਜਾਤਅਗਟਿਤਮੰਤਕਉਪੜਾ॥ ਬਿਸੁਕਾਦਰਸਨਤੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਬਹੁਤੁਜਤੁਰਭਰਥਬਦ੍ਰੁਸੁਮਬਿਥੇਗਯਾ॥ ਅਰਥ
 ਟਮਾਸਤਪਸਿਮਾਕਰੀ॥ ਤਬਬਿਸੁਚਚਰਚੁਜਗੁਤੁ
 ਅਹੁਤਦਰਸਨਦੀਆ॥ ਅਰਜਤੁਰਭਰਥਕਉਦੇਖਕ
 ਰਿਬਹੁਤਤਸਾ॥ ਜਤੁਰਭਰਥਉਠਕਰਿਰੰਡਉਤਕਰੀ॥ ਅ
 ਰਪੁਜਾਵੇਦੇਤਕਕਰੀ॥ ਤਬਬਿਸੁਕਤਾਕਛੁਮਾਗਾ॥ ਜ

੨੦

ਕਾ

ਰੁਕਰੁ ਥਕਤਾ ਮਾਗੇ ਗਾਤ ਬਕਤ ਤੇ ਦੇਵੈ ਗਾ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਆਪਸੇ
 ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਮੁਓਰ ਕੋਊ ਨਹੀ ਆਪਤੀ ਆਪਤੀ ॥ ਜੜੁ ਰੁਕਰੁ
 ਕਤਾਇੰਦੁ ਅਰਬੁਤ ਮਾਕਉ ਤਉ ਯਤਿ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਤੁਝ ਕਉ
 ਕਿਉ ਕਰਿਓ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਵਹੁ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕਾਗਿ ਆਨ
 ਨਗਖਤੇ ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਅਰੁ ਮੇਜਨ ਤਾਓ ॥
 ਤਾਂਤੇ ਆਪ ਆਪਤੀਓ ॥ ਮੁਝ ਬਿਬੇਦੁ ਦਿਓ ਤਨਹੀ ॥ ਸਹਿ
 ਵਿਸਕਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਗਓ ॥ ਜੜੁ ਰੁਕਰੁ ਥਕਤਾ ਮੇਗਤੁ ਝੁਮੇ ਕਿ
 ਆਪੇ ਜਨਓ ॥ ਮੇਨੇ ਭੀ ਆਪਨਾ ਸਰੂਪ ਜਾਨਓ ॥ ਜੁ ਮੇਤੀਓ
 ॥ ਜਤਾਂਤੇ ਆਇ ਆਏ ਤਾਂ ਜਾਹਿ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਜੁ ਜਾਨਤਾ
 ਥਾਤਉ ਏਤੀ ਤਪਸਿ ਆ ਅਰਕ ਸੁਤੈ ਨੇ ਕਿਉ ਕੀ ਆ ॥ ਤਬ
 ਜੜੁ ਰੁਕਰੁ ਥਕਤਾ ਤੁ ਮਾਹੇ ਦਾਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿ ਆ ਕਰਤਾ ਥਾਪ
 ਰਦੇਖਿ ਆਜੁ ਏਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁ ਮਾਹੇ ਨ ਕੋਈ ਹਿਸੀ ਕਉ ਦੇਤਾ

ਤੇ ਅਹਨਕੋਈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਤੇ ਤੇ। ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਜਬ ਸੰਤ ਹੁਕਉ ॥ ੨੧ ॥
 ਰਾਤ ਨਾਈ ਸੁਰਕੀ ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਤੀਨ ਹੁਲੇ ਕਾ ਕਾ ਤੇ ਨਹੀ ਤਉ ਰਾਜਾ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸੋ ਕਿਆ ਜਨ ਤੇ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਕਹੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਕਿਉ ਕ ॥ ੨੨ ॥
 ਰਿਗਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਅਪਤ ਕਾ ਅਵਹੁ ਸੰਤ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ
 ਪਤਿ ਆਏ ਬੋ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਸਰੂਪ ਤਉ ਏ ਕਹੇ। ਏ ਕਤਾ ਬਿ
 ਥੇ ਆਵਹੁ ਜਾਣਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ ਤੇ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ ਇਸ ਪ੍ਰਸਨ
 ਪਰਏ ਕ ਕਥਾ ਸੁਵਹੁ ਕਹਾ। ਅਹਨਿ ਸਰੇ ਕਹਾ ਜੁ ਆਵਹੁ ॥
 ਭੀ ਸਰੂਪ ਬਿਥੇ ਤੇ। **ਕਥਾਵਾਂ ਅਏ ਵਕੀ।** ਏ ਕਸ ਮੇਵਾਂ ਮ
 ਏ ਵਹੁ ਪਮਿ ਆ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਬਦ ਕਾ ਸੁਮ ਬਿਥੇ ਆਯਾ। ਏ ਕ
 ਤਾ ਬਿਥੇ ਤੇ ਰਾ ਅਰਏ ਕਹਾ ਬਿਥੇ ਕਮੰ ਰਲ ਥਾ। ਮੇਤ ਸਾ
 ਅਹ ਪ੍ਰਛਾ ਕਿਤੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਸੀ ਸੇ ਅਹ ਕਿਸੀ ਤੁਸੇ ਵੇ
 ਰਨਹੀ ਤੇ ਰਾ ਬਲੇ ਵੇ ਸੇ ਕਿਧੇ ਜਨ ਤੇ। ਵਾਂ ਮਏ ਵਕੀ ਮੇਰਾ ਤੁਝੀ

ਵੇਰੀਠੈਂ ਮੇਸਰ ਬਸਿਵਰੁਪ ਦੇਖਤਾ ਤੇ ਮਸਰ ਬਸਿਤਿ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਆਪਣੇ ਮਸਰ ਤੁਕਤਾ ਤੇ ਜੁਕਦੁ ਕਰੇ ਤਉ ਮਿਦਰੁਪ ਤੇ ਵੇਰਾ ਤੇ
ਤੁਕ ਉਰੰਗ ਦੇਵਾ ਜੋ ਗੋਰਾ ਬਹੁਤ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਕਮੰਡਲ ਕਾਏਕ
ਉਲੀਆਏ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਗੋਬਿੰਦਿ ਤੇ ਕਤਾ ਮਨ ਪਰਾਏ ਤਿ
ਸਕਉ ਧੋਤਾ ਤੇ। ਬਹੁਤ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁਕਤਾ ਤੇ ਮਸਰ ਬਸਿਵਰੁਪ ਤੇ
ਉਮਿਦ ਕਉ ਧੋਤਾ ਤੇ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਕਰਤਾ ਮਸਰ ਬਕਰ ਮੋਕਾ
ਸਿਵਰੁਪ ਜੁ ਮੇਸਰ ਕਤਾ ਤਉ ਕਿਆ ਪਟਤਾ ਤੇ। ਬਹੁਤ ਮੇਨੇ ਕਤਾ
ਕਤਾ ਤੇ ਆਯਾ ਤੇ ਮਸਰ ਕਤਾ ਜਾਤਿਗਾ। ਬਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਨਕੀਸੇ
ਆਇਆ ਤੇ ਨਜਾਵੇਗਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੇਨੇ ਦੇਖਾ ਤੇ ਜੁਤੁਆ
ਇਆ ਤੇ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਸਿਵਰੁਪ ਕਉ ਕਿਵੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀਰੁ
ਆਮੇ। ਬਹੁਤ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਸਿਵਰੁਪ ਤਉ ਆਵਦੁ ਮਸਰ ਤਪ
ਸਿਅਤੇ ਕਿਆ ਪੈਜ ਨਤੋ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਤਾ ਜੁ ਸਿਵਰੁਪ ਤਉ ਮ।

ਵਹਾ ਅਰਤੁ ਪਸਿ ਆ ਕਰੀ ਭੀ ਸਿਵ ਤੇ ਦਸੈ ਤਨ ਦੀ ਯਾਹਿ
 ਮਹੀ ਪੰਚ ਰੂਤ ਕਰੈ ਤਉ ਦੇਖਹੁ ਪੰਚ ਰੂਤ ਕਰਾ ਗਏ। ਅਰਕਤ
 ਆਏ। ਜਿਉ ਤੈ ਤਉ ਹੀ ਹੈ। ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਤੁ ਆਵਹਾ
 ਜਾਵਹਾ ਭੀ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਅਰਸੁ ਦੁਭਿਨ ਤੀਨ ਸੰਤਹੁ ਮਹਿ ਏਕ
 ਮੇਥਾ। ਦੁਸਰਾ ਅਵਤਾਰੁ ਤਤ ਤੇਤੀ ਸਗਵਾਂ ਮਦੇਵਾ। ਧੂਰਕੇ
 ਨਿਕਟਿ ਗਏ। ਉਨ ਦੇਖਾ ਜੁ ਸੰਤ ਆਏ ਹੈ। ਦੇਖ ਕਰਾ ਅ
 ਗੇ ਦਉ ਕਰਾ ਆਇਆ ਅਰਮਿਲੇ। ਮੇਨੇ ਕਰਾਹੇ ਧੂਰਤੈ
 ਜਾਨੈ ਜੁ ਯਾਹਿ ਸੰਤ ਤੈ ਤਉ ਮਤੈ ਸੰਤ ਨੀ ਜੁ ਸੰਤ ਤੈ ਤਉ
 ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਮਾਗਤੇ। ਧੂਰਕਹਾਤੁ ਮਸਮੈ ਤਉ ਮਕੈ ਸੰਤ
 ਕਰਤੈ ਹੈ। ਤਬ ਧੂਰਕਹਾਤੁ ਮਸਮੈ ਤਉ ਸੁਘਰਾ ਅਰਮੁਰਖ
 ਕਰਤੈ ਹੈ। ਧੂਰਕਹਾਤੁ ਕਵਨ ਤੈ। ਅਵਤਿ ਧੂਰਕਹਾਤੁ ਹੀ ਹੈ।
 ਧੂਰਕਹਾਤੈ ਕਉਨ ਹੈ। ਅਵਤ ਧੂਰਕਹਾਤੈ ਮੇਰੀ ਤੈ। ਧੂਰਕਹਾ

੬੫੧

ਤੁੰ ਕਵਨ ਤੇ ਤੇ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਮੇ ਤੀ ਤੇ। ਧੂਤ ਕਹਾ ਜੁ ਤੁੰ ਹੀ ਤੇ ਤਉ
 ਰੂਪ ਤੇ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਜੁ ਰੂਪ ਤੇ ਗਏ। ਧੂਤ ਕਹਾ ਮੇ
 ਰੂਪ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਉ ਪੁਤ ਕਹਾ ਜੁ ਰੂਪ ਮੇ ਗਏ। ਧੂਤ ਯਹਿ ਵਿਚ
 ਨ ਸੁਖ ਕਰਿ ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਜੁ ਆ ਜੁ ਮੇ ਗਿਆ ਕਹੈ ਤੁਸੀ ਤੁਆ
 ਤਬ ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਮਤ ਤੇ। ਧੂਤ ਕਹਾ ਪਸਨ ਚਲ ਤਾਨ
 ਹੀ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਇਸ ਕਰਨ ਤੇ ਤੇ ਨ ਅਟ ਪਟ ਵੀ ਚਾਤੀ ਬਿ
 । ਜੁ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਅਟ ਲਹੈ ਗਾ। ਤੁੰ ਅਰ ਅਟ ਲਪਟ ਵੀ ਚਾ
 ਹੀ ਤੁਝ ਕਉ ਜਾਨੀ ਅਵਤੀ। ਤੇ ਮੁਕ ਕਬੀ ਤੇ ਨੇ ਸੁਨਾ ਤੇ ਜੁ
 ਆਤਮਾ ਨਾ ਸਹੁ ਆ। ਅਰ ਜੇ ਕਹੈ ਦੇ ਨਾ ਸੀ ਤਉ ਜਾਣੁ ਜੁ
 ਜੇ ਸੇ ਬਸ ਤਪੁਗਤ ਨਉ ਤਰ ਕਰਨ ਇਆ ਪਹਿਰੀਤਾ ਹੋ। ਤੇ
 ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਕਉ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਉਰ ਸਰੀਰ ਲੇਤਾ ਹੋ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕੀ ਏਕ ਹੋ। ਤੇ ਧੂਤ ਮੇ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ ਜੁ ਸਰੀਰ ਮੇ ਗਾ

ਸਟਾਰਹੈ॥ ਰਿਸਕਾਰਨ ਤੇਜੇ ਅਬਨਾਸੀ ਤੈਉ ਸਬਿਖੇ ਕਛੁਕ ੨੩
ਰਤਨ ਨੀ॥ ਜੁਉ ਸਕਰਤ ਵਸੈ ਅਬਨਾਸੀ ਕੀ ਜੀਐ ਸੋ ਅ
ਪਸੈ ਆਪ ਤੈ॥ ਜੁਉ ਈਸਰ ਤੁਛ ਕਉ ਪਰਦਿ ਆਲਹੁ ਆ
ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਿਆ ਮਾਗਾ॥ ਯਤਿ ਅਟਪਦ ਵੀਐ ਸੋ ਤੈਜੇ ਸੇ
ਏ ਕਨਗਰ ਬਿਖੇ ਪਰਬਤ ਤੋਇ॥ ਅਰਉ ਸਕੀ ਸਿਖ ਗਏ
ਖੇਏ ਕਮੰਦਰ ਬਨਾਈਐ॥ ਤਉ ਕਿਅਵ ਸੇਖਤਾ ਰਈ॥
ਤਬ ਧੂਤਕਤਾ ਕਉ ਜੁਸਹੁ ਪਕਉ ਕੋਸੇ ਪਾਵਉ॥ ਅਵਧੂ
ਤਕਤਾ ਜਉਨ ਸੇ ਮਾਗਤੈਨੇ ਅਟਲਪਦ ਵੀ ਪਾਈ ਤੈਉ
ਸੀ ਮਾਗਾ ਆਤਮਾ ਕਉ ਚੁਛਾ॥ ਧੂਤਕਤਾ ਵਤੁ ਮਾਗਾ ਅ
ਫਕਉ ਬਤਾਵਤੁ॥ ਅਵਧੂਤ ਤੁਸੀ ਰਯਾ॥ ਵਾਂਮ ਦੇਵਕ
ਤਾਯੀ ਮਾਗਤੈ ਜੁ ਆਤਮਾ ਵਿਝੇਕ ਅਉਰ ਕਉਨੀ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾਮਾਹਗਕੋ ਜਤੋ ਨਿਸਚਾਉਇ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਕਰਾਇ ਥਸ
 ਤਸੀਗਾ ਸੰਤ ਤੁਕਾ ਜੁਗਿਆਨ ਕੇ ਗਿਆਤ ਹੈ। ਦੁਤੀ ਏਵ ਚਨਵੇ
 ਦਸਾਸ ਕੇ ਸੁਨੇ। ਅਭਿਉਨ ਪਰਪਰ ਤੀਤ ਕਰਨੀ। ਅਰਬੀ
 ਚਾਰ ਕਰਨ ਕਿਏ। ਸਮਗੀਰ ਜੁਜ ਕਤੇ ਇਸ ਬਿਖੇ ਚੈ ਤੰਨ ਕਉਨ ਹੈ
 ਜੁਸਰ ਬਪਦਾਰ ਬੇਕਾ ਗਿਆਤ ਹੈ। ਤਿਧੂਤ ਤੁੰਕ ਉਨਹੈਂ ਜ ਕੁਝ
 ਬਦਾਏ ਤੰਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜਾਈ ਤਾਏ ਜੁ ਚੈ ਤੰਨ ਤੋ। ਅਰਜੇ ਚੈ ਤੋ
 ਨਹੈ ਤਉ ਮੇਕਿਆ ਹੈ। ਬਾਂਮ ਦੇਵ ਕਰਾ ਸਤੁ ਅਨੰਦ ਹੈਂ ਤੂੰ। ਪ੍ਰਭੂ ਕ
 ਤਾਮੁ ਏਕ ਉਦੈ ਗਾਉ ਪਦੇ ਸਕਰੈ। ਵਾਂਮ ਦੇਵ ਤੁੰ ਸੁਭ ਯਾ। ਤਬ
 ਮੇਨੇ ਕਰਾ ਜੁ ਯਹੀ ਵੈਗਾ ਗੇ ਜੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਹੀ। ਜ ਬਤੁੰਨ ਤੀਤ ਉ
 ਕਿਆ ਭਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਮੇਨ ਤੀਤ ਉਕ ਉਦੈ। ਮੇਨੇ
 ਕਰਾ ਜੁ ਮੇਤੋ। ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜੁ ਤੂੰ ਤਉ ਮੇਕੇ ਮੇਨ ਤੀਤੋ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕ
 ਤਾ ਜੁ ਅਦੁਤੀ ਤੋ। ਤਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਾ ਜੁ ਤੀਅ ਦੁਤੀ ਤੋ ਤਉ ਮੇਕੀਅ

ਵਤੀਤੋ। ਤਬੈ ਨੇਕਤਾ ਅਬ ਕਰੁ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਕੈ ਸੇਤੈ। ਧੂ
 ਤਕਤਾ ਕਰੁ ਹਮਾ ਤੈ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਵਿਉ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੀ ਤੈ ਨਾ। ਅਰ ੨੪
 ਹਮਤੀ ਨੇਤ ਸੇਜੁ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰਨੇ ਆਏ ਤੈ। ਆਤਮਾ ਤਉ ਅੰ
 ਪਸਉ ਆਪੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਧੂਤ ਕਉ ਵਿਆ ਕਰੈ। ਤਬ ਧੂਤ ਕਰਤਾ
 ਤੇ ਪ੍ਰਸਰ ਮੁਣ ਕਉਇ ਛਮੁ ਕਤਿ ਕੀਤੈ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਬਾਸਨਾ ਕ
 ਤਿਆਗ ਕਰਾ। ਧੂਤ ਕਰਤ ਬਾਸਨਾ ਭੂਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਮਨ ਕਉ
 ਪਕ ਕਰੈ ਮੰਤਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਹੁ। ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਬੈਰਾਗ ਕਰਾ। ਜੁ ਮੈ
 ਹੀਤੈ। ਜਬ ਤੁਨੀ ਤਉ ਬਾਸਨਾ ਕਰਤੈ। ਤਬ ਧੂਤ ਪ੍ਰਛਾਨੁ ਬੈਰਾ
 ਗ ਵਿਆਤੈ। ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਮੈ ਨੇ ਮੈ ਸਾ ਬੈਰਾਗ ਧੂਤ ਕਉ ਕਰਤਾ ਜਉ ਮੈ
 ਕਰਤਉ ਮਤੁ ਨ ਰਹਾ। ਪਰਤੁ ਧੂਤ ਕਉ ਨੀ ਕਰਤਾ ਵਿਉ ਜੁ ਤੁ ਮੈ
 ਸਿਖ ਨਹੀ। ਮੈ ਤੇ ਕਰਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਤੇ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਜੁ ਮੈ ਨੇਕਤਾ
 ਤਪਸਿਆ ਨਹੀ ਕਰੀ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਰਤਾ ਤੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਤੈ ਇਸਨ ਮਤ ਮਨ

ਮਤਿ ਦਇਆ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੁ ਮੁਖ ਕਉ ਬੂਤ ਮਨ ਜਾ
 ਨਤ ਤੇ ਤੇਤ ਉਤੁੰਭੀ ਬੂਤ ਮਨ ਤੇ ਚਿਗਾ। ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਇਸੀ ਕਰਨ ਕ
 ਰਿਤਾ ਹੈ। ਜੁ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਮੁਖ ਸੇ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ
 ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਪਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਵਿਆਜਾ ਨੈ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ
 । ਤੂੰ ਅਵਿਦਿਆ ਤੇ ਕਾਰਤ ਉਮੈ ਕੇ ਬੀਧ ਹੈ। ਪਰ ਕਥਾ ਧੂਤ ਕਰਿ
 ਸਵਦੁ ਕਰਗਾ ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਬਾਸਨ ਕੈ ਸੇਤਿ ਆਗ ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਆਗ ਬਾਸਨ ਕਾ ਧੂਤਿ ਤੇ ਜੇ ਦੇਵ ਅਦੁਤੀ ਬੂਤ ਮਨ ਹੈ। ਧੂਤ ਕ
 ਰਾ ਜੇਗੇ ਬਿਦਤ ਤੇ ਉਮੈ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਪਤੀਤ ਕਰ ਜੇਗੇ
 ਬਿਦਤ ਹੈ। ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਜੇਗੇ ਬਿਦਤ ਤੇ ਮੈਤ ਉਰਜਨ ਤੇ ਵਿਆਪੇ ਜ
 ਨਹੀਂ। ਮੈਨੇ ਕਰਤਾ ਭਜਨ ਕਰਨ ਤਪਸਿ ਆਕਰਨ ਦੀ ਜਾਤੁ ਜੁ
 ਸਰਬ ਮੈ ਹੈ। ਤੇ ਧੂਤ ਸੇਤ ਅਟਲ ਪਦ ਵੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਕਿ
 ਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਅਪਨੇ ਬੁਧਿ ਆਗ ਨਹੀਂ। ਏਕ ਸਮੇ ਮੁਖ ਕਉ

੩

ਮਿਵਨੇਕਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਗਜ਼ਿਲੋਂ ਕੀ ਕਾਦੇ ਵਤਾ ਤੋ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਤੁ ੨੫
 ਲੇਵੇ ਗਾਤ ਉਕਿਆ ਤੇਵੇਂ ਗਾ। ਤਬ ਮਿਵ ਕਹਾ ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਕੋ
 ਉਚਾਨ ਨਾਨ ਰਹੇ ਗੀ। ਜੇ ਰਾਹੋਂ ਸੋਈ ਤੇਇ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਤੁ ਮੇਈ ਸ੍ਰ
 ਹੋਵੇ ਗਾ। ਤਉ ਤੁ ਮਤੀ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਕਉ ਮਤ ਸਰਤੋਇ ਗੀ ਜੁਪਾ
 ਸੁਪਰਮੇ ਸ੍ਰਹੰ ਸਾਰ ਕਾਰੁ ਇਆ ਤੋ। ਤਤੇ ਮੁਝ ਕਉ ਗਜਲੇਵੇ
 ਤੇਕਿਆ ਪੋਜਨ ਤੋ। ਧੂਤ ਕਹਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਮੁਝ ਸੇ
 ਲੇਤਾ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਪੋਜਨ ਤੋ। ਜੁ ਬੀਧ ਤੋਵੇ। ਧੂਤ
 ਕਹਾ ਕਬੀ ਇਸ ਤੇ ਛੂਟੇ ਗਾ। ਬਤੁਕੁ ਅਵਧੂਤ ਕਉ ਕਹਾ ਤੁ
 ਲੇਤਾ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਮੁਝ ਕਉ ਇਛਾਨ ਹੀ। ਬਤੁਕੁ ਵਾਂਅਦੇ
 ਵਕਉ ਕਹਾ ਤੁ ਲੇਤਾ। ਬਾਮਦੇਵ ਕਹਾ ਯਤਿ ਨੀਚ ਬੁਧ ਤੁਝ ਹੀ
 ਕਉ ਤੋ। ਜਬ ਏਕ ਮਿਵ ਹੀ ਤੇ ਚਲ ਅਗ ਇਸ ਬਿਤ ਦੇ ਨੇ ਕਉ
 ਭਸਮ ਕਰ ਸਗੀਰ ਪਰਮਲੀ ਤੋ। ਧੂਤ ਬਨ ਬਿਖੇ ਕਮਲਿ ਉਕੀ
 ਨਿਆਈ ਪੁਕਾਰਤਾ ਬਾਜੁ ਯਤਿ ਅਟਲ ਪਦਵੀ ਕੋਈ ਲੇ

ਵੇ। ਪਤਪਾਸਓਸਬਨਕੇ ਬੇਲੇਕਿਅੰਤਰਿਬਾਤਹਿਗੋਬਿ
 ਟੇ। ਚਲਕਤਾਏਜੁਇਸਾਥਿਤਲੇਵੇ। ਤਬਪੂਤਮੂਰਤਕੀ
 ਨਿਅਈਬਿਸੁਪਤੋਇਕਗਪਿਬਵੀਧਗਪਡਾ। ਮੈਨੇਕ
 ਤਾਏਪੂਤਜਾਨਾਜੁਮੈਨਤੀ। ਜਬਤੂੰਨਤੀਤਉਅਟਲਪਦ
 ਵੀਕਤਾਏ। ਅਰਤੁੰਗੋਬਿਟਤੀਏ। ਪੂਤਕਤਾਰੁਪਮੇਗਾਕਿ
 ਆਏ। ਅਵਪੂਤਕਤਾਮੈਂ। ਪੂਤਕਤਾਤੁੰਕਉਨਤੋਂ। ਅਵ
 ਪੂਤਕਤਾਤੁੰ। ਬਤਰੁਪੂਤਅਪਨੇਬਿਖਲੀਨਤੁਆਮੈਨੇਕ
 ਤਾਏਅਵਪੂਤਯਾਹਿਬਾਲਕਮੁਆ। ਅਵਪੂਤਕਤਾਜਿਸ 3
 ਨੇਮੇਰੇਵਚਨਬੁਧਕੇਸੁਵਦੁਸੈਸੁਏਏਵਹੁਜੀਵਤਾਨਤੀ
 ਗਾ। ਵਾਅਦੇਵਕਤਾਏਨੇਕਮਬੁਗਾਕੀਆਏਗੁਗੰਤਪੁਤ
 ਕਉਮਾਗਏ। ਅਵਪੂਤਕਤਾਗਜਪੁਤਕਤਾਏਸਿਵਰੂਪਏ
 । ਬਤਰੁਜੈਸੇਅਪਨੀਇਛਾਸੇਆਏਬੇਤਮਤੈਸੇਗਛਤ
 ਭਏ। ਮੈਤੋਕਤਾਏਪਾਸਗਮੁਤਕਉਇਛਾਮੁਕਤਿਕੀਏ।

ਜੁਬੀਧਨਭਰਮਸੀਸਾਰਫੇਸੇਮੁਕਤਿਤੋਵੈ॥ ਪ੍ਰਸਰਕਤਾਤੁਸੁਕ
 ਉਮੁਕਤਿਤੋਵੈਵਾਕਠਨਤੋ॥ ਕਿਉਜੁਬੁਧਤੇਰੀਪੁਰਾਨਅਰਸ॥
 ਸਤਅਗੁਗਬਿਖੇਨਿਸਭਾਨਕੀਆ॥ ਪਰਪੁਰਾਨੁਸਾਸਤਰੀ
 ਭਰਮਹੈ॥ ਅਰਕਾਗਨਬੀਧਕਾਯੀਹੈਕਿਉਕਰਿਮੁਕਤਿਤੋਤਿ
 ॥ ਮੇਝੇਕਤਾਤੇਗੁਰੇਆਗੇਸੁਦੁਨਸਾਸਤਕਾਤਿਆਗਕੀਆ॥
 ਅਰਗੁਰਕੇਵਚਨਕੀਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਗਾ॥ ਅਰਇਨਇਦ੍ਰਿ
 ਉਕੋਬੀਧੋਗਾ॥ ਅਰਆਇਧਲੇਕਰਤਬਪਾਉਤੇਆਦਿਜੁ
 ਤੇਇਦ੍ਰਿਤਿਨਕੋਕਾਟੇਗਾ॥ ਪ੍ਰਸਰਕਤਾਐਸੇਸਤੁਕਤੁਜੁਇ
 ਸਤੇਭੀਮੁਕਤਿਦਰਲਿਭਤੈ॥ ਨੇਤੁਕਰਦੇਖਅਰਸੁਵਦੁਕਰ
 ਸੁਦਾ॥ ਅਰਜਿਤਬਾਸੇਬਚਨਕਰਾ॥ ਜੇਕਛੁਚਰੇਸੇਕਰਾ॥
 ਰਾਤਤਕਰਨਕਰਕਿਸੀਬਾਤਸੇਬੀਧਨਤੇਇ॥ ਤੇਮੇਝੇਬੀਚ
 ਰਕਰਜੁਮੁਲਦੇਤਕਾਕਉਨਵਸਤੈ॥ ਤੁਚਰੈਅਰਮਾਸਅ

ਗੁਪਤ ਅਰ ਅਸਤ ਅਰ ਮਿਖ ਅਰ ਮਜਾ ਸੋਭ ਰਿਅ ਤੁਝਾ ਤੇ
ਨਿਸਚੈ ਠਉਰ ਵਿਸਾਕੀ ਤੇ। ਮੇਰੇ ਕਤੁਤੁ ਮਸਰੀਰ ਕਉ ਵਿ
ਸਾਕਤ ਤੇ ਤੇ। ਕਬੀ ਸਰੀਰ ਕਉ ਤੁਮੈ ਨੇ ਖਾਇ ਆਇ। ਪ੍ਰਾ
ਸਰਕਤ ਮੇਨ ਨੀ ਖਾਇ ਆਪਰ ਤੁਸਦਾ ਖਾਤਾ ਤੇ ਜੁਇ ਸੀ
ਬਿਖੇ ਬੀਧੈ। ਵਿਸਾਕੇ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇ। ਮਿਰਾਖ ਟਾਕਟ
ਕਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਦੁ ਕਰ ਗੁਬਿਖੇ ਭੋਗ ਪਿਥ ਮੇਮੀ ਠੇ ਤੇ ਤੇ।
ਬਤੁਕ ਜਬ ਧਨ ਨਾਸ ਅਰ ਮਿਰਤ ਕੁਟੰਬੀ ਉਕੀਤੀ
ਤੈਤ ਬਖਟਾ ਤੇ ਤੇ। ਅਰ ਜਬ ਅਪੇਦੁ ਸਰੀਰ ਕਉ ਦੁਖ
ਕਸੁ ਆਬਦੁ ਤੇ ਤੇ ਬਕਟ ਕਾ ਤੇ ਤੇ। ਤਬ ਦੁਖਾਇ
ਆਈ ਕਟ ਕਉ ਜਾਤੀ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਕਉ ਮੇਸੀ ਅਵ
ਥਾ ਬੁਝੇ। ਜੁ ਪਾਲਰੁ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਕਉ ਪਾਤੀ ਤੇ।
ਅਰ ਦੁਖ ਆਪ ਕਉ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋ ਕਨ ਕਰੇ।

ਤਉ ਜਾਪੁ ਨਾਨਕੁ ਗਿਆਨੀ ਤੈ॥ ਅਗਨੁ ਨੀਦੀ ਤੈ॥ ਤਤੁ ਯਾਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜੁਗੋ ਬਿਸੁ ਤੇ ਭਿਨਨਾ ਦੇਖਾ॥ ਅਗਨ ਸੁਹੁ ਅਗ ਕਤਾ॥ ਜੁਏ ਕ
ਆਤੁ ਮਾ ਅਦੁ॥ ਤੈ॥ ਜੋ ਯਾਤਿ ਭਜਨ ਅੰਤਾ ਕਰਨ ਬਿਖੇ ਕ
ਗੇਗਾ ਤਉ ਆਪ ਭਗਵੰਤ ਰੂਪ ਤੈ ਤਿਗਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ਜੁਦੁ॥ ੩ ॥
ਤਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੈ॥ ਮੇੜੇ ਕਰਾ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋ ਕਥਾ ਬਿਖੇ ਕਰੈ॥
ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਤਾ ਅਸਚਰ ਜੋ ਜੋ ਕਥਾ ਕਾਰਤਾ॥ ਉਸ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀ
ਤਨੀ ਕਰਤਾ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਥਾ ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧੈ॥ ਮੇੜੇ ਕਤਾ ਕਥਾ
ਅਪ੍ਰਤੀ ਤਦੇ ਨਹੁ ਕਰਮੈ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਚਾਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਕਰੋ ਬਿ
ਨਾ ਸੁਹੇ ਕਥਾ ਕੇ ਨੀਤੀ॥ ੧॥ **ਕਥਾ ਬੇਸ ਵਾਕੀ॥**

ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਾਚਾ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਤਾ ਕੇ ਦੇ ਕਸ ਮੇਤ ਮਤੀ ਨਾ ਅਤੀ
ਤ ਬਦ ਕਾਸੁ ਮ ਬਿਖੇ ਇਸ ਬਿਤ ਮੇ॥ ਪਰਤੀ ਨੇ ਦੇ ਬੇਏ ਮੇ
ਭਿਨ ਭਿਨ ਅਗ ਅੰਤਰਤੀ ਨੇ ਮੇ ਦੇ ਕਾ॥ ਦੇ ਕੇ ਮੇ ਥਾ ਦੁਸਰਾ ਮ
ਵਧੁ ਤਤੀ ਸਗਾ ਜ ਰੂਰਥਾ॥ ਆਪ ਸਬੀ ਚ ਬੈਠੇ ਤਸੇ

ਥੋ ਜੋਰੈ ਵਿਉਤ ਸਤ ਥੋ ਸੋਕਾਗਨ ਕਢੂ ਨੀ ਬਾਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ
ਨਤ ਸਤੇ ਥੋ। ਮੇਰੇ ਕਤਾਨਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਮੁਰਖਤ ਸਤੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮ
ਭੀ ਮੁਰਖ ਥੋ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਤਾਤ ਮਾਰੇ ਤਸੇ ਹੋ ਮੇ ਮੁਰਖ ਸੁਪਤ
ਦੋਨੋ ਨ ਥੋ। ਮੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਬਿਖੇ ਏਕ ਬੇਸਵਾ ਆਵਤ
ਭਈ। ਜੁਤਿ ਮਾਲੇ ਬਿਖੇ ਹਲੋ ਚਲੀ ਥੀ। ਉਸਰ ਉਰ
ਕੇ ਬਸਣੇ ਵਾਲਿ ਉਤੇ ਪੂਛਤ ਭਈ ਜੋ ਕੋਈ ਈ ਤਾਂ ਸੀਤੈ। ਉ
ਨਤ ਕਤਾਨ ਗਰੇ ਬਾਤ ਰਿਤੇ ਏਕ ਪਰਮਤ ਸਇਸ ਬਿਤੈ।
ਯਤਿ ਬਚਨ ਸੁਵਦ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਅਰਨਿਕਟਿਤ ਮਾ
ਰੇ ਆਈ। ਅਰਦੇ ਪਾਤੁਤ ਮਤ ਸਤੇ ਥੋ। ਕਤਾਤੁ ਮੇਰ ਬਕਾ
ਮੇਰਾਤਿ ਆਗ ਕਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਈ। ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ
ਕਰੈ। ਅਰਨ ਮਤ ਸਤੇ ਬੇਤ ਬੇਸਵਾ ਕਤਾਤੁ ਮਤੁ ਸਰੀ
ਰ ਪਰਦਿ ਸੁਕਰ ਮੁਖ ਕਉ ਬੇਸੁ ਜਾਤੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸੁ
ਬਿਖੇ ਕੁਸਮਤੁ ਆਈ। ਮੇਰੇ ਦੇ ਪਾਤੈ ਜਸ ਪਨ ਆਤੈ। ਤ

ਕਾਰਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਅਰੁ ਇਸਸਰੀ ਕਾਮਨ ਤੇ ਪੁਗਟ ਤੇ ਤਾਏ ॥ ੨੮ ॥
 ਸੇਮੇਨੇ ਮਨ ਕਉ ਇਨ ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਏ ॥ ਜੁਪੁਛੇ ਮਨ ਕਿਆ
 ਤੇ ਸੇਯੀ ਤੇ ਜੇ ਸੀਕਲ ਪਕੀਆ ਤੇ ਜੁਮੇਵੇ ਸ੍ਰਾਤੋ ॥ ਅਰੁ ਮ ३
 ਪੁਰਖ ਤੋ ॥ ਪਰਮਨ ਬਸਨੀਆ ਵਤਾ ॥ ਤਿਸ ਕਾਉ ਪਾਇ
 ਕਰੋ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਬਸਤੋਇਆ ॥ ਅਰੁ ਮਤਸ ਤੇ ਥੋ ॥ ਬੇਸ੍ਰਾਕਤਾ ਤੇ ਅਵ
 ਧੁਤ ਤੇ ਗਾਗੁਤ ਉਤੋ ॥ ਕਿਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਵਚਨ ਨੀ ਕਰਤਾ ॥ ਤ
 ਬ ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਕਿਆ ਪੁਛਤੀ ਤੋ ॥ ਬੇਸ੍ਰਾਕਤਾ ਮੇਰੀ ਇਛ
 ਤੇ ਜੁਰੁ ਜਨਗੇ ਬਿਦਕਾ ਕਰੋ ॥ ਭੰਜਨ ਕਾ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਾ ॥ ਅਵਧੁ
 ਤ ਕਤਾ ਤੇ ਨੇ ਆਪੀ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਮੇ ਗੁਰੁ ਤੇ ਗਤੋ ॥ ਤ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਉ
 ਪਦੇ ਸਕਰੋ ਤੁਛ ਕਉ ॥ ਬੇਸ੍ਰਾਕਤਾ ਅਤੁਕ ਉਮੇਰੀ ਸਕਤ ਤੇ ਜੁ
 ਤੁਛ ਕਉ ਸਿਖਾ ਅਰੁ ਆਪ ਕਉ ਗੁਰੁ ਜਾਣਤੀ ਤੇ ਵੇ ॥ ਅਰੁ
 ਜੇ ਪੁਛੇ ਜੇ ਅਸੇਨੀ ਜਾਣਤੀ ਤਉ ਤੇ ਨੇ ਕਿਉ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਮੇ
 ਤੇ ਗਾਗੁਤੋ ॥ ਤਉ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਜੁਇ ਬਾਤ ਕਤਾ ਮਾੜੀ ॥

ਅਵਧੂਤ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਭੈ ਤਉ ਤਉ ਕਰਤਾ

ਮਾਨਕੀ ਆ॥

ਪਰਮਾਨਕ ਛੁਨੀਂ ਦੇ ਵਾਕਤਾ ਜੈ ਸੇ ਮਿਗਤਿ ਸਨਾ ਕੇ ਜਲ
ਕਉ ਪਰਮਾਣਕ ਗੀਏ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਰਤਾ ਇਸ ਬਿਬੇਕੁ ਰਮਹੂ
ਆ॥ ਬੇਸਵਾ ਕਰਤਾ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਤੈ ਸੁਭ ਰਮੈ
॥ ਅਰ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਦੇਖਤੀ ਤੈ ਤਉ ਭਗਵਾਨ ਬਿਨਾ ਅਠਿ
ਕਛੁਨੀ॥ ਭਰਮ ਕਰਤਾ ਤੈ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸਰਬ ਵਹੀਏ॥ ਅਵ
ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਤੈ ਰੇ ਕਰਤਾ ਤੈ ਜਾਨ ਜੈ ਸੇ ਭਗਵਾਨ ਕਹੀ ਤਾਏ ਤੈ ਸੇ
ਹੀ ਭਰਮੈ॥ ਇਸੀ ਕਰਨ ਤੈ ਬੇਸਵਾ ਹੁਈਏ॥ ਭੁਵ ਐਤਲੇ
ਕਰਵਚਨ ਕਰਤੀਏ॥ ਬੇਸਵਾ ਕਰਤਾ ਅਵਧੂਤ ਤੂੰ ਕੈ ਸੇ ਦ੍ਰਿ
ਸ਼ ਲਛਨੈ॥ ਅਰ ਬਚਨੈ ਮੇਰਿ ਉਕਾਤੁ ਆਏ॥ ਬੀਚਾਰ
ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਤੈ ਤਉ ਤੂੰ ਅਵਧੂਤ ਨੀ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਰਤਾ ਮੇ
ਰੀ ਨਿਆਈ ਬਚਨ ਮਤ ਕਰ ਜੋ ਸਕਲ ਪਦ ਤੁ ਕਉ ਧੋਇ
ਕਰ ਅਵਧੂਤ ਭਇਏ॥ ਬੇਸਵਾ ਕਰਤਾ ਜੁ ਅਸਚ ਰਜਤੈ॥
ਕੇਤੇ ਪੁਰਖ ਮੁਖ ਸੈ ਭੋਗ ਕਰਤ ਕਉਏ॥ ਅਰਿ ਸਰੀਰ ਕਉ

ੴ ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਪਰਦੇਖੁ ਆਜੁ ਕਰੁ ॥ ੴ ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਗਾਯੁ ॥ ੨੬
ਭੈਨੇ ਜੁਪਦਤੰਕਾਰ ਕੋ ॥ ੴ ਸਿਮਰੈ ਨਾਮੁ ਤਾਂਤੇ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥
ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤਾਂਤੇ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਬੇਸਵਾ ਕਹਾਇ ॥
ਬਤਾਇ ਜੁਨਾਗਾਇ ॥ ਏਕ ਉਦੈ ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਇ ॥
ਗਿਆਨ ਸੁਗਮ ਤੈਯੀ ॥ ਦਿਸੁ ਮਾਨੁ ਕਉਨਾਗਾਇ ॥
ਜਾਣਾ ॥ ਬੇਸੁ ਕਹਾਇ ॥ ਸਬਦੁ ਨ ਪਾਗੈ ॥ ਸੇਧੁ ਤੀਤ ਕਰੈ ॥ ਏ
ਕ ਸਮੇਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ॥ ਤੋਤਾ ਥਾ ਅਰਦੁ ਸਰਾਸਾ
ਵਤਾ ਥਾ ਤਉ ਮਨਿ ॥ ੴ ਸੀ ਕਾਲਿ ਆਵਤਾ ਥਾ ॥ ਜੁਏ
ਕਾ ਥਾਗੈ ॥ ਬੇਠਾ ਤੈ ਕੈ ਸੇਜਾ ਵੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਜਬ ਦਿਸੁ ਮਾਨਿ ॥
ਬੇਦੁ ॥ ਮੇਤ ਕਾ ਸਨ ਬੰਧਨੁ ॥ ਜਤਾਏ ਕਤੁ ਕਾਭੀ ਸਨ
ਬੰਧਨੁ ॥ ਏਸ ਕਉ ਕੈ ਸੇਵੇ ਖੀਏ ॥ ਅਰਕ ਉਦੈ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਭੀ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਬੇਬੇ ਸ੍ਰੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁ
ਨਕਰ ਅਵਧੁਤ ਕੀ ਸੁਧ ਗਈ। ਤਬ ਜਤਨ ਕਰ ਬਕਤ
ਤੇ ਬੇਸਵਾਜੇ ਤੁਕਤ ਤੀ ਤੈਸਤ ਤੈਸੇ ਸੀ ਭੀ ਤੈ। ਜੁਆਤਮ
ਬਿਖੇਦਿ ਸ੍ਰਾਅਗਦਿ ਸ੍ਰਾਦਿ ਸਤੀ ਨੇਨਤੀ। ਪਰ ਜੇ ਦੇਖ
ਤਉ ਆਪਕਉ ਦੇਖਨ ਭਉਰ ਕਉ। ਬੇਸ੍ਰਾਕਤਾ ਤੁਕੀ ਜਤ
ਭਰਥਨਤੀ। ਦੇਖਣਾ ਤਿਪਟੀ ਬਿਨਾਨਤੀ ਤੇਤਾ। ਅਰਬੇਦੁ
ਰੀ ਕਰਤ ਤੈਜੁਆਤਮਾ ਬਿਖੇਦੇ ਕਅਰਦੇ ਨਹੀ। ਤਬ ਜ
ਤਭਰਥਕਤਾ ਤਿਪਟੀ ਅਤਮਾ ਮੈਰਿ ਨਕਤਾ ਤੈ। ਬੇਸਵਾਕ
ਤਤੇਗੀ ਬੁਧਤ ਸਦੇ ਜੋਗਤੈ। ਜੇਰਿਨ ਅਰਸੀ ਜਗਤ ਦੇਖ
ਤਾਤੈ। ਕਿਉ ਅਕਾਰਥਤ ਸਤ ਤੈਰੁਦਨਕਗ। ਜਤਨ ਭਰਥਤੁ
ਸੀਭਯਾ। ਅਰਸੀ ਨੇਰੀ ਕਛੁ ਨਕਤਾ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇਜੁ
ਬੇਸਵਾਨਗਾਇਤ ਕਉ ਅਭੇਦ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਤਾਤੈ ਤੁਸੀਰੇ

ਵਟਾ ਭੁਲਾਖਾ। ਅਰੁ ਵਟੁ ਦੇ ਨਤੁ ਲਜਾ ਮਾਨਤੈ ਇਕਰੁ ਰੁਟ
ਨਲਾਗੇ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਕਹਾਏ ਮਿਤੁ ਕਿਉਰੁ ਟਨੁ ਕਰ ਤੇਤੈ।
ਸਦਾ ਅਰੁ ਵਟਾ ਦੇ ਨੇ ਏ ਕਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤਸੇ ਵਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰੁ ਦਾ
ਅਰੁ ਦ ਨ ਕਰੁ ਦਾ ਯੋਗ ਨ ਤੀਤੈ। ਬੇਸ੍ਵਾਤ ਸੀ ਅਰੁ ਬੇਸ੍ਵਾਤੈ
ਸਾ ਅਤੁ ਮਨਿ ਰੂਪ ਕੀ ਅਜੇ ਅਗਿ ਮਨੀ ਕੇ ਰਿਟੇ ਪਰਸ
ਖਿਅਤ ਕਾਰ ਤੇ ਵੈ ਜੁਨਾ ਗਾਇਓ ਵਿਡੇ ਕ ਮਊਰ ਕ ਛੁਨਤੈ
ਬੇਸ੍ਵਾ ਕਤਾ ਮੁਏ ਮੈ ਸਾਨਿ ਸਚਾ ਤੇ ਜੁ ਮੈ ਤੇ ਨ ਸੀ ਸਰਤੈ। ਏਕ
ਅਦੁਤੀ ਅਤੁ ਮਾਏ। ਕਾਰਨ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੇ ਆਪੇ ਕਾਨੁ
ਰਸੀ ਸ੍ਵਾਨਾ ਸਕਰੁ ਦਾਨਾ ਅਰੁ ਰੂਪ ਕਾਏ। ਜਬ ਨਾ ਮਰੁ
ਪਨਿ ਵਰਤ ਭਟੇ ਤਬ ਚਿਤ ਕਤਾ ਜਾਵੈ। ਜੈ ਸੇ ਜਤਾ ਜਮ ਪ
ਸਾਗਰ ਕੇ ਤੇਇ। ਅਰੁ ਕਾਗ ਜਾ ਤੇ ਉਡੇ ਜੁ ਕਿਸੀ ਰਉਰਜ
ਵੈ। ਜਬ ਚਾਰ ਉਰਜ ਲੀ ਦੇਖਤਾਏ। ਅਰੁ ਕੇ ਉਰ ਉਰ
ਨੀ ਪਾਵਤਾ ਜੁਤਤਾਂ ਬਿਸਾਖ ਕੇ। ਤਓ ਬੁਝਤੁ ਅਪ

ਨੀਰਓਰਸਾਇ ਬੈਰਤਾਏ॥ ਤੇਸੇਈਚਿਤਾਏ॥ ਜੁਬਿਖਿ
ਉਸੰਸਾਰਕੀਆਕੇਨਤਿਮਤਉਡਤਾਏ॥ ਅਰਯਤਿਸੰਸਾ
ਰਨਾਮਹੁਪਹੀਏ॥ ਜਬਨਾਮਹੁਪਮਿਖਿਆਜਾਨਤਬਕਤਾਂਜਾਵੈ॥
ਤਬਪ੍ਰਾਸਰਮੇਡੇਕਹਾਜੁਤਤਅਰਥਯਤਿਏਜੁਏਕਆਤਮਾਏ॥
ਅਰਯਤੀਪਰਗਤਾਏ॥ ਬਹੁਕੁਬੇਸ੍ਵਕਹਾਜਿਤਸਮੇਚਾਤਨਭ
ਗਵਾਨਕੀਮਨਬਿਬੇਉਤਪਤਕੁਈ॥ ਉਸੀਸਮੇਬੇਸ੍ਵਪਦਨਾ
ਸਭਯਾ॥ ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੋਗੋਬਿਦਵਿਡੇਕਜੁਦਿਸ੍ਵਆਇ
ਆਮਲੀਨਤਾਏ॥ ਜੋਮੁਕੁਏਸੇਈਇਸਬਿਬੇਪ੍ਰੀਤਕਰਤਾਏ॥
ਅਰਜੋਬੀਚਰਵਾਨਾਏਸੇਕਬਤੀਇਸਸੰਪ੍ਰੀਤਨਹੀਕਰਤਾਂ॥
ਤੇਪ੍ਰਾਸਰਤੁੰਭੀਦਿਸ੍ਵਦਿਸ੍ਵਸੰਸਾਰਕੀਕਰਕਤਤਾਏ॥ ਜੁਮੇ
ਪ੍ਰਾਸਰਾਏ॥ ਪਰਜਾਦੁਜੁਮੀਲੀਨਤਾਅਰਕਿਰਮਅਰਭ
ਸਮਵਤੀਏ॥ ਤਬਮੇਨੇਕਹਾਏਬੇਸਵਾਕਤੀਏਜੁਆ

ਤਮਾਏ ਕਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮਲੀਨ ਤਾ ਅਰਕਿਰਮ ਅਰਕੁਸ ਮਭੀ ਤੁਹੀ ३੭
 ਤੈਂ। ਮੇਕਹੈ ਤੈਂ। ਤਬ ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਪਦ ਅਪਦ ਦੇ
 ਨੈਨੀ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਤੁਹੀ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਤਉ ਤੁਹੀ ਬਿਨਾ
 ਅਉਰ ਕਉਨ ਤੈਂ ਜਉ ਸਬਿਖੇ ਤੈਂ। ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਤੁਹੀ ਕਉਪ
 ਦ ਅਪਦ ਕੈ ਸੇਦਿ ਸੁਆਇ ਤੈਂ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਜੈ ਸੁਤੁ ਕਉਪ
 ਮਲੀਨ ਤਾ ਅਰਕਿਰਮ ਅਰਕੁਸ ਮਦਿ ਸੁਆਈ ਤੈਂ। ਬ
 ਤੁਹੀ ਬੇਸਵਾ ਕਹਾ ਤੁਹੀ ਪਰਮੰ ਸੁਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਮੇਸੇ ਮਤਕ
 ਤਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਕਪਨਾ ਨਹੀ। ਯਤਿ ਕਲਪਨ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੈ
 । ਜੁਆਪ ਕਉ ਵੇਸਵਾ ਜਾਨਾ ਤੈਂ। ਅਰਸਰੀਰ ਅਪਨੇ ਕ
 ਉਜਲਾਇ। ਜੁਮੁਤ ਕੋ ਪਰਮੰ ਸਦੇ ਖਾਤੈ ਨੇ ਅਰਆਪ
 ਕੋ ਵੇਸੁ ਜਾਨਾ। ਜੈ ਤੁਹੀ ਕੋ ਯਤਿ ਬੁਧ ਭੀ ਤਉ ਤਿਮ ਲੇ ਬਿ
 ਬੇਸਰੀਰ ਕਉ ਜਲਾਵ ਨੇ ਕਿਉ ਮਾਈ ਭੀ। ਜੈ ਇਸ ਤੇ

ਜਾਤਿ

ਰੇਮਨ ਬਿਖੇਰੁ ਓਥਾ ਤਉ ਏਤੀ ਅਉਧ ਕਰੇ ਕਉ ਇਸਨਾਮ ਕ
ਉ ਅਪਨੇ ਉਪਗਵਿ ਵਕੀ ਅਤੈ ਨੇ। ਆਪੀ ਨਾਮ ਰਾਖਿ ਅ
ਅਰ ਆਪੀ ਤਿਸ ਕੀ ਦਿਵਤਾ ਕਰੀ। ਅਰ ਬਹੁ ਵਰ ਰਹੀ
ਤੈ। ਤਉ ਜਾਤਿ ਅਰ ਤਿਸ ਬਿਖੇ ਜਲਾ। ਬੇਸਵਾ ਕਹਾਤਿ ਮਸੈ
ਕਹੁ ਪੋਜਨ ਨਹੀ ਰਖਤੀ। ਜਲਣਾ ਮੇਰ ਤੇਰੇ ਵਚਨੇ ਸੈਂ ਇਹ
ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਬੇਸਵਾ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਨਗਰ ਮੇ ਨਿਕਸਾਉ।
ਤਿਸ ਮੇਨ ਹੀ ਜਲਤਾ ਅਥਵਾ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਮੇ ਜਲੇ
। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਮੇ ਅਤੀ ਤਨ ਹੀ ਜੁਇਤੁ ਨਾਮ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ।
ਅਰ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਕਰੇ। ਕਿਉ ਜੁਗਿਤ ਸਤ ਸੇ ਸਾਰ ਕੇ
ਦੁਖ ਤੇ ਅਥਵਾ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਉਦਾਸ ਤੇ ਇਕਰ ਅਤੀ ਤੁਕੇ
ਨਿਕਟਿ ਆਵਤਾ ਤੇ। ਕਿਸੇ ਅਤੀ ਤਰੁਤਾ ਤੇ। ਤਬ ਵਹੁ

ਅਤੀਤਨਾਮ ਅਭਿਗਾਥਤਾਏ। ਸੇਐਸਾਨੀਤਾਏ ਸਵਾ ३੨
 ਕਤਾ ਅਥਵਾ ਸਤਚਿਤ ਅਨੰਦਨਾਮ ਕਲਪਤਾਏ। ਮੇਨੇਕਰ
 ਜੋਬਚਨਮੇ ਅਵਤਾਏ ਸੇਸਰਬ ਕਲਪਤ ਅਰੁਗਮਾਏ।
 ਪਰਮਾਨਨੀ। ਇਸਵਚਨ ਸੁਇਕਰਬੇ ਸਵਾ ਅਸਚਰਜ
 ਮਾਨਭਈ। ਅਰਕਤਾਮੇ ਆਪਸੇ ਮੁਕਤਿਤਾਏ। ਮੇਭੇਓਤਬੇ
 ਸ੍ਵਾਕਿੰਚਤਕਾਲ ਬਿਖੇ ਇਸਕਰਤਵਕਾਤਿ ਆਗਕਰਕੇ
 ਮੂਲ ਅਪਨੇਕਉ ਪਾਪਤਰੁਈ। ਅਰਤੁਭੁ ਬਿਖੇਕਢੁਪ
 ਰਵੇਸਨੀਦੇਖਤਾ। ਮੇਗੀਯਜੀਇਢੁਏ ਜੁਤੰਕਾਰਤੇਗਨ
 ਸਤੋਇ। ਮੇਭੇਕਤਾਮੇ ਗਤੰਕਾਰਕਤੇਏ ਸੇਨਿਵਰਤਨੀਤੋਤਾ।
 ਤੁਮਗੁਰਤੇ ਮੇਰੇਸਨ ਸੇਤੰਕਾਰਨਿਵਰਤਕਰਹੁ। ਜੁਗੁਰਕੇਅ
 ਨਰਤੁਸੇਤੰਕਾਰਨਾਸਤੋਤਾਏ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਾਕਤੰਕਾਰ
 ਤੇਗਨਾਸਕਰੋਕਿਆਪਨਾ। ਮੇਭੇਕਤਾਤੰਕਾਰਮੇਗਨਿਵਰਤ
 ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੰਕਾਰਤੇਗਨਾਉਮੇਕੇਸੇਨਿਵਰਤਕਰੋ। ਮੇ

ਤੇ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਮੁੰਡੀ ਕਾ ਹਮੇਰਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤਾ ਤਉ ਮਾਪ
 ਕਉ ਮਾਚਾਰ ਜਕੈ ਸੇ ਮਾਨਾਏ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ
 ਮਾਸਾਗਾਖ ਮਰ ਬਚਨ ਮਤੁ ਕਰਾ ॥ ਮਰਨਿ ਤ ਅਨਿਤ ਮਤੁ ਪ੍ਰ
 ਛਾ ॥ ਮਰ ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੇ ਸਤ ਜਾਣਾ ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰ ਜਬਲ
 ਗਮੇਰਾ ਸੰਦੇ ਨਿਵਰਤ ਨ ਦੀਤੇ ਤਾ ਤਬਲ ਗਮੀ ਨ ਦੀਤੇ ਵੇਦੁ
 ਕਾ ॥ ਮਰ ਜੇ ਮੁੜ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਦੁਤੇ ਰੁਗਾ ਵਤ ਤਉ ਤਉ ਰੁਗ
 ਤਾ ਭੀ ਨ ਦੀ ॥ ਜਬ ਮੇਰੇ ਯਾਹਿ ਬਚਨ ਕਰਤਾ ਤਬ ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ
 ਕੇ ਸਤਾ ਬਿਖੇ ਪਕੜ ਕਰ ਰੁਲੀ ਪਕਾਰ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ ॥ ਤ
 ਬ ਮੇਰੇ ਤਸਾ ਮਰ ਕਰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਦੇ ਤਭੀ ਅਪਨੇ ਦੇ ਤਕੇ ਰੁਖ
 ਕੀਚਾ ਤਨਾ ਨ ਦੀਗਾਖ ਤਾ ਤੂੰ ਆਪ ਕਉ ਕੈ ਸੇ ਸਾਸਨਾ ਕਰਤਾਏ
 ॥ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਮਾੜ ਭੀ ਨ ਦੀ ਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਕਉ ਮਤੁ ਮਾਰਾ ॥
 ਤਬ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਤੇ ਕਿ ਮਾਸ ਮਾਣਾਏ ਤੁਝ ਕਉ ਅਬ ਦੀ

ਕੁਸਮਕਰਤਾ ਤੇ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਤੇਰੀ ਸਹਨ ਤੇ। ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਕ
ਸਰਕਾ ਤੁਝ ਕਉ ਨਿਸਚਾਨੀ। ਜਿਸ ਕਉ ਮਾਤੁ ਮਾਥਿਖੇ
ਨਿਸਚਾ ਤੇ ਸੇਵੇ ਨਾ ਸਤਿ ਉਗ੍ਰੀ ਨਿਸਚੈ ਕਾਤਿ ਮਾਗਨੀ
ਕਰਤਾ। ਧੀਨ ਤੇ ਵਹੁਦੈ ਤਪੁ ਤੁਝ ਕੁਮਤੇ ਸਤ ਅੰਸਰੁ ਲ
ਭੈ। ਜੁਪਿ ਤਨੇ ਤਿਸ ਕਉ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਸਨਾ ਕਰੀ। ਪਰ ਨਿਸ
ਚੈ ਕਾਤਿ ਮਾਗਨਾ ਕੀਆ। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੁ ਬਿਰਥਾ ਵਾਕੀ
ਮੁਖ ਪਰ ਪ੍ਰਗਕਰੈ ਸੇਭੁ ਯਾਹੈ॥ ੨ ॥ ॥ ॥ ॥

ਕਥਾ ਪ੍ਰਤਲਾਵ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਸਰੋਵਾਰ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਥਾ
ਪ੍ਰਤਲਾਵ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਵਹੁ ਕਰਗਾ। ਦਿਤ ਕੇ ਉਦਰ ਤੇ
ਪ੍ਰਤਿਤਪਤਰੁ ਏ। ਏਕਤਰਨਾ ਛੁਸਾ ਮਰਦੁ ਸਹਾਤਰਨ ਕ
ਸਪਸਤ ਜੁਗ ਬਿਖੇ ਥੋ। ਤਰਨਾ ਛੁਸਕ ਉਗ੍ਰਗਵਾਨ ਬੈਰਾਤ
ਸਰੂਪ ਧਾਰਨਾ ਸੁਕੀਆ। ਤਿਸ ਤੇ ਪੀਵੇ ਨਾ ਕਸਪਾ ਤਿ

ਲੇਕੀ ਕਰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਧਰਮ ਜੁਇ ਦੂਜ ਮ ਅਗਨ ਜਲ ਚੰਦ੍ਰ ਵਰੁ ਬੇ
 ਗਤਿ ਸਕੀ ਆਗਿ ਆਮੇ ਬੋ। ਅਰੁ ਗਾਯਗਾ ਕਾ ਦੇਵ ਤਾ ਲੇਤੇ
 ਤੇ ਸੋ ਵਰੁ ਲੇਤਾ ਥਾ। ਦੇਵ ਤਾ ਉਸ ਕੇ ਭੋ ਕਰ ਸ੍ਵਰਗ ਕ ਉਤਿ ਆਗ
 ਕਗਿ ਪ੍ਰਸਦ ਪਰਹੁ ਤੇ ਬੋ। ਅਰੁ ਕਨਕ ਸਪ ਜੇ ਮੰਦਰ ਅ
 ਪਨਾ ਬਨਾਇ ਆਥਾ ਸੋ ਕੈ ਸਾਥਾ ਸਿਲਾ ਇਸ ਛਟ ਕਰੀ ਅ
 ਰੁਤ ਨੇ ਆ ਅਰੁ ਪਾਸ ਅਰੁ ਛੁਕ ਅਰੁ ਸਭੀ ਸ੍ਵਰਨ ਅਰੁ ਪ
 ਨਾ ਅਰੁ ਲਾਲ ਕੇ ਬੋ। ਅਰੁ ਸਉ ਯੋ ਜਨ ਪ੍ਰਜੀਤ ਉਚਾ ਥਾ।
 ਉਸ ਕੇ ਗਿਹ ਬਿਖੇ ਉਤ ਪਤ ਭਯਾ ਪ੍ਰਤ ਲਾਵ ਨਾਮ ਪੁਤਾ ਜ
 ਬ ਅਵਸਥਾ ਬਾਲ ਕ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤ ਰੁਈ। ਤ ਬ ਉਸ ਕ ਉਦਿ
 ਦਿ ਆਪ ਤ੍ਰੇਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਗੁਰ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਭੇਜਾ। ਏਕ ਦਿ
 ਨਤ ਨਕ ਸਪ ਅਵ ਪਾਨ ਕੇ ਰੇ ਥਾ। ਅਰੁ ਪ੍ਰਤ ਲਾਵ ਕਉ

ਬੁਲਾਯਾ। ਅਰਕਤਾਗੁਰਤੇਜੋਕਛੁਸੀਥਾਲੀਨੀਤੇਸੁਨਾਇ।
ਪ੍ਰਤਲਾਦਕਤਾਤੇਪਿਤਾਸੁਵਦੁਕਰਗ। ਅਰਮਨਕਉਇਕਤਕ
ਗ। ਯਤਿਜੋਸਰਬਜਗਤਦਿਸੁਅਰਸੁਨਨਮੇਆਵਤਾਸੁਪ
ਨਕੀਨਿਆਈਅਸਤਅਰਗੁਰਮਜਾਨਕਰਏਕਅਦੁਤੀ
ਬਿਸੁਕਉਪਾਛਾਨਾਤੋ। ਜੁਸਰਬਵਤੀਤੋ। ਤਰਨਕਸਪ
ਯਤਿਬਚਨਸੁਦਕਰਕੋਧਵਾਨਤੋਇਕਰਨੇਤਰਕਤਕੀ
ਏ। ਅਰਸੁਕੁਚਾਰਜਜੁਉਸਕਾਗੁਰੁਥਾਉਸਕਉਕਤ
। ਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਣੁਇਸਪੁਤਕਉਕਿਅਸੀਥਾਦੀਨੀਤੋ।
ਬਿਸੁਜੁਪਾਤੀਤਮਾਰੀਜਾਤਕਾਤੋਤਿਸਕਉਚਿਤਕਰ
ਤਾਤੋ। ਅਰਮੇਜੋਪਰਮੇਸੁਰਤਿਲੋਕੀਕਾਤੋਤਿਸਕਉਇ
ਸਾਰਤਾਤੋ। ਸੁਕੁਚਾਰਜਕਤਾਤੋਏਤਇਦੁਕੋਧਮਤਕ

ਹੋਸੇ ਇਸ ਬਾਲਕ ਕਉ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਛੋਰੇਗਾ ਜਿਤੁ ਹੀ ਕਉ
 ਜਾਣੇ। ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਪਤਲਾ ਦ ਕਉ ਕਤਾ ਜੇ ਸੁਕੁ ਅਸੀ
 ਆ ਕਰੇ ਉਸੀ ਪਰਪਰਤੀਤ ਕਗਾ। ਨੀਤ ਉਤੇ ਗਨਾ ਸਤ
 ਇਗਾ। ਪ੍ਰਤ ਕਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਨ ਤੇ ਜੁ ਮੇਗਾ ਪਾਤ ਕਗੇ।
 ਖਿਆ ਕਰਤਾ ਅਰਨਾ ਸ ਕਰਨਾ ਸ ਕਰਤਾ ਏ ਕਹੀ ਬਿਸੁ ਅ
 ਤਾ ਮਾਏ। ਅਰਸਾ ਰੇ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਦਿ
 ਆਪ ਕਤੈ। ਉਸ ਕਉ ਕਉਨ ਮਾਗੇ। ਅਰ ਕਉਨ ਦੁਖ ਦੇ
 ਵੈ। ਤਬ ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਹਾਰੇ ਉ ਜੀਰਨੀ ਜੀਵਨ ਕੇ ਵਹੁ
 ਕਉਨ ਸਾ ਬਿਸੁ ਤੇ ਜੋ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ਉਸ ਕਾਨਾ ਮਲੇ ਤਾਏ।
 ਪਰ ਮੇਸਰ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾਮੇ ਤੈ। ਅਰ ਸਰਬ ਮੁਖ ਸੇ ਪ੍ਰਗ
 ਟਤੁ ਏਤੈ। ਅਭ ਬਿਨਾ ਤੈ ਨੇ ਕਿਸ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਕੀ ਮਾਏ।

ਤਸਪ੍ਰਸੰਦੁ ਪਾਏ ਪਿਤਾ ਬਿਸ੍ਵਾ ਗੋਤਰੈ। ਚਲੇ ਤੇ ਅਨਾ
 ਵਨ ਕੇ ਸੁਨੇ ਤੇ। ਜੋਗੀ ਸ੍ਵਰ ਉਸ ਕਉ ਪਰਮ ਪਦੁ
 ਗਵਾਨ ਕਤ ਤੇ। ਭਗਨ ਕ ਸਪ ਕਤ ਹੇ ਬਾਲ ਕ ਮੁੜ ਤੇ
 ਨੇਜੁ ਵਿੜੇ ਕ ਮੇਰੇ ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਪਰ ਨਿਸ ਚਾਕੀ ਆਏ
 ਸੁਕ ਹੰਧੈ। ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਤ ਮੇ ਅਰ ਤੂੰ ਹੀ ਨਹੀ। ਮੂਲੁ
 ਹਸਾਰ ਵਹੀ ਤੇ। ਭਗਨ ਕ ਸਪ ਕਤ ਹੇ ਮੁਰਖ ਮੇ ਜਾਨਤਾ ਤੇ
 ਪਾਏ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕ ਉਮਲੀ ਨ ਕੀ ਆਏ। ਸੀਤ ਕਤ ਤੇ ਹੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬਿਸ੍ਵਾ ਅਰ ਮਤੇ ਸਪ ਹੁਵ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੁਏ
 ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਤੇ ਆਤਮਾ ਚੈ ਤੇ ਨਹੀ। ਤੁੰਕਿ ਆਕਤ ਤੇ
 ਜੁਭ ਗਵਾਨ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਮਾਇਆ ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੀ
 ਹੈ। ਤੁਝ ਕ ਉਮਾਗਨੀ ਜੋਗ ਹੈ। ਮਾਗਿ ਮਾਕੀ ਜੁਇ

ਸਪਾਈ ਕਉ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੇਂਦ੍ਰੁ ਕਰਹੁ। ਅਰਹੁ ਕੇਰੀ
ਤਬਿ ਖੇਲੇ ਜਾਵਹੁ। ਬਹੁੜ ਅਧੇਸਾ ਲਾਇ ਖੇਲੇ ਗਏ
ਜਬ ਕੇਤ ਕਟਿ ਨ ਬੀਤੇ ਤਬ ਬਹੁੜ ਬੁਲਾਇਆ ਅਰ
ਪ੍ਰਫੁਕਾਹੁ ਕਿਆ ਪੜਾਏ। ਪ੍ਰਤਲਾਵ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕਹੈ
ਪ੍ਰਧਨ ਪੁਰਖ ਬਿਸੁ ਸਰਬ ਬਿਅਪਕ ਅਰ ਪੁਰਨਹੈ। ਅ
ਰ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਅਰ ਭੂਤੋ ਕਾ ਕਰਨਹੈ। ਤਬ ਹਨ ਕਸਪ ਕਹਾ
ਤੇਗ ਕਸੇਰੁ ਪ੍ਰਾਚਰੁ ਇਸ ਬਾਲ ਕਕਾ ਪਾਤ ਕਰਹੁ। ਸੁ
ਚਤਨ ਜੀਵਨੇ ਕੀ ਨਹੀ ਰਖਤਾ। ਅਰ ਕਾਲ ਨੇ ਇਸ ਕਉ
ਪੇਗਾਏ। ਜੋ ਅਪਨੇ ਧਰਮ ਸੈ ਠਿਗਾਏ। ਇਸ ਕਾ ਪਾਤ ਕ
ਰਨਾ ਤੀਧਰਮ ਹੈ। ਤਮਾਗੀ ਜਾਤ ਬਿਖੇ ਯਾਤਿ ਅਗਨ ਉਤ
ਪਤਤੁ ਆਏ। ਤਬ ਪ੍ਰਾਸ ਕਹਾਏ ਮੇਰੇ ਜੇਤਾ ਤਾਸ ਪ੍ਰਤਲਾ

ਵਕਉਰੁ ਆਜੇ ਤੁਝਕਉਤੈ ਤਉਤਾਤੁ ਕਾਲੀ ਕਹਤਾ ਤੈਜੁਬੁ ॥੨੬॥
 ਤਮਨਨੀ ਤਿਸੇ ਮੇਰੇ ਕਹਤਾ ਉਸਕਉਰਿ ਆਗੁਤੁ ਆਸ
 ਸਨਾਦੇ ਖਰਿ ਅਰ ਅਗਨ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਪਗਕਿਉਨ ਤਉ
 ਜੁਆਪਕਉਤਿ ਆਗ ਕਰਦੁ ਸਰੇ ਕਉ ਅਪਨੇ ਉਪਗਇ
 ਸਥਿਤ ਕੀਆ ਆਸਰ ਕਹਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਸ ਸਤਿ ਸਗਾਖ ਸਗਾਜ
 ਕੀਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪੁਤਲੁ ਕਉ ਸਾਸਨਾ ਲਾਗੇ ਕਰਨੇ ਖੰਡੇ
 ਅਗਦਤਾ ਥਹੁ ਬਿਖੇਲੇ ਕਰ ਪੁਤਲਾ ਦਸ ਸਾਸਨਾ ਦੇਵੁ ॥ ਸਾਗੇ
 ਅਰ ਪੁਲਾ ਦਕਤਾ ਥਾ ਜੁਯਤਿ ਆਇਯ ਅਰਗਾਖ ਸ
 ਅਰ ਮੇਸਰ ਬਏ ਕਹੀ ਬਿਸੁਰੇ ਨੇਰਾਖ ਸੇਖੰਡੇ ਨਗਨਕਿ
 ਉਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਦੁਸੇ ਤਤੇ ਨੀਨੀ ॥ ਕੇਰੀ ਸਾਸਨਾ ਗਾਖ ਸੇਕ
 ਰੀ ਪਗ ਪੁਤਲਾ ਦਾਨਿ ਸਚੇ ਤੇ ਨਚਲਾ ਜੈ ਸੇ ਬਾਤੈ ਸੇਰਤ
 ਬਹੁ ਝੁੰਨ ਕਾਸ ਪਕਹੇ ਪੁਤਲਾ ਦਾਨਿ ਚਬ ਪਕਉਤਿ

ਆਗਮੁਰਵੈਗੀਕੋਪੀਬਨਜਾਤਿ॥ ਅਬਭੀਤੇਰਕਛੁਨੀ
ਗਇਆ॥ ਤੁਫਕਉਨਿਰਭਉਕਰੋਗਸਾਪੁਤਲਾਇਕਹਮੈਤ
ਉਮੁਲੀਨੀਜੈਤੈਸੁਵਤੀਤੈ॥ ਤਬਤਰਨਕਸਪਕਤਾਜੁਸ
ਰਪਲੇਆਵਤੁ॥ ਜਬਲੇਆਏਤਬਪੁਤਲਾਜੈਸਹੀਰਤੇ
ਮੁਕਤਿਥਾਸਰਪਤੁਕਉਰੀਬਿਸੁਜਾਨਤਭਯਾਜੈਸੇ
ਸਹੀਰਮੇਰੇਬੀਚਵਤੁਸੂਰਜਅਬਿਨਾਸੀਪਕਾਸਕਤੈਤੈ
ਸੇਸਰਪਅਰਬਿਛੂਤੈ॥ ਤਤੈਸਰਪਵਹੀਤੈ॥ ਜਬਸਰਪ
ਤੁਨੇਦਾਂਤਉਸਕੇਸਹੀਰਕਉਲਗਾਏਤਤਕਾਲਬਿਸੁਧ
ਭਏ॥ ਅਰਜਾਨਤਭਏਜੁਨਪੁਤਲਾਵਅਰਨਸਰਪਏਕ
ਚੈਤੈਨਬਿਸੁਤੀਤੈ॥ ਜਬਵਹੀਤੈਤਤੈਕਟਵਾਦੀਤਹੁਸਾਰ
ਕੇਸਹੀਰਕਉਕਿਆਕਹਤਿ॥ ਤਬਤਿਨਤੁਤਰਨਕਸਪ

ਕੇਵਲ ਜਨਮ ਉਰਕਾਮਤ: ਕਉ ਮ: ਗਿਗਰ ਤੇ: ਸੇ ਕਰਨ ਹੋ: ॥ ३ ॥
ਪਰਪਤਲਾ ਦਕੇਕਾਮ ਬਿਖੇਤ ਮਸਕਰ ਬਨੀ: ਜਬ
ਰਤ ਤੇ: ਪਤਲਾ ਦਕਉ ਕਾਟ ਰਿਤ ਬਤ ਮਾਗ ਮਨ ਕਾਂਧੇ
ਲਾਗਤਾ: ॥ ਮਰ ਜੇਤੁ ਮਜਾਨੈ ਜੁਯ ਰਿਬਾਲ ਕਰੈ ਮਰ
ਤੁਰਾਇ ਸਕੀ ਕੋ ਮਲਤੈ: ॥ ਤਉ ਇਸਕੀ ਦੇਹੀ ਪਾਥਰ ਤੇ ਭੁ
ਕਠੇ ਹੋ: ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਨ ਕਸ ਪਕਤਾ ਮਾਤੇ ਤਸਤ ਗਿਗਰ ਸਮਾ
ਨ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਤੈ ਲੇ ਆਵੁ ਜੇ ਇਸਕਾ ਪਤਾਰ ਕਰੇ: ॥ ਬਹੁ
ਰੂਪ ਸਤ ਮੁਏ: ॥ ਮਰ ਪਤਲਾ ਦਿ ਕੈ ਸੁੰਟ ਸਾਥ ਪਕਰ ਕਰਿ
ਦੰਤਉ ਸਕੀ ਛੁਤੀ ਪਰਦੀਏ: ॥ ਮਰ ਪਤਲਾ ਦਿ ਭਜਨ ਗੋਬਿ
ਦ ਕਾ ਕਰੇ: ॥ ਮਰ ਜਾਨਤਾ ਬਾਜੁ ਤਾਥੀ ਕਤਾ: ॥ ਗੋਬਿਦ ਤੇ: ॥
ਤਬ ਤਾਥੀ ਦਿ ਆਕਲ ਤੇ ਇਕਰ ਭਾਗਾਏ: ॥ ਬਹੁ ਰੂਪ ਨ
ਕਸ ਪਕਤਾ ਇਸਕੇ ਮਗਨ ਬਿਖੇਤ ਲਾਵਹੁ: ॥ ਤਬ ਟੀਧਨ

ਬੁਝੇ ਕਰਕ ਪੁਤਲਾ ਦ ਕਉ ਬੀਚ ਫਾਲਕਰ ਮਗਨ
ਜਲਾਇ ਦਈ ਜਬ ਚਾਰ ਉਰਤੇ ਅਗਨ ਪ੍ਰਜੁਲ ਭਈ
॥ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਦ ਅਗਨ ਕੇ ਕਿਰਮ ਕੀ ਨਿ ਅਈ ਬੀ
ਚ ਬੈਠਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਕੇ ਬਾਕਿ ਤੇ ਪਿਤਾ ਯਤਿ ਅਗਨਿ ਅਰ
ਪਉਨ ਮੁਝ ਕਉ ਮਿਤ੍ਰ ਗਉ ਸੈ ॥ ਆਏ ਤੈ ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਜੁ ਅਗਨ ਅਰ ਪਉਨ ਮੇਰੀ ਤੈ ॥ ਮੁਝ ਕਉ ਕੈ ਸੇ ਜਲਾਵੇ
॥ ਅਰ ਸੁਤ ਸਾਖਰੀ ਜੁ ਭੁਗਵਾਨ ਅਰ ਜਨ ਕਉ ਕਤੈ
ਜੁ ਅਤੁ ਮੁਆਇ ਪਰੁ ਕਰ ਕਾਟਨੀ ਜਾਤਾ ॥ ਅਰ ਅ
ਗਨ ਸੇ ਨੀ ਜਲਤਾ ॥ ਯਤਿ ਅਗਨ ਅਰ ਈਧਨ ਮੁ
ਝ ਕਉ ਕਮਲ ਸਮਾਨੈ ॥ ਹਰਨ ਕਸ ਪਦੇਖ ਜੁ ਈਧ
ਨ ਸਕਲ ਭੁਸਮ ਭਈ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਦ ਨਿਉ ਕਾਤਿ ਉਰ

३८
 ਤਾ। ਤਬ ਸੀਰਾ ਅਰਮਰ ਕਾ ਸੁਕਾ ਚਰਨ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁੰਊਨੈਨ
 ਸੈਨ ਕੀਆ ਜੁਇ ਸਕਉ ਅਗਨ ਤੇ ਨਿਕਾਸੈ। ਅਰਸਾ
 ਮਦਾ ਮਰੰਤ ਰਭੇ ਵਕਰਹੁ। ਉਨਹੁਨੇ ਪਿਥ ਮੇਸਾ ਮਕੀਆ।
 ਅਰਕਤਾ ਹੇਤਰ ਨਕਸ ਪਇਸ ਬਾਲ ਕਰੇ ਅਪਾਧਿ
 ਮਾਰਹੁ। ਜੇ ਬਾਲ ਕਹੁ ਤੇ ਰੂਲਾ ਅਰਬ ਰਿਉ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੇ
 ਤੀਆਈ ਤੇ। ਅਬ ਤਮਾਇਸ ਕਉ ਮੈਸਾ ਪਰ ਬੋਧ ਕ
 ਰੰਗੇ ਜੁ ਤੇ ਹੀ ਸਰਨਿ ਬਿਖੇਰੇ। ਅਰਬ ਤੁਰਕ ਗਵਨ ਕ
 ਨਾਮਾ ਜਿਤ ਬਾਪਗਨ ਲਿਖਾਵੈ। ਅਰਯਤਿ ਬ੍ਰਹ੍ਮ ਜੁ ਬ
 ਤੁਰਕ ਜਨਗੇ ਬਿਸੁ ਕਾ ਕਰੇ ਤਉ ਆਪਨੇ ਸੁਆਸ ਤੁਕੀ
 ਅਗਨ ਸਾਥ ਇਸ ਕਉ ਜਲਾਵੈ ਗੇ। ਬਤੁਰ ਅਗਨ
 ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰਹੁ ਪੈਲੇ ਗਏ। ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਲਾਹਾ
 ਕਰਨੇ ਜੇ ਪੁਤ੍ਰ ਲਾਵ ਜੇ ਕਢੁ ਪਿਤਾ ਆਗਿ ਆਕਰੇ ਸੇਮ।

ਨੂ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਤੇਰੇ ਹੁਣੇ ਕੇ ਉਲੇ। ਜੀ ਬੁਧਨ ਚਾਤੀ ਏ।
 ਸੁਕੁ ਕਤਾ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾ ਮਸੇ ਖਲੀ ਏ। ਜੋਗੁ ਰਾਮ ਚਰਿ।
 ਤਾ ਕੀ ਮਾਗਿ ਮਾਮੇ ਰਹੀ ਐ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਏ ਕਹੀ ਮਾ।
 ਤਮਾਗੇ ਬਿਦਤੇ ਦੁਸਰਾ ਕੇ ਉਨਹੀ। ਬਹੁਤ ਸੁਕੁ ਕਿਸੀ ਕਾ
 ਰਜ ਕਉ ਗਯਾ। ਤਬ ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾ ਮਧੇਨ ਸਾਲਾ ਕੇ ਬਾਲ
 ਕਤਾ ਕਉ ਕਹਾ ਕਿਤੇ ਰਾਖ ਸਪੁ ਤੇਜੇ ਕਛੁ ਮੇ ਕਤਾ ਤੇ ਨਿਸ
 ਚੇ ਕਰੇ। ਅਰਕਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਨੇ। ਅਰਮਿ ਬਿਅਨ ਜਾਨੇ। ਅ
 ਰਪਤੀ ਤਕ ਰਹੁ ਜੁ ਏ ਕਵਹੀ ਏ। ਤਮਾ ਅਰਤੁ ਮਤੇ ਹੀ ਨਹੀ
 ਤਬ ਬਾਲ ਕਤਾ ਕਹਾ ਬਾਲ ਕਾ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਉਪਾਂਤ ਜੇ ਬਨ
 ਅਵਸਥਾ ਮਾਵੇ ਤਬ ਭਜਨ ਕਰੇਗੇ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ
 ਬਿਖੇਤ ਮਕਉ ਮਤ ਕਹਾ। ਜੁ ਸਮਾ ਬਿਲਾਸ ਖੇਲੇ ਨੇ

ਭੋ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਕਹਾਏ ਬਾਲ ਕਹੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਨਮ ਲੇਹਾ ਬ ੩੫
ਤੁਝ ਬਾਲ ਕਹੇ ਵਹਾ ਬਹੁ ਜੇ ਬਨ ਕਾ ਆਵਹਾ ਯਹਿ
ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਦੁਖ ਮਹਿ ਦੁਖ ਹੈ। ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਤਾਂ
ਤੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਦਿਸੁ ਕਰ ਦੇਖਹੁ ਜੇ ਜਨਮ ਲੇਹਾ ਕਿਉਂ
ਦੁਖ ਹੈ। ਬਹੁ ਕੁ ਬਾਲ ਪਨ ਵਿਆਹਿਆ ਪਾਏ। ਬਹੁ
ਕੁ ਜੇ ਬਨ ਵਿਆਹੈ। ਜਿ ਬਜੇ ਬਨ ਅਵਸਥਾ ਤਬ ਅੰ
ਗ ਅੰਤ ਹਿ ਬਾਤ ਰਕੇ ਪਛੁਲਤ ਤੇ ਤੇਏਂ। ਅਹੁ ਰਿਮਾਰ
ਗ ਸੇ ਮਨ ਕਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰ ਤੇਏਂ। ਕਾਨੁ ਸੇ ਸਬ ਦਿਨੇ
ਹੁਤੇ ਦੇਖਹੁ ਅਗ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤੇ ਸੀਘਰਾ ਸੁਗੰਧ ਕਾ ਕਿਸੀ
ਸਮੇ ਸਾਂਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ। ਜਿ ਬਾ ਅੰਤ ਜੇ ਬਨ ਕੇ ਜਗ
ਆਵਹੁ ਤੇ ਤਨਿ ਹਾਸ ਤੇ ਤਾਏ। ਅਉ ਧਬੀ ਤੀ ਕਾ ਪਹੁ

ਤਾਉ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੁਤਾਇ ਜਾਇ ਮੇਨ ਕਰਨ ਕੀ ਆਸ
ਰਾਖ ਬਨਿ ਬਲਤਾ। ਕਛੁ ਤੇਇ ਨਹੀ ਅਵਤਾ। ਬਹੁ
ਕੁਜਰਾ ਕੇਉ ਪ੍ਰਾਂਤ ਮਿਤਾ ਹੈ। ਸੀਸਾ ਰਤੇ ਪਛੁਤਾਉ ਸਾਥ ਲੇ
ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਤਾ ਕੇ ਗੁਰਭ ਬਿਖੇ ਤੇ ਤੇਏ ਅਰਜ ਠਰਾ ਅਗ
ਨ ਕੀ ਆਂਚ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਯਤਿ ਕਿ ਆਵੁ ਪਏ।
ਜੁ ਮੇਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਰੀਰ ਮਾਨਾ ਤੇ। ਅਰਾ ਆਵਾਗ ਵਨ
ਸੋ ਪੜਾ ਤੇ। ਜੋ ਅਬ ਇਸ ਦੁਖ ਸੋ ਛੁਟੇ ਤਬ ਬਹੁ ਕਰੇ
ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਕਰੇ। ਅਗੇ ਬਿਟ ਤੇ ਵਿਰੇ ਕਨ ਜਾਨੇਗਾ।
ਜਬ ਉਦਰ ਤੇ ਸਮਾਪਾਇ ਨਿਕਸਿ ਆਤ ਬੁਕਤ ਹੁ ਲਾਗ
ਬਾਲ ਕਰੇ। ਜੁ ਵਾਤੇ ਬਿਸੁ ਤੇ। ਮੇ ਸੇਹੀ ਆਰ ਬਲਾ ਬੀਤ
ਗਈ। ਅਪਨਾ ਪ੍ਰੇਜਨ ਨ ਪਾਇਆ। ਜੁ ਆਇ ਮਰ
ਅੰਤ ਮੇਗਾ ਕਿ ਆ ਹੈ। ਅਰ ਕਰਾਂ ਸੇ ਆਇਆ ਅਰ

ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਗਾਜੈ ਸੇਵਿ ਸੀ ਕਉ ਚਿਤਾ ਮੁਹਾ ਬਲਾਗੇ ਅਰਕੀ
 ਚਮੇਰਾ ਲਵੇ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਨ ਸਦੇ ਤਪਾਈ ਅਰਇ ਸਕੀ ਬਹਿ
 ਆਈ ਨ ਜਾਨੀ ਤਉ ਸਰੀਰ ਪਾਵੇ ਹੁਤੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਭਇਆ।
 ਕੁਖ ਅਰਪਿਆ ਸਾ ਅਰਸੀ ਤਉ ਸਨਕਾ ਜਾਣਨਾ ਯਹਿ ਸਰਬ
 ਗਏ। ਅਰਨਹੀ ਜਾਣ ਤੇ ਜੁ ਮੁਲ ਇਸ ਕਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਮਾਸ ਅ
 ਰਕੁ ਚਾ ਅਰ ਅਸਤ ਅਰ ਮਜਾ ਅਰ ਰੂਪਾ। ਤੇ ਬਾਲ ਕਹੁੰ ਕ
 ਰਸਰੀਰ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬਿਸ ਕਉ ਪਛਾਣੇ। ਜੁ ਅੰਤ ਰਿਅ
 ਰਬਾਤ ਹਵਤੀ ਤੈ। ਨ ਪਿਤਾ ਤੈ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈ ਨ ਵਰਨ ਤੈ ਨ ਸਮ੍ਰੰਥ
 ਲਕਨ ਜੋ ਬਨ ਨ ਜਗਾ। ਯਹਿ ਅਵਸਥਾ ਸਰਬ ਸਰੀਰ ਕੀ
 ਅੰਤੈ। ਆਤਮਾ ਇਨ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਤੈ।
 ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਬਿਧ ਕਰ ਪ੍ਰਤਛਾਨ ਹੀ ਰਾਸਤਾ ਜੈ ਸੇਇ ਸ
 ਯਕਾ ਬਿਖੇ ਅਨੇਕ ਵਰਨ ਰਾਸ ਤੇ ਤੈ। ਪਰ ਉਸ ਬਿਖੇ ਵਰ

ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤੈਸੇ ਆਤਮਾ ਬੇਬੇ ਯਤਿ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਕਛੁ ਨਹੀ
। ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਤੈ। ਯਤਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਰਸ ਮਤੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਦਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰ
ਤੀਤ ਕਰੀ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮਾਤਿ ਪੜ੍ਹਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਬਾ
ਲ ਕੁਝ ਜੋਗ ਤੈਜੁ ਅਬ ਡੀ ਨਾਗਾਇ ਦੁਪਗਾਇ ਦੁਤੇ ਵਹੁ। ਅ
ਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰਹੁ ਜੁ ਆਤਮਾ ਬਿਬੇ ਜੇ ਬਨ ਮਰਜਾਨ ਹੀ। ਇ
ਨ ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਨਿ ਆਗਾ ਸਾਛੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਜਬ ਯਤਿ ਨਿ
ਸਚਾ ਦੇਖਹੁ ਗੋਆਪ ਤੇ ਆਪ ਬਿਸਰੂਪ ਤੇ ਵਹੁ ਗੋ। ਅਰ
ਸੀਸਾ ਹਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਜੁ ਰਸ ਮਰੂਪ ਤੈ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਰਤੀ ਨੇ ਜੁ ਅ
ਰਜੁ ਤੈ ਅਧਾ ਅਤੁੰ ਅਧ ਭੂਤ ਕਾ ਅਸੁ ਦੇਵ ਕ ਇਨ ਤੇ ਛੁਟੈ
ਗੋ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਸਕਲ ਉਪਾਧ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤੈ। ਜ
ਬ ਸਰੀਰ ਅਗਿ ਮਾਨ ਮਿਟ ਗਯਾ ਤਬ ਸੁਬ ਉਪਾਧੋ ਤੇ ਮੁਕ
ਤਿ ਤੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੀ ਚਾਰ ਵਲੈ ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਤਿਯਾ ਹਕਰ ਜੇ

ਕਛੁਟੇਖਤੁਅਰਜਾਨਤੁਸੋਬਿਸਤੀਜਾਨੋ। ਜੁਸਰਬਵਤੀ ੪੭
ਤੈਦੁਸਰਾਕੋਈਨਹੀ। ਜਿਸੇਨਿਸਚੈਕਰਬ੍ਰਤਮਕਉਜਾਨ
ਤੈਉਸਕਉਬ੍ਰਤਕੁਸੰਸਾਰਬਿਖਜਨਮਨਤੀ। ਤਬਪ੍ਰਸਰ
ਕਹਾਤੇਮੇੜੇਤਿਸਸਮੇਬਿਖੇਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰਜਆਵਤਭਯਾ।
ਦੇਖਤਉਸਰਬਬਲਕਾਮਯੋਨਸਾਲਕੇਯਤੀਕਹਤੇਤੈਜੁ
ਮੇਬਿਸਤੀ। ਯਤਿਅਵਸਥਾਬਾਲਕਤੁਕੀਦੇਖਕਰਤਰ
ਨਕਸਪਕੋਨਿਕਟਜਾਇਕਰਪੁਕਾਰਕਰੀ। ਤਬਰਾਖਸਆ
ਗੇਤੇਬ੍ਰਤਕੁਪਦਾਨਤੁਆ। ਅਰਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰਜਕੇਸਾਥਾਮਯੇ
ਨਸਾਲਬਿਖੇਆਇਆ। ਅਰਦੇਖਾਜੁਬਾਲਕਕਹਤੇਤੈ
ਸਰੀਰਤੀਨੋਕਾਲਨਤੀਦੇਕਆਤਮਾਤੀਤੈ। ਉਸਠਉਰਤੇਠਿ
ਰਕਰਾਮਯੋਨੇਇਸਥਾਨਬਿਖੇਆਵਤਭਯਾ। ਅਰਬੀਚਾਰ
ਕਰਨੇਲਾਗਾ। ਜੁਇਸਥਾਲਕਉਨਉਪਾਇਕਰਮਾਗੀਏ।

ਤਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸੂਨੀ ਆਕਿ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੈ ਅਰਕਿਆਵ
 ਸਤ ਤੈ। ਨੁਕਤ ਤੈ ਸਹੀ ਰਹੁ ਮਤੈ। ਤਬ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਮੁਚ
 ਰਜ ਪ੍ਰਸੂਨੀ ਆਤੈ ਨੇ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਸੇ ਪੁਛੁ ਜਣੁ ਪਤਿ ਪੁ
 ਗਟ ਕਹੇ। ਮੇਤ ਉਪੰਡਤ ਨੀ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਪੰਡਤ ਨੀ ਤੁ
 ਉਸੁ ਵੇ ਤੇ ਤਿਗਾ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਭੀ ਨੀ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਤ ਉ ਕਉ
 ਨ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਵੇ ਤੁ ਜੋ ਕਹਾ ਤੈ ਕਉਨ ਤੈ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕ
 ਹਾ ਵੇ ਤੁ ਕਉਨ ਤੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਤੁ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੇਤ ਉ
 ਮੇਮ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪਪਰ ਰਹਾ ਤੈ। ਕਛੁ ਮੇਰੇ ਬੀਚਾਰ ਮੇਨ
 ਤੀ ਆਵਤਾ। ਅਰਨੀ ਜਾਨਤਾ ਨੁ ਕਉਨ ਤੈ। ਪਰ ਤੁ ਮਬ
 ਰਤਾ ਪੁਤਲਾ ਵਕੀ ਕਹੈ। ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾ ਤਬ ਹਨ ਕਸਪਰ

ਸੇਈਉਕੇਕਤਾਜੇਪੁਤੈਨੇਮੇਰੀਅਗਿਆਮੁਰੰਗਕਰੀਭੈਰਾਜ
 ਬਇਸਕਉਭੋਜਨਦੇਵੈਤਬਬਿਖੀਮਲਾਇਕਰਦੇਵੈ
 ਜੇਤਾਕਾਲਹੀਬਿਨਸਜਾਇ। ਰਸੇਯੋਨੇਸੇਸੇਤੀਕੀਅ॥
 ੧॥ ਜਬਪੁਤਲਾਦਭੋਜਨਕਰਨੇਬੈਠਾਭੋਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾ
 ਕਰਤਾਥਾਜੁਭੋਜਨਭੀਬਿਸੁਤੈ॥ ਅਰਭੋਜਨਕਰਨਭੀ
 ਬਿਸੁਤੈ॥ ਅਉਰਕਉਨਹੀ॥ ਵਹੁਅਨੰਤਬਿਸੁਪੁਤਲਾ॥
 ਟਕੇਮਨਬਿਖੇਥਾਬਿਖਜੇਖਾਈਥੀਪੁਵੇਸਨਕਰਤ
 ਭਈ॥ ਯਤਿਅਵਸਥਾਦੇਖਕਰਸੇਯੋਰੁਇਮਾਨਭਈ॥
 ਤਰਨਕਸਪਜਾਣੇਗਾਜੁਇਨਹੁਬਿਖਨਤੀਦੀਨੀ॥ ਪ੍ਰਾਸ
 ਰਕਹਾਏਮੇਝੇਜੇਤੁਕਉਬਿਖਦੇਵੈਤਉਤੈਤਾਤਕਾਲਹੀ
 ਕਹੈਜੁਬਤਮਨਹੀਮੈ॥ ਧੀਨਹੈਵਹੁਪੁਤਲਾਦਜਾਨੇਮਨ

ਅਰਜੀਵ ਸੋਹੀ ਬਿੰਦ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ
ਅਰਤਨ ਕ ਸਪ ਕਹਾਂ ਬੇ ਮੇਥਾ॥ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਮੇਰੇ ਭੇਦ ਪੜਾ
ਤੇ ਜੁ ਤੇਨੇ ਮੇਰੇ ਅਰ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ ਰਿਨ ਸਮਝੁ ਹੈ॥ ਪਾਸਰ ਕਹ
ਰੇਡੀ ਰੀਤੇਰਾ ਅਨ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੁਧਨੀ ਤੁਆ
ਤੁਛ ਪਖੰਡੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣਾ ਪਾਪ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਸਤ
ਇਸ ਤੇ ਪਖੰਡ ਵਿਸੇਖਾ ਕਿਆ ਤੇਗਾ॥ ਜੁ ਸਕ ਕਲ ਵਿਸ
ਆਪ ਤੇ ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਹਤਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇਨ ਹੀ ਤੇ॥
ਅਰ ਸਰਬ ਕਰਮ ਸਰੀਰ ਕੇ ਕਰੋ ਤੇ॥ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀ ਉ
ਕਉਂ ਕੋਗ ਦੇਵਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਲੇਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ
ਤੇ ਅਨੰਦ ਬਿਖਤਾ ਹੈ॥ ਅਰ ਕਹਤਾ ਤੇ ਜੁ ਜੀਵ ਹੈ॥ ਅਰ
ਏਕ ਪਖੰਡ ਅਭਿਰ ਬੁਝਾ ਹੈ॥ ਜੁ ਤੇ ਆਪ ਅਰਤਤਪ

੨ ਅਰੁ ਪਦ ਅਰੁ ਅਸਪਦ ਕਉ ਕਲ ਮਤਾਉ। ਤਾਂ ੨੩
 ਤੇ ਜਾਤਾਉ। ਜੁ ਮੇਰੇ ਹਰ ਸਨ ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਪਾਪ ਨ ਤੇਇ।
 ਪਰ ਤੁਲ੍ਹਾ ਨ ਤੇਇਗਾ। ਜੁ ਮੇਰਾ ਤਿਸਾਗ ਕੇਗਾ। ੫੦
 ਸਰ ਕਤਾ ਸੁਝੁ ਹਨ ਕਸਪ ਸੁਕਾ ਚਾਹ ਜ ਕਉ ਬੁਲਾਇ
 ਕਰ ਕਤਾ ਜੁ ਬੇਗਾਤੀ ਇਸ ਬਾਲ ਕਉ ਨਾ ਸਕਰ ਤੁਝ
 ਲਨ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਸੁਕਾ ਪਤਲਾ ਦ ਕਉ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁੜਿ ਪਿ
 ਤਾ ਤੇਗਾ ਤਿਲੇ ਕੀ ਬਿਖੇ ਪਗਟੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਅਉਗੇ
 ਤੀ ਕਿਆ ਕਾਮਤੈ। ਪਿਤਾ ਕੀ ਬ੍ਰਿਖ ਕੀ ਸਰਨ ਲੇ ਕਰ ਪਿ
 ਤਾ ਕੇ ਸਤ ਕਾਤਿ। ਅਗ ਕਰਾ ਨੀਤ ਉਨਾ ਸਤੈ ਤਿਗਾ।
 ਪਰ ਮਗੁ ਗਪਿਤਾਉ। ਜੇ ਕਛੁ ਮਾਗਿ ਮਾ ਕੇ ਰੰਗ ਮ
 ਤ ਕਰਾ। ਪਾਸੈ ਦਾਗਾ ਆਸਰ ਕਰਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੰਬੂ ਭੈਆ

ਨੇ ਗੁਰਗੇ ਸੇ ਤੇ ਤੈ। ਸੁਕੁ ਏਕ ਸਕਤ ਹਾਖਤਾ ਥਾ ਅਰ
ਮੇ ਸਤੰ ਸਸਕਤ ਹਾਖਤੈ। ਅਰ ਸੁਕੁ ਨੇ ਮੁਝੁ ਸੇ ਸੀ ਥਾਲੀ
ਆਤੈ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਯਤਿ ਭੀ ਤੈ ਨੇ ਸੁਕੁ ਕਉ ਉਪ ਦੇ ਸਕੀ
ਆਥਾ ਜੁ ਪੁਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਥਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਯਤਿ ਗਿ
ਆਨ ਜੁ ਮੇ ਸੁਕੁ ਕੋ ਕਤਾ ਥਾ ਵਹੁ ਪਰਤੀਤ ਨ ਥਾ ਕਰਤਾ।
ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਉਸ ਕਾ ਮਨ ਕਾ ਮਨਾ ਬਿਖੇ ਖਚਤ ਥਾ। ਜ
ਬ ਮੇ ਕਤਾ ਥਾ ਜੁ ਨਿਰਬਾਣ ਸਾਸਤਾ ਸਮੁਝਾ। ਤਬ ਕ
ਤਾ ਥਾ ਮੇ ਇਸ ਕਾ ਗਿ। ਤਨ ਨੀ ਕਰਤਾ। ਮੁਝੁ ਕਉ ਵ
ਤੀ ਵਿਦਿ ਆਸਿ ਥਾ ਵਹੁ। ਜਾਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਜੀਲਾ
ਵੈ। ਅਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਾਲ ਵਸ ਕਰੈ। ਤੇ ਮੇ ਤੇ ਤੁਮ੍ਹ
ਸੇ ਗੁਰ ਤੇ ਕੁਕਰਾ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਮੇ ਕਿਉ ਕੁਕਰੈ। ਤੁਮ੍ਹੇ ਗੁ

ਭੈ। ਤੁਝ ਬਿਬੇ ਜੀਵਾਲ ਪੁਰਾ ਮਰਮਾਨਾ ਦੇ ਨੇਨਤੀ। ਪ੍ਰਾਸਰ ੪੨
ਕਤਾ ਨਿਆਇ ਸਾਸਤਾ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤੈ ਜੁਗੁਰ ਅਤੀਤਾ
ਰਾਜਾ ਮਰਸਿਘ ਮਰਸਾਪ ਇਨ ਤੇ ਭੈ ਮਾਨ ਹੀਏ॥
ਇਨ ਜਾਨੀਏ ਜੁ ਮੇਰੀ ਮੜਤੈ। ਤੁਮ੍ਹਰ ਕਉ ਕਿਆ ਜਾ
ਨਤਾ ਤੈ ਮੇ ਕਉ ਨਤੈ। ਜੇਕਰ ਤੈ ਤਉ ਤੁਮ੍ਹਰ ਬੀਨਾ ਸਤੈ ਜਾਵੈ
ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਰਨਤੈ। ਛਿਮਾਕਰ ਮਰਕਥਾ ਪੁਤ
ਲਾਇ ਕੀ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈ ਭਉ ਮਤ
ਕਰ ਮਰਸੁਹਾ। ਤਬ ਪੁਤ ਲਾਵ ਸੁਕ ਕਉ ਕਤਾ ਕਿਤੇ
ਮਤਾ ਭਾਗ ਗੁਰਜਤ ਤਮਾਹੀ ਸਗਲ ਸਿਸਟ ਤੇ ਨੀਚ
ਤੈ ਮਰ ਤੁਝ ਚਕਤੈ ਤੈ। ਮਰ ਤਿਲੋ ਕੀ ਬਿਬੇ ਪ੍ਰਗਟੈ
ਤੰਤੈ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ। ਮਰ ਤੈ ਕਤਾ ਪਿਤਾ ਗੁਰਸ

ਮਾਨਤੈ ਤੂੰ ਫੁਠਕਤ ਤਾਤੈ। ਕਾਤੈ ਤੇ ਜੁਓ ਸਤ ਕਰਖਾਨੇ ਅਰਖਾ
ਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਜਨ ਤੈ ਪਰਮਾਰਥ ਕਾਤ ਉਕਛੁ ਨੀ। ਜੇ ਪ੍ਰਤਪ
ਰਪਿਤਾ ਮਤਾ ਅੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਗਾ ਤ ਉਪਤਪਾਲਨਾਇ
ਦੀ ਉਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਬਿਖੇਰੇ ਦਪ ਝਾਨੈ ਜਪਿ
ਤਾ ਕਉ ਗੁਰਸ ਮਾਨ ਕਤ ਤਾਤੈ। ਕਤੁ ਦਿਖਾਇਤਾ ਮਿਤ
ਤੇ ਛੁਗਾਇ ਸਕਤਾਤੈ। ਅਵਚਨ ਤੇਰਾ ਭੀ ਸਤ ਤੈ ਜਪਿ
ਤਾ ਗੁਰਸ ਮਾਨਤੈ। ਪਰਪਿਤਾ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਨਾ ਯੋਗਤੈ
ਨੀ। ਮੇਜਨਾ ਰਦਨ ਦਿਤੈ ਕਾ ਮਉਰ ਕਉਨੀ ਜਨਤਾ
ਅਰਤੈ ਕਤ ਤੈ ਜੁ ਅਨੰਤ ਗਵਾਨ ਸੈ ਤੁਧ ਕਉ ਕਿਆ
ਪ੍ਰੇਜਨਤੈ। ਜੇ ਪਰਮਾਰਥ ਕੋ ਝਾਨਤਾ ਤੈ ਸੇ ਅਸੇ ਨੀ ਕਤਿ

ਤਾਂ ਸੁਕੁ ਤੁਸੀਂ ਤੰਕਰ ਬਹੁ ਕਰ ਤੁੰ ਭਜਨ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਤੇ ਰਿਅ ॥ ੧ ॥
 ਪ੍ਰੇਮ ਨਗ ਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ਅਗ ਰਿਅ ਕੁ ਤਨ ਕੇ ਰੇ ਗਾ ਜੇ ਤੇ ਹੀ ਇ
 ਛਾ ਤੇ ਇਸੇ ਤੇ ਗਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸਕਤ ਗਾ ਖਤਾ ਹੈਂ ਕੁ ਦੇਵੇ ॥ ਅਗ
 ਠ ਤੇ ਜੁ ਮਾਦ ਲੇ ਭਜਨ ਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਸੇਭੀ ਰਾਹ ਪਦਾਰਥ ਨ
 ਮਿਤਾ ਹੈਂ ॥ ਤਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਾ ਤੁਝ ਕਉ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਤਕਰ
 ਨ ਕੀ ਸੁਧਨੀ ॥ ਧਿਆਨ ਅਰ ਭਜਨ ਤੇ ਯਾਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੈ
 ਜੁ ਮੂਲ ਅਪਨੇ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ਜਬ ਤਤ ਪਾਪ ਤਿਰੁਯਾ ਤਬ
 ਬਿਧਨ ਤੇ ਛੁਟਾ ॥ ਸਮਧ ਦਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਈ ਤ
 ਹੈ ॥ ਸੇਭ ਜਨ ਕਿਆ ਤੇ ਜੁ ਪੂਰਨ ਏਕਾਨਾ ਗਾਇ ਦੁਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ
 ਸੁਕੁ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਤੁਝ ਕਉ ਦੁਹੁ ਸਮਾਭੂਲ ਗਯਾ ਜੁ
 ਅਗ ਨਿਬਿਧੇ ਜਲ ਤਾਥਾ ਅਗ ਮੇਨੇ ਤੇ ਹੀ ਗਥਿ ਅਕਹੀ

ਅਗਮ ਬਬੁਨੁ ਐਸੇ ਕਹਿਤ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਉ ਜਾਨਤਾ
 ਨ ਥਾਨੀ ਤਉ ਤਬੀ ਅਗਮ ਆਕਰਤਾ ਤੂੰ ਜਲ ਜਾਤ ਹੈ
 ਅਬ ਜੋ ਕਹਿਤ ਹੈ ਨਾਮਾਨੇ ਗਾਤ ਉਤ੍ਰੇ ਕਉ ਤਤ ਕਾਲੀ
 ਨਾਮ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਤਬ ਪੁਲਾਇ ਕਤਾਨ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਜਿ
 ਲਾਇ ਸਕਤ ਹੈ ਨਾਮਾ ਸਕਤ ਹੈ ॥ ਰਖਿ ਆਕਰਤਾ ਅ
 ਰੰਗਤ ਸਾਗੇ ਗਤ ਕਾਏ ਕ ਬਿਸੁਆਤ ਮਾਤੈ ॥ ਤਬ ਸੁ
 ਕ ਕੋਧਾਨ ਵਾਨ ਤੋਇ ਕਰਮ ਖਤੇ ਅਗਨ ਨਿਕਾਸੀ ॥ ਜੁਪ
 ਤਲਾ ਦਕ ਉਜਲਾਵੈ ॥ ਤਬ ਪੁਲਾਇ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੁ ਮੁਕੁ
 ਉਜਲਾਵਤ ਹੈ ॥ ਤਬ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿਉਂ ਬਿਸੁਆਤ ਕਉ
 ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਮੇਨੇ ਉਲ
 ਟੀਸ ਮਾਤ੍ਰੀ ਤੇ ਜਬ ਸਕਲ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਬਿੰਦੇ ਕਰ ਗਤ ਹੁ

ਨਾਮ

ਅੰਤ

ਰਬਿਸਪੁਰਨਤੈਤਉਬ੍ਰਹਮਾਦੁਬਿਖੇਦੁਐਤਕਹਾਂਤੈ॥ਅਰ
 ਜੋਬਿਸਤੈਤਉਕਿਮਾਰੁਉਤੈ॥ਬਹੁਰੁਸੁਰੁਸੁਆਸਅਗ
 ਨਸੀਜੁਗਤਨਿਕਾਲਾ॥ਬਹੁਰੁਅੰਤਰਲੇਜਾਨਕਾਕਾਅਰ
 ਜਾਨਤਭਯਾਜੁਅਬਜੀਵਦੁਕਠਨਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਜੀ
 ਵਦੁਸੁਆਸਤੈਸੈਤਲੇਨੀਜਾਤਾ॥ਭਾਂਤੇਮਨਕਰਪ੍ਰਤਲ
 ਕੀਸਰਨਆਇ॥ਅਰਬੇਨਤੀਕਰਤੁਭਯਾਅਰਕਤਤੁ
 ਯਾਜੁਮੇਪ੍ਰਤਤਬ੍ਰਹਮਾਦੁਤੈ॥ਤੂੰਚਿਰੰਜੀਵਤੈ॥ਅਰਬਾਲ
 ਤੇਬਿਰਧਤੈ॥ਤੇਮੇਕੇਜੈਸੇਪਤਲੇਕ੍ਰੋਧਮੇਥਾਜਬਅਵਸ
 ਥਉਸਕੀਅੰਤਕਾਲਕੋਪਤੁਚੀਤਬਉਸਤਤਲਗਾਕ
 ਰਨੇ॥ਅਰਪ੍ਰਤਲਾਦਦੈਨੇਅਵਥਾਬਿਖੇਏਕਸਮਾਨਥ
 ॥ਜੈਸੇਮੇਤੁਤੁਕਉਕਬੀਮਰਤਤੈਅਰਕਬੀਕਤਤਤੈਤੁ
 ਪ੍ਰਤਤੈਮੇਗਾ॥ਮੇਕੇਕਤਤੈਨੇਆਪਕਉਅਉਰੋਕੀਨਿ

੬੬

19789

ਆਈ ਜਨਾਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾਐ ਅਉਰੋ ਕੀ ਨਿ ਆਈ
ਨਤੀ ਕਤਿ ਤੇ। ਜੁਭੁ ਜਨ ਕਰ ਅਥਵਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੁ। ਐ
ਤ੍ਰੇਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਨ ਕਰੇ ਤਉ ਕਾਰਜ ਮੇਰਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ। ਅਰਮੁ
ਮੂਲਕ ਉਕੈ ਸੇ ਪਤੁਚੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮੂਲਤੈ।
ਪ੍ਰੇਜਨ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਗਾਖਤਾ ਤੈ। ਪਰ ਭੀ ਕਤਾ ਤੈ ਜ
ਜਬਲ ਗਨਾਗਾਇਣ ਤੇ ਵਿਤ੍ਰੇਕ ਜੁਭੁਰ ਅਥੁਧ ਕੈ ਸੇ ਮਾ
ਨਤੈ ਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਬਿਨਾ ਮੂਲਕਾ ਪਾਵਣ ਕਰਨ ਤੈ। ਤ
ਬਾਐ ਤ੍ਰੇਕਤਾ ਜੁ ਆਗਿ ਕਰਤੁ ਜੁਭੁਗਤਿ ਕਿਆ ਤੈ। ਪ੍ਰਾਸ
ਰ ਕਤਾ ਭੁਗਤਿ ਯਹੀ ਤੈ ਜੁ ਆਪ ਅਰਦੁ ਐ ਤਨ ਤੇ ਵੈ
ਇਸਕ ਉਅਰੇ ਦਭੁਗਤਿ ਕਤਿ ਤੇ ਤੈ। ਇਸ ਤੇ ਭਿਨਕ
ਛੁ ਮਤ ਕਰੁ। ਤਬਾਐ ਤ੍ਰੇਕਤਾ ਪਤਲਾ ਦਰਲਿ ਤ੍ਰਕਤਾ।

ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤੀਪ੍ਰਤਲਾਦਚਲਿਤਤੈਜੁਅਤਮਾਬਿਨਾਮੁ ੪੭
ਉਰਕੋਈਨਤੀ॥ਇਸਬਿਨਾਮਉਰਚਲਿਤਾਮਰਕਤਤਾਨ
ਤੀਜਾਨਤਾਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਪੰਡਤਨਤੀਤੈ॥ਐਕੋਕਤਾ
ਪੰਡਤਨਤੀਤਉਮ੍ਰੁਤੁਤੈਰਿਗਾ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਪੰਡਤਤੈ
ਨਤੀਤਉਮ੍ਰੁਤੁਕਤਾਤੇਤੈਇ॥ਐਕੋਕਤਾਦੋਨਤਨਤੀਤ
ਉਤੁਕਿਅਾਤੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤੀਤੈ॥ਤਬਐਕੋਕਤਾਅ
ਦਿਅੰਤਤੇਰਾਕਛੁਜਾਨੀਤਾਨਤੀ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਮੇਰੀਅ
ਦਿਚਾਰੋਬੇਦਅਰਬ੍ਰਤਮਾਭੀਨਤੀਜਾਨਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰ
ਨਤੇਜੁਸਰਕੀਅਾਦਿਤੈ॥ਤਾਂਤੇਤੁਕਿਅਾਜਾਨੈ॥ਐਕੋਕਤਾ
ਅਤੀਤਤੇਤਾਤੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਜੁਯਤਿਚਿਤਵਨਤੈਕੋਕ
ਗੀਤੇਤਉਤੁਧੀਨਤੈ॥ਕਿਉਜੁਮਾਨੁਖਸਰੀਰਬਿਖੇਭੁਜ

ਨਗੋਬਿੰਦਕਾਨਕਰੈਤਉਪਵੁਤਾਉਭੈ।ਮੇਆਪਯਤਿਚਾ
 ਤਤਾਉਜੁਸਰੀਅਤੀਤਤੇਤਿ।ਮੇਭੇਕਤਾਮੁਫੁਕਉਆਸੁ
 ਮਬਤਾਇਜੁਤਾਂਮੇਪਵੇਸਕਰੈ।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਡੰਡੀਸੀ
 ਨਿਆਸੀਤੈ।ਮੇਕਤਾਜਬਲਗਬਤਮਚਰਜਅਰਬਾਂ
 ਨਪ੍ਰਸਤਨਤੈਵੇਸੀਨਿਆਸਕੈਸੇਲੇਵੈ।ਪਰਮੇਨੇਜਾ
 ਫਾਤੈਜੁਪ੍ਰੇਜਨਸੀਨਿਆਸਕਾਯਤੀਤੈਜੁਸਰਬਕਰਮੇਕਾਤਿ
 ਆਗਕਰੈ।ਪਰਤਿਆਗਕਰਮਕਾਕਰਮਬਿਨਾਨਤੀਤੈਤਾ
 ।।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਚਿਤਵਨਾਜੁਤੈਨੇਚਿਤਵੀਤੈਜੁਅਤੀਤਤੇਵੇ
 ਤਿਸਕਾਤਿਆਗਕਰਮਾਜੁਯਤੀਕਰਮਕਰਮੇਕਾਨਾਸਤੈ॥
 ਮੇਭੇਕਤਾਜੁਇਨਕਾਨਸਕਰੈਤਉਬਤੁਨ੍ਹਕਿਆਕਰੈ।ਪ੍ਰਾ
 ਸਰਕਤਾਜੈਤੁਅਤੀਤਤੇਤਉਜਾਨੇਮੇਜੁਤੁਮੇਰੀਸਰਨੈਂ॥

ਮਹਾਬਲਗੁਰੂਟੀਬਮੇਖਚਤਤੈਂਤਬਲਗਤੇਗਮੁਤੁ
 ਕਉਬਿਸਾਸਨਤੀ॥ਮੇਝੇਕਹਾਜੁਕਤਤਾਤੇਅਤੀਤਤੋਵੇ ੨੮
 ਭਉਕਤਤਾਤੇਜੁਸੀਨਿਅਸੀਤੋ॥ਮੇਰੇਨਿਕਟਿਏਕੰਖਾਅ ੨੯
 ਰਏਕਯਾਗਿਉਪਵੀਤਹੈ॥ਸੋਤੁੰਚਤਤਾਤੇਜੁਇਸਕਾ
 ਤਿਆਗਕਰੈ॥ਤਉਮਵਸਕਰਨਾਆਇਆਤੇ॥
 ਪਾਸਰਕਹਾਸਾਚਕਹਾਤੈਨੇਯਤਿਬੁਧਕਤਤੇਪਾਈਏ॥
 ਜਾਨੀਤਾਤੇਅਬਹੀਤਿਲੋਕੀਤੇਉਰੁਜਾਤਾਏ॥ਤੇਮੇਝੇਝੇ ੩
 ਸਮੇਗਿਤਸਤੀਮੁਕਤਿਕੇਨਮਤਿਅਤੀਤਕੇਨਿਕਟਿਜਾ
 ਤਾਏ॥ਤਬਵਹੁਆਗੇਤੇਕਤਤਾਤੇਅਤੀਤਤੋ॥ਤਬਵਹੁ
 ਪੁਛਤਾਤੇਜੁਗਿਤਸਤਕੇਤਿਆਗੇਅਰਅਤੀਤਤੋਵੇ
 ਤੇਮੁਤਕਉਕਿਆਲਾਗੁਹੈਗਾ॥ਵਹੁਕਤਤਾਤੇਆਪਤੇ
 ਆਪਕੁਗਾਵਾਨਕੋਏਖੇਗਾ॥ਵਹੁਤੈਸੇਹੀਕਰਤਾਏ॥

ਪਰ ਵਡੁ ਵੀਚਰ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਜੁ ਅਤੀਤ ਹੀ ਨਿਰਗਵਨ
 ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਤਉ ਮੇਕ ਤੇ ਦੇਖੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰੇਜਨ ਉਸ ਅਤੀਤ ਕ
 ਯਤਿ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਅਤੀਤ ਹੋਗਾ ॥ ਅਰ ਲੋਕ ਕਹੇਂ ਗੇ ਜੁ ਅਮ
 ਕੇ ਕਾ ਸਿਖ ਤੇ ॥ ਤੇ ਮੇਝੇ ਜੇ ਤੁਰੀ ਚਾਤਾ ਤੇ ਤਉ ਮੇਸਾ ਅਤੀ
 ਤੇ ਹੁ ॥ ਤਬ ਮੇਝੇ ਕਤਾ ਮੇਕ ਛੁ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ਜੇਗ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੇਗ ਤੇ ਮਨ ਅਰ ਚਿਤ ਅਰ ਕਾ ਮਨ ਜਲ ਜਤੇ
 ਤੇ ॥ ਅਰ ਜੇਗ ਬਸਿ ਸੁ ਜੁ ਤੇਗ ਪਿਤਾ ਮਾਏ ਵਡੁ ਕੀ ਜੇ
 ਗਉ ਪਦੇ ਸਕਰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਇਸ ਤੇ ਕਿਆ ਭ
 ਲਾਏ ਜੇਗ ਕਰ ਜੁ ਸਹੀਰ ਤੇਗ ਸਦਾ ਰਹੈ ॥ ਪਰ ਇਹੁ ਸ
 ਹੀਰ ਨਰ ਕਾ ਕਾਮੰਦਰ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪਾਪੀ ਤੇ ਨਰ ਕਉ ਸਕਉ
 ਪਾਪ ਤੇ ॥ ਤੁਰੀ ਪਾਪੀ ਤੇ ਜੇਗ ਕਰ ਅਰ ਸਦਾ ਨਰ ਕਉ

੬

ਜੁ

84
ਖੇਰਤੁ। ਤੇ ਮੈ ਭੈ ਜਬ ਚਾਨਾ ਮਿਟ ਗਈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਰਹਿ ਆ
ਤਉ ਕਿਆ ਅਰਨਹਤ ਤਉ ਕਿਆ। ਅਰਥੇ ਚਾਨਾ ਤਉ ਸ
ਦੀ ਵਗਹਿ ਨੇ ਕੀਤੈ ਤਉ ਯਹਿ ਸਾਹੀ ਵਿਸ ਸਗੀਰ ਤੇਰਹੈ। ਅਬ
ਤਕ ਤੁੰ ਚਾਨਾ ਸਗੀਰ ਕੀਨੀ ਤਿਆਗਤਾ। ਤੂੰ ਵਹੁ ਕਰੁ ਜਾ ਤੇ
ਸਗੀਰ ਨਹੈ। ਮੈ ਭੈ ਕਤਾ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ਅਤੀ ਤਕਰੁਤ ਉਕ
ਰਤਾਨੀ। ਕਿਆ ਕਰੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਏ ਤੇ ਅਤੀ ਜੁਏਂ ਇ ਨਤੇ
ਕਿਸੀ ਕਾਪੰ ਬਲੇ ਅਰ ਅਤੀ ਤਤੈ। ਜਬ ਅਤੀ ਤਤੈ ਵੈਗਤ
ਬਮਨ ਬਿਖੇਡੰ ਕਾਰ ਸੈ ਜਲੇਗਾ। ਜਬ ਜਲੇ ਲਾਗਤ ਬ
ਸੁਖ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵੈਗਾ। ਜੇਰੁ ਜਨਹੈ ਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰੈ। ਮੈ ਭੈ ਕਤਾ ਤਤੇ
ਕਿਆ ਕਰੈ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਯਹੀ ਕਰੁ ਅਤੀ ਤਤੈ। ਮੈ ਭੈ ਕਤਾ
ਅਤੀ ਤਕਾ ਧਰਮੁ ਕਰੁ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਮੈ ਅਬ ਤਕ ਅਤੀ ਤਨ
ਤੀ ਤੁਆ ਤੁਝ ਕਉ ਅਤੀ ਤਧਰਮ ਕਿਆ ਕਰੈ। ਅਤੀ ਤਮੈ
ਸੇ ਕਤਾ ਤੈਂ ਜਗਿਸਤ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਾ। ਅਤੀ ਤਤੈ ਯਹੀ

ਅਤੀਤ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਅਰਮੈ ਨਹੀ ਮਨ ਤਾ ਅਤੀਤੁ ਵਹੀ ਤੈ ਜੁ ਸੁ
ਖ ਮਾ ਅਰਇ ਸਥੂਲ ਤੇ ਅਤੀਤੁ ਭੁਯਾ ਹੈ। ਮੇੜੇ ਕਤਾ ਸੁਖ ਮਾ
ਰਇ ਸਥੂਲ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਪਾਸ ਰਕਹਾ ਇਸ ਸਥੂਲ ਯਤਿ
ਤੈ ਜੁ ਪਿਤਾ ਅਰਮਾਤਾ ਅਰਪੁਤਾ ਅਮਿਤ ਅਰਸਤ ਜਬ ਇ
ਨਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਤੀਤ ਤੈ ਤੈ ਤਬ ਸੁਖ ਮਾ ਮੇਬੀ ਪਤੈ ਤੈ
ਕਤਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਪਰਮਤਿ ਆਗੀਤੈ। ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕਾਤਿ
ਆਗ ਕੀਆ ਹੈ। ਮੇਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ।
ਅਬ ਜੋ ਕਤੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈ ਇਤਉ ਤੈ ਤੈ। ਅਰਜੋ ਕਤੈ
ਮਰਜਾਇ ਤਉ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਮੁਏ ਕਉ ਪਰਮਤ ਪਸੀ ਕਤੈ ਹੈ।
ਜਬ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਸੁਰਗ ਬਿਖੇ ਜਾਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਤੈ ਮੇੜੇ ਇਸ ਕਉ ਚਾਤਨਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਮ੍ਰਿਗਣੀ। ਅਰ

ਇਨਹੁਸੁਭਾਵੈਬਿਖੇਬੰਧਭਯਾਜੇਤੁਝਕੋਮੇਸਾਅਤੀਤੋ 40
ਹੁਕੀਚਾਤਨਤੈਤਉਭਲੀਬਾਤਭੈਕਾਮਨਲੋਕਪੁਲੋਕਕੀਅ
ਤੁਝਕੋਪਾਪਤਤੈਤੀਤੈਅਰਜਾਨਤਾਤੈਮੇਜੁਤੈਅਰਬਲਾ
ਰਿਖਪੁਤੈਸੋਬੀਤਾਈਤੈਇਸੀਕਰਨਤੇਰੇਮਨਮੇਉਪਜੀ
ਤੈਜੁਅਤੀਤਤੈਵੈਪਰਜੇਤੇਰਿਖਪੁਤੈਖਤਤੈਤੰਕਾਹਮੇਪ
ਕੇਜਲਤੈਤੈਕੋਈਕਤਤਾਤੈਗਿਆਨੀਤੈਕੋਈਕਤਤੈ
ਤਪਸੀਤੈਸਭੀਸੁਭੇਤੰਕਾਹਬਿਖੇਬੰਧਤੈਨਿਰਬਿਕਾਰ
ਜੁਆਤਮਾਤੈਤਿਸਤੇਦੂਹਪਰੇਤੈਤਤੈਤੁੰਭੀਕਿਉਨਤੀਅ
ਤੀਤਤੈਤਾਮੇਕੇਕਤਾਤੁੰਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਤੈਕਤੁਸੀਸਾਰਤੇਕੈਸੇਢੂ
ਤੈਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦਕਤੁਸੀਸਾਰਕਤਾਮੇਕੇ
ਕਤਾਇਸਕਤੈਹੁਕਾਕਰਤਦਕਿਆਹੈਪ੍ਰਾਸਰਕਤਕਰਤ
ਦਯਤੀਤੈਜੁਕਰਨਕਢੂਨਤੀਮੇਕੇਕਤਾਤੁੰਤਬਪ੍ਰਸੰਤੈ

ਜਬ ਕਤੇ ਸਰਬ ਹੋ ਬਿੰਦੈ। ਪਾਸ ਰਕਤ ਮੈ ਇਸ ਕਤੇ ਪ੍ਰਸੰ
ਨੀਤੈ। ਜਬ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕਉ ਜਾਨਾ ਅਰੁ ਗਵਨ ਕਤਾ ਅ
ਰਬੈ ਠਗ ਜਾਤਾਂ ਤੇ ਵਿਆਸਿ ਪਰ ਜਾ। ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਨ ਜ
ਨਾ ਅਰਕਤਾ ਮੈ ਸੀਤੈ। ਜੈ ਸੇ ਅਬ ਤੈਨੇ ਜਾਨੈ ਜੁ ਮੈ ਸੀਤੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤਉ ਸੀਤਾ ਅਰੁ ਅਸੀਤ ਕਤਾਂ। ਅਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿ
ਰਲਿਕ ਸੁਹਾ। ਸੁਕਾ ਚਰਨ ਜੀਵ ਪੁਤਲਾ ਦਿਤੇ ਛੁਡਾਇ ਕਰਨ
ਕਸਗ ਜਾਤ ਬਤਰਨ ਕਸਪ ਪੁਤ ਕਉ ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਕਤਾ ਤੇ
ਤੇ ਪਾਸ ਕਿਆ ਸਕਤੈ ਜੁ ਕਿਸੀ ਪਾਇ ਮਾਰਿਆ ਨੀ ਜਤਾ
ਯਤਿ ਮੰਤਰ ਕਤਾ ਤੇ ਸੀਖਾਏ। ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਚਰਨ ਚੁੰਬ ਕ
ਹਉਤਰ ਦੀ ਆਜੁ ਮੇ ਕੋਈ ਮੰਤਰ ਨੀ ਪੜਾ। ਯਤਿ ਪਤਾ ਪੁਤੈ
ਜੁ ਸਰਬ ਬਤ ਮੰਤਰ ਬਿਖੇਏ ਕ ਬਿਸ ਕਉ ਸਮਝੇ ਪਾਏ। ਅ
ਤਮ ਕਉ ਤਿਯਾ ਗਕਰ ਕਉ ਨ ਸਾ ਮੰਤਰ ਪੜਾਏ। ਸਕਲ ਬਿ

ਸਬਿਖੇ ਏਕਾ ਮਾਤ ਮਕਉ ਜਾਨਾ ਕਰਤੀ ਨੇਤ ਪਜਾ ਤੇ ਸਹਾਇ
 ਗਤਤ ਪੈ ਤੇ ਛੁਟੇ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜਾਨੇ ਸਹਾਇ ਤੁਹੀਆਂ। ਉਸ
 ਕੈ ਅਸਾਹ ਜੁ ਛੁਠ ਕਿਆ ਦੁਖ ਦੇ ਸਕਤਾ ਤੇ। ਤਨ ਕਸ ਪਯਤਿ
 ਵਚਨ ਸੁਹਕਰਾ ਮਤ ਮਤ ਕੋ ਪਵਾਨ ਤੁਆ ਅਗੇ ਤੁਹਿਖੇ
 ਤਿ ਮਤੋ ਤਰੁਯਾ ਮਹਾਤਾ ਬੈਠਾ ਬਾਵੁਠ ਉਹਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸਉ
 ਜੋ ਜਨ ਉਚੀਥੀ। ਕਤਾ ਜੁ ਪਤਲਾ ਦਿਕ ਉਈ ਤਾਂ ਤੇ ਨੀਚੇ ਡਾਲ
 ਦੇਵਤਾ। ਰਾਖ ਸੇਨੇ ਮੈ ਸੇਤੀ ਕੀਆ ਗਿਰਨੇ ਕੇ ਸਮੇ ਪਤਲਾ
 ਦਿਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇਯਤਿ ਬੀਚਾਰਾ ਮਾਇਆ ਜੋ ਜਨਾਹਟ ਨ ਬਿ
 ਨਾ ਮਉਰਕ ਛੁਨਤੀ। ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਸਿਉ ਉਸ ਕੋ ਕਛੁ ਸਮ
 ਨਾ ਭੁਯਾ। ਬਤੁਕ ਰਾਕਸੇ ਦੇਖਾ ਜੁਈ ਤਾਂ ਕੇ ਗਿਰਾਵੇ ਹੁਤੇ ਇਸ
 ਕਉ ਕਛੁ ਸੁਮਨ ਭੁਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਸ ਕਉ ਪਬਤ ਕੀ ਸਿਖਰਾ
 ਹਲੇ ਗਏ। ਮਹਤਾ ਤੇ ਡਾਲਦੀਆ। ਤਬ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਪਵਾ
 ਨ ਭੁਈ। ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਗਿਰਤਾ ਤੇ।

ਬਦੀਰਾਤ ਜੁ ਵੇਨੋ ਤਾ ਬਹੁ ਬਿਖੇਲੇ ਵੇ। ਕੇਸਵ ਬਿਸੁਆਪ
 ਵੇਤਾ ਬਪਰਲੀਆ। ਅਗਪਿ ਬਦੀਪਰਗਾ। ਅਗਪਿ ਬ
 ਵੀਕ ਉਕਤਾ ਯਤਿ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨ ਤੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਗਾ ਭੀ ਉ
 । ਅਗਪੁਤਲਾ ਕਉ ਆਗਿ ਆਕਰੀ ਜੋ ਕਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਜੋ ਤੇਰੀ ਇ
 ਠਾ ਤੇ ਇਸੇ ਵੇ ਵੇ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਨਾ ਤੇ ਇਗਾ
 ਜੋ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇ ਕਛੁ ਮਾਂਗੇਗਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਵਹਿਤਿ
 ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਤੇ ਅਗਜੇ ਚਾਤੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਕਾਨਾ ਸਕਰਤੁ ਤਉ
 ਮੁਖ ਕਉ ਲਜਾ ਆਵੇ ਤੇ। ਕਿਉ ਜੁ ਇਸ ਬਾਵਰ ਜੀਗਮ
 ਸਰਬਤੁ ਤੀ ਤੇ। ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਤੇ। ਉਸਠ ਉਰਤਰਨ ਕ
 ਸਪ ਤੇ ਇਕਰ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁ ਬਿਸੁ ਮਤ ਕਹਾ। ਅਗਈ ਤਾਂ ਬਿਸੁ
 ਤੇ ਇਕਰ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁ ਬਿਸੁ ਤੀ ਤੇ। ਮੇਨੇ ਕਉ ਨੀ ਕੇ ਪਛਾਣਾ
 ਤੇ। ਤੁਝ ਤੇ ਯਹੀ ਮਾਗੇ ਤੇ ਜੁ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਕੇ

ਜਾਨੈ॥ ਅਰਜੈ ਕਤੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਪਉ ਪਕਾਰੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਤੀਰਨੀ
 ਰਾਖਤਾ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਰੇ ਸਰ ਬਤੂ ਤੀਰੈ॥ ਤਉ ਤੇਰਾ ਉਪਕਾਰ ਅਉਗਿਸ
 ਪਰੈ॥ ਜਬ ਬਿਸੁ ਦੇਖਾ ਨ ਕਛੁ ਨੀ ਮਾਗਤਾ॥ ਅਠਾਤੈ॥ ਤ
 ਉਆਗਿਆ ਕੀਰੀ ਜਨੇ ਤੁਕਉ ਮੁੰਦਾ॥ ਜਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿਨੇ ਤ
 ਮੁੰਦ ਕਰ ਬਹੁ ਕੁਖੈ ਲੇਵੇ ਖੇਤ ਉਪਿਤਾ ਪਾਸ ਖੜ੍ਹੈ॥ ਅਰਨ
 ਨ ਕਸਪ ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਭਯਾ॥ ਅਰਸੀ ਭਰਨਾ ਮੇਰਾ ਖਸਕਉ
 ਬੁਲਾਇ ਕਰ ਅਗਿਆ ਕੀਰੀ॥ ਜੁਯਤਿ ਬਾਲ ਕਰਿ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਮਰਤਾ ਨੀ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਮਾਇਆ ਕਾਰ
 ਤਾਏ॥ ਅਰ ਅਤਮਾ ਕਉ ਨੀ ਜਾਨਤਾ॥ ਤਾਂਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪ੍ਰਾ
 ਤਾ ਪਕਰਿ ਇਸ ਕੀਰਖਿ ਮਾਤੇ ਤੀਏ॥ ਚਾਹੀਏ ਜੁਤੁ ਇਸ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ
 ਤੁਸਾ ਥਨਾ ਸਕਗਾ॥ ਸੀ ਭਰਸੀ ਸੁਰੇ ਸਤੀ ਸੁਉ ਪਾਵ ਕੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰ
 ਤਲਾਇ ਕਉ ਜਲਾਵੈ॥ ਪਰ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਉ ਕਛੁ ਜਾਨਤਾ
 ਭਯਾ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਥਾ ਜੁ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਕਾ ਅਤਮਾ ਸਿਸੁ ਹੈ॥

ਤਬ ਮਾਧੁਕੁ ਨਹੁ ਗਵਾਨ ਸੁਦਰਨ ਚਕੁ ਕੋਆਗਿ ਆਕਰੀ
ਜੁਪੁਤਲਾਇ ਕੀਰਖ ਆਕਰੁ ॥ ਅਰ ਸੰਗਰ ਕਾਸੀ ਸਕਟਾ ॥ ਸੁਦ
ਰਸ ਚਕੁ ਤੈ ਸੇਕੀਆ ॥ ਤਰਨ ਕ ਸਪਯਤਿ ਅਵਸਥਾ ਏਖ
ਕਹ ਚਿਤਰੀ ਮੂਰਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਿਸਮੇਰੁ ਇਆ ॥ ਅਰ ਕ
ਤਾਇ ਸਕੋ ਮੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਸੇਦੁਰ ਕਰੁ ॥ ਅਰ ਪਉਨ ਕਉ ਆਗਿ
ਆਕਰੀ ਜੁਪੁਤਲਾਇ ਕਉ ਸੁਕਾਇ ਦੇਹ ॥ ਪੁਤਲਾਇ ਭ
ਗਵਾਨ ਸਰਬਿ ਖੇਥਾਉ ਸਕੋ ਕਛੁ ਕਸੂਨ ਭਯਾ ॥ ਪੁਤਲਾਇ
ਉਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗਕਰ ਸੁਕਾ ਚਾਰ ਜਕੇ ਗਿਤ ਕੋ ਗਇਆ ॥ ਅਰ ਤ
ਰਨ ਕ ਸਪਯੀਛੋ ਪਾੜਾ ॥ ਅਰ ਠੇਰ ਲੇਆਇਆ ॥ ਅਰ ਕੇ
ਸਾਂ ਸੰਪਕ ਕਰ ਸਾਸਨਾ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ॥ ਅਰ ਵਤੁ ਆਪਨੀ
ਪਰਤੀਤ ਪਰਨਿ ਤੂੰ ਲਗਾ ॥ ਪੁਤਲਾਇ ਦਿਵ ਪੁਤੀਤ ਕਰ
ਜਾਨਾ ਬਾਹੁ ਗਵਾਨ ਦਿਏ ਕ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਤਰਨ
ਕ ਸਪਕੇਤ ਬਗਦਾ ਬੀ ਪੁਤਲਾਇ ਕਉ ਮਾਨੀ ॥ ਸੋਗਟਾ ਸਤ

43
ਖੰਡਰੁਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੁਕਾ ਚਾਰ ਜਕਤਾ ਤੇ ਤਰਨ ਕ ਸੁਪ ਏਹੀ ਸਾਸਨਾ
ਤੈਨੇ ਪੁਤਰ ਕਉ ਕਰੀ ਪਰਉ ਸਕਉ ਕਹੁ ਬਿਘਨ ਨ ਰੁਯਾ ਜੈਸੇ
ਕਾ ਤੈ ਸਾਹਤਾ। ਇਸੇ ਨੇ ਤਤ ਕਉ ਪਾਇਆ ਤੇ। ਅਬ ਇਸ ਕੀ ਸ
ਸਨ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਗ। ਤਰਨ ਕ ਸਨ ਪ ਕਤਾ ਜ ਬਲ ਗਨਿਤ
ਚੈ ਅਉਰ ਕੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਨ ਕਰੇ ਤ ਬਲ ਗਇ ਸਕੇ ਨਾ ਸਕਰ
ਨੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਨ ਕਰੇ ਗਾ। ਗਾ ਜਾ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾ ਮੇਰੇ। ਮੁਝ ਬਿ
ਨਾਇ ਸੇਨ ਕਿ ਸਕੈ ਦੇਖਾ ਤੇ। ਜੋ ਕਤ ਤਾ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੀ ਤੇ। ਜਾ ਰਤ
ਸੁਪਨ ਸਖੇ ਪਤ ਤੀ ਨੇ ਕਉ ਮੇਉ ਤਪਤ ਕੀ ਆਉ। ਮੇਨ ਤੀ
ਜਾਨਤਾ ਯਾਨੇ ਕਉ ਨ ਸੇ ਬਿਸੁ ਕਉ ਨਿਸਚੇ ਕੀ ਆਉ। ਤਾਂ
ਤੇ ਮੇ ਸ੍ਰੁਕ ਸੇ ਨ ਤੀ ਯਾਤੀ। ਜੋ ਮੇ ਗਾ ਪੁਤਰ ਤੇ ਤਾ ਤਉ ਮੁਝ ਕੈ ਜਾ
ਫੁਤਾ। ਅਰ ਤਰਨ ਕ ਸ ਕਤਾ ਕਿਤੇ ਪੁਤਰ ਲਾਇ ਅਪਨੇ ਪਰ
ਮਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਨਾ ਅਰ ਅਉਰ ਕਉ ਜਾਨਣਾ ਯਾਤਿ ਕਉ

ਨਮਾਹਰਾਏ। ਤੁੰਜੇਗੁਰੂਪ੍ਰਕਾਸੈਸੇਮੁਖਪਤਿਕਹੁ। ਪ੍ਰਤਲਾਟਿਕ
ਏਨੇਤਾਬਜੇਕਰਉਤਰਦੀਐ। ਐਜੇਪ੍ਰਕਾਸੈਸੇਗੁਰੂਪ੍ਰਦੇ
ਸਗੁਰਕਾਏ। ਪਰਮੇਨੇਸਾਗਗਿਤਹੁਕੀਆਏ। ਅਰਜੇਅ
ਸਾਥਸਾਸੋਤਿਆਗਕੀਆਏ। ਜੇਤਾਕੁਉਸਨੇਮੁਖੇਉਪਦੇ
ਸਕੀਆਏਜੁਅਰਥਪਰਮਕਾਮਮੋਖਪਰਮੇਸ਼ੁਰਹੈ। ਪ
ਰਮੇਨੇਦਿਸੁਪਰਮਾਰਥਪਰਕਰੀ। ਜੁਜਨਾਰਦਨਬਿਨਾਅ
ਉਰਕਛੁਨਤੀ। ਅਰਜੇਵਹੀਹੈਤਉਮੁਖਉਚਾਰਪਦਾਰਥ
ਤੁਸੇਕਿਆਪ੍ਰੇਜਨਤੈ। ਤਾਂਤੇਤੁੰਗੀਨਿਸਚੇਕਰਜਾਨਜੁਮੇਅਰਤੁੰ
ਏਕਬਿਸਤੈ। ਅਵਿਦਿਆਕਾਤਿਆਗਕਰਅਰਵਿਦਿਆ
ਬਿਖੇਲੀਨਤੈ। ਅਰਸਰੀਰਪੰਚਭੂਤਕਰੋਮਿਥਿਆਜਾਨਾਅ
ਰਵਤੁੰਗੁਣੀਸੁਰਹੈਉਸਕਉਨਿਤਸਚੇਕਰ। ਤਬਪਿਤਾਕਤਾ
ਰਾਜਤਿਲੋਕੀਕਾਤੁੰਏਉਦੇਤਾਂਤੇਤੁੰਗਜਨਣੀਸਰਕਾਨਾਕਰੁ।

ਅਰਾਪਕੋਪਛਾਣਾ ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਰਾਜਤੇਅਰਸਰਬ
 ਤੇਉਲੰਘਕਰਗੋਬਿੰਦਰਾਤੈਮੇਨੇ। ਰਾਜਲੇਕਰਉਸਕਉ
 ਤਿਆਗੋਤਉਲਜਤਤੋਵੈ। ਤੇਪਿਤਾਨਿਸਚੈਕਰਜੁਇਸਥਾਰ
 ਜੰਗਮਬਿਖੇਏਕਬਿਸਆਤੁਮਾਏ। ਜੁਸਮਏਅਰਨਿਰਬਾਂ
 ਨਅਰਚੈਤੰਨਅਰਅਨੰਤਤੈ। ਯਤਿਸਾਰਸੰਸਾਰਉਸਤੇਪ੍ਰਗ
 ਟਗਯਾਏ। ਜਿਸਨੇਐਸਾਜਾਨਾਏਸੋਭਗਵਾਨਰੂਪਤੈ। ਪ੍ਰਸ
 ਰਦਾਗਾ ਪ੍ਰਸਰਕਤਾਏਮੇਏਤੈਨੇਐ। ਸਾਮਝਕਉਕਬੀਨ
 ਕਤਾਜੁਮਨਮੇਰਾਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾ। ਤੁਝਬ੍ਰਹਮਣਤੇਵਤੁਰਾਖਸਪੁ
 ਤਪੰਨਪ੍ਰਮੇਏਕਤਾਤੇਗੁਰੋਪ੍ਰਤਲਾਦਿਰਸਨਾਸੋਕਉਤਾਥਾ। ਪਰ
 ਸੁਖਨਾਥਾਰਾਖਤਾ। ਕਾਏਤੇਜੋਸੰਤਸਰਬਬਿਖੇਸਮਏ। ਤਤੁੰਦਿ
 ਤਾਕਉਭਿੰਨਜਾਨਣਾਅਰਕਤਾਏ। ਭਗਵਾਨਤੈਅਰਸੰਤਤੁਕਾਮ
 ਰਗਨਤੀਤੈ। ਜੋਨਿਰਮਲਿਮਾਨਅਰਸਮਦਰਸੀਤੈਉਸਕ

ਉਪਰਮਸੁਖਤੈ। ਤੇਗੁਰੂਜੀਮੈਕਰੈ ਅਦੁਨੀਤੈ ਤਉਲਜਤਤੈਵੈ॥
ਸਕਾਰਨਤੇਜੁਕਤਉਤੇਆਗੇਨਥਾਜੁਅਬਕਰੈ॥ ਅਰਜੈਕਰੈਕੋਲ
ਬਿਸਰੁਪਮੇਰਾਉ॥ ਤਉਆਤਮਾਬਿਖੇਬਿਸਕਤਾਉ॥ ਜੈਸੇਕੋਈ
ਜਲਬਿਖੇਤਰੰਗਾਅਰਬੁਦਬੁਦੇਮਾਨੇ॥ ਪਰਵੀਚਾਰਵਾਨਮਾ
ਨਤਾਉਜੁਟੇਕਜਲਤੀਐ॥ ਤਰੰਗਾਅਰਬੁਦਬੁਦਾਕਰੈ॥ ਪ੍ਰਾ
ਸਕਤਾਉਮੇਝੈਤੂੰਪਰਮਤੈਸਦਿਸੁਆਵਤਾਉ॥ ਸ੍ਰਵਦੁਕਰਾ
ਤਬਪ੍ਰਤਲਾਦਿਪਿਤਾਕੋਕਰਾਤੇਪਿਤਾਯਤਿਸਗੀਦੇਵਤਾਅ
ਰਮਾਨੁਖਅਰਸਰਪਾਅਰਗਕਸਜੋਕਛੁਦਿਸੁਮਾਨਤੈਦੇਕ
ਅਨੰਤਬਿਸ੍ਰਜਾਣਾ॥ ਜਬਤੈਨੇਐਸਾਨਿਸਚਾਕੀਅਤਬਵਹੁਅ
ਓਤਤੁਝਪਰਕਿਰਪਾਕਰੇਗਾ॥ ਅਰਦਿਆਲਤੈਇਗਾ॥ ਅ
ਰਦੁਖਦੁਖੈਤਕਾਭੀਨਾਸਤੈਇਗਾ॥ ਤਰਨਕਸਪਯਤਿਵਚ
ਨਸੁਦੁਕਰਾਅਗੇਤੇਭੀਵਿਸੇਖਰੂਧਵਾਨਭਯਾ॥ ਅਰਚਉਕੀ

० ५५
ਤੇਉਠਕਰਾਨੀਯੁਮਡਾਲੀਆਨੇਸੰਸਾਰਕਉਮਾਰਤਾਏ॥
ਥਪੁਦਾਲਕਾਅਪਨੇਤਾਥਸੋਪਕਰਕਰਜੈਮੇਰੁਦੁਬੋਧਰਲੋਇ
ਖੇਚਾਤਨਤੋਤੀਤੈਜੁਸੰਸਾਰਕਾਨਾਸਕਰੈ॥ ਤੈਸੇਹੀਪੁਤਲਾਇਕੇ
ਨਾਸਕੀਚਾਤਨਾਕਰੀ॥ ਠਾਤਅਰਕੇਤਕਉਆਗਿਆਜੁਪੁਤ
ਲਾਵਕਉਬਾਧੈਅਰਸਮੰਦਬਿਖੇਡਾਲੈ॥ ਜੁਇਸਉਪਾਵ
ਬਿਨਾਨਾਸਨਹੀਤੋਤਾ॥ ਜਾਤਿਅਭਾਗੁਆਇਆਕੇਬਿਖੇਲੈ
ਹੁਤੋ॥ ਮੈਨੇਇਸਕੇਨਾਸਬਿਖੇਢੈਲਬਹੁਤਕਰੀਏ॥ ਜੁਕ
ਬੀਇਸਚਾਤਨਾਕਾਤਿਆਗੁਕਰੇ॥ ਪਰਇਸਕਉਮਿਤ
ਨੇਪੇਰਾਏ॥ ਆਪਗੁਪਾਪੀਏਅਰਭਜਨਗੁਪਾਪੀਕਾਰ
ਤਾਏ॥ ਬਹੁਤੁਰਾਖਸੈਬੇਗਹੀਸੰਗਲਗਾਹੀਪੁਤਲਾਇਕੇਗ
ਲਬਿਖੇਅਰਭੁਜਾਬਿਖੇਬਾਂਧਕਰਤਰਨਕਸਪਕੀਆਗਿ
ਆਬਿਖੇਸਮੰਦਬਿਖੇਡਾਲਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਏਮੈਤੋਜੇਕ

ਹਿਯਤਿਅਵਸਥਾਤੁਤੁਕੋਤੋਇਤਉਕਿਅਕੋਤੋਅਹਕਿਅ
ਕਰੋਂ। ਮੇੜੇਕਹਾਜੋਗੋਬਿਦਕੇਭਜਨਬਿਖੇਯਹਿਦੁਖਤੋ
ਇਤਉਮੇਨਾਮਉਸਕਾਕਬੀਰਸਨਾਪਰਨਲਿਅਵੈ। ਤ
ਬਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਯੋਮੂਰਖਜੋਚਾਏਂਜੋਮੀਤਕੋਪਾਵੈ। ਅਰਸ
ਥੀਚਾਤਕਾਮਨਾਕੀਰਾਖਤਿਕਠਨਤੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੋਗੁਗਵਾ
ਨਦੇਖਤਾਥਾਜੁਅਪਨੇਕਤੇਪਰਨਿਸਚਾਲਤੋਕੇਨਾਤੀ। ਇਸ
ਬਾਤਪਰਏਕਕਥਾਮੁਣਤੋਸੁਵਦੁਕਰਏਕਸਮੇਏਕਇਸਤੀ
ਰਿਖਕੀਸੋਮੁਏਪ੍ਰੀਤਥੀ। ਤਬਮੇੜੇਕਹਾਪੂਰਬਤੈਨੇਅਪ
ਹੀਕਹਾਤੋਜੋਪਰਾਣੀਇਸਤੀਬਿਖੇਜੁਦਿਸੁਕਰਤਹੈਸੋਨਰ
ਕਮੇਜਾਤਾਏ। ਅਰਅਬਕਤਿਤਾਏਜੁਰਿਖਕੀਇਸਤੀਸੋਮੇ
ਰੀਪ੍ਰੀਤਿਥੀ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਜੋਸਾਚਾਏਂਜੋਕੋਈਪਰਾਣੀਇਸ
ਤੀਕੀਉਕੁਦੇਖਤਾਏਉਸਕੀਯਹੀਬਾਤਏ। ਪਰਮੁਣਕੋ

ਪਗਦਿਸੁਨਥੀ। ਯਹੀਦਿਅਸਜੁਮੁਪੁਤੇਉਤਪਤਿਗੁਜਾਏ॥
 ਇਸਤ੍ਰੀਦਿਅਤ੍ਰੀਪੁਟੀਤੇਨਾਥਾ। ਪਰਅਪਰਤੇਗੀਦਿਸੁ
 ਮੇ। ਤਿਕਾਰਸਰੀਰਕਾਮੁਪੁਬਿਖੇਨਾਤੀ। ਆਪਸੈਆਪਤੈ। ਜੇ
 ਕੋਈਜੀਵਤੈਉਸਕੋਕਾਲਤੇਰੇਉ॥ ਮੇਤਉਜੀਵਨਹੀਤੈ। ਜੇ
 ਚਾਤੈਤਉਧਰਮਗਾਇਕੋਚਿਤਗਪਤਿਸੰਜੁਗਤਰੁਸਮਕ
 ਰੇ। ਮਨਚੰਦਮਾਅਰਬੁਪਬੂਤਮਾਮਰਚਿਤਦਿਸੁਅਰ
 ਰੁਦ੍ਰਤੰਕਾਰਤੇ॥ ਮੇਇਸਕੋਮੇਨੇਉਤਪਤਿਕੀਆਤੈ॥ ਮੁਪੁ
 ਕੋਕਿਸੀਸੈਕਬਭਉਤੇ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁਮੁਪੁਤੇਦਿਸੇਖਕੋਉਨ
 ਤੀ॥ ਉਸਇਸਤ੍ਰੀਕੋਦੇਖਏਸਦਾਜਤਾਥਾ। ਏਕਦਿਨ
 ਅਰਧਰੈਨਬਿਖੇਉਸਕੋਦੇਖਏਕੀਮੁਪੁਕੋਚਾਨਾਉਪਜੀ
 ॥ ਮੁਰਆਪਵੇਇਸਥਾਨਤੇਉਠਚਲਾ। ਮੇਘਕੀਬੂੰਦੇਪ
 ਤੇਥੀ॥ ਮੁਗਨਿਸਾਮਤਕਾਰੀਥੀ॥ ਪਰਪ੍ਰੇਮਮਿਤਕਾਮੇਰੇਸ॥

ਸਮਿਤ

ਬਾਮਗੁਥਾਮਾਰਗਕੇਮਧਸਰਪਮੇਰੇਪਗਸੇਲਿਪਟਾਮੇ
 ਨੇਜਾਨਾਜੁਮਿਤਨੇਮੁਏਪਗਏ।ਉਸਸਰਪਕਉਮੇਨੇਕੰਠਲ
 ਗਾਇਆਮਰਜਾਣਾਜੁਪ੍ਰੀਤਮੁਏ।ਅਰਮੇਨੇਉਸਕੋਕਤਾ
 ਜੁਐਸੀਨਿਸਕਾਗੀਬਿਖੇਤੇਰੇਨਮਿਤਚਲਾਤੋ।ਮੁਏਅਪ
 ਨੇਗਿਤਲੇਚਲਾਤੋਮੇਤੇਗਿਤਪ੍ਰੀਤਮਕਾਗੰਗਾਕੇਪਾਰਲੇ
 ਤੀਰਪਰਥਾਮਰਪ੍ਰੀਤਮਕੀਪ੍ਰੀਤਬਿਖੇਗੋਪਦਕੀਨਿ
 ਆਈਦਿਸੁਮੇਰੀਮੇਆਈ।ਅਰਉਸਸਰਪਕੀਨਵਕ
 ਕਰਪਾਰਗਾਇਆਜਬਤੀਰਪਰਪਤੁਚਾਵੇਖੋਤਉਰਖੀ
 ਸਰਬੈਠੇਤਪਮਿਆਕਰਤੇਏਂ।ਰਖੀਸ੍ਰਗਤੁਪੂਛਤੁਕਉਨ
 ਤੋ।ਮੇਨੇਕਤਾਅਮਕੇਰਿਖਕੀਇਸਤੀਤੋ।ਵਤੁਅਪਨੀਠ
 ਉਰਤੇਉਠੇ।ਅਰਕਤੇਹਲਾਗੇਮੇਸੀਅਰਧਨਿਸਬਿਖੇ
 ਤੁਕਤਾਂਥੀ।ਮੇਨੇਕਤਾਕਿਸੀਠਉਰਨਥੀ।ਰਿਖਕੀਇਸ
 ਤੀਤੋਰਿਖਕੀਇਸਤੀਕੇਨਿਕਟਿਗਈਥੀ।ਤਬਉਨਤੁਕ

ਅਰ

ਤਾਵਤੁਤਉਇਸਤੀਨਤੀ। ਕੋਉਜਾਦੁਕਰਨੇਤਾਗਾਏ। ਬਤ ॥ ੫੭ ॥
 ਤਪੁਚਾਤੇਰੀਕਤਾਂਜਾਏਕੀਇਛਾਏ। ਮੇਨੇਕਤਾਰਿਖਕਟਿ
 ਇਸਤੀਪਾਸਜਾਤੀਤੈ। ਬਚਨਮੇਰਾਸੁਹਕਰਸਭੀਨੀਦਤੇ
 ਉਠੇ। ਅਰਮੁਖਕੋਲਾਤੇਅਰਮੁਸਟੇਕਰਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਸਾਸ
 ਨਾਕਰੀ। ਪਰਮੁਖਕੋਵਤੁਸਾਸਨਾਪੁਤਪ੍ਰਕਾਰਭਾਸੇਥੀ।
 ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਉਸਸਮੇਮੇਪ੍ਰਾਸਰਨਬਾਰਤਾ। ਜਬਭਲੇਪ੍ਰਕ
 ਰਉਨਤੁਦੇਖਾਜੁਪ੍ਰਾਸਰਬਸਿਸ੍ਰਕਾਪੁਤੁਏ। ਕਤਾਏਲਾਗੇ
 ਅੇਸੇਪਿਤਾਕਾਅੇਸਾਪੁਤਕੋਸੇਭਯਾਏ। ਮੇਨੇਕਤਾਮੇਰਾਪਿ
 ਤਾਕੋਉਨਤੀ। ਅਰਨਮੇਕਿਸੀਕਾਪੁਤੁਏ। ਤਿਨਤੁਯਤਿਜਾਨ
 ਜੁਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਕੋਉਚਲਿਤੀਤੈਜੁਪ੍ਰਗਟਭਯਾਏ। ਤਬਅ
 ਗਨਜਾਲਾਇਕਰਮੁਖਕਉਅਗਨਬਿਖੇਰਾਲਾ। ਸਰੀਰਮੇ
 ਰਾਜਲਾਪਰਮੇਨੇਕਛੁਨਜਾਨਾ। ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਪ੍ਰੀਤਮਾ॥

ਨਪਤੁਗਾ ਜਬ ਉਸਕਉ ਮੇਨੇ ਦੇਖਤ ਬਿਦਤ ਅਗਨਕੀ ਮੁਝੁ
 ਮੇਪ੍ਰਵੇਸਕੀਆ ਤਬ ਇਸਤੀਨੇ ਕਤਾਤੇ ਹੀਕਿਆ ਅਵਸ
 ਥਾਏ। ਤਬ ਮੇਨੇ ਕਤਾਜੁ ਮੁਲਤੇ ਮੇਕਢੁਨਤੀ। ਜੋਤਾਂ ਸੁਤੁੰਤੀਏਂ
 ਸਹੀਰਤਿਆਗ ਕਰੋਗਾ ਪਰਤੇਗਤਿਆਗਨ ਕਰੋਗਾ ਉਸਨੇ
 ਕਤਾਜਬ ਸਹੀਰਨਤੇ ਇਗਤਉ ਮੁਝੁਕੋਕਿਆ ਕਰੋਗਾ ਤ
 ਬਮੇਨੇ ਕਤਾਤੇ ਹੇਮਨ ਬਿਖੇਪ੍ਰਵੇਸਕਰੋਗਾ ਤੇਮੇਤੇਤੇਨੇ ਮੇਸੀ
 ਪ੍ਰੀਤਕਰੀਤੈਕਿਨਾ। ਮੇਤੇਕਤਾਤੁਝੁਕੋਸਹਬ ਬੁਧਦੇਖਤਾਤੇ।
 ਪ੍ਰਾਸਹਕਤਾ ਅਬਕਥਾਪ੍ਰਤਲਾਇਕੀਸੁਵਹੁਕਗਾ ਜਬ
 ਹਾਖਸੋਪ੍ਰਤਲਾਇਕਉਤਾਬਪਾਉਬਾਂਧਕਰਸਮੁੰਦੁਬਿ
 ਖੇਰਾਲਾ। ਤਬਸੁਮੁੰਦੁਕੀਪਵਾਨਤੁਆਮਰਪ੍ਰਤਲਾਇ
 ਕਉਮਧਆਪਹੇਲੇਜਾਇਕਰਅਪਨੇਸੀਸਪਰਗਾਖਾ
 ਹਕਸਯਤਿਅਵਸਥਾਦੇਖਕਰਤਰਨਕਸਪਪਤਪ੍ਰਗ

੫੮
 ਟਕਰੀ॥ ਜੁ ਵਤੁ ਰੁਬਤਾ ਨੀ॥ ਟਰਨ ਕ ਸਪਕਤਾ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਮਿਲ
 ਕਾ ਪੁਤਰ ਕਰੇ॥ ਜੁ ਰੁਬ ਜਾਇ॥ ਜ ਬ ਮਿਲ ਲੇ ਲੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕੇ
 ਲਾਗੇ ਮਾਰੇ॥ ਅਰ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਸੂ ਸਤ ਚਿਤ ਸੇ ਉਸ ਤਤ ਗੋਇ
 ਟਕੀ ਕਰੇ ਥਾ॥ ਕਿਤੇ ਕਾਮ ਲੈ ਨੇ ਨ ਤੇ ਉਤ ਪਤ ਵਿਸੁ ਕੇ ਕਰਤਾ ਤੇ
 ਬੁਤ ਮਹੁ ਪਤੁ ਏਕ ਉਨ ਮ ਸਕਾਰੈ॥ ਤੈਂ ਡੀ ਬੁਤ ਮਾ ਤੇ ਇਕ ਰਸੀ
 ਸਾਰ ਕੇ ਉਤ ਪਤ ਕੀ ਮਾ ਤੇ॥ ਅਰ ਵਿਸੁ ਤੇ ਇਕ ਰਪਾਲ ਨ ਕ
 ਰੈਂ॥ ਅਰ ਰੁਦ੍ਰ ਤੇ ਇਕ ਰਸੀ ਪਾਰ ਕਰੈ॥ ਦੇਵ ਤਾ ਅਰ ਮਾਨ
 ਸ ਅਰ ਮਪੀਛੀ ਅਰ ਸਰਪ ਅਰ ਗੰਧਰਬ ਅਰ ਪਿਸਾਚ
 ਅਰ ਗਾਖਸ ਅਰ ਚਉ ਪਾਏ ਅਰ ਪੰਚਤਤ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆ
 ਸਰਬ ਤੁੰਤੀ ਤੇ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਸੇ ਸਮਤੈ॥ ਤੇ ਪਰਮਾਣੀ ਸ੍ਵਰਬਾ
 ਰੰ ਬਾਰਤੁ ਏਕ ਉਨ ਮ ਸਕਾਰੈ॥ ਜਾਨੇ ਤੁਝ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਨੇਤ
 ਤੁ ਸੋ ਨੀ ਦੇਖਾ ਸੇ ਪੂਜਾ ਅਉਤਾਰਤੁ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੇ॥ ਪੂਜਾ ਤਉ

ਕਰਤੈ ਪਰਪਰ ਮਾਰ ਬਨੀ ਪਾਇ ਮੁਆ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਸਰਬ
ਵਿਸ ਪੁਰਨੈਂ। ਉਸ ਬਿਸੁ ਕਉ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰੈਂ। ਜੁਯਤਿ
ਜਗਤ ਜਿਸ ਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਸਰਬ ਵਹੀ ਤੈ। ਅਰ ਵਹਿ ਮੇਰੀ ਤੈ
ਅਰ ਸਰਬ ਮੁਝੁ ਤੀ ਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਪੁਰ
ਤਨੈਂ। ਅਰ ਅਮਿਤ ਤੈ। ਅਰ ਸਦੈ ਵਹੈ। ਅਰ ਆਤਮਾ ਪ
ਰਮਾਤਮਾ ਮੁਝੁ ਤੀ ਕੇ ਕਤੇ ਤੈ। ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨਾਮ ਮੇਰਾ ਤੈ। ਕਿ
ਸਕਾਰ ਨ ਤੇਜੁ ਪੁਰਨੈਂ। ਅਰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਪਰੈਂ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕ
ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਮੈ ਸੀਉ ਸਤ ਤ ਬਿਸੁ ਕੀ ਕਰੀ। ਅ
ਰ ਜਾਣਾ ਜੁ ਵਹੁ ਬਿਸੁ ਆਤਮਾ ਮੇਰੈ। ਬਿਸੁ ਬਿਖੇ ਮਿਲਿ
ਗਯਾ। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਸੁ ਕੇ ਜਾਣਾ ਵਹੁ ਬਿਸੁ ਸੇ ਮਿ
ਲਾ। ਅਰ ਜਿਸ ਨੇ ਨ ਜਾਣਾ ਵਹੁ ਬਿਸੁ ਤੇ ਰਿਨੈਂ। ਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਤਾ ਗੋ ਬਿਟ ਕੇ ਮੂੰਹਾ ਗੋ ਬਿਟ ਕੇ ਆਪਣੇ ਬਿਖੇ ਜਾਨ

ਨੀ

ਫਾਏ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੋ ਜਾਣਤ ਉਮਿਲਾਨ ਤੀਤ ਉਭਿਨਤੁਆ।
 ਤਾਂਤੇ ਆਤਮਾ ਕੁੰਯਾ। ਕਿਉ ਕਰਤਿ ਤੇਰੇ। ਜਨ ਸਰਬ ਆਤਮਾ ਤੇ।
 ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇਰੇ ਤੇ। ਅਬ ਵੇਰੋ ਉਸੇ ਤੇ।
 ਗਿਆਨ ਸਕਤ ਈਸ਼ਰ ਕੀ ਤੇ। ਅਰ ਅਗਿਆਨ ਸਕਤ
 ਨੀ ਵੇਰੋ। ਸੋ ਦੋ ਨੇ ਕਰਤਾ ਆਤਮਾ ਤੇ। ਕਰਤਾ ਗਿਆਨ ਅਰ ਕਰਤਾ
 ਅਗਿਆਨ ਸੋ ਕਨਿ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ। ਜਬ ਤਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਯਾ। ਤ
 ਬ ਗਿਆਨ ਅਗਿਆਨ ਆਪ ਤੇ ਆਪਨਾ ਸਰੁਯੋ। ਜੇ
 ਸੇਜ ਬ ਅਗਨਿ ਲਾਗਤੀ ਤੇ ਤਬ ਗਿਲਾ ਸੁਕਾ ਦੋ ਨੇ ਜਲ
 ਵਤੀ ਤੇ। ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਤਾਲ ਦਿਬੀ ਚਾਰ ਜੀ ਵਈ ਸੁਰ ਕੇ ਸੋ ਉਲ
 ਪਕਰ ਮੂਲ ਕੇ ਪਤੁ ਚਾਬਾ। ਸੀ ਗਲ ਜੋ ਤਾਬ ਅਰ ਪਾਂਉ
 ਅਗੰਗ ਲਬਿਖੇ ਬੇਟੁਟ ਗਏ। ਅਰ ਜੋ ਰਾਖ ਸਮਿਲਾ ਆਰਤੇ
 ਭੇਜੰਦਾ ਅਪਣੀ ਸਕਤ ਸੇ ਬਾਤਰ ਗੁਲ ਦੇ ਤਾਬਾ ਪ੍ਰਤਲ

ਇਉਸਸਮੇਜੀਵਪਰਦਿਸ੍ਰੂਨਕਰਤਾਅਪਤੀਕੋਦੇਖਥਾਅ
ਰਕਤਾਥਾਕਿਤੇਹੁਪਰਥਹੁਪਤੁਤੁਕੋਨਿਮਸਕਾਰੇਤੋਇਤ
ਤਜਗਤਹੁਪਤਾਅਰਪ੍ਰਗਟਤੁਤੀਤੋ। ਕਿਰਨਤੇਜੁਤੁਤੁਥਿ
ਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ। ਤੇਮੇਭੇਕਤੁਤੁਉਸਤਤੁਗੋਇਦਕੀਕੋ
ਸੇਕਰਤਾਤੋ। ਤਬਮੇਭੇਕਤਾਮੁਏਸੈਮਤਪ੍ਰਫੁ। ਉਥਤਤਤ
ਬੋਤੀਤੈਜਬਨਿਦਾਤੋਤੀਤੋ। ਮੇਵੁ ਤੇਤਨਤੀਵੇਖਤਾ। ਉਸ
ਤਤਨਿਦਾਕਿਆਕਤੋ। ਜੇਪ੍ਰਤਲਾਇਕੀਨਿਆਈਮੁਏ
ਕੋਭੀਦੁਖਕਲੇਸਪ੍ਰਤੁਚੇਤਉਕਤੁਗਾਏਕਆਤਮਾਤੋ।
ਪ੍ਰਸਹਕਤਾਤੇਹੀਕਿਆਸਕਤੋਜੇਦੁਖਬਿਖੇਕਤੇਏਕ
ਆਤਮਾਤੋ। ਉਸਸਮੇਬਿਖੇਕਲੇਤੀਭੁਜਨਕਰੇਗੇ। ਅਰ
ਅਬਤਉਤੇਗਨਾਸਕਰੇਤੋ। ਸੀਸਾਗਬਿਖੇਐਸਾਕੋਈਦਿ
ਸ੍ਰਨਤੀਆਵਤਾਜੁਤੁਤੁਕੋਮੁਏਤੇਦੁਗਾਵੇ। ਤਰਨਕਸ

ਪਕਉਰੁਗਵਾਨਇਸੀਕਰਨਤੇਨਾਮਾਗਏ। ਜੋਨਿਦਾਕਰ
 ਤਥਾਅਰਪ੍ਰਤਲਾਦਕਉਛੁਛੁਇਆਅਰਮੇਨਿਦਾਉ
 ਸਤਤਕਿਸੀਕੀਨਤੀਕਰਤਾਜੇਤੁਏਕੋਛੁਛੁਏਗਾਅਰਮੁਏ
 ਕੋਮਾਰੇਗਾ। ਤਾਂਤੇਤੁਏਕੋਅਬਤੀਰੁਸਮਕਰੇਤੋ। ਮੇਏਕਤਾਜੇ
 ਤੁਏਕੋਮੇਐਜਾਨਤਤਉਤੇਹੀਸੰਗਤਨਕਰਤਾ। ਕਿਸਕਰ
 ਨਤੇਜੇਕੋਈਸਿਘਤੇਛੁਟਾਚਾਤੇਸੁਕਰਨਤੋ। ਪਰਤੇਪ੍ਰਸਰਮ
 ਪਤੀਮਾਰਅਰਆਪਤੀਖਾਤਾਪ੍ਰਸਰਕਤਾਮੇਬ੍ਰਤਮਾਰਕ
 ਸਨਤੀਜੁਤੁਏਕੋਖਾਵੇ। ਗੋਬਿੰਦਕੋਚਿਤਕਰਅਰਕਥਾਪ੍ਰ
 ਤਲਾਦਿਕੀਸੁਣਾ। ਜਬਪ੍ਰਤਲਾਦਿਐਸੀਉਸਤਤਕਰੀ
 ਤਬਬਿਸਗਰੁਅਰੁਣਾਅਵਤਰੁਜਾ। ਜਬਪ੍ਰਤਲਾਦ
 ਦੇਖਾਤਉਉਠਖੜਾਤੁਆ। ਅਰਵੇਜੇਤਾਬਜੇਕੋਰਨਮਸਕਾਨ
 ਰਕਰੀ। ਅਰਉਸਤਤਲਾਗਾਕਰਨੇ। ਕਿਤੇਮਹਾਦੇਵਮੁਏ

ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਮਹਾਇਨੁ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਗਾ। ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮੁ
ਤਲੇ ਧਰੀ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਨੇੜੁ ਕਰਵੇ
ਥੋਂ ਡੇਰ ਮਾਘਾ ਵਤਾਨੀ। ਬਿਸੁ ਕਰਾਤੇ ਪ੍ਰਤਲਾਟ ਮੈ ਤੁਝ ਪ
ਪਰਦਿ ਮਾਲ ਭਯਾਤੈ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਏਛੁ ਤੇ ਦਿਸੈ ਮਾਗਾ। ਤਬ
ਤ ਪ੍ਰਤਲਾਟ ਕਰਾਤੇ ਜਨਾਹ ਦਨ ਮੁਚਿਤ ਯਾਤਿ ਮਾਗੈ ਤੇ ਜਜ
ਤਾਂ ਜਨ ਮਾਘਾ ਵੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਜਾਇ। ਮਗਜਿ
ਸਠ ਉਗ ਬਿਖੇਰ ਤੇ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਮਊਰ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਿ
ਖਈ ਬਿਖਾ ਮਾਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖ ਤੇ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਤੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਤੇਇ। ਬਿਸੁ ਕਰਾ ਮੈ ਸੇ ਤੀ ਤੇਇ। ਮੁ
ਹਿ ਸਤੇ ਵਿਕੇ ਕੇ ਕਛੁ ਮਊਰ ਰਾਤੇ ਸੇਰੀ ਦੇਵਤਾ। ਤਬ ਪ੍ਰ
ਤਲਾਟਿ ਕਰਾ ਜੁਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਘਾ ਦਿ ਮਾਕਰ ਦੁ ਮੈ ਤਾਇ
ਕਰੀ ਮਾਘੈ ਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਮਾਕਰਾ। ਉਸ ਨੇ ਤਉ ਮੇਰੇ

ਮਾਹੇਨ ਨਮਿਤ ਬਤੁਤ ਉਪਾਇ ਕੀਏ ਮਾਏ ਪਰਯਤਿ ਕਰਿ ਜੁ ॥ ੬੯ ॥
 ਪ੍ਰੀਤ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਕੀ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਾਏ ਸਕੇ ॥ ਅਰੁ
 ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਨੇ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਬੰਧ ਅਗਿ ਮਾਨ ਕਾ ਉਸ ਕੇ ਮਨ
 ਤੇ ਉਠਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਬਿਖੇ ਲੀਨ ਕੀਆ ਪ੍ਰਤਲ ਦੁਕ
 ਅਜ ਮੇ ਬਤੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੁਇਆ ਏ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਰੁਗਤ
 ਬਿਖੇ ਦਿਤੁ ਰੁਇਆ ਏ ॥ ਤੁਝ ਕੋ ਨਿਰਬਾਨ ਪਦਵੀਆ ਪ੍ਰ
 ਤਲਾਇ ਕਤਾ ਜੁ ਮੇਰੇ ਪਰ ਵਿਰਪਾਏ ਤਉ ਚਾਹੁ ਤੇਜੁ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ
 ਮਾਰੀਏ ਨਹੀ ॥ ਤੁਝ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ॥ ਅਰਯਤਿ ਜਾਨੈ ਜੁ ਮੇਰੇ
 ਸੁਣੇ ॥ ਅਰਜੇ ਪ੍ਰਫੁ ਉਜੁ ਤੁੰ ਕਉ ਨਹੈ ਮੇਰਾ ਤਮ ਸਰੂਪ ਏ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ
 ਜੁ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰਿਤੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕਰਿ ਕਤਾ ਜੁ ਤੁੰ ਕਉ ਨਹੈ ॥ ਪ੍ਰਤਲ
 ਦਿਕਤਾ ਬਾਰਿ ਉਤੇ ਜੋ ਨਿਸਚਾਰ ਯਾਏ ਸੋ ਯੀਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਰਤੇ
 ਰੇ ਅਰਸਰ ਬਜਗਤਿ ਬਿਖੇ ਦੇ ਕਾ ਅਤਮ ਪੂਰਨ ਏ ॥ ਬਿਸੁ
 ਕਤਾ ਜੁ ਤੁਝ ਕੋ ਯਤਿ ਨਿਸਚਾ ਦਿਤੁ ਰੁਯਾਏ ॥ ਜੁ ਅਤਮ ਪੂਰ

ਨੇਤੋ। ਤਉ ਪਿਤਾ ਨੇਤੁ ਤੁਝ ਕਉ ਏਤਾ ਦੁਖ ਦੀਆ ਉਸ ਕੇ ਵਿਰਤ ਕਾ
ਉਪਾਇ ਕਉ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਾਉ ਤਪਤ ਅਰ
ਸੰਘਾ ਰਕਰ ਮਤੇ ਗਏ। ਅਗੇ ਮੇ ਨਿਗੁਣ ਹੋ। ਬਿਸ਼ਕਹਾ ਮੇਰੇ
ਨਿਕਟਿ ਆਵਤਾ ਤੈ ਤਉ ਕਹਤ ਹੈਂ ਅਭ ਮਸਰੂਪ ਹੋ। ਅਰ
ਜਬ ਪਿਤਾ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਤੈ ਤਬ ਕਹਤਾ ਤੈ ਜੁ ਬਿਸ਼ ਤੈ ਯਤਿ ਬਾਤ ਕਿ
ਆਹੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਤ ਜੁ ਸਰਬ ਆਤਮਾ ਤੈ ਤਉ ਮਿਤ ਸ
ਤ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਬਿਸ਼ ਕਹਤਾ ਜੁ ਤੁਝ ਕਉ ਆਤਮਾ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਤੈ
ਤਉ ਪਿਤਾ ਤੇ ਗਭੀ ਤੁਝ ਕਉ ਯਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੈ ਤੈ ਜੁ ਸਰ
ਬ ਆਤਮਾ ਤੈ ਤੁਕਿ ਉਨਾ ਦੀ ਮਾਨਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਤਾ
ਹੈ ਅਰਸਾ ਸਤੁ ਕੇ ਅਰਥ ਜੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕਰੈ
ਤਉ ਆਗਿਆ ਸਾਸਤਰੁ ਕੀ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਤੈ। ਬਿਸ਼ ਕਹਤਾ
ਕਹੁ ਮਾਂਗ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਹਤਾ ਦੇਵਾ ਧਰਮ ਈਸ਼ੁਰ ਕਹਾ ਹੈ ਅਰ

ਲੇਖਾ ਜੀ ਵਕਾ ਮੇਇ ਨਤੁ ਪਵੇ ਤੇ ਮੁਕਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਝੁ ਤੇ ਕਿ ६੨
 ਮਾਮਾਂਗੈ। ਅਰੁ ਤੁੰ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਬਿਸੁ ਜਾਣਾ ਨੁਪਤਲ
 ਦਿਅੁ ਚਾਤੇ ਅਰੁ ਨਿਰਸੀ ਸੇਰੁ ਯਾਤੈ। ਤਬ ਕਤਾ ਜਲ ਅਰੁ
 ਗਨ ਕਉ ਮੈ ਅਰੁ ਜਾ ਕਰੀ ਤੈ ਜੁ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਰਖਿ ਜਾ ਕਰੈ। ਅ
 ਰੁਲੀ ਪੁਕਾਰ ਗਏ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਕਤਨ
 ਤੀ ਜੁ ਮੇਰੀ ਰਖਿ ਜਾ ਕਰੇ। ਮੇਨੇ ਸਰਬ ਬਿਖੇਏ ਕਾ ਮਾਤੁ ਮਾਪੁਰਨ
 ਦੇਖੈ। ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਮਤਿ ਰਿਪਿਆਨ ਤੇ ਤੁਝੈ। ਅਰੁ ਅਪਣੇ ਅ
 ਸਥਾਨ ਜਾਤੈ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਇਸੀ ਨਮਿਤ ਭੁਜਨ ਅਉਤ
 ਰੈ ਕਾਨੀ ਕਰਤਾ ਜੇ ਕਬੀ ਦਿਸੁ ਅਰੁ ਕਬੀ ਅਦਿਸੁ ਤੇ ਤੈ।
 ਇਸਤੇ ਪੀਛੇ ਮਾਤੁ ਮਾਤੇ ਭਿਨ ਜੁ ਸਦਾ ਪਤਛੇ ਤੈ ਨਿਸਚਾਨ ਕ
 ਰੈ ਗਾ। ਪਰ ਜੇ ਅਏ ਤੇ ਕਛੁ ਮਾਤੁ ਮਧਰਮ ਨਿਰਪਨ ਕਰੈ।
 ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੁਝੈ ਮਾਤੁ ਮਧਰਮ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜੈ ਨੈ। ਪੁਤਲ
 ਦਿਕਤਾ ਮਾਤੁ ਮਾਮੇ ਤੈ ਮੁਝੈ ਪ੍ਰੇਜੈ ਨੀ ਤਉ ਕਿ ਸਕੈ ਤੈ। ਤ

ਬਬਿਸੁ ਅਪਣੇ ਇਸ ਬਾਨ ਕੋ ਗਯਾ ਅਰੁ ਪੁਲਾਇ ਜਲ
ਤੇ ਨਿਕਸ ਕਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਆਯਾ ਤਬ ਹਰਨ ਕਸਪ
ਅਰੁ ਹਰਜ ਮਾਨ ਭੁਯਾ ਜੁਯਾ ਹਿ ਪੁਤ੍ਰ ਜਲ ਤੇ ਭੀਜੀ ਵਤਾ ਨਿ
ਕਸਾ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਤੇ ਇਕਰ ਵੇ ਨੇਤਾ ਥ ਪੁਲਾਇ ਕੇ ਸੰਗ ਲੇ
ਸਾਥ ਬਾਂਧੋ ਅਰੁ ਮੇਸੀ ਤਾਥ ਕੀ ਉਸ ਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾ
ਈ ਜੋ ਬੇਸੁ ਧਰੁ ਆ ਅਰੁ ਕਤਾਰੇ ਅਰੁ ਗਤੁ ਆਪ ਆਤਮਾ
ਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਕਤਾਰੇ ਬਿਸੁ ਹੈ ਬਿਸੁ ਤੁਝ ਤੇ ਪਗਟ ਭੁਯਾ ਹੈ
ਆਪ ਕੋ ਤਿਸਾ ਕਰਮਾਇ ਆਇ ਬੇਲੀ ਵੇਤਾ ਹੈ ਤੁਝ ਕੋ
ਲਜਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਤੁਝ ਨੇ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਕਿ
ਸਕੇ ਬੀਚਾਰਾ ਹੈ ਪੁਲਾਇ ਕਰ ਜੇ ਪਿਤਾ ਆਤਮਾ ਅਚਿਤ
ਬਿਸੁ ਕਉ ਕਤਾਰੇ ਨਾ ਤੁਝ ਕੋ ਹਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਜਲ ਵਿ
ਖੇਤੁ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾਰਾ ਬਾਜੁ ਮੇ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਬ ਕਤਾਰੇ
ਬਿਸੁ ਤੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਨਾ ਕਿ ਆਜੇਗਾ ਹੈ ਉਸ ਸ

ਮੇਜੁ ਤੈਨੇ ਕਹਾਏ ॥ ਆਤਮਾ ਤੈ ਮੇ ਪਸੀਨਾ ਤੁਆ ਥਾ ॥ ਅਰਾਮ ਬ
ਕਤਾ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪੁਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਜੇ ਸਰਬ ਤੇ ਤੁਓ ਸ
ਰਬ ਚਰੁ ਰੁਜ ਜਨਮ ਤੇ ॥ ਪੁਤਲਾ ਵਕਤ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜਬ ਮੇ
ਬਿਸੁ ਸੈ ਸੀਬਾ ਵਕਤਾ ਥਾ ਤੁੰ ਕਤਾ ਥਾ ॥ ਤਬ ਹਰਨ ਕਸਪ
ਕਤਾ ਤੁੰ ਅਰ ਬਿਸੁ ਅਰ ਸੀਬਾ ਵਿਤੀ ਨੇ ਮੇ ਹੀ ਥਾ ॥ ਕਿਸਕਾ
ਰਨ ਤੇ ਹੁ ਸਰਬ ਬਿਬੇ ਸਪੁਰਨ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਵਿਆਮ ਬਿਨ
ਅਉਰ ਕਾ ਪਿਆਨ ਮਤ ਕਰ ॥ ਜੁ ਆਤਮਾ ਤੈ ਤਉ ਕਿਉ ਬਿ
ਸੁ ਕੇ ਪੁਤਾ ਤੈ ॥ ਪੁਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਜੁ ਮੇ ਸੇਨ ਕਤੈ ਤਉ ਕੁਗਦ
ਨਾ ਅਰ ਸੀਤ ਕੋ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ॥ ਪੁੰਜਨ ਮੇਰੇ ਕਤੈ ਕਾਯ ਨਿਤੈ ਜੁ
ਇਸ ਪਦ ਕਾਨਾ ਸਨ ਤੈ ॥ ਅਰੇ ਪਿਤਾ ਤੁੰ ਪਗਮਾਤਮਾ ਤੈ ॥
ਹਰਨ ਕਸਪ ਕਤਾ ਆਤਮਾ ਪਗਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮੇ ਪਗਟ ਕੀ
ਆਤੈ ॥ ਪੁਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਜੇ ਕਢੁ ਕਤੈ ਅਰ ਸੁਨੈ ਅ
ਰੇ ਪਦੈ ਮੇ ਆਇਆ ਤੈ ਸੇਏ ਕਚੈ ਤੈ ਨ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਅਰਯ

ਤਪਸਵੀ ਅਰਜ ਲਾ ਅਰਮਗਨਾ ਅਰਮਾਉ ਨਾਮਰਾ
 ਕਾਸਸਰਬ ਬਿਸਤੈ। ਤਰਨ ਕਸਪ ਕ੍ਰੋਧ ਵੰਨ ਭਯਾਨਾ
 ਰਕਤਾ ਅਬਹੀ ਤੇਗਨਾ ਕਰੈ ਤੈ। ਕਤੁ ਨਾਗਾਇ ਦੁਕਰੈ ਤੈ। ਪੁ
 ਤਲਾਇ ਕਤਾ ਅਬਤ ਕਰੈ ਨੇ ਨਾਗਾਇ ਦੁਕਰੈ ਨੀ ਜਾਣਾ। ਜੁ
 ਏਤੀ ਸਾਸਨਾ ਮੁਏ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਅਰਵੁ ਮੇਰੀ ਰਛ ਕਰੈ।
 ਤਾਂਤੇ ਸਾਢਿ ਆਤ ਤੈ ਜਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਗਟੈ। ਤਰਨ ਕ
 ਸਪਦੇ ਨੇ ਤਾਥ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕੇ ਬਾਂਧ ਕਰ ਬਰਥੀ ਮਲੋਸ
 ਟਕਾਗਾਡਾਇਆ। ਅਰਖੀ ਰੂਨਗਨ ਕਰਕਤ ਕਰਤੈ ਨਾ
 ਗਾਇਨ ਬਤਾਇ। ਪ੍ਰਤਲਾ ਕਤਾ ਛੁਪਾਤੈ ਇਤਉ ਬਤਾਵੈ।
 ਮੁਏ ਮੇ ਅਰਤੁ ਮੇਂ ਅਰਖੀ ਰੇ ਮਹਿਵ ਜੀਤੈ। ਮਉਰ ਕਛੁ ਨੀ
 । ਤਰਨ ਕਸਪ ਕਰਾਜੇ ਪ੍ਰਗਟੈ ਤਉ ਯਨਿ ਬੀ ਮਜਾ ਸੇ ਮੁਏ
 ਬਾਂਧਾ ਤੈਵ ਜੀਤੈ। ਯਨਿ ਬਚਨ ਜਬ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕੀਆ।
 ਥੀ ਮਤੇ ਸਬਦ ਰੀ ਕੀ ਰਤੇ ਤਕਾ। ਤਰਨ ਕਸਪ ਕ੍ਰੀਸ ਬਦ

ਸੁਣਕਰ ਸਬਦ ਕਰਤ ਰੁਝਾ। ਅਰਪੁ ਤਲਾਟਿ ਕਉ ਕਰਤ ਅਜ ੬੪
ਤੈਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੁਖ ਨਾ ਪੁਗਟ ਕੀਆ। ਦੇਖੀਏ ਮੁਣਕੇ ਕਿ
ਆਕਰੇ ਤੈ। ਜੋ ਸਰੀਰ ਪਰ ਦਿਸੁ ਕਰੈ ਤਉ ਭੈ ਮਾਨ ਤੈਵੀ। ਸੋ ਸਰੀ
ਰ ਬਿਨਾਸੀ ਤੈ। ਅਰਵੁ ਤੈ ਪ੍ਰਕਾਸਾਤ ਮਕਾਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕਉ
ਨਾ ਸਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ। ਪੁਤਲਾਟਿ ਕਰਤ ਅਬ ਕਛੁ ਬਿਗੜਾ
ਤੀ। ਤਿਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ ਕੁਜੁ ਬਿਸੁ ਤੈ। ਤਰਨ ਕਸ
ਪ ਕਰਤ ਅਜ ਕਾ ਮਨਾ ਮੇਰੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਤੈ ਜੁ ਸਤੁ ਦਿਸੁ ਮਾਇ
ਆਤੈ। ਅਬ ਪੀਠ ਦੇਵਹੀ ਸੁਰਮ ਤੁਨਹੀ। ਬਹੁੜੁ ਸੰਧਿਆ ਸ
ਮੇਜੈ ਸੋਹ ਦਿਪੁ ਰਬ ਤਉ ਦੇ ਤੈ ਸੇ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਬੀ ਮਤੇ ਨਿਕ
ਸਾ। ਅਰਪਉਰ ਕੇ ਬੀਚਨ ਖਤੁ ਸੇ ਉਦਹੁ ਤਰਨ ਕਸ ਪਕਾਛੁੜਾ
ਬਹੁੜੁ ਐਸੀ ਅਵਥਾ ਬਿਖੋ ਬਿਸੁ ਕੇ ਹਾਥ ਸੌ ਆਪ ਕੋਛੁ
ਡਾਇਕਰ ਖੰਡਾਤਾ ਥਲੇ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬਿਸੁ ਕੇਟ ਉਗਾ। ਬਿਸੁ
ਕਤ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਤੁਝੁ ਬਿਖੇ ਬਲਤੈ ਮੁਣ ਪਰਲਗਾਇ। ਤਬ ਤਰ

ਕਸਪ ਕੇਤਕਮੁ ਸੁਬਿਸੁ ਕੇਸਰੀ ਰਪਰਲਗਾਈ ॥ ਬਹੁਨੁ ਬਿ
 ਮੁਉਸਕੈ ਪਕੜਕਰ ਸਿਰ ਉਸਕਾ ਗੋਰੇ ਪਰਗਾਧਕਰ ਜੀਵਉ ਸ
 ਕਾਸਰੀ ਰਤੇ ਗਿਨਕੀਆ ॥ ਅਰਬੁ ਤਮਾਤੇਆ ਦਿਲੇ ਕਰਦੇ ਵਾ
 ਤਾਨੇ ਪੁਤਪਤੁਕੀ ਵਰਖਾਕਰੀ ॥ ਅਰਉਸਤਤਕਰੀ ॥ ਅਰਕਤਾ
 ਜਬਕਬਦੈ ਤੁਰੁਕਰਹਾ ਮਕਉਕਸੁ ਬਨਾਏ ਤੁਮਤਮਾਰੇ ਹਛਕਰ
 ਏਤੈ ॥ ਅਰਦੇਵੈ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਕਉ ਕ੍ਰੋਧਤੇ ॥
 ਖਿਆਕਰਵਾਇ ॥ ਤਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿਬਿਸੁ ਪਤਿਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥
 ॥ ਅਰਕਤਾ ਕਿਤੇ ਬਾਜੀ ਗਰਜਤਿ ਕਿਅਕਉਤ ਕਤੇ ਨੇਕੀਅ ॥
 ਤੈ ॥ ਏਤਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕਿਸਪਰਾਏ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਅਉਰਤਉ ਕਉਨ ਹੀ ॥
 ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕੋ ਦੇਨਹੁ ਭੁਜਾਇ ਖੇਲੇ ਕਰਮੁਖ
 ਸੋ ਜੁਰੁਪਰ ਸਿਉਲਿਪਤ ਥਾਪੁਤਲਾ ਦਿਕਾ ਏ ਬਨਕੀਆ ॥
 ॥ ਅਰਆਗਿਅਕਰੀ ਜੁਗਾਜਕਰਾ ॥ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾਇ

ਸਰਾਜਸੰਮੇਰੀਚਾਤਨਾਨਤੀ। ਮੁਝਕੋਸੁਰਾਜਕਰੋ। ਬੁਝਕਿ ੬੫
ਸੁਅੰਤਰਿਧਿਅਨਭਯਾ। ਅਰਪਤਲਾਦਿਬਿਸੁਕੀਆ
ਗਿਅਤੇਪਿਤਾਕੀਠਉਰਰਾਜਾਸਨਪਰਬੈਠਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਦੁ
ਚ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਨਕਥਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕੀਤੁਝਕੋਰਿਨ
ਰਿਨਸੁਵਦੁਕਰੀਣੀ। ਪਰਤੁਝਕੋਕਿਆਲਭਭਯਾ। ਤੈਨੇ
ਏਕਕਾਨਸੋਸੁਨੀਅਰਦੁਸੋਕਾਨਸੋਨਿਕਾਸਦੀਨੀ। ਤਾਂਤੇ
ਕਤਣਾਮੇਰਾਤੁਝਕੋਅਕਾਰਥਭਯਾ। ਮੇਝੇਕਤਾਇਸਕਥਾਕੇ
ਸੁਵਦੁਤੇਜਾਨਾਜੁਪਰਮਾਤਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕਛੁਨਤੀ। ਪ੍ਰ
ਸਰਕਤਾਭੈਮਾਨਤੇਜੁਮਾਯਾਬਿਸੁਕੀਬਲਵਾਨਤੈ। ਜੁਬ੍ਰਹ
ਮਾਦਕਉਲੀਘਨਤੀਸਕਤੇ। ਮੇਝੇਕਤਾਜਬਗੋਬਿਟਕੇਸ
ਰੂਪਾਬਿਧੇਦਿਨ੍ਹਨਿਸਚਾਭਯਾਜੁਉਸਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਈ
ਨਤੀ। ਤਉਮਾਯਾਤਕਕਿਆਰਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੈਨੇਨਤੀ

ਸਮਝਾਮਾਇਆ ਬਿਸੁਕੀ ਬਾਜੀ ਗਰਭੈ। ਮੇਰੇ ਸੁਣ ਜਬ ਪੁਤ
 ਲਾਇ ਪਿਤਾ ਕੀ ਠਉਰ ਗਜਾ ਪਰ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰ ਜਪੁਤ
 ਲਾਇ ਕੇ ਕਤਾਸਾ ਚਕੁ ਜੁ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਸ ਨ ਮਿਤ ਤੈਨੇ ਬਿਸੁਕੇ
 ਕਤਾਸਾ ਅਥਵਾ ਬਿਸੁਨੇ ਅਪਤੀ ਮਾਗਾ। ਪੁਤ ਲਾਇ ਕਤਾਮੇ
 ਨਤੀ ਕਤਾਉ ਸੁਜੇ ਕਛੁ ਕੀ ਆਏ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੋ ਕੀ ਆਏ। ਮੁ
 ਝਕੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਨਾਸ ਕੀ ਇਛਾ ਨ ਥੀ। ਤਬ ਸੁਕ੍ਰਾਕਤਾ ਤੇਰਾ ਜੀ
 ਵਨਾ ਮਿਤ ਤੇ ਬੁਧਾਏ। ਜਬ ਲਗਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬਦਲਾ ਵੇਰੀ ਸੋ
 ਨਾਏ ਵੈਂ ਜੋ ਕਛੁ ਖਾਵੈਂ ਅਰਪੀ ਵੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਅਰੁ ਖਾਏ। ਪੁ
 ਤ ਲਾਇ ਕਿਤਾ ਕੇ ਸਕੀ ਸਕਤਾਏ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋ ਸਮਤਾ ਕਰੇ ॥
 ਸੁਕ੍ਰਾਕਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਤਾਏ। ਤੇਰੇ ਨਿਸਚੇ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀ
 ਆਏ। ਨਤੀ ਤਉ ਵਹੁ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਨਿਸਾਗਏ। ਮਰੂਪ ਮੁ
 ਸਾਸ ਤ ਬਿਖੇ ਲਿਖਾਏ। ਜਬ ਲਗਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਬ

三

ਜਪਤਲਾਇਕੇਅੰਤਗਿਇਸਥਿਤਥਾਜਾਨਾਜੋਪੁਰਲਾਇ
 ਸਾਂਤਬੁਧਕਾਤਿਆਗਕਰਕਬੁਧਬਿਖੇਇਸਥਿਤਭੁਯਾਤੈ॥
 ਪਰਕਿਆਕਰੇਕੁਸੰਗਐਸੀਤੀਤੈ॥ ਬਹੁਤੁਬਿਸੁਬੁਤਮਫੁ
 ਬੁਛਾਅਰਕ੍ਰਿਸਲਕੜੀਤਥਮੇਕਾਂਪਤਾਆਯਾਅਰਪ੍ਰ
 ਛਾਜੁਯਤਿਧੁਆਂਧਾਂਮਕਿਆਤੈ॥ ਲੋਕਤੁਕਤਾਪੁਤਲਾਇ
 ਕੈਬਿਸੁਸਾਥਜੁਧਕੀਇਛਾਤੈ॥ ਆਗੇਤੇਮਤਆਉ॥
 ਕਾਤੇਤੇਜੋਕਿਸੀਕਾਂਮਕੈਕੈਉਚਲੇ॥ ਅਰਆਗੇਤੇਬੁਤਮ
 ਫੁਮਿਲੇਤਉਅਸੁਰੁਤੈ॥ ਬੁਤਮਫੁਕਤਾਮੇਨੇਸੁਫਾਤੈਜੁਪੁ
 ਤਲਾਇਟੀਨੈਅਰਬੁਤਮਫੁਤੁਪਰਦਿਆਲਤੈ॥ ਉਨਹੁ
 ਕਤਾਪਿਥਮੇਥਾਅਬਨਾਤੀ॥ ਬੁਤਮਫੁਕਤਾਮੁਫੁਕੈਕਿਆ
 ਭੈਤੈਬੁਛਾਤੈਸਗੀਰਪਰਆਸਨਤੀ॥ ਅਰਜਾਨਤਾਤੈਜੁ
 ਆਜਕਾਲਨਾਸਤੈਤਾਹੈਤਾਤੇਕਿਆਕੈਤੈ॥ ਉਨਹੁਕਫੁ

ਨਕਤਾ ॥ ਅਰਪ੍ਰਤਲਾ ਵਿਕੇ ਨਿਕਟਿਗਯਾ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾ ਵਿਕੇ
 ਖਾਨੁ ਬ੍ਰਤ ਮਛੁਆਇਆ ॥ ਪ੍ਰਛਾਤੁ ਕਉਨ ਤੋਂ ਅਗਕਿ
 ਸਕਾਂ ਮਕਉਆਇਆ ॥ ਬ੍ਰਤ ਮਛੁਕਤਾ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਅ
 ਯਾਤੈ ॥ ਅਰਈ ਸਰਕੇ ਅਨਿਆਇ ਦੁਖਾਤੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੁ
 ਲ ਮੇਰਾ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਕੀਆ ॥ ਮੇਨੇ ਸੁਨਾਤੈ ਜੁ ਤੇਨੇ ਈ
 ਸਰਕੇ ਨਾ ਸਕੀ ਇਛਾ ਕਰੀਤੈ ॥ ਤੁੰ ਧੀਨ ਤੋਂ ਮੇਨੇ ਜਾਨਾਤੈ ਯ
 ਹਿ ਬੁਧ ਤੇਨੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਤੈ ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਜੁ ਉਸਕੀ ਠਉਰ
 ਤੈਨੇ ਕਉਨ ਸੀ ਬੀਚਾਰੀਤੈ ॥ ਤੁੰ ਜੋ ਸੈਨਾ ਸੇਜ ਗਤ ਜੁ ਪਰੇ
 ਕਾ ਮਿਤਰਿ ਰਹਿਤੈ ਨਿਕਸਾਤੈ ਵਤੁ ਕਤਾਤੈ ॥ ਜੁ ਮਭੀਲ
 ਕਰ ਜੁ ਧਰੇਗਾ ॥ ਅਰ ਬਦਲਾ ਬਰੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾ ਮਾਕਾਲੇ
 ਵੈ ॥ ਪ੍ਰਤਲਾ ਵਿਕਤਾ ਠਉਰ ਉਸਕੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਕ
 ਤਾਤੈ ॥ ਬ੍ਰਤ ਮਛੁਤਾ ਸਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਸੋ ਮੇ ਮੁਰਖ ਥਾਤੈ ਸਾ
 ਤੀ ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਖਾ ॥ ਪਰ ਕਹੁ ਜੋ ਉਸਕੋ ਦੇਖੇ ਤਉ ਬਦਲਾ ਪਿ

ਤਾਕ ਸੇਵੇ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤ ਲੇਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੁਕਤ ਮੇ
 ਕੇ ਸੇ ਜਨੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੁਏ ਦਿਖਾਇ। ਜਨਿ ਲਕਰੀ ਜੁ ਮੇਰੇ
 ਤਾਥੈ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਭਾਰੇ ਜੇ ਇਸ ਕੋ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਮੇਰੇ
 ਤਾਥੇ ਦੇਵੈ ਤਉ ਜਨੇ ਜੁ ਜਨਿ ਕਾ ਮਤੁ ਭੁਤੇ ਤੇ ਇਗਾ ਪ੍ਰਤ
 ਲਾਇ ਕਤਾਨੀ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪਰ ਲ
 ਕਰੀ ਭਾਗੀ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਚਤੁਰ ਉਠਾਵੈ। ਜੇ ਤਾਬ
 ਲ ਲਗਾਇਆ ਉਠਾਇ ਨ ਸਕਾ। ਅਰਜਾਨਾ ਜੁ ਬਿ
 ਸ੍ਰੁਤੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੁਕੇ ਚਰਨ ਤੁਪਰ ਸੀ ਸਗਾਖਾ। ਅਰ
 ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਤਦ ਸਰਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਧਿ ਮਾਰਗਾ ਬਿ
 ਸ੍ਰਕਤਾ ਤੁਮੁ ਭੁਪਗਧਿ ਮਾਰਗ ਜੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਇਛਾ
 ਕਰੀ ਤੈਨੇ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤਾ ਮੇਨਿ ਤਾਪ ਪਾਧ ਤੇ ਜਨਿ
 ਉਪਦੇਸ ਸੁਕੁ ਕਾਤੈ। ਬਿਸ੍ਰਕਾਇ ਸੀ ਕਰ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਗੁ

ਰਦੇਖਕਰਕਰੀਏ। ਅਰਗਰਵਤੁਤੇਜਗਿਆਨਅਰਗ
 ਬਿਅਨਸੇਸੀਪਨੇਤੋ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਮੇਸਾਗਰਕਤਤੇ
 ਪਾਵੈ। ਬਿਸ੍ਰਕਤਾਏਕਸੀਤਰੂਪਮੇਰਾਆਪਤੇਆਪਿਨਿ
 ਕਟਿਤੇਰੇਆਵੈਗਾ। ਪਰਚਾਤਨਾਉਸਕੇਚਰਨਤੁਕੇਧੂਰਕੀ
 ਮਨਬਿਖੇਗਾਖਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਮੇਤੇਮੇਸੇਬਧਵਨਕੇ
 ਮਾਇਆਰਗਮਾਇਆਤੁੰਕਿਅਤੇਇਗਾਮੇਤੇਕਤਾਤੇਪ੍ਰ
 ਭਤਉਕਿਅਕਰੇ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਜਤੀਕਰੁਜਤੇਕਰਨਕ
 ਫੁਨਤੇਇ। ਮੇਤੇਕਤਾਜੋਕਫੁਨਕਰੋਤਉਅਗਿਆਨਕੇ
 ਸੁਮੰਦ੍ਰਕੇਸੇਪਾਹਪਵੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਸਦਾਮੁਝਕੇਚਿਤਕ
 ਰਮਾਇਆਤੁਝਕੇਦੁਖਨਦੇਵੈਗੀ। ਪਰਜਾਣੁਜੁਚਿਤ
 ਕਰਣਾਰੀਆਯਾਕੇਕਤਤੇਤੈ। ਭਜਨਗੋਬਿੰਦਕਕਰੁਜੋਮਾ
 ਇਆਤੁਝਕੇਤਿਅਗਜਾਇ। ਮੇਤੇਕਤਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਭ

ਜਨ ਬਿਖੇਰਿ ਆਉਦ ਕੀ ਆਖਾ ਜੁ ਓਸ ਕੋ ਮਾਇ ਆਖੁ
 ਤੁ ਆਨ ਲਾਗੀ ਆਸਰ ਕਾ ਵਤੁ ਆਪ ਕੋ ਬਰਾ ਜਾਣਤਾ
 ਥਾਤੰ ਤੇ ਯਾਤੀ ਮਾਇ ਅਯੋ। ਤੁੰ ਇਸੀ ਕਾਉ ਆਗ ਕਰਾ ਜਾ
 ਬੇ ਮੇ ਤੁੰ ਓਠੀ ਤਬ ਮਾਇ ਆਕ ਤਾਏ। ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਪਤ ਲਾਇ
 ਕੋ ਕਉਨ ਸੇ ਸੀਤ ਮਿਲੇ। ਆਸਰ ਕਾ ਰਗ ਵਤ ਰੂਪ ਦਤ ਤੇ
 ਆਯਾ। ਜ ਬਨਿ ਕਟਿ ਨਗਰ ਕੇ ਆਯਾ। ਤਬ ਨਗਰ ਕੇ
 ਬਾਹਰ ਓਹ ਪਕੜੀ। ਅਰਤਾ ਬਸਿਰ ਕੇ ਕੀ ਚੇ ਕਰ ਸੋਹ
 । ਗਾਖ ਸੇ ਓਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਉਨ ਤੇ। ਅਵਧੂਤ
 ਕਤਾ ਮੇ ਗਾਖ ਸਤੀ। ਤਬ ਗਾਖ ਸੇ ਤੇ ਏਕ ਨਿਕਟਿ ਪਤ ਲਾਇ
 ਕੇ ਜਾਇ ਕਰ ਕਤਾ ਤਰੁ ਯਾ ਜੁ ਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇ ਏਕ ਪਹੁੰਚਿ ਸ
 ਆਇ ਅਯੋ। ਪਰ ਓਸ ਕੇ ਵਰਨ ਕੋ ਤਮਨੀ ਜਾਨਤਾ
 ਓਸ ਕਾ ਵਰ ਸਨੁ ਤੁ ਮ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਜੋਗਾ ਤੇ। ਪਤ ਲਾਇ ਬੇਗ

ਤੀਉਠਖਵਾਤੁਆ॥ ਅਰਘਵਧੁਤਕੇਨਿਕਟਿਗੰਯਾ॥
 ਅਰਠੰਤਉਤਕਰੀ॥ ਅਰਮਨਬਿਖੇਸੇਕਾਓਪਜੀਜਵਰ
 ਨਅਸਮਾਇਸਕਾਨੀਜਾਨਤਤੋ॥ ਪੂਜਾਕੇਸੇਕਰੇਅਰ
 ਪੁਚਤਭਯਾਜੁਤੁਕਉਨਤੋ॥ ਅਰਕਤਤੇਆਇਆਤੋ॥
 ਅਰਕਤਾਜਾਤਿਗਾ॥ ਅਵਧੁਤਉਤਰਨਦੀਆ॥ ਬਹੁ
 ਰੁਪਰਸਨਕੀਆਤਉਭੀਉਤੁਰਨਦੀਆ॥ ਬਹੁਰੁਤੀਸ
 ਹੀਬਾਰਢੇਲਾਅਰਕਤਾਮੇਸੁਨਾਥਾਜੁਪ੍ਰਤਲਾਦਿਪਰੋ
 ਸਤੋ॥ ਪਰਨਦੇਖਾ॥ ਅਬੀਆਇਆਤੇਉਲਿਘਤਨਤੀਰ
 ਯਾ॥ ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਮੇਮਾਯਤੇਅਤੀਤਤੋ॥ ਅਵਧੁਤਕ
 ਤਾਯਤੀਮਾਯਾਤੈਜੁਪੁਚਤਾਤੈਤੁਕਉਨਤੋ॥ ਅਰਕਤਤੇਅ
 ਯਾਤੋ॥ ਜਬਹੀਬਿਦਤਬਿਨਾਅਉਰਕਢੁਤੈਨਤੀਤਉਗੇ
 ਬਿਦਕਤਤੇਆਵੈਅਰਕਤਾਂਜਾਵੈ॥ ਅਕਾਸਕੀਨਿਅ॥

ਈਦਿਆ ਪਕੌਤੈ। ਆਵ ਨ ਜਾ ਵ ਨ ਕਹਾਂਤੈ। ਤੇ ਪੁਤਲਾ २
ਗਖ ਸਬੁ ਪਕਾਤਿ ਆਗ ਕਗ। ਪੁਤਲਾ ਕੁਹਾਤੈ ਤੇ ਕਿ ਆਕ
ਰੈ। ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਯੀ ਕਰ ਜਾ ਮੇ ਕਰਣਾ ਕਢੁ ਤੈ ਇ। ਪੁਤ
ਲਾਇ ਕਹਾ ਕਰ ਮਨੀ ਤਉ ਕਿ ਆਕ ਰੈ। ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਯ
ਤੀ ਕਰ ਮਤੇ ਕਰ ਮਨੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਤੇ ਪੁਤਲਾਇ ਜ ਬ
ਏ ਕਹੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕਹੁ ਅਰ ਮੇ ਕਹਾਂਤੈ। ਅਰ ਜੇ ਮੇ ਤੁੰ
ਨਤੀ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਕਹਾਂਤੈ। ਯੀ ਜੋ ਪਰ ਅਪਰ ਕਾਤੈ ਨ
ਤੋ ਕਾਰ ਕੀ ਆਤੈ। ਸੀ ਗਲ ਤੈ ਜੁ ਅਪਨੇ ਪਰੇ ਕੋ ਤੈ ਨ ਡਾਗੈ
ਅਰ ਬੀਜ ਆਵਾਗ ਵ ਨ ਕਾਰੁ ਯ ਆਤੈ। ਜਾਨੇ ਇ ਸੀ
ਗਲ ਕੋ ਸਾਥਿ ਖੀਡੇ ਗਿ ਆਨ ਕੇ ਜੋ ਸਰਬ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਕਾਟ
ਤੈ ਵਹੁ ਸੀ ਸਾਹ ਤੇ ਪਾਰੁ ਆਤੈ। ਅਰ ਤੈ ਨ ਜੁ ਨਾ ਮੇ ਗਾਪੁ
ਢਾਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਆਵ ਪੁਤ ਕਹਾ ਤੈ। ਪਰ ਨਾ ਮਭਰ ਮਭਰ

ਤੇਰਹੈ। ਅਰਮੇਹੇ ਨਗਰ ਕਾ ਕੋਉ ਗਿਆ ਆਤਮਾ ਜੀ ਜੁ ਕਹਾਂ
 ਤੇ ਆਯਾ ਤੇ ਅਰਕਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਰਤੇ ਨੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜਾ
 ਨਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇਧ ਤਲਾਇ ਤੇ ਨਾ ਸਜਾਇ। ਜਬ ਗਿਰੇ ਗਾਤੀ ਨ
 ਪੁਕਰਤੇ ਗਾ। ਜੇ ਜਲੈ ਤਉ ਭੁਸਮਾ। ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਖਾਵੈ ਤ
 ਉਦਿਸਟਾ। ਅਰਜੇ ਪਕਾਹੈ ਤਉ ਕਿਰਮ ਚਲੈ। ਮੇਸੇ
 ਫੂਠੈ ਤੋ ਕਾਰ ਸੋ ਕਤ ਤਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰਾ ਜਾਤੈ। ਜੇ ਤੁੰਗਾ ਜਾਤੈ ਤਉ ਪ
 ਰਜਾ ਕਤਾਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਹੀ ਮਾਯਾ ਤੇ ਜੁ ਤੇ ਨੇ ਜਾਨਾਤੈ। ਜੁ ਮੇਧ
 ਠਲਾਇਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਖੋਟੇ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਤਿਅਗਾ
 ਅਰਬੀਚਾਰ ਕਰੁ ਜੁ ਇਹ ਕਿਆ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਉਪਰਤੁ ਚਾ
 ਅਰਨੀ ਚੇਲੈ ਤੁ, ਅਸਥਮ ਜਾ ਮੇਸੇ ਅਸਾਰ ਕੋ ਕਤ ਤਾਂ
 ਤੰਮੈ ਤੈ। ਤੁਝ ਕੋ ਲਜਾ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਤੇ ਪ੍ਰਤਾ ਲਾਇ ਜ
 ਫੁਏ ਤਸਰੀਰ ਨਹੀ। ਮੁਲ ਅਤੰ ਕਾਰ ਕਾਹੈ। ਜਬ ਇਸ
 ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਰੀਰ ਕਾਨਾ। ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਸਰਬ ਉਪਾਧ

ਆਨਲਾਗੀ॥ ਅਰਜੋਬਾਤਰਿ ਤੇ ਕੋਤੰਜੁ ਮੇ ਸਰੀਰ ਨ ਡੀ॥ ਅਰ
ਅੰਤਰ ਤੇ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਖੈ ਤਉ ਰਲਾ ਨ ਡੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ
ਜਾਨ ਜੁ ਸਰੀਰ ਗਿਰਾ ਸਕੈ ਲਕਾਏ॥ ਅਰ ਮੇ ਇਸ ਤੇ ਭਿੰਨ
ਨਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਕਿਉ ਚਿਤਾਵਾ ਨ ਤੇ ਤਾਏਂ॥
ਅਰ ਮੋਤ ਕਰ ਤਾਏਂ॥ ਉਤ ਪਾਤਿ ਇਸ ਕੀ ਚਾਹਵ ਸਤ ਤੇਏ॥
ਨਾ ਅਰੁ ਪਕਰ ਮਤੰਕਾਗ॥ ਅਰ ਤੀ ਨੋ ਕਾ ਮੂਲਾ ਮਤੰਕਾ ਰਏ॥
ਜਬ ਤੰਕਾ ਰਨ ਤੇ ਬਤੀ ਨੋ ਨ ਡੀ॥ ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਹਾਹੁ
ਰਤੇ ਅਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਹਾਯ ਡੀ ਉਪਦੇਸ
ਤੈ ਜੁ ਤੁੰ ਪੰਚਤਤਾ ਅਰ ਵਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਆਇ ਲੇ ਨ ਡੀ॥
ਅਰ ਵਰਨ ਆਸ ਮਤੇ ਪਰੇਏਂ॥ ਅਰ ਕਰ ਮਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇਏਂ॥
ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਪਕਾਸ ਆਤਮਾ ਕਹ ਤੇਏਂ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਰ
ਪਰਤੀਤ ਤੇ ਨਾ ਸੀ ਮਤ ਜਾਣਾ ਕਾਏ ਤੇ ਤੁੰ ਸਰੀਰ ਨ ਡੀ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ ਅੰਦਰੇ ਰੂਪੁ ਤੈ। ਤੇ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਰੁਜਨ ਗੋਇ।
 ਵਕਰ ਕਰੁ। ਜੇ ਮੁਲੀ ਤੈ ਰੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਿਆ। ਪ੍ਰ
 ਤਲਾਇ ਕਰ ਤੇ ਅਵਧੂਤ ਤੇ ਰੇ ਨਿਮਤ ਜੇ ਸਿਤ ਜਾਲਿ ਅ
 ਵੇਤ ਉਥੇ ਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਰ ਜੇ ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰ ਪਾਪ
 ਤੇ ਤਉ ਤਰਖ ਨੀ। ਅਰਜੇ ਕਾਂਟਿ ਉਪਾਰਿ ਸੇਵੇ ਤਉ ਸੇਕ
 ਨੀ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਾਤਾ ਕਰੁ ਖਾਤਾ। ਅਵਧੂਤ ਕਪਾ
 ਲੁਟ ਕਰ ਜੇ ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰੋ ਜਨ ਅਵੇਤ ਉਥਾ ਤੈ
 ਨੀ ਤਉ ਸੂਰੇ ਪੜੇ ਸੇ ਬੀਤਾ ਵਤਾ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰ ਤਰ
 ਜੁ ਕਰੁ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਪਰਜਾ ਅਰਦੇ ਸਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸੁ ਮੇ
 ਨੀ। ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਰ ਜੇ ਸੇ ਸਿਤ ਜਾ ਕਾ ਸੋਨਾ ਅਰਖਾ
 ਮਾਨੈ ਤੈ ਸੇ ਰਾਜ ਕੀ ਮਾਨਾ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਸੁਰਜ ਤੈ ਸੁ
 ਰਾਜ ਕੀ ਏ। ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਰਾਜਾ ਤੈ। ਵਯੇ ਤਕੇ ਮੇਰੇ
 ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਨੀ। ਅਰਮੇਰੀ ਜੇ ਪਰਜਾ ਤੈ ਤੁਝ ਪਤਿ

ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਤੋਂ। ਆਇਉ ਤਪਤਿ ਬਿਖੇ ਮੁਝ ਤੇ ਚਾਨਾ ਓਤ ਪ
 ਤਰੁ ਈ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਰਤੈ ਤੋਂ॥ ਬਹੁ ਫੁਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਤੀਨ ਗੁ
 ਫੁਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਸਤ ਕਰ ਜਸ ਤਾਮ ਸਕਰਤੈ ਤੋਂ॥ ਤਮ ਸ
 ਤੇ ਪੰਚ ਭੂਤ ਅਰਗ ਜਸ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ॥ ਅਰਮਨ ਬੁਧ ਚਿ
 ਤ ਤੰਕਾਰ ਅਰਸਾਂਤ ਕਰਤੇ ਚਰੁ ਰਦ ਸਦੇ ਵਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ॥ ਯ
 ਤਿ ਮੇਰੀ ਪਰ ਜਾਤੈ॥ ਅਰਮਨ ਬੁਧ ਚਿਤ ਤੰਕਾਰ ਚਾਰੋ ਮੇਰੇ
 ਮੰਤ੍ਰੀ ਤੋਂ॥ ਜੋ ਇਨ ਸੰਜਗਤ ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਕੀ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਤੋਂ
 ਅਰਜੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਸਤੀ ਅਰਮਨ ਅਸੁ ਅਰਪੇ ਦਲ ਜੋ ਸਮਰੀ
 ਰਾਜ ਕੀ ਤੋਂ ਸੇ ਕਰਤੈ॥ ਸੇ ਸੁਹਾ ਤੰਕਾਰ ਬਮਨ ਤਸਤੀ ਚਿਤ
 ਅਸੁ ਬੁਧ ਪੇ ਦਲ ਤੋਂ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਪਾਲਨ ਬਿਖੇ ਇਸ
 ਬਿਤ ਤੋਂ॥ ਅਰਮਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪਾਲ ਭੀ ਤੋਂ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਸ
 ਰੀਰ ਬਿਖੇ ਜੋ ਪਚੀ ਸਵਸਤੁ ਕਾ ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਮੇਏ ਕਰ ਜਾਤੈ॥ ਪ੍ਰ
 ਪਤਲਾਇ ਕਾ ਮੇਕ ਚਿਨ੍ਹ ਤੋਂ॥ ਅਰਮਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੰਕਾਰ

ਜਾ ਤੈਜੁ ਮੇਕਤਾ ਤੈ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਭੁਜਨ ਨਾਗਾਇਕਾ ਕੁਹਾ। ੨੨
 ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਉ ਸੀਕ ਉਰਸ ਦੇਤਾ ਤੈਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇਇ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇਜੇ ਚਿਤ ਦੇ ਕੀਤੇ
 ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤੇਇ ਉਸੀ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਲੇਤਾ ਤੈ। ਅਰਜੇ
 ਅਭਿਮਾਨ ਸੀਜਗਤ ਤੇਇ ਤਉ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਵਨ
 ਕਰਸਕਤਾ ਤੈ। ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਨਿ ਤਬਾਕਰਤੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰ
 ਦ ਕਤਾ ਤੈ। ਅਰ ਮੰਤਰ ਕਰਨ ਬਿਖੇਉ ਸਾਮੁ ਜੀਵ ਤੇਤੁ ॥ ਕੇ
 ਭੁਕੇ ਅਪਾਪਤ ਤੈ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇਜੁ ਤੈ ਨੇਮਨ ਬਿਖੇਧਾਰ ॥
 ਤੈਜੁ ਮੇਅਮਕਾ ਤੈ। ਅਰ ਭੁਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਹੈ ਤੈ। ਸੋਗੇ
 ਬਿੰਦ ਬਿਖੇਤੁ ਅਰਦੁ ਮੇਤ ਕੇ ਮਾਗਨੀ ਤੈ। ਜੇਚੈ ਤੈਜੁ
 ਭੂਰੀ ਤੇਤਿ ਅਰ ਹਸ ਭੁਜਨ ਕਾ ਪਾਵੈ ਤਉ ਕਠਨ ਤੈ। ਜਾਨਣ
 ਸਰੂਪ ਕਾ ਜਾਤਿ ਤੈਜੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਮੇਕ ਉਨ ਤੈ। ਅਰ ਕਤ

ਸੋ ਅਇਆਤੋ। ਅਰਕਤੰ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਅਰਜਿ ਸਨੇਦਿ ਸ੍ਰਦਿ
 ਸਭ ਜਨ ਕੀ ਕਾਸੁਰੁ ਉਕੀਆਤੋ। ਉਸਕੋ ਬੀਚਰਗਿ ਆਨ
 ਗੋ ਬਿਦ ਕਾ ਕੈਸੇ ਪਾਪਤਤੋਇ। ਜੋਸੇਤੁ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ।
 ਇਕਰਨਮਸ ਕਾਰਕੀਆ। ਅਰਮਨ ਬਿਖੇ ਬੀਚਰਗਾ।
 ਇਸਕਾ ਵਰਨ ਅਰਮਾਸੁ ਮਕਿਆਤੋ। ਤਾਂਤੇਰਸ ਗੋ ਬਿਦ
 ਕਾ ਕਿਆ ਜਾਨੇ। ਕਹੁ ਦਿਖਾ ਗੋ ਬਿਦ ਬਿਖੇ ਵਰਨ ਅਸੁਮ
 ਕਹੁਤੋ। ਤਾਂਤੇਰੇ ਕੋ ਉਤੇਰੇ ਨਿਆਈ ਵਰਨ ਅਸੁਮ ਰਾਖਤਾ
 ਤੇਤਿਸਕੋ ਸੀਤ ਜਾਣਕਰ ਮਿਲਾ। ਅਰਚਨ ਯਹਿ ਤੇਤੋ ਨਮਾ
 ਥਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨੇ ਪੱਖਾਤੋ ਵਹੁਰੀ ਮਾਸ ਅਰਚਨ ਮੇਰੇ ਭੀਮ
 ਸਮੁਦ ਕੋ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਬੀਟਨਾਂ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ। ਪਰਤੁੰ ਆ
 ਪਕੋ ਜਾਣ ਜੇ ਕਹੁਤੁੰ ਦੇਖਤਾ ਤੇਸੇਤੁੰ ਨਹੀ। ਤੁੰ ਵਹੁਤੋਂ ਜੋ ਪ
 ਕਾਸਕ ਸਰਬ ਦਿਸਕਾਤੁੰਤੋ। ਜੋਤੁੰ ਵਹੈ ਦਿਸੁ ਸਰੂਪ ਪ
 ਰਪਤੈ ਤਉ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਹੇ। ਅਰਮਾ

ਮਿਤ੍ਰੇਈਂ। ਤੇ ਪੁਤਲਾਇ ਪਰ ਅਪਰਲਾਤਿ ਮਾਗਕਗਾ ॥ ੩ ॥
ਰਗੁਜਨਗੋ ਬਿਦਕਾਕਗਾ ॥ ਅਰਯਤਿ ਅਕਾਰਥਤੈ ਨੇਮਾਨ
ਤੈਰਿਏਤੀ ਅਓਧਮੇ ਨੇਰੁਜਨਗੋ ਬਿਦਕਾਕੀਆ ਅਰਗੋ
ਬਿਦਕਉਨ ਪਾਯਾ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪਾਖੰਡਉ ਸਕੋਕੈ ਸੇ
ਪਾਵੈਂ ॥ ਪਾਖੰਡਯਤਿ ਤੈ ਜੁਜਿਤ ਬਾਸੇ ਨਾਗਾਇ ਦੁਕਤੁ ॥
ਅਰ ਮਨ ਬਿਖੇ ਚਾਤਨਾ ਕਾ ਮਨਾ ਸੀਸਾਰਕੀ ਮਾਓਤਿ ॥ ਤਾਂ
ਤੇਇਸ ਬੀਚਾਰ ਖੋਟੇ ਕੋ ਪਤੀਤ ਕੀ ਮਗਨ ਸੋ ਜਲਾਇ ਜੁ
ਆਪਤੇ ਆਪਤੇ ਵੈਂ ॥ ਅਰ ਜੇ ਪੁਛੈਂ ਪਰਤੀਤ ਕਿਉ ਕਰ
ਤੈ ਸੀਗ ਸਾਧੋ ਕਾਕਗਾ ॥ ਅਰ ਪਾਖੰਡ ਮਨ ਤੇ ਦੂਰਕਗਾ ॥ ਅ
ਰ ਅਪਨੇ ਬੀਚਾਰ ਅਰ ਸਰਬ ਮੇਏ ਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇਖਯਹੀ
ਭਗਤਤੈ ॥ ਇਸ ਕੋ ਭਗਤ ਨਹੀ ਕਤਤੇ ਜੁ ਅਪਹੇ ਅਰ
ਭਗਵਾਂਨ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਡਾਲਣਾ ॥ ਸੀਸਾਰ ਮਾਰਗ ਬਿਖੇ ਭੀ
ਜੋ ਕਾਤੁ ਸੇ ਮਿਤ੍ਰਤੁ ਕਰੀਤਾਤੈ ॥ ਜਬ ਲਗਾਓ ਸਸੈ ਭੇਦਨ

ਦੀਰੀਆ ਦੁਹੁ ਜਾਨਤੈ ਤੇ ਮੁਹੁ ਸੋ ਮਿਤ੍ਰੁ ਤੈ। ਜਬ ਕਪਟ ਬੰਦ
ਚ ਆਇਆ ਰੁਦ ਪੜਾ। ਤਤੇ ਅੰਤ ਰਿਜਾ ਮੀ ਸੋ ਜੇ ਅੰਤ
ਰਬਾਤ ਰਸਾਹੀ ਪੁਜਾ ਕਜਾਨਤੈ ਪੀਤ ਕਰਨੀ ਅਰਬਾਤੁ ਕੁਆ
ਪਾਰ ਰਮਕਾ ਅਰੋ ਪੜਾ ਅਪਾਤ ਮਿਲੇ ਭਗਵਾਂ ਨ ਕੀ
ਤੈ। ਅਰਜੇ ਪੁਛੈਂ ਆਪਾ ਕਿਆ ਤੈ। ਯਹੀ ਤੇ ਜੁਮੇ ਪੁਤਲ
ਦਤੈ। ਅਰਯਤਿ ਸਰੀਰ ਮੇ ਰਹੈ। ਅੰਤ ਰਦੇ ਪਜੁ ਨ ਰਾਇ
ਫੁਤੈ ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਤੈ। ਯਹੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰਜੁ ਤੂੰ ਸਰੀਰ ਨ
ਤੀ। ਜਬ ਸਰੀਰ ਤੂੰ ਤੀਤ ਬਵਹੀ ਤੇ ਤੂੰ ਨਤੀ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕ
ਤਾ ਜੇ ਮੇਨ ਤੀਤ ਉਤ੍ਰ ਕਉ ਨਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮੇਨ ਤੀ
ਤੈ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਜਬ ਮੇ ਤੂੰ ਨਤੀਤ ਉਕਉ ਨਤੈ। ਅਵ
ਧੁਤ ਕਤਾ ਮੁੜ ਕਉ ਸਕਤਿ ਨਤੀ। ਕਿ ਕਤਾ ਫੇਰੀ ਗਾਥਾ ਤੈ
। ਅਰਜੁ ਤੈਤਿ ਸਕੈ ਨਤੀ ਕਹਤਾ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ

ਲਾਇ ਕੀ ਕੀਤੀ ਨੇ ਕਤਾ ਪਾਗੈ ਕੋ ਕਉ ਨ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਨੀ ੨੪
 ਕਤਾ ਤੇ ਵੀਤੀ। ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਤਾ ਵਤ ਕਉ ਨ ਤੇ ਮੁਰਕਿ
 ਆਇ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮੇਨੀ ਜਾਨਤਾ। ਪ੍ਰਤ ਲਾਇ ਕਤਾ
 ਜਾ ਕੋਇ ਛਾਉ ਸਕੇ ਜਾਨੇ ਨ ਕੀਤੋ। ਇਵਤੁ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਨੇ॥
 ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋਇ ਛਾ ਜਾਨੇ ਕੀਤੋ। ਤਉ ਜਾਣੁ
 ਨੁ ਸਹੀਰ ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਭਯਾਤੋ। ਅਰਮੁਲ ਇ
 ਸਕਾ ਮਤਦ ਮੁਤੰਕਾਰੋ। ਅਰਮਤਦ ਮੁਤੰਕਾਰ ਮਾਇਆ
 ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੀ ਨ ਪਰਕਾਰ ਭਯਾਤੋ। ਸਤਰਜਤ ਮਾਤੁ
 ਮੋ ਗੁਣ ਤੇ ਪੰਚਤਤਾ ਰਜੇ ਗੁਣ ਤੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਰਪ
 ਚਤਨ ਮਾਤਾ। ਸਤੋ ਗੁਣ ਤੇ ਚਤੁਸ੍ਰਾਸੀ ਤਤਕਰਨ ਅਰਦੇ
 ਵਤਾ ਉਤਪਤਿ ਭਯੋ। ਇਨਤੁ ਦਸਤੁ ਤੇ ਠਟੁ ਸਹੀਰ ਕਾ
 ਤੇ। ਅਰਸ੍ਰੀਰ ਕਿਆਇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਸਕੀ। ਯਹੀ ਸਹੀਰ
 ਉਤਪਤਿ ਤੇਤਾਉ ਮੁਢਿਨ ਸਤਾਉ। ਅਰਜਿਸ ਤੇਯਤਿ

ਪ੍ਰਕਾਸਤੈਸੇਤੁੰਡੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਤੰਤੈਵਤੁਕਉਨਤੈ। ਅ
 ਵਪ੍ਰਤਕਤਾਜੋਗਕਰਜੁਜੋਗਬਿਨਾਦੇਖਾਨਹੀਜਾਤਾ। ਪ੍ਰਤਲ
 ਦਿਕਤਾਜੋਗਉਪਦੇਸਕਗ। ਅਵਪ੍ਰਤਜੋਗਵੇਪ੍ਰਕਾਰੇ। ਏ
 ਕੇਕੀਟੀਮਾਰਗਦੁਸਰਾਬਿੰਤੰਗਮਾ। ਵੇਨਹੁਸੇਜਉਨਸੀਤੇ
 ਗੀਇਛਾਤੋਇਸੇਕਤੈ। ਪ੍ਰਤਲਾਇਕਤਾਵੇਨੇਕਤਾ। ਅਵ
 ਪ੍ਰਤਕਤਾਕੀਟੀਮਾਰਗਯਤਿੰਤੈਜੋਪ੍ਰਿਥਮੇਤਰੁਏਤਰੁਏ
 ਪਾਣਾਯਾਮਕਰੀਏ। ਅਰਸਰੀਦੁਆਰੇਸਰੀਰਕੇਬਾਂਧੀ
 ਏਪਰਕੀਟੀਚਲਤੀਕਾਪਾਉਛਿਸਲੇਤਉਪ੍ਰਿਥਵੀਪਰ
 ਆਨਪਣੇ। ਤੰਤੈਤੁਝਕੋਲਜਾਨੀਆਵਤੀਜੁਗਖਸਤੈ
 ਇਕਰਚੀਟੀਮਾਰਗਲੇਤਾਉਂ। ਅਬਬਿੰਤੰਗਮਸੁਣਾ। ਜ
 ਬਵਹੁਅਕਾਸਕਉਉਤੁਤੈਪ੍ਰਿਥਵੀਅਰਪਰਬਤ
 ਅਰਸਰਬਦਿਸੁਕਾਰਉਤਰਵੇਖਤਾਪਰਮਾਨੰਦਸੋਚ

ਲਾਜਾਤਾਏ। ਅਰਮੁ ਉਰਕੇ ਅਸਰੇ ਬਿਨਾ ਜਾਤਾਏ। ਏਨੇ
 ਮਰਗੋਤੇ ਜੋਇ ਛੁਹੋਇ ਸੁਕਰੁ। ਪੁਤਲਾ ਦਿਕਤਾ ਜਾਨਿ
 ਤਾਏ ਜੁ ਬਿੰਤਿ ਗਮ ਵਿਸੇਖਤਾ। ਪਰਉ ਸਕੋ ਗ੍ਰੀ ਕੋਈ ਬਾਨਮ
 ਰੇਤਉ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰਮਾਇ ਪੜਤਾਏ। ਅਵਧੂਤੁ ਰੇ ਮੂਰ
 ਪਉਰੁ ਦੁਆ ਬਿੰਤਿ ਗਮ ਕਾ ਸਰੀਰ ਸੋਨੀ ਵਤੁ ਚਿਤ ਕੋ ਪੀਖਤੁ
 ਸਾਥਉ ਛੁਤਾਏ। ਪਰ ਕਤੁ ਚਿਤ ਕਾਰੁ ਪਕਿਆਏ। ਪੁਤਲਾ ਦਿ
 ਕਤਾ ਮੇਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਾਏ ਪਰ ਰੂਪ ਨੀ ਦੇਖਾ। ਅਵਧੂ
 ਤ ਕਤਾ ਜੋ ਅਸਰੀਰ ਤੇ ਤਉ ਉਸਕੋ ਬਾਨ ਕੈ ਸੇਲਾ ਗੇਗਾ।
 ਸੁਣਇ ਸੀ ਬਾਤ ਬਿਖੇ ਕਥਾ ਕਤੋਤੈ। ਏਕ ਸਮੇਤਿ ਮਾਚਲ
 ਪਰ ਬਤ ਬਿਖੇ ਗਯਾ ਮੈ। ਅਰਚਰਨ ਉਠਾ ਵਤਾ ਥਾ ਜਾਨ
 ਤਾ ਥਾ ਜੁ ਸਰਬ ਸਿਵਤੈ। ਅਰਜੇ ਸੁਆਸਾ ਅਵਤਤਾ
 ਥਾ ਸੋ ਗ੍ਰੀ ਸਿਵਤੈ। ਅਰਜੇ ਪਰ ਬਤ ਬਿਛੁਲ ਕਾਟਾ ਦਿ

ਸ੍ਰਾਵਤਾਥਾਮੇਸਿਵਤੀਕਤਿਤਾਥਾਨੇਪ੍ਰਤਲਾਇਯ
ਤਿਮਾਰਗਬਿੰਗਮਏ। ਪ੍ਰੀਤੀਕੀਨਿਅਈਕਤਾਂਉ
ਗੁਰੁਓਰਨਥੀ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੇਅੰਤਰਬਾਤਰਸਿ
ਵੇਤੋ। ਅਰਯਤਿਨਾਮਰੂਪਭੀਸਿਵੇਤੋ। ਦਿਸ੍ਰਾਦਰਸਨ
ਦਿਸਸਿਵੇਤੋ। ਭੋਗੀਤਿਮਾਗੀਇਸਥਾਦਰਜੰਗਮ
ਸਿਵੇਤੋ। ਤੇਪ੍ਰਤਲਾਇਐਸੇਜਾਤੁਕਰਮੇਗਯਾਜਬਪ
ਰਬਤਕੀਸਿਖਰਪਰਗਯਾਤਾਂਦੇਖਾਜੇਨਉਜੋਕੀਸ੍ਰੁ
ਪੰਚਭੂਤਅਰਮਨਬੁਧਚਿਤਅਤੀਕਾਰਤੋ। ਇਨਕੋਬਿ
ਸਪਾਰਥਤਕਤਤੋਂ। ਜੋਗਮਭਿਅਸਕਰਤੇਥੇ। ਮੇਨੇ
ਪ੍ਰਫਾਕੀਅਕਰਤੇਤੋ। ਕਤਾਜੋਗਕਰਤੇਤੋਂ। ਮੇਨੇਕਤਾਕ
ਉਨਸੇਪਦਬਿਖੇਜੋਗਕਰਤੇਤੋ। ਕਤਾਅਕਾਰਬਿਖੇ। ਮੇ
ਤਸਅਰਕਤਾਤੇਮਿਤ੍ਰੇਅਕਾਰਤਉਤਮਤੇਤਾਂਤੇਜੋਗਕਾ

ਸੇਕਰੇਤੋ। ਉਨਤੁਕਤਾਤੇਰੇਕਤੇਸਮਸੁਤੈਜੁਆਕਾਰਤਮਤਾਂ ੭੬
ਅਰਨਿਗਕਾਰਬਿਖੇਲੀਨਤੇਤੈਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਰੇਅਵਧੂ
ਤੈਤੁਮਨਉਤੀਕਤਾਤੇਪ੍ਰਗਟਗੁਣੇਤੋ। ਕਤਾਨਿਗਕੇਰੇਤੋ।
ਮੇਨੇਕਤਾਨਿਗਕਾਰਤਉਏਕਤੇਉਸਬਿਖੇਜੋਗਕਉਤੁਕਰੇ
ਸ੍ਰੀਗੁਤੋ। ਯਤਿਬਚਨਸੁਣਕਰਜਾਨਾਨੁਨਿਗਕਾਰਤਮਤਾਂ
ਤੈ। ਤੈਪ੍ਰਤਲਾਦਿਯਤਿਬਿਤੰਗਮਤੋ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਮੇ
ਨੇਜਾਨਾਨੁਦਿਸੇਖਤੈਪਰਤੁਤੁਕਰੇਕਿਆਜੋਗਤੋ। ਜੋਏਕ
ਕੈਦਿਸੇਖਅਰਏਕਕਉਨੀਚਕਤਿਤਾਤੈ। ਅਵਧੂਤ
ਕਤਾਜਬਤੁਤੀਤੈਕਤਾਂਉਚਾਅਰਕਤਾਂਨੀਚਾਮੇਤੁਏਕੈਐ
ਸਾਕਤੈਤੈਜੁਮੇਕੀਟਅਰਬਿਤੰਗਮਦੋਨਤੁਨਤੀ। ਕਿਸ
ਕਾਰਨਤੇਜੋਸਿਵਤੈ। ਕਛੁਨਕਰਅਰਭਗਵਾਂਨਬਿਖੇ
ਲੀਨਤੋ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਨਤੀਜਾਨਤਾਜੁਕਤਾਂਜਾਵੇਅ
ਰਕਿਆਕਰੇ। ਬਿਤੰਗਮਕਤਾਂਅਰਕੀਟੀਕਤਾਂਨਤੀ

ਜਾਨਤਾ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਪੁਤ ਕਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਨਹੀ
ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਮਿਤ ਅਰ ਸਤ ਅਰ ਜੀਵਨ ਅਰ ਮਰਨਾ ਅ
ਰ ਪਰ ਅਪਰ ਅਰ ਇਸ ਬੁਲ ਅਰ ਸੁਖ ਮਕਿ ਅਰ ਹੈ।
ਤੇ ਅਵ ਪੁਤ ਨ ਤੂੰ ਅਤੀ ਤਨ ਮੇਰਾ ਕਸ ਅਰ ਨ ਯਤਿ ਮ
ਸਾਰਨ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੁਰਏ ਕਾ ਅਦੁਤੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬ
ਚਨ ਕਹਾਏ ਤੇ ਮੁਕਰੀ ਗਾਭ ਯਾ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਕੋ ਉਓ ਦਿਅਨ
ਸੇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਪ ਸੋ ਆਪ ਵਚਨ ਕਰੇ। ਤਉ ਕ
ਤਵਾ ਉਸ ਕਾ ਕਿਸ ਪਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੁਦੁ ਮੇ
ਤੋ ਤੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਅਵ ਪੁਤ ਜਾਨੈ ਮੇਨੇ ਜੁ ਸਰ ਬਮੇ ਤੇ
ਸਤੁ ਸੀਗਾ ਸੁਫਲਾ ਹੈ। ਬਿਸਮੁਕੁ ਸਾਚ ਕਹਾਥਾ। ਜੁ
ਮੇਰਾ ਸੀਤ ਰੂਪ ਤੁਏ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਪਮਾ ਤੇ ਹੀ ਕਉਨ
ਸੀ ਹੋਸਨਾ ਸੈ ਕਰੇ। ਜੇ ਮਨ ਅਰ ਬਚਨ ਕੇ ਤੁਏ ਕੇ ਮਾਗ
ਨਹੀ। ਅਰ ਮੇ ਅਗਿਆਨੀ ਨਹੀ ਜੇ ਤੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਉਧਾ

ਰਕੀਆਏ। ਯਹੀਉਪਮਾਤੇਰੀਏਨੁਸਰਬਤੁੰਨੀਏ। ਉਪ ॥ ੨੨ ॥
 ਮਾਤੇਰੀਯਹੀਏਨੁਤੇਰੇਬਿਖੇਸਰਬਨਤੀਸੁੰਨੀਆਤਮਾਏ
 ਤਾਂਤੇਆਪਾਤੁਏਕੇਦੀਆ। ਅਰਆਪਤੁਆ। ਅਵਧੁ
 ਤਕਤਾਏਠਮਤਕਤੁੰਨੀਕਿਆਦੀਆਅਰਕਿਆਤੁਆ
 ਏ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਲੇਨਾਦੇਨਾਏਤੀਨਤੀ। ਸਰਬਸਿਵਤੇਤਾਂ
 ਤੇਨਮਸਕਾਰਤੇਮੇਰੀਏਮੇਰੀਮੁਏਕੇਏ। ਅਬਜਾਤਾਏ।
 ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾਤੁਏਬਿਨਾਮੇਰਾਜੀਵਨਾਨਤੇਇਗਾ। ਅ
 ਵਧੁਤਕਤਾਮਾਚਕਤਿਤਾਏਮੁਏਬਿਖੇਜੀਵਨਾਮਰਨਾਦੇ
 ਨਤੁਨਤੀ। ਮੇਤੁਏਕੇਅਦੁਤੀਜਾਨੇਏ। ਪ੍ਰਤਲਾਦਿਕਤਾ
 ਜੋਕੇਈਕਤੇਬਿਖਥਾਇਤਉਖਤਾਏਪਰਸੰਗਸੰਤਤੁਕਾ
 ਤਿਆਗਨਤੀਕਰਸਕਤਾ। ਸੰਤਮੇਰੇਪ੍ਰਾਣਏ। ਸੋਪ੍ਰਾਣਏ
 ਕਤਾਂਏਸੰਤਆਪਤੀਏ। ਕਾਏਤੇਜੋਸੰਤਕੋਭਗਵਾਂਨ
 ਕੇਸਮਕਤੇਤਉਅਜੋਗਏ। ਕਿਉਜੋਭਗਵਾਂਨਉਪਾਧਸੰ

ਗੁਗਤਹੈ। ਜੋ ਉਤਪਤਿ ਅਰਪਤਿ ਪਾਲ ਅਰਪਰ ਲੇਖਿ ਕੇ
ਸੁਭਾਵੈ ਤੈਸਿ ਸਕਾ। ਅਰਸੀਤ ਨਿਰਮਲ ਤੈ। ਤੇ ਅਵਧੁਤ
ਤੂੰ ਈਤਾਂਤੀ ਰਹੁ ਮਤ ਜਾਤੀ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਮੇ ਅਵਿਧੁਰਨ
ਤੈ। ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਅਰਕਤਾਂ ਰਹੈ। ਅਰਪ ਅਪਤੇ ਅਗਿਆਤ
ਕਤਿਤਾ ਤੈ ਉਪਾਵ ਕਰੋ ਜੁ ਸਿਵ ਕੇ ਦੇਖੈ। ਅਰਪ ਕਉ
ਨਤੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਨਤੈ। ਅਪ ਪਰਮਾ ਰਬ ਰੂਪ ਸਿਵ
ਤੈ। ਅਰਕਤਾ ਤੈ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ।
ਪ੍ਰਤਲਾਇ ਕਤਾ ਤੁਝ ਪਤਿ ਬਚਨ ਕਰੋ ਤੈ। ਅਰਨਤੀ ਜਾ
ਨਤਾ ਜੁ ਕਉ ਨਤੈ। ਕਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਜੁ ਅਪ ਨਹੀਂ ਤੈ। ਅਰਪ
ਪਤੈ। ਜੋ ਕਉ ਤੇ ਰੇ ਸੀ ਗਤੇ ਕਛੁ ਪਾਜਾਏ। ਤਉ ਫੂਠੈ ਤੈ।
ਅਕਿਸ ਬਾਰਨ ਤੇ ਜੋ ਏਕ ਅਵਤੀ ਸਿਵ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਤਾਂ
ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੈ ਜਾਤੀ। ਮੇਨੇ ਅਪ ਕੇ ਜਾਨਾਏ। ਜਸ ਰਬ
ਮੇਂ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਰਸ ਨਾ ਮੇ ਕਤਿਤਾ ਤੈ ਅਰਮਨ ਬਿ

ਖੇਦ ਅੰਤਰਾਖਤਾਏ ਜਤੁਤੁਕੇ ਵਿਛਾਰੇ ਬਿਦਕੇ ਦਰਸਨ ੨੮
 ਕੀਤੈ ਤਉ ਦੇਖ ਜੋਗੁ ਪਤ ਪਗਟ ਵੀਏ। ਰੁਜਨ ਗੋਬਿ
 ਦਗਾਯੀ ਤੈ ਜੁ ਸਰਬ ਗੋਬਿਦਏ। ਆਪਾ ਆਪ ਤੇ ਤਿਆ
 ਗਕਰ ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਤੈ ਜੁ ਤਤ ਤੇ ਗਾਯਤਿਏ। ਪਤਲਾ
 ਵਕਤ ਜਬ ਆਪੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੈ ਤਉ ਆਪਿ ਕਿਉ ਕਰ
 ਰਹੈਏ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਜਬ ਆਪਾ ਗਾਯਤ ਬਪਰ ਮੇਸੁ
 ਰਹੈ। ਨਬ ਵਹੁੰਦੈ ਤਬ ਆਪ ਵਹੁੰਦੈ। ਨ ਅਭਿਰ ਕੋਊ। ਤਾਂ
 ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਤ ਵ ਅਰ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਯਤੀ ਤੈ ਜੁ ਜਾਨੇ
 ਬਿਦਏ। ਜਬ ਅੰਸੇ ਜਾਨਾਤ ਬਵਹੀ ਭਯਾਤੁ। ਤੇ ਪਤਲਾ
 ਦਿ ਜੋ ਚਾਤਾ ਤੈ ਉਸ ਕੋ ਜਾਨੇ ਜਾਨ ਜੁ ਵਹੁੰਦੈ ਤੈ। ਵਹੀ
 ਭਗਵਾਨ ਤੈ ਜੁ ਬੈਠੈ ਚਲੈ ਸੇ ਵਹੈ ਖਾਣੈ ਬਿਖੇਏ ਕਹੀ
 ਦੇਖੇ। ਮੇਂ ਅੰਸਾ ਅਤੀਤ ਨਹੀ ਤੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗਜ ਅਰ ਸੰਪਤਾ

ਕੀਚਤਨਰਾਖਤਤੋਵੈ॥ਯਤੀਪ੍ਰੋਜਨਤੋਜੁਆਪਾਤਿਨਾਨ
ਦੇਖਾਨਸੁਹਾ॥ਜੁਤੁਏਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ॥ਅਰਜੇ
ਦਿਸੁਮਾਨਤੋਤਕੋਏਠਾਅਸਰਾਜਾਫਾਜੇਪਤੀਤਨਕਰੇਤ
ਉਪਗਟਿਦਿਖਾਵੈਤੋ॥ਜੋਪਿਗਾਪਿਤਾਮਹਿਤੇਰੇਕਰਤੈ॥ਐ
ਸੇਤੀਸਰੀਰਤੇਗਤੈ॥ਦੇਖਤਾਤੈਸੁਹਤਾਤੈਜੁਅਮਕਾਨਾਸ
ਰਯਾ॥ਅਰਬਤੁਰੁਜਾਏਤਾਤੈਜੁਸਰੀਰਮੇਗਾਇਸਥਿਰੇ
ਤਾਂਤੇਬੀਚਰਯਾਤਿਤੈਆਪਾਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕਰਾ॥ਆ
ਤਮਾਬਿਖੇਨਿਸਚਾਕਰੇ॥ਤੇਪੁਤਲਾਇਤੁਏਕੋਉਸਤਤਗੇ
ਬਿਦਕੀਸੁਵਦਕਰਾਵੈਤੋ॥ਸੁਹਾਅਰਮਾਨਬਿਖੇਗਾਖਾਅ
ਰਯਤਿਨਜਾਨਜੁਮੇਸੁਹਤਾਤੈ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਸੁਤਾਵਕਤ
ਏਕਸਿਵਤੀਤੈ॥ਅਰਯਾਤਿਮਾਨਤਾਜੁਮੇਗਾਖਸਤੈਤਿਆ
ਗਕਰੁਅਗਸਿਵਕੋਲਿਗਕੀਪ੍ਰਯਾਕਰਾ॥ਲਿਗਸਰੀਰਕੋ

ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਜਾਂ ਲਿਗਤੈ ਸਿਵ ਤੇ ॥ ਦਿਸੁ ਕਰ ਜੇ ਸੁਣਤਾ ਦੇ ॥ ੨੬
ਖਤਾ ਤੇ ਸਰਬਾ ਲਿਗਤੈ ॥ ਸੁਰਜ ਅਰਚੰਦੁ ਮਾ ਅਰਨਿਛੁ
੩ ਲਿਗਤੈ ॥ ਅਰਜਾ ਗੁਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋ ਪਤ ਕੋ ਲਿਗਤਾ
ਹਾ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ॥ ਦਿਮੈ ਸਿਵ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥
ਅਰਪ ਛਾਨੇਣੁ ਅਦੈ ਤਪਦ ਕੇ ਸੋ ਅਪਾ ਸਿਵ ਰੂਪ
ਯਾਤੈ ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਿਵ ਸਰਬ ਠਉਰ ਪੂਰਨ ਤੈ ਏ
ਕਵਲੀ ਤੇ ਤਉ ਮੇਉ ਸਤੇ ਕ ਬਿਨ ਤੈ ॥ ਇਸ ਤੇ ਜਾਨਾ ਤੈ ਜੁ
ਮੈ ਸਿਵ ਰੂਪ ਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬਿਸੁ ਦੈ ਨ ਪ੍ਰਯਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕ
ਰੇ ਤੈ ॥ ਅਭੁ ਕੋ ਜਤੀ ਨਿਸਚਾ ਤੈ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਖੀ
ਟੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਏ ਕ ਸਿਵ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪੁਤਲਾ ਦਿਏ ਕ ਸਮੈ ਸਿਵ ਕੇ
ਅਸਥਾਨ ਗਾਯਾ ਮੈ ॥ ਅਰਦੇ ਖਾਮੈ ਨੇ ਜੁ ਸਿਅ ਮ ਕਰਤ
ਕਤੇ ਆਦਿ ਲੇਖੁ ਤ ਸਿਵ ਕੇ ਬੈਠੇ ਬੋ ॥ ਅਰਉ ਸਤਤ ਸਿ

ਵਪੁਰੀ ਕੀ ਮੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਕਤਾ ॥ ਜੋ ਅਰਰਜ ਸੁੰਦ ਬਨੀ ॥
 ਅਰਸਿਵ ਮਤਾ ਤੇ ਜ ਸੋ ਬੈਠਾ ਬਾ ॥ ਅਰਗੀ ਗਾਜਟਾ ਸਿਵ ਕੀ
 ਸੋ ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਤੀ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਥੀ ॥ ਅਰਪੰ ਛੀਤ ਤੁਹਾ ਗੋ ਬਿ
 ਖੇਤਰ ਤੇ ਬੇਯਾ ਹੀ ਬੈਲ ਤੇ ਬੇ ਸਿਵ ਅਵਤੀ ਅਤਮਾ ਦੇ ॥ ਕ
 ਬੋਰ ਭੁੰਗੀ ਆਪਾ ਪਤ ਭਯਾ ॥ ਸਿਵ ਕਉ ਭੰਨ ਉਤ ਕਰ ਪਸ
 ਕਰਤ ਭਯਾ ॥ ਕਿਹੇ ਮਤਾ ਦੇਵ ਸਮੁੰਦ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ
 ਬਿਖੇ ਸੀਕਾਏ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਨਿਵਰ ਕਰੋ ॥ ਮੇ ਜਾਨੇ ਨੁਤੁੰ
 ਕਵਨਾਏ ॥ ਅਰਯਾ ਤਿ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਅਵਤਾਏ ਕਿਆਏ ॥ ਅ
 ਤਮਤ ਤਮੁ ਭੁਪਰ ਪਗਟ ਕਰੋ ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਪੰਚ ਤੁਤਮਾਨ
 ਬੁਧ ਚਿਤ ਅਤੰਕਾਰ ਮੇਰੇ ॥ ਏਕ ਮੇਰੀ ਤੀਨ ਤੇ ਇਕਰ ਉਤ ਪਤ
 ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਰੀ ॥ ਅਰਯਾ ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ॥ ਅਕਾਸ ਕੀ
 ਨਿਆਈ ਸਰਬ ਵਿਆਪ ਕਰੇ ॥ ਅਰਯਾ ਤਿਨ ਮਰੂਪ ਜੋ ਦ੍ਰਿ

ਸਮਾਨਤੈ ਮਿਗਤਿ ਸਾ ਕਾ ਜਲ ਜਾਨਾ ਚਰੇ ਬੇਟ ਅਰਸਾਸ ੮੦
ਤ ਅਰਧੁ ਹਾਨ ਮੈ ਤੈ। ਏਕੁ ਬੇਰ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਅਦਤੀ ਜਾਣਾ ਪ
ਰਮਤਤ ਤੁਝ ਕੋ ਕਉ ਤੈ। ਯਤਿ ਸਬਦ ਜੋ ਸਹੀ ਰੋ ਬਿਖੇ ਅਨ
ਕਪ ਕਾਰ ਕਰ ਨਿਕਸਤਾ ਤੈ ਸੋ ਬਿਸੁ ਤੈ। ਰੂਪ ਅਰੂਪਈ
ਤਾਂ ਉਤਾਂ ਏਕ ਅਦਤੀ ਬਿਸੁ ਜਾਣਾ। ਕੁਬੇਰ ਯਤਿ ਬਚਨ
ਸੁਫੁ ਕਪਸੀ ਨ ਭਯਾ। ਤੇ ਪਤਲਾ ਦਿ ਜੋ ਰਾਤੈ ਨੁ ਆਪ ਕੋ
ਪਾਵੈ ਪੁਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਕਰੁ। ਜੋ ਮਿਕਾ ਪੁਜਾ ਹੀ ਭੀ ਸਿਵ ਰੂ
ਪ ਤੈ ਤਾ ਤੈ। ਅਰਧੁ ਰਮਜੀ ਵਨ ਮਰਨ ਕੇ ਸੇਂ ਛੁਟਣਾ ਜ
ਤੀ ਤੈ ਨੁ ਸਿਵ ਤੈ। ਪਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਪੁਜਾ ਸਿਵ ਕੀ ਸਿਸੁ
ਤੈ। ਅਵਧੁ ਤਕਤਾ ਪੁਜਾ ਸਕਤ ਕੀ ਯਤੀ ਤੈ। ਨੁ ਸਿਵ ਤੈ ਪ
ਰਬਤੀ ਸਿਵ ਕੇ ਸੀ ਗਾ ਤੈ ਪਰਤਤ ਉਸ ਕੇ ਕੋ ਨਤੀ ਜਾਣਾ। ਵਿ
ਸਕਾਰਨ ਤੈ ਨੁ ਜਹੁ ਤੈ। ਇਸ ਤੀ ਕਾ ਚੇਲਾ ਮਤੁ ਤੈ ਇ। ਅਰ

ਸਰਬਸਿਵਦੇਖਾਅਰਜਾਨੁਨਾਪ੍ਰਤਲਾਦਿਅਰਨ
ਅਵਧੂਤਏਕਸਿਵਤੈ॥ ॥ ≡ ॥ ≡ ॥ ≡ ॥

ਅਖਕਕੁਬੋਰਕੀਸੁਣਾਕੁਬੋਰਕਤਾਤੇਸਿਵਬੰਧ
ਮੁਕਤਕਿਆਤੈ॥ ਸਿਵਕਤਾਦੋਨੋਤਿਕਾਰਤੇਗਾਏ॥ ਨਤੀਤੁ
ਉਬੰਧਮੁਕਤਿਦੋਨੋਰੂਪਨਤੀਗਾਖਤਾ॥ ਜੋਤੁਏਕੇਬਤਾ
ਇਦੇਵੈ॥ ਕੁਬੋਰਕਤਾਯੋਗਉਪਦੇਸਕਗੁ॥ ਸਿਵਕਤਾ
ਯਤੀਜੋਗਤੈਜੁਸਰਬਸਿਵਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਮੇਕੇਕੇਕਤੇਤੈ॥
ਜੁਬੁਧਦਾਨਕਉਏਕਸੇਨਤੀਤੀਬਸਤੈ॥ ਜੋਨਿਰਬੁਧ
ਤੈਨਿਨਕਉਪਰਮਾਰਥਕਾਪਾਵਣਾਕਠਨਤੈ॥ ਕੁਬੋ
ਰਕਤਾਤੇਸਿਵਧਾਰਨਾਕਤੁਕਤਾਤੈ॥ ਯਤੀਧਾਰਨਾਤੇਜੋ
ਸਿਵਤੈ॥ ਕੁਬੋਰਕਤਾਤਰਖਸੇਕਤੇਕੈਸੇਛੁਟੈ॥ ਸਿਵਕ

੧੦

ਤਾਕਤੁ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਸਿਵਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਮਨ ਕਾਰੋ ਕਹਾ।
ਸਿਵ ਕਤਾ ਸਿਵ ਜਾਤੁ ਮਨ ਕਤਾਂਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਅਰਜ ਮਨ ਤੈ
ਇਕ ਕਤਾ ਜੋ ਮਨ ਨੀਤ ਉਕੁਬੇਰ ਕਤਾਂਤੈ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਆ
ਗੇ ਕੁਬੇਰ ਕਤਾਂਤੈ। ਅਬਨਾ ਸਕੁਯਾ। ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਜੁਕੁਬੇ
ਰਨੀਤ ਉਪਨ ਸੁਰਗ ਕਾ ਅਰਦੁਖਨ ਰਕ ਕਾ ਕਿਸਪ
ਰਤੈ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਸਰਬ ਸਿਵਤੈ। ਯਤਿ ਸਰਬ ਅੰਗ ਅਰ
ਪੰਚ ਰੂਤ ਰੂਪ ਸਿਵ ਕਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਤੈ ਸਿਵ ਬੇਟ ਸਾ
ਸਤ ਬਿਖੇਲਿਖਾਤੈ ਜੁਜਾਨੇ ਬਿਸੁ ਕੇਟੇ ਖਾਤੈ ਅਰਪਟ ਕੇ
ਪਤੁ ਚਾਤੈ। ਉਸ ਕੇ ਬਤੁ ਕੁਸੀ ਸਾਗ ਬਿਖੇ ਆਗ ਮਨ ਨੀ ॥
ਉਸ ਪਟ ਕੇ ਕਿਉ ਕਰ ਪਤੁ ਚੈ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਯਤੀ ਪਦ ਤੈ ਜੁ
ਸਿਵਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਚਿਤ ਬਾਸਨਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧਤੈ। ਇਸ ਤੈ
ਕੇ ਸੇਛੁਟੈ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਕਤੁ ਸਿਵਤੈ। ਕੁਬੇਰ ਕਤਾ ਪ੍ਰੋਜਨ
ਮੇਰਾ ਸਿਧ ਰੂਯਾ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੈ ਸਿਧ ਪ੍ਰੋਜਨ ਕੀ ਪ੍ਰੋਜਨ

ਸਤੁ ਅਗੈ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਤੇ ਕੁ ਬੇਰ ਤੁੰ ਕ ਵ ਨ ਤੈ। ਕੁ ਬੇਰ ਕ
ਤਾ ਸਿਵ ਤੈ। ਰਿਸ ਕਾ ਰਨ ਤੇ ਨੁ ਅਗਨ ਕੇ ਸੀ ਗਲ ਕਰੀ ਕਾ
ਰੂਪ ਨ ਤੀ ਗਤਿ ਤਾ। ਤੁੰ ਅਗਨ ਅਰ ਮੇਲ ਕਰੀ। ਜਬ ਮੇ
ਨੇ ਆਪਾ ਤੁਝ ਕੇ ਦੀਆ ਤੁੰ ਤੁਆ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਜਬ ਤਕ
ਲ ਕਰੀ ਤੈ ਤਬ ਲਗ ਅਗਨ ਤੈ। ਜਬ ਤੁੰ ਤੈ ਤਬ ਮੇ ਤੈ। ਕੁ
ਬੇਰ ਤੁਸੀ ਭਯਾ। ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਨੁ ਅਗੇ ਇਸ ਕੇ ਠ ਉਰਨ ਥੀ।
ਤੇ ਮੇ ਕੇ ਇਤ ਇਤ ਤਾ ਸ ਅਵਧੁਤ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕੋ ਕਤਾ। ॥ ३
ਬ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵਧੁਤ ਮੇ ਨੇ ਜਾਨਾ ਥਾ ਨੁ ਤੇ ਰੇ
ਸੀ ਗਤ ਪਰਮਾਰ ਥ ਕੋ ਪਤੁ ਚਾ ਤੈ। ਸੋ ਇਰੁ ਰਮ ਮੇ ਗਾ ਮਿ
ਟ ਗਯਾ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਅਬ ਮੁਝ ਕੋ ਨ ਮ ਸਕਾਰ
ਤੈ। ਜਾਤਾ ਤੈ ਪੁਤਲਾ ਦਿ ਜਤਾ ਜਾਵੇ। ਮੇ ਤੀ ਤੈ। ਅਵਧੁ
ਤ ਕਤਾ ਅਬ ਨ ਤੀ ਜਾਤਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਤੁਝ ਕੇ ਪਰਮ ਤੀ ਸਦੇਖ
ਤਾ ਤੈ। ਪੁਤਲਾ ਕਤਾ ਕਾ ਗੀ ਨ ਤੀ ਤਉ ਤੀ ਸਕਤਾ ਤੈ। ॥ ४

८२
ਹਿਬਤਨਕਤਿਕਹਿਸਰੂਪਬਿਖੇਨਰੁਯਾਅਵਧੂ
ਜੈਸੇਆਇਆਥਾਏਸੇਤੀਗਯਾਨੇਮੇਤ੍ਰੇਤ੍ਰੀਨਜਾਣ
ਜੁਮੁਏਕੇਸੀਗਸੀਤਤੁਕਾਤੇਇਗਾਯਤੀਅਪਰੀਅਰੁਯ
ਸਮਾਏਅਤੇਤ੍ਰੇਕਤਾਤੇਰੇਉਪਦੇਸਤੇਮੇਮਕੀਨਿਆਈ
ਗਲਗਯਾਤੀਜਾਣਤਾਥਾਜੁਬੂਤੁਤੀਅਬਜੇਤਾਚੁਛ
ਤਾਤੋਨਤੀਪਾਵਤਾਅਰਨਤੀਜਾਨਤਜੁਕਉਨਤੀਅਬਕ
ਥਾਜਰੁਭਰਥਕੀਕਤੁਜੁਕਥਾਉਸਮਤਦਅਵਧੂਤਕੀਕੈਸੇ
ਤੀਜੇਮੇਜਾਨਤਾਜੇਸੀਗਤੇਰਾਅਗਨਕੀਨਿਆਈਜਲਾ
ਵਨਤਾਰਹੈਤਉਨਕਰਤਾਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇਮੇਤ੍ਰੇਸੀਗਸੀਤ
ਤੁਕਾਦਰਲੀਭੁਜਾਣਾਮੇਤੇਰੇਮਨਕੀਜਾਣੈਤੁੰਜੋਕਛੁ
ਕਹੇਤੈਂਸਭਕਪਟਪ੍ਰਪਚਿਤੈਪ੍ਰੀਤਿਸਰੀਰਅਸਰਕੀ
ਤਿਆਗਕਰਅਰਾਪਨੇਅਨਿਦਬਿਖੇਮਗਨਤਾਤੇਮੇ

ਕੇਅਬਅੰਸਪਿਥਮਕੋਪੁਗਨਕਰੁਤੁਤੀਅੰਸਮੇਅਵ
ਤਾਏ। ਜੋਪਿਥਮਏਵਤੀਦੁਤੀਏ। ਵਤਖਟਅੰਸਜੋਬਿ
ਸਪੁਗਾਣੁਏਉਸਕੋਖਟੇਅੰਸਬਿਖੇਏਕਬਿਸੁਏਆਦਿ
ਅੰਤਬਿਖੇਦੁਸਹਾਮਤਜਾਣਾ। ਕਾਏਤੇਪੰਚਮਤਾਰੂਤਅਰ
ਖਸੁਮਆਤਮਾਏ। ਤਾਂਤੇਯਤਿਨਾਮਹੁਪਜੋਦਿਸੁੰਮਾਨਏ
ਏਕਤੀਬਿਸੁਪੁਗਾਣੁਜਾਣਾ। ਅੰਸਪੁਥਮਸਮਾਤੀ॥ ੧॥

ਪਾਸਰੋਵਾਚਾ। ਪਾਸਰਕਤਾਏ। ਮੇਰੇਇਸਪੁਗਾਣੁਬਿਖੇਧ
ਰਮਸਾਸਤਲਿਖਾਏ। ਅੰਸੇਨਏਜੁਬਤਤੁਪਕਾਰਕੇਧਰ
ਮਸੁਨਕਰਪਰਤੀਤਾਅਪਨੀਕਾਤਿਆਗਕਰੇਗਵਤੀਧੀ
ਰਅਰਬਲੀਏਜੁਸਹੀਰਪਾਤਏਤਉਗੁਨਿਸਚੇਅਪਨੇਕ
ਤਿਆਗਨਕਰੇ। ਕਾਏਤੇਜੋਸਹੀਰਧਰਮਗਿਨਾਤੀਏ।
ਤਾਂਤੇਨਿਸਚਾਕਿਉਤਿਆਗੀਏ। ਨੇਮੇਰੇਦੁਤੀਅੰਸਬਿ

ਥੇ ਭਗਤਿ ਭਗਵੰਨ ਕੀ ਨਿਰੂਪਨ ਤੇ ਇਹੀ। ਜੁ ਕੋਈ ਭਗਤਿ ८੩
ਕਰੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ। ਅਰ ਜੇ ਭਗਵੰਨ ਤੇ ਬੇਖ ਤੇ ਸੇ ਬੰਧ ਮੋ ਪਰ
ਹੋ ਤੇ। ਨਿਰਭੈ ਤੇ। ਅਰ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਏਕ ਜੋਤ ਦੇਖਣੀ
ਯਤੀ ਮੁਕਤਿ ਤੇ। ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਹਿੰਨ ਜਨ ਦੁਆ
ਤੀ ਬੰਧ ਤੇ। ਗਿਆਨੀ ਵੀ ਤੇ। ਜੁ ਇਸ ਥਾਨ ਵਾਂਗ ਸਤ ਮੇਰੇ
ਇ। ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜੁ ਯਤ ਸੰਸਾਰ ਕ ਚੁਨੀ। ਸੁਪਨੇ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਤੇ। ਜੇ ਸੁਪਨੇ ਮੇ ਆਵੈ ਅਥਵਾ ਮੁੰਗਤਿ ਸੁ
ਕੇ ਜਲ ਸਮਾਨੇ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਉਨ ਸੀ ਬੁਧ ਕਰ ਸਤਿ ਜਾਨੀ
ਏ। ਸਰਬ ਸੀਤ ਤੁਕਤਾ ਤੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਸੰਸਾਰ
ਰਕਾਤਿ ਆਗ ਜੋਗ ਤੇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਕੋ ਸਤਿ ਬਿਖੇ ਨਿਸ
ਚ ਤੇ। ਆਪ ਕੋ ਸਹੀਰ ਮਾਨਾ ਤੇ। ਉਸ ਕੋ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸਣ
ਕਰਨ ਤੇ। ਅਰ ਨਰਕਾਇ ਸੀ ਸਹੀਰ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕੋ ਕ

ਤਤੈ। ਕਾਤੇਤੇਜੇਰੁਪੁਅਰਮਾਸਅਰਤੁਚਾਅਰਅਸਤ
ਸੈਰਗਰੁਆਮੀਦਗਵਿਸ੍ਵਾਅਰਮਲੀਨਤਾਕਾਏ। ਜਿ
ਸਕੇਅਨਕੋਯਾਸੈਤੇਤਤੈਵਤੀਨਰਕੀਏ। ਤੇਮੇਕੇਤੁਅ
ਪਨੀਚਾਤਨਾਸੇਅਸੇਕੁਟੇਝੁਪੇਸੇਪੜਾਏਂਕਿਸੀਸੂਕ
ਤਿਤੇਜੇਤੇਹੀਗਛਿਆਕਰੇ। ਤਾਂਤੇਪ੍ਰੀਤਿਸਰੀਰਅ
ਸਾਰਕੀਤਿਆਗਕਰਾਅਰਬਾਤਰਕੀਪ੍ਰਜਾਤਿਆਗ
ਜੇਨਰਕਤੇਕੁਟੇ। ਮੇਕੇਕਤਾਬਾਤਰਕੀਪ੍ਰਜਾਮੀਤਰਿ
ਕਾਗਿਅਨਦੇਨਕਤਾ। ਪਾਸਰਕਤਾਬਾਤਰਕੀਪ੍ਰ
ਜਾਵਾਲਾਤੁਚਾਦੇਖਤਾਏ। ਅਰਮੀਤਰਿਕਾਪ੍ਰਜਾ
ਹੀਸਰਬਅਤਮਾਜਾਨਤਾਏ। ਤਾਂਤੇਇਨਤੁਤੇਤੁੰਕਉ
ਨਏ। ਮੇਕੇਕਤਾਏਨੇਪ੍ਰਥਮਅਸਮੇਕਤਾਏਜਸਰ
ਬਾਬਿਸੁਏ। ਤਾਂਤੇਮੇਕਤੇਅਰਭੁਜਨਮਅਰਨਕੇਤੇ

ਕੰਪਦਾਨਤੇਮੇਰੀਗਛਿਆਕਰਾਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਪ੍ਰੀਤਿਸ ८੨
ਮੇਰਾਮਸਾਰਕੀਤਿਆਗਜੁਯੀਬੀਜਾਵਾਗਵਨ
ਕਾਏ। ਜੇਗੋਤੇਜੁਇਸਤੇਵੈਗਾਗਕਕਾ। ਜੁਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਤੇਇ। ਮੇਕੇਕਤਾਗਾਬੈਗਾਗਦੈਨਕਤਾਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਤਾਬੈਗਾਗਯਤਿਤੇਜੇਸੀਸਾਰਕੇਮਿਥਿਆਜਾਣਾ। ਅ
ਗਾਗਯਤਿਤੇਗੁਗਵਾਨਬਿਨਾਅਉਰਕਾਤੰਕਾਰਕਰ
ਨਾ। ਤਾਂਤੇਸਰੀਰਤੇਵੈਗਾਗਕਕਾ। ਅਰਭਜਨਗੋਬਿੰ
ਦਕਾਕਰਾ। ਮੇਕੇਕਤਾਵੈਗਾਗਬਿਨਾਤੀਸਰੀਰਤੇਵੈਗਾਗ
ਤੋ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਸਰੀਰਨਿਕਟਿਤੇਰੇਤੋ। ਅਰਮੇਅ ०
ਪਿਕਤਾਂਕਤਾਂਜਾਤਾਤੋ। ਯਹੀਚਿਤਚੈਤੰਨਤੋ। ਜਤਾਂਜਾ
ਤਾਤੋਚਿਤਾਸਾਥਤੈਕਿਸੀਸੋਮਿਲਤਾਨਤੀ। ਅਰਜੇਭ
ਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰਤਾਤੈਤਉਰੁਜਨਕੋਤਿਆਗਕਰ
ਸਤੰਮੁਠਉਰਜਾਤਾਤੋ। ਨਤੀਜਾਨਤਾਚਿਤਕਿਅਵਸ

ਤੇ। ਨਸਰੀਰਥਿਖੇਨਗੋਬਿੰਦਬਿਖੋ। ਅਰਸਰੀਰਕੀਪਾ
 ਲਨਾਕਰੇ। ਮਿਤਨਿਤਪ੍ਰੋਜਨਇਸੀਕੇਦੇਖਾਉ। ਮੇਨਾਜੇ
 ਸਰੀਰਤੇਮੁਕਤਿ। ਅਰਸਰੀਰਕੇਦੁਖਲਗੇਤੇਤਉ
 ਤਾਇਤਾਇਕਰਤਾ। ਅਰਏਕਅਵਰਅਚਰਜਤੇ
 ਜੁਸਾਗਸੀਸਾਰਯਾਤੇਪੁਰਨੇ। ਅਰਯਨਿਸਦਾਸੀਸ
 ਰਤੇਮੁਕਤਿ। ਤਤੇਸਰੀਰਮੇਰੇਸੀਗਤੇ। ਅਰਮੇਇ
 ਸਤੇਨਿਰਲੇਪਤੇ। ਜੈਸੇਅਕਾਸ^{ਸਦਾ}ਅਤਿਰਬਾਤਰਪਟ
 ਕੇਪੁਰਨੇ। ਅਰਨਿਰਲੇਪਤੇ। ਤੈਸੇਸਰੀਰਕੇਨਾਸ
 ਤੇਆਤਮਾਕਾਨਾਸਨੀ। ਸਦਾਏਕਸਾਉ। ਮੇਨਾਅ
 ਤਮਾਨਿਰੁਪਨਤੁਝਪੇਪਗਟਕੀਆਉ। ਤੁਭੀਆਤ
 ਮਨਿਰੁਪਨਕਤੁ। ਪਾਸਰਕਤਜੇਕਛੁਤੇਨਿਰੁਪਨਕੀ
 ਆਉਯੀਨਿਰੁਪਨਤੇ। ਅਰਆਤਮਾਨਿਰੁਪਨਵਤੁ
 ਤੈਭਗਤਿਸੀਜਗਤਿ। ਭਗਤਿਬਿਨਾਗਿਆਨਕੇਸਾਉ

॥ जे मे धि ॥ लखिना ॥ रगति अप नी रगद ॥ ८५
सरुप ॥ अ ब क बा ज र र र ब की सुहा ॥ ॥ ॥ ॥
क बा ज र र र ब की ॥ पू र ब न म धि ॥ ब न र र र
ज म न के उ ट धि ॥ ब न उ ट धि ॥ म आ के र बा ॥ ग टु दि न धि
आ न धि ॥ म ग न बा ॥ ऐ क दि न सि ॥ ध ब न धि ॥ ब न म
॥ म ग म ग ब न के सि ॥ ध ब न के रै ॥ ते र ग ॥ ऐ क र नी के
उ र र ते ब च ॥ नि क सा ॥ म र न र र र र ब के अ स र
ल नि क टि प र ॥ म म म बा ॥ ल न बा ॥ स र त ग ॥ म
र न र र र र ब धि ॥ आ न ते उ र ग ॥ म र दे बा ॥ न र
न बा ॥ ब च ॥ प र ॥ ऐ ॥ उ स ॥ स र ॥ र ॥ टी ॥ प र ॥ टी ॥ म र ॥
स र ॥ र ॥ र ॥ म ॥ ली ॥ आ ॥ म र ॥ र ॥ न ॥ स ॥ म ॥ सी ॥ पी ॥ ति
ब न ॥ टी ॥ न ॥ र ॥ म ॥ र ॥ धि ॥ आ न ॥ म ॥ र ॥ र ॥ प ॥ र ॥ म र ॥

ਸਕੇ ਪਾਲਨੇ ਮੈ ਮਗਨ ਥਾ ਏਕ ਦਿਨ ਜ ਤੁਰੁ ਰਥ ਅਪ
 ਨੇ ਅਸਤਲ ਤੇ ਰਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕੋ ਗਯਾ ਅਰਤ ਹਨ ਕਤੀ
 ਭੁਗ ਗਯਾ ਜਬ ਜ ਤੁਰੁ ਰਥ ਅਯਾ ਏਖੇ ਤਉ ਤਹ
 ਨਹੀ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪਛਤਾਯਾ ਜੁ ਸੁੰਦਰ ਤਹ ਤਾ ਥਾ ਯਾ
 ਥਾ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਤਾਂ ਗਯਾ ਉਸ ਬਿਖੇ ਮੇਰੀ ਕਿਉ ਕਰ
 ਬੀ ਤੇਰੀ ਏਸੀ ਬਾਸਨਾ ਬਿਖੇ ਸਹੀ ਰਕਾਤਿ ਆਗ
 ਰਯਾ ਅਰਤ ਹਨ ਕਾਜਨ ਮਧਾਯਾ ਅਰਬਨ ਬਿਖੇ ਇ
 ਤਹ ਨੇਲਾ ਗਾ ਪਰਬੀ ਜਗਿ ਮਾਨ ਅਰਧਿ ਮਾਨ ਕਾ
 ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਨ ਥਾ ਗਯਾ ਏਕ ਦਿਨ ਉਸ ਮਨ ਬਿਖੇ
 ਆਈ ਜੋ ਪੁਰਬ ਜਨ ਮ ਬਿਖੇ ਮੇਤ ਪਸੀਥਾ ਅਰ
 ਬਤ ਮ ਕੇ ਪਿਆ ਬਿਨ ਏਕ ਸੁਆਸ ਭੀ ਅਚੇਤਨ ਥਾ
 ਪਰਯਤਿ ਤਹ ਨ ਕਾਜਨ ਮ ਅਰਬਨ ਬਿਖੇ ਬਿਤਾਰਨ
 ਅਰ ਮੁਲਕੀ ਮਧਾਪਤ ਤਹ ਨ ਕੀਧੀ ਤਿਤੇ ਤੈ ਤਾ ਤੇ ਤੇ

ਗੱਲੋਂ ਪ੍ਰੀਤਿਕਿਸੀ ਸੋਨਕਰੋ। ਬਤੁਤੁ ਜਮਨਾ ਕੇਤੀਰ ८੬
 ਪਰਾਮਾਇਕਰ ਸਗੀਰ ਕਾਤਿ ਮਾਗਕੀ ਮਾਮਾ ਮਰਬ
 ਤਮਦੁ ਕੇਗਿ ਤਜਨ ਮਲੀ ਮਾਮਾ ਜਬਦੇ ਦਰਖ ਕਾਰੁ ॥
 ਪਿਤਮਾਤਾ ਭਾਈ ਜੇਤਾ ਬੁਲਾਵੈ ਬੋਲੈ ਨਹੀ। ਐਸੇ
 ਹੀ ਚੁਪ ਬਿਖੇ ਨਉ ਦਸਵਰਖ ਬੀਤੈ। ਤਬ ਪਿਤਾ ॥
 ਨਾਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੀ ਗਾਮ ਮਰ ਮੁਕਤੈ। ਮਰ ਕਛੁ ਕਾਮ
 ਕਤ ਤੇ ਬੇਨ ਥਾ ਕਰਤਾ। ਮਰ ਮਾਪ ਸੋ ਮਗਨ ਥਾ। ਜ
 ਬਭਾਈ ਉਦੇ ਖਾਜ ਰੁਭਰ ਥਾ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਕਾਨਹੀਏ
 ਕਦਿ ਨ ਬਨ ਕੀ ਕਾ ਕੇਨ ਮਤਿ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲੇ ਗਏ।
 ਮਰ ਉਨ ਕੇ ਖੇਤੀ ਬੀਚਾ ਤਾਜੁ ਉਸ ਕੇ ਜਲ ਦੇਵੈ।
 ਪਰ ਬੀਧ ਜਲ ਕਾ ਛੂਟਾ ਤੁ ਮਾਥਾ ਜੇਤਾ ਉਦ ਮਕੀ ਮ ॥
 ਨਲ ਕੇ ਬੀਧ ਨ ਪੜਾ। ਬਤੁਤੁ ਮਾਪ ਸਬੀਚ ਮਿ

ਸਕਰੀ॥ ਜੁਇਸਜੜਕੁਰਥਤੇਕਾਰਜਕਛੁਤੇਤਾਨੀਤੰ
ਤੇਉਸੀਕੋਬੰਧਕੀਠਉਰਡਾਲਕਰਉਪਰਮਾਟੀਡਾ
ਲੀ॥ ਅਰਥੇਤੀਕੋਜਲਚੜ੍ਹਾਇਕਗਰਿਤਕੋਆਏ॥
ਅਰਜਕੁਰਥਅਪਨੇਮਨਮੈਕਛੁਨਜਾਨਾਏ
ਨੇਨੜਵਾਂਕੇਨਗਾਨਬੇਬਨਕਾਕਉਤਕਦੇਖੇਥਾ॥ ਅ
ਰਜਾਉਸਦੇਸਕਾਵਰਥਕੇਵਰਥਏਕਮਾਨੁਖ
ਭਵਾਂਨੀਕੇਦੇਤੇਰਬਲਦੇਤਾਥਾ॥ ਅਰਕੁਛਤਾਥਾ
ਜੇਕੋਉਮਾਨਖਥੋਪਗਤਾਥਾਏਪਰਨਪਾਯਾ॥
ਥਤੁਰਏਕਦਿਨਸਿਕਾਰਕੋਨਿਕਸਾ॥ ਅਰਜਤਾਜ
ਕੁਰਥਥਾਤਾਤਾਂਆਯਾ॥ ਅਰਦੇਖਾਜੁਏਕਪੁਰ
ਖਦੇਵਬਲਪੁਸੁਜਲਕੇਬੰਧਬਿਖੇਦਬਿਆਤੁ
ਆਏ॥ ਉਤਾਂਸੋਜੜਕੁਰਥਕੋਨਿਕਸਕਰਪੁਛਾ

ਤੁੰ ਕਉ ਨ ਤੇ। ਜਤੁ ਰਗ ਬਉ ਤਰਨ ਦੀਆ ਤਬ ਗਾਯਾ ॥
ਨਤੁ ਤਾ ਬਬਾਂਧ ਕਰਉ ਸਕੈ ਰਵਾਂ ਨੀ ਕੇਦੁਆਰੇ ਲੇਗਾ ॥
ਅਰਚਾ ਤਾ ਜੁਖੰਡੇ ਸੇ ਬਲ ਕਰੈ। ਦੇਤੈ ਤੇ ਸਬ ਦੁਆ ॥
ਅਰਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਈਆ ਅਰਗਾ ਜਾ ਕੇ ਵਹ ਜਤ ਰਈ
ਅਕਤਾਰੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਜੋਇ ਸਕੈ ਬਲ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਲਿਆ
ਇਆ ਤੇ। ਇਸ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਤੈ। ਜੇਚਾ ਤੈ ਤਉ ਮੇ
ਅਰਤੁ ਦੇ ਨਤੁ ਨ ਰਹੈ। ਰਜੇ ਜਤੁ ਰਗ ਬਕੈ ਕੋਰ ਦੀਆ
ਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਕ ਸਕਰ ਬਨ ਕੋ ਗਾਯਾ। ਅਧ ਮਾਰਗ ਵੇਏ
ਕਰਾ ਜਾ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਕਪਲ ਮੁਨ ਪ
ਤਿਜਾ ਤਾਥਾ। ਅਰਦੇ ਕੇਤ ਕਤਾਰੇ ਗਕਰ ਮਾਰਗ ਮੇਰ
ਤਿਗਏ। ਗਾਜ ਨੇ ਦੇਖਾ ਜੋ ਦੇ ਕਪ੍ਰਥ ਬਲ ਪ੍ਰਸੂਮਾ
ਰਗ ਮੇਜਾ ਤਾ ਤੈ। ਕਤਾਇ ਸੇ ਲੇਆ ਵਹੁ। ਅਰਬਾਂ ਮ

ਦੇਵਗੀਉਤਾਂਬਨਬਿਖੇਥਾਦੇਨਤੁਕੇਲਿਆਕਰਸੁਖਪਾ०
 ਲਉਨਕੇਕਾਂਧਪਰਦਈ॥ਦੇਨਤੁਉਠਾਇਕਰਲੇਚਲੇ
 ॥ਪਰਸਰੀਰਕੀਸੁਧਨਥੇਗਾਖਤੋ॥ਜੇਤਾਗਾਜਾਕਤ०
 ਥਾਥੇਗਾਹੀਚਲੇਕਛੁਨਕੇਜਨਤੋ॥ਕਬੀਚਲਤੇਥੇਕ
 ਬੀਖਵੇਤੋਹਤੋਥੇ॥ਗਾਜਾਇਸਬਾਤਤੇਅਚਰਜਮਾਨ
 ਰਯਾ॥ਮੁਖਤੇਇਕੋਕਠੇਰਬਚਨਕੇਅਰਦੁਖਦੀਆ
 ॥ਪਰਇਨਕੇਮੁਖਪਰਅਪਰਸੀਨਤਾਨਆਈ॥ਤਾਂਤੇ
 ਇਨਕੀਬਿਰਥਾਸਮਝੈਜੁਕਉਨਤੋਂ॥ਤਾਤਕਾਲਸੁਖ
 ਪਾਲਤੇਉਤਰਾ॥ਉਨਕੇਦਰਸਨਦੇਖਕੋਰਤੀਕਾਰਗਾ
 ਅਰਸੁਖਪਾਲਕਾਤਿਅਗਕਰਬੇਨਤੀਕਰਤਰਯਾ॥
 ਜੁਮੇਦੇਖਤਾਉਤੁਮਸੀਤੁਤੋ॥ਨਿਤਪ੍ਰੇਜਨਤੁਭੁਕੇਦੁਖਦੀ
 ਆਤੇਮੁਖਪਰਖਿਆਕਰਤਾ॥ਜੜਭਰਥਕਤਾਤੁਭੁਪ

ਰਕਉਨਿਖਿਆਕਰੇਗਾਤਮਾਰੇਕਾਧੋਉਪਰਸੁਖਪਾਲਦੇ
ਨੇਕਰਤੇਨੇਪਾਪਮਾਨਾਏਸੇਬੋਤਜਸੁਖਪਾਲਕਾਕੀਧਿ
ਉਪਰਅਰਕਾਂਧਿਉਕਾਕਾਟਪਰਅਰਕਾਟਕਾਗੋਰਿਉ
ਪਰਅਰਗੋਰਿਉਕਾਚਰਨੇਪਰਚਰਨੇਕਾਪ੍ਰਿਥੀਵੀਪ
ਰਤਾਂਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇਪ੍ਰਿਥਮਾਕਰਾਇਤੇਗਾਜਾਤੇਨੇਅਥਿ
ਆਸਮਝਾਤੇਜਮੇਸੁਖਪਾਲਪਰਚੜ੍ਹਾਤੇਕਿਸਕਾ
ਗਨਤੇਸੁਖਪਾਲਲਕੜੀਕੀਅਰਲਕੜੀਬ੍ਰਿਛਕੀ॥
ਤੁਝਕੋਲਜਾਨਤੀਆਵਤੀਜੁਬਿਰਛਪਰਚੜ੍ਹਾਤੇ॥ਅ
ਰਕਤਾਤੇਸੁਖਪਾਲਪਰਚੜ੍ਹਾਤੇਤਬਰਾਜੇਕਤਾਤੇਜ
ੜਕਰਥਤੀਕਾਰਤੇਕੈਸੇਛੁਟੇ॥ਜਰੋਰਥਕਤਾਤੀਕਾਰਤੇਤਬ
ਛੁਟੇਜੈਸੇਸੁਖਪਾਲਪਰਬੋਠਾਤੇ॥ਅਰਸੁਖਪਾਲਤੁ
ਝੁਤੇਕਿਨਤੇ॥ਤੇਸੇਜਾਨਜੁਸਹੀਰਮੇਬੋਠਾਤੇ॥ਅਰਸ
ਹੀਰਤੁਝੁਤੇਕਿਨਤੇ॥ਰਾਜੇਕਤਾਜੇਮੇਸਹੀਰਤੇਕਿਨਤੇਤ

ਉਕਉਏ। ਜਤਰੁਰਬਕਤਾਤੁੰਦੀਤੈਜੋਕਰਿਤਾਤੈਮੈਕ
 ਉਏ। ਗਜਾਤੁਸੀਰੁਯਾ। ਜਤਰੁਰਬਕਤਾਤੈਸਰਦੁਲ
 ਕਥਾਰੁਰਅਰਨਿਦਾਖਕੀਤੁਏਕੋਸੁਵਨਕਰਾਵੇਤੈ। ਰੁ
 ਰਬਤਮਾਕਾਪੁਤੈਕਦਿਨਾਅਸੁਮਸੇਉਠਕਰਨਿਦਾਖ
 ਕੇਦੇਖਏਕੋਆਇਆ। ਅਰਨਿਦਾਖਦੇਸਤੈਸੁਵਰਖ
 ਤੇਰੁਕਾਸੇਵਕਥਾ। ਰੁਉਰਤੇਉਠਿਖਤੁਰੁਆ। ਅਰ
 ਸਾਸਤਜਗਪੁਜਾਕਰੀ। ਅਰਉਚੀਠਉਰਬੈਠਾਯਾ। ੧੧
 ਅਰਬੈਨਤੀਕਰੀਕਿਤੇਮਹਾਗਜਨਅਗਿਆਕਰੀਏ
 'ਰੁਕਗਮੁਏਕੋਇਛਾਮੀਠੈਰੋਜਨਕੀਤੈ। ਨਿਦਾਖ
 ਇਕੀਕੋਕਗਾ। ਇਸਤੀਰੋਜਨਚਾਰਪਰਕਾਰਕਾਲੇ
 ਮਾਏ। ਜਬਰੋਜਨਕਰਚੁਕਾਤਬਗਾਜੇਦੋਨਹੁਤਾ
 ਬਜੋਰੁਕਰਪੁਸਨਕੀਆਤੇਪੁਰੁਅਪਾਏਤੈ। ਤਬ

ਰੂਰੁ ਕਤਾ ਤੇਗਾ ਜਾ ਛੁਪਿਆ ਭੋਜਨ ਖਾਯਾ ਅਰਾਮੁ ॥
 ਈ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਛੁਪਾ ਅਰਾਮੁ ਪਾਵਨੁ ਦੇ ਨੇਨਤੀ ॥
 ਉਨੁ ਛੁਪਾਯਾ ਤਿਥੈ ਜਬ ਤਤੁ ਅਗਨ ਕਾ ਚਾਤਨ ਭੋਜ
 ਨ ਖਾਵੇ ਏਕੀ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਥਵੀ ਕੇਤਤ ਪਰਉ
 ਸਨਤਾ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਜਬ ਭੋਜਨ ਖਾਵਤਾ ਤੈ ਅਪਾਵ
 ਤਾ ਤੈ ॥ ਯਤਿ ਸਰਬ ਧਰਮ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੈ ॥ ਮੁਝ ਕੇ ਛੁਪਾ ਸੇਰਿ
 ਆਪੋ ਜਨ ਤੈ ॥ ਨਿਦਾਖ ਪੁਛਾਤੁ ਮਕਤਾਂ ਹੁਤੇ ਤੈ ॥ ਅਰ
 ਕਤਾਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਰੂਰੁ ਕਤਾ ਅਕਾਸ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਰਬ ਦਿ
 ਆਪ ਕੀ ॥ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਨਤੀ ॥ ਦੇਸ
 ਅਰਕਾ ਲਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਤੂੰ ਅਰਸਰ ਬਨਤੀ ਤੈ ॥ ਏਕੇ
 ਤੈ ॥ ਤੇਗਾ ਜਾ ਸਾਧਨ ਸਮਤਾ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਤੈ ॥ ਤੇ ਨਿਦਾਖ ਸ
 ਰਬ ਬਿਖੇ ਏਕ ਪੁਰਖ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰਜੇ ਪ੍ਰਭੈਂ ਵਤੁ ਪੁਰ
 ਖ ਕੇ ਸੇ ਤੈ ॥ ਅਰਮੇ ਕਉ ਦੁਤੈ ॥ ਜਾਣਨੁ ਵਤੁ ਸਰਬ ਦਿਆ ॥

ਪਕਤੁੰਤੀਤੈ॥ ਏਤਵਚਨਕਤਕਰਅਪੇਨਅਸ੍ਰਮਗ
ਯਾ॥ ਅਰਕੇਤਕਅਉਧਬਨਬਿਖੇਬੀਤਾਇਕਰਿਬੁ
ਤੁੜਅਸਾਇਆ॥ ਅਰਨਗਰਤੇਬਾਤਰਬੈਠਾ॥ ਅਰਨਿ
ਟਾਖਕੋਖਬਰਪਤੁਚੀ॥ ਜੁਰੁਰੁਆਯਾਤੈ॥ ਨਿਦਾਖ
ਬੋਗਤੀਆਇਕਰਬੇਨਤੀਕਰੀਜੁਗਰਬਿਖੇਚਲੀ
ਏ॥ ਰੁਕਤਾਨਗਰਅਰਗਜਾਅਰਪਰਜਾਮੇਨਕ
ਬੀਦੇਖੀਨਤੀਤਾਂਤੇਤੁੰਦਿਖਲਾਇ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਮੇ
ਗਜਾਨੋ॥ ਏਤਨਗਰਅਰਪਰਜਾਮੇਰੀਤੈ॥ ਅਰਤਸ
ਤਮੇਰਬਰੇਚਰਨਕੋਰੈ॥ ਰੁਕਤਾਯਹਿਰਥਤਸਤਪ
ਰਜਾਨੇਰੁਕੇਖੋਲਵੇਤਕਰੈਜਬਨੇਤਮੁੰਦੇਤਬਕਛੁ
ਨਥਾ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਸਭਪਰਿਪ੍ਰਗਟੈਜਮੇਤਸਤ
ਪਰਚਰਨਾਤੈ॥ ਰੁਕਤਾਉਪਰਅਰਤਲੇਮੇਨਤੀਦੇਖ

ਤਾਨਿਦਾਖਤਸਤਤੇਉਤਰਕਰਗੁਰੁਕੇਚਰਨੇਪਰਪੜਾਅ ੯੦
 ਰਕਤਾਤੁਮਾਮਚਰਜਤੋਤੁਮਾਗੀਦਿਸ੍ਰਮੇਰੇਦਨੀ। ਅਰ
 ਮੁਝੁਕੇਮਨਕਰਗੁਰੇਦਤੇ। ਜਉਨਉਪਾਵਕਰਮਾਤਮਾਕੇ
 ਪਾਵੈਸੋਮਾਗੀਮਾਕਰੇ। ਰੁਭਕਤਤੇਰੇਉਪਦੇਸੀਕੇ
 ਬਤੁਤਮਾਇਆਤੋ। ਤੁਮੁਝਸੋਤਿਤਕਕਰਮਗਨਿ
 ਕਟਿਮੇਰੇਗੁ। ਤਉਨਿਰਮਤੋਤਿ। ਯਹੀਉਪਦੇਸਤੋਜੇ
 ਏਕੀਪਕਮਾਰਬਰੂਪਮਾਤਮਾਜਾਣਾ। ਨਸਾਰਗੁਤ
 ਤੋ। ਏਤਾਬਚਨਕਤਿਕਰਮਪਏਮਾਸੁਮਕੋਗਯ ੦
 ਮਗਨਿਦਾਖਤਸਦੇਤਬਿਖੇਲੀਨਰੁਯਾਸਰੁਮਾਨੁ
 ਖਤੁਅਰੁਸੁਉਬਿਖੇਦੇਖਏਗਾਮਰੇਦਾ। ਕਿਏਤਸਰ
 ਬਰੂਪਮਰਮੇਏਕੀਅਦਤੀਤੋ। ਮਾਤਮਸਰੂਪਾਤ ੯੧
 ਬਜਰੁਰੁਭਕਤਾਗਾਜਾਕੇ। ਮੇਸੇਤੀਤੁੰਭੀਜਾਣਾ। ਨੁਆ
 ਤਮਬਿਨਾਮਉਕੇਈਨੀ। ਜਿਸਕੋਯਤਿਗਿਆ

ਨੇਤੈ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਨਿਸਚੈ ਸਰਬ ਵਹੀਤੈ ॥ ਪਰਗਟ ਬਿਖੇ ॥
ਅਰੁ ਪਾਅਨ ਕਰੁ ਸਤੈਤੈ ॥ ਪਰਗਿਆ ਨਕੀਦਿ ਸੁਬਿਖੇ
ਦੇਕਹੀਤੈ ॥ ਜੇ ਸੇਜ ਲਬਿਖੇ ਤਰੀਗਤੇ ॥ ਅਦਿਲੇ ਕਰਿਅ
ਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਸੁਆਵ ਤੈਤੈ ॥ ਪਰ ਨਿਸਚੈ ਜਲਤੀਤੈ ॥
ਤੈਸੇ ਨਾ ਅਰੁ ਪਦੇਖੇ ਸੁਨੇਵ ਬਿਖੇਤੈ ॥ ਮੂਲ ਸਰਬ
ਦੇਕ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ॥ ਰੇਗੀਦਿ ਸੁਬਿਖੇ ਇਸਕਾਰਨ
ਤੇਰੇ ਦਤੈ ॥ ਜੁਤੇਗੀ ਬੁਧ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਬਿਖੇ ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦਿ
ਸੁਆਵਤਾ ॥ ਤਾਂਤੈ ॥ ਸੇ ਮਤ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰਜਾਣੁ ਜੁਏ
ਕਾ ਆਤਮਤੈ ॥ ਯਹਿ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮਤੈ ॥ ਅਦਿਲੇ ਚੀਟਿ
ਪ੍ਰਜੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸਕਾਰੈ ॥ ਅਰਵੁ ਕਉਨਤੈ ॥ ਮੇਅ
ਰਤੁ ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਸੀਸਾਰ ਵਹੀਤੈ ॥ ਮੇਸਾ ਅਰੇ ਦਤਾ
ਣਕਰੇ ਦਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰੁ ॥ ਅਰ ਪਰ ਮਾਰਕ
ਬਿਖੇ ॥ ਦਿਸੁਕਰੁ ॥ ਜੁਆਤਮਾ ਅਕਾਸਕੀ ਨਿਆਈ

ਸਰਬਦਿਨੁ ਪਾਪਕਰੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਯਹਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ॥ ੨੯ ॥
 ਅਚਿੰਤ ਸਰੂਪ ਕਉ ਪਾਯਾ ॥ ਜੜਭਰ ਬਗਾਨੇ ਕੇ ਅੰ
 ਸਾਉ ਪਦੇ ਸਕਰ ਕੇ ਉਸਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਮਿਧਕੀ ॥ ਅ
 ਰਗਾਜ ਸੁਖ ਪਾਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਬਨ ਕੋ ਗਯਾ ॥ ਅ
 ਰ ਅਵਧੁਤ ਰਯਾ ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਸੰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੀ
 ਯਾ ॥ ਅਰ ਜੜਭਰ ਬਤੁ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਇਕ ਗਿਰਤ ਕੋ ਯਾ
 ਯਾ ॥ ਅਰ ਗਾਈਉ ਨਿਬਤੁ ਤਲਤਾ ਮੁਸਾਕੀ ਸਾਸਨਾ
 ਕਰੀ ॥ ਪਰ ਜੜਭਰ ਬਕਯਨ ਜਾਨਤ ਰਯਾ ॥ ਜਬ
 ਪਿਤਾ ਦੇਖਿ ਉਸਕੇ ਦੁਖ ਦੇ ਤੇ ਤੇ ਦਿਵਰ ਜਤ ਰਯਾ ॥
 ਜਉ ਮੁਖੁ ਤੇ ਤਉ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਕਾ ਤੇ ਕੋਇ ਸੰਮਰ
 ਤੇ ਤੇ ॥ ਉਨਤੁ ਕਤਾ ਪਥਰ ਅਰ ਲੋ ਤੇ ਕੀ ਨਿਗਾਈ
 ਤੁਸੀ ਤੇ ਇਸਕਾਰਨ ਤੇ ਇਸਕੋ ਸਾਸਨਾ ਜੋਗ ਤੇ ॥

ਪਿਤਾਕਤਾਤਉਰੀਸਾਸਨਾਜੋਗਨਤੀ॥ਪਿਤਾਮਾਪ
ਨੀਠਉਰਤੇਉਰਕਰਪੁਰਕਾਤਾਥਪਕਰਕਰਅਪਨੀ
ਠਉਰਬਿਖੇਲੇਆਇਆ॥ਅਰਉਸਕੇਸਿਰਪਰ
ਤਾਥਛੇਗਾ॥ਅਰਪੁਰਾਤੇਪੁਰਵਚਨਕਿਉਨਤੀਕ
ਰਤਾ॥ਅਥਵਾਕਾਲਤੇਭੈਕਰਤਾਤੇ॥ਐਤੁਸੁਕੇਜੋਗੀ
ਦੇਖਤਾਤੇ॥ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਵਹੀਜੋਗੀਤੇਜਿਸਕੇਦੁਖ
ਸੁਖਏਕਸਮਾਨਤੇ॥ਕਹੁਦੇਖਾਮੇਇਸਸੰਸਾਰਤੇਕੋ
ਸੇਪਾਰਪਰੇ॥ਅਰਜਬਮੇਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਕ
ਰੇਗਾਤਬਗਯਾਬਿਖੇਜਾਇਕਰਮੇਰੇਪਿੰਡਕਰੇਗਾ
॥ਤਬਜਤੁਰਥਉਰੁਰਕਛੁਨਦੀਆ॥ਅਰਵ
ਹੁਜੁਕਤਾਰਸੁਖਪਾਲਕੇਥੇਉਨਤੁਉਸਕੇਕਤਾਜੁਰ
ਜੇਤਮਾਰੇਕੇਬੋਗੀਇਸਨੇਨਿਰਬਾਨਕੀਆ॥ਜੇ

ਅਵਧੂਤੋਇਕਰਿਬਨਕੋਗਯਾਤੋ॥ ਤਬਕੁਮਹ ੬੨
 ਕਤਾਮੇਕੋਸੇਮੁਕਤਿਤੋਵੋ॥ ਜਹਰਗਥਵੇਖਾਜੁਅਬ
 ਬੰਬਨਕਰਨਾਜੋਗਾਤੋ॥ ਤਸਾਤਬਪਿਤਾਜਨਜੁਬੁਧਵ
 ਨੇਤੋ॥ ਬਤੁਰੁਦਨੁਕੀਆ॥ ਤਬਪਿਤਾਪ੍ਰਸਨਕੀ
 ਕੁਆਜੁਰੇਵਾਅਰਤਸਵਕਾਤੇਤੇਤੋ॥ ਤਬਜਹਰਗ
 ਬਉਤਰਦੀਆਰੇਵਾਇਸਕਾਰਵੇਜੁਸਿਆਨਪਤੇ
 ਕਛੁਨਪਾਯਾ॥ ਬਤੁਰੁਬੇਦਾਅਰਸਾਸਤਪਵੇਅ
 ਰਪੀਰਤਿਭਯਾ॥ ਪਰਪਾਰਿਮਾਰਥਕਾਖੋਜਨਪਾਇ
 ਆ॥ ਅਰਤਸਵਾਇਸਕਾਰਨਤੇਜੁਰਗਮਦੁਸੈਤ
 ਕਾਨਿਵਰਤਰਯਾ॥ ਪਰਤੇਪਿਤਾਤੁਭੁਕੋਤਸਵੇਰੇ
 ਮੇਰੇਸਿਉਵਿਆਪ੍ਰੇਜਨਤੋ॥ ਬ੍ਰਹਮਵਕਤਾਜੁਯੀ
 ਪ੍ਰੇਜਨਤੇਜੁਮੇਰੀਤ੍ਰਿਸਾਨਿਵਰਤਤੇ॥ ਜਹਰਗਥ
 ਕਤਾਜੋਗਕਰਾ॥ ਅਰਪ੍ਰਾਣਾਯਾਅਕਰਾ॥ ਜੋਤ੍ਰਿਸਾਨਤੇਇ ॥

ਪਰਏਕ ਅਨਾਤਮ ਜੋਗੀ ਤੈ ਏਕਾ ਮਾਤਮ ਜੋਗੀ ਤੈ ॥ ਧਿ
ਤਾਕਤਾ ਦੇ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੁ ॥ ਜ ਕੁ ਕੁਰਖ ਕਰਤਾ ਯਨ ਸ
ਰੀਰ ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰਚਾਤ ਤਾ ਤੈ ਪਰਮਾਰਥ ਪਾਵੈ ਸੇ
ਅਨਾਮ ਜੋਗੀ ਤੈ ॥ ਕਤੇ ਤੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਅਰਸਰੀਰ ਕੇ ਕਰ
ਮ ਦੇ ਨਤੁ ਮਿਥਿ ਅਤੇ ॥ ਅਰਜੇ ਮਿਥਿ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
ਤੇ ਕਬ ਸਾਚ ਤੇ ਤਾ ਤੈ ॥ ਅਰਜੇ ਅਨਾਤਮ ਤੇ ਕਰੁ ਸਿਧ
ਨੀ ਤੇ ਤਾ ॥ ਅਥਵਾ ਸਰੀਰ ਚਿਰੰ ਕਲਰੇ ਪਰਸਰੀ
ਰਤੇ ਵਿਆਪੇ ਜਨ ਤੈ ਮੇ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਕਲੇ ਪ੍ਰਕ
ਰਜਾਵੈ ਤੈ ॥ ਪ੍ਰਬਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਚਿਤਗਾਥੇ ਤੈ ॥
ਪਰਇਨ ਤੇ ਕਰੁ ਪਰਮਾਰਥ ਨ ਦੇਖੇ ॥ ਤੁਮੈ ਸਾਜੇ ਗ
ਕਰਜੇ ਬਿਨਾ ਮਾਤਮਾ ਜੁ ਸਾਰ ਰੂਤ ਤੇ ਨ ਦੇਖਾ ॥ ਅ
ਨਜਾਣਾ ਕੈ ਸਾਤੈ ਮਾਤਮਾ ਚੈ ਤੈ ਨ ਤੈ ਅਰਗਿ ਮਾਨ
ਰੂਪ ਤੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰ ਤੈ ॥ ਅਰਇਸ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰ

ਰਕਾਤਿ ਮਾਗ ਕਰਾ ॥ ਜੋ ਮਾਤਮ ਜੋ ਗਯਤਿ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪਿਤਾ ॥ ੬੩
 ਦਸੁ ਭੁਯਸੁ ਭੁਕਾ ਦਿਸੁ ਤੇ ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜਾਮਾ
 ਤਮਾ ਅਰੁ ਦਤੈ ॥ ਪਿਤਾ ਕਰਤਾ ਮੇਧਾ ਪੀਕੈ ਸੇ ਮਾਤਮ ਜੋ ਗੀ
 ਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਰਤਾ ਮਾਗੇ ਮਰਾ ਅਬਤੀ ਨਿਕਾਸ
 ਨਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਪੀ ਪੁੰਨੀ ਕਿਉ ਤੇ ਤੈ ॥ ਤੇ
 ਮਾਦਿ ਮਰਮੁ ਤਕੈ ਕੋਈ ਨਤੀ ਜਾਣਤਾ ॥ ਪਿਤਾ ਕ
 ਰੁਇ ਸਕਾਰਨ ਕਤਿ ਤਾ ਤੇ ਜੀਵਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਰਤਾ
 ਸਾਚੁ ਤੁੰ ਜੀਵਤੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਹੀਰ ਜੀਵਤੈ ॥ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ
 ਮਤੇ ਕਿਆ ਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਤਾ ਜੀਵ ਬਿਖੇ ਵਰਨਾ ਮਾ
 ਸੁ ਮਾ ਕਿਆ ਕਤੈ ॥ ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਰਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੋ ਜੀਵ ਬਿ
 ਖੇ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਨੀਤ ਉਪਾਧ ਪੁੰਨ ਕਤਾਂ ਤੈ ॥ ਜਬਤ
 ਕਜਾਨਤਾ ਤੈ ॥ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਤੇ ਤਬ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬੀਚ
 ਰਤਾ ਤੈ ॥ ਨਬੁ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਾਥਿ ਮਾਥੈ ਤਉ ਧਰਮਾ

ਧਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਤਾ ਜੋ ਦੁਹਨ ਅਸੁ ਮਿਥਿ
ਅਠੈਂਤ ਉਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਕਰਮ ਜੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਤੇਏ ਉਨ
ਕਾਰੋਗ ਕਿਸ ਕੋਏ॥ ਜੜੁਰੁ ਰਥ ਕਰਤਾ ਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਕਰ
ਮ ਜੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਤੇਏ ਸੋ ਤਉ ਉਸ ਕੋ ਅਗਨ ਬਿਖੇ ਜਲ
ਯਾਇ ਸਤੇ ਵਿਸੇਖ ਕਿਆ ਸਾਸਨਾਏ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਰੁ
ਅਸੁਰੁ ਕੀਆ ਥਾਸੋ ਜਲਾ॥ ਅਰੁ ਦੁਹਨ ਅਸੁ ਮਤੇਅ
ਤਮਾਨਿ ਆਗਾਏ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਰੁ ਅਸੁਰੁ ਤੇ ਕਿਆ
ਭੈਏ॥ ਯੋਗੈ ਜੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਰੁ ਸਤਾਰੁ ਤੇ॥ ਪਿਤਾ
ਕਰਾ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈ॥ ਸਦਾ ਜਗਿ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰੁ ਤੁੰਕ
ਤਤਾਏ ਕਛੁ ਨਹੀ॥ ਜੜੁਰੁ ਰਥ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜਗ ਕਰ
ਤਾ ਕੈ ਜਾਣਾ॥ ਪੀਠੇ ਜਗ ਕਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ
ਮੇਏ॥ ਜੜੁਰੁ ਰਥ ਕਰਤਾ ਤੁੰਕ ਉਨਏ॥ ਸਰੀਰ ਅਥਵਾ
ਜੀਵਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਰਤਾ ਯਤਿ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਣੁ॥

ਨਰਕਰ ਖੁਕਤਾਨੁ ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਵਰਨ ਅਸੁ ਮਨਤਿ ੮੪
ਤਉ ਸਰੀਰ ਕਤਾਂਤੈ ਕਿਉ ਕਤਿ ਤਾਹੈ ਜੁ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁਤੈ॥
ਤੁੰਚਾਤਨਾ ਸੁਰੁ ਅਸੁ ਭਕੀਤਿ ਆਗ ਕਰਾ ਅਰੁ ਭਨ
ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਕਰੁ ॥ ਅਰੁ ਚਿੰਤਨ ਕਰੁ ॥ ਪਰ ਚਿੰਤਾ ਤਬ ਮਿ
ਟੈ ਜਬ ਜਾਨੈ ਮੇ ਸਰੀਰ ਨਹੀਤੈ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਤੈ ॥ ਜਬ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਤੈ ਤਬ ਤੁੰਗੋਬਿੰਦ ਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਗੋ
ਬਿੰਦ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਨਹੀ ॥ ਯਾਤਿ ਆਤਮ ਬੁਧ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪਿ
ਤਾ ਅਬ ਤੇਰੇ ਪਿਰ ਕਉ ਗਯਾ ਕਉ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਮੈ ਤੇ ਗਾਪੁਤ
ਨ ਤੈ ਵੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਗਨਾ ਸਹੁ ਆਤੈ ॥ ਅਰੁ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਆ
ਵਾਗ ਵਨ ਮੇ ਭੁਝੇ ਗਾਖੈ ॥ ਤੁੰ ਅਨਿਰਦੇਸਾ ਅਰੁ ਮੇ ਕਰੈ ਪਿ
ਤਲੋ ਕੰਜ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਜਾਤਿ ਤਉ ਬਹੁਤੁ ਗਿਵੇ ਗਾ ॥ ਜਬ
ਯਾਤਿ ਸਰੀਰ ਤੇ ਗਨਾ ਹੀ ਤਬ ਪਿਤ੍ਰ ਤੇ ਕਿ ਆਪੈ ਜਨ ਗਾਖ

ਜਾਨੁ

ਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਚਰਨ ਮਾਨ ਭਯਾ। ਅਰਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਮੇਜਾਨਤਾ ਬਾ। ਜੁਤੁੰ ਮੁਤੁੰ ਪਰ ਬੁਧਵਾਨਤਾ। ਪਰਪਿ
ਰਨਾਸਮਤ ਕਗ। ਜੁਪ੍ਰੇਤਰੇ ਵੇਗਾ। ਅਰਮੁਕਤਿਤੇਅ
ਪਾਪਤਰਤੇਗਾ। ਮੇਨੇਜੁਗਿਤਸਤਕੀਆਥਾਇਸਕਾਰ
ਨਤੇਜੇਤੁੰ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇਗਿਤਜਨਮੇ। ਅਰਜਬਸਰੀਰ
ਮੇਰਾਨਾਸਤੋਇਮੁਕਤਿਕਰੇ। ਜੁਤੁਰਬਕਤਾਤੇਪਿਤ
ਮੇਐਸਾਤੇਗਾਪੁਤ੍ਰਨਹੀਤੋਜੇਤੁਤੁਕੇਪ੍ਰੇਤਕਰੇਅਥਵਾ
ਪਿਤਕਰੇ। ਜੇਮੇਰੀਬਾਤਬੁਧਕੇਸਵਦੁਸੈਸਵਦੁਕਰੇ
ਤਉਇਸੀਛਿਨਬਿਖੇਤੁਏਪ੍ਰੇਤਕਰੇ। ਅਰਨੁਏਕੇਤੇਰੇ
ਸਰਪਾਬਿਖੇਪਤੁਚਾਵੇ। ਤੇਪਿਤਾਪ੍ਰੇਤਤੇਹਾਯੀਤੋਜ
ਬਦਿਸ੍ਰਸਰੀਰਤੇਉਠੀਤਬੀਪ੍ਰੇਤਗੁਯਾ। ਅਰਥਯਾਹਿ
ਜੇਸਰੀਰਤੇਨਿਅਾਰਤੇਉਸੀਕੇਪ੍ਰੇਤਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਂਤੇ

ਤੇ ਪਿਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ਨਿਆਗ ਕਰੇ ਤੈ। ਅਰਸਤ
 ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਬਿਖੇ ਪਤੁ ਚਾਵੈ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਅ
 ਪਿਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ। ਅਰਸੁ ਤੁਝ ਕੋ ਭੀ ਕੀਆ ਚਾਤਤਾ ਤੈ। ਤੁੰ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਮੇਗਾ ਤੈ ਮੇਤੁ ਤੁਝ ਤੇ ਬਹਿ ਤੈ। ਬਚਨ ਤੇਗ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ
 ਨਤੀਆ ਵਤਾ। ਅਰਜਾਨ ਤਾ ਤੈ ਜੁ ਕਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੈ।
 ਜਨੁ ਕਰਮ ਥਕਤਾ ਸਤ ਕਰਤੈ ਤੈ ਮੇਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ। ਕਿਸਕਾਰਨ ਤੇ
 ਜੁਨਾ ਮਰੁ ਪਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਅਰਤੁ ਚਾਤੇ ਜੁ ਸੀਸਾ ਰਤੇ ਪਾ
 ਰਪਰੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਤੈ। ਪਿਤਾ ਕਤਾ ਅਗੇ ਪਾਥਕੀ ਨਿਆ
 ਈ ਜਨੁ ਤੈ ਕਿਉ ਰੁਯਾਥਾ। ਅਰਬਚਨ ਨਥਾ ਕਰਤਾ
 ਜਨੁ ਕਰਮ ਥਕਤਾ ਇਸਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਅਗੇ ਬਹੁਤ ਜ
 ਨਮਲੀਏ। ਅਰਬਹੁਤ ਬੁਧਏ ਕਠੀ ਕਰੀ ਪਰਦੇਖ
 ਜੁ ਸਿਧ ਕਠੁ ਨ ਰੁਯਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਰੁਪਕਾ ਰਿਹਤ ਕੀਆ।
 ਅਰਜੇ ਕਤੇ ਮੇਕ੍ਰਿਸ੍ਵ ਨਤੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਅਭਿਰੋਪੁ ਤੈ

ਕੇਰੁ ਜੁ ਮੁਖੁ ਸੋਚ ਰਚਾ ਕਰੇ॥ ਅਗੈ ਯਤਿ ਨੀਜਾਨ
ਤਾਜੁ ਮੇਜ ਰੁਚ ਰਖਤੈ॥ ਅਗਯਤਿ ਮੇਗਾ ਪਿਤਾਏ॥ ਜਾਨੈ
ਤੇਜੁ ਸਤ ਚਿਤਾ ਅਨਿਦਤੈ॥ ਪਿਤ ਕਤਾ ਜਿਸ ਉਪਾਵ ਸੋ
ਥੈ ਕਾਲ ਕਾਨਿ ਵਰਤਤੈ ਸੋ ਕਹਾ॥ ਕਾਏ ਤੇਜੁ ਕਾਲ ਮਤਾ ਬਲੀ
ਤੈ॥ ਉਸਤੇ ਮੇਰੀ ਰਚਾ ਕੈ ਸੇ ਕਰੇਂਗਾ॥ ਜ ਰੁਚ ਰਖ ਕਤਾਜੁ
ਸਰੀ ਰਹੇ ਤੇਤੀ ਰੋਕਾਲ ਕਾਨ ਤੇਇ ਵਹੀ ਰਚਾਤੈ॥ ਅਰਜ
ਬਕਾਲ ਆਯਾ ਉਸ ਸਮੇ ਰਚਾ ਚਾਤਨੀ ਕਿਤਕਾਂ ਮਏ॥ ਤਾਂ
ਤੇਸੁ ਅਸਤ ਚਿਤੈ ਇਕ ਰਸੁ ਹੁ॥ ਜੁ ਤੇਰੀ ਐਸੀ ਰਚਾ ਕੈ
ਰੋਜੁ ਕਾਲ ਕੈ ਰੁਮ ਕਰ ਜਾਣੈ॥ ਅਗਇਸ ਵਚਨ ਕੈ ਇਤੀ
ਸੁਣੁਗਾ ਜਿਸ ਕੈ ਥੈ ਤੇਇ ਗਾ॥ ਅਰ ਜੁ ਸੀਸਾ ਰਕੇ ਭੋਗਤੁ ਕੈ
ਚਾਤਨਾ ਬਿਖੇ ਅਸਕਤਾਏ ਵਹੁ॥ ਕਿਆ ਜਾਨੈ॥ ਤੇ ਪਿਤਾ
ਅਰ ਕਾਤੇ ਸੁਵਹੁ ਕਰੇਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕਤਾਇ ਬਿਖੇ ਲੋਭੁ ਅਰ

ਪ੍ਰੋਗਨਕ ਚੁਨੀ।। ਇਸ ਕਾਰਣ ਕਰਤੋਂ ਤੇ ਬੁਝਤੁ ਰਹਮਤਿ ੬੬
 ਵੇਣੁ ਮੁਰਮਰ ਨੇਕਾਤੁ ਮਾਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਨ ਉਪਜੇ।। ਤੇ ਪਿਤਾ
 ਜੋਗ ਕਰ।। ਜਬ ਜੋਗ ਸੇਜੁ ਵਾਤ ਬਕਾਲ ਕੀ ਕਿਮਾਸ ਕਤੋ
 ਜੋਤੁ ਏਕੇ ਭਿੰਨ ਕਰੇ।। ਅਲਪ ਬੁਧੀ ਕੇ ਯਤਿ ਚਿੰਤਾ ਨੀਜੇ
 ਸੁਆਸ ਗਯਾ ਆਵੈ ਕਿਨ ਆਵੈ।। ਸਦਾ ਯਤਿ ਚਿਤ ਵ
 ਫਾ ਕਰੇ ਤੇ ਜੁ ਯਤਿ ਤੁ ਆਤੇ ਮਰਯਤਿ ਤੇ ਇਗਾ ਯਤਿ ਨੀ ੭
 ਜਾਨਤਾ ਕੁ ਕਤਾ ਤੇ ਆਯਾ ਤੇ।। ਮਰ ਕਤਾਂ ਜਾਂ ਵੈਗਾ ਸਦ ੦
 ਇਸੀ ਰਹਮ ਬਿਖੇ ਬੰਧਤੋ।। ਕਿੰਤੁ ਮਾਰੇ ਵਰਣ ਮਰਮ ੦
 ਸੁਮਤੋ ਮੁਰਏ ਤ ਮੇਰੀ ਜਾਤੋ।। ਮਰਨਾ ਮੁਤੋ।। ਮਰਯ ੮
 ਤਿਨੀ ਸਮਝਤਾ ਜੁ ਯਤਿ ਸਮਗੀ ਸਗੀ ਰਕੀ ਤੇ।। ਮਰਸ
 ਗੀਰ ਰਮੁਤੋ।। ਪਰ ਕੈ ਸੇਜਾ ਵੇ ਜੁ ਰਾਤ ਨਾ ਕਾ ਪਿਸਾਚੁ
 ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਲਾਗਾ ਤੇ।। ਸਿਰ ਨਿਕਾਸੇ ਨੀ ਦੇਤਾ।।
 ਤਾਂ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾ ਸਕਰੇ ਨੇਕਾਤੁ ਯਤਿ ਤੇ ਪਿਸਾਚ ਕਾ ਜਨ ਮੇਤੋ

ਨਦੇ ਤਜਗਤ ਨਵਰਨ ਨਾਮ ਸਮਾਮਰਨ ਪਿਤਾ ਨ ਪੁਰਸ ॥
 ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ। ਤੇ ਪਿਤਾ ਜਾਨੇ ਚਾਤ ਨਾ ਤੇ। ਅਗੀ ਕਾਲ
 ਕੇ ਤਾ ਸਿਉ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਤੇ। ਅਰਨਾ ਸਚਾਤ ਚਾਕਾਸ
 ਤਿਉ ਜੁਏ ਕਗੋ ਬਿੰਦ ਤੇ। ਅਰਯ ਤਿਤੀ ਨੇ ਜੁਏ ਕਮੇਦੂ
 ਸਰਾਤੀ ਤੀ ਸਰਾਜਗਤ ਸੋ ਕ ਚੁਨੀ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਤੀ
 ਨੇ ਤੀ ਕਾਰ ਤੇ ਗਾਤੇ। ਜਬ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਦਸਤ ਕੇ ਆਪਾਮ ॥
 ਨੇ ਤੇ ਯਤੀ ਕਾਲ ਤੇ। ਅਰਜੁ ਤੁਨ ਤੀ ਤਉ ਕਾਲ ਕਹਾ ਤੇ ॥ ੧੨
 ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਤੇ ਉਠੀ ਅਰਜਾਨਾ ਜੁਨ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਦੇ
 ਖਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਕਿਆ ਰਹਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਤੁਪਤਿ ਲੇਰਿ
 ਖੀ ਕੇ ਸਕੋ ਦੇਖਾ ਜਿਸੇ ਨੇ ਰਿਖੀ ਕੋ ਦੇਖਾ ਤਿਨ ਸਰਬ ਕੋ
 ਦੇਖਾ ਜੇ ਸੇ ਤੇ ਨੇ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਪੈਰਤੀ ਤਕਰੀ ਤੇ ਤੇ ਸੇ ਰਿ
 ਖੀ ਕੇ ਸਾ ਬਿਖੇ ਕਰੁ ਜੇ ਰੁਮ ਕਾਲ ਕਾਨਾ ਸਤੇ ਇਹਿ
 ਪਿਤ ਕਤਾ ਅਬਤ ਕਤਾ ਵਨ ਅਗਨ ਬਿਖੇ ਕਾਰਤਾ ਥਾ

ੴ ਕੀ ਕੇ ਸਕੈ ਨੀ ਦੇਖਾ ਮੈਂ ਨੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ੮੭
 ਰਸਨ ਤੇ ਇਸੇ ਕਰਤਾ। ਜੁੜ੍ਹ ਰੁਰੁ ਰੁਰੁ ਰੁਰੁ ਰੁਰੁ ਰੁਰੁ
 ਤੇ ਉਸ ਕਾ ਜੁਮਨ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਰੁਯਾਮ
 ਰੁਚਾ ਤਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਦੇਖੈ। ਜਬ ਮੁਖ ਉਸ ਉਰ ਕੀਆ
 ਵਹੀ ਤੇ ਤਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੁਸਾਹੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟ
 ਜੇਹੈ ਰੁਲ ਕੀਯਾ ਤਿਥੀ ਚਾਰੈ ਮਨ ਬਿਬੇਦਿ ਰੁਕੇਰੇ ਤਉ ਮੁ
 ਕਤਿ ਤੈ। ਪਿਤਾ ਕਰਤਾ ਅਬ ਜੀਵਨਾ ਮੇਰਾ ਸਫਲ ਰੁਯਾਮ
 ਬਿਪਰਯਾਹੈ ਅਰਾ ਅਬ ਲਗ ਕਰ ਮੇ ਕੇ ਬੀਧ ਬਿਬੇਥਾ॥
 ਏਤੀ ਮੁਖਿ ਮੇਰੀ ਯੈਤੀ ਮੁਕਾਰ ਬਗਈ। ਜੁੜ੍ਹ ਰੁਰੁ ਰੁਰੁ
 ਕਰਾ ਜੀਵਨਾ ਤੇ ਰੁਤ ਬਰਸ ਦੇਵੈ ਜਬ ਨਿਸਚੈ ਸਤ ਕੇ ਸੋ ਜਾ
 ਜੇ ਜੇ ਨ ਜਪਨ ਜੁਪਨ ਧੋਨ ਨ ਪਿਆਨ ਨ ਪਿਆਤਾ ਰਿਖੀ

ਕੇਸਤੋ। ਰਿਖ ਕੇਸਇਦੀਆ ਕੇਕਤਤੈ। ਅਰਈਸਪਰ
ਮੇਸੁਰਕੇ। ਜੇਤੁਏਕੇਦੇਖੇਕੀਤੋ। ਜਤੇਯਤਿਜਗਤਤੈਵ
ਤੀਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਜੇਰਿਖੀਕੇਸਤੈਤਉਮੇਨੇ
ਅਕਾਰਥਾਆਪਕੇਬ੍ਰਹਮਣਮਾਨਤੈ। ਤਤੇਸਮਣਾਜੁਨਮੇ
ਬ੍ਰਹਮਣਨਟੇਤਕੁਲਮੇਗਨਵਰਨਨਆਸੁਮਨਲੋਕਨਪ੍ਰ
ਲੋਕਾ। ਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਜਨਮਮਰਨਕਤ
ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਵਾਂਮਦੇਵਆਵਤਕੁਯਾ। ਅਰਕਤਾਜੁਅਚਰ
ਜਤੇਜੁਰਿਖੀਕੇਸਕੋਚਾਤਨਾਤੈ। ਜੁਰਿਖੀਕੇਸਕੋਦੇਖੋ। ਜਤੁ
ਰਰਥਕਤਾਤੇਪਿਤਾਦੇਖਾਅਰਸੁਣਾਵਾਂਮਦੇਵਕਿਆਕਤਿਤ
ਤੈ। ਪਿਤਾਕਤਾਜੈਸਾਤ੍ਰਿਤੈਸੇਵਾਂਮਦੇਵਤੈ। ਪਰਕਤਮੇਕਉ
ਣਤੈ। ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਤ੍ਰਿਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਤੰਕਾਰਟਾਏਤਕਾ

ਉਠਾ ਦੇ ਨਿ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਮੇ ਏਕ ਸੋ ਮਿਤ ਏਕ ਸੋ ਸਤਤੋ। ਰਿ ੮੮
 ਖੀ ਕੇ ਸਕੈ ਸੇਤੋ ਏ। ਜੁ ਵਤਿ ਸਰਬ ਸੋ ਸਮਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵਕਤਾ
 ਜੋਤੁ ਸਮਤੋ ਤਤ ਉਮੇਤੀ ਕਰਤਾ ਸਤਤਾ ਨ ਕਰਤਾ ਤਤੋ ਸਰਬ
 ਗਤੋ। ਮੇਤੀ ਅਰਸਤਤ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਕੋ ਸੋ ਕ
 ਤੇ ਜੁਟੀ ਸ੍ਰੁਤੋ ਰਿ ਉਜੁ ਬੰਧਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵਕਤਾ ਕੋ ਪਕੋਤੋ ਰੇ
 ਬਿਖੇ ਮਾਰਗਤ ਉਨਤੋ ਇਜੋ ਬਿਖੇ ਮਤਾਤੋ ਨਿ। ਤੁੰ ਸਰਬ ਬਿ
 ਖੇ ਪੂਰਨਤੋ। ਤੁੰ ਮੇ ਸਾਨੀ ਜੁਟੀ ਨਤਾ ਬਿਖੇ ਨਿਤ ਕਰੇ ਅਰ
 ਕੋ ਸਤੋ ਬਿਰਕਤਤੋ ਨਿ। ਤਤੋ ਸਰਬ ਸੋ ਸਮਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ
 ਰਜ ਮਾਨੁਸ਼ਾ। ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਮੇ ਸੇਤੋ ਤ ਉਸੀਤਤਿ ਮਾਗਕਿ
 ਉਕਤਤੋ। ਵਾਂ ਮ ਦੇ ਵਕਤਾ ਸੀਤਤਿ ਮਾਗਕਾਤਿ ਮਾਗਕਤ
 ਤੋਤੋ। ਨਤੀਤ ਉਤਿ ਮਾਗਕਿ ਸੀਕਾ ਜੋਗਨੀ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਤੁ
 ਮਾਪਦੇ ਬਿਖੇਤੋ ਕਾਰ ਮਤਕਰਾ। ਜੁ ਮੇ ਕਰੁ ਰਗ ਵਾਂ ਨਤੋ ਰਿ

ਨੇਤੀ। ਸਰੀਰ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕਾਏ ਵਹਿਜਾਨੇ। ਤੁਝ ਕੋ ਉਸ ਕੇ ਧੁਰ
ਅਸੁ ਕੇ ਰਿਆ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਕਤਾ ਤੁਮ ਕਾ ਤੇਤੀ। ਜੁਸ
ਰੀਰ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਕਾਏ। ਅਚਰਜ ਮੁਝ ਕੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸ
ਮੇਤੀ। ਵਾਂ ਮਦੇ ਵਤੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ। ਜਨੁ ਰੁਰਥ ਕਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜ
ਤੀ ਉਪਾਵ ਕਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾਏ। ਅਗਨੀ ਜੋਗ ਹੈ। ਮੇਸੇ ਸਾ
ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਜੁ ਤੁਝ ਕੋ ਜੀ ਵਤੀ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕਾ ਦੂਠ ਮਤ ਕਤੁ ਤੁਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸ ਕਾਏ। ਅਰ ਮੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਤੈ।
ਨਤੁ ਪੁਤ੍ਰ ਨ ਮੇ ਪਿਤਾ। ਟਿਕਾਰ ਪਿਤਾ ਮਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਚਾਰ ਪਾਤ
ਤੈ। ਜਬ ਤੇ ਇਹ ਜਾਤ ਬਸੁ ਭੰਡ ਕਾਰਨਾ ਸੁਭੇ। ਅਰ ਬਾ
ਰਤਾ ਕੁੰਟ ਬਕੀ। ਮੇਸੇ ਤੈ ਜੈਸੇ ਨਵ ਕਾ ਪਾਰ ਪੁਚਾ ਮਰੇ
ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਰਗ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਰ ਮੇ ਅਚਰਜ
ਮਾਨੁ ਜਾਤੈ ਤੇ ਉਦਾਸ ਦੇਵਤੈ ਤਉ ਕਤਾਂ ਜਾਵੈ ਅਗਨਿ

ਮਾਕਤੋਂ। ਅਰਕਿਸਕੋਕਤੋਂ ਅਰਕਿਆਸੁਨੈ। ਤੇ ਕਰਕਥਮੇ ੮੮
 ਜਤਕਯਤੋਂ। ਅਰਜਤਕੋਤੰਨਕਤਾਂਤੋਂ। ਮੇਸਾਪਿਰਿਖੀਸੁਤੋਂ। ੯੯
 ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਂਤੋਂ ਜਤਕਯਤੋਂ ਨੇਪਿਤਾਕਾਨਾਸਕੀਆ। ਅ
 ਰਮੇਸਾਨਾਸਕੀਆ ਜੇਬਤੁਕਨਤੋਂਇ। ਅਬਤਕਕਿਸੀ
 ਨੇਮੇਸਾਨਾਸਨਤੀਕੀਆ ਜੇਸਤੋਨੇਕੀਆਤੋਂ। ਜਤਕ
 ਰਥਕਤਾਂਇਸਕੇਜਨਮਨੇਫਲਦੀਆ। ਅਰਗੋਬਿੰਦ
 ਰੂਪਕਯਾ। ਬਾਂਮਦੇਵਪੁਚਾਬ੍ਰਹਮਤੁਕਉਨਤੋਂ। ਬ੍ਰਹ
 ਮਤਕਤਾਂਰੂਪਮੇਗਾਰਿਖੀਕੇਸਕਾਸੋਪੁਛੇਤੋਂ। ਅਪਿਰਿਖੀ
 ਕੇਸਮਰਇਦੀਉਤੇਪੁਚਤਾਂਤੋਂ। ਤਾਂਤੇਤੁਭਕੋਕਉਨਕਤੋਂ।
 ਵਾਂਮਦੇਵਕਤਾਂਮੇਰਿਖੀਕੇਸਨਤੀਵਾਂਮਦੇਵਤੋਂ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਤਕਤਾਂਸਾਚਕਤਿਤਾਂਤੋਂਨੂਰੁਵਾਂਮਦੇਵਤੋਂਕਿਸਕਾਰਨਤੇਜੁ
 ਸੁਤਮਰਬੇਦਕਤਿਤਾਂਤੋਂਨੂਅਨੰਤਨਾਮੰਭਗਵਾਨਤੋਂ। ਵਾਂਮਦੇ
 ਅਰਮਨੰਤਰੂਪ

ਵਕਤਾ ਮੇਰਿ ਖੀ ਕੇ ਸਤਿ ॥ ਤਉ ਤੂੰ ਕਉ ਨਿਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ
ਨਤੀ ਤੈ ਪੀਛੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਜੁ ਕਉ ਨਿਤੈ ॥ ਜੜ੍ਹ ਰਹ ਬਕਤਾ ਤੇ ਬਾਮਣੇ
ਵਯਤਿ ਮੈ ਸਾਨਾ ਸਰੁ ਯਾ ਤੈ ਜੁ ਏਕ ਰਵਾਲਾ ਤਉ ਮੈ ਕੀ ਨਹੀ ਰਹੀ ॥
ਬਹੁ ਕਵਤਾ ਤੇ ਮਾਵਧੂਤਾ ਮਵਤਰੁ ਯਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਦੇਖੋ ਏਕ
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੈ ਨ ਦੁਯੈ ਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਤੇ ਮਵਧੂਤ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ
ਮਤੈ ਤਉ ਕਉ ਨਿਦੇਖੋ ॥ ਮਵਧੂਤ ਕਹਾ ਯਤਿ ਵਚਨ ਜੜ੍ਹ ਰਹ
ਥਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ॥ ਪਰਮੇ ਨੇ ਕਹਤਾ ਤੈ ਨੇ ਕਹਤਾ ਤੇ ਸੁਨਾ ॥ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਏਕਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹਤਾ ਉਸੀ ਨੇ ਸੁਨਾ ॥ ਕਹਾ ਤੇ ਬਕਤਾ ਸੋ ਤਾ
ਏਕਤੀ ਤੈ ॥ ਜਿਤ ਬਾਸੋ ਕਹਿਤਾ ਤੈ ਸਵਦੁ ਸੋ ਸੁਣਤਾ ਤੈ ॥ ਮ
ਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤਉ ਤੂੰ ਕਉ ਨਿਤੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਯਾ ॥ ਜੜ੍ਹ ਰਹ
ਰਬਕਤਾ ਤੂੰ ਪਰਮਤਿ ਸਤੈ ॥ ਅਰ ਬਹੁਤਿ ਉਗਾ ਜਿ ਉਕੇ ਅਵ
ਧੂਤ ਕੀ ਅਤੈ ਤੈ ਨੇ ॥ ਮੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ॥ ਮਵਧੂਤ ਕਹਾ

ਯਤੀਕ੍ਰਿਪਾਤੈਜੁਮੇਹੀਮੇਤੈ। ਅਰਜੀਵ ਅਰਸਰੀਰਤੇਪਰੇਤੈ ॥ ੧੦੦ ॥
 ਜੜਭਰਥਕਤਾਯਤਿਕਿਰਪਾਤੈਨੇਆਪਤੇਪਰਕਰੀਤੈ। ਪ
 ਰਕ੍ਰਿਪਾਵਤੁਤੈਜੁਪਰਪਰਕਰੀਏ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਤੁਪਰ
 ਮਤਿਸਤੈ। ਤੇਰੇਦੇਖਏਕੈਆਯਾਥਾ। ਪਰਜਥਅਕਰਦੇ
 ਖਾਤੁੰਨਤੀਤੈ। ਯਤੀਤੇਰਾਦੇਖਏਥਾ। ਜੜਭਰਥਕਤਾਮੇ
 ਰੀਜਾਨਤਾਥਾ। ਜੁਸਤਜੁਗਬਿਖੇਦਤਾਕੈਅਵਧੁਤਤੈ। ਜ
 ਬਦੇਖਾਤੁੰਨਤੀਯਤੀਗਲਮਿਲਵਾਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਕਤਾਨਜ
 ਰੁਭਰਥਨਅਵਧੁਤਮੇਤੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਮੇਨਤੀਤ
 ਉਤੁੰਕਉਨਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਕਤਾਤੁਇਸੀਕਾਰਨਨਤੀਜੁਅਵ
 ਧੁਤਕਬੀਨਤੀਕਤਾਮੇਅਵਧੁਤਤੈ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਜੈਸੇ
 ਇਦ੍ਰੀਲਪਟਇਦ੍ਰੀਉਕੀਪਾਲਨਾਬਿਖੇਮਗਨਤੈ। ਅ
 ਵੇਅੇਸੇਹੀਤਮਸਭੀਸਤਏਕਠੇਤੈਕਰਤੁਰਗਤਭਗਵਾਂਨ

ਕਸਾਤੁੱਸੀਲੀ। ਪਾਸਰੋਵਾਚਾ ਪ੍ਰਾਸਰਕਣੇਮੇੜੇਮੇ

ਅਗਮਵਧੁਤਾ ਅਗਜ਼ਰੁਰਥਮਾਗਚਲੇਜਾਤੇਥੇ॥ ੧੦੭
 ਜਬਬਦਕਾਸਮਕੇਨਿਕਟਿਪਤੁਚੇਏਕਤਪਸੀਦੇਖਾ
 ਖਾਜੁਪੰਚ ਅਗਨਤਪਤਾਥਾ॥ ਤਪਉਪ੍ਰਾਂਤਤਮਸੈਪ੍ਰਸ
 ਨਕੀਆ॥ ਕਿਤੇਸੀਤਤੁਮਕਉਨਤੋਕਤਾਂਤੇਆਇਤੋਅਰਕ
 ਤਾਂਜਾਂਵੇਗੇ॥ ਜਰੁਰਥਕਤਾਜੈਸੈਤੈਤੈਸਾਤੀਰਤੁਅਰਸਦ॥
 ਅਗਨਬਿਖੇਜਲਾ॥ ਤੁਝਕੋਤਮਾਗੀਬਿਰਥਾਪੁਛੇਤੁਸੈ
 ਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੈ॥ ਪਰਬਿਨਾਭਜਨਗੋਬਿਦਕੇਜੋਕਰ
 ਮਤੇਤੈਜਾਣੁਮਿਥਿਆਮਸਾਰੇ॥ ਤਾਂਤੇਰੁਜਨਗੋ
 ਬਿਦਕਾਕਰਜੋਨਿਰਮਲਤੈਵੇ॥ ਅਰਮਲੀਤਾਦੁਸੈ
 ਤਕੀਸੇਂਛੁਟੈ॥ ਸੁਆਸਜੇਰੁਜਨਬਿਨਾਜਾਤੈਤਾਕੇਸੁਅ॥
 ਸਮਤ੍ਰਜਾਣਾ॥ ਪਉਨਹੈਜੋਖਲਹੀਸੋਨਿਕਸਤਾਤੈਅ
 ਆਵਤਾਤੈ॥ ਅਗਜਿਤਬਾਜੇਟਕਰੁਮਾਸਕਾਹੈ॥ ਬਿਨ॥

ਰੁਜਨਮੁਖਮੇਗਾਖੁਹੀਕਿਆਜੋਗਏ। ਜਿਤਸਮੇਜਿਤਬਾ
ਉਤਪਤਰੁਈਤਬਕਤਾਨੁਮੁਖਬਿਖੇਤਬਇਸਥਿਤਤੋਵੇ
ਜੁਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਰੇ। ਨਹੀਤਉਬਿਰਥਾਬਾਦਕੇਨ
ਮਤਿਇਸਥਿਤਨਹੀਤੋਤੀ। ਤੇਤਪਸੀਜਿਤਬਾਕਤੀ
ਤੇਮੇਤੁਣਕੋਧਰਮਧਾਂਮਬਿਖੇਪਾਪਤਕਰੇਤੋ। ਪਰਜੇਮਨ
ਕੇਆਤਮਾਸਾਥਲਗਾਵੇ। ਅਰਜੇਮਨਤੇਗਗੋਬਿੰਦਤੇ
ਅਨਤਤੇਅਰਗਮਗਮਕਰੇਤਉਕਿਆਸਿਧਏ। ਮਾਲਾ
ਤਾਥਮੇਅਰੁਜਨਰਸਨਾਪਗ। ਜਬਮਨਪਾਪਪ੍ਰਸੰਨੀ
ਨਤੇਤਉਰਸਨਾਅਰਮਾਲਾਕਿਆਕਰੇ। ਏਕਸੁਆਸਨਿ
ਰਾਸਤੇਕਰੁਜਨਕਰਜੇਗੋਬਿੰਦਤੇਵੇਂ। ਜੀਵਤਾਸੇਈਤੇ
ਜਾਕੇਗੋਬਿੰਦਸੇਪ੍ਰੀਤਿਏ। ਅਰਮਨਵਹੀਪ੍ਰਸੰਨਤੇਜੁਨਿ
ਤਸੀਸੇਭਯਾਏ। ਰੁਗਵਾਨਆਗਿਆਕਰੀਏਜੁਕੇਈਏ

ਕਛਿਨਮਝਕੋਪਰਚੇਸੋਰੁਪਮੇਗਤੋਤਾਏ। ਅਰਮੁਰਖਵੇਸ ੧੦੨
 ਪਾਲਰੁਧਅਰਸਮੇਕੋਵੇਤਾਏ। ਜੇਪਾਲਰੁਧਤੋਇਗੀਅਰਸ
 ਮਾਅਨਪਤੁਚੇਗਾਤਉਰੁਜਨਕਰੋਗਾ। ਪਰਰੁਜਨਪਾਲਰੁ
 ਧਅਰਸਮੇਕੋਵੇਸਨਤੀ। ਨਹੀਜਾਨਤਾਜੁਸਹੀਰਉਤਪਤਿ
 ਅਰਨਾਸਕੀਮਿਰਜਾਟਾਖੁੰਡਾਏ। ਤੇਮੁਰਖਜਬਸਹੀਰਨਾ
 ਸਰੁਯਾਤਬਚਾਨਾਤੇਹੀਕਿਆਕਾਮਕਰੇਗੀ। ਇਦੀਅਰ
 ਅੰਗਜਵਤੋਤਾਤੇਏ। ਪਰਚਾਨਾਬਛਤੀਏ। ਜਬਜੀਵ
 ਤੇਹੀਜੁਸਫੁਇਦੀਆਰੁਅੰਗਰੁਪਰਬਲੀਏਤਉਰੁਮ
 ਨਚਾਨਾਤੇਅਨੇਕਉਰਜਾਤਾਏ। ਖੜਾਨਹੀਤੋਤਾ। ਤਾਤੇਅੰ
 ਤਕਾਲਕੇਸਮੇਕੋਸੇਨਿਰਭੇਤੋਇਗਾ। ਤਿਤਪਸੀਤ੍ਰੰਕਤਾਏਜੁ
 ਕਹਾਂਤੇਆਯਾਏਅਰਕਤਾਜਾਤਿਗਾ। ਕਿਆਕਰੇਨਆਵਣੁਏ

ਨਜਾ ਵਹਾਏ। ਸਾਰਗੋ ਬਿੰਦੈ। ਆਵਹਾ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਕੀ ਨਿਆ
ਈਏ। ਜੋ ਦਿਸੁ ਆਯਾ ਅਰਨਾ ਸਭਯਾ। ਏਤ ਵਚਨ ਕਤਿ ਕਰਿਉ
ਠਿਖਾਤੁ ਆ। ਤਪਸੀ ਕਤਾ ਕਤਾਂ ਜਾਤਾਏ। ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ ਕ
ਥਾ ਮੁਏ ਤੇ ਸੁਣਾ। ਪਰਤ ਬਕਤੈ ਜਬ ਅਤਿ ਕਾਰ ਅਤੀਤ ਕਾਤਿ
ਆਗ ਕਰੇ। ਤਪਸੀ ਕਤਾ ਜਬ ਤੁਮ ਸੋ ਮਿਲਾ ਪਭਯਾ ਉਸੀ
ਸਮੇਯ ਤਿਤਿ ਕਾਰ ਮਿਟਿ ਗਯਾ ਥਾ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਅਗਨ ਕੇ ਸੰਗਤੇ
ਲਕਰੀ ਕਾਰੁ ਪਇਸ ਬਿਤਾਏ ਫਾਕਠਨੈ। ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ ਸ
ਵਹੁ ਕਰ ਅਰਜਾ ਵਜੁ ਰੇਖਾ ਅਰਮਾੜਾ ਅਤੀਤ ਨਹੀ। ਅਤੀਤ
ਵਹੁ ਤੇਜੁ ਸਰਬ ਪਦ ਸੋ ਅਤੀਤ ਏ। ਤਪਸੀ ਕਤਾ ਬੁਧ ਨਹੀਰ
ਹੀ। ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਆਤਿ ਆਗ ਕੀ ਆਏ। ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ
ਏਕ ਸਮੇਚਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਜਿਨ ਕੋ ਸਨਕਾ ਵਕ ਕਤਾਏ। ਅਰ

ਇਜੈਬਿਜੈਜੈਦੁਆਰਪਾਲਬਿਸੁਕੇਏਬੈਠੇਥੇਤਤਾਨਾਰਦਰਿ १੦੩
ਖਆਇਆਸਨੰਦਨਕਤਾਤੇਨਾਰਦਕਹਾਂਤੇਆਇਆਏਂਅ
ਰਕਿਸਬਿਖੇਏਅਰਕਤਾਂਜਾਵੇਗਾਅਰਤੁੰਆਪਕਉਨਤੇ॥
ਨਾਰਦਉਤਰਦੀਆਬਿਸੁਤੇਆਇਆਏਂਅਰਬਿਸੁਬਿ
ਖੇਏਅਰਬਿਸੁਬਿਖੇਜਾਵੇਗਾਅਰਆਪਭੀਬਿਸੁਰੁ
ਪਏਕਾਤੇਤੇਜੁਜਲਤੇਬੁਦਬੁਦਾਪ੍ਰਗਟਰੁਯਾਤਉਪਤਠ
ਤੇਜੁਜਲਤੇਆਯਾਏਅਰਜਲਬਿਖੇਏਅਰਜਲਬਿਖੇ
ਜਾਵੇਗਾਅਰਆਪਭੀਜਲਏਏਜੈਸੇਸੁਵਰਨਤੇਅਨੇਕ
ਰੁਖਫੁੱਤੇਏਪਰਜਾਣੀਤਾਏਜੁਕਿਸਤੇਏਏਤਵਚਨਸੁਣ
ਕਰਸਨੰਦਨਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਰੁਯਾਤਬਸੁਕਾਦਕਕਤਾਤੇਨਾਰ
ਦਤੁੰਕਉਨਤੇਅਰਕਹਾਂਤੇਆਯਾਏਅਰਕਤਾਂਜਾਵੇਗਾਨਾਰ

ਦਕਤਾ ਕਿਸਕੋਕਤੋ ਸ੍ਰੋਤਾਨਤੀ॥ ਸਨਕਕਤਾ ਭੀ ਕਹੁਜੁਕਉਨ
ਤੋ॥ ਨਾਰਦਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਆਪਹੀ ਕਹੁਕਉਹੁਯੋ॥ ਸਨਕਤੁਸ੍ਰੀ
ਭਯਾ॥ ਸਨਤਕੁਮਾਰਕਤਾ ਤੇਵੇਵਰਿਖਕਹੁਕਉਣੋਤੋ ਅਰਨ
ਮਤੇਗਕਿਆਏ॥ ਅਰਆਪਕਿਆਵਸਤਤੋ॥ ਨਾਰਦ
ਕਤਾਜੋਬਿਸਕੋਕਰਮਤੋਵੇਮੇਕਉਨਤੋਤਉਉਸਕਾਰਮ
ਕਉਣੁਨਿਵਰਤਕਰੇ॥ ਕਾਤੇਤੇਪੰਚਰੂਤਾਅਰਤੰਕਾਰਅਰਮਾ
ਇਆਪੁਰਖਤੋਪੁਗਟਕਉਣੋਤੋ॥ ਤਾਂਤੇਯਤਿਸਰਬਜਕ
ਤੋ॥ ਪੁਰਖਕੋਕਉਣੁਤੋਕਤੋਜੁਤੁੰਯਤਿਤੋਕਿਵਹੁਤੋ॥ ਅਰਤੇ
ਨੇਜੁਪੁਛਾਤੇਗਨਾਮਕਿਆਤੋਸੁਜੇਤੇਨਾਮਤੋਮੇਗਤੋ॥ ਅ
ਰਵਹੁਵਸਤਤੋਜੁਸਰਬਵਸਤਉਸੀਸੋਤੋ॥ ਜਿਸਤੇ
ਏਕਦੇਖਤੋਤੋਕਾਨਸੁਨਤੇਤੋ॥ ਨਾਮਕਾਰੀਧਲੇਤੀਤੋ॥

ਸਰਬਮੇਤੋ। ਇਜੈਬਿਜੈਕਤਾਨਾਰਦਯੋਸੇਮਤਕਤਾਨੇ १੦੪
ਤੇਰੇਪੂਰਕੇਆਗੇਜਾਕਰਕਤੇਤੇਜੁਨਾਰਦਕਤੀਤਾਤੈਮੇਬਿਸ੍ਰ
ਤੋ। ਨਾਰਦਕਤਾਕਿਸਕੋਕਤਿਤਾਤੈਤੂੰਆਪਿਬਿਸ੍ਰਤੈਤੂੰਕਰੁ
ਤੈਨੇਸੁਨਾਸੇਬਿਸ੍ਰਤੀਸਨਾਤੈਤੂੰਕਤਾਤੈ। ਇਜੈਬਿਜੈਕਤਾਨ
ਬਾਬਿਸ੍ਰਕੇਨਿਕਟਿਜਾਤਾਤੈਤਬਰੰਡਉਤਕਰਤਾਤੈ। ਅਰ
ਈਤਾਂਕਤਿਤਾਤੈਜੁਬਿਸ੍ਰਤੈ। ਨਾਰਦਕਤਾਜਾਤੇਰੰਡਉਤਤੈਤੀ
ਤੈਵਹੁਭੀਬਿਸ੍ਰਤੈ। ਅਰਜਿਸਕੋਤੈਤੀਤੈਵਹੁਭੀਵਿਸ੍ਰਤੈ ॥
ਕਾਤੇਤੇਕਰਤਾਸਕਲਕਰਮਕਾਏਕਤੀਤੈ। ਇਜੈਬਿਜੈਤੁਸ
ਨੀਭਏ। ਜੜ੍ਹਭਰਥਕਤਾਤੇਤਪਸੀਮੇਕਿਆਕਤੇਜੁਕ
ਤਾਂਤੇਆਜਾਤੈਅਰਕਤਾਜਾਵੇਗਾ। ਤਪਸੀਕਤਾਂਮੇਨੇਜਾ
ਫਾਤੈਨਕੋਉਆਵਤਾਤੈ। ਅਰਨਜਾਤਾਤੈ। ਏਕਅਦੁਤੀ

三三三三三

ਕਥਾ ਬੁਝਮੁਕੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੋਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਪੂਰਬਸਮ

ਬਿਖੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਪਣੇ ਧਰਮ ਬਿਖੇ ਦਿਤਾ। ਇ
 ਸਤੀ ਉਸਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ। ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ
 ਕਾਤੇ ਜੁ ਸਹੀ ਗਲ ਕੇ ਵਸਤੈ। ਨ ਤੇ ਜੁ ਅਬ ਡੀ ਨਾ ਸਤੈ।
 ਅਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਰਮ ਡੀ
 ਉਪਾਵਤੈ। ਜਬ ਕਾਲ ਆਯਾ ਤਬ ਆਪਿ ਡੀ ਸਹੀ ਤੇ ਮੁਕਤ
 ਕਰੇਗਾ। ਅਰ ਚਿਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨ ਅਰ ਕਰਮ
 ਤੇ ਕਿਆ ਸਿਧਾ। ਮੁਕਤਿ ਉਂਕੇ ਕਤ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਸਹੀ ਰਤੇ ਛੂਟੇ।
 ਸੋ ਯਤਿ ਆਪ ਤੇ ਅਪ੍ਰਾਪਤੈ। ਕਰਮ ਤੇ ਕਰ ਛੁਨਤੀ। ਇਸਤੀ
 ਕਤਾ ਜਮ ਪਰੀ ਕੇ ਮਾਹਗਾ ਬਿਖੇ ਵੈ ਤਰਨੀ ਨਦੀ ਮਤਾ ਦੀਰ

ਘੁਟੇ ਉਸ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰੇ ਗਿਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਏਕਾ ਸੁਖ
 ਤੇ ਤੇ ਨੇ ਜੁ ਕੋ ਉਸ ਨਦੀ ਬਿਖੇ ਅਬ ਤਕ ਪਵਾਏ। ॥੧॥
 ਸੇ ਹੀ ਕਹੇ ਤੇ ਜੁ ਬੇਤਰ ਨੀ ਲਿਖੀ ਨੀ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਚਿਤਾ ਮਤੁ ਕਰ ॥
 ਜੇਤਮ ਕੋ ਉਸ ਨਦੀ ਬਿਖੇ ਛੇਡੇ ਗੇਤ ਉਧਰ ਮਗਾਇ ਕੇ
 ਪ੍ਰਸਨ ਉਤਰ ਤੇ ਛੁਟੇ ਗੇ। ਪਰ ਮੇ ਸੋ ਨੀ ਵੇਹੁ ਕਰ
 ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ ਲੇਣੁ ਆਵ ਤੇ ਤੇ ਉਨ ਕੋ ਯਾਤਿ ਕਰਤ ਵੇ।
 ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ ਮਾਗ ਸੋ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਪਰ ਮਗਾਇ ਪੇ
 ਲੇ ਜਾਤੇ ਤੇ। ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੁ ਆਗਿਆ ਭੰਗ ਨੀ ਕ
 ਰਸ ਕਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਾਤਿ ਤਿਸ ਵੇ ਤਰ ਨੀ ਤੇ। ਜੇ ਇਸ ਕ
 ਤਿ ਮਾਗ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਵੇ ਤਰ ਨੀ ਸੋ ਕਿ ਆਪੇ ਜਨ ਤੇ।
 ਇਸ ਤੀ ਕਤਾ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਮਾਗ ਬਿਖੇ ਕਾਟੇ ਤੇ। ਖੰਡੇ

ਕੀਧਾਰਪਰੁਲਿਪੁਹੁਤੈ। ਜੋਕੇਉਮੁਸਾਮੁਰਜੁਤੀਦਾਨਕ
ਰਤਾਤੇਉਸਮਾਰਗਸੁਖੇਨਜਾਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਣਕਤਾਤਮਪੇ
ਸਕਤਨੀਜੁਮੁਸਾਮੁਰਜੁਤੀਦਾਨਕਰੇ। ਤਾਂਤੇਜੋਦਖ
ਕੀਕਰੋਕੋਤੇਗਾਮਕੋਭੀਤੇਗਾ। ਇਸਤੀਕਤਾਉਸਮਾ
ਰਗਬਿਖੇਦੁਮਕੋਸੋਪਾਣੀਕੋਤੇਕੀਕਰੋਕੋਨਤੀ। ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਤਾਤੇਮੁਰਖਪੰਚਤਤਕਾਜੋਸਰੀਰਤੇਸੋਈਤਾਂਪੜਾਰ
ਤਾਮਰਜਲਾਯਾਜੈਸੇਜੁਮਸੁਖਮਰੂਪਤੇਤਮਭੀਸੁ
ਖਮਰੂਪਤੇਹਿਗੇ। ਤਮਕੋਕੈਸੇਦੁਖਤੇਗਾ। ਇਸਤੀਕ
ਤਾਜੋਕੇਉਮਤੀਨੇਕੇਮਤੀਨੇਕਲਸਾਜਲਕਾਦਾਨਕਰ
ਤਾਤੇਦੁਹਉਸਮਾਰਗਮੇਜਲਪਾਵਤਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਣਕ
ਤਾਜਬਜਮਕੋਪਿਮਸਲਗੇਗੀਜਹਾਂਤੇਦੁਹਜਲਪਾਸ

ਕਰੇਗੇ ਤਮਭੀ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇਂਗੇ ॥ ਇਸ ਤੀ ਕਤਾ ਤਮ ਕੋ १੬

ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਨੇ ਨ ਦੇਵੇਂਗੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਤੇ ਮੁਹਯਜ

ਮਥੀ ਕਰਭੀ ਜਾਣਤਾ ਤੇ ਜੁਓ ਤਪਤ ਜਗਤ ਕੀ ਈਸਰ ਤੇ

ਤੇ ਮਹਾ ਪਾਲ ਭਯਭੀ ਉਸੀ ਤੇ ਤੇ ॥ ਉਸ ਕੋ ਕਿ ਮਾਸ ਕ

ਤੋ ਜੁ ਬਿਬਰ ਜਤ ਤੇ ਤੇ ॥ ਕਿਸੀ ਸਾਸ ਤੇ ਮੇਨ ਤੀ ਲਿਖ

ਜੁ ਜਲ ਜਮ ਕਾ ਤੇ ॥ ਮਰ ਜੇ ਜਲ ਪਾਨ ਕਰੇ ਨੇ ਨ ਦੇਵੇਂ

ਗੇ ਤ ਉਪਸੀਨ ਤੇ ॥ ਕਾ ਤੇ ਜੁ ਸਗੀਰ ਪਚਤ ਤੇ ॥ ਜਬ

ਜਲ ਨਾ ਸਭ ਜਾਤ ਉਮ ਉਰਤ ਤਭੀ ਨਹੀ ਹਹਿ ਸਕ

ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕੀ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ਮਰ ਉਸ

ਕੇ ਪਸ ਤੇ ਛੂਟੇਂਗੇ ॥ ਇਸ ਤੀ ਕਹਾ ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਧਰਮ

ਇ ਪਤ ਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ਮਰ ਵਰੁ ਪਾਪ ਪੰਨ ਪਵੇਂਗਾ ਤ

ਬਕਿਆ ਕਤੇਗਾ ਬੂਤ ਮਫਕਤਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਗਤ ਕਾ
 ਤੇ ਤੇਰੇ ਵੀ ਸੁਪਨੇ ਬਿਖੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਜੁਜੀ ਵੇ ਤੇ ਯਤਿਪ
 ਪਪੁਨ ਬੀਚਾ ਗਾਏ। ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਮਿਤ ਲੋਕ ਬਿਖੇ ਯ
 ਹੀ ਸੀ ਕਲਪੁ ਤੁਝ ਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਕਰ ਮਸੁ
 ਰ ਅਸੁ ਰੁਮਨ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਰਫਲ ਉਸ
 ਕਾ ਬੀਚਾ ਰਤਾਏ। ਜੁ ਏਰ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਅਧੇ। ਇਸ
 ਕਾ ਯਤਿ ਫਲ ਪਾਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਕਰ ਮਕੀਆ
 ਅਰ ਆਪਣੀ ਫਲ ਚਾਤਾ। ਤੇਰੇ ਉਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਉ
 ਨਹੇਇ। ਅਸੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਬੀਚਾ ਗਾਏ। ਜੁ ਮੇ ਪਾਪੀ ਪ੍ਰ
 ਨੀਤੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਹੀ ਚਾਤਨਾ ਤੁਝ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗੀ। ਅ
 ਰ ਜੇ ਮੁਲ ਅਪਨੇ ਕੇ ਬੀਚਾ ਰੇਂ ਤਉ ਨ ਪਾਪ ਤੇ ਨ ਪ੍ਰੀਨੇ ਤੇ ॥

ਨ ਧਰਮਗਾਇਨਜਮਕੀਕਗ। ਸਰਬਰਹਮਤੇਰਾਏ। ੧੦੭
ਸਤੀਕਤਾਮੇਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕੋਕਿਆਬੀਚਾਰੇ। ਚਿਤ੍ਰਗੁਪ
ਤਜੋਲਿਖਾਹੀਕਰਮੋਕੇਤੋਲਿਖਤੇਤੋਂ। ਬ੍ਰਹਮਵਰਤਾਸ
ਤਕਤੁਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤਕੋਤੈਨੇਕਬੀਨੇਤ੍ਰਤੁਕਰਦੇਖਾਏ। ਤੇ
ਮੁਰਖਸਭਤੰਕਾਰਤੇਰਾਏ। ਜੇਤੈਨੇਮਨਬਿਖੇਬੀਚਾਰ
ਤੈਵਹੀਪ੍ਰਗਟਤੇਤਾਏ। ਯਹੀਤੰਕਾਰਜੁਆਪਸੇਅ
ਉਰਕੋਦੇਖਾਏ। ਕਾਰਨਪਾਪਅਰਪ੍ਰੰਨਕਾਅਰਪ੍ਰਸਨ
ਉਤਰਕਾਰਯਾਏ। ਨਤੀਤਉਨਪਾਪਤੈਨਪ੍ਰੰਨਤੇ। ਨ
ਪ੍ਰਸਨਤੈਨਉਤਰਾਏ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੰਕਾਰਕਾਕੇਸੇ
ਤਿਆਗਕਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਵਰਤਾਭਗਤਜੋਗਕਰਾਜੋਤੀ
ਕਾਰਤੇਛੁਟੇ। ਅਰਜੇਪ੍ਰਛੰਭਗਤਜੋਗਕਿਆਏਜਾ

ਏ ਜੋ ਏ ਕਾ ਅਤੀ ਨਾਗਾਇਏ ਏ ਸਰ ਕੇਈ ਨੀ॥ ਅਰ
ਨਤੋਗਾ॥ ਆਪੇ ਕੋਤਿ ਆਗ ਕਰਗੋ ਬਿੰਦ ਮਿਲ ਜਾਤਿ॥
ਕਾਲ ਕੋਗੋ ਬਿੰਦ ਸੋਕਿ ਆਪੇ ਜਨਹੈ॥ ਜੇਚਾਏ ਕਾਲਤੇ
ਨਿਰਭੇਤੈ ਏ ਕਾਰਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਗਾ॥ ਜੁਸਾਰੇ ਸਰੀਰ
ਬਿਖੇਅਤ ਰਿਬਾਤ ਏ ਕਾਰਿਖੀ ਕੇਸਰੀਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਕਤਾਏ
ਅਰਮੇ ਕਰਾਂਤੈ॥ ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਕਰਾਂਤੈ॥ ਅਰਕਾਲ ਕਰਾਂ
ਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਰੁਜਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਕਾਰਗਾ॥ ਇਸਤੀ ਕਰਾਂਤੈ
ਆਪ ਕਰਾਂਤੈ ਕਾਰਿਖੀ ਕੇਸਰੀਹੈ ਤਓ ਰੁਜਨ ਕਉਨ
ਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਾਂਤੈ ਰੁਜਨ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਾਂਤੈ ਜੁਰਿਖੀ
ਕੇਸ ਕੇਰੁ ਰਮਤੈ॥ ਜੁਮੇਜ ਮਪੁਰੀ ਜਾਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇ ਰੁਜ
ਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਕਾਰੇ ਜੁਬਹੁ ਰਿਖੀ ਕੇਸਰੀਹੈ॥ ਇਸ

ਤੀਕਤਾਜੋਰਗਵਾਨਤੈਤਉਭੋਕਾਲਮਕਿਸੇਰੋਤੈਕੁ
 ਸਤੁਕੁਸਾਜੋਰਗਵੇਸਤੈਤਉਕੋਲਗਰਾਨੈਤਾਤੈਰੋਤੈ
 ਇਯਾਜੀਨਿਸਚੇਕਰਜੋਰਗਵਾਨਤੈ। ਅਰਮੇਰਗਵਾ
 ਨਤੈ। ਤਾਤੈਤੁਕਤੁਕਉਤੁਤੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੈਸੁਆਮਿ
 ਮੇਰਿਖੀਕੇਸਤੈ। ਜਬਰਲੀਪਕਾਰਸੰਮਝਾਤੈਮੇਨਤੈ
 ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਤੁਕਤਾਜੋਤੁਰਿਖੀਕੇਸਤੈਤਉਮੇਰੋਗਕਾਸੇ
 ਕਰੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੁਸਦਾਭੋਗਕਰਤਾਤੈ। ਅਪਿਇ
 ਦੀਉਕੋਰੋਗਦੇਤਾਤੈ। ਅਰਭੁਨਕੋਰੋਗਏਤਾਤੈ।
 ਅਰਤੇਭਿਅਨੰਦਤੇਅਨੰਦਬਿਖੇਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਤੁਕਤੈ
 ਤੈਕਿਅਪ੍ਰੇਜਨਗਾਖਤਾਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਤੁਕਤੈਮੇਰੀਇ
 ਸਤੀਨਤੀਅਤੀਤੈਤਾਤੈ। ਇਸਤੀਕਤਾਤੁਕੁਕੋਆ

ਗੋਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਬ ਮਿਲਾ ਪਥਾ ਜੁ ਅਬ ਅਤੀ ਤਰੇ ਤੈ।
 ਕਾਤੇਰੇ ਰਗਤਾ ਹਰਾਇ ਸਤੀ ਮੁਈ ਅਬ ਵਾਇ ਸਤੀ ਹਰੀ
 ਭਰਤਾ ਮੁਆਤਾਂ ਤੇ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਅਤੀ ਤਰੇ। ਬਹੁਤ
 ਕਿਆਂ ਤੇ ਤੈ। ਤੂੰ ਐਸਾ ਅਤੀ ਤਰੇ ਜਾ ਮੇਰਿ ਤੁਝ ਤਿਅ।
 ਗਨਰੇ ਇ। ਬੁੱਤ ਮੁਕਤਾ ਤੇ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਤਾਇ
 ਸਤੀ ਕਤਾਯੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗੈਰੇ ਜੁ ਤੁਝੀ ਤੈ। ਪਾਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ
 ਕਰੇ ਤੈ। ਜੁ ਵਹੁ ਬੁਝ ਮੁਕੀ ਇਸਤੀ ਕਿੰਚਤ ਕਾਲਮੇ
 ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਰੁਈ। ਅਰਤੁ ਕਤਿ ਤੈ
 ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਕਿਆਂ ਤੈ। ਤਾਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਗਯੀ ਤੈ ਜੁ ਤੁਝੀ ਤੈ।
 ਪਰਮਤੀ ਸੋਕਾਧਨੁ ਪਰਮਤੀ ਸੋਕੇ ਪਾਪ ਤੇ ਤੈ। ਅਰ
 ਤੇਤੁਰਾ ਬਿਖੇਲੀ ਧਰੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਚਨੇ ਤੇ ਅਚਰਜ ਮਾਨੇ ਤੈ।

ਕਥਾ ਗਾਏ ਮਾਨਧਾਤਾ ਕੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਦੁਰਗਾ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ

੧੦੮

ਪ੍ਰਰਬਕਾਲ ਬਿਖੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਨਾਮ ਗਾਥਾ॥ ਅਰਧਰ

ਤ ਬਿਖੇ ਸਿਤ ਜਾਪਰ ਜਾਗ ਕਰ ਗਈ ਕੋ ਕਤਾ ਜੋ ਕਠੁ ਰੇ ਜ

ਨਲਿ ਆਉ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਗਤ ਦਿਨ ਸੇਵੇ ਅਰਧਾਣ ਬਿ

ਖੇ ਗਾਥਾ ਪਰ ਮਾਰਥ ਕਠੁ ਤਾਥ ਨ ਆਇ ਆ॥ ਗਾਥਾ ਜ

ਤਿਵਰਨ ਸੁਦ ਕਰ ਕਤਾ ਵਤੁ ਕਉ ਨ ਸਾਕਰ ਮਏ ਜਾਤੇ ਪਰ

ਮਾਰਥ ਤਾਥ ਆਵੇ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਸੀਗ ਸੀਤ ਤੁਕਾ ਜੋ ਚਾਤ

ਨਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਰੁਤ ਉਪਰ ਮਾਰਥ ਕੀ ਸੁਧ ਪਾਵੇ॥ ਗਾਥਾ ੦

ਉਸੀ ਸਿਤ ਜਾਪਰ ਬਿਸ਼ ਬਿਸ਼ ਕਤਾ ਫੁਲਾ ਗਾ॥ ਅਰ

ਗਾਈ ਕੋ ਕਤਾ ਜੋ ਬਿਸ਼ ਇਸ ਸਮੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਵੇ ਤ

ਉਕਿ ਆਭੇਟ ਗਾਖੀਏ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਤਨ ਮਨ ਰਸ ਨਾਮ

ਰਪਨਕੀਜੈ॥ ਗਜੈਕਤਾਸਹੀਰਹੁਪ੍ਰਸਰਮਜਾਅਰਮਸਤੁ ਅ
ਰਸਨਾਭੀਟਕਰੁਆਸਕਾਥੂਕਸੇਰੁਗਤੁਆਏ॥ ਅਰਮ
ਨਰੁਪਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪਕਾ॥ ਤਾਤੇਕਿਆਵਸਤਾਤੇ
ਜੁਭੇਟਾਕਰੀਏ॥ ਗਾਣੀਕਤਾਲਾਲਾਅਰਮੋਤੀਭੇਟਾਕਰੇ
ਗੇ॥ ਗਜੈਕਤਾਤੇਹੀਮੇਰੀਦਿਸ੍ਰਬਿਖੇਮਾਵਕਮੋਤੀਏ॥ ਨ
ਤੀਤਉਪਾਥਰੇਕੇਟਕਰੇਏ॥ ਗਾਣੀਕਤਾਤਾਸੀਕਿਉਕਰ
ਤਾਏਦਸਸੰਸ੍ਰਵਰਖਤਪਮਿਆਕਰਤੇਏ॥ ਅਰਬਿਸ੍ਰ
ਕਾਸਰੁਪਨਤੀਪਾਵਤੇ॥ ਤੁਝਕੇਤਾਤਕਾਲਕੈਸੇਪ੍ਰ
ਪਤਤੇਤਾਏ॥ ਗਜੈਕਤਾਤੁਸਤਕਹਿਤੀਏਪਰਸੰਤਕਹਿ
ਤੇਏਜਿਸਸਮੇਇਸਨੇਚਾਤਨਕਾਤਿਆਗਕੀਆਉ
ਸੀਸੰਬਿਸ੍ਰਕੈਮਿਲਤਾਏ॥ ਅਰਗੁਗਵਾਨਭੀਅਰਜ

ਨਕੋਗੀਤਾਕਤਾਏ। ~~ਸਲੋਕਾ~~ ਸਰਬਧਰਮਾਨਪਰਤਜਿ ੧੧੦
 ਆਮੇਕੀ ^{ਬਿਖੇ} ਸਰਨੀਬੂਜੇਤੁਸਕਤਤਾ। ਤਿਉਤੀਤੀਸਰਬਪਾਪੇ
 ਭਯੋਮੋਖਯਾਖਿਆਮਾਮੁਚਤਾ। ਗਜੇਯਾਤਿਵਚਨਕ
 ਤਾਅਰਪੇਮਾਬਿਸੁਕਾਉਸਕੇਮਨਮੇਉਮਾਗਾ। ਅਰੁ
 ਦਨਲਾਗਾਕਰੇਨਾ। ਅਰਪੇਮਕਗਬਿਸੁਧਭਯਾ। ਜਬ
 ਬਹੁਤਸੁਧਮੇਆਜਾਅਰਨੇਤਖੋਲੇਤਬਜੀਧਰਕੀ
 ਧਰਬਿਸੁਤੀਦੇਖਦੁਲਾਗਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਤੇਮੈਬਿਸ ੩
 ਗਤਾਕੀਸਿਤਜਾਮੇਸੋਇਆਰੁਆਨਥਾ। ਉਸਕੇਨਿਸ
 ਰੇਅਰਪੇਮਮੇਉਸੀਕਾਸੀਕਲਪਬਿਸੁਗੁਪਤੇਇਕਰ
 ਉਕੋਦਰਸਨਦੇਤਭਯਾ। ਗਜੇਕਤਤੇਬਿਸੁਦੇਵਆਉ
 ਮੇਰੇਗਲਲਾਗਾਜੋਸਰੀਰਮੇਰਾਮਲੀਏਤੇਰੇਕੁਤੇ

ਤੇ ਸੁਧਤੋਇ ॥ ਅਗਪਾਪਪ੍ਰੰਨ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤੋਇ ॥ ਅਰਜੇ
ਕੇਤਕਿ ਮੇਨੇ ਕੀਈ ਉਕਾਘਾਤ ਕੀਆਤੋ ॥ ਅਰਦੁਖਈ
ਆਤੋਤਉਤੇਗੀਆਗਿਆਮੇਰਾਜਕੀਆਤੋ ॥ ਅਰਜੇ
ਮੇਅਵਿਦਿਆਕਰਜਾਣਾਤੋਜੁਮੇਰਾਜਾਤੋ ॥ ਤਉਭੀ
ਮੇਕਤਾਥਾਤੁਹੀਥਾ ॥ ਬਿਸੁਪਤਛਾਆਠਾਢੇਰੁਯੋਏ ॥
ਰਾਜਾਦਰਸਨਦੇਖਤੇਤੀਬਿਸੁਪਰਯਾ ॥ ਅਰਰਸਨ
ਬਿਖੇਬਲਨੀਜੋਕਛੁਕਤੋ ॥ ਬਹੁਰੁਪੇਮਅਗਪ੍ਰਸਿ
ਨਤਾਤੇਯਹੀਕਤਾਥਾਜੁਮੇਬਿਸੁਤੋ ॥ ਤੇਮੇਤੇਵਤੁਅ
ਪਮੈਨਥਾਰਗਾ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਜੋਤੇਗੀਚਾਤਨਾਤੋਸੁਆਂਗੁ
ਜੋਪੁਰਨਕਰੈ ॥ ਰਾਜੇਕਤਾਜੋਚਾਤਤਾਥਾਸੋਪਾਯਾ ॥ ਜੋ
ਤੁਫਕੇਦੇਖਾਤੁਫਕੇਛੁਰਕਰਾਅਉਰਕਿਆਆਂਗੋ ॥ ਜੁ

ਸਰਬਤੁ ਤੀਤੈ॥ ਬਿਸਕਤਾ ਤੁੰ ਕਤਾ ਬਾਜੁ ਬਿਸੁ ਜਬਾ ੧੧੧
ਵੈਓ ਉਭੇਟ ਕਿਆ ਦੇਵੈ ਅਬ ਭੇਟ ਮੇਰੀ ਲਿਆਉ॥
ਪਰਯਾਤੀ ਤੰ ਕਾਰ ਚਾਤਾ ਤੋ ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਵੈ॥ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਜ
ਬਤ ਕਤੰ ਕਾਰ ਤੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਤੈ॥
ਜਬ ਤੰ ਕਾਰ ਗਾਯਾਤ ਬਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਕਤਾ ਗਾਖੇ ਗਾ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੰ ਕਾਰ ਲੇਤਾ ਮਰਾ ਆਪਿ ਭੀ ਜਾਤਿ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਤੁੰ ਤ ਬ
ਥਾ ਜਬ ਤੰ ਕਾਰ ਥਾ॥ ਜਬ ਤੰ ਕਾਰ ਨਾ ਸਭ ਯਾਤ ਬਤੁੰ ਕਤਾ
ਤੈ॥ ਗਾਜਾਯਾਤਿ ਬਚਨ ਕਠਿ ਕਰ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਗਯਾ॥
ਮਰ ਬਿਸੁ ਅੰਤ ਰਿਧਿ ਆਭੁਯਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰੇ ਮੇ ਤੇ ਕੋ ਕ
ਤੇ ਤੇ ਗਾਜਾਤਾ ਤੁ ਕਾਲੀ ਸਰੂਪ ਅਪਨ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਕਲੀ
ਨਤੁ ਆ॥ ਮਰ ਮੇ ਤੁਝ ਕੋ ਦੇਤੀ ਅਉਧ ਉਪਦੇਸਕੀ
ਆਪਰ ਤੁਝ ਕੋ ਕਛ ਪ੍ਰਦੇਸ ਨਗਯਾ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਹਾਤੇ ਪ੍ਰਾਸ

ਰਯਤਿਜੇਤੈਨੇਸਰਕਤਾਤੈਅਰਨਿਸਚੇਪਗਟਕੀਆਤੈ॥
ਜਾਣੁਤੈਮੈਨੇਜੁਆਤੁਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉਨਤੀ॥ਘਰ
ਯਤਿਬਾਤਮੁਝਕੋਪਗਟਕਰਜੁਬੂਤਮਾਤੇਆਦਿਲੇ
ਚੀਟੀਪੁਜੰਤਕਾਲਕੀਵਾਮਮੈਬੀਧਰੋਯਤੇਕੋਸੇਛੂਟੀ
ਏ॥ਪਾਸਰਕਤਾਯਤੀਪੁਸਨੁਜੁਤੈਨੇਮੁਝਸੋਕੀਆਤੈ
ਏਕਸਮੇਨੁਕਲਕੁਰੀਖਮਕਤਾਤੇਨੁਕਲਾਅਗੇਕਲਿਕ
ਨਾਮਾਹਖੀਸੁਰਮੇਰੇਗਿਤਾਬਿਖੇਅਯਾਥਾ॥ਯਤੀਪੁਸ
ਨਮੈਨੇਉਸਤੇਪੁਛਾਥਾ॥ਜੇਉਸਨੇਕਤਾਥਾਸੋਤੇਪੇਪਗ
ਟਕਰੋਤੈ॥ਏਕਸਮੇਜਮਕੀਕਰਨੇਧਰਮਗਾਇਪੇਪੁਸਨੁ
ਕੀਆ॥ਜੁਰੁਉਤੇਗਾਪਾਣੀਕੇਮਨਤੇਕੋਸੇਨਾਸਰੋਇ॥
ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਰੁਉਮੇਗਾਅਵਿਦਿਅਕਾਲਤਕਰੋਤੈ॥
ਜਬਅਪਣਾਆਪੁਸਮੁਤਾਤਬਜਾਣੁਜੁਸਰਬਾਅਤ

ਮਾਏ ਤਬ ਭਉ ਮੇਰਾ ਨੀ ਹੁਤਾ ਨਾ ਸਕਰਤਾ ਸਭ ਕੇ ਕਾ ੧੯੨
ਗੋ ਬਿਦਤੈ ॥ ਜੋ ਉਸ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ ਤੈਂ ਮੁਝ ਪੈ ਨੀ ਆਵ
ਤੇ ॥ ਡਿਕਾਰ ਨਾ ਸਹੂ ਧਕਾਰ ਜਕੇ ਸਹ ਪਕੀ ਨਿ ਆਈ ਤੈ ॥
ਜਾਨੇ ਇਸ ਤੇ ਦਿਸੁ ਉਠਾਈ ਵੀ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਅਰ ਬੈਸ
ਨੇ ਵਹੁ ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਕੇ ਜਾਣੇ ॥ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾ ਅਰ ਨਾ ਗ
ਭਯਾ ਉਸ ਕੋ ਕਤੈ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁ ਕਾ ਜਾਣਨ ਕਿ ਆਏ ॥ ਜੁ
ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਬਿਸੁ ਤੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਰਨ ਤੇ ਅਨੇ ਕਪਕ
ਰਕੇ ਰੁਖ ਫੁਪੁ ਗਟ ਤੈ ॥ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੈ ਸੋ ਦੇਖੀਏ
ਤਉ ਸੁਰਨ ਤੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਤੀ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰ ਮਾਨੁ ਖਾਸ
ਰਾਖ ਸਤੇ ਆਦਿ ਲੇਏ ਕਬਾਲ ਮੁਕੰਦ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ॥
ਤੰ ਤੇ ਕੰਕਰ ਤੈ ਜੋ ਪੂਛਾ ਥਾ ਜੁ ਭਉ ਤੇ ਰਾਮਨ ਤੈ ਕੇ ਸੇ

ਜਾਇ। ਜੋ ਜਿਨੇ ਦਿਸੁ ਦਿਸੁ ਸਰੇ ਉਠਾਇ ਕਰਨਿ ਜਧਮ
ਪਨੇ ਤੇਨੀ ਫਿਰਤੇ। ਅਰੁ ਸਤੀ ਅਰਚੀ ਟੀਬਿਖੇ
ਕਾਅਤ ਮਝੁ ਮਦੇ ਖਾਤੋ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਬੁਝੇ ਨਿਰਬੁਝੇ। ਅ
ਰੁ ਮੇਰੇ ਦਰਗਤਿ ਉਨਿ ਕੋ ਤੈ। ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਦਰਗਤਿ ਯਤਿ
ਤੈ ਜੁ ਬਿਸੁ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਰੁ ਮਾਸੀ ਮਨ
ਕੀ ਕੋ ਮਲਨ ਤਾਦੁ। ਤਕੀ ਸੈ ਸੁਧ ਕਰ ਕਰਇ ਸਫਟ ਕ
ਕੀ ਨਿਆਈ। ਅਦਰੁ ਅਰੁ ਸਰਬ ਦਰਨ ਸੇ ਦਰਨ ਤੈ।
ਤਕੀ ਕਰਨਿ ਸਚੇ ਕਰ ਜਾਨੁ ਦਾਸ ਦੇਵ ਬਿਨਾ ਅਉਰ
ਕੋ ਉਨੀ। ਸਰਬ ਜਗਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਸ ਕਾ ਤੈ। ਜੇ ਤੁ
ਭੇਇ ਛਾਮੁ ਕਤਿ ਕੀ ਤੈ ਤਉ ਬਿਖੇ ਉਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਖੀ
ਨਿਆਈ ਤਿਅਗਾ। ਅਰਨਿ ਸਚਾ ਕਰ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੋ
ਦੁਤੀ ਤੈ। ਕੀ ਕਰ ਕਤਾ ਜਬ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ਨਿਕ

98

ਸਕਰਤਾਥਖੇਂਚਲੇਤਾਤੇਜਾਨਕਛੁਨੀਜਾਤਾਜੇਇਸਕਾ

੧੬੩

ਰੂਪਕਿਆਤੇ। ਤਾਂਤੇਤੂੰਲੇਖਾਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕਾਕਾਸੇਪ੍ਰਛਤਾ

ਤੇ। ਅਰਦੁਖਕਿਸਕੈਦੇਤਾਤੇ। ਧਰਮਰਾਇਕਤਾਯਤਿਬਿ

ਥਾਮਤਪ੍ਰਛਾ। ਜੋਤੁਣਕੋਓਪਦੇਸਕਰੋਤੇਸੁਕਰਾ। ਤੁਏ

ਯਾਕੋਪ੍ਰਛਤੇਕਿਆਪੋਜਨਤੇ। ਜਮਕੰਕਰਕਤਾਮਚ

ਰਜਤੇ। ਜਿਸਪਰਤੂੰਅਰਮੇਆਗਿਆਚਲਾਵਤੇ

ਤੇਬੀਚਾਰਉਸਕਾਮਨਮੇਆਵਤਤੇ। ਅਰਦਿਸੁਕਛੁ

ਨੀਆਵਤਾ। ਤਾਂਤੇਨਰਕਅਰਸੂਰਗਅਰਧੁਮਪ੍ਰ

ਸਨਉਤਰਕੀਕਿਆਤੇ। ਤੂੰਆਗਿਆਕਰਤਾਤੇਜੁ

ਅਮਕੇਕਰਮਕੇਫਲਕਰਮਕੇਕੋਨਰਕਮੇਰੂਲੇ

ਤਮਤੈਸੇਹੀਕਰਤੇ। ਅਰਉਸਕੇਰੋਣਅਰਤਾਇਤਾ

ਇਕ ਸਬਦਿ ਸੁਣੇ ਤੈਥੋਂ ਪਰਉਸਕੇ ਮੂਲ ਮੇਕ ਛੁਰੇ
੩ ਪੜਨੀ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੇਏ ਕਸਾਏ। ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਦੇਤ
ਤੇ ਨਿਰਲੇ ਪਏ। ਜੇ ਦੇਤ ਕੇ ਗੁਣੇ ਤੇ ਬਿਨ ਤੇ ਇਉਂ ਸਕੇ
ਲਕੀ ਛਾਸ ਤੇ ਬਿਆ ਦੁਖ ਤੇ। ਇਸ ਤੇ ਜਾਣਾ ਤੈ ਮੇਨੇ
ਜੁਯਤਿ ਪੂਮ ਤੇ ਰੀਰੁ ਮਮਾ ਤੀਥੇ। ਜੇ ਇਸ ਕਾਉ ਤ
ਰਕੇ ਤੇ ਤਉ ਮੁਖ ਕੇ ਰੰਗ ਅਰਛਾ ਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਨੀ।
ਧਰਮਾ ਗਾਇਕ ਤਾ ਜੀਵ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਸੋ ਬੀਧ ਤੇ। ਜਮ ਕੇ
ਕਰਕ ਤਾ ਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਜੁਯਤਿ ਜੀਵ ਤੇ। ਧਰਮ ਜਾਨੇ ਰੂਪ ਇ
ਸਕਾ ਬਿਆਏ। ਵਿਸ ਤੇ ਮੁਢਾ ਸੇ ਤੇ। ਧਰਮ ਗਾਇ
ਕ ਤਾਈ ਸੂਰ ਕੇ ਕਰਤ ਵਕੋ ਕਉਨ ਕੇ ਤੇ ਜੁ ਬਿਆ ਕੀ
ਯਾਏ। ਜਮ ਕੇ ਕਰਕ ਤਾ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਕਰਤ ਇਕ ਉਨ ਤੇ

ਜਾਨਤਾਤਉਪਾਪਪ੍ਰਿਨਕੋਕਿਉਕਰਿਬੀਚਰਤਾਤੇਯ ੧੧੦

ਰਮਗਾਇਕਤਾਜੁਯਤਿਬਾਤਪ੍ਰਗਟਕਰੋਤਉਯਤਿਸਰ

ਬਧੁਮਾਯਾਗਿਅਮੇਰੀਕੀਨਾਸਤੋਇ॥ਤਾਂਤੇਤੁੰਸੀਤੇ

ਕਛੁਮਤਕਤਾ॥ਜਮਕੀਕਰਕਤਾਧਿਗਮੁਏਅਰਮੇਰੇਰੰ

ਰੁਅਰਛਾਸੀਪਰਜੁਜਾਨੇਨਤੀਯਤਿਕਉਨਤੋ॥ਅਰ

ਆਪਕੋਕੀਕਰਮਾਨੈ॥ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਰੇਮੂਰਖਤੁਏ

ਕੋਇਨਕਾਂਮੋਸੋਕਿਅਪ੍ਰੋਜਨਤੋ॥ਜਿਸਕਾਮਕੀਤੁਏ

ਕੋਆਗਿਅਮੈਸੋਕਗੁ॥ਅਰਸਦਾਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦ

ਕਾਕਗਾਜੋਸੀਸਾਰਕੇਦੁਖਤੁਤੇਬਚੈ॥ਅਰਰੁਜਨਜਬ

ਤੇਰਾਪੂਰਨਤੋਇਗਾਮਲੀਨਤਾਤਉਮੇਕੀਜੋਤੇਰੇਮਨਕੇ

ਦਰਪਨਕੋਲਾਗੀਤੋਨਾਸਤੋਇਗੀ॥ਮੁਲਾਆਪਤੇ

ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਗਾ ਕੀ ਕਰ ਕਰਤਾ ਭਜਨ ਗੋ ਬਿੰਦ ਕਾਰੋ
 ਅਰ ਆਪ ਤੇ ਨਿਰਾਸਰ ਤੇ ਤਉ ਕਿ ਆਤੋ ਯਰ ਮਗਾਇ
 ਕਰਾ ਅਬ ਤਕ ਮੇ ਸੇ ਨੀ ਭਯਾ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ ਕੇ
 ਜਾਇ ਅਰ ਪੀਛੇ ਭਜਨ ਕਰੇਗਾ ਕੀ ਕਰ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕੇ
 ਜਾਨਤਾ ਨੀ ਭਜਨ ਸੇ ਕਿ ਆਪੇ ਜਨੈ ਤੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਰੁ
 ਮੇ ਕਉਣੁ ਤੇ। ਯਰ ਮਗਾਇ ਮੁਝ ਕੋ ਮਤ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰ
 ਸਨੈ ਉਤਰ ਬਿਸ ਸ੍ਰਦੇ ਵੇ ਗਾ। ਕੀ ਕਰ ਕਰਤਾ ਮੁਝ ਕੋ
 ਬਿਸ ਸ੍ਰਸਾ ਬਿਕਿ ਆਪੇ ਜਨੈ ਤੇ। ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਗਤੁ ਤੇ ਜੇ
 ਮੇ ਰੇ ਪ੍ਰਸ ਕਾ ਉਤਰ ਕੈ ਤੇ ਗਾਤ ਉਭਲੀ ਬਾਤ ਤੇ ਨੀ ਤੇ
 ਪ੍ਰਾਣੇ ਕਾ ਤਿ ਅਗ ਕਰੇ। ਯਰ ਮਗਾਇ ਕਰਤਾ ਮਨ ਤੇ ਗ
 ਉਜਲ ਨੀ। ਅਰ ਬਿਨਾ ਮਨ ਉਜਲ ਲੁਣੁ ਤੇ ਤਕ

ਓਪਦੇਸਨਿਗਾਰਥਤੋ। ਤੰਤੋਬਦ੍ਰਕਾਸ੍ਰਮਬਿਖੇਜਾ १੧੫
ਤਿ। ਅਰਤਪਕਰਅਰਸਰਬਚਾਤਨਤੇਨਿਗਸਤੋ
ਆਪਤੋਆਪਨਿਰਮਲਤਾਪ੍ਰਾਪਤਤੋਗੀ। ਅਰ
ਅਪਨੇਸਰੂਪਕੇਜਨੇਗਾ। ਕੀਕਰਕਤਾਤੇਪੂਰਮਨਕਿ
ਆਵਸਤਤੋਜਨਿਰਮਲਤੋ। ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਮਨ
ਮਛਕਾਤੋਅਰੂਪਤਾਕੀਨਿਧਕਾਪਰਗਾਗਵੇਖਸੈਮਿ
ਲਕਰਮਲੀਨਗੁਜਾ। ਅਰਥਟਬਿਕਾਰਮੇਬੰਧਰੂਅ०
ਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਆਪਕੋਸਰੀਰਮਾਨਤੋ। ਜਾਤੀਤੇਕਾਮਕ੍ਰੋ
ਧਨੇਪੇਗਾਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜਬਜਾਨਾਮੇਸਰੀਰਤੋ। ਤਬਜਰ०
ਅਤੁਤੋ। ਜਬਜਾਨਾਮੇਪ੍ਰਾਣਤੋਤਬਰੂਖਪਿਆਸਪ੍ਰਾ
ਣਕਾਸੁਰੂਪਵੈ। ਜਬਆਪਕੋਅਨਜਾਣਾਤਬਤਰਖ

ਸੋਕਮੇਬੰਧਤੁਆਪਾਯਨਿਸਰੀਲਛਹੁਆਪਕੋਸਰੀ
ਰਮਾਨਵੇਤੇਪਾਪਤਰੁਣੇਅਬਜਮਨਕੋਸੁਖਤਰੁਣਿ
ਤੇਤਿਸਕੀਬਾਰਤਸੁਦਾ॥ = ॥ = ॥ = ॥ = ॥ = ॥ = ॥ = ॥ = ॥

ਕਥਾਗਾਨਾ ਸਿਖਰ ਧੁਨ ਕੀ ॥ ਏਕ ਸਮੇਰਾ ਜਾ ਬਾਸੁਰ ਜ

ਬੀਸਤੁਸਿਖਰਨਾਮਪਰਜਾਬੇਪਾਲਨੇਅਰਨਿਆ

ਇਬਿਥੇਅਤਿਸੇਸੁਥਾਏਕਟਿਨਸਿਕਾਗਗਾਥਾ

ਪਰਕਬੁਨਪਾਯਨਾਨਿਗਮਤੇਫਿਗਾਮਧਮਾਰਗਕੇ

ਏਕਤੀਪਦਿਸ੍ਰਪਗਾਚਾਤਾਥਾਨੁਵਾਂਕੋਬਾਨਮਾਰੋ।

ਜੀ ਪਤਸਾਗਜੇਬਾਨਮਾਗੇਨੇਮੇਦੀਲਕੀਗੀ। ਅਰਪ,

ਛਾਵਿਉਤਸਾਹੈ। ਜੀਖਵਤਾਇਸਕਾਰਨਤਸਾਹੈ॥

ਬਤੇਰੇਬਾਨਕਰਮੇਨਾਸਤੋਵੈਤਉਤਿਲੋਕੀਨਾਸਤੋਜਾ

ਇਹੀਰਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁਹਕਰਾਅਚਰਜਮਾਨਭ ੧੧੬

ਯਾਅਰਕਾਤੇਤੇਰੇਜੈਸੇਮੈਨੇਕੇਤੇਜੀਵਮਾਰੇਤੋਂ। ਪਰ
ਤਿਲੋਕੀਕਉਕਛੁਟੁਖਨਭਯਾ। ਤੇਰੇਮਾਰਨੇਤੇਕਿਅੰ
ਤੇਗਾ। ਜੀਪਕਤਾਬੀਚਾਰਕਰਜੁਮੇਤੋਤਉਤਿਲੋਕੀਤੋਂ।
ਜਬਮੇਨੀਤਉਜਗਤਕਤਾਂਤੋਂ। ਰਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁ
ਹਕਰਬਿਸਮੇਭਯਾ। ਜਾਨਾਜੁਸਾਚਕਤਾਂਤੋਂ। ਉਸਕੋ
ਨਮਾਗਾ। ਅਰਗਿਤਬਿਖੇਅਯਾ। ਅਰਮਨਕੋਚਾਤ
ਨਤੇਸੁਪਕੀਆਗੀ। ਪ੍ਰਬਜੋਉਸਕੀਸਭਾਬਿਖੇਰ
ਗਕਰਤੇਬੋ। ਜੈਸੇਸਟੀਵਆਵਤੇਬੋਆਏ। ਰਾਜਾ
ਉਨਕੋਵਿਵਰਜਤਰੁਯਾ। ਜੁਜੀਵਨਸੁਆਸਮਾਤ
ਤੋਂ। ਤਾਂਤੇਨਿਰਰਥਵਚਨਮਤਸੁਨਾਵੇ। ਗਾਈਕਉਬੁ

ਲਾਇਆ ਮੁਕਤਾ ਮੁਢ ਕੋ ਵੇਰਾ ਗਉ ਪਾਜਿ ਆਇਓ ॥
 ਡੀਠ ਤੋ ਤਾਏ ॥ ਗਣੀ ਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸਤੇ ਕਿ ਆਰੁਲ ॥
 ਤੇ ॥ ਪਰ ਮੇਰਾ ਵਚਨੁ ਸੁਣਾ ॥ ਪਾਛੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਤੇਰੀ
 ਸੁਕਰਾ ॥ ਜਬ ਅਤੀਤ ਤੋ ਤਿਗਾਤ ਬੰਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬੰਧ
 ਤੇ ਤਿਗਾ ॥ ਅਬ ਏਤਾ ਤੀਤੇ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਤੇ ਜੁਰਿ ਰਹਿ
 ਤੇ ਰਾਜਾ ਤੇ ॥ ਜਬ ਇਸ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇ ਗਾ ਅਰਿ
 ਮਾਨ ਉਪ ਜੇ ਗਾਜੁ ਗਾਜ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕੀ ਆਇਓ ਮੇਨੇ ॥
 ਈਸ੍ਵਰ ਮੁਢ ਕੋ ਪਰਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗਾ ॥ ਰਜੇ ਕਤਾ ਜੇ ਤੇਨੇ
 ਕਤਾ ਸੇਸ ਤੇ ਪਰਤਿ ਆਗ ਤੇ ਏਤਾ ਸੁਖ ਤੇ ਜੁ ਮਨ ਭਟ
 ਕਤੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਗਾ ॥ ਬਿਨੁ ਭੁਜਨ ਹੋ ਬਿਦ ਕੇ ਭੁਜਨ ਦੁਖੇ ॥
 ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਹੀ ਤੇਤਾ ॥ ਅਰੁ ਵਰੁ ਮੁਗਿਅ ॥

ਨੀਤੈ ਜੁ ਸਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰਹਿ ਤਸ ਤਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇਅ ॥ ੧੧ ॥

ਰਬ ਤੁਝ ਤੇ ਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਜੁ ਮੈ ਨ ਕਹੁ ਤਿ ਆਗਿ ਆਇ ॥ ਪਰ

ਮੇ ਸਭ ਕਾਰ ਜੇ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਭਯਾਇ ॥ ਜੇ ਤੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਕਰੇ ॥

ਗੁਣੀ ਕਰਤ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ ਕੋ ਗੁਣ ਬਿਖੇਰ ਸਮਕਰ ॥

ਪੀਠੇ ਜੇ ਚਾਹੈ ਸੁਕਰ ॥ ਗੁਣੇ ਕਰਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਅਰਕਾ

ਕੀ ਸਗਨ ਜਾਵੈ ॥ ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਬੇਦਾਂਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ॥ ਗ

ੁਣੀ ਕਰਤਾ ਮੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰੈ ॥ ਪਰ ਤੈ ਨ ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਇਸ ਤੀਮ ॥

ਨਾਹੈ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰ ॥ ਗੁਣੇ ਕਰਤਾ ਮੈ ਰੋਮ

ਨ ਬਿਖੇਲੈ ਸੀ ਅਗਨ ਉਪਜੀਏ ਜੇ ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖ ਦਿ

ਸੁਨੀ ਆਵਤਾ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਸਤ ਕੋ ਨਹੀ ਚਾਤ ਤਾਵਤੁ ਇ

ਗਤ ਦਿਸਾ ਅਰਮੁ ਤਕ ਕੀ ਉਰਦੇ ਖਤਾਇ ॥ ਇ ਦੁਕੀ ਸ

ਗਾਬਿਖੇਜੇ ਅਪਗੇਏਂ ਉਨਕੀ ਮੁਝ ਕੋਚਾਤ ਨਾਨੀਤਉ
ਤੁਝ ਕੋਕਿਆਜਾਨਤਾਏ। ਇਸਤੀਕਹਾਤਾਤੇ ਤੁਝੇਖਜੁ
ਤੁਕਉਨਤੋਂ। ਅਰਤੇਗਾਕਉਨਤੋਂ। ਯਾਤਿਜੇਜਗਤਦਿਸ੍ਰੇ
ਨੇਤਖੋਲਨੇਮੇਪਗਟਤੇਤਾਏ। ਜਬਨੇਤਮੁਝੇਤਬਨ
ਤੁਨਕਛੁਤੇਗਾ। ਜਬਤੁੰਨੀਨੀਤਉਕਾਂਕੋਰਿਹਕਰਤਾ
ਤੋ। ਅਰਕਾਂਕੋਤਿਆਗਕਰੇਏ। ਗਾਜਾਯਤਿਬਚਨਮੁਝ
ਕਰਸਭਕਾਮੇਸੇਮਨਉਠਾਇਕਰਉਠਕਰਭੀਤਰਗਾ
ਯਾ। ਅਰਲੋਕੋਆਪਨਿਉਕੋਕਹਾਜੁਕੋਈਪੁਛੇਤਉ
ਕਤੇਗਾਜਾਕਾਲਵਸਭਯਾ। ਜਬਭੀਤਰਗਾਯਾਤਉਸ੍ਰ
ਸਤਿਸ੍ਰਾਇਸਤੀਰੁਖਹੁਅਰਬਸਤਪਤਿਰੇਤੁਝੇਜੇਸੇ
ਆਗੇਗਾਜਾਕੀਟਹਲਮੇਆਵਤੀਥੀਆਈ। ਅ

ਰਗਜਾਕਤਾਤੇਪੁੜੀਮਾਂਸਾਅਰਤੁਚਾਕੀਕਿਉਆਈ ੧੧੮
ਤੋ। ਜਬਮੇਤੀਨਹੀਤਉਤੁਮਸੋਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ। ਸ
ਭਨੇਜਾਨਾਜੁਗਾਜਾਕਮਲਾਭਯਾਤੋ। ਗਾਈਕਤਾਉ
ਤਾਮਤਕਰਤੁਗਾਜਾਕੋਕੁਸਲਤੋ। ਜਬਦੋਪਤਰਗਤ
ਬੀਤੀਤਬਗਾਜਾਜਾਗਤਭਯਾਅਰਨੇਤਰਗਯੇ
ਸਾਰੇਇਆਜੁਤਉਮੇਕੋਧੋਡਾਲਾਅਰਕਤਹੇਲਾ
ਗਾਜੇਕਤੋਤਾਬੀਮੇਰੇਤੋਤਉਝੂਠਾ। ਅਰਜੋਕਤੋਅਸੁ
ਅਰਅਨਚਰਮੇਰੇਤੋਝੂਠਾ। ਅਰਜੋਜਾਨੈਇਸਤੀ
ਪੁਤਮੇਰੇਤੋਤਉਭਰਮਾਤਾਤੇਕਾਂਕੀਸਰਨਜਾਵੈ। ਜੋਸ
ਸਾਰਤੇਮੇਰੀਰਖਿਆਕਰੇ। ਜਬਸਰੀਰਮੇਗਾਜੋਉਸ
ਕੋਪਾਲਨੇਨਮਿਤਕਲੇਜੇਕਾਲੇਹੁਖਾਤਾਤੋਅਰਕਚੇ

ਬੀਚਾਹੁ ਪਕਾਵਤਾ ਤੇ। ਸੋ ਬਿਹਨੀ ਤਉ ਅਉਰੁ ਮੇਰਾ
ਕਿਆ ਤੋਗਾ। ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ ਮੇਰੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੇਰੇ ਉਨ
ਤੇ। ਅਗ ਕਿਸਕਾਰਨ ਪੰਛੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸਹੀਰੇ
ਪਿਜਰੇ ਮੇ ਬੰਧੁਯਾ ਤੇ। ਸਹੀਰ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਜੋਇਤਾ ਮ
ਹੁਤੇ ਤਾ ਸਾਯਾ। ਅਗ ਮਾਟੀ ਬਿਧੇਰੁ ਲਟੀਆ।
ਅਗ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕੋਨ ਸਮਝਾ। ਤੇ ਗਈ ਮੁਝ ਕੋ ਦ
ਤਾ ਮਦ ਸਥਾ ਪਾਪ ਤਰੁਣੀ ਤੇ। ਜੇ ਸੇਏ ਕਾ ਅਤੀਤ ਨ
ਦੀ ਕੇ ਕੀਰੇ ਪਰ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਉਠਾ ਅਤੀਤ ਕਤਾ
ਤੇ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਮੁਝ ਕੋ ਯੇ ਸਾਸ ਨੇਤ ਕਰ ਜੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁ
ਸੁਏ ਕਤਾ। ਯਤਿ ਵਚਨ ਕਤਾ ਥਾ ਜੁ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਨਿਵ
ਰਨੁ ਯਾ। ਅਤੀਤ ਰੁਦਨ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਏਕ ਪਰਮ

995
ਤਿਸਾਨਾਇਪਾਪਤਰੁਯਾਅਰਧੁਛੁਹੁਦਨਕਿਉ
ਕਰਤਾਏ। ਉਸਨੇਪਗਟਕੀਆਆਮਰਮਤੰਸਕਤਾ
ਰੇਮੁਰਖਬੁਦਬੁਦੇਕੋਕਿਆਰੋਤਾਏਆਪਕੋਰੋਉਸ
ਸਕੀਨਿਆਈਤੁੰਗੀਏਕਸਾਸਤੀਮਾਤ੍ਰਤਾਏ। ਏਹਾਈ
ਵਤੀਅਵਸਥਾਮੁਏਕੋਪਾਪਤਰੁਈਏ। ਗਾਈਕ
ਤਾਜਬਮੇਸੇਜਾਨੇਤੋਂਤਉਕਿਉਸਨੇਤਕਰਤਾਏ। ਗ
ਜੇਕਤਾਕਿਆਕਤੋਂਜੁਗਾਤਨਾਪਿਸਾਚਕੀਨਿਆਈ
ਮਨਕੋਲਾਗੀਏ। ਕਤਾਂਜਾਵੈਅਰਕਿਆਕਰੇ। ਅ
ਰਕਉਨਤੋਂਜੁਮੇਰੀਰਛਾਕਰੇ। ਗਾਈਕਤਾਅਉਰਤੇ
ਚਾਤਤਾਏ। ਤਾਤੋਕਉਦੁਤੋਂਜੁਤੇਰੀਰਛਾਕਰੇ। ਏਕਸੁਆ
ਸਾਮਠਾਤੋਂਆਪਤੇਆਪਮੁਕਤਿਤੋਤਾਏ। ਗਜੇਕ

ਤਾਅਬਗੋਬਿੰਦਮਾਵੇਤਉਕਿਆਕਰੈ॥ਗਾਣੀਕਤਾਤੂੰ
ਇਦੀਉਕੇਪਾਲਨੇਮੇਬੀਧਤੋਗੋਬਿੰਦਕਾਦਰਸਨਤੁ
ਬੁਕੇਕੇਸੇਤੋਇ॥ਗਾਜੇਕਹਾਏਕਸਮੇਮੇਨਿਆਇਬਿ
ਖੇਬੇਠਾਥਾਏਕਅਤੀਤਾਅਜਾ॥ਅਰਕਤਾਜੇਕੋਈ
ਚਾਤਨਾਬਿਖੇਬੀਧਤੋਇ॥ਅਰਜਿਤਸਮੇਅਚਾਤੋਤੋ
ਇਕਰਜਾਨੇਜੁਸੀਸਾਰਬੁਦਬੁਦੇਕੀਨਿਆਈਤੋਉਸੀ
ਸਮੇਮੁਕਤਿਤੋਤਾਏ॥ਕਾਤੇਤੇਜੁਯਹੀਚਾਤਨਾਭਗਵਾਨ
ਬਿਖੇਪ੍ਰਤਿਬੀਧਤੋ॥ਜਬਯਾਤਿਪ੍ਰਤਿਬੀਧਮਿਟਾਤੁ
ਬਸਰਬਦਰਸਨਤੋ॥ਅਬਜੇਕਾਮਨਾਮੇਗੀਨਿਵਰਤ
ਰਈਤੋਜੇਗੋਬਿੰਦਕੋਦੇਖੋਤਉਕਿਆਅਚਰਜਤੋ॥ਗੋ
ਬਿੰਦਕਤਾਤੋਜੁਜਬਅਚਾਤੋਇਕਰਮੇਗੀਸਰਨਆ

ਵੇਮੇਰੇ ਅਹਉਸ ਮੇਰੇ ਵਨੀ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਗਈ ਦੇਖਤਾ १੨੦
ਤੇਜੁ ਨ ਮੇ ਤੇ ਨ ਕੋਈ ਮੇ ਗਤੈ ॥ ਯਤਿ ਸਭੀ ਨੇਤ ਅਹ
ਕਾਨ ਅਹ ਨਾ ਸਕਾਤੇ ਆਦਿ ਲੇਖਿ ਰਨੀ ਤੈ ॥ ਅ
ਹਉ ਕੁਕਮੁ ਭੁਕੀ ਤਿ ਆਗੇ ਗੇ ॥ ਅਬ ਜੋ ਕੋਈ ਕਤੇ
ਤੁਭੁ ਕੋ ਰੋਗ ਲੇਖ ਪਲੇ ਕ ਕੇ ਦੇ ਤੇ ਤੈ ਤਉ ਮੇਰੀ ਦਿਸੁ
ਮੇ ਭੂਠਤੈ ॥ ਐਸੇ ਸਮੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਦੇਖੈ ਤਉ ਕੁਟ
ਕਿ ਆ ਕਰੈ ॥ ਗਈ ਕਤਾ ਜੋ ਕੁਛੁ ਗਖਤਾ ਤੈ ਸਰੁ ਰੇ
ਕਗ ॥ ਗਜੇ ਕਤਾ ਯਤਿ ਨਿਸਚਾ ਕੀ ਆਤੈ ਜਬ ਰਗ
ਵਾਂ ਨ ਕੋ ਮਿਲੇ ਲੇ ਸਹੀਰ ਭੁਟ ਕਰੈ ॥ ਅਹ ਨਿਰਮ
ਲ ਤੇ ਦੇ ॥ ਗਈ ਕਤਾ ਸਹੀਰ ਕੀ ਭੁਟ ਤੇ ਗੋਬਿੰ
ਦ ਕੋ ਕਿ ਆਤੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤਉ ਪਰਿਤੁਰਾ ਅਹ ਬੀ

ਚਮਾਸਹੁਸਾਮਸਤਭੈਯਾਤਿਗੋਬਿਕੋਕਿਆਵੇਤਾਏ
ਗਜੇਕਤਾਮੈਸੇਭੀਭੈਯਾਤਾਏਗਾਣੀਵਹੁਗੋਬਿਦਯ
ਕੇਸੀਸਪਰਕੀਟਮੁਕਟਏਕਬਦੇਖੋਗਾਬਹੁ
ਪ੍ਰੇਮਕਰਗਬਿਧੁਕੁਯਾਅਰਸਕਤਬਚਨਕੀਨਰਤ
ਕਾਣੀਜਾਣਾਜੁਗਾਜਾਮਿਤਕੋਪਾਪਤਕੁਯਾਬਿਸੁ
ਸਤੋਕਗਪਿਥਵੀਪਗਗਿਤਪਤ੍ਰਾਸੀਸਰਾਜਾਕਾ ੧੫
ਪਕਟਕਰਗਾਜਾਗਾਜਾਪੁਕਾਰੇਥੀਪੀਛੇਏਘੜੀ
ਕੇਗਾਜਾਬਚਨਕਰਤਕੁਯਾਕਿਕਤਾਂਗਾਜਾਅਰ
ਕਤਾਂਗਾਣੀਏਕਗੋਬਿਦਏਯਾਗਾਣੀਜਾਣਾ
ਜੁਮੁਏਤੇਨਾਸਭਯਾਏਸੀਸੀਵਾਕਾਪਿਥ
ਵੀਉਤੇਉਗਾਜਾਅਰਕਤਾਏਪ੍ਰਬੁਬਿਸੁਆ

ਯਾਏਦਰਸਨਕਰਾ॥ ਰਾਜੇਕਰਤਾਬਿਸਕਰਤਾਏਜੁਦੇਖੇ॥ ੧੨੯
ਗਈਕਰਤਾਅਤੀਤਤੇ॥ ਰਾਜੇਕਰਤਾਮੇਤਉਤੇਯੀਨਤਿ
ਕਿਆਤੇਵੇ॥ ਬਹੁੜਤੁਸੀਰੁਯਾ॥ ਜਬਏਕਪਤਰਾ
ਤਰਹੀਤਬਦੇਨੇਤਾਥਖੋਲਕਰਉਬਸੀਲੀਈਅਰ
ਬਿਸਕੇਗਲਲਾਗਾਵੇਖਾ॥ ਅਰਮੰਦਰਚਰਨ
ਕਮਲੇਤੇਪ੍ਰਕਾਸਵੰਤਰੁਯਾ॥ ਧਰਮਗਾਇਜਮਕੀ
ਕਰਕੋਕਰਤਾਜਾਕੇਮਨਦੁਐਤਕੀਮਲਨਤਾਤੇਨਿਰ
ਮਲਤਾਗਿਆਨਕੀਪਾਈਏਉਸਕੀਅਵਸਥਾ
ਐਸੀਏ॥ ਜਮਕੀਕਰਕਰਤਾਅਉਰਮਤਕਤੁਕਥਾ
ਉਸਰਾਜੇਕੀਕਰਤਾ॥ ਧਰਮਗਾਇਕਰਤਾਤੁਝਕੋਉਸਕੀ
ਕਥਾਉਸੁਨਨੇਤੇਕਿਆਤਾਥਆਵੇਤੋ॥ ੧੩੦

ਸਜੈ ਸਾਤੇ ਅਰਸੁ ਖਗੋ ਬਿਦ ਕਾਲੇ। ਜਮ ਕੰ ਕਰ ਕਤਾ
 ਜਬ ਦਰਸਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਾਗ ਜੇ ਕੋ ਭਯਾਤ ਬਖਰੁ ਸੇ
 ਕਿਆ ਪਸਨ ਉਤਰੀ ਆ। ਐਸੇ ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀ
 ਮੁਝ ਕੋ ਵੀ ਲਨ ਕਰਾ। ਬਿਨ ਗੋ ਬਿਦ ਕਤ ਦਾ ਸੁਨ
 ਨਮੇ ਆਵਤਾ ਤੈਸੇ ਬਿਅਰ ਬਦੇ ਖਾਤੇ ਮੈਨੇ। ਕਿਉ
 ਜਬ ਪਾਈ ਕੋ ਲੇਣੇ ਜਾਤਾ ਤੇਤ ਉਪੁਛਤਾ ਤੇਨੁ ਅਬ
 ਪਿਤਾ ਅਰ ਮਾਤਾ ਅਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਕਤਾਂ ਤੈ। ਅਰਧਨ
 ਅਰ ਬਲ ਤੇਰੇ ਕਤਾਂ ਤੈ। ਤਉ ਕਤਿ ਤਾਤੈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਕੋ
 ਉਨਤੀ। ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਇਸਦੁ ਖਤੇ ਛੁਡਾਵੇ। ਤਾਂ ਤੇਤੇ
 ਧਰਮ ਗਾਇਏ ਕਹੀ ਦੁਸਰਾਨੀ ਗਾਖਤ ਏ ਕਹੀ ਅ
 ਵਤਾ ਤੈ ਏ ਕਜਾਤਾ ਤੈ। ਇਸ ਬਿਖੇ ਕੋ ਦਰ ਕਨੀ। ਜੇ

ਬੀਚਾਰੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ਭਾਇਓ ਧਰਮ ਗਾਇਯ ਭਿਕਸਾਨੁ १੨੫
ਅਮਿਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੈ ਮੁਝ ਲੇਧਰੀ ਕੈ ਕਹਾ ਧਰ
ਮ ਗਾਇਕ ਤਾਨ ਬਗਾਨਾ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪਾ ਬਿਖੇਲੀਆ
ਗਾਨਾ ਆਪ ਮੇ ਨਹ ਤਾ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਤੇ ਗਾਨਾ ਮੇ ਰੇ ਨ ਮਿ
ਤਨੁ ਤੈ ਨੇ ਬੇਟ ਗਾਖੀ ਤੈ ਸੇ ਲੇ ਆਉ। ਗਾਨੇ ਕ ਛੁਨ ਕਹਾ।
ਬਹੁ ਕ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਬਚਨ ਕਿਉ ਨ ਤੀ ਕ
ਰਤਾ। ਤ ਬਗਾਨੇ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਰਸੁ ਗਾਨਾ ਆਪ ਨਾ ਤੁਝ ਕੋ
ਦੀ ਆ ਮੇ ਨ ਤੀ ਤੈ। ਜੋ ਕ ਛੁ ਤੈ ਸੁ ਤੁ ਤੀ ਤੈ। ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਤੈ
ਨੇ ਤੇ ਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀ ਆ। ਕ ਛੁ ਨ ਰੂਪਾ ਪਹਾਇ ਸੀ ਤੈ ਕ
ਰਤੇ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਤਪ ਤੈ। ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆ ਤੇ ਕਾਰ ਤੁਝ ਤੇ
ਕਿਨ ਤੈ। ਮੇ ਨੇ ਜਾਨ ਤੈ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਨ ਨ ਤੀ। ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਕਿਨ

ਨਤੀਤਉਤੰਕਾਰਕਹਾਂਤੈ॥ਗਾਜਾਯਤਿਵਚਨਸੁਣਕਰਾਮਾ
ਤਮਬਿਖੇਲੀਨਰੁਯਾ॥ਜੇਤਾਬਿਸਪਸਨਕੀਆਰਾਜਾ
ਉਤਰਨਦੇਤਰੁਯਾ॥ਜੇਸੇਪਾਣੀਸੇਪਾਣੀਮਿਲਜਾਇ
ਅਰੁਭੇਦਮਿਟਜਾਇ॥ਤੈਸੇਆਪ੍ਰੈਅਰੁਭੇਦਦੇਖਾ॥ਬਤੁਰੁ
ਗਾਣੀਕਤਾਤੇਬਿਸਤੈਨੇਮੇਰੇਰੁਰਤਾਕੇਮਾਗਾ॥ਬਿਸਕਤਾ
ਤੇਰੁਪਮੇਰੇਮੁਆਨਤੀਅਮਰਗੁਆਲੈ॥ਗਾਣੀਕਤਾਜੇ
ਸੇਇਸਕੋਮਾਗਾਉਤੈਸੇਮੁਏਕੋਰੀਮਾਗਾ॥ਕਾਤੇਤੇਰੁਰਤਾ
ਕੇਕਾਲਤੇਇਸਤੀਕਾਜੀਵੁਣਨਿਰਾਰਥਉ॥ਬਿਸ
ਕਤਾਤੁੰਇਸਤੀਕਤਾਉ॥ਜੇਤੁਏਕੋਇਸਤੀਕਤੇਸੇਮੁਰੁ
ਤੈ॥ਕਾਤੇਤੇਨੇਮੁਏਕੋਅਰੁਭੇਦਦੇਖਾਉ॥ਗਾਣੀਕਤਾਤੇਬਿ
ਸਤੁੰਕਉਣਉ॥ਬਿਸਕਤਾਸਤਾਰਿਰੁਅਨੰਦਾਮੁਦੁਤੀ

ਤੇ ਗਾਈ ਕਤਾਇ ਨ ਪਦੇ ਕੋ ਅਰਥ ਸੰਜਗਤ ਕਤਾ ਕਾ
 ਤੇ ਤੇ ਮੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਨ ਦੀ ਪੜੀ ॥ ਬਿਸਕਤਾ ਸਤ ਉਸਕੇ
 ਕਤ ਤੇ ਜਾ ਮੇ ਅਸਤਨ ਤੇ ਇ ॥ ਅਰਚਿਤ ਵਾਂ ਕੋ ਕਤ ਤੇ
 ਜਾ ਮੇ ਕਤਾਨ ਤੇ ਇ ॥ ਅਰ ਅਨੰਦ ਵਤ ਜਾ ਮੇ ਦੁਖ ਨ ਤੇ
 ਇ ॥ ਅਰ ਅਦੁਤੀ ਵਤ ਜੁ ਦੁ ਮੈ ਤੇ ਹਤ ਤੇ ਗਾਈ ਕਤਾ
 ਮੇ ਜਾਨਤੀ ਥੀ ਜੁ ਤੁਨਿ ਰਵਿ ਕਾਰੈ ॥ ਪਰ ਤੇ ਰੇ ਕਤੇ ਤੇ ਜਾਨ
 ਮੇ ਨੇ ਜੁ ਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਕਛੁ ਕਤਾ
 ਤੇ ਨੇ ਸਕਲ ਦੁ ਮੈ ਤੇ ॥ ਬਿਸਕਤਾ ਸਾ ਅਰਕਾਤੇ ਰੂਪ ਮੇ ਰੇ
 ਮੁਏ ਬੁਤ ਸਕਤ ਤੇ ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੇ ਰੇ ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ
 ਤੇ ਪੁਰ ਉਪਦੇ ਸਰੇ ਗਾਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਅਭਿਰੁ
 ਕੋ ਨਤੀ ਜਾਨਤੀ ॥ ਬਿਸਕਤਾ ਤੇ ਨੇ ਮੁਲਕ ਕਤਾ ਜਾ ਮੇ ॥

ਤਉ ਮੁਖ ਕੋ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ॥ ਮੁਖ ਸੇ ਬਰ ਕਉਨ ਤੈ ਜੁ ਮੁਖ
ਕੋ ਜਾਨੈ ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਜੋ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਮਾਹ ਕਨਤ
ਤਉ ਅਨ ਜਾਨੈ ਕੋ ਕੁਰੀ ਮਾਹ ਗਨਤੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਤੀ ਤੈ ॥ ਬਿ
ਸੁਕਤਾ ਜਉ ਮੈ ਤਉ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਮੈ ਮਾ
ਪ ਕਉਨ ਤੀ ਜਾਣਤੀ ॥ ਜੋ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਮਾਪ
ਕੋ ਕਉ ਕਰਨ ਤੀ ਜਾਨਤੀ ॥ ਜੁ ਤੁਝ ਤੇ ਮੈ ਅਰਜ ਗਤ
ਪਗਟ ਕੁਏਤੈ ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਮਾਤੁ ਮ ਬਿਖੇ ਬੇਦਨ ਕੀ
ਗੰਮਨ ਤੀ ਕਾਤੇਤੈ ਮਦੁ ਮੈ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਜਾਨਾ ਜੁ
ਤੂੰ ਮੁਝ ਤੇ ਉਚੈਤੈ ॥ ਗਾਈ ਕਤਾ ਮੈ ਰੇ ਬਿਖੇ ਉਚ ਨੀਚ ਦੋਨੋਨ
ਤੀ ॥ ਏਕਾ ਮਾਤੁ ਮਤ ਸਰੂਪ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਰੂਪ ਮੈ ਰੇ
ਤੇ ਵਚਨ ਮਤ ਕਰਾ ਜਾਨੈ ਸਰੂਪ ਅਪਨਾ ਪਾਯੈ ਤੈ ਸੋ ਮਾ

ਪਾਨੀ ਰਤਾ ਜੇ ਸੀ ਸਾਰਕੀ ਮਾਗੈ ਖਤ ਮਰ ਪੁਚਤ ਤੇ
 ਜੁ ਤੁਝ ਪੇ ਕਛੈ ਤੇ ਤਉ ਦੁਬਤਾ ਵਤਾਨੀ ਮੁਕਰਤਾ ਤੇ
 ਕਿਸੇ ਪੇ ਕਛੁ ਨਹੀ ਤੈਨੇ ਜੁ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਣਾ ਤੇ ਇਅਰਬ
 ਹੁਕਮ ਤੈ ਅਚਰਜ ਤੇ ਜਾਣੁ ਜੁ ਮੇ ਤੇ ਤਉ ਤੁਕਤਾਂ ਤੇ ਜ
 ਬਤੁ ਤੈ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਉ ਰਹਮ ਕਰੇ ਤੇ। ਤੁਸੀ ਤੇ ਅਰਮ
 ਪਨੇ ਬੀਚਾਰ ਸੇ ਪੂਰਨ ਤੇ। ਜੁ ਬਿਨਾ ਬੀਚਾਰ ਬਚਨੇ ਤੇ
 ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਨਹੀ। ਧਰਮ ਮਾਰਾ ਇਨ ਮਕੀ ਕਰ ਕੋ ਕਤ
 ਜਾਤੇ ਭਉ ਕਾਲ ਕਾਨਾਸ ਤੇ ਇਯਤਿ ਤੇ। ਜੇਗੋ ਬਿੰਦ ਕੋ ਅ
 ਕੁਦ ਜਾਨੇ ਅਰਦੇ ਤ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੇ। ਜਾ
 ਕੋਯਤਿ ਨਿਸਚ ਭੁਯਾ ਜੇਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਉਨ
 ਹੀ। ਤਾ ਕੋ ਜਮ ਕੀ ਕਰ ਸੇ ਬਿਅਪੈ ਜਨ ਤੇ। ਭਗਤ ਕਰਨੁ

ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਹਿ। ਅਰ ਤੇ ਗਮਨ ਉਜਲ ਤੇ ਹਿ। ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੋ
 ਯਾ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਲੋਕ ਨਾ ਸਹ ਤੇ ਹੋ। ਅਰ ਕਛੁ ਨ ਰਕ ਸ੍ਰਗ ਤੇ
 ਪ੍ਰਛਾ। ਜੁ ਤੇ ਪੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ। ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਜੋ ਕਤੇ ਮੀਨ
 ਕੇ ਜਲ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਦੁਗਧ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਬਿਖੇਰ ਉਰਦੇ
 ਵੈ ਤਉ ਉਸ ਕੇ ਵਰੁ ਦੁਗਧ ਬਿਖੇਰੀ ਨਿਆਈ ਹੋ। ਅਸੁ
 ਕੇ ਯਹੀ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੇ ਜੁ ਆਪ ਕੋ ਜਾਣੈ। ਤੁੰ ਕਤਿ ਤਾ ਤੇ ਨ ਰਕ
 ਸ੍ਰਗ ਤੇ ਪ੍ਰਛਾ। ਮੇ ਨੇ ਜਾਣਾ ਤੇ ਜੁ ਮੂਰਖ ਕੇ ਠਗਾਣੇ ਕੇ ਤੁੰ ਪ
 ਰਮ ਗਇ। ਅਰ ਮੇ ਕੰਕਰ ਅਰ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਰਰਮ
 ਯਤਿ ਤੈ ਨੇ ਖੋਟਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆ ਤੇ ਜੁ ਮੇ ਕਛੁ ਤੇ। ਧਰਮ
 ਗਇ ਕਹਾ ਮੇ ਸੇ ਮਤ ਕਹਾ। ਅਰ ਮੇਰੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਕੁ ਉਕਰ
 ਜੋ ਅਨਚਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕੁਸੇ ਸਮਤਾ ਮੂਰਖ ਤੇ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਤੁੰ

ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਮੇਕੀ ਕਰਤੈ ਜੋ ਮੇਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਤਉ ਕਥਾਉ ਸਗਾ ਜੇ ਕੀ ॥ ੧੨੫

ਕਹੁ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਕਹਤਾ ਬੋਝੀ ਸੀ ਬਾਤ ਕਹਤੁ ਤੇ ਕਹਿਤਾ

ਤੈ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਰਿਨ ਰਿਨ ਕਰ ਕਹਤੈ ਗਾਤਉ ਨਿਸ

ਚੈ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇ ਗਾਜੇ ਤਿਲੇ ਕੀ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਨਿਸਾਇ ਸਾ ॥

ਸੜਕਤਾ ਤੈ ਜੇ ਅਨੁਚਰੈ ਸੋ ਬਾਤ ਬੇ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਨੈ

ਦੁਖ ਤੈ ॥ ਤੇ ਕੀ ਕਰਚਉ ਗਾਸੀ ਲਖ ਨਰਕ ਅਰਏ ਤੈ ਤੈ

ਸੁਰਗ ਤੈ ॥ ਕਹੁ ਇਨ ਤੇ ਜੇ ਚਾਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਤਾ ਮੇਵਾ ਸਦੇਵੈ

ਕੀ ਕਰ ਕਹਤਾ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਦੇ ਨੇਤੀ ਕਾਰਤੈ ਨਹੀ ਤਉ ਗੋਬਿ

ਦਤੈ ॥ ਜਉ ਗੋਬਿਦ ਤੈ ਤਉ ਕਹਤਾ ਨਰਕ ਅਰਕਤਾ ਸੁਰ

ਗ ਜੋ ਮੇਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈ ਤਉ ਕਥਾ ਕਹੁ ਧਰਮ ਮਗਾਇ ਕਹਤਾ

ਜਉ ਨਸਾਕਾ ਮਤੁ ਝੁਕੈ ਤੈ ਉਸ ਬਿਖੇਲ ਗਾਰੁ ॥ ਅਰ

ਉਸਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਕਰਤੋ। ਅਰਜੇ ਬਿਰਥਾ ਉਸਗਾ ਜੇ ਕੀ
 ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਤੋ। ਜੇ ਕਰਤੋ ਤਉ ਤੇ ਕਾਰਵੈ ਟੇ ਬਰੇ ਕਾਤੁ ਝਰੂਲ
 ਜਾਇ। ਅਰਵਤੁਗਾ ਜਾਜੇ ਮੁਕਤਿ ਰੁਯਾਤੁ ਝਰੇ ਕਿਅ
 ਪ੍ਰੋ ਜਨਤੋ। ਜਬ ਆਪ ਉਸਜੇ ਸਾਨਤੋ। ਤਾਤੇ ਕਾਗਾਇ
 ਝਰੇ ਅਰੇ ਦਜਾ ਝਰੇ ਨਿਰਮਲਤੋ। ਅਰਪ੍ਰੋ ਜਨ
 ਸਿਧਤੋ। ਜਬ ਨਿਰਮਲਨੀਤ ਉਦਰਨ ਮੇਗਾਤੁ
 ਝਬਿਖੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰੇ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਬੈ
 ਰਾਹਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪਨੀ। ਜਬ ਤਕ ਤੂੰ ਆਪ ਬੀਚਾਰਨ
 ਕਰੇ। ਜਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸੁ ਆਇ ਕਰਤੁ ਝਉ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕ
 ਰੇ ਤਉ ਕਛੁ ਗੁਣਨੀ। ਅਰਜੇ ਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ
 ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸੋਯੀ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ।

ਜੋ ਬਿਨਾ ਅਤਮਾ ਅਭਿਰਕ ਛੁਨੀ। ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ੧੨੬
ਸੋ ਸਮਤਾ ਕਰੋ ਤਉ ਗ੍ਰੀਨੀ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਗੋਕਾ ਓਤ ਪਤਿ ਪਰ
ਲੇ ਬਿਖੇ ਸੁਰਾ ਵੇਤੈ। ਅਰਵੁ ਨਿਰਮਲ ਆਪ ਸੋ ਅ
ਪਤੈ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਸੁਧਾ ਅਸੁਧ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾ। ਅਰਕ
ਥਾਗ ਜੇ ਕੀ ਕਤਾ। ਅਭੇਚਾਤ ਨਾਹੈ ਨੁਚਰ ਚਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ
ਸੁਨੈ। ਅਰ ਅਕਤਿ ਤੇ ਵੇ। ਤੁੰ ਸੁਧਾ ਅਸੁਧ ਕੇ ਤੇ ਤੈ। ਅ
ਰ ਮੇਰੇ ਨੇਤਿ ਨਿ ਆਗਤੈ। ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਤਾ ਸੁਧ ਗਾਨੇ ਕ
ਤਾਏ ਬਿਸਮੇਨੀ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਤੇ ਸੋ ਤੁਨੀ ਤੈ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁੰ
ਥਾ ਅਪਤੁ ਤੈਂ ਅਤਿ ਤੁੰ ਤੈ ਗਾ। ਬਿਸਕਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੁਝ ਕੋ ਮੁ
ਖ ਸੋ ਕਿ ਆਪੇ ਜਨ ਤੈ। ਗਾਨੇ ਕਤਾ ਜੇ ਕਤੈ ਤੇ ਸੁ ਅਵਿਦਿ
ਆਤੇ ਤੈ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਆਪ ਨੀਰਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਕਿ ਅ

ਕਤੇ। ਜੇਕਰੁ ਤੇ ਸੇਤੁ ਤੈ। ਅਰਜੇ ਕਰਤੈ ਸੇਤੈ ਨੇ ਆਪ ਕਰਤ
ਤੈ। ਬਿਸਕਰਤਾ ਕਰੁ ਮਾਂਗ ਜੇਤੈ ਗੀਇ ਛਾਤੈ ਇਸੁ ਦੇਵੈ॥
ਰਾਜੇ ਕਰਤਾ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ ਮਾਂਗੈ। ਜੇਤੁ ਤੁਝ ਬਿ
ਨਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਰੁਚ ਕਰੁ ਨਹੀ। ਯਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੇਤੁ ਤੁਝ
ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਰੁ ਨ ਦੇਖੈ ਅਰਨ ਜਾਇ। ਬਿਸਕਰਤਾ ਅ
ਭੇਦ ਦਿਸੁ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੈ ਜੁ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਚਾਤ ਨਹੀ ਥੈ
ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਬੁਧ ਕੋ ਛਾਦ ਨਹੀ ਚਾਤ ਨਹੀ। ਜਬ ਚਾਤ ਨਾ
ਨਾ ਸਰਈ ਤਬ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਆਤਮ ਤੈ। ਰਾਜੇ ਕਰਤ
ਜਾਤੇ ਚਾਤ ਨਾ ਨਾ ਸਰੈ ਸੋ ਆਗਿ ਆਕਰੁ। ਬਿਸਕਰਤਾ
ਚਾਤ ਨਾ ਕਾਉ ਪਾਵ ਯਹੀ ਜੁ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚ ਮਤ ਦੇਖਾ। ਯ
ਹਿ ਬਾਤ ਪੁਗਟੈ ਜੇਕਰੁ ਸੋ ਮਿਤੁ ਤਕਰੁ ਤੈ। ਜੇਤੈ ਲੇ

ਕਉ ਸਕੈ ਵਰਜ ਮਾਨ ਤੇ ਤੈਂ ਕਤਾ ਕਿਸੀ ਕਾਉ ਸਕੈ ਪਵੇ ਸ 920
ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਅਰਜਾ ਕੋ ਮੁਖ ਸਾਥ ਪੀਤਿ ਤੇ। ਉਸ ਕੋ ਧਿਗ
ਤੇਜੁ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚ ਦੇਖੇ। ਅਰ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ।
ਜੇ ਕਉ ਬੁਧਾ ਕਤੇ ਤ ਉਸ ਕੋ ਨ ਕਰੇ। ਅਰ ਉਸ ਤੇ ਤੇ ਹਰਖ
ਨ ਕਰੇ। ਦੋ ਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇ। ਤੇ ਗਤਾ ਤੁੰ ਮੁਖ ਸੇ ਅਸੀ ਪੀਤਿ
ਕਰ ਜੇ ਸੀ ਪਾਵੈ ਸੇ ਕਰੀ ਤੇ। ਅਰ ਜੇ ਸੇ ਮਾਕਾ ਸਾ ਅੰਤ
ਰਿਬਾਤ ਰਿਵਿ ਆਪ ਕਤੇ ਅਸੇ ਸੇ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ ਰਿਮੁਖ
ਕੇ ਜਾਣਾ। ਜੁਯਾ ਤਿਨ ਮਰੂ ਪਾਏ ਤੇ। ਅਖੁ ਬਿਨਾਨ ਕੋ ਉਤੁ
ਆਏ ਨ ਤੇ ਇਹਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਜਲ ਬਿਖੇਤ ਰੰਗ ਅਰਬੁ
ਦਬੁਦਾਉ ਪਜਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਜੁਲ ਲੀਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਾਤਿ
ਜਗਤੁ ਅਨਿਕ ਪਕਾਰ ਜੇ ਬਨਾਏ ਸਰਬ ਮੇਤੀ ਤੇ। ਅ

ਰਜੋ ਕਤੇ ਮੁਝੁ ਕੋਇ ਸਬਿਖੋ ਨਿਸਚਾਨੀ॥ ਕਿਉ ਕਰਤੋ ਜੋ
ਚਾਤਨਾ ਬਿਖੋਉ ਦਮਤੋ॥ ਜੋਗਤੋ ਜੋ ਚਾਤਨਾ ਕੋ ਬਿਖਕਟ
ਨਿਆਈ ਤਿਆਗਾ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਤੋ॥ ਚਾਤਨਾ ਜੀਵਨੇ
ਕੀਤੁ ਝੁਕੋ ਪ੍ਰੇਰਈ॥ ਅਗਇਸਤੁ ਛਜੀ ਵਨੇ ਕੇਨ ਮਿਤ
ਤਮੁਝੁ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਭਯਾਤੋ॥ ਜੀਵਨਾ ਵਹੀਤੋ ਜੋ ਮੁਝੁ ਸੋ
ਬੀਤੋ॥ ਨਾਕਿਸਟਾਧਨ ਕੀਉਤੁ ਪਤਿ ਬਿਖੋ ਸਰਬ ਅ
ਉਧ ਬੀਤਾਈਏ॥ ਮਿਤ੍ਰਤੰਧਨ ਕਾ ਸੁਆਸ ਤੇ ਅਧ
ਕਨਤੀ॥ ਅਗਦਿ ਛੋਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਤੁ ਮਾਤੋ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ
ਜੁਧ ਨੀਜੀ ਵਤਾਰਤਾ ਧਨ ਚਲਤਾਰਤਾ ਸਕਰਲੇਗ
ਯਾ ਅਥਵਾ ਗਜੇਲੀਆ॥ ਅਥਵਾ ਧਨ ਰਤਾ ਧਨੀ
ਕਾਲੁ ਸੁਭਾਗਾ ਤਾਂਤੇ ਚਾਤਨਾ ਇਨਤੁ ਨੀਚ ਪਤਾਰ ਥੋਕੀ

ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਾ ਸਰਬਾ ਆਸ ਤੇ ਨਿਗਾਸ ਤੇ ਇਕ ੧੨੬
ਰਮੁਣ ਸਾਥ ਮਿਲ ਜੁ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਤੇ ਏਂ। ਅਰ
ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਲਕਰੀ ਅਗਨ ਕਾ ਸੀਗਨ ਤੀਧਾ
ਵਤੀ ਲਕਰੀ ਕਾਰੂਪ ਤੈ। ਜਬ ਅਪਨਾ ਆਪ ਅਗਨ
ਕੋ ਸਉ ਪਾਤ ਬਾ ਅਪਨੇ ਰੂਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਅਗਨ ਤੇ
ਤਤੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਗਾਜਾ ਜਬ ਤਕ ਆਪ ਕੋ ਮੁਝ ਤੇ ਭਿਨ
ਜਾਨਤਾ ਤੈ ਆਵਾਗ ਵਨ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੈ। ਅਗਨ ਬਤੈ
ਨੇ ਜਾਨਾ ਜੁ ਏਕ ਆਤਮਾ ਚੈ ਤੀਨ ਤੈ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ
ਤੇ ਤਿਆਗੇ ਗਾਜਾ ਜੋ ਮਹੰ ਕੋ ਭੈ ਅਥਵਾ ਜੀਵ ਵਟਕੀ ਆਸਾ
ਕਰ ਏਕ ਘੜੀ ਭੀ ਭੁਜਨ ਕਰਤਾ ਤੈ ਤਉ ਕਤਿ ਤਤੈ ਜੁ ਮੇਨੇ
ਏਤਾ ਭੁਜਨ ਕੀਆ ਅਗਨ ਤੇ ਨਿਦੀਓ ਕੀਧਾ

ਲਨਾ ਬਿਖੇ ਬੀਸਤਾ ਵਤਾਏ। ਤਉ ਕਿਸੀ ਸੋ ਬਤਭੀ
ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਤੁਝ ਕੋ ਚਾਹੀਐ ਜੁਐ ਸਾਨ ਤੇਇ। ਸਰ
ਬ ਚਾਕੋ ਤੇ ਅਚਾਹਤੈ। ਅਰਮੁੜ ਕੋ ਅਤੁ ਮਕੀ ਨਿ
ਆਈ ਵਿਆਪਕ ਜਾਣਾ ਜੋ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਤੈ। ਜੋ
ਮੇਤੋ ਤਉ ਦੇਖ ਮੇਕ ਤਾਂਹੋ। ਜਬ ਤੂੰ ਤੈ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਉ
ਰਮ ਕਰਤਾਏ। ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਜਬ ਅੰਤ ਰਿਬਾਹ ਰਿਤੂੰ ਹੀ
ਤੈ। ਤਉ ਕਿਆ ਚਿਤਾ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਤੈ ਤਉ ਚਾਹਨਾ ਭੀ ਤੂੰ
ਹੀ ਤੈ। ਜੋ ਮੇ ਹੀ ਨਹੀ ਤਉ ਕਿਉ ਚਿਤਾ ਕਰੈ। ਬਿਸਕਤਾ
ਏਕ ਪੜੀ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਉਕਾਤਿ ਅਗ ਕਰ੍ਹਾ। ਅਰਮੇਹੀ ਸ
ਰਨ ਅਉ। ਅਰਮੁੜ ਬਿਨਾਨ ਜਾਣਾ। ਅਰਨਿ ਸਚਾ ਕ
ਹੇਤੁ ਜੋ ਨਗਤ ਪਗਟ ਯੁਯਾ ਤੈ ਹੋ ਬਿਦਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਬ

੧੬

ਦਬੁਟਾਜੇਸਮੰਦ੍ਰਤੇਪ੍ਰਗਟਰੁਯਾਤੈਸਮੰਦ੍ਰਹੀਤੈ। ਤਾਂਤੇ ੧੨੬

ਯਤਿਇਸਥਾਵਰਜੰਗਮਜੋਦ੍ਰਿਸੁਆਵਤੈਤੈਮੈਏਕ

ਬਿਸੁਤੈ। ਤੇਰਾਜਤੁਣਕੋਮਿਤਾਈਦ੍ਰਿਸਕੇਪ੍ਰਜਾਗੀ

ਉਕੀਤੇਕਛੁਲਾਰੁਨਹੀ। ਅਪਨੇਸੁਖਕੋਆਪਤੇਲੇ

ਅਰਜਾਣਤੁਆਪਤੇਆਪਆਤਮਸਰੂਪਤੈ। ਅਰ

ਬੇਟਸਾਸਤ੍ਰਯਹੀਕਤੇਤੈ। ਜਾਕੋਆਤਮਬਿਬੇਨਿਸ

ਚਾਤੇ। ਵਹੁਸੀਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੈ। ਵਹੁਪ੍ਰਾਣਸਫਲਤੈ

ਜੁਕਤੇਨਾਗਾਇਤ੍ਰਗੋਬਿਦਤੇ। ਯਤਿਪ੍ਰਾਣਜੋਰਿਤਾਮ

ਵਤੈਅਕਾਰਥਮਾਟੀਬਿਬੇਨਦੁਪਾ। ਅਰਪਰਮਾਰ

ਥਸੇਪ੍ਰਗਨਤੈ। ਅਰਭਹਤਿਕਰਗ। ਗਾਜੇਕਤਾਮੈਕਫੁ

ਤੇਵੇਤਉਰੁਗਤਿਕਰੀ। ਜਬਮੈਤੀਨਤੀਤਉਰੁਗਤਿਕ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ੧ ॥

ਉਤ੍ਰਕਰੇ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਭੀ ਭੁਗਤਿ ਕੁਲੀਤੈ ॥ ਜਬ ਤੈਨੇ ॥
ਪਨ ਦੇਖਾਤ ਉਭੀ ਭੁਗਤਿ ਤੁਆਗਾ ਜਾ ਭੁਗਤਿ ਤੀਨ ਪਰ
ਕਾਰ ਕੀਤੈ ॥ ਉਤਮ ਮਧ ਮਨ ਖਿਸਾਨ ਖਿਸਵਤੁ ਤੈ ਜੁੰਮ ॥
ਮਧ ਕ ਉਭਗ ਵਾਂਨ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਣ ਕਰ ਕੁਜਨ ਕਰ ਰੁਪਾ ॥
ਰਉਤ ਮਵਤੁ ਤੈ ਜੁ ਮੁਖ ਬਿਨਾਨ ਜਾਣੈ ॥ ਅਰ ਕਿਸੀ ਪ
ਦਾਰ ਥਕੀ ਚਾਤ ਨਾਨੀ ਗਾਖਤਾ ॥ ਅਰ ਪਰ ਅਪਰ ਤੇ
ਮੁਕਤਿ ਤੈ ॥ ਇਸ ਕੋ ਉਤਮ ਭੁਗਤਿ ਕਰੇ ਤੈ ॥ ਐਸਾਨ
ਤੈ ਭੁਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਬੀਚ ਗਾਥੇ ਸੁਭਗਤਿ ਨ
ਤੀ ਕਪਟ ਤੈ ॥ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੁਤੁ ਤੀ ਤੈ ॥ ਮੇਜੇ ਰੁ
ਗਤਿ ਕਰੇ ਸੁਕ ਉਤ੍ਰ ਤੈ ॥ ਬਿਸੁਕਤਾ ਮੇ ਤੈ ॥ ਅਰ ਭੁਗਤਿ
ਭੀ ਮੇ ਕਰੇ ਤੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੈ ਨ ਬਸੁ ਏਕੋ ਇਛਾ ਰੁਈ ਜੁਸ

ਸਾਰਬਨਾਵੰਤਉਮੁਲੀਸਰੁਕਰਜਮੁਏਤਰੁਏਏ

੧੩੦

। ਤਾਂਤੇਭਗਤਿਮੇਤੋਅਰਆਪੀਭਗਤਿਕਰੋਤੋ। ਤੇਰ

ਜਾਭਗਤਿਕਰਜੁਭਗਤਿਪਰਮਸੁਖਤੋ। ਰਜੇਕਤਾਜ

ਬਤੁੰਦੈਜੁਤੈਨੇਭਗਤਿਕਰੀਕਿਆਤੋਤਾਤੋ। ਗੋਬਿੰਦਕ

ਤਾਭਗਤਿਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀ। ਰਾਜੇਕਤਾਜਬਤੁੰਦੈਤਬ

ਦੁਖਸੁਖਕਿਆਤੋ। ਬਿਸਕਤਾਸੁਖਦੁਖਭਗਤਿਤੇ

ਕਿਨਤੋ। ਜੇਭਗਤਿਨਕਰੇਤਉਦੈਨਤੁਕੋਜੋਗਤੋਵੈਂ॥

ਅਰਤੁੰਕਉਦੈਤੋ। ਰਾਜੇਕਤਾਸੀਸਾਮੇਰਾਨਿਵਰ

ਤਭਯਾਕਾਤੇਤੇਮੇਨਹੀਤੂਤੀਤੋ। ਭਗਵੰਨਕਤਾਯ

ਤੀਭਗਤਿਤੋ। ਰਾਜੇਕਤਾਦਾਸਬਿਨਾਭਗਤਿਨਹੀ॥

ਅਰਮੇਤੁਏਬਿਨਾਅਉਰਨਹੀਦੇਖਤਾ। ਬਿਸਮੇਤੋ

ਕੁਗਤਿਕਉਨਕਰੇ॥ ਕੁਗਵਾਨਕਤਾਜਬਦਾਸਨੀਅ
ਕੇਦਕੁਗਤਿਤੇ॥ ਰਾਜੇਕਤਾਵਚਨਤੇਗਾਅਨੰਤਤੇਮੇਕ
ਰਿਤਾਤੇਸੇਵਕਬਿਨਾਕੁਗਤਿਕਉਨਕਰੇ॥ ਤੁੰਕਰਿਤਾਤੇ
ਅਕੇਦਕੁਗਤਿਤੇ॥ ਮੇਰੇਅਨਬਿਖੇਨਹੀਆਵਤੀਕ
ਤੁਸੀਸਾਹਤੇਕੈਸੇਮੁਕਾਰਿਤੇਵੈ॥ ਅਰਕਿਆਤੇਵੈਜੇਮੇ
ਤੀਨਤੀ॥ ਬਿਸਮੇਤੇਜੁਮੇਗੀਕਿਤਕਿਆਤੇ॥ ਬਿਸ
ਕਤਾਜੁਮੇਤੇਆਪਕੋਆਪਉਪਦੇਸਕਰੈ॥ ਅਰ
ਜਿਸਕੋਕੁਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਕਈ॥ ਸੋਲਜਾਆਨਤੇਤਾਤੇ
ਜੋਚਾਤਨਾਸੁਰਗਾਅਰਮੁਕਤਿਕੀਨਕਰੇ॥ ਯਤਿਬਚ
ਨਕਤਿਕਾਰਿਬਿਸਮਅੰਤਰਿਧਿਆਨਭਯਾ॥ ਜਬਰਾਜੇ
ਦੇਖਾਕੁਗਵਾਨਅੰਤਰਿਧਿਆਨਭਯਾ॥ ਚਬਜਾਨਾ

ਜੋਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਉਨਤੀ। ਧਰਮ ਗਾਇਕ ਤਾਏ ੧੩੧
ਕੀਰਤਨ ਬਤੁ ਕੁਛ ਕੋਲੇ ਸੀ ਅਵਸਥਾ ਪਾਪਤ ਤੋਤ ਬਸਰੁ
ਪਕੋ ਪਾਵੈ। ਕੀਰਤਨ ਕਤਾ ਅਨਕੀ ਇਸ ਬਿੰਤ ਬਿਨਾ ਪਾਵਨਾ
ਸਰੂਪ ਕਾਠਨ ਦੇਖਤ ਤੋ। ਕਾਤੇ ਤੇਰ ਸਨ ਤੇ ਬਾਹ ਬਾਹ ਵਾ
ਸਦੇ ਵਨਾ ਗਾਇਕੁ ਕਤੋ ਤੋ। ਅਰਮਨ ਪਾਪ ਪੰਨ ਮੇ ਬੀਧ ਤੋ
ਤਾਂ ਤੇਰ ਜਨ ਨਤੀ। ਤਾਂ ਤੇਰ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਤ ਕਰਮ ਅਰਮਾ
ਸਤੇ ਨਿਰਾਸ ਤੋ ਤਉ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਤੋ। ਤੇਰਾ ਜਾ ਕਤੁ ਮੇ ਕਉਣ
ਤੋ। ਅਰੁ ਪਮੇਗਾ ਕਿਆ ਤੋ। ਧਰਮ ਗਾਇਕ ਤਾ ਤੁਛ ਕੋ ਕੇਤ
ਕ ਬਾਹ ਕਤਾ ਤੇ ਜੁਯ ਤਿਪ ਸਨ ਮੁਝ ਤੇ ਮਤ ਪੁਛਾ ਜੋਗੋ
ਬਿੰਦ ਮੁਝ ਕੋ ਆਗਿ ਆਕਰੀ ਤੇ ਜੁ ਨਿਆਉ ਕਰ ਰੁਲੇ ਬੁ
ਰੇ ਕੋ ਬੀਚ ਗਾਯ ਤਿ ਆਗਿ ਅਨਤੀ ਕਰੀ ਜੋ ਬੇਦਾਂ ਤਉ

ਪਟੇਸਕਗ। ਜੋਉ ਸਕੀਆਗਿਆਰੀਗਕਰੋਤਉਸਾਸ
ਨਾਪਾਵੈ। ਉਸਸਮੇਬਸਿਸੁਆਇਪਾਪਤਭਯਾਸੇ
ਕੇਸਾਤੈਬਸਿਸੁਮਾਨੇਦੁਸਹਾਬੁਤਮਾਤੈ। ਜਟਾਸੇਮੁਖ
ਨੁਪਿਆਤੁਆਮਰਨੇਤਸੁਰਜਕੀਨਿਆਈਰਕਤ
ਅਰਮਿਰਤੁਚਕਾਧੇਪਰਵੇਨਤੁਹਾਬਤੁਬਿਖੇਡੰਡਕਮ
ਡਲਾ। ਜਿਤਬਾਸੇਨਾਗਾਇਨਾਗਾਇਨਕਤਤਾਮਾਯਾ
। ਮਾਨੇਸੁਰਜਪੂਰਬਤੇਉਦੇਤੁਆਤੈ। ਸਭਉਠਖਡੇ
ਭੁਏ। ਅਰਪੁਜਾਕਰੀ। ਸਰਮਰਾਕੋਕਤਾਤੈਨੇਜੋਕਤਾਤੈ
ਜਿਸਕੋਮਨਅਵਿਦਿਆਸੇਮਲੀਨਤੈਉਸਕੋਸਰੂਪ
ਕਾਪਾਵਨਾਕਠਨਤੈ। ਅਰਜਿਸਕਾਮਨਨਿਰਮਲਤੈਤਿ
ਸਕੋਸੁਗਮਤੈ। ਅਰਕਤੁਮਲਨਤਾਅਰਨਿਰਮਲਤਾਵੇ

ਨੋਕਾਸੈਤੈ। ਅਗਰਿਸਮੈਤੈ। ਧਰਮਚਾਇਕਤਾਪ੍ਰਕਾਰਸ
 ਦੋਨੋਕਾਮਾਤਮਾਤੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੈ। ਤੇਏਧਰਮਗਾਇਕੇ
 ਬਚਨਤੇਕੰਕਰਕੰਉਤਰਪ੍ਰਾਪਤਭਯਾ। ਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਸਨ
 ਕੀਆਕਿਅਮਾਤਮਪ੍ਰਗਥਤੈ। ਕਿਇਸਤ੍ਰੀ। ਧਰਮਗ
 ਕਤਾਆਪਤੇਆਪਤੈ। ਬਸਿਸ੍ਰਕਤਾਜੋਆਪਤੈਤ
 ਉਅਉਰਗ੍ਰੀਤੋਗਾ। ਜੋਅਉਰਨਤੀਤਉਆਪਕਤਾਤੈ
 ਜਤਿਬਚਨਸੁਦੁਕਰਜੋਸੇਕਾਂਮੀਕੋਕਾਮਨੀਤਾਥਿਅ
 ਵਤੀਤੈਕੰਕਰਪ੍ਰਸੰਨਤੁਆਧਰਮਗਾਇਕਤਾਜੁਅ
 ਤਮਸੋਂਸਰਬਪਦਾਰਥਪ੍ਰਗਟਤੈਤੈ। ਪ੍ਰਪ੍ਰਕਾਸਕ
 ਉਸਕਾਉਸਥਿਨਾਅਉਰਨਤੀ। ਧਰਮਅਪਰਤੇਪਰੇਤੈ।
 ਅਰਦੁਸ਼ੈਤਤੇਅਲੇਪਤੈ। ਬਸਿਸ੍ਰਕਤਾਦੁਸ਼ੈਤਅ

३
 ਦੁਸੈ ਤੈ ਪਰੈ ਤੈ ਤਉ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੈ ਤੈ॥
 ਧਰਮ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਗੁਯਾਇ ਤੈ ਮੇ ਗੋਤਮ ਰਿਖਾ ਅਰਜਾ
 ਗਵਲ ਕਦੋ ਨ ਆਵਤ ਭਏ॥ ਗੋਤਮ ਰਿਖ ਕਹਾ ਤੇ ਬਸਿ
 ਸ੍ਰਕਤੁ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾ ਕਿਆ ਤੈ॥ ਕ੍ਰਿਸਤੈ ਅਥਵਾ ਸੁਏ ਤੈ॥ ਬ
 ਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਨ ਥਾ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਸੋਤਾ ਤੈ॥ ਅਚਰ
 ਜਤੈ ਜੁ ਪਗਟ ਗੁਯਾ ਦੁਸੈ ਤ ਕੋ ਮੁਣ ਬਿਖੇ ਸਮਾਈ ਨ
 ਤੀ॥ ਕਿਆ ਕਤੈ ਅਗ ਕਿਸ ਕੋ ਕਤੈ॥ ਗੋਤਮ ਕਹਾ ਤੁਝ ਕੋ
 ਸੋਤਾ ਬਕਤਾ ਕੈ ਸੇਭਾ ਸਤਾ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਤੈ
 ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਜੋ ਦੋ ਨ ਨਹੀ ਤੈ ਸੇ ਕੈ ਸੇ ਸੁਨਾ॥ ਗੋਤਮ ਤੁਸੀ
 ਗੁਯਾ ਜਾ ਗਵਲ ਕਕਤਾ ਅਬ ਬਚਨ ਮੇ ਕਤੈ ਤੈ॥ ਜੋ
 ਏਕ ਆਤਮਾ ਤੈ॥ ਬਿਨਾ ਆਤਮਾ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤ ਤੈ ਸੋਭ

ਰਮਭੈ। ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਸਤਿ ਅਬ ਤਕ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ਜੁ
 ਕਿਆ ਭੈ ਭਿੰਨ ਕਤਾ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਜਿਸ ਤੇ ਉਤਪ
 ਤਿ ਅਰਪਾਲ ਨਾ ਅਰਪ ਲੇ ਜਗਤ ਕੀ ਤੇ ਤੀਐ। ਤਿਸ ਕੇ
 ਸਤਿ ਜਾਣਾ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਜੇ ਬੁਧ ਬੁਧਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ
 ਤੇ ਤਾਏ। ਤਉ ਬੀਚਾਰ ਵਾਨ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜੁ ਮੂਲ ਵਾਕਾ
 ਕਿਆ ਭੈ। ਤਾ ਤੇ ਯਤਿ ਦਿਸ ਜੇ ਸਤ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰਈ ਤੇ
 ਸਤ ਤੇ ਅਸਤ ਕਿਉ ਕਹਿਤਾ ਭੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਤੁਮ
 ਬਤ ਕਾ ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਰਤਾ ਭੈ। ਗਿਆਨ ਤੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪ
 ਨਹੀ ਭਯਾ। ਕੰਕਰ ਕਤਾ ਨ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਨ ਅਗਿਆ
 ਨੀ ਤੇ। ਸਰੂਤੁ ਤੀਏ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਕਤਾ ਮੇਕ ਉਛੁਤੇ। ਕੰ
 ਕਰ ਕਤਾ ਅਚਰਜ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਕਉ ਛੁਤੇ॥

ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੋਨਹੀਜਾਇਤਾਤਉਗਿਆਨਅਮਰਿ
ਨਮੇਗੇਬਿਖੇਕਿਉਅਰੋਪਤਾਏ। ਕੰਕਰਤੁਸ੍ਰੀਭਯਾ। ਓ
ਸਸਮੇਬਿਖੇਦਿਅਸਾਆਵਤਭਯਾ। ਅਰਕਤਾਜੋ
ਕੋਉਚਏਸੰਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੇਏ। ਭਗਤਜੋਗੋਬਿਦਕੀਕੇਗੇ।
ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਮੁਕਤਿਜੋਗਤੇਤੇਤੀਏ। ਦਿਅਸਕਗਾਜਾਕੇ
ਭਗਤਿਪਾਪਤਭਈਵਤੁਜੋਗਾਦਿਉਗਤੇਮੁਕਤਿਏ। ਕਾਤੇਤੇਰੁ
ਗਾਰਿਬਿਖੇਚਾਤਨਾਕੇਮਾਗਗਨਹੀ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਕਤੁ
ਆਤਮਾਏਕਤੇਕਿਏਤੇ। ਦਿਅਸਕਤਾਏਕਾਅਦੁਤੀਆਤਮਾ ०
ਤੇਅਉਰਕਤਾਂਤੇਜੁਏਤੇ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਮੁਕਤੇਏਕਪਦ
ਬਿਖੇਪਤੀਤਨਹੀਆਵਤੀ। ਕਾਤੇਤੇਜੋਏਕਤੇਤਾਤਉਏਕਸੁਪ
ਕਾਸਕਿਉਨਹੋਤਾ। ਕੋਉਜੋਗਮੇਕੋਉਜਪਮੇਕੋਉਕਰਮਧਰਮ

ਸਾਧਨ ਮੇਥੀਧਰੈ ਕੈ ਸੇਏ ਕਜਾਨੈ ਬਸਿਸੁ ਕਰਤੈ ਜਾਗਵ ੧੩੪

ਲਕਸੁ ਟੁਕੁ ਅਰਪੁ ਤੀਤੁ ਕਗਾਨੁ ਸਰਬ ਕਰਮ ਏਕ ਕਰਤੇ

ਤੇਰੇ ਤੈਂ ਜੋਗ ਕਰਤਾ ਤੇਤੁ ਉਆਪਤੈ। ਭੋਗ ਕਰਤਾ ਤੇਤੁ ਉਆ

ਪਤੈ। ਦੁਸਰਾ ਕੇ ਉਨਤੀ। ਜੈ ਸੇ ਪਾਤੀ ਏਕ ਤੇ ਜੋ ਬਿਛੁ ਮੁਸੁ ਕੇ

ਮੂਲ ਬਿਖੇਗਾਲੀ ਏਤੁ ਉਮੀਠਾ ਹੋਇ। ਅਰਜੋ ਬਿਛੁ ਅਮ

ਲ ਬਿਖੇਗਾਲੀ ਏਤੁ ਉਅਮਲ ਹੋਇ। ਪਰਜਲ ਕੇ ਮੂਲ ਬਿ

ਖੇਰੇ ਦਨੀ ਤੇਤਾ। ਜਾਗਵ ਲਕ ਕਰਤਾ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਗਵਾਂ ਨ ਕੇ ਮਿ

ਲਤਾਤੈ। ਬਸਿਸੁ ਕਰਤਾ ਮੈ ਸੇਧੀ ਤੈ ਪਰਜ ਬਤ ਕਜੇ ਗਾ ਬਿ

ਖੇਤੈ ਮਿਲਾਨੁ ਆਤੈ। ਜਬ ਜੋਗ ਤੇ ਉਤਗਤ ਬਸਨ ਬਿੰਡ

ਜਾਤਾਤੈ। ਅਰਗਿ ਆਨ ਜੈ ਮੈ ਸਾਤੈ ਜੁਧਾਵੈ ਅਰਸੁ ਟੁਕੁ ਅ

ਰਬੈ ਠਹੈ ਅਰਥਿ ਠਮੈਂ ਸਦਾ ਏਕ ਸਾਤੈ। ਕਾਤੇ ਤੇਜ ਅਗਿਮ ੦

ਨਕਰਮ ਕੇਤੇ ਉਲੰਘਤ ਤੈ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਜਾਨੇ ਕਰਮ ਸਰੀ
ਰ ਕੇ ਨਾ ਸਕੀ ਏਤੇ ਸਰੀਰ ਉਸ ਕਾ ਕੈਸੇ ਦਿਸੁ ਆਵਤ ਤੈ। ਬਸਿ
ਸੁਕਤਾ ਸਰੀਰ ਗਿਆਨੀ ਦਿਸੁ ਆਤ ਤੈ। ਨਹੀਤ ਉਉਸ ਕੇ ਸਾ
ਥ ਸਰੀਰ ਨਹੀ। ਜੈਸੇ ਰਜ ਕੋ ਅਗਨ ਬਿਖੇ ਜਲਾਏ ਅਰਵ
ਟ ਉਸ ਕੇ ਦਿਸੁ ਆਵੇ ਪਰ ਉਸ ਤੇ ਕੋ ਉਕਾ ਮਕੀ ਆਚਾ ਤੇਤ ਉ
ਨਹੀ ਤੇਤਾ। ਇਸੀ ਕਰਨ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰੀ ਅਸਰੀਰ ਤੈ।
ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜੋਗਵਸਿ ਸੁਚਾਹੀ ਏ ਜੁਪਖ
ਜੋਗ ਕਾ ਕਰੈ। ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਕਿ ਆਕਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਨਹੀ ਮਾਨ
ਤਾ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਤੁਧੁ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਥ ਕਿ ਆਪੋ ਜਨ ਤੈ ਤੂੰ ਅ
ਪਮਾਨਾ। ਬਸਿ ਸੁਕਤਾ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਾ ਤੈ ਜੁਧੂ ਠਾ ਅਸਾਰ ਤੈ
ਤੇ ਧੂਠ ਕਾ ਕਿ ਆਨਿ ਸਚਾ ਕਰੈ। ਜਾਗਵਲਕ ਕਰਤਾ ਤੇਰੇ

ਬਚਨ ਤੇ ਮੁਢ ਕੋਰ ਰਮ ਉਤ ਪਤਿ ਰੁਯਾਏ। ਵਿਆਜੋਗ ਕੋ ਮੇਨੇ ਨਾ
ਨਾਇਆ ਏ। ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਤੈ ਤੈ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਏ। ਬੀਚ
ਰਕਰ ਜੋ ਕਰਮ ਤੈ ਸੇ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਏ ਏ। ਜੋ ਕਰਤਾ ਤੈ ਤਿਆਗ
ਕਰੇ ਤਉ ਕਰਮ ਕਤਾ ਏ। ਜਗਵਲ ਕਰਤਾ ਬਿਆਸ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਤਾਨ ਮਿਤ ਜੋਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗਿਆਨ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ਏ। ਬ
ਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਰੇ ਪਰਮ ਪਰਨ ਹੀ। ਜੋ ਸਤ ਤੈ ਉਸੀ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜੋ
ਗਮਾਨੇ ਏ। ਜੋਗ ਭੀ ਭੁਲਾਏ ਪਰ ਕਹੀ ਏ ਆਪ ਕੋ ਆਪ ਤੈ ਪ੍ਰ
ਠਾ ਕਰਤੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੈ ਤਾਏ। ਜਾਗਵਲ ਕਰਤਾ ਸਤ ਵਿਆਏ।
ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਸਤ ਆਤਮਾ ਏ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਮੇ ਕੋ ਕਉ ਕਤੇ ਏ। ਮੇਰੀ
ਉਤਾਗਾ ਅਰਕਤਾ ਸੁਭਨ ਹੀ ਮੇ ਏ। ਬਸਿ ਸ੍ਰਕਤਾ ਮੇ ਸੇ ਮਤ
ਕਹਾ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕਰਤੇ ਤੈ ਆਪ ਸੇ ਆਪ ਤੈ ਪਰ

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਿਖੇਨੀ। ਬਸਿਸੁ ਕਰਤਾ ਸੁਭਤੇ ਨਿਕਸਪਰਮ
ਰਪਰਤੁ ਤੇਭਿਨੁ ਭਯੈ। ਮੇਨੇ ਕਰਤਾ ਮੇਕਿਸੀ ਕੀ ਸੁਭਾ ਬਿਖੇਨ
ਹੀ ਬੈਠਾ। ਆਪਤੇ ਆਪਤੋ। ਜਾਗਵਲ ਕਰਤਾ ਜਾਨੇ ਜੋ ਗਕੀ
ਆਏ ਸੁੰਕਾਤਿਐ। ਪਰਮਾਪਰ ਜੋਗਤੇ ਨਾਸਤੋ ਤਾਏ। ਮੇਨੇ ਕਰਤਾ ਜੋ
ਗਤੇ ਹੀ ਪਾਪਤਤੇ ਮੈਨੀ ਚਾਤਤਾ। ਏਕਸਮੇ ਬਿਸੁ ਤੇ ਪ੍ਰਸੂਕੀ
ਆਮੇਨੇ। ਕਿਤੇ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੁ ਜੋਗ ਕਰੇ ਤੂੰ ਯਤਿ ਜੋਤੇ ਰਾਪਦੇ
ਇਸਤੇ ਉਚਾਤੇ ਤਾਏ। ਬਿਸੁ ਕਰਤਾ ਪਾਟਾਟਾ ਪਾਮੁਤੁ ਬਿਖੇਨ
ਹੀ ਜਿਉ ਕਾਤਿ ਉਤੇ। ਯਤਿ ਵਚਨ ਕਯੁ ਬਿਸੁ ਕਾਸੁਤੁ ਕਰਨਿ
ਸਚਾ ਜੋਗ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨਤੇ ਨਿਵਰਤ ਭਯਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਜੁ
ਜੋਗ ਸਤਿ ਤੇ ਤਤੁ ਆਪਤੇ ਆਪ ਕਿਉਨ ਤੇ ਤਾ। ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਸੇ
ਤਰੁਏ ਤਰੁਏ ਪ੍ਰਗਨਤੇ ਤਾਏ। ਤੇਗਾ ਵਲ ਕਰ ਜੋਗ ਬਿਉਗਵੇਨ ਤਿ

ਆਗਾ ਅਰਕਤੁ ਤੁਕ ਉਦੁ ਤੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਰ ਕਤਾ ਮੇ ਪੁਰ
ਤਨ ਜੋਗੀ ਤੈ। ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਜਾਨਾ ਜੋ ਤੁ ਪੁਰਾ ਤਨ ਤੈ ਪਰ ਰੂਪ
ਤੇਗ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਤਾ ਅਚਰ ਜਤੈ ਜੁ ਕੀਤ ਕਰੇ ਚਕ ਕਰੇ ਤੈ।
ਅਰਆਪ ਕੋ ਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਕਉਨ ਤੈ। ਤੁ ਕਤ ਮੇ ਕਉਨ
ਤੈ। ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇਆ ਚਾਤਾ ਤੈ ਤਉ ਜੋਗ
ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾ ਅਰ ਮੇ ਕਤੈ ਨਿਸਚਾ ਕਰਾ। ਤੁ ਬਤੁ ਟਕੈ
ਅਪਨੀ ਬਿਥਾ ਪਗਟ ਕਤੈ। ਜਾਗ ਵਲ ਕਰ ਕਤਾ ਸੁਦ ਦੁਸ
ਨ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਸਾ ਚਤ ਕਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਢੁ ਪਾਇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕਰਾ। ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਸੁਦ ਨ ਯਾਤਿ ਤੈ ਜੋ ਸਤ ਸੀਗ ਅਰ ਸੁਤ
ਅਰ ਸਸਤ ਤੈ ਸਾਤਿ ਬੀਚਾਰ ਸੁਦ ਨਾ। ਅਰ ਮਨ ਨ ਯਾਤਿ ਜੁ
ਸੁਦ ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੁਆ। ਅਰ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਯਾਤਿ ਤੈ ਜੁ

ਬੀਚਾਰੁ ਤੇ ਜੋ ਕੁ ਸਮਝੀ ਏ ਉਸ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰਸਾ ਜਬ
 ਨਿਸਚਾ ਪੂਰਨ ਤੇ ਤਬ ਸਾਛਾ ਤਕਾਰੁ ਰੁਝਾ ਤਬ ਸਰੂਪ ਆਪ
 ਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਰੁਝਾ ਜਬ ਪੁਲਾਇ ਕਉ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
 ਤੇ ਏਤਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੁਝਾ ਅਰ ਨਿਸਚੇ ਤੇ ਨਹਿਗਾ ਮੇਸਾ
 ਨਿਸਚਾ ਨਿਸਕੋਰੇ ਇਠ ਲਵਾਂਕਾ ਯਤਿ ਤੇ ਜੁ ਜੀ ਪਰਦਿ
 ਸੁਕਰੇ ਅਪਨਾ ਠੀਰੁ ਪਦੇਖੋ ਅਰੁ ਰੇਦ ਇਸ ਤੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ੧੭
 ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਨਾ ਸਤੋ ਅਰੁ ਜਾਨੇ ਜੁ ਦਸੈ ਦਿਸਾ ਅਰੁ
 ਨਿਸਾਦਿ ਨ ਸਰਬ ਗੋਬਿੰਦੁ ਤੇ। ਤੇ ਜਾਗਵਲ ਕਜੇ ਤੁਝ ਕੋਇ
 ਛਾਸ ਰੂਪ ਕੀ ਤੈ ਤਉ ਜੋਗ ਕਾਰਿ ਆਗ ਕਰਾ ਅਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਿ
 ਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ। ਜਾਗਵਲ ਕਰਹਾ ਅਨਿਕ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੈ ਪ੍ਰ
 ਕਾਸ ਕੀ ਅਤੈ ਕੈ ਸੇ ਦੇਖੋ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜਾਹੁ ਜਾਤਾ ਮਾਅਰ

ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਭੇਦ ਕਢੁ ਨ ਡੀ। ਜੈ ਸੇ ਸ੍ਵਰਨ ਤੇ ਅਨੇ ਕਰੁ

ਖਟੁ ਤੇ ਤੇ। ਪਰ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਏਕ ਸ੍ਵਰਨ ਡੀ। ਜੈ ਸੇ ਬਿ

ਢੁਕੇ ਅਨੇ ਕਨਾ ਮਭ ਏ। ਪਰ ਏਕ ਲਕੜੀ ਡੀ। ਤਾ ਤੇ

ਯਤਿ ਸਰਬ ਅਨੇ ਕਤਾ ਗਾਮ ਤੇ ਏਕ ਅਤਮਾ ਡੀ।

ਆਦ ਅੰਤ ਮਧ ਏਕ ਵਡੀ ਡੀ। ਜਾਗ ਵੱਕਤੁ ਸ੍ਰੀ ਭਯਾ।

ਕਾ ਤੇ ਤੇਜ ਬਸਾ ਮ੍ਰਿਦੁ ਲਤਰ ਮਾਹੇਤ ਉਤੰ ਸਲੀ ਅਰਤ ਲਾਉ

ਅਰਕੁ ਆਕਤਾ ਹਤ ਤੇ। ਗੀਤ ਮਕਤਾ ਉਪਾਉ ਮੁਕਤਿ ਕਾ

ਯਤੀ ਤੇ ਜੁ ਭੁਜਨ ਕਰੇ। ਅਰਕੁ ਜਨ ਯਤਿ ਤੇ ਜੋ ਨਾਗਾਇਕ

ਨਾਗਾਇਕ ਰਸਨ ਸੋ ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਸਭੀ ਕਤ ਤੇ ਪਰਸੁ

ਖਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ। ਭੁਜਨ ਅਭੇਦ ਦੇਖ ਵੇਕੋ ਕਤਿ ਤੇ।

ਅਪਸਾਨ ਪੰਚਤਤ ਕਾ ਨਾਗਾਇਕਿ ਤੇ। ਅਰਯਤਿ ਭੀ ਕਰਿ

ਨਹੀ ਸਕਤਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਵਹੁ ਅਦੁ ਤੀ ਤੈ ॥ ਅਧਸਾਨ ਕਾ ਕੋ ਕਤੈ ॥
ਸੁਤ ਕਤੇ ਤੈ ਉਚੇ ਨੀਚੇ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਗਾਇ ਵਹੁ ਤੈ ॥ ਅਰ
ਤਉ ਕਤੇ ਤੈ ਸ੍ਰੇਤੋ ਜਹੀ ਭਗਤਿ ਤੈ ॥ ਗੋਤ ਮਕਤਾ ਮੋ ਕੋਇ ਛ
ਤੇ ਜੋ ਸੀਨਿ ਅਸਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਤੈ ਵੈ ॥ ਮੇਨੇ ਕ
ਤਾ ਬਿਰਕਤ ਉਸ ਕੋ ਕਤ ਤੈ ਤੈ ਜੁ ਕਿਸੀ ਸੋ ਤਿਤ ਨ ਕਰੇ ॥ ਤੈ ਜੁ
ਸੀਨਿ ਅਸਕਿ ਆਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਤੈ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਨ
ਤੁਆ ਕਾਤੇ ਤੇ ਏਕ ਕਾਤਿ ਆਗ ਏਕ ਕਾ ਗਿਣ ਕੀ ਆਦਿ
ਰਕਤ ਤੇ ਵਾਜ ਰਿਤੇ ਸੀਨਿ ਅਸਕੇ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਰਗਿਤ
ਏ ਮਤ ਕਰਾ ਗੋਤ ਮਕਤਾ ਬਿਰਕਾਤ ਭੇਖ ਮੇਖ ਲੀਤੇ ਆ
ਦਿਲੇ ਗਾਖ ਤੇ ਤੈ ॥ ਓਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤੇ ਤੈ ॥ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ
ਬੁਧਤਾ ਸੀ ਜੋਗ ਤੈ ॥ ਵਿਰਕਤ ਕਉ ਕੇਖੇ ਸਾ ਸੁਕਿਆ ਪ੍ਰੇਤ ਨ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਅਪਨੇ ਤੰਕਾ ਰਕਾਤਿ ਅਗੀ ਤੇ ਵੀ ਦਿਰਕ ਤੁਤੈ ॥ ਜਗਵਲ ੧੩੮
ਕਕਤਾ ਪ੍ਰਾਣਾ ਜਾਮਕੀ ਆਚਾਹੀਏ ॥ ਜੇ ਗਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਕਿਸੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀ ॥ ਯਾਤਿ ਸਭੁ ਜੋਗੀ ਦੁਅਰ ਮੁਨਿ ਦੁਜੋਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰ
ਏਤੈ ॥ ਦਿਅਾ ਸਕ ਪ੍ਰਾਣਾ ਜਾਮਕੈ ਸੇ ਕਰਤੇਤੈ ॥ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕਰ ਕਰੁ
ਕਰੋ ਚਕ ਬਤੁਤੇ ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰਗਨਤਾ ਕਉ ਪਤੁਚੈਤੈ ॥ ਅਰ ਅੰਤ
ਤਕਰਨ ਸਰਬ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੇਤੈ ॥ ਦਿਅਾ ਸਕਤਾ ਕੇ
ਤੇ ਜੋਗੀ ਜੁਮੁਏਤੈ ਉਨਕੇ ਅੰਗ ਮਾਸ ਅਰਤੁਰਾ ਅਰਾਮ ਸਤ
ਜੈ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇਤੈ ॥ ਤੈ ਸੇਤੀ ਦਿਸੁ ਆਵਤੇਤੈ ॥ ਜੋਗੀ ਕੇ
ਸੇ ਪ੍ਰਗਨ ਮੁਧਤਾ ਕੇ ਪਾਵਤੈ ॥ ਤੇ ਜਾਗਵਲ ਕਰੁ ਜਨ ਬਿਨ
ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖ ਨਹੀ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀਰਤਿ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ
ਤੁਤੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ ਨਦੀ ਮੇ ਪ੍ਰਵਾ ਅਰਕੋਈ ਕੀਠੇ ਪਰਤੇ ਇਅਰ

ਕਤੇਤਾਥਾਅਪਨਾਮੇਰੇਤਾਥਾਮੇਦੇਤਾ। ਜੁਤੁਏਕੋਨਿਕਾਸੈਅਰ
ਵਤੁਨਮਾਨੇਅਰਬੁਠੇ। ਜੇਸੇਤੀਰਗਵਾਂਨਵੇਦਾਂਦਬਿਬੇਨਿ
ਜਰਗਤਿਉਪਦੇਸਕਰੀਤੈਜੁਮੁਏਬਿਨਾਕਛੁਨਤੀ। ਜੇਕੋਈ
ਬੁਧਕੇਕਾਨੈਸੈਨਸੁਣੇ। ਨਿਸਚੈਤੈਵਤੁਆਵਾਗਵਨਮੇਬੰਧ
ਤੋ। ਤਾਂਤੋਰਗਤਿਸੇਸੁਣੈ। ਜੇਗਤੇਰਰਮਨਾਸਨਤੀਤੋਤਾ। ਅ
ਰਗਤਿਤੇਗੋਬਿਦਰੂਪਤੋਤਾਤੋ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੁਜੇ
ਗਨਕਰੇਤਉਦਿਸੁਅੰਤਰਿਬਿਖੇਕੈਸੇਖੁਲੇ। ਵਿਆਸਕ
ਤਾਦਿਸੁਅੰਤਰਿਕੀਤਬਖੁਲੇਜਬਰਗਤਿਕਰੇ। ਜੇਗਤੇਅੰ
ਤਰਿਮਲੀਨਤੋਤਾਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜਬਜੇਗਕਰਤਾਤੈਤਬਵੀਚਾ
ਚਾਰਤੇਸਰਬਅੰਗਪਰਾਦਿਸੁਕਰਤਾਤੋ। ਮਾਸਾਅਪ੍ਰੰਤੋਕਛੁ
ਅਉਰਉਸਕੀਦਿਸੁਆਵਤਾਨਤੀ। ਨੇਤੁਅੰਤਰਿਕੇਉਸੀ

ਕੇਖੁਲੇਤੇ ਜਿਸਕੇਮਨਬਿਖੇਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਅਉਗਨੀ ੧੩੮
॥ ਇਸਕੇਦਿਵਦਿਸੁਕਤਤੇਏ॥ ਅਰਜੇਬੀਤੀਅਰਆ
ਗੇਕੀਤਈਕੋਪ੍ਰਗਟਕਰੇਉਸਕੋਕਾਲਦਿਸੁਕਤਤੇਏ॥
ਦਿਵਦਿਸੁਕਤਤੇਜੇਦਿਵਗੁਗਵਾਂਨਕੋਜਾਣੇ॥ ਤੇਜਾ
ਗਵਲਕਜੋਗਤੇਨੇਕਾਅੰਤਰਿਕੋਕੈਸੇਖੁਲਤੇਏ॥ ਕਾਤੇ
ਤੇਗੋਬਿੰਦਬਿਨਾਜੋਦੇਖਣਾਏਸੋਮਲੀਨਤਾਏ॥ ਤਾਂਤੇਜਾ
ਣਜੇਅੰਤਰਿਬਾਤਰਿਤੇਏਕਤਤੇਇਕਰਗੁਜਨਗੋਬਿੰਦ
ਕਾਕਰੇ॥ ਉਸਕਾਦੁਆਰੇਤਮਿਵਤਾਏ॥ ਅਰਨਾਰਾਇਣ
ਰੂਪਤੇਤਾਏ॥ ਤਾਤੇਗੁਗਤਿਸੇਸੁਏ॥ ਜਾਗਵਲਕਤੁ
ਸੀਭਯਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਦਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਤੇਮੇਕੋਵਿਅ॥
ਸਕੇਅਗੋਕੋਈਕੈਸੇਬਾਤਕਰੇ॥ ਜੇਬਿਅਸਾਅਪਥੇ

ਦਰੁਪਤੋ। ਏਕ ਜਾਗ ਵਲ ਕਜੋ ਜੋ ਗਯਾ ਮਾਸ ਗਲੇ ਕਰ
 ਬਚਨ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿ ਆ ਕਰੇ। ਬਿ ਮਾਸ ਕਤਾ ਤੇ ਸਰਾਸਰੀ
 ਭੁਜਨ ਗੋ ਬਿ ਦ ਕਾ ਕਰਤਾ। ਜੁ ਕਾ ਲ ਕੇ ਕੁੰ ਤੇ ਢੂਟੇ। ਨਿਸ
 ਚਾ ਕਰੇ ਜੁ ਪਿਤਾ ਅਰਮਾਤਾ ਅਰਭਾਈ ਅਰਮਿਤ ਨਿਸ
 ਚੈ ਏਕ ਗੋ ਬਿ ਦ ਤੋ। ਤਾ ਕੋ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਅਉਰ ਕਾ ਮਸੇ ਮ
 ਨ ਮਤ ਦੇਵੇ। ਇੰਦੀ ਉਸੇ ਰੋਗ ਕਰੇ ਅਰਭੁ ਜਨ ਗੋ ਬਿ ਦ
 ਕਾਨ ਤਿ ਆਗੇ। ਜੋ ਸੇ ਚ ਕੋਰ ਅਗਨ ਖਾਤਾ ਤੇ ਅਰਚੰਦ ਮ
 ਕੀ ਪੀਤਿ ਮਨ ਬਿਖੇ ਗਾਖਤ ਤੋ। ਅਗਨ ਕੀ ਉਸਤਾ ਉ
 ਕੋ ਪਵੇ ਸਨਹੀ ਕਰ ਸਕਤੀ। ਤਾਤੇ ਭੁਜਨ ਗੋ ਬਿ ਦ ਕਾ ਕ
 ਰੇ। ਜੁ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਵਤੁਰੇ। ਜਾਗ ਵਲ ਕ ਕਤਾ ਜ ਬਲ ਗਤਿ
 ਕੁਟੀ ਬਿਖੇ ਨ ਬੁਠੇ ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਤਾਤੇ ਤਹੀ ਆਸੇ

ਸੁਣੋ। ਬਿਅਸਕਤਾ ਤੁੰਤੁਰੀਆ ਕਤਿ ਤਾਏ। ਅਰਮੇਜਾਗਤ ੧੨੦
ਕੋਰੀਤੁਰੀਆ ਜਾਨੈਤੈ। ਕਾਏ ਤੇਜੋਗੋ ਬਿਦਤੇ ਬਿਨਨੀਜਾ
ਦੁੰਤੈ। ਯਾਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤਾ ਅਰਸੁਪਨ ਅਰਸਖੋਪਤਾ ਅਰ
ਤੁਰੀਆ ਏਕਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਜਾਕੋਗੋ ਬਿਦਸੋ ਮਿਤਤਤੈ। ਅ
ਉਰਸੋਕਾ ਅਨੀਰਾਖਤਾ ਆਪਗੋ ਬਿਦਰੂਪਤੈ। ਮੇਥੇਪਸ
ਨਕੀਆ ਤੇਪਸਰਮੈ ਕਉਦੁਤੈ ਨੇੜ ਅਥਵਾ ਕਾਨਾ। ਅ
ਥਵਾਪਾਵਾ ਅਥਵਾਸੀਸਾਮਾ ਸਰਸੁਤੁਚਾ ਅਸਤਮਨਬੁ
ਧਚਿਤਾ ਅਥਵਾ ਤੁੰਕਾਗਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾ ਤੇਮੇਥੇਟੇਤਸਭਤੁ
ਸੁਤੇਪ੍ਰਗਟਰੁਏਤੈ। ਤੁਝਕੋਕਉਨਕਤੇ। **ਏਕਕਥਾਮੁਦੁਤੇ**
ਸਵਦੁਕਗਾ। ਏਕਸਮੇਮੁਤਕੋਚਾਤਨਾਰੁਈਜੋਬੁਤਮਲੋ
ਜਾਣੈ। ਅਰਬੁਤਮਾਤੇਪੁਛੈ। ਜੋਸੀਸਾਰਸਾਗਰਤੇਕੋਪਾਰ ੩

ਪਰਉ। ਬਤੁਕੁ ਬੀਚਾਰਕੀ। ਆਜੁ ਬੁਝਾ ਮਾ ਕਤੇਗਾ ਜਲਤੇ
 ਨਹੀ ਕਾਸੋ ਪਾਰਉ ਤਰਤਾਏ। ਤਬ ਲਜਾ ਮਾਨਤੇ ਵੇਗਾ ਤਾ
 ਤੇ ਪਾਤਿ ਲੇ ਜਲ ਨਿਸਚੈ ਕਰੈ। ਪੀਛੇ ਜਾਵੈ। ਏਥੇ ਤੇ ਤੁਕਤੁ
 ਸੀ ਸਾਰ ਬਿਖੋ ਕਉਨ ਤੈ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਯਤੀ ਬਾਸ ਨਾ ਤੈ। ਪਾਸ
 ਰਕਤਾ ਦਾਸ ਨਾ ਕਾਰੂਪ ਕਤਾ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਬਾਸ ਨਾ ਕਾਰੂਪ ਨਹੀ
 ਦੇਖੇ ਏਥੇ ਨਾ। ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਜੋ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰਾਖਤ ਤਉ ਕਿਆ
 ਰੈ ਤੈ। ਏਥੇ ਕਤਾ ਤੇ ਤੇ ਤੁਕਤੁ। ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਬਤੁਕੁ ਨਿਸਚਾ
 ਕੀ ਆਜੋ ਵਤੁਪੁਛਤਉ ਕਤੇ ਜਤਿ ਤੰ ਕਾਰ ਜਲ ਤੈ। ਬਤੁਕੁ
 ਬੀਚਾਰਕੀ ਆਜੋ ਵਤੁਪੁਛਤੇਗਾ ਜੋ ਤੰ ਕਰਤੇ ਤਉ ਤੁਝੇ ਕਿਆ।
 ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ। ਤਉ ਕਤੇਗਾ ਯਤੀ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ ਜੁਇਸ ਤੇ ਪਾਰ
 ਪਰੈ। ਵਤੁਕਤੇਗਾ ਤੰ ਕਾਰੂਪ ਤੇ ਤੈ। ਆਜੋ ਨਹੀ ਪਾਰਤੇ

ਨਾਤੈ॥ ਮੁਏ ਸੇਂਕਿ ਆਪੁ ਛੁਤਾਤੈ॥ ਤਾਤੇ ਆਪੀ ਪਾਰ ਤੈ॥ ੧੦੭

ਤਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਕਿਆ ਕਨੇਹੁ ਤੈ॥ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਮੁਏ ਕੋ

ਨਵ ਕਾਪੁ ਗਕੀ ਆਚਾ ਤੀਏ॥ ਚਾਤਾ ਜੁ ਨਵ ਕਾਨ ਮਿਤ

ਕਤੁ ਜਾਵੈ॥ ਬਤੁੜ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਨਵ ਕਾ ਕੋਊ ਬਨ

ਨਵੇ ਵੈਗਾ॥ ਯਤਿ ਕਤੇਗਾ ਜੁ ਪਰ ਅਪਰ ਕੋਤਿ ਆਗਾ॥

ਤਾਤੇ ਆਪੀ ਦੋ ਨਤੁ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੈ॥ ਅਰ ਅਚਰ

ਜਦੇ ਖਾਜੁ ਤਿ ਕਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਕਾ॥ ਅਰ ਨਵ ਕਾ ਦੋ ਨਪਰ

ਅਪਰ ਦੋ ਨਵ ਕਾ ਪਾਰੁ ਤਾਰ ਨਾ ਕਠਨ ਤੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਸਮੁੰ

ਦ੍ਰ ਏਕ ਤੈ ਨਵ ਕਾ ਭੀ ਏਕ ਚਾਤੀਏ॥ ਤਾਤੇ ਯਤੀ ਨਵ ਕਾ

ਤੈ ਜੁ ਮੇਨ ਹੀਤੈ॥ ਜਬ ਮੇਨ ਹੀਤ ਬਪਾਰ ਕਤਾਤੈ॥ ਬਤੁੜ

ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੁ ਮੇਨ ਹੀਤਉ ਨਵ ਕਾ ਕਿੰ ਅਰਜਗਤ

ਆ

ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਅਚਰਮਾਨ ਕੁਜਾ ਅਰਗਜਾ ਮੇ। ਤੇ ਮੇ ਤੇ
 ਨੇਕ ਬੀਚਾ ਤਨਾ ਤੇ ਛੁਟ ਕਰ ਰੁਜ਼ਗੋ ਬਿਦਕਾਨ ਕੀ ਅ॥
 ਅਰਯਾ ਡਿਫ਼ਰ ਕੀ ਆਜੁ ਕਛੁ ਗਤਨ ਕਰੀ ਏ॥ ਅਰ
 ਕਛੁ ਤਿਆਗੀ ਏ॥ ਪਰਉ ਪਾਉਗੋ ਬਿਦਕੁ ਕਾਨ ਕੀ
 ਆ। ਜੇ ਕੋ ਛੁਰਗੋ ਬਿਦਕਾ ਕਤੇ ਤੇ ਤੇ ਤਉ ਨ ਸੁਣੇ॥ ਅਰ ਜੇ
 ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕੀ ਬਾਤ ਕਤੇ ਤਉ ਜੀਵਾ ਅਰਮਨ ਅਰਪਾ
 ਟੁ ਸੋ ਸਦ ਦਰੇ॥ ਅਰਉ ਦਮ ਕਰੇ ਜੁਤਾ ਬਾਛਾ ਏ॥ ਤਾਤੇ
 ਸੀਗ ਸੀਤ ਤੁਕਾ ਕਰ ਅਰਕਤੁ ਕਉ ਏ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਮੇ ਬ੍ਰ
 ਤਮ ਰੁਪ ਤੇ॥ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਕਤੁ ਕਤਾਂ ਅਰਬਤ ਮਕਤਾਂ॥
 ਆਪਿ ਬਿਖਿ ਆਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੇ ਅਰਕਤਿ ਤੇ ਬ੍ਰਤ ਮਤੇ
 ਮੇ ਤੇ ਕਤਾ ਤੇ ਨੇਕੁ ਲਾ ਕਤਾ ਜੇ ਬ੍ਰਤ ਮਪਰਨ ਕਉ ਕਤਿ ਤੇ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੇ ਭੀ ਵੀਤੈ। ਪਰਾਸਰ ਕਰਤਾ ਮੁਹਿ ਗਾਤੁ ਖੁਕੈ 982

ਕਾਲ ਤੇ ਭੈ ਨਹੀ। ਯਤਿ ਸਰਗ ਜਰਿਖਾ ਮਰਦੇ ਦਰਿਖ ਕਾ

ਲਕੇ ਭੈ ਮੈ ਤੈ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਕਿਸੀ ਤੇ ਭੈ ਤ ਬਤੈ ਇਜਬ ਬ੍ਰਹਮ

ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਮੁਹਿ ਰਖਿਆ ਨ ਕਰੈ। ਜਬ ਆਇ ਮਤ ਬ੍ਰ

ਤ ਮਤੈ ਤ ਉਕਾਲ ਭੀ ਰੂਪ ਉਸੀ ਕਾ ਤੈ। ਵਹੁ ਜੇ ਦੁਖ ਦੇਤ

ਤੈ ਮਰਜਿ ਸਕੇ ਦੇਤ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ ਮਾਪਾ ਸਰਕਤਾ ਮਬਤੁ

ਖੁਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਖ ਕਤੈ ਗਾ। ਮੇਰੇ ਕਰਤਾ ਜੇ ਕਤੈ ਗਾ ਨਾ ਮਰਾ

ਖੇਗਾ। ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਨਾ ਮਰੂਪ ਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਕਿਆ ਕਰੈ।

ਪਰਾਸਰਤਾ ਮਿਖਿਆ ਮਤ ਕਤਾ। ਤੰਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬੀਧਾ ਮ

ਰਕਤਿ ਤਾ ਤੈ ਜੁਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਰਹਤੈ। *ਕਥਾ ਤੁ ਖੁਕੈ ਕਤੈ ਤੈ*

ਸਦੁ ਕਰਾ ਏਕ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਗਯਾ ਮੈ। ਪਰ ਉਸ ਸਮੇ

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇਲ ਖਪਾ ਸਰਕੀ ਨ ਥੀ॥ ਅਰਨ ਥਾ ਜਾਣੁ
ਤਾ ਜੁ ਮੇਕ ਉਦੁ ਤੈ॥ ਅਰ ਕੋਈ ਨਾ ਮੇਗਾ ਲੇਕਰ ਪੁਕਾਰਤੁ ॥
ਥਾ ਮੁਝੁ ਤੇ ਸਬ ਦਿਨ ਥਾ ਨਿਕ ਸਤਾ॥ ਕੇਤੇ ਤਪ ਸੀ ਚੁਤਾ
ਬਸ ਤੇ ਬੇਜ ਬ ਮੇਗੀ ਯਾ ਤਿ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਖੀ ਜਾਨਾ ਜੁ ਮੇ
ਮਿਤ ਕਰੈ॥ ਲਕਰੀ ਏਕ ਠੀਕਰ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੇਗਾ ਬੀਚ
ਡਾਲਦੀਆ॥ ਲਕਰੀ ਜਲ ਤੀਥੀ॥ ਅਰ ਮੇ ਸੁਧ ਮੇਨ
ਥਾ ਆਵਤਾ॥ ਤੁੰ ਪਾਲਨੇ ਏਕੀ ਉਕੇ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਅਰਕ
ਤਤਾ ਤੈ ਦੇਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ ਕੇ ਸੇ ਪਤੀ ਤਕਰੋ॥ ਕਥਾ ਕੇ ਵਲ
ਬਿਏਕੁੰ ਸੁਵਟ ਕਰਾ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਅਵ ਪੁਤ ਬਨ ਬਿ
ਖੇਗਯਾ ਅਵ ਪੁਤ ਕਿਆ ਬਿਸਰੁ ਪਾ ਅਰਯਾ ਤਿਭੀ
ਭਲਾ ਕਰ ਕਤਾ ਤੈ ਸੁਰੁ ਪਥਾ॥ ਉਸਠ ਓਹ ਬਿਖੇ ਜੋ ਜ

ਲਾਹੁਰਿਓਤੇਚਲਤਾਥਾਐਸਬਦਿਸਿਵਸਿਵਕਰਤਾ ੧੦੩
ਥਾ॥ ਅਵਧੁਤਕਤਾਸਿਵਤਉਆਪਿਏਸਿਵਕਤੇਤੇ
ਕਿਆਪ੍ਰੇਜਨਏਉਤਰਆਯਾਜੁਤੇ॥ ਜਬਆਗੇਗਯਾ
ਕੇਸਸੀਸਕੇਏਕਥਿਛਸੇਅਟਕੇ॥ ਤਬਬੀਚਰਕੀਅ
ਜੁਇਸਥਾਵਰਜੁਗਮਸਿਵਤੇ॥ ਅਧੁਕੇਤਾਥਪਕਰੁਤੇਕੇ
ਸੇਜਾਵੈ॥ ਨਿਕਟਿਬਨਕੇਨਗਰਥਾ॥ ਗਾਜਾਉਸਦੇਸਕੇ
ਕੇਵਾਂਸਿਸੁਪਨਮੇਦਰਸਨਦੀਆ॥ ਅਰਕਤਾਜੁਮਧੁਕੇਬ
ਲਦੇਤਾ॥ ਪ੍ਰਾਤਰਕਾਲਗਜੇਨੈਤੁੰਗਾਛੇਗਾਜੇਕੇਈਥੈਲੀ
ਦੁਬਕੀਲੇਵੈਅਰਸਰੀਰਮਪਨਾਬੇਚੇ॥ ਕਿਸੀਅ
ਗੀਕਾਰਨਕੀਆ॥ ਤਬਚਿਤਾਵਾਨਤੇਕਰਸਿਕਾਰਨਿਕ
ਸਾ॥ ਤੁਤਾਆਯਾਜਤਾਅਵਧੁਤਥਾ॥ ਵੇਖਾਜੁਪੁਰਖਬ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਵਲ ਨੈਕਤਾ ਸਿਵਤੋ

ਤੀਦੇਤ ਅਗਨਿ ਤਸਰਬੀਧੀਤੈ। ਅਗਨਿ ਕਟਿ ਵਾਕੇਗਯਾ
ਅਗਪ੍ਰਭਾਤ੍ਰਿਕ ਓਣਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਸਿਵਤੈ। ਉਸਨੇ
ਜਾਨਾ ਮੁਰਖਤੈ। ਅਨਚਰੇ ਕੋਤੈ ਕਹਾ ਇਸਕੋ ਰਜ ਸੋਬੀਧਲੇ
ਦੁਹਾ। ਉਨਤੁ ਮੈ ਸੇਤੀ ਕੀਆ। ਜਬ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੋ
ਖੜਾ ਥਾਤਰ ਖੜਾ। ਜਬ ਬੀਧਾ ਸੋਕਨ ਕੀਆ। ਕਾਤੇਤੈ
ਸਿਵ ਬਿਨਾ ਕਹੁ ਅਉਰ ਉਸਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇਨ ਥਾ। ਜਾ
ਨਾ ਜਾਨੇ ਬਧਾਤੈ ਸਿਵਤੈ। ਬਹੁ ਕੁਦੇਵੀ ਕੇਦੇਵਾ ਲੇਖਿ
ਖੇਲੇ ਗਏ। ਬਹੁ ਕੁਪੁਛਾਤੇ ਗਵਰਨ ਅਸੁ ਮਕਿਆ
ਤੈ। ਕਹਾ ਸਿਵ ਸਿਵਤੈ। ਗਜਾ ਸੁਅਸਤ ਚਿਤ ਕੁਜਾ।
ਜੇਏ ਸਕੇਵਰਨ ਅਸੁ ਮਨ ਤੀਯਾ ਕੇਪਾ ਤੇਤੇ ਮੁਝੁ ਕੋਪਾ
ਪਕਹੁ ਨ ਤੇਗਾ। ਕਹਾ ਸੀ ਸਤੇਗਾ ਦੇਵੀ ਕੇਨਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤ

ਨਮਿਤਕਾਟੈਰੇਕਤਾਮਿਵਤੈ। ਬਹੁਰਹਜਤਕੇਗਲਮੇ
 ਨਾਲੀ॥ ਅਰਗਜੇਖੀਨਾਨਕਾਲਕਰਿਚਾਤਾਜੁਮਾਰੇ॥
 ਦੇਵੀਕੇਦੇਵਾਲੇਤੇਸਬਦਿਕੁਜਾ॥ ਅਰਆਪਿਪ੍ਰਗ
 ਦਿਰੁਈ॥ ਅਰਗਜੇਕੋਕਤਾਰੇਮੁਰਖਮੇਸੇਕੋਤੈਨੇ
 ਦੁਖਜਾਏ। ਜੋਰਸਾਸੋਕਤੇਤਉਕੋਨਤੁਕੁਸਮਤੋਜਾਨਿ
 ॥ ਅਬਤਕਤੈਨੇਨਜਾਨਾਜੁਮਾਰਕੋਇਆਇਆਤੈ
 ਅਰਉਸਕੋਸੋਕਕਛੁਨਤੀ॥ ਪ੍ਰਸਾਰਮੇਤੇਕੋਕਤੇ
 ਤੈ॥ ਕਿਤੇਪ੍ਰਤਬਚਨਪਰਮਤੈਸੋਕਤੁਏਕਤਾਤੁਤਾ
 ਤੈਮੁਏਬਿਖੇਨਾਮਰੂਪਨਤੀ॥ ਅਗਦਿਸੀਪ੍ਰਗੀ
 ਨਾਕਅਰਕਾਨਤੇਗਾਕਾਟੈਤਉਕਤੇਬ੍ਰਹਮਨਨਤੀਤੈ॥
 ਤੇਰੀਦਿਸੁਸਰੀਰਪਰਦਿਵਤੈ॥ ਤਾਤੇਜੋਗਤੈਜੁਕਰਗ

ਤਗੋ ਬਿੰਦਕੀ ਕਰਗਾ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਿਆ ਮਰਸੁ ਦਰਸੇ
 ਨੇ ਅਵਧੂਤ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਮਰਕਤਾ
 ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਕੋ ਨ ਦੇਖਾ ਮਰਖਿ ਮਾ ਕਰ ਜੋ ਮੁਖ ਤੇ ਪਾਪ
 ਕੁਯਾ ਤੇ ਮਾ ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਤੁਝ ਤੇ ਬਿਨ ਕਉ ਦੁ
 ਤੇ ਜੁਖਿ ਮਾ ਕਰੇ ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਤੇ ਅਵਧੂਤ ਨਾ ਮਰੂਪ
 ਤੇ ਕੈ ਸੇ ਕੁਟੀ ਮਾ ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮਚਰ ਜੋ ਤੇ ਤੂੰ ਤੇ ਆਪ ੧੮
 ਮਰਚਾ ਤਨਾ ਕੂਟ ਫੇਕੀ ਗਾਖ ਤੇ ਪਾਰ ਤੇ ਗਾਜਾ ਉ
 ਪਾਵਯੀ ਤੇ ਜੁ ਬੈਗਾਗ ਕਰਾ ਜੋ ਗੋ ਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਕ
 ਦੁਨ ਤੀ ਜੇ ਦੁਤੈ ਤਉ ਸੀਸਾਰ ਕਤਾ ਤੇ ਮਰਜੇ
 ਸੀਸਾਰ ਨ ਤੀ ਤਉ ਨਾ ਮਰੂਪ ਕਤਾ ਤੇ ਤੇ ਗਾਜਾ ਜਾਨ ਜੁ
 ਨਗਾਜਾ ਤੇ ਨ ਪਰਜਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਏਕ ਸਿਵ ਤੇ ਮਰਯਾਨਿ

ਸੀਸਾਜੁ ਮਨ ਬਿਖੇ ਕਲ ਪਾਏ ਕਿ ਮੇਤੁ ਤਿ ਆਗ ਕਗਾਮ ॥ ੧੪੫ ॥
 ਰਦੇ ਖਜੁ ਕਿ ਆਏ ਉਪਰਤੁ ਚਾਅਰ ਨੀਚੇ ਉਸ ਕੇ ਮਾਸ
 ਰਖਨਾੜੀ ਅਸਤੁ ਅੰਧੇ ਸੇ ਸਹੀਰ ਬਿਕਾਰ ਕੋ ਕਹਿ ਤਾਏ ਜੁ
 ਮੇਤੁ ॥ ਜ ਬਨਾਸਤੁ ਸਰਬੀਧੀ ਕਤ ਤੇਤੈ ਅਬ ਇਸ ਕੇ
 ਬੇਗਾਰਿ ਤੇ ਨਿਕਾਰੈ ਪ੍ਰੇਤ ਕੁਯਾਤੈ ॥ ਜ ਬਲਗ ਇਸ ਕੇ
 ਨਜਲਾਵੈ ਰੋਜਨਾ ਅਕੋ ਅਜੋਗ ਤੈ ॥ ਅਰਵਤੁ ਇਸ
 ਤੀਜਾ ਸੇ ਰੋਗ ਕਹੂੰ ਥਾ ਜ ਬਇਸ ਕੀ ਜਤਿ ਅਵਸਥਾ
 ਦੇਖੀ ਵਤੁਰੀ ਜਾਤੇ ਰੋਕਰ ਕੇ ਭਾਗੀ ॥ ਅਰਾ ਅਰਧਾ
 ਰਗ ਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਤੈ ਕੁਤੇਤੈ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਜਤਿ ਤੈ ॥ ਜੁ
 ਨਤੁ ਨ ਕੋਈ ਤੇਗਾ ॥ ਤੇ ਮੇਤੈ ਨਿਕੇਤੁ ਮਸਰਬੀਧੀ ਨਾਨਾ
 ਤੈ ਉਨਕੀ ਬਾਰਤਾ ਜਤਿ ਤੈ ਕੁਤੀ ॥ ਤੁੰਤੈ ਤੁਝ ਕੋ ਜੋਗੈ

ਜੁਜੀਵਤੇਈਸਰੁਤੇਪ੍ਰਤੀਤੋੜਾਬਹੁਕੁਜਬਲਕੜੀਉ
ਪਰਗਖਤੇਏਤਬਮੁਖਮੇਪ੍ਰਤਪਾਵਤੇਏ।ਕਾਤੇਤੇਜੀ
ਵਤੇਤਮਸੋਸੇਨੀਥਾਅਬਤੇਰੇਮੁਖਮੇਪ੍ਰਤਤਾਲ
ਤੇਤੇਜੁਬੋਗਜਲਜਾਵੈ॥ਅਰਪੁਤ੍ਰਜੋਪੀਛੇਰਤਾਸੀਰ
ਲਪਕੇਸਮੇਪ੍ਰੇਤਨਾਮਗਾਥਾ।ਤੇਮੇੜੇਮੇਸੇਸਹੀਰਕਾ
ਤੋਕਾਗਤਿਆਗਾਅਰਕੁਜਨਕਰਨੁਸਰਬਵਤੀਏ।ਮੇ
ਤੇਕਤਾਇਤਤਾਸਬੂਤਮਾਕਾਕਤਾ।ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਬੂਤ
ਮਲੋਕਗਯਾਮੇ।ਦੇਖਾਨੁਦਛਪਜਾਪਤਬੈਠਾਥਾ॥
ਮੁਫਕੇਦੇਖਕਰਤਸਾ।ਅਰਕਤਾਤੇਪ੍ਰਾਸਰਕਉਨਸੇ
ਪ੍ਰੇਜਨਨਮਿਤੁਆਜਾਤੇ।ਮੇਨੇਕਤਾਇਸਨਮਿਤ
ਜੁਸਰੁਪਕੇਪਾਵੈ।ਜੋਗੀਨੁਉਤਾਂਬੈਠੇਥੇਕਤਾਤੇਪ੍ਰਾ

ਸਰਜੇਤੁ ਏਕੋ ਇਛਾ ਦੇਖ ਏਕੀ ਤੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਤਉ ਜੇ ॥ ੧੦੬ ॥
 ਗਕਗਾ ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਕਰਤਾ ਤੇ ॥ ਪਰ ਜੇ ਗਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਕੈ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਮੈ ਨੇਕਤਾ ਉਧੁ ਤੇ ॥ ਜਬ ਓਸ ਕੋ ਪਛਾ
 ਏਤ ਬਾਅਪ ਤੇ ਅਪਿ ਜੇ ਗਕ ਰੋਗਾ ਜੇ ਹੀ ਤੁਸੀ ਭ
 ਏ ॥ ਜਬ ਅਗੇ ਗਯਾ ਸੁਕਰ ਕਥੈ ਠੇਥੇ ॥ ਮੁਏ ਕੇ ਦੇਖ
 ਕਰਕਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰਾ ਮੁਚਰ ਜੇ ਤੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇ
 ਖਏ ਕੋਈ ਤਾਂ ਅਯਾ ਤੇ ॥ ਪਰ ਕਤੁ ਜੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤਉ ਅ
 ਪਿਕੋ ਅਪਿ ਕਿਉ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ॥ ਕਤ ਏ ਲਾਗੇ ਤੁਮ ॥ ੦ ॥
 ਪਿਕਤਿ ਤੈ ਜੁਯਤਿ ਤਾਥ ਪਾਉ ਮੇਰੇ ਤੇ ॥ ਅਰਯਤਿ ਨੇ
 ਕੇ ਅਰਕਾਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ॥ ਅਪਕੇ ਕੈ ਸੋ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ॥ ਮੈ
 ਨੇਕਤਾ ਜੁਦਿ ਸਮਿਥਿ ਆਮਰ ਕਰਮ ਤੇ ॥ ਅਰਦੁ

ਜੋ ਦਿਸੁ ਤੇ ਪਰੇ ਤੈ ਵਹੀ ਸਤਿ ਤੈ। ਕਹਾ ਜੋ ਦਿਸੁ ਤੈ ਵਹੀ
ਅਦਿਸੁ ਤੈ। ਕਹਾ ਤੇ ਜੁ ਆਇ ਅੰਤ ਇਸਕੀ ਅਦਿ
ਅਕਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਯਹੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਗਾਇ। ਮੈਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ਯ
ਹਿ ਅਦਿ ਅਕਤ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾਇ। ਤਉ ਚਾਨਾ ਜੋ ਕਰਤ
ਤੋ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤੋਤੀ। ਕਹਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਚਾਨਾ ਧਰਮ ਚਿ
ਤਕਾਇ। ਅਰਤੁ ਏਕੋ ਅਚਿਤ ਕਹਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਚਾ
ਨਾ ਕਰੇ ਕੈ ਸੇਤੋ। ਕਹਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇ ਉਤਪਤ ਜੋ ਭ
ਯਾ ਤੇ ਸੁ ਨਿਰੰਜਨ ਤੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੈ ਮੇ ਵੇ ਤੂੰ ਰੀਆ ਪਕੋ ਪ
ਛਾਇ। ਬਤੁ ਤੁ ਉਨ ਤੇ ਆਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਨਿਕਟ ਗਯਾ
ਵੇਖਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧਿਆਨ ਬਿਖੇਲਾ ਗਾਤੁ ਆਇ। ਭੈ
ਭਕੀ ਨਿ ਆਈ ਉਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇ ਪੜਾ ਮੈ। ਅਰ

ਮਨ ਮੇਯ ਤਿ ਚਿਤ ਵਨਾ ਕਰੀ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਨ ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ
 ਮੁਖ ਤੇ ਸਬਦ ਨਿਕਸਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਨੇ ਚਿਤ ਵਨਾ ਕਰੀ
 ਸੋ ਕਉ ਦੁ ਤੇ ਕਤ ਤੇ। ਮੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੀ ਆਜੋ ਜਬ ਮਤ
 ਕੋ ਯਤਿ ਮਨ ਸਾਥੀ ਜੁ ਕਉ ਦੁ ਤੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤਾ ਸੋ। ਜਬ
 ਪੁਚਾ ਸੋ ਕਉ ਦੁ ਤੇ ਤ ਬ੍ਰਹਮ ਤੀ। ਤ ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਚੈ ਦੇਖ
 ਤਾ ਬਾਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਿਆਮਾਨ ਤੇ ਜਾਗੋ। ਕ੍ਰਿਗਾ ਆਇ ਤੇ
 ਪੁਚਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਤੇ। ਏਕ ਨੇ ਕਤਾ ਦਸ ਵੇਂ ਮੁਹ ਪਰ
 ਚਿਅਾਤੁ ਆਤੋ। ਅਉਰ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇ ਸੇ ਮਤ ਕਤ ਜੋ ਆ
 ਪਤੈ ਤਉ ਕਾ ਸੋ ਪਰਚੇ ਸ੍ਰੀ ਪਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਸਾ ਅਰ
 ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰੇ ਅਚਰ ਜਤੈ ਜੁ ਤੇ। ਮੇ ਅਰਪਗਾ ਸਰਕਤਾ
 ਮੇ ਕਉ ਨ ਤੋ। ਰਿਸੀ ਨੇ ਜੋ ਨ ਤੀ ਕਤਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਜ ਤੇ।

ਨਤੋ॥ ਤਤੋ ਬੀਜ ਸੀ ਸਾਰ ਕਾ ਮੇਤੋ॥ ਅਰ ਸਰੁ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਕੁਏਤੋ॥ ਤੁੰ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤੁ ਮੇਕ ਉਨਤੋ॥ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੁਤੁ
ਤੈਤ ਉਕਿ ਉਨਤੀ ਕਾਤਿ ਤਾ ਜੁ ਮੇਤੋ॥ ਤੁੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤੇਤੋ ਮੇ ਪ੍ਰਾ
ਸਰ ਕਤੇਤੋ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ॥ ਬਸਿਸ੍ਵਾ ਮਾਯਾ ਸ
ਰਨੇ ਨੇ ਮਿਲ ਕਰ ਰੰਡ ਉਤ ਕਰੀ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਜੁ ਪ੍ਰਤੀਤੋ
ਗਾ ਕਾਤਿ ਤਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰ ਜਤੇ ਨਤੀ॥ ਅਰ ਦੇਖ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਥ ਕੈ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰਿ ਕਰਤਾ ਤੋ॥
ਬਸਿਸ੍ਵਾ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਚਿਰੀ ਕਾਲ ਇਸ ਕੋ ਉਪਦੇਸ
ਕੀਆ ਤੈ ਜੁ ਜੋਗ ਕਰਾ ਕਾਤਿ ਤਾ ਭਰਮ ਤੋ॥ ਨਤੀ ਜਾਨ
ਤਾ ਇਸ ਕਾ ਪ੍ਰੋਜਨ ਕਿਆ ਤੋ॥ ਪਰ ਅਭਾਗ ਤੈ ਕਾਤੋ ਤੋ
ਮੇਗ ਬਚਨ ਨਤੀ ਮਾਨਤਾ॥ ਮੇ ਇਸ ਕੋ ਮਾਮਾ ਜਾਨ

ਤਾਤੈ॥ ਤੁਮ ਕਛੁ ਇਸ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ ਜੁ ਸੀ ਧੇਮਾ ੧੦੮

ਰਗ ਮੇਲਾਵੈ॥ ਸਰੂ ਨੇਕਾ ਜਾਨੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਵਚਨ ਪ

ਰਪਤੀ ਤਨ ਕਰੀ ਅਉਰ ਕੇ ਕਰੇ ਕ ਬਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਬ੍ਰਿਹ

ਕਤਾ ਤੇ ਬਸਿਸੁ ਪਰਾਸਰ ਰੁਗ ਫੁੰਨਾਂ ਅਰਤੁ ਅਗਾਰ

ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਉਸਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤੈ ਅਰਤੁ ਕਹਿਤਾ ਤੈ

ਜੋਗ ਕਰਾ ਤਉ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਾਵੈ॥ ਬਸਿਸੁ ਕਤਾ ਪੁਤ

ਮੇਗਾ ਕੋ ਸੇ ਬਚਨ ਮੇਗਾ ਮਾਨੇ ਜੋ ਤੁਮ ਜੈ ਸਿਉ ਕੋ ਜਿਸ

ਕਾਸੀ ਗਾਏ॥ ਮੇਜਾਨ ਤਾ ਜੁ ਏਕ ਪੁਤ ਮੇਗਾ ਮੁਆਪਰ

ਸਨੇ ਕੋ ਏਕ ਪੰਥ ਦੇਖਾ॥ ਬ੍ਰਿਹ ਕਤਾ ਤੁੰਤੀ ਮੂਘਾ ਲੈਤ

ਮਸਭੀ ਜੀ ਵਤੇ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਿਆ ਜੈ

ਗਾਇਆ ਅਉਰਿ ਰਿਖਾ ਸਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਤੈ॥ ਸਰ

ਸਰੀਰਾਮਾਨਿਤਏ। ਤੈਨੇਇਸਕੋਸਤਿਜਾਨਾਏ। ਬਸਿਸੁ
ਮੁਖਮੇਰੀਉਰਕੀਆਮਰਦੇਖਾਜੁਬ੍ਰਹਮਾਸੈਪ੍ਰਸਨ
ਉਤਰਕਰਤਾਥਾਮੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਏਬਸਿਸੁਤੁੰਪ੍ਰਾ
ਸਰਕੋਜੋਗਕਿਉਨੀਉਪਦੇਸਕਰਤਾ। ਬਸਿਸੁਕਰ
ਕਿਆਕਰੋਨੀਮਾਨਤਾ। ਮੇਰਪਿਤਾਏਤੁੰਕਛੁਕਤੁ
ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੁੰਕਿਆਕਹਿਤਾਏਅਗਇਤਕਿਆਕ
ਹਿਤਾਏ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਮੇਂਕਹਿਤਾਏਬਾਸਨਾਤਿਆਗ
ਅਰਜੋਗਕਰਾਮੇਨੇਕਤਾਇਤਕਹਿਤਾਜੋਗਕਰਾ।
ਅਰਮੇਪ੍ਰਛਾਤਾਰੰਮੇਕਉਨਤੋ। ਬਿਨਾਪਛਾਣੇ
ਆਪਣੇਕੈਮੇਜੋਗਕਰੈ। ਸਰੂਪਜੇਮੂਲਤੈਤਾਤੇਆ
ਗਿਆਤਾਅਰਜੋਗਤੇਆਦਿਲੇਕਰਜਾਏ। ਜੋਕਰੈ

ਕਿਆਪੋਜਨਾ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਦੇਖਣਾਸਰੂਪਕਾਜੋਗਤੇਰੋ
 ਤਾਏ। ਕਤਹੁਤੇਨਹੀ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਇਸੀਕਾਰਨ
 ਬਚਨਬਸਿਸੁਕਾਮੇਨਹੀਮਾਨਤਾ। ਜੇਮਿਥਿਆਕਤ
 ਤਤੇਜੇਮੇਤੋਤਉਕਿਉਕੋਦੇਖੋ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਜੇਦੇਖਣਾਨ
 ਹੀਤਉਈਤਾਂਕਿਉਆਯਾਉ। ਅਰਪੁਛਤਾਤੈਜੇਕਉਦੁ
 ਤਾ। ਮੇਨੇਕਤਾਇਸਕਾਰਨਪੁਛਤਾਤੈਜੁਯਤਿਕਿਆਕਤੇ
 ਗੇ। ਪਰਦੇਖਾਸਭਕਪਟੀਤੈ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਤੁੰਕਤਮੇਕਉ
 ਨਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਯਹੀਤੁੰਤੀਤੈਜੁਮੇਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬ੍ਰ
 ਹਮਾਤੁੰਕਉਦੁਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੁਬਜਾਨੇਜਬਵੇਗਾਗ
 ਕਰੈ। ਕਿਆਜੇਨਾਮੇਤੈਨਕੋਈਮੇਗਾਤੈ। ਅਰਸਰਬਜ
 ਗਤਕੋਮਿਗਤਿਸੁਕੇਜਲਕੀਨਿਆਈਮਿਥਿਆਜਾ

ਏ। ਜਬ ਸੀ ਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਿ ਆ ਜਾਨਾ ਤਉ ਤੁੰ ਕਤਾ ਏ। ਅ
 ਰਜੇ ਤੁੰ ਹੀ ਤੇ ਤਉ ਕਿਉ ਉਪਾਉ ਕਰਤਾ ਏ। ਤੇ ਮੁਰਖ ਦੇਖ
 ਤੇ ਤੈ ਨੇ ਮੁਰ ਦੇਖਤਾ ਤੈਂ ਜੁ ਅਮਕਾ ਮੁਆ ਮਰ ਸੁਣਤਾ ਤੈਂ
 ਜੁ ਸੀ ਸਾਰ ਮਿਥਿ ਆ ਏ। ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ ਇਸ
 ਬਿਖੇਲ ਪਟਾ ਏ। ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਉਸੀ ਸੇ ਸਨੇ ਝਕ ਗਾ ਜੋ
 ਸਤਿ ਰੂਪ ਏ। ਅਰਜਾਣੁ ਜੁ ਮੈ ਸਹੀਰਨ ਹੀ। ਪੁਛਾ ਮੈ ਨੇ
 ਯਾਤਿ ਸਰ ਜੋ ਅਤੀਤਾ। ਅਰਬਨੇ ਬਿਖੇ ਫਿਰਤੇ ਤੇ ਰਿ
 ਦੁ ਜਾਨਾਨੀ ਜਾਤਾ ਜੁ ਕਿਸਦੁ ਸਤਤੇ ਅਤੀਤ ਰੁਏ
 ਏ। ਜੋ ਯਾਤਿ ਜਾਨੀ ਏ ਜੋ ਗੁਰ ਸਤਤੇ ਅਤੀਤ ਰੁਏ ਤੇ
 ਯਾਤਿ ਆਪ ਤੇ ਆਪਿ ਤੇ ਤਾ ਏ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਇਸ ਤੀ ਮੂਈ
 ਰਰ ਭਾਗੁ ਰਰਤਾ ਮੁਆ ਇਸ ਤੀ ਹੀ। ਬੁਝਾ ਮਾਕ

ਤਾਸਮਤੁਹਾਇਸਵਸਕਾਅਤਕਠਨੁਤੈ।ਸ ੨੫੦
ਰੀਕਤਤੇਤੈਜੁਗਿਤਕੋਛੋਤੁਹਾਮਰਬਨਬਿਖੇਜ
ਵਹਾਯੀਅਤੀਤਤੋਹਾਤੈ।ਪਰਤੈਸੈਸਾਅਤੀ
ਤੋਜੁਮੇਸਰੀਰਨਤੀ।ਨਸਰੀਰਮੇਰਾਤੈ।ਜਨੇਦੇ
ਤਅਰੁਮਾਨਕਾਤਿਆਗਕੀਆਤੈ।ਕਤੁਮੇਪ੍ਰਾ
ਸਰਨੀ।ਤਬਤੁਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਏਤੀਬੋਰਜੁਕਤਾ
ਤੇਨੇਮੇਸੋਕਤਾਤੈ।ਪਾਪਪ੍ਰੰਨਤਬਤਕਤੈਜਬਤਕ
ਨਿਤਾਤੈਮੇਤੈ।ਜੇਮੇਨਤੀਤਉਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕਉਤਕਤੈ
।ਮੇਨੇਕਤਾਤੈਬ੍ਰਹਮਾਪ੍ਰਾਸਰਨਤੀਤੁਤੀਤੈ।ਕਿਉਕ
ਤਿਤਾਤੈਮੇਪ੍ਰਾਸਰਜੀਵਤੈ।ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੁਮੇਕਤੈ
ਬ੍ਰਹਮਤੈਤਉਜੀਵਕਉਤੈ।ਜੀਵਅਰਬ੍ਰਹਮਮੇ

ਕਤਿ ਤਾਨੈ॥ ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੁ ਤੂੰ ਤੈ ਤ ਉਰੁ ਮਕਿ ਉਕਤਾ ਤੈਨੇ॥
ਮੀਆ ਸਾਨਾ ਵਾਤ ਕੁਜਾ॥ ਮਰਕਤਾ ਜੈ ਸਾ ਕਰੇ ਤੈ ਸਾਹੀ
ਪਾਵੈ॥ ਕਰਮ ਪਾਨ ਤੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀਆ
॥ ਮਰਕਤਾ ਏਤ ਵਚਨ ਜੋ ਕਤੇ ਤੈ ਸਾ ਚਤੈ ਕਿ ਬੂਠਾ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਾ ਕਤਾ ਸਤਿ ਤੈ॥ ਮੈਨੇ ਕਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਿ ਤਾ ਤੈ ਮੈ ਤੈ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਤੈ ਤ ਉਰੁ ਮਕ ਉਤ ਕਰੇ॥ ਮਰਕ ਉਤ ਪਾਵੈ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ ਮੈ ਤੈ ਜਾਹਿ ਕੀ ਮੈ ਕਰਾ ਤੈ॥ ਬੈਸੇ ਖਕਾ
ਵਤ ਕੁਜਾ॥ ਮਰਕਤਾ ਸਰ ਬੂਠਾ ਕਤੇ ਤੈ ਜੁਤ ਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਜੋ ਗਿਆਨ ਮਗਿਆਨ ਦੇਨੇ ਸਮਾਤੈ॥ ਇਸ ਥਵਰੀ
ਗਮਕਾਲ ਕੇ ਅਧੀਨ ਤੈ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੇਕਾਲ ਸੀਜ ਗਤ
ਤੈ॥ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਤਿ ਕਤੇ ਤੈ ਕਿ ਮਿਸਿ ਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ॥

ਸਤਿਕਤਾ ਤੈ ਤੈ ਨੇ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਬੁਝ ਮਾਜੇ ਤੂੰ ਤੈ ਤਉ ਕਾਸ १੫
ਕਉ ਦੁਤੈ। ਬੁਝ ਮਾ ਕਤਾ ਜੁ ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤਉ ਕਿਆ ਚਿ
ਤਾ ਤੈ ਸਰਬ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਆਪਿ ਤੈ। ਨਿਆਇ ਆਵ
ਤਕੁ ਜਾ। ਮੁਰਕਤਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਈ ਸੁਰ ਅਧੀਨ
ਤੈ। ਕਰਮ ਬੀਜ ਤੈ ਮੁਰਕਾਲ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਪਰ
ਈ ਸੁਰ ਨ ਚਾਤੇ ਤਉ ਨਾਸ ਤੇ ਜਾਇ। ਤਾ ਤੈ ਸਰਈ ਸ੍ਰ
ਰਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਵਹੁ ਈ ਸੁਰ ਕਉ ਦੁਤੈ। ਕਤਾ ਵਹੀ
ਈ ਸੁਰ ਤੈ ਜਾਨੇ ਤੂੰ ਉਤ ਪਾਤਿ ਕੀਆ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਮੇ
ਰਾਉਤ ਮਾਤਿ ਕਰਤਾ ਕਉ ਨਹੀ ਸ੍ਰੀ ਤੈ। ਨਿਆਇ ਕ
ਤਾ ਤੂੰ ਕਤਾ ਤੈ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਤੇ ਪ੍ਰਾਸਰ ਵਾਲ ਉਸ ਸੁਰ
ਨ ਤੇ ਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਦਿਸ ਮਾਨ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਸਾਰ

ਕਤਰਵਾਲਨਜੁਓਸਕੀਮੇਰੇਬਿਥਤੈਵਹੀਤੇਅਥਵਾ
ਮੇਭੀਕਵਹੁਤੈ। ਤੇਰੇਕਤੇਤੇਜਾਣੀਤਾਤੇਜੁਣੈਮੇਅਰਕੇ
ਈਮੇਰੇਬੀਚਾ। ਬੇਦਅਰਸੀਤਕਤਿਤੇਤੈਜੇਏਕਅਦੁਤਿ
ਨਾਗਾਇਵੇਤੈ। ਨਿਯਾਇਕਤਾਸਰਕੇਖਾਵੇਗਾ। ਕਿ
ਸੀਕੋਨਹੇਰੇਗਾ। ਮੈਨੇਕਤਾਤੁੰਕਉਵੇਤੈਅਰਕਿਸਕੇ
ਖਾਵੇਗਾ। ਕਤਾਜਗਤਕੋਈਸੁਰਨਾਸਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੇ
ਕਤਾਜਗਤਕਿਯਾਤੈ। ਕਤਾਈਸੁਕੀਸਾਖਾਤੈ। ਕਤਾ
ਮੈਨੇਤਉਕਿਯਾਤੈ। ਕਤਾਜੇਸੇਜਲਤੇਤੁਰੀਗਾਅਰਬੁ
ਦਬੁਦਾ। ਮੈਨੇਕਤਾਭੇਦਬਤਾਉਨੁਕਿਯਾਉਨੇਤੈ। ਕ
ਤਾਸਭਵਹੀਤੈ। ਮੈਨੇਕਤਾਕਿਸਕੇਖਾਤਾਤੈ। ਕਤਾਯਤਿ
ਕਰਤਾਨਤੀਜੀਵੇਤੈ। ਮੈਨੇਕਤਾਈਸੁਰਤੇਕਯਾਤੈਤਉ

ਕਿਓਆਏ। ਕਤਾਈ ਨਤੇ। ਮੇਨੇ ਕਤਾਈ ਸੁਭਾਅੀ १੫੨
ਨਤੇ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇਵੁ ਐਤ ਨਤੀ ਰਾਖਤਾ। ਪਰ ਕਤੁ ਕਿਆ
ਤੇ। ਜੀਵ ਜਾਤੀ ਸਰੀਰ ਤੇ ਅਥਵਾ ਭਿਨਾ। ਸਭੀ ਕ
ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਜੇ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਕਸਾ ਅਰ ਸਰੀਰ ਪੜ੍ਹ
ਰਤਾ ਤੇ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਨਤੁ ਆ ਕਤੁ ਜੀਵ ਕਿਆ ਤੇ
ਕਤਾ ਕਰਤਾ ਕੀ ਅਸੀਸ ਤੇ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਅਸੀਸ ਟੀ ਸੁਰਕੀ
ਤੇ ਅਥਵਾ ਅਭਿਰਕੀ। ਨਿਆਇ ਕਤਾ ਅਬੀਸੀ
ਸਤੇ ਰਾਕਾਟੇ ਤੇ। ਤੇ ਰਵਾਲ ਅਰ ਕਤਿ ਤੇ ਸੁਰਜ ਤੇ।
ਤੇ ਰਾਮਾ ਰਵਾ ਜੇਗ ਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਰਵਾਲ ਕੇ ਸੁਰਜ ਸੇ
ਕਿਆ ਸਮਤਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਸੀਸ ਤਉ ਤੇ ਨਤੀ ਕਿਆ
ਕਾਟੇ ਗਾ। ਨਿਆਇ ਮੁਖ ਬੁਤਾ ਕੀ ਭਿਰਕੀ ਮਾਅਰ

ਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਨਿਆਇਸਤਰੇਐਅਥਵਾਮਿਥਿਆ।
ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਸਾਤਿਐ। ਪਰਾਸਰਮੇਤ੍ਰੇਕੇਕਤਾਤੇਐਨੇਰੀ
ਸਮਸ੍ਰਾਜੇਬ੍ਰਹਮਾਸਾਤਿਕਿਉਕਤਿਤਾਥਾਸਰਬਕਰ
ਮਬ੍ਰਹਮਾਤੀਇਸਥਾਪਨਕੀਏਤੈਂਬਹੁਤਕੇਸੇਕਿਸਿ
ਕੇਸੁਭਾਅਸੁਭਕਰੇਗੇ। ਮੇਨੇਕਤਾਬ੍ਰਹਮਾਸਾਚਕਹੁਜੇਤ੍ਰੇ
ਤੇਤਉਨਿਆਇਕਤਾਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਮੇਸੇਮਤਕਹੁ
ਜੇਮੇਤੈਤਉਨਿਆਇਕੀਮੇਤੈ। ਮੇਨੇਕਤਾਨਿਆਇ
ਕਰਮਪਰਤੈ। ਤਾਤੇਵਹੁਕਉਨਕਰਮਐ। ਜਾਪਰਨਿ
ਆਇਕਰੇਗਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਨਿਆਇਅਪਨਾਆ
ਪਕਰੇਤੈ। ਪਾਤੰਜਲਆਵਤਭ੍ਰਜਾਮਰਕਤਾਜੇਬੇ
ਟਕਤਾਤੇਜੇਕੇਈਪੁਦਵਕੇਏਕਰਨੇਗਾਕਤਾਤੇਸੇ

ਜੀਵਦੁ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਪ੍ਰਵੁ ਵਸੁ ਤੇ ਸਿਧ ਤੇ ॥ ੧੫੩ ॥
ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਦੁ ਕਰੇ। ਪਰ ਕਤੁ ਪ੍ਰਵੁ ਵਿਆਏ। ਜਾ
ਗਵਲ ਕਕਤਾ ਮਨ ਤੇ ਪਰੇ ਤੈ। ਨ ਤੀਜ ਨੇ ਤੈ। ਮੈਨੇ
ਕਤਾ ਜੋ ਸਨਾਤਨ ਤੇ ਉਸ ਕੋ ਕਉ ਦੁ ਕਰੇ। ਕਤਾ ਜੋ ਗੀ
ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਗੀ ਕਉ ਦੁ ਤੈ। ਸਾਤਿ ਜੋ ਸਰੀਰ ਪਰ
ਭੁਸਮ ਲਗਵਤਾ ਤੈ। ਮੁਖ ਵਾਸੁ ਉਗਾ। ਜਾਗਵਲ
ਕਕਤਾ ਜੋ ਗੀ ਵਤੁ ਤੈ। ਜਾਨੇ ਮੁਤਿ ਗਵ ਕੋ ਜਲਾ ਕਰ
ਉਸ ਕੀ ਭੁਸਮ ਸਰੀਰ ਪਰ ਲਗਾਈ ਤੈ। ਇ। ਮਰ
ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਜੁੜੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਕਾਸੇ ਜੁੜੇ। ਜਾਗ
ਵਲ ਕਕਤਾ ਕਤੁ ਮੈਨ ਤੀ। ਮਾਵਤਾ। ਤਬ ਜਾਨੇ ਜਬ
ਜੋਗ ਕਰੇ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਸਤਿ ਨਾਮੁ। ਅਰਜੁਨ ਬਨ ਬਨੇ ਗਨ

ਤੀਕੀਆਕਿਆਤੋ। ਕਤਾਨਤੀਜਾਨੈਤੋ। ਮੇਨੇਕਤਾਜੁ
ਨਤੀਜਾਨਤਾਤਉਜੋਗਕਿਉਕਰਿਤਾਤੋ। ਕਤਾਜੋਗਇ
ਨਾਮੁਕਤਿਕਰਨਤੋ। ਮੇਨੇਕਤਾਉਪਾਉਕਰੁਤੋਸੇਹੀ
ਕਰੈ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੋਤੁਸਿਖਮੇਰਾਤੋਤਉਪਗਟ
ਕਰੈ। ਅਰਜੋਕਰੋਸੋਮਾਨਾ। ਜੋਤੁਤੁਕੋਇਛਾਤੋਜੁਜੋਗ
ਕਰੈ। ਤਉਪਾਟਾਬੋਲਦਾਸਉਦਾਅਸਪਕਰਾਏਸੇ
ਕਰੇਗਾਤਉਸਰਬਅੰਗਵਸਿਤੋਤਿਗਾ। ਮੇਨੇਕਤਾਤੋ
ਰੇਕਤੋਤੇਕਿਆਮਿਧਤੋ। ਯਤਿਤਉਆਪਿਤੇਆਪਿ
ਤਤਾਤੋ। ਜੋਦੋਦਿਨਅਥਵਾਤੀਨਦਿਨਨਖਾਵੈਤਉ
ਸਭੀਅੰਗਨਿਰਬਲਤੋਤੇਤੋ। ਪਰਕ੍ਰੇਧਅਧਿਕਤੋ
ਤਾਤੋ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਇਸੀਤੇਤੁਤੁਕੋਨਖਾਕਰਿ

ਤਾ॥ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਬਾਜੋ ਤੂੰ ਨਿਗੁਰਾ ਤੈ॥ ਰੇ ਮੂਰਖ ਜੋ ਗਤੇ १੫੪

ਸੁਖ ਪਤੈ ਤਾ ਤੈ॥ ਮੈ ਨ ਕਰਤਾ ਮੇਯ ਨਿਨ ਬਾਜਾਨਤਾ॥ ਦਿ

ਆਲਤੈ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਾ ਜੋ ਜੋ ਗਤੇ ਮਨ ਕੈ ਸੇ ਸੁਖ

ਤੈ॥ ਜਾਗਵਲ ਕਕਤਾ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਣ

ਤੈ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਉਦਾਨ ਵਿਆਨ ਸਮਾਨ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਬੰ

ਤਰਿ ਜਾਤਾ ਤੈ॥ ਉਸੀ ਕੈ ਅਪਨੇ ਬੀਚ ਥੈਚੈ॥ ਅਰ ਅ

ਪਾਨ ਸੋ ਜੋੜੈ॥ ਜਬ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਏਕ ਠੇਕੁ ਏ ਸਬ

ਦਿ ਆਨ ਭਵਤੈ ਤਾ ਤੈ॥ ਮੈ ਨੇ ਕਤਾ ਜਤਿ ਕਤੈ ਤੈ ਤਕਨ

ਤੀ॥ ਜਬ ਪਉਛੁ ਨੀਚੈ ਤੇ ਮਾਰਗ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਿ

ਸਚੈ ਸਬ ਦਿ ਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਆਕਾ

ਸਤੈ॥ ਜਬ ਪਉਨ ਆਕਾ ਸਬਿਖੇ ਠਹਿਰਾਈ ਤਬ

ਆਪਤੇਆਪਸਬਦਿਨਿਕਸਤਾਏ। ਕਤੁਅਉਰਕਿ
ਆਤੈਤਾਏ। ਜਾਗਵਲਕਕਿਤਾਜਿਤਬਾਕੋਲਪਕਾ
ਕਰਾਮੀਮਿਤਪੀਤਾਏ। ਮੇਨੇਕਤਾਸਤਿਕਤਾਏਨੇ। ਪਰ
ਤੇਲੇਕੋਇਸਬੁਧਥੇਕੇਕਤੇਮੋਤਿਕੋਮਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈ
ਵੇ। ਅਰਸੁਨੇਜਬਜੋਗੀਪਉਨਕੋਰੋਕਤਾਏ। ਤਬਸ
ਗੀਰਕੀਮੁਗਨਿਕੀਨਿਘਾਈਤੈਤਾਏ। ਜਬਪਉਨਕਿ
ਸੀਉਰਮਾਗਗਨਤੀਪਾਵਤਾਤਬਉਪਰਕੋਜਾਤਾਏ।
ਉਸਕੀਉਸਨਤਾਮੋਕਪਾਲਕੀਸਿਖਿਪਘਰਕਰ
ਗਿਤਤੀਏ। ਉਸਕੋਮੀਮਿਤਜਾਨਕਰਪੀਵਤਾਏ। ਮੇ
ਸਿਖਤੇਗਾਤੇਮੁਏਕੋਕਤਾ। ਜਾਗਵਲਕਕਤਾਜੋਪਰਮੇ
ਸਰਕਾਮਾਗਾਤੇਜੋਤੁਤੁਸੋਬਚਨਕਰੇ। ਮੇਨਤੀਕਹਿਤੁ

ਬ੍ਰਹਮਕਰੇਗਾ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਕਬੀ ਤੈਨੇ ਮੁਨਾ ਤੇ ਜੋ ਸਿਖ ਕਾ ੧੫੫
 ਤਿਆਗ ਕੀ ਆਤਮਾ। ਕਤੁ ਉਸ ਤੇ ਪੀਛੇ ਕਾ ਸੋ ਜੁ ਹੋਗਾ।
 ਜਾਗਵਲ ਕਕਤਾ ਜਬ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਪਤੁ ਚਤਾ ਤੇ ਤ
 ਉਉਤਾਂ ਕੋ ਸੇਠ ਉਰਤੈ। ਜੁ ਬਿਨਾ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ।
 ਰਉਤਾਂ ਦੀ ਸੂਰਕਾ ਨਿਵਾਸ ਤੈ। ਜੋ ਗਕਰੇਂ ਤਬ ਤੁਝ ਕੋ
 ਪ੍ਰਗਟ ਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਫੂਠ ਮਤ ਕਤਾ। ਉਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕ
 ਤਾਂ ਤੈ ਜਬ ਯਾਤਿਗ ਜਾਤ ਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੁਯਾ। ਪਰ ਯਾਤਿ
 ਕਤੁ ਦੀ ਸੂਰ ਬਿਖੇ ਜੋ ਮਿਲਾ ਕਉਨ ਤੈ। ਜਾਗਵਲ ਕ
 ਕਤਾ ਮੈਨ ਦੀ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਤੇ ਜੋ ਗੀ ਬਿਤ ॥
 ਮਤ ਕਰੁ। ਜੁ ਜੋਗ ਤੇ ਰਾਸ ਨਾ ਤਨ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ
 ਏਕ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੀ। ਮਭਿਰਤ ਉਪ੍ਰਤੀਤ ਗਾਖ ਤੈ ॥

ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਗਸਨਾ ਤਨੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਗਸਨਾ ਤਨੈ
ਤਉ ਤੂੰ ਅਦੁ ਤੀ ਨ ਕੁਯਾ। ਬੂਤ ਮਾਕਤਾ ਜੋ ਮੇਂ ਤੇ ਤਉ ਤੇ
ਗਰੀ ਮੇਂ ਤੇ। ਰਬ ਮੇਂ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਨ ਬਏ ਕਪੜੀ ਬੀ
ਤੀ ਤਬ ਬਤੁ ਰੁਪ ਸਨਕੀ ਯਾ। ਜੁ ਮੇਂ ਕਉ ਦੁਤੈ। ਬੂਤ
ਤਮਾਕਤਾ ਤੇ ਪਰਾਸਰ ਨਿਤ। ਅਨਿਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰ
ਕਪਲ ਮੁਨਾ ਅਦੁ ਤ ਕੁਯਾ। ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਇਸੀ ਕ ०
ਰਨ ਪਰਮਾਰ ਬਕੇ ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਨਿਤ। ਅਨਿ
ਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨੀ ਕਰੇਤੈ। ਜਾਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਯਾ ਤੈ ਸਾਂ
ਖਤੇ ਪਾਯਾ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਕਪਲ ਮੁਨਾ ਨਿਤ ਕਿਆ ਤੈ
ਅਰਮਾ ਨਿਤ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਅਨਿਤ ਸਰੀ
ਰੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੀ ਨ ਕੁਯਾ ਤੇ ਉਤ ਪਤਿ ਕੁਯਾ ਤੈ। ਅਰ

ਤੀਨਗੁਰੂਕੀਉਰਪਾਤਿਤੰਕਾਰਤੇਤੋ। ਤਾਤੇਏਤਸਾਬ ੧੫੬
ਅਨਿਤਤੋ। ਅਰਜਾਤੇਏਤਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਤੋਂਵਹੁਨਿਤ
ਅਰਸਾਰਤੋ। ਉਸਕੋਪਚਾਣਅਰਮੁਕਤਿਤੋ। ਮੈਨੇਕ
ਤਾਏਕਸੰਤਅਰਏਕਪਾਪੀਤੋ। ਅਰਬ੍ਰਤਮਾਕਤੋਤੋ
ਏਕਮੈਤੀਤੋ। ਤਾਤੇਏਨੋਕੀਕੈਸੇਪ੍ਰਤੀਤਕਰੋ। ਕਪਲ
ਕਤਾਜਬਸਾਂਖਪਾਪਤਰੇਤਾਤੋ। ਤਬਸਰੂਪਕੋਆਉ
ਤਦੇਖਤਾਤੋ। ਮੈਨੇਕਤਾਮੈਕਉਣਤੋ। ਕਤਾਤੂਤੀਤੋ। ਬਿ
ਆਸਕਲਾਵਤਕੁਜਾ। ਕੈਸਤੈਵਿਆਸਮਾਨੇਅ ०
ਪਿਬੇਦਗੁਪਧੇ। ਬ੍ਰਤਮਾਕਉਪ੍ਰਨਾਮਕੀਆ। ਅ
ਰਕਤਾਏਕਅਦੁਤੀਨਾਗਾਇਣਤੋ। ਅਉਰਕੋਉਨ
ਤੀ। ਮੈਨੇਕਤਾਸਤਿਜਏਕਨਾਗਾਇਣਤੋਪਰਦੁਸਰਾ

ਕੀਤਾ। ਬਿਅਸਕਤਾਨਾਹਾਇਓਬਿਬੇਦੁਸਰਾਕਤਾਂ
ਸੁੰਤੋ। ਮੇਨੇਕਤਾਜੇਦੁਸਰਾਨਤੀਤਉਏਕਕਿਉਕਤਾ॥
ਬਿਅਸਕਤਾਏਕਕੇਤੋਬਿਨਾਬਚਨਕੀਅਪਾਪਤ
ਤੋ। ਤਾਤੇਸੁਖਕੋਬੀਧਗਯੋ। ਤੇਪ੍ਰਸਰਤੇਰੇਕਤੇਤੇਜਾਨੀ
ਤਾਤੇਜੇਤੁਸੀਹੀਰਹੀਐ। ਮੇਨੇਕਤੇਤੋਬਿਅਸਸੀਤ
ਪਦਕਉਬੇਦਕਿਅਜਾਨੇ। ਕਾਤੇਤੇਜੇਬੇਦਤਿਗੁਣ
ਰੂਪਤੋ। ਅਰਸੀਤਤੀਨਤੁਸੇਮੁਕੁਤਿਨਿਰਗੁਣਤੋ॥
ਤਾਂਤੇਕਯੁਕਤੁਅਰਕਵੁਸੁਣਾ। ਬਿਅਸਤੁਸੀਕੁ॥
। ਤਬਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੇਪ੍ਰਸਰਤੇਨੇਆਪਕੋਬ੍ਰਹਮਾ
ਵਾਤੋ। ਕਿਆਤੁਤੁਚਾਅਰਮਾਸਅਰਰੁਸੁਅਰਮ
ਸਤਅਰਕਾਲਕੋਬੀਧਬਿਬੇਬੀਧਾ। ਅਰਸੁਕੋਕਾ

ਲਨੇਖਾਇਆਏ। ਅਰਖਾਏਗਾਗਾਨਤਿਲੇਕੀਕਾ ੧੫੭
ਮੁਏਏ। ਅਰਸਕਤਗਾਖਤੋਜੇਸੀਸਾਰਕੋਉਤਪਤਮਰ
ਪਲੇਕਰੇ। ਪਰਮਾਉਮਾਨਇਸਕਾਨਤੀਗਾਖਤਾਕ
ਤੇਤੇਜਾਨੇਤੇਜੇਅੰਤਕਾਲਕਾਗਾਸਏ। ਤੁੰਗੀਅਉਮਾ
ਨਮਤਕਰਨੁਪਾਸਰਤੇ। ਕਤੁਤੁੰਕਉਨਤੇ। ਮੈਨੇਕਾਤੇ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਮੁਏਕੋਸੇਆਤਮਕੀਸਕਤਤੇਜੇਕਛੁਪ
ਸਰਕੀਰੇਖਾਗਾਖਤਾਤੇਵੇ। ਸ੍ਵੇਤਤੁੰਗਅੰਤਰਜਾਮੀਤੇ
। ਸਮਾਏਖਜੇਤੁਣਬਿਖੇਪਗਾਸਰਤੇ। ਤਬਬਰਾ
ਤੇਵੇਨੁਛੁਟਿਆਈਗਾਖਤਾਤੇਵੇ। ਮੈਨੇਜਾਨਾਤੇਜੇ
ਬ੍ਰਹਮਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਰਲਾਕਤਾਰੇਨੇਮਰਕਤਰੂਪ
ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਇਆਏ। ਮੈਨੇਕਤਾਯਤਿਜੇਨੇਮਰੂਪ

ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਤਾ ਜੋ ਦਿਸੁ ਤੈ ਸੋ
ਨਾਸੀ ਤੈ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਸ ਤੈ ਰਹਤ ਤੈ ਕੈ ਸੇ ਦਿਸੁ ਕੋ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਜਾਨੀ ਏ। ਮੈ ਨੇ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਤੈ ਨਾਮ ਸੁਰੂਪ ਤੇ ਨਿਸਚ
ਲੈ ਤੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਰਤਾ ਉਸ ਕਉ ਤੈ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤੈ। ਮੈ ਨੇ ਕਰਤਾ
ਦੇਖਾ ਨਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਤੈ। ਕਰਤਾ ਤੈ ਰਜਨ ਕਿਆ ਤੈ। ਕ
ਰਤਾ ਤੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਉਕੇ ਕਰਮ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਅਰ ਰਜਨ ਪੁਰ
ਤਾ ਤੈ। ਜਬ ਤਕ ਤੁਝ ਕੋ ਨਿਰਬਾਣੁ ਵੈਗਾਗ ਪਾਪਤ
ਨ ਤੈ ਇਤ ਬਰਮ ਰਜਨ ਕਾ ਕਿਆ ਜਾਨੈ। ਤੁਝ ਰਨ ਅ
ਸਮ ਅਰ ਸੁਭਾ ਸੁਭਾ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸੁਖ
ਕਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੇਖੇ। ਰਜਨ ਕਾ ਸੁਖ ਯਤੀ ਤੈ ਜੁਆ
ਪਾਬੀ ਚਨ ਤੈ। ਕਰਤਾ ਤੈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸੁਖ ਨਿਗ

ਸਤੋਂ ਪਾਸ ਗਜਿੰ ਸੁਮੇਤੁ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਤ ਕਰ ੧੫੮

ਮਾਮਰ ਮਾਸ ਤੇ ਨਿਗਾਸ ਤੇ ਇਕ ਰਿਮੁਖ ਮਪਨੀ

- ਉਰ ਕਰੇਤ ਬਸ ਰੁਦੇ ਵਤਾ ਕਾਂ ਪੈਤੋਂ ਪ੍ਰਥਮ ਚਰਨ ਬਿ

ਖੇ ਕਾਲ ਕਾਂ ਪਤਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਚੁਨ ਮੇਂ ਰੈ ਮਾਨ ਤੇ ਤਾਤੋਂ ਜੁ

ਮੇਰੀ ਮਾਗਿ ਮਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੁਜਾ ਤੀਸਰੇ ਚਰਨ ਮੇ

ਸਰਬ ਦੇ ਵਤਾ ਚਿਤਾ ਵਾਨ ਤੇ ਤੇਤੋਂ ਚਉਥੇ ਚਰਨ ਕੁਗ

ਵਾਨ ਮਾਪ ਮਾਗੇ ਮਾਵਤ ਤੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਬ

ਚਨ ਸੁਹਿਕਾਰਿ ਮੇ ਬਹੁਤ ਪਸੀਨ ਕੁਜਾ ਮਰਉ ਸਕੇ ਸ

ਗ ਕਉ ਦੂਲਿ ਕੁਜਾਨਾ ਮੇਨੇ ਬਹੁਤ ਕਤਾਜ ਬਸਰ ਬਠੇ

ਇਕ ਤ੍ਰੋਇਕ ਰਿਚਾਨਾ ਮਾਪ ਦੇ ਪਛਾਨੇ ਵੀ ਕਰ

ਤਾਤੋਂ ਤਬ ਮਨ ਚਿਤਾ ਵਾਨ ਤੇ ਤਾਤੋਂ ਜੁ ਮੇਨਾ ਸੁਤੇ ਵੇਗਾ

ਵਲ

ਕਾਤੇਤੇਜਬਮਨਬਿਖੇਗੋਬਿੰਦਠਉਰਪਕਵੀਤਬਮਨ
ਬੁਧਚਿਤਤੰਕਾਰਨਤੀਰਤਤੇ।ਤੇਪ੍ਰਾਸਰਤੰਕੀਏਕਚਰ
ਨਇਸਮਾਰਗਾਬਿਖੇਰਖਾ।ਕਤੁਜੁਆਪਤੇਆਪਮ
ਤਮਸਰੁਪਤੋ।ਮੈਨੇਕਤਾਕਤਤਾਤੇਜੁਸਰਬਬ੍ਰਹਮਤੋ।
ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੋਸਰਬਬ੍ਰਹਮਤਉਤੁਤੁਕੋਕਿਅਤੇ।
ਮੈਨੇਕਤਾਜੋਚਿਤਾਅਨੇਕਉਰਜਾਤਾਥਾ।ਅਰਕਕੁਚ
ਤਤਾਥਾ।ਜਬਸਾਂਤਮੈਆਯਾਜਾਣਾਜੋਗੋਬਿੰਦਤੇ।
ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤਾਤੇਕੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਕਗ।ਅਰਆਪੇ
ਕਾਤਿਆਗਕਗ।ਮੈਨੇਕਤਾਬਤਾਇਨੁਕੁਜਨਕਿਆ
ਤੋ।ਕਤਾਕੁਜਨਯਹੀਤੈਜੁਉਸਾਬਿਨਾਨਦੇਖਨਕਤੁਨ
ਜਾਣਾ।ਤੇਮੁਰਖਸਰੀਰਮਾਨਖਕਾਜੋਇਤਾਮਦੁਤੈਗੋ

ਬਿਦਿਸਨ ਮਿਤ ਦੀ ਆਉ ਨੁਵ ਸੋ ਆਪਿ ਕਉ ਪ
ਚਾਣੁ ਕਰਮੁ ਏਕੋ ਮਿਲ ਜਾਇ ॥ ਇਸ ਕਾਰਣ ਨਹੀ
ਦੀ ਆਜੁ ਸਾਖੀ ਕਾਰਤੁ ਛਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰਿ ਆਪਨੇ
ਸਰੂਪ ਸੋ ਆਪ ਪਤਰ ਤੋ ॥ ਤੁਝ ਜੇ ਸੇ ਪਾਖੀ ਡੀ ਸੈ ਕੀ
ਸਧੀ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿਉ ਵੇਰ ਗਾਥ ਤਾ ਥਾ ਪਰ ਜ
ਬਖਾਤਾ ਥਾ ਕਤ ਤਾ ਥਾ ਗੋ ਬਿਦਤੋ ॥ ਜੇ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਥ
ਗੋ ਬਿਦਤੋ ॥ ਉਠਣ ਬੈਠਣ ਅਰ ਸਰਬ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਕ੍ਰਿ
ਸਨ ਕਾਰੁ ਜਨ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਥਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੇ ਵੇਰ ਕ
ਰੇਤ ਉਗ੍ਰੀ ਗ੍ਰਾਤਿ ਬਿਖੇ ਤੇ ਤਿਯੋ ਗਤੇ ਜੇ ਉਸ ਬਿਨਾ
ਨ ਜਾਨੇ ॥ ਕੀਸ ਬਾਤ ਰਤੇ ਵੇਰ ਗਾਥ ਤਾ ਥਾ ਪਰ ਅੰਤ ਰਿਤੇ
ਮਿਤ ਥਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਸਹੀਰ ਕੀ ਸੀਕਾਨੀ ਕਰੀ ॥ ਅਰਸ

ਸਦੀਆਂ ਜੁਮੇ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੀ ਤੋ। ਜੋ ਤੁੰਗੀ ਐ ਸੀ ਪ੍ਰ
ਤਕਰੋ। ਤਉ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਾਮਿ ਤਨਾ ਸੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ
ਪੀਛਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਭੇਰ ਬਚਨ ਤੇ ਬੁਧ ਮੇ
ਰੇ ਬੀਚ ਤੇ ਨਿਕ ਸਗਈਂ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕੀਆ ਤੇ ਜੋ ਏ
ਕਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਜੋ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਤਉ ਤੁੰਕ
ਵਨਤੈ। ਜੁਭ ਜਨ ਕਰਤਾ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਮੇਰੀ ਗੋ
ਬਿਦਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਗੋ ਬਿਦਸ੍ਰੀ ਤੈ। ਮੇਰਾ
ਰਤੁੰਕ ਤਾਤੈ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਗੋ ਬਿਦਤੈ ਮੇਨਹੀਂ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਕਤਾ ਜੋ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਤਉ ਭਜੂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਤੈ। ਮੇਨੇ ਕ
ਤਾ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਮੁਨ ਕਾਰਿ ਕਤਿ ਤਾਤੈ। ਜੁਭੀ
ਵਤੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਜੁਭੀ ਵਕਿਆ ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ

ਕਤਾ ਕਤਿ ਤਾ ਤੈ ਜੁਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਜੀਵ ॥ ੧੬੦ ॥
 ਈਸਰ ਕੋ ਸੇਥਾ ਪਤਾ ਤੈ। ਪਰ ਵਹੀ ਤੈ ਤੁੰ ਜੁਗ ਗਵਾਂ
 ਨਤੈ। ਮੈਨੇ ਕਤਾ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਤੈ ਤਉ ਮਾਪ ਕੋ ਕਿਉ
 ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਤਾ ਕੋ ਸੇਧਾ ਨੇ ਜੁਗਾਨ ਨਕੋ
 ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਮਾਰਗ ਨਹੀ। ਕਿਉ ਜੁਗੁ ਤੀ ਤੈ ਤਉ ਕਿਸ
 ਕਉ ਜਾਨੇ ਅਰਕਉ ਨਤੈ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਨੇ ਤਾ ਤੇਕ
 ਤੇਕ ਤੁੰ ਸੁੰ ਤੈ। ਜਬ ਤੁਝ ਕਉ ਯਤਿ ਨਿਸਚਾ ਕੁਆ
 ਤਉ ਮਾਵਾਗਉ ਨਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੁਆ। ਤੇ ਪਰਾਸਰ ਤੁੰ
 ਸਰਬ ਕਰਮ ਕਰਾ ਅਰਸਰ ਬਿਖੇ ਗੋ ਬਿਦ ਦੇਖ ॥
 ਅਰਨਿਗ ਸਤੈ। ਅਰਕ ਮੇਤੇ ਮਚਾਤੈ। ਗੋ ਬਿਦ ਕ
 ਤਾ ਤੈ ਜੋ ਪਲਕ ਲਗਤੇ ਢੀਲ ਤੇ ਤੈ। ਅੰਜੋ ਏਕ

ਸੁਆਸਪ੍ਰਚਾਤੈ ਰਮੁਖਸੇਰੀਉਰਕਰਤਾਤੈਤ
ਉਮਾਢਿਤੁਸੇਰਾਹੁਪਤੈਤਾਏ।ਏਪ੍ਰਾਸਰਕਭੁਮਤਕ
ਤੁ।ਮੇਨੇਕਤਾਮੁਏਕਉਚਾਤਨਾਤੈਜੇਸੁਮਰੀਰਸ
ਨਾਤੇਵਚਨਸੁਨੇ।ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਜੇਤੁਏਕਉਚਾਤ
ਨਾਤੈਜੁਬਿਸੁਕੇਦੇਖੋਨਿਸਚਾਕਾਰਿਜੁਭਗਵਾਨ
ਆਪਤੈ।ਏਤੇਮੇਬਿਸੁਦੇਵਗਾਰਕੁਰੁਕੁਰੁਆਵ ੨੦
ਤਰੁਏ।ਸਰਬਸਰਾਉਠਖਤੀਰੁਈ।ਪਰਮੇ
ਨਤਲਾਕਾਤੇਤੇਜੇਉਸਸਮੇਮੇਅਪਨੇਬੀਚਨਥਾ
।ਬਿਸੁਦੇਵਬ੍ਰਹਮਾਕੇਨਿਕਟਿਇਸਥਿਤਰੁਏ।
ਸਭਨੇਦੇਵਤਾਉਸਤਤਕਰੀਬਿਸੁਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹਮ
ਮੇਨੇਰੁਪਅਪਨਾਨੀਏਖਾਕਰੁਮੇਕਉਵਤੈ।

ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੁੰਸਿਵਰੂਪਤੇ ਤੁਝਕਉਕਿਆਕਤੇ
 ਤੁਝਬਿਨਾਕਢੁਨਤੀ॥ ਬਿਸੁਕਤਾਤੇਰੂਪਮੇਰਪਰਾਸ
 ਰਕਉਚਿਤਾਰਈਤੇਜੇਮੇਕਉਦੁਤੀ॥ ਏਹੁਸੁਦੁਕਰਿ
 ਅਚਰਜਮਾਨਗੁਯਾਤੇ॥ ਅਰਨਿਸਚੇਜਾਣਾਤੇਜੇਬਿ
 ਸੁਤੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਤੇਬਿਸੁਤੈਨੇਅਕਾਰਥਪਾਰਾਸ
 ਰਨਾਮਗਾਖਾਤੇ॥ ਆਪਤੈਅਰਆਪਕਤਤਾਤੇਮੇਕ
 ਓਦੁਤੀ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਂਤੈਬਿਸੁਤਸਾਅਰਕਤਾਤੇਬ੍ਰਹ
 ਮਾਜੇਮੇਤੋਤਉਪ੍ਰਾਸਰਕੀਮੇਤੋ॥ ਤੁਝਕਉਮੇਅਰਪ੍ਰਾ
 ਸਰਟੋਰਾਸਤੇਤੈ॥ ਜਾਨੀਤਾਤੇਜੇਤੁਝਤੇਰੇਦੁਦੈਤਕਾ
 ਨਹੀਯਾ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਬੀਜਸੀਸਾਹਕਾਤੁੰਤੈ॥ ਅਰਜੇ
 ਸੀਸਾਹਬਿਥੇਉਤਪਤਿਗੁਯਾਤੇਮੁਲਸਰਕਾਤੁੰਤੈ॥

ਤਾ ਤੇ ਕੇ ਦ ਕੀ ਤੁ ਤੁ ਤੇ ਤੀ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਨ ਉ ਰ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਤੇ ਕ ਉ
 ਲ ਜਾ ਨ ਦੀ ਆ ਵ ਤੀ ਆ ਬਿ ਸ੍ਰ ਕ ਤਾ ਲ ਜਾ ਤ ਉ ਕ ਰੇ ਜੇ
 ਦੁ ਯੇ ਤ ਰਾ ਖ ਤਾ ਤੇ ਵੇ ਜੇ ਸ ਰ ਬ ਮੇ ਤੇ ਤ ਉ ਲ ਜਾ ਕਾ
 ਸੇ ਕ ਰੇ ਆ ਬ੍ਰ ਹ ਮਾ ਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁ ਜਾ ਆ ਪ੍ਰਾ ਸ ਰ ਕ ਤਾ ਮੁ ਤੁ ਕੇ
 ਬਿ ਸ੍ਰ ਰੁ ਪ ਜਾ ਣਾ ਅ ਰ ਸ ਰ ਬ ਬਿ ਆ ਪ ਕ ਜਾ ਣਾ
 ਰ ਕ ਤਾ ਮੇ ਤੇ ਕ ਤਾ ਜ ਤਿ ਜੇ ਬਿ ਸ੍ਰ ਜੀ ਕ ਤਾ ਮੁ ਤੁ ਬਿ
 ਖੇ ਦੁ ਯੇ ਤ ਨ ਤੀ ਲ ਜਾ ਕਾਂ ਸੇ ਕ ਰੇ ਤ ਉ ਬ੍ਰ ਹ ਮਾ ਕ
 ਉ ਕਿ ਉ ਕ ਰਾ ਜੁ ਤੁ ਤੁ ਬਿ ਖੇ ਕੇ ਦ ਤੇ ਆ ਪ੍ਰਾ ਸ ਰ ਕ ਤਾ ਤੁ
 ਬ ਹੁ ਬੁ ਧ ਦਾ ਨ ਤੇ ਆ ਬ੍ਰ ਹ ਮਾ ਕੇ ਉ ਤ ਰ ਨ ਆ ਣਿ ਅ ०
 ਅ ਰੁ ਤੇ ਖ ਨਿ ਕਾਲ ਨ ਵਾਲਾ ਬਿ ਸ੍ਰ ਕੁ ਜਾ ਪ ਰ ਵੀ
 ਠਾ ਰ ਕ ਜੇ ਬਿ ਸ੍ਰ ਮਾ ਬ੍ਰ ਹ ਮਾ ਕੇ ਕ ਰਾ ਤ ਉ ਬ੍ਰ ਹ ਮਾ ਬਿ

ਸੁਥਾਨੁ ਸੁਥਾਨੁ ਮੇਰੇ ਕਰਨ ਜੋ ਬਿਸੁਥਾਤੁ १੬੨
ਬੂਤਮਾ ਬਿਸੁਥੈ ਸੇਦਿ ਸੁਆਜਾ ਪਾਸਰ ਕਤਾਦਿ
ਸਾਦਰ ਸੁਦਿ ਸਤੀ ਨੇਕਤੁ ਕਉਣੁ ਤੈ ਮੇਰੇ ਕਰਨਾ
ਤੇਦੇ ਖੀਤਾ ਤੈਦਿ ਸੁਥੈ ਮਰਚਿਤੁ ਦਿਸੁਥੈ ਮਰਮਾ
ਮਾਦਿਸੁਥੈ ਪਾਸਰ ਕਤਾਇਤੀ ਨੇਕਾਤੇ ਤਉਤਪ
ਤਭਏਤੈ ਮੇਰੇ ਕਰਨਾ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਕਾਏ ਕਰਤੈ ਤਾ
ਤੇਜਾ ਫੁਜਾਏ ਕਤੇ ਪਗਟ ਭਏਤੈ ਪਾਸਰ ਕਤਾਤੁ
ਫੁਕਉ ਮੁਹਖਤਾ ਤੈ ਕਤਾ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਕਰਮਾ
ਕਾਏ ਕਰਤੈ ਤਉਤੈ ਨੇਕਿਉ ਭੁਏ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਕਰਨਾ ਤੇ
ਰੇਵਚਨ ਬਿਖੇਉਤਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਨੀਕਿਆ ਕਰਤੈ
ਨੁਆਪੀ ਕਰਤੈ ਮਰਮਾਪੀ ਸੁਥੈ ਸੇਕਤੁ ਸੁਥਾ

ਪਾਸਰਕਤਾਇਸਾਦਿਖੇਕਿਆਰੇਦੁਤੈਆਪਕਤੈ॥
 ਆਪਸੁਦੁਤੈ॥ ਤੈਮੇਕੇਬ੍ਰਹਮਸਤ੍ਰਸੁਦੁਆਜਬਬ੍ਰਹ
 ਮਾਤੁਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮੇਨੇਕਤਾਤੇਬਿਸ੍ਰਤੁਦੁਕੇਲਜਾਨਾਅ
 ਈ॥ ਜੁਤੈਨੇਕਤਾਰੂਪਮੇਰਾਪਾਸਰਤੈ॥ ਕਤੁਰੂਪਤੈ॥
 ਕਿਆਤੈ॥ ਬਿਸ੍ਰਕਤਾਯਤੀਰੂਪਮੇਰਾਤੈ॥ ਜੁਸਿਵਰੂ
 ਪਤੈ॥ ਮੇਨੇਕਤਾਜੁਸਰੂਪਤੈ॥ ਤਉਪਾਸਰਕਤਾਤੈ॥
 ਬਿਸ੍ਰਕਤਾਯਤਿਸਰਕਰਮਮੁਦੁਤੇਰੁਏਤੈ॥ ਜੋਕਤ
 ਤਉਕਿਆਤਾਨਤੈ॥ ਤੁਦੁਕੇਲਜਾਨਤੀ॥ ਆਵਤੀ॥
 ਜੁਆਪਕੋਭਿਨਜਾਣਾਤੈ॥ ਤੈ॥ ਮੇਨੇਕਤਾਕਰੁਮ
 ਮਤਕਤਾ॥ ਤੁਸਨੀਤੈ॥ ਜੁਮੇਤੇਰਾਉਪਾਸਕੁਨਤੀਤੈ॥
 ਉਪਾਸਕੁਬਿਸ੍ਰਕਾਸਿਵਕਾਤੈ॥ ਮੇਨੇਆਪਕੋਜਾ

ਫੁੱਟੈ॥ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਪੋਜਨ ਤੈ॥ ਜੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਰਿਸੁ ਤੈ ਤੁ ੧੬੩
ਝੁਕੈ ਜਾਣੁ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਰਤੈ ਪਾਸ ਰਾਮੇ ਸੇ ਮਤ ਕ
ਤੁ॥ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਕਿਸੀ ਸੇ ਲੁਯਾਨੀ ਗਾਖਤ ਤੈ॥ ਬੂਤ
ਮਾਤ ਸਾ ਅਰ ਕਤਾ ਤੈ ਬਿਸੁ ਤੁ ਅਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਤੈ॥
ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋ ਊਨ ਤੀ॥ ਬਿਸੁ ਤੁ ਸੀ ਕੁਜਾ॥
ਸਿਵ ਆਵਤ ਕੁਜਾ ਸੇ ਅੇ ਸਾ ਤੈ ਸਿਵ ਜਿਸ ਬਿਖੇ ਪ
ਦਾ ਅਪਦ ਦੇ ਨੇ ਨਤੀ॥ ਅਰ ਕਤਾ ਤੈ ਬੂਤ ਮਾ ਅਰੇ
ਬਿਸੁ ਅਰੇ ਪਾਸ ਰਕਤਾ ਤੈ ਏਕੇ ਮੇ ਅਦੁਤੀ ਤੈ ਮੇ
ਰੇ ਬਿਖੇ ਬਿਸੁ ਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਅਰ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾ ਤੈ
ਤੈ॥ ਮੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਬਿਸੁ ਕਰਤਾ ਤੈ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ
ਨਕਤਾ ਬਿਸੁ ਸੇ ਸਰੂਪ ਤੈ॥ ਜਾਨੇ ਸੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਵਤੀ ਸਿ

ਵੇਤੋ। ਸਿਵਕਤਾ ਨਿਰਮਲਾ ਮੈਸੀ ਬਿਖਖਾਈ ਤੈ। ਸ ॥
ਰੇ ਬਿਸਾਖਰ ਸਿਵ ਤੈ। ਤਾਤੇ ਮੁਏ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਾਖ ਤੈ
ਸਿਵਕਤਾ ਮੈਸੇ ਮਤ ਕਤਾ। ਜੁ ਬੂਤ ਮਤੈ ਤਉ ਬੂਤ ਮਪੂ
ਰਨ ਕੋ ਕਤ ਤੈ। ਮੁਏ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਉਰਨ ਦੇ ਨੋਨ ਤੀ।
ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਰੇ ਦਮੁ ਭੇਦ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਬੂਤ ਮਾਕਤਾ
ਵੇਤੈ ਜੋ ਬਿਸਾਖਰ ਸਿਵ ਤੈ ਅਤੀ ਤੈ ਮੈ ਤੈ। ਕਾ
ਰਜਾ ਅਰਕਾਰਨ ਕੋ ਮੁਏ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਤੀ। ਅ
ਰਜਾ ਤਿਜੋ ਕਤਾ ਬਿਸਾਖਰ ਸਿਵ ਮੁਏ ਸੇ ਤੈ। ਸੇਰੂ
ਲਕਰ ਕਤਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤੈ। ਸਿਵਕਤਾ ਤਾਤੇ ਰੂਪ
ਅਪਨਾ ਕਤਾ। ਬੂਤ ਮਾਜੇ ਤੈ ਕੋ ਉਸ ਬਿਖਸੇ ਮਿ
ਲਾਇ ਕਰ ਨਿਗਲਾ ਜਾਤੈ। ਸੇਰੂ ਪਤ ਬੂਤੈ ਵੇਜੇ

ਦਿਸੁਰੁਪੁਰੀਤੋਂ। ਸਿਵ ਬਿਖੇ ਦਿਸੁਰੁਪੁਰੀ ਕਤਾਂ ਤੋਂ ਸਿ ੧੬੪
ਦਤੋਂ। ਬਿਸੁ ਕਤਾਂ ਤੋਂ ਸਿਵ ਬਿਸੁ ਬਿਖੇ ਸਿਵ ਕਬੀਨ
ਤੀ। ਸਿਵ ਅਨੰਦ ਕੋ ਕਤਾਂ ਤੋਂ। ਬਿਸੁ ਬਿਖੁ ਸੁਖ ਦਖ
ਦੇਨੇ ਨਤੀ। ਪਾਸਰ ਕਤਾਂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਰੀ ਕਤਾਂ। ਮੇਰੇ ਕਤਾਂ
ਕਾਤਿ ਤਾਂ ਤੋਂ ਸੇ ਸੁਨੇ ਤੋਂ। ਪਾਸਰ ਕਤਾਂ ਸੁਵ ਦੁਕਰ ਬ੍ਰਤ
ਮਾਕਤਾਨ ਸਿਵ ਨ ਬਿਸੁ ਦੇ ਕਮੇ ਤੋਂ। ਯਤਿ ਪਗਟੇ
ਨੁਆ ਦਿਸਰ ਬਕੀ ਬ੍ਰਤ ਮਾਤੋਂ। ਦੁਸਰ ਕਤਾਂ ਕਿਸ
ਕੋ ਕਤੋਂ। ਅਰ ਕਾਤਿ ਤਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਕਛੁ ਦਿਸੁ ਮਾਨੇ ਸਰ
ਮੇਤੋਂ। ਸਰ ਕਾਤਿ ਤੇ ਤੋਂ ਬ੍ਰਤ ਮਾਜਾ ਗਤ ਤੋਂ। ਤੇ ਸਿਵ
ਰੁਪ ਤੇ ਗਾ ਕਿਆ ਤੋਂ। ਸਿਵ ਕਤਾਂ ਰੁਪ ਅਰੁਪ ਮੇਰੇ ਬਿ
ਦੇਨੇ ਨਤੀ। ਨੁਮਤੁ ਨਾਸਤੋਂ ਮਾਪ ਕੋ ਰਿਨ ਜਾਤਾ ਤੋਂ।

ਅਰਮੇਕਤਿਤਾਤੰਜੁਰੁਪਾਅਰੁਪਮੇਤੰ। ਕਾਤੋਤੇਵਿਅਕ
ਤਅਰਅਵਿਕਮੇਤੰ। ਸੁਖਮਾਇਸਥੁਲਮੇਤੰਸਰਬ
ਤਸੇ। ਸਿਵਦੇਨਤੁਤਾਥਜੇਤੁਕਰਬਿਸ੍ਰਤੇਪ੍ਰਸਨਕ
ਆਤੋ। ਤੇਮੇਤੁਮਨਕੇਸੁਚੇਤਕਰਕੇਸੁਦਾ। ਮੇਤੋਕਤ
ਮਨਕਤਾਂਤੰਜੁਸੁਚੇਤਕਰੇ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਜੇਤਿਤਨਤੋ
ਇਤਊਕੇਸੇਕਤੋਤੰ। ਬ੍ਰਤਮਸਤੁਕਤਾ। ਮੇਤੋਕਤਾਮੁ
ਤੁਕੇਸਮਤਾਸੋਕਿਆਪ੍ਰੇਨਨਬ੍ਰਤਮਸਤੁਕਤਾ। ਪ੍ਰ
ਰਾਸਰਕਤਾਕਿਉਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾਤੋਉਤੁਦੇਤਾ। ਬਿਸ੍ਰਕ
ਤਪ੍ਰਚਾ। ਸਿਵਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾ। ਜਬਦੇਨਤੁਸ੍ਰੀਕੁਦੇ
ਬ੍ਰਤਮਾਕਤਾਤੋਸਿਵਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾਤੋ। ਅਰੁਨੇਨਜਾਣੁ
ਜੇਤੁਸ੍ਰੀਤੋਤੁਕੁਲਾਤੋ। ਪ੍ਰਤੁਸ੍ਰੀਤੋਤੁਮੇਦੇਤਾਬਚ

ਨੇਤੇ ਜੋ ਕਤ ਏ ਮੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ॥ ਅਰਬ ਚਕ੍ਰੇ ਸੀਸਾ
 ਨਾਸਤੋ ਤਾਏ ॥ ਜੋ ਸੀਸੇ ਤੇ ਛੁਟਾਏ ਵਹੀ ਤੁਸੀਏ ॥ ਸਿ
 ਵ ਕਤਾ ਸਤਿ ਕਤਾਏ ਨੇ ਪਰ ਕਤੁ ਵਿਆ ਕਹੀ ਐ ਜੁ ਬ
 ਧ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਸਹੀਰ ਤੇ ਸਿਥਲੇ ਤੇ ਬਚਨ ਕਤਿ ਤਾਏ ॥
 ਪਰ ਕਤੁ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਸਿਥਲੁ ਆਵਿ ਆਏ ॥ ਤਾਏ ਕਤ
 ਏ ਤੇ ਵਿਆਪੋ ਜ ਨਹੀ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਸਤਿ ਕਤਾਏ ਨੇ ਪ
 ਰ ਪਿਥ ਮਨ ਰਿਯਾ ਸਾ ਬਿਖੇ ਜਗਾ ਸੀ ਕੋ ਜੋ ਗੋਏ ਜੋ
 ਗਿਯਾਨ ਕਰੇ ਅਰ ਨਿਸਚਾ ਕਰੇ ॥ ਜਬ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਸਿ
 ਥਲ ਕੁਜਾ ॥ ਪਰ ਬੀਚਾਰ ਬਿਨਾ ਗਿਯਾਨ ਪਾਪ ਤਿਉ ਤੁ
 ਨਹੀਏ ॥ ਤਾਏ ਕਤ ਏ ਰੁਲਾਏ ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਜੋ ਆਪਿ ਤੇ
 ਤਉ ਕਤਿ ਏ ਤੇ ਵਿਆਪੋ ਜ ਨਹੀ ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਜੋ ਨ ਕਤੋ

ਉਕਬਲਗਤੁਸੀਤੁਜੀਐ॥ਵਾਂਕਾਇੰਦੀਕਾਵਚ
ਨਤੀਕਰਮਤੋ॥ਜੇਵਚਨਸੇਪ੍ਰੋਜਨਤੋਤਾਤਉਇੰਦੀ
ਵਚਨਕੀਉਤਪਤਨਾਤੋਤੀ॥ਵਾਂਕਾਇੰਦੀਕੇਵਲ
ਗੋਬਿੰਦਕੇਰੁਜਨਨਮਿਤਪਗਟਰੁਈਏ॥ਅਰ
ਰੁਜਨਗੋਬਿੰਦਕਾਨਿਰਾਸਕਰੇਜੇਨਿਰਾਸਬਿਨਾਸੁ
ਖਨਤੀ॥ਗਿਨਤੁਤਿਆਗਕੇਵਲਦੁਖਏ॥ਤਾ
ਤੇਤੇਮਿਵਆਪੇਕਾਪਦਤਿਆਗਅਰਰੁਜਨਗੋਬਿੰ
ਦਕਾਕਰੁ॥ਜੁਆਵਾਗਵਨਤੇਛੂਟੇ॥ਜਿਤਬਾਤੇਜੇ
ਗੋਬਿੰਦਉਚਰਨਤੋਚਰਮਤੋਜੁਮੁਖਮੇਗਾਖਏ॥ਤੇ
ਮਿਥੈਚਾਨਾਤਿਆਗੇਅਰਰੁਜਨਕਰੋਕਾਤੇਤੇਜੇ
ਸਰੀਰਕੇਵਲਸੁਪਨਾਏ॥ਅਰਕਛੁਨਤੀ॥ਅਰ

ਭਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾਇਸ ਸੀਸਾ ਰਸਾਗਰ ਬਿਖੇ ਨਵਕ
ਤੋ ਤਾਂ ਤੇ ਭਜਨ ਯੀ ਤੇ ਜੁ ਮੇ ਨੀ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋ ਸਿ
ਵ ਕਤਾ ਬਿਸੁ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਸੁ ਧਾਂ ਮ ਬਿਖੇ ਜਾਤ ਤੋ
ਅਰਜੇ ਭਜਨ ਸਿਵ ਕਾ ਕਰਤਾ ਤੇ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਗਤੋ।
ਕਾਤ ਤੇ ਜੁ ਸਿਵ ਅਧਾਂ ਮ ਤੋ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਜੋ ਧਾਂ ਮ ਨ
ਤੀ ਭੁਭਿ ਸਿਵ ਕਤਾ ਤੋ ਤਾਤ ਤੁਧੁ ਕਉ ਭੁਭੀ ਧਾਂ ਮ ਤੇ ਸਿ
ਵ ਕਤਾ ਧਾਂ ਮ ਮੇਰਾ ਬਤਾਇਆ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਸਿਵ ਕ
ਨਿਦ ਕੋ ਕਤਾ ਤੇ ਤੋ ਯੀ ਧਾਂ ਮ ਤੇ ਸਿਵ ਕਤਾ ਜੁ ਸ੍ਰੀ ਤੋ।
ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਭਜਨ ਬਿਸੁ ਕਾ ਕਰਾ ਸਿਵ ਕ
ਤਾ ਭਜਨ ਬਿਸੁ ਕਾਤ ਬਕਰੇ ਜੋ ਦੁਖ ਗਾਥਾ ਤੇ ਵੇ।
ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋ ਨੇ ਨੀ ਤੇ ਬਿਸੁ ਭਗਤਿ

੦
੧੬੬

ਤੇਰੀ ਰੁਲੀ ਤੈ ਪਰਬਤਾ ਜੁ ਖੇੜ ਕਉ ਨ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਉ ਬੇ
ਤਵ ਤੁ ਤੇ ਜੁ ਤੈ ਨੇ ਮੁ ਤੇ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਨਾ ਤੈ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਰਿ
ਨ ਕਿਆ ਤੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਯਾ ਤਿ ਰਿਨ ਤੇ ਜੁ ਤੈ ਬਿਸੁ ਅ
ਕਤਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇ ਬਿਸੁ ਨੀ॥ ਸਿਵ ਕਤਾ ਆਪਿ ਤ
ਕਤਾ ਤੈ ਨਾ ਅਉਰ ਕਉ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੇ ਪਾਸਰ ਤੁੰ ਕ
ਤੁ ਤੇ ਗਾ ਕਿਆ ਨਿਸਚਾ ਤੈ॥ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਕਿਆ ਕਤੈ॥
ਅਚਰ ਜਮਾਨ ਤੈ॥ ਨਿਸਚਾ ਬੁਧ ਤੇ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਕਾ ਤੇ
ਤੇ ਨਿਸਚਾ ਬੁਧ ਕਾ ਕਰ ਮਾ ਤੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਬੁਧ ਤੇ ਨੀ ਕਿ
ਆ ਕਤੈ॥ ਜੁ ਕਉ ਫੁ ਤੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁੰ ਕ ਤੈ ਉਸੀ ਪਰ
ਨਿਸਚਾ ਕਰੈ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਤੁੰ ਪਰ ਮਾ ਨਿਰਲਜ
ਭਯਾ ਤੈ॥ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਨਿਰਲਜ ਤੇ ਜੇ

ਦਿਗੀ ਸੁਰਤੀ। ਅਰਸਰੀਰ ਕੋ ਪਤਰਾ ਵੇਤੇ ਨਗਨ ਤੇ ੧੬੭
ਕਾਸੈ ਲਜਾ ਕਰੀ। ਤੇ ਬਿਸਰੁ ਪਤੇਗਾ ਕਿਆ ਤੇ ਬਿਸ
ਕਤਾਰੁ ਪਮੇਗਾ ਸਿਵ ਤੇ। ਮੇਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਰੁਪ ਤੇਗ
ਕਿਆ ਤੇ। ਕਤਾਰੁ ਪਮੇਗਾ ਬਿਸਰੁ ਤੇ। ਏਕ ਨੇ ਕਤਾ ਨ
ਸਿਵ ਨ ਬਿਸਰੇ ਕਸੇ ਰੁਪ ਕਤੀ ਏਆ ਪਤੇਆ ਪਤੇ
ਤੇ ਮੇਰੇ ਉਸ ਸਗਾ ਬਿਖੋਜੀ ਨਿਸਚਾ ਕੁਜਾ ਜੋ ਬਿ
ਸਾਨੁ ਆਤਮਾ ਅਉਰ ਕੋ ਉਨਤੀ। ਕਤੁ ਤੁਝ ਕੋ ਕਠੁ
ਪਵੇ ਸਕੁ ਜਾ ਕੇਨਾ। ਤੁਝੀ ਨਗਨ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਰਗ
ਵਾਨ ਆਜਾ ਮੇਤਿ ਕਾ ਅਉਤਾਰ ਈਆ ਤੇ। ਨਤੇ ਜੁ
ਤੁਨ ਗਨ ਰੋਅਰ ਤੇਗਾ ਨਾ ਸਕਰੇ। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਮੇਨ
ਤੀਤੇ। ਕਿਆ ਤੇ ਤੇ ਕਤਾ ਨਗਨ ਬਿਸਰੇ ਕਤ ਤੇ ਤੇ।

ਪਰਾਸਰਕਤਾਵਤੀਨਗਨਤੇਜੋਸਰਬਪਵੈਤੇਮੁਕਤਿ
 ਤੇ। ਅਰਪਾਤੇਗਵੇਸੁਖਮਅਗਇਸਬੁਲਕੇਸੇ
 ਨ ਜੋਗਾਨਤੇ। ਮੈਕੇਕਤਾਤੁੰਸਭਤੇਬਡਾਤਸਤਾਤੈ। ਮ
 ਨੇਦੁਸਰਾਬੂਤਮਾਤੈ। ਪਰਾਸਰਕਤਾਦੁਐਤਾਅਰ
 ਏਕਤਾਤੇਰਤਤਤੇ। ਸ੍ਵੈਤਾਬੂਤਮਾਅਰਬਿਸੁਕੇ
 ਮੇਨੇਉਤਪਤਕੀਆਤੈ। ਪਰਜੇਤੁੰਅਤੀਤਤੇਤਉ
 ਤੁਭਕੋਪਰਮਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਤੇ। ਅਰਚਾਤਨਾਨਾਸ
 ਤੇਇਸਭਤੇਇਕਤਤੇਅਰਅਤੀਤਤੇ। ਮੈਕੇਕਤਾ
 ਅਵਰਉਪਾਵਤਉਨਤੀਜਾਨਤਾਪਰਵੇਰਾਗਕਰੇ
 ਤਾਂਤੇਮਾਰਗਬਤਾਇ। ਪਰਾਸਰਕਤਾਪੀਨਤੇਜੁਤੁ
 ਸੁਕੋਚਾਤਨਾਵੈਰਾਗਕੀਰੁਈਤੈ। ਬੇਗਤੀਬਸਤ

ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਤਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰਥੀ ਪਰ ਨਾਲ ਤੇ ਤਾਮਰ ੧੬੮
ਵਾਲ ਸੀਸ ਅਰਦਾਨੀ ਕੇ ਮੂੰਹ ਨਾ ਜੋ ਸਚੀ ਕੇਤ ਪਰ
ਸਰ ਮੇਰੇ ਕਉ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸਕੀ ਆਪੇ ਨਾ ਅਤੀਤ
ਕੁਜਾ ਤੇ ਆਮਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪਰਮ ਸਿਧ ਕੇਤੋਂ ਗੋ ਆਮਰ ਤੇ
ਗੀਰਿ ਪਾਤੋ ਮੇਰਾ ਨਾ ਅਗੀ ਬਡਾ ਤੇ ਵੇਗਾ ਆਮਰ ਜੇ ਕੋ
ਈ ਵੇਗਾ ਗੀ ਪੁਛੇ ਨੁ ਤੇ ਨੇ ਕਿਸ ਪਦ ਜੋ ਵੇਗਾ ਗੀ ਅ
ਤੇ ਅਰਗ ਗਕਾ ਮੇਲੀ ਆਪੇ ਤਉ ਕਤ ਤਾ ਤੇ ਗਿਤ ਸ
ਤਤੇ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਗਕੀ ਆਪੇ ਆ
ਰਜੇ ਪੁਛੀਏ ਆਗ ਗਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਮਿਲੇ ਟੁਕਾ ਕਿਅ
ਤੇ ਤਉ ਕਤ ਤਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਚਾਤੀਏ ਆਮਰ ਜੇ ਪੁ
ਛੀਏ ਭਗਤਿ ਕਿ ਆਪੇ ਤਉ ਕਤੇ ਗਾਗ ਮਨਾ ਮਰੁ

ਨਚਾਤੀਏ ਕੀਆ। ਤਤੇ ਮੇਝੇਤੂੰ ਸੀਸਾਰਕਾਤਿਆ
 ਗਕਗਾ। ਅਰਨਾਮਰੁਜਨਕਰਮਨਬਿਖੇਧਿਆ
 ਨਕਗਾ। ਕਿਤੇਰੁਗਵਾਨਮੇਨਾਮਰੇਗਾਜਿਤਬਾਕਰਿ
 ਸਿਮਰੇਯੋ। ਮੁਖਕੋਜਗਤਬਿਖੇਪਰਮਸਿਧਕਏ।
 ਅਰਪੁਜਾਮੇਰੀਬਹੁਤੁਤੇਇਆ। ਅਰਜਬਸਰੀਰਤਿਆ ०
 ਗਕਰੇਸ੍ਵਰਗਾਬਿਖੇਠਉਰੇਤਨੁਅਪਗਾਸੇਰੇਗ ੨੧
 ਕਰੋ। ਯਤਿ ~~ਕੁ~~ ਰੁਅਤੀਤਸੁਰਤਾਅਰਜਟਾਪਾਰੀਜੁ
 ਦੇਖਤਾਤੇਕੇਵਲਾਇਸੀਨਾਮਿਤਰਿਗਾਨਕਰੇਏ। ਤੁਸੁ
 ਕਉਰੀਜੋਗਤੈਨੁਮੇਸਾਅਤੀਤੁਤੇਏ। ਅਰਜੇਮੰਤੁ
 ਪਰਮਵੇਗਾਗਕਾਤੈਸੇਮੇਤੁਏਉਪਦੇਸਕਰੇਤੈ। ਏ
 ਕਬੇਦਮੰਤੁਤੈ। ਦੁਸਰੇਸਾਸਤੁਦੇਨਕੋਨਿਸਚਾਕ

954
ਠੇਗਾਜੁਯੀਸਤਿਤੋਤਿਗੋ॥ ਅਰਜੋਕਤੋਆਤਮਾਤੋਤ
ਕੋਸਮਸੁਅਰਆਪਕੋਧਛਾਟੁਜੁਮੇਕਉਟੁਤੋ॥ ਤਉਰੁ
ਗਾਤੋਜਾਤਿ॥ ਅਰਬਿਸਮੇਤੋਤਿ॥ ਤੇਸੁਰਖਬੀਚਾਰ
ਬਾਤਰਕਾਸਰਬਅਕਾਰਥਤੋ॥ ਮਨਤੇਬੇਰਗਾਰ
ਗਾਜੋਕਉਰੋਗਲੋਕਪਰਲੋਕਕੇਤੋ॥ ਤੇਨਤੁਕਾਤਿ
ਆਗਕਗਾ॥ ਅਰਜੋਦਿਸੁਮਾਨਜਾਣੁਜੋਸੁਪਨਾ
ਤੋਤੋਏਕਸੁਆਸਤੀਤੋ॥ ਮੇਤੋਕਤਾਕਾਲਕਾਠੰਡਾ
ਬਤੁਤੁਬਲਵਾਨਤੋ॥ ਅਪਨੀਗਖਿਆਕੇਨਮਿਤ
ਚਾਤਗਾਤੋਜੁਅਤੀਤੋਤੋਵੋ॥ ਤੁੰਮਾਰਗਨਤੀਬਤਾ
ਵਤਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਅਤੀਤੋਤੋਅਰਕਛੁਮਤਕਰਗਾ
ਜੋਰਛਾਤੇਰੀਦਿਸੀਮੇਤੋ॥ ਮੇਤੋਕਤਾਜੋਯਹਿਕਾਮ

ਨਤੀਕਰਸਕਤਾਤਉਰਗਤਿਭਗਵਾਨਕੀਕਤੁਜੇਪੇ
ਮਤੇਅਰਭਗਵਾਨਕੋਮਿਲੇ। ਅਰਜੇਸੀਸਾਰਸੀਸੇ
ਰੂਪਤੈਤਿਸਤੇਛੂਟੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਕਤਾਯਤਿਅਨੇਕਤਾਜੇ
ਕਾਸਤੀਤੈਏਕਗੋਬਿੰਦਜਾਣਸਰਬਵਤੀਤੈ। ਜਾਬ
ਤਰੇਬਿਖੇਯਤਿਨਿਸਚਾਤੈਇਤਬਕਾਲਤੇਨਿਰਭੇ
ਤੇਗ। ਤਿਸਕੋਭੈਕਾਲਕਾਨਾਸਕੁਮਾਸੁਖਉਸ
ਕਾਕਉਨਸੀਰਸਨਾਸੇਕਤਾਜਾਇ। ਭੈਕਾਲਕਾ
ਐਸਾਕੁਮਾਨਕਤੈ। ਜੇਕਿਸੀਕੋਕਤੈਨੁਤੁੰਅਮਕੇ
ਦਿਨਮਰੇਗਾ। ਆਗੇਹੀਕਾਲਤੇਉਸਕੋਜੀਵਨਾ
ਕਠਨਤੋਜਾਤਾਤੈ। ਅਰਜਾਕੋਯਤਿਭੈਨਿਵਰਤਕੁਮ
ਤੈਜੇਸੇਤਾਤੈਤਉਗੋਬਿੰਦਤੈ। ਬਚਨਕਰਤਾਤੈਤ

ੳਗੋ ਬਿਦਤੋ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਾ ੧੨੦
 ੫ ਯਾ। ਤਾਤੇ ਜਾ ਬੈਠਾ ਤੇ ਬੈਠਾ ਤੋ। ਅਰਜਾ ਤਾ ਜਾ ਤਾ ੦
 ਤਾ ਤੋ। ਜੋ ਰੋਤਾ ਤੋ ਰੋਤਾ ਤੋ। ਜੋ ਤਸਤਾ ਤੋ ਤਸਤਾ ਤੋ। ਕਾ
 ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਸਰੁ ਕਰੁ ਆਪਿ ਪਰਸਮ ਕੀ ਆਉ। ਪਰਜ
 ਤਿ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਤਬ ਪਾਪ ਤੇ ਜੋ ਦਿੜਨਿ ਸਚਾ ਸੋ ੦
 ਨੇ ਜਾ ਮੈ ਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਤੋ। ਦੁਖ ਤੇ ਸੋ ਕਨਕ ਰੇ ਅਰ
 ਸੁਖ ਤੇ ਪਸੰਨ ਨ ਤੋਇ। ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀ ਰਤੇ ਰਿ
 ਨ ਜਾਇ। ਜਿਤ ਸਮੇ ਜੀਵ ਕੇ ਦੇ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਇ ਮਨ
 ਸਾਂਤ ਮੈ ਆਯਾ ਅਰ ਨਿਰਮਲ ਕੁਜਾ। ਵੀਨਗਨ
 ਤੇ ਜੋ ਤਰਖ ਸੋ ਕਤੇ ਰਤ ਤੋ। ਕਬ ਤਕ ਇਨ ਇੰਦ੍ਰੀ
 ਅਰ ਤਤ ਅਰਗ ਪੂਰੇ ਸਤਿ ਦੇ ਖੇਗਾ ਦਿ ਸੁਕਰ ਜੋ

ਤਿਸਰਬਤੁਤੁਪਗਟਰਏਤੈਨਤੀਤਉਕਤਾਂਤੈ। ਤੇ
ਨੇਆਪਤੀਨਾਮਰਾਖਕਾਰਿਆਪਬੀਧਕੁਜਾਤੈ। ਅ
ਰਯਤਿਜੇਤੁਤੁਕੋਸੁਰੁਅਸੁਰੁਕੁਸਤੇਤੈ। ਇਸਕਾਰਨ
ਤੇਜੇਤੈਨੇਆਪਕੋਨਤੀਖੋਜਾ। ਅਰਆਪਕੋਸਰੀ
ਰਮਾਨਾਤੈ। ਇਸੀਕਾਰਨਤੇਤਰਖਸੋਕਬਿਖੇਬੀਧਾਤੈ।
ਤੇਮੁਰਖਕੁਲੀਪ੍ਰਕਾਰਦੇਖਜੁਤੁਤੁਬਿਨਾਕਤਾਂਤੈ। ਜ
ਬਪਤਬੀਧਕੁਰਮਕਾਨਾਸਕੁਜਾਆਪਤੇਆਪਪ
ਗਟਤੈ। ਤੈਮੇਤ੍ਰੇਏਤਕਤੁਮੇਗਤੁਤੁਕੋਅਕੁਥੈ
ਕਾਤੇਤੇਜੁਤੁਤੁਕੋਨਿਸਚਾਨਤੀ। ਤਾਤੇਜਿਸਕੋਨਿਸ
ਚਾਨਤੇਜੇਤਾਉਸਕੋਕਤੀਏਪ੍ਰਮਿਧਤੇਬਿਨਾਅਧਿ
ਕਾਰੀਉਪਦੇਸੁਨਿਗਰਸੁਤੇ। ਇਸਤੇਪ੍ਰੀਛੇਤੁਤੁ

ਕੋਕ ਛੁਨਕਤੋਗਾ। ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਅਦੁਤੀ ਤੈਉ ਸਕੋਸੁ ॥੧॥

ਖਦੇਵੇ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਤੈ।। ਅਰਕੁ ਕੋਈ ਸੁਆਨ ਕੀ

ਨਿਆਈ ਅਸਤ ਬਿਖੇ ਬੀ ਧਤੋਉ ਸਕੋ ਕਿਆ ਸੁਖ

ਤੈ।। ਤਬ ਮੇਰੇ ਕਤਾਇਤ ਤਾਸ ਕਤਾ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਤੁ

ਝੁਕੋ। ਇਤ ਤਾਸ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ ਤੈ।। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤਉ

ਮੇ ਬਿਖੇ ਬੀ ਧਤੈ।। ਮ੍ਰੁਗ ਖੋਕੋ ਠਗੇ ਵਾਲਾ ਨੀ

ਜੋ ਨਿਸਚਾ ਤੇਗਾ। ਇਕ ਨ ਤੇ ਅਰਮੇਤੁ ਝੁਕੋ। ਯਦੇਸ

ਕਰੋ।। ਮੇ ਕਿਆ ਕਤੇ ਤੇਜੁ ਨ ਮੇਨ ਤੁਨ ਏਤ ਜਗਤ ਏ

ਕਆਤੁ ਮਾਤੀ ਤੈ।। ਮੇਰੇ ਕਤਾ ਕਾਤਿ ਤਾ ਤੈਂ ਜੁਨੀ ਕ

ਤਿਤਾ ਅਰਕਾਤਿ ਤਾ ਤੈ।। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾ ਅਬਤ ਕਮੇ

ਕਿਸੀ ਕੋ ਨੀ ਕਤਾ। ਕਤਾ ਤੇਜੁ ਦੁਯੋ ਤਉ ਸਨੀ ॥

ਯਾਤਿਮਤਜਨੁਆਜਿਨਤੁਪ੍ਰਮਾਰਥਜਾਨਾਏਤੁਸ੍ਰੀ
ਭਏਏ। ਅਰਯਾਹੀਤੁਸ੍ਰੀਤੋਏਏਜੋਤੁਤੁਕੋਕਤਾਏ
ਉਨਤੁਨੇਅਰਤੁਤੁਕੋਨਿਸਚਾਨਕਯਾਸਥੀਕਤ
ਤੇਏਜੁਸਤਕਿਸੀਕੋਸੁਪਨੀਬਿਥਨਹੀਜਨਾਵੇ
ਸਤਏਕਾਏਤੇਕਾਤਿਏਉਨਕੇਵਲਇਸਨਮਿਤਏ
। ਜੇਸੁਏਅਰਨਿਸਚਾਕਰੇ। ਨਹੀਤਉਛਪਾਯਾਨ
ਹੀਜੁਤੁਸ੍ਰੀਭਏਏ। ਜੇਸਾਜੇਗਥਾਏਸਾਕਤਾਏ। ਅ
ਰਏਨੇਨਿਸਚਾਨਕੀਆਯਾਹੀਛਪਾਵਹਾਏ। ਬੇ
ਦਅਰਸੰਤੋਪ੍ਰਗਟਕਤਾਏ। ਜੇਅਦੁਤੀਨਾਰਾਇ
ਏਏ। ਜਬਨਿਸਚਾਨਹੀਕਰਤਾਏਸਬੇਦਅਰ
ਸੰਤੋਕੋਦੇਤਾਏ। ਜੇਕਛਬੇਦਅਰਸੰਤਕਤਾਏਸ

ਰਸਤੈ ਤੈ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੈ ਸਾਹਿਬੁ ਆਨੀ ਨਤੈ ਗੰ
ਜੈ ਬਿਸੁ ਕੋ ਕਤਾ ਤੈ ਮੇਰੇ ਤੈ ਤੇ ਕਬ ਛਾਪਾ ਯਾ ॥ ਅ
ਰਜੈ ਛਪਾਵਤਾ ਨ ਕਤਿ ਤੈ ਅਰਯਾ ਤਿ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ
ਤੀ ਗਖਤਾ ॥ ਇਸੀ ਛਪਾਤੁ ਆਇ ॥ ਅਰਇ ਸਤੈ ਰੁ
ਛਪਾਤੁ ਆਇ ਜੁ ਕੇਵਲ ਏ ਕਹੀ ਆਤੁ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਨਹੈ ਕੀਉ ਸਾਬਿਖੇ ਰਿਅਾ ਸਮਾਈ ਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਰੁਜ
ਨਹੈ ਬਿਦਕਾ ਕਰਗ ॥ ਜੇ ਉਸ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਰਨ
ਤੀ ॥ ਸਰੀਰ ਆਨਖਕਾ ਮਾਨੈ ਚਿਤਾ ਮਛੁ ਤੈ ਤੁਝੁ ਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੁਈ ਤੈ ॥ ਅਰਉ ਸਕੀ ਬਡਾਈ ਕੋ ਨ ਜਾਣੁ ॥
ਤੈਨੇ ॥ ਅਰਸੀ ਸਾਭ ਤੈ ਪਾਠ ਨ ਪਗਾ ॥ ਤੁਝੁ ਕੋ ਲਜਾ
ਨਤੀ ਆਵਤੀ ॥ ਜਾਣੁ ਨ ਸਕੁ ਕਾਮ ਸਾਧਾ ਪਰੈ ॥

ਜਬਸੁਆਸਚਲਤਾਰਹਤਬਸਭੁਵਸਤਜੇਅ
ਪਈਜਾਣੀਥੀਸੁਪਨਵਤਰੁਈਅਜਬਤਕਤੁੰ
ਛਾਵਨਭੇਜਨਕੀਠਿਤਾਅਤਕਗਪ੍ਰਸੰਨਹਰੁ
ਅਰੁਜਨਗੀਬਿਦਕਾਕਗੁਕਿਆਜੇਗੀਬਿ
ਟੇਤਾਅਰਜੇਚਾਨਾਤੇਅਪਾਇਨਹੀਸਕਤਾ
ਤਉਦੇਖਜੁਗਾਜਾਨਗਤਕਾਮੁਆਅਰਸਾਥ
ਕਿਆਲੇਗਾਜਾਵਹੁਰਾਜਅਰਪ੍ਰਜਾਰਹੀਵ
ਤੁਨਿਕਸਾਗਾਤਾਤੇਤੁਛੁੰਕਾਰਜੇਤੇਰੇਮਨਬਿ
ਖੋਦਿਨੁਕੁਜਾਤੇਤਿਆਗਾਅਰਚਾਨਾਸਰੁਤੇ
ਨਿਰਕੁਮਤੇਕਾਰੀਗੀਬਿਦਕਾਰੁਜਨਕਰਜੇਅੰਤ
ਤੇਰਾਕਾਮਗੀਬਿਦਸੇਏਅਰਜੇਪਾਲਕਪਏ

ਅਮਿਟਤੋ। ਜੋ ਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ਤਉ ਵੀਤੀਤੋ। ਅਰਜੇ १੨੩
ਨ ਕਰੇ ਤਉ ਵੀਤੀਤੋ। ਤਾਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਚਿਤਾ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜ
ਨਤੋ। ਮੁਲ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪਲ ਰਧਤੋ। ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ
ਕਾਂਖਤੋ। ਤੁਇ ਸਰੀ ਚਾਤ ਨਾ ਬਿਖੇ ਉਟ ਮਕਰੇਂ।
ਪਲ ਰਧ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨ ਮਿਤਤੋ। ਸੇ ਸਰੀਰ ਨੇ ਕਈ
ਚਿਤਾ ਨਹੀ ਕਰੀ। ਤੁੰ ਕਾਤੇ ਕੋ ਚਿਤਾ ਕਰਤਾਤੋ। ਤਾਤੇ
ਅਚਿਤਤੋ। ਅਰਕੁ ਜਨ ਕਰਗੋ ਬਿਦਕਾ। ਜੇ ਜੀਵਨ
ਸੁਆਸਤੀਤੋ। ਸੁਆਸ ਜੇ ਬਾਤ ਰਜਾਤਾਤੋ। ਆਸ
ਨਹੀ ਅਵਤਾਤੈ ਕੋ ਨਹੀ। ਇਸ ਪਾਤਿ ਪਤੀਤ ਨਹੀ
ਗਖਤਾ। ਅਰਕਾਤਿ ਤਾਤੇ ਜੁ ਬੈਰਾਗ ਕਰੇਤੋ। ਤੇ ਮੇਰੇਤੁ
ਐਸਾ ਬੈਰਾਗ ਕਰਨਗੋ ਬਿਦ ਬਿਨਾਨ ਦੇਖਾ। ਅਰ

ਨ ਜਾਣਾ। ਮੈ ਤੇ ਕਰਤਾ ਮੈ ਕੈ ਸੇਰੁ ਜਨ ਕਰੋ ਜੋ ਮਨ ਬੁਧਿ
 ਤੰ ਕਰਾਗਇ ਨਤੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ ਰੋਕਾ ਤੋ। ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਰਤਾ
 ਕੇਵਲ ਪਾਖੰਡੀ ਦਿਸੁ। ਆਵਤਾ ਤੋ। ਕਬੀ ਮਨਤੁ
 ਭੁਕੈ ਸਾਸਨਾ ਨੀ ਕਰੀ ਜੋ ਭੁਜਨ ਮਤ ਕਰੁ। ਜੁਮਨ
 ਸੇਭੈ ਵਾਨ ਭੁਜਾ ਤੋ। ਕਰਤੁ ਰੂਪ ਮਨ ਕਾ ਕਿਸਾ ਤੋ। ਮੈ
 ਤੇ ਕਰਤਾ ਮੈ ਨੇ ਰੂਪ ਵਾਂਗ ਨੀ ਦੇਖਾ। ਪ੍ਰਾਸਰਤ ਸਾਸ
 ਰਕਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਤੁਝੇ ਪਾਖੰਡੀ ਕਰਤੋ। ਜਾ ਕਾ ਤੇ ਨੇਰੁ
 ਪਨੀ ਦੇਖਾ ਵਾਨੈ ਕੈ ਸੇ ਮਾਰਗ ਰੋਕਾ ਤੋ। ਪਰ ਜਾਣੁ
 ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ਪਮਨ ਕਾ ਰੂਪ ਤੋ। ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਸੀਕਲ
 ਪਾਵਿਕਲ ਪਕਰਤਾ ਤੇ ਬਹੁ ਝੁਝਿਸੀ ਪਰਤੰ ਕਾਰ ਕੋ
 ਰਾਖਤਾ ਤੋ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਕਲ ਪਕੋਤਿ ਮਾਰਗ

ਆਪਤੇਆਪਗੋਬਿਦੇਤੋ॥ ਅਰਨਾਫਜੇਬੂਤ ੧੦੦
 ਆਤੇਲੇਕਾਰਿਚੀਟੀਪਜੀਤਏਕਾਅਦੁਤੀਆਤਮ ੦
 ਤੋ॥ ਤੇਮੇਤ੍ਰੇਕਈਪਕਾਰਤੁਧੁਕੋਕਤਾਪਰਨਬ
 ਤਕਤੁਆਪਿਬੀਚਾਰਨਕਰੇਂਮੇਕਿਆਕਰੇ॥ ਸੁ
 ਫੁਪੁਰਬਕਾਲਬਿਖੇਏਕਬੂਤਮਫੁਥਾ॥ ਸਤੰਸੁਦ
 ਰਖਤਪਸਿਆਬਿਸੁਕੀਕਰੀ॥ ਅਰਗੋਬਿਦ
 ਦਯਾਲਤੇਕਾਰਿਦਰਸੁਦੀਆ॥ ਅਰਕਤਾਤੇਬੂਤ
 ਮਫੁਮੇਰੇਆਪਏਬਿਖੇਰੇਦਮਤਜਾਫੁ॥ ਏਤਦੁ
 ਖਤਪਸਿਆਕਾਜੇਤੁੰਕਰਤਾਏਂਸੋਮੁਧੁਕੋਪਤੁਚਤਾ
 ਤੋ॥ ਕਾਤੇਤੇਜੁਅੰਤਰਿਵਾਤਜਮੇਂਤੋ॥ ਮੁਧੁਕੋਆਪ
 ਤੇਅਰਆਪਿਕੋਮੁਧੁਤੇਜਾਨਕਰਪਸੀਨਰਹੁ॥ ਬ੍ਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਥਾ ਕਚਕੀ ॥ ਏਕ ਸਮੇਕ ਚ ਬਿਹਤ ਸਪਤ ਪਿਤਾ ੧੨੫

ਅਪਨੇ ਸੋਪ ਸੁਕੀਆ ਕਿਤੇ ਪਿਤਾ ਬਿਦਿਆ

ਪਗਟ ਕੀ ਬਿਬੇਆ ਤਿਪ ਬੀਨਤੋ ॥ ਪਰਨੀ ਜਾ

ਫੁਤਾ ਜੁਮੇਕ ਉਫੁਤੋ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਪਤ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ

ਨੇਅ ਦੁਰੁਤ ਪਸਨ ਕੀਆ ਏਸੁ ਫੁਜੁਤੁ ਕਉਫੁਤੋ

ਯਤਿ ਸਰਬ ਜਗਤੁ ਫੁਸੇ ਪਕਾਸ ਦਾਨਤੋ ॥ ਅ

ਰਤੁੰ ਅਬਨਾਸੀਤੋ ॥ ਚੀਟੀ ਤੇਲੇ ਕਰਤ ਸਤੀ ਪ੍ਰਜੀ

ਤਸੁ ਭਾਬਿਬੇ ਸਮਏ ॥ ਚੈਤਨਾ ਅਰਸੁ ਪਕਾਸਤੁ ਫੁ

ਕੋਕਤੋ ॥ ਇਸੀ ਬਾਤ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰਜੋ ਬ੍ਰਹਮ

ਸੁਫੁਕੋ ਕਤਾ ਤੇ ਸੋ ਸੁਫਾ ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਰ ਸੁਤ ਪੰਚੀਅ

ਪਨੀ ਇਸਤੀ ਕੋ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤਾ ਬਾਏ

ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਯਾਤਿ ਜੋ ਜਗਤ ਅਨੇਕ ਪਕਾਰ ਦਿਸੁ ਆ
ਵਤਾਏ ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਸੀ ਅਰ ਮ੍ਰਿਗਾਤਿ ਸ੍ਰਾਕਾ ਜਲਏ
ਜੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਅਪਤੀਤ ਕਏ ॥ ਅਰ ਵਤੁ ਜੋ ਦਿਸੁ
ਅਰ ਬੁਧਤੇ ਪਰੇਏ ॥ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਜੋ ਸੁਵਤੀਏ
ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਕਹਾਏ ਪੁਰ ਕਏਏ ਜੁ ਦਿਸੁ ਮਾਨ ਮਿਥਿ
ਆਏ ॥ ਅਰ ਜੋ ਦਿਸੁ ਅਗੋਚਰ ਤੇ ਇਤਾ ਪਗਨਿ
ਸਚਾ ਕੇ ਸੇਕਰੀਏ ॥ ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾਏ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਨਿ
ਸਚਾਤ ਬਤੋ ਤੁਏ ਜਬ ਦਿਸੁ ਮੁਲ ਪਰ ਪਰੇ ॥ ਸਾਰ
ਸੁਤ ਕਹਾਵਤੀਏ ਜੁ ਕਹਿਤਾਏ ॥ ਕਿਆਏ ਅਰ ਕਉ
ਵਤਾਏ ॥ ਸਾਰ ਸੁਤੀ ਕਹਾ ਸੋਤ ਉਮੇਏ ॥ ਪਰ ਨੀ ਜਾਣੁ
ਤੀ ਜੁ ਕਉ ਵਤਾਏ ॥ ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾ ਸੁਤ ਦਿਤਾਏ ॥

ਤੇਗਰੂਪਤੈ॥ ਸਾਰਸੁਤੀਤਸੀਅਰਕਤਾਤੇਨਿਰਬੁ ੧੦੬
ਪਯਹਿਸਕੁਲਚੁਤੈਨੇਨੁਮੁਤੁਬਿਖੇਮਿਲਾਇ
ਤੇਸੋਤਉਦੁਐਤਬਿਖੇਮਿਲੇਤੁਏਹੈ॥ ਕਾਤੇਤੇਸ
ਤਤਬਕਤਤੇਤੈਜਬਅਸਤਤੇ॥ ਅਰਚਿਤਤੈਕਤ
ਤੇਤੈਜਬੁਤੁਰੀਤੈਇ॥ ਅਰਅਨੰਦਤਬਜੁਦੁਖਰੁ
ਤੈਇ॥ ਸੋਮੇਇਨਤੇਮੁਕਤਿਤੇ॥ ਪਰਕਤੁਰੂਪਮੇਰ
ਕਿਅਤੇ॥ ਉਸਸਮੇਗਰਤੁਬਾਤਨਬਿਸੁਕਾਅ
ਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਸਰਬਜਗਤਬਿਖੇਏਕਬਿ
ਸ੍ਰੀਤੈਦੁਐਤਨਤੀ॥ ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਤੇਗਰਤੁਐ
ਸੇਮਤਕਤਾਜੈਦੁਐਤਨਿਸਚੈਤੇਤਾਤੇ॥ ਜੁਕੇਵ
ਲਬਿਸੁਤੇਤਉਜਗਤੁਕਤਾਤੇ॥ ਇਸਵਚਨਕੋਇ

ਸਤੀ ਮੇਰੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਤੀਤ ਕਰੇਗੀ। ਗੁਰ ਤੁਕ
ਤਾਇ ਸਤੀ ਤੇਰੀ ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤੇ। ਏਕਤਾ
ਤਬ ਤੈ ਜਬ ਦੁਖੈ ਤੇ। ਜਬ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤਬ ਏਕਦੇ
ਕਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਸਾਰ ਸੁਤ ਜੋ ਬਿਸੁਰ ਸਨਾ ਸੋ ਕਤਾ ਤੇ
ਮਾਨੋ ਬਿਸੁਕਾ ਪਾਤੀ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਕਤਾ ਦੁਖੁ ਲਤੇ ਤੇ
ਤਾਤੇ। ਜਬ ਭੂਲਨ ਤੇ ਉਚਿਤ ਕਰਣਾ ਕੈ ਸੇ ਤੇ।
ਬਿਸੁ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਤੇ। ਸਾਰ ਸੁਤ ਕਹਾਤੇ ਗਰੁ
ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਸੁ ਤੇ। ਆਪਿ ਕੋ ਆਪ ਕਤਾ ਤਉ ਕਿ
ਆਤਾਨ ਤੇ। ਅਰਜੇ ਜਗਤ ਨਾ ਮਉਕਾ ਭੂਲਾ ਦੇ
ਵੇਤ ਉਨਿ ਸਚੈ। ਬਿਖਿਉ ਬਿਖੇ ਬੀਧ ਤੇ। ਗਰੁ
ਕਤਾ ਬਚਨ ਮੇਰਾ ਅਗਿਆਨੀ ਉਪਤਿ ਨਤੀ ਕੇ

ਵਲਗਿਜਾਨੀਉਪਤਿਤੈ॥ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਅਬਤਕ
 ਦਿਸੁਦੁਐਤਬਿਖੇਗਾਖਤਾਏ॥ਯਾਤਿਸਰਬਪ੍ਰਕਾ
 ਰਜੇਦੇਹੀਸੇਦੀਸਤਏਕੇਵਲਬਿਸੁਏਦੁਐਤਨ
 ਤੀ॥ਕਤਾਗਿਜਾਨੀਅਰਸੂਕਤਾਏ॥ਤੁਫੁਕੇਮੁਲਕੀ
 ਅਪਾਪਤਅਰਮਲੀਨਤਾਬਿਖੇਬੰਧਏ॥ਏਤੇਮੇਕ
 ਗੁਰੁਸ੍ਰੀਗੁਰੁਅਰੁਕੁਜਾ॥ਅਰਕਤਾਬੁਤਮਾਤੇਲੇਕਰਿ
 ਚੀਟੀਪ੍ਰਜੀਤਏਕਰਾਮਹੀਤੈ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸੂਕੀਆਜੇ
 ਏਕਰਾਮਏਤਉਤ੍ਰਿਕਉਫੁਏ॥ਕਾਗੁਰੁਸ੍ਰੀਗੁਰਕਤਾਮੇ
 ਟਾਸਕੀਕਰਹੇ॥ਗੁਰੁਕਤਾਤਾਤੇਰਾਮਪੂਰਨਨਕੁਜ
 ॥ਜੇਆਦਿਅੰਤਮਧਿਕੇਵਲਗਾਮਏ॥ਤੇਨੇਜੁਅ
 ਦਿਦਿਯਾਕਰਾਮਾਪ੍ਰਿਕੇਦਾਸਮਾਨਾਏਤੁਕਉਫੁ

੧੨੨

ਭੈ। ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਤਰਿ ਵਹੁੰਦੇ। ਅਰੁ ਸਾ ਬਿਨਾ ਨ
ਕਪਲੇ ਕਾ ਬਿਖੇ ਕਛੁ ਨ ਭੀਤੈ ਤੈਨੇ ਅਕਾਰ ਸਮ
ਝਾਏ। ਕਾਗਰੁ ਸੁੰਡ ਯਤਿ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਬੀਚਾਰ
ਮੇਗਯਾ। ਅਰੁ ਖੋਜਾ ਕਿ ਜੋ ਕਛੁ ਮੇਨੇ ਤਿ ਕਾਰ ਕੀ ਝਾਏ
ਸੋ ਨ ਭੀਤੈ। ਅਰੁ ਕਤਾਏ ਗੁਰ ਤੁਰਾਮ ਮੁਝੀ ਤਿ ਕੇ
ਕਤਾਏ। ਕਾਏ ਤੇ ਜੋ ਅਖੰਡ ਅਦੁ ਭੀਤੈ। ਅਗਿ
ਆਨ ਬਿਖੇ ਬੀਝਾ ਮੇਜੁ ਮੇ ਕਾਗਤੈ। ਗਰੁ ਤੁਕਤਾ ਅ
ਬੀਜਾਇ ਬਿਸੁ ਕੇ ਕਤਾਏ। ਗੁਰੁ ਸੁੰਡ ਤੇ ਗੀਆ
ਗਿਆ ਸੋ ਬਾਤਰ ਨਿਕਸਿ ਆਏ। ਕਹਿਤਾਏ ਜੁ ਮੇ
ਆਪਿ ਬਿਸੁ ਤੈ। ਕਾਗਰੁ ਸੁੰਡ ਕਤਾ ਜੋ ਕਛੁ ਮੇਨੇ
ਸਮਝਾਏ ਤਾ ਮੇਰੇ ਦੁਨੀ। ਪਰ ਬਿਸੁ ਕੇ ਕਤਾਏ ॥

ਅਜੇਗਤੈ। ਉਸਸਮੇ ਬਿਖੇਤੰ ਸਬਾਨ ਬ੍ਰ
ਤਮਾਕਾ ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾ ਅਰੰ ਬ੍ਰਹਮ
ਅਸਮੇ। ਅਰਥਾਤਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ। ਰਸੰ
ਰਕਤਾ ਤੇ ਗਰੁਦੇ ਖਰੰ ਸਕਿ ਆਕੇ ਤੈ। ਜੁਮੇ ਬ੍ਰ
ਤਮ ਤੈ। ਜੇ ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਬਿਸਰੁ ਪਤੈ ਤਉ ਕਿ ਆਰੁ
ਉਤੇ ਆਇ ਤਾਪ ਤੇ। ਆਪਿ ਬਿਸਰੇ। ਗਰੁਦੁ ਕ
ਤਾ ਜੁਸਾਨ ਮੁਖ ਪੁਰ ਕੇ। ਸਕਤੇ ਮੇ ਨੀ ਕਤਾ ਅਰ
ਮੇ ਸਾਖੀ ਦੇਵਤੈ। ਤਬ ਤੂੰ ਕਿ ਆਕੇ ਗਾ। ਰੁਸੰ
ਕਤਾ ਤਉ ਕਤੈ ਗਾਤੇ ਬਿਸਰੇ। ਨੇ ਮੁਝ ਤੇ ਪਕਾਸ ਪਾ
ਯਾਤੈ। ਏਤੇ ਮੇ ਮੇ ਯੁਗ ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਪਰ ਕੇ ਸਾ
ਮਯੁਗ ਜਾ ਕੇ ਤਰਿਖੀ ਖਾ ਬਿਖੇ ਪੁਰੁ ਪੁਰੁ ਗਟੈ

ਐਸੇ ਕਾਤਿਤਾ ਅਯਾਜੁ ਸਰਬਜਗਤ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਮੇਰਾ ਤੇ। ਅਰਥੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ। ਰੁਸੀ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਮਯੁ
ਰਾਏ ਸੇ ਮਤ ਕਰਤੁ ਅਰ ਕਰਤੁ ਸਰਬਗਾ ਮਰੁ ਪਾਏ।
ਮਯੁ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਰੁਸੀ ਰੁਕਾਗ ਕਰਤੁ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਕ ਉਨਠਉ
ਰ ਬਿਖੇ ਤੇ। ਰੁਸੀ ਰੁਕਤਾ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਰੋਮ ਰੋਮ ਬਿਖੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ। ਮਯੁ ਰੁਕਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰਗਾ ਮਤੁ ਮਾਮਾ ਮਥ
ਵਾਰਾ ਮਤੇ ਉਚਾ। ਗਰੁ ਰੁਕਤਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਏਕ ਤੇ
ਤੈਨੇ ਉਸ ਕੋ ਤਿਪਟੀ ਕੀਆ। ਆਤਮਾ ਬਿਖੇ ਦਿਸੁ
ਦਿਸੁ। ਦਿਸਤੀ ਨੇ ਨਹੀ। ਮੇਰ ਕਰਤਾ ਰੇ ਗਰੁ ਰੁਤੁ ਰੁਕੇ
ਅਪਨੇ ਸਰੁ ਪਕੀਅ ਪਾਪ ਤੇ। ਜਬਗਾ ਮੇਰੇ ਤ
ਬਤਿਪਟੀ ਕੀ ਰਾਮ ਤੇ। ਰੇ ਗਰੁ ਰੁਜੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਉ

੨

ਤਪਤ ਕ੍ਰਾਸੈ ਕੇ ਵਲ ਆਤਮਾ ਹੀਏ ॥ ਨ ਕਹੁ ਅਉ ॥
 ਰੋਏ ॥ ਜੈ ਸੇ ਮਿਤ ਕਾਤੇ ਅਨੇ ਕਰਾ ਜਨ ਤੇ ਤੇਏ ॥ ਕਿਸ ॥
 ਉਨ ਕੋ ਮਾਟੀ ਨ ਕਹੀਏ ॥ ਉਸ ਕੇ ਸੀ ਸਪਰਛਾਰ ਤੇ ॥
 ਜਗਤ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ਉਨ ਜਾਏ ॥ ਭਲੀ ਡਕਤਾ ਤੇ ਮਯੂ
 ਰਗ ਅਏ ਕਤੇ ॥ ਅਥਵਾ ਤੀਨ ॥ ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਜੈ ਸੇ ਮਾ
 ਨੁਖ ਤੁਬਿਖੇ ਡਾਲ ਨੀਚ ਤੇ ॥ ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਖੇ ਤੁ
 ਤੇ ॥ ਤੇ ਬੁਧ ਖੇਏ ਨ ਬਸਰ ਬਗਾਮ ਹੇਤ ਉਏ ਕਾਮਰ
 ਦੇ ਕਿਆ ਕਰਤੈ ॥ ਮਯੂਰ ਕਹਾ ਜੋਗ ਤੇ ॥ ਤੁਮ ਦੇ ਨੇ ਮੇਰੇ
 ਸਿਖ ਤੇ ਵਹੁ ॥ ਕੁਲੰਗਾ ਆਵਤ ਕ੍ਰਾਸੈ ॥ ਅਰਕਤਾ ਤੇ
 ਮੇਰ ਜਬ ਲਗਤੁ ਪ੍ਰਵੁ ਵਕਾਤਿ ॥ ਆਗਨ ਕ ਕਰੇਗਾ ॥ ਕਿ
 ਆਜੁ ਤੀਨ ਗੁਣ ਨ ਤਿਆਗੇ ॥ ਕਚੀਤੁ ਤੁਸੁ ਖਪਾ

ਪਤਨ ਤੇਗਾ ਪ੍ਰਵਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਗਜ ਸਤਾ ਸ
ਸਸਾਂਤ ਕਾ ਗਜ ਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਉਤਪਤ ਜਗਤ ਕੀ
ਤੀਤੀ ਤੇ। ਅਰਤਾ ਮਸਤੇ ਜੁਰੂ ਦ੍ਰੋਨਾ ਸਤੇ ਤਾ ਤੇ। ਇ
ਦੀ ਮਨ ਬੁਧ ਚਿਤ ਤੇ ਕਾਰ ਗਜ ਸਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰੁਣੇ
। ਅਰਚਤੁ ਰਦ ਸਦੇ ਵਤਾ ਜੁਦ ਸਇ ਦੀ ਅਰਚਤੁ
ਰਬ ਅੰਤ ਕਰਨ ਪਰੇ ਸਾਤ ਕਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਰੁਣੇ ਤੇ। ਅ
ਰਪ ਚਤਤੁ ਤਾ ਮਸਤੇ ਉਪਜੇ। ਮੂਲ ਇਨ ਸਰ ਬ੍ਰਕ
ਪ੍ਰਵਤੀ। ਪਰ ਕੇਵਲ ਮਿਗਤਿ ਸਾਕਾ ਜਲ ਤੇ।
ਜਬ ਲਗ ਮਨ ਤੇ ਨਿਵਰਤਨ ਤੇ। ਅਤਮ ਸੁਖ
ਜੁਪ੍ਰਵਤਿ ਤੇ ਪਰੇ ਤੇ। ਕੈਸੇ ਪਾਪਤ ਤੇ। ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਜੇ
ਬਸਤਿ ਗਿਆਨ ਕੇ ਤੇ ਨਗਨ ਤੇ। ਇਛਾ ਪ੍ਰਵਤਿ ਕੇ ਤੇ

ਆਗਰੀ ਕਰਤੇ ਤੇ ਜੈ ਸੇ ਕੋਈ ਮਿਗਤਿ ਸ੍ਰਾਵੇ ੧੮੦
ਜਲ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਕਪੜੇ ਉਤਾਰੇ ਜੁ ਜਲ ਤੇ ਲੈ
ਘੋਆ ਸੇ ਸੋ ਤੀ ਪੁਰੁ ਵਰਾਤਿ ਆਗਰ ਪੁਤਾ ਤੇ॥
ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਨੀ ਆਗਰਿ ਥਾਈ ਦੇ ਤਾ ਤੇ॥ ਅਰਮੁ
ਲਤੇ ਕੁਛੀ ਨੀ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਆਵ ਸਤ ਤੇ ਜੁ ਤਿਆ
ਗਰੀ ਜੈ ਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋਤ ਉ ਬਿਆਤਿ ਆਗਰੀ ਐ॥ ਅ
ਅਕਿ ਜਾਗਿ ਤੁਹ ਕਰੀ ਏ॥ ਅਰਪੁ ਗੁਰੇ ਖਜੁ ਤਾਰਿ
ਪੰਖ ਮੇਰੇ ਉਪਾਰਿ ਪੁਰੁ ਵਰਾਤਿ ਆਗਰੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ
ਸਥਿਤੁ ਤੇ॥ ਪਰ ਜਬ ਮੁਖੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ॥ ਅਰਜੇ ਮੇਰੇ
ਤਉ ਗਿਤੁ ਫਾਤਿ ਜਾਗ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਅਵਿਦੁ ਜਾਤੈ॥ ਕੁ
ਲੀ ਗਪੁ ਸੁਕੀ ਆਤੁ ਕਾਤਿ ਤਾ ਤੇ ਜੁ ਏ ਕੁਤੁ ਅਰਬੁ

ਕਰਤਿ ਤਾਏਂ ਜੁ ਮੇਰੇ ਵਾਲ ਵਾਲ ਬਿਖੇ ਪਾਵੁਣੇ ॥
ਤਾਤੇ ਤੁੰ ਏਕ ਨਾਨੁ ਆਇ ਸੀ ਤੇਰ ਮ ਬਿਖੇ ਪਾਵੁਣੇ ॥
ਜੇ ਬੁਧ ਵਾਨ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕਤੇ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨ ਕਰੇ ਗਾਮਯੁ
ਰਕਤਾਤੇ ਕੁਲਿ ਗਤੁ ਏਕੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਪਾਪਤ ਤੇ ॥
ਜੇ ਤੇ ਨੇ ਜਾਨਾ ਮਯੁਰੇ ਕਤਾਏ ॥ ਨਤੀਤ ਉਦਿ ਸੁਕ
ਰਜੇ ਕਰਤਿ ਤਾਏਂ ਸੇ ਅਪਾਪਤੀ ਕਰਤਿ ਤਾਏਂ ॥ ਸਾਰ ਸੁਤ
ਕਤਾਤੇ ਮਯੁਰ ਜੇ ਤੁਏ ਏਕੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਪਾਪਤ ਨ
ਤਤੀਤ ਉਤੁ ਏਕੋ ਕੈ ਸੇਰਾ ਸਤਾ ਜੁ ਕੁਲਿ ਗਕਤਾਏ ॥
ਇਸਤੇ ਜਾਣੀ ਤਾਏਂ ਤੇ ਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਤੀ ਜਾਣਾ ॥
ਸਕਤਾਤੇ ਸਾਰ ਸੁਤ ਤੁੰ ਕੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਪਾਪਤ ਤੇ ॥
ਜੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਤਉ ਇਨ ਕੋ ਆਤਮਾ ਰਤਤ ਕਿ

ਉਕਤਤਾ ਸਾਰਸੁਤਤੁਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ਗਰਕਤਚੇਤੰਸਤੁ
 ਕਤੁਤੈਨੇਸਰੂਪਕੋਦੇਖਾਤੈਕਿਨੀ। ਦੇਖਾਤੈਤਉਕਤੁ
 ਨਦੇਖਾਤਉਕਤੁ। ਤੰਸਕਤਾਤੇਅੰਧਪਗਕੁਜਾਜੇਅੰ
 ਤਮਕੀਤੁਤੁਕੋਅਪਪਤਤੈ। ਤਿਮੁਰਖਦੇਖਦੁਕਤੁ
 ਅਤਤੈ। ਜੇਮੈਤਮੇਰੇਬਿਖੇਕਉਦੁਤੇਜਾਕੋਮੈਨੇਦੇਖਾ
 ਕਿਨਦੇਖਾ। ਕਾਤੇਤੇਦੇਖਣਾਤ੍ਰਿਪਟੀਬਿਨਾਨੀਤੰਤੁ
 ਅਰਜੇਅਵਿਦਿਜਾਸਰੂਪਕੀਸੋਚਾਤਨਾਦੇਖਣੇਰੀ
 ਗਖਤਤੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਵਸਤਕੋਇਸਥਤਕਰਤਾਤੈ। ਪ
 ਛੇਦਿਸ੍ਰਉਤਪਾਤਿਤੰਤੀਤੈ। ਪਾਛੇਦਿਸ੍ਰਆਵਤ
 ਤੈ। ਜਤਾਂਦੇਕਕੀਸਮਾਈਨਰੋਤਤਾਤੀਨਕਰਤੰਤਉ
 ਤਪਤਿਤੰਤਿ। ਜੇਦੇਖਣੇਗਰਕਤੁਕਤਾਜਬਚਨਮੇ

ਗਾਸੁਦਾ ਤਿਸਕਤਾ ਕਾਨਨੀ ਗਾਖਤਤੈ ॥ ਘਰਕਰੁ ॥
ਗਰਕੁ ਕਰਹਾ ਰਸਨਾਨੀ ਘਰਕਤਤਾਤੈ ॥ ਜੇਮੇਤਤ
ਉਤ੍ਰਿਪਟੀਕੀਮੇਤੈ ॥ ਤਿਸਕਤਾ ਜੇਮੇਤੁਤੀਨੋਨੀ ॥ ਕਾ
ਤੇਤੇਜੇਦੁਲੇਤਾ ਅਰਏਕਤਾਤੇ ਮੁਕਤਿਤੈ ॥ ਬੇਦਕ
ਤਤਾਏ ਨਾਗਾਇਦੁ ਨਾਗਾਇਦੁਤੈ ॥ ਦੋਅਰਏਕਕ
ਤਤਾਅਵਿਦਿਜਾਸੇਤੈ ॥ ਦੋਨਤੁਤੁਸੀਰਏ ॥ ਕੁਲਿ
ਗਕਤਾਤੇ ਮਯੂਰਮੇਸਿਖਤੇਗਤੇਤਾਤੈ ਕਛੁਓਪਦੇ
ਸਕਰਾ ॥ ਜਾਂਕੇਆਵਿਬਿਖੇਪਰਨਤੇਵੈ ॥ ਮਯੂ
ਰਕਤਾਮੇਸਾਓਪਦੇਸਕਰੈਜੁਤੁਨਤਰਤੈ ॥ ਕੁਲਿ
ਗਕਤਾਮੇਨਰਤਾਤੀਨੋਲੋਕਨਰਤੈਗੇ ॥ ਨਿਰਬਾ
ਨਉਪਦੇਸਕਰਜਾਕੇਸੁਦੁਤੈਬੀਧਮੁਕਤਿਤੇ

ਛੁਟੈ॥ ਮੁਰਕਤਾ ਸਰੀ ਸੀਤ ਬਚਨ ਮੇਰਾ ਸੁਹੁਤਾ ॥ ੧੮੩
ਉਨਤੁ ਨੇਕਤਾ ਤਮਾਰੇ ਬਿਖੇਕਤਾ ਦੁਸੁਨ ਦੁਨੀ ਪ
ਰਕਤਾ॥ ਮੁਰਕਤਾ ਕੁਨੀ ਕਹਿਤਾ ਪਰਕਤਿਤਾ
ਤੋ॥ ਕਾਨਗਾ ਖੋਜੁਰ ਸਨਾ ਸੋਉ ਪਦੇ ਸਕਰਤਾ ਤੋ॥ ਜੁਸ
ਗੀਨਾ ਤੋਵੈ॥ ਸਰੋ ਨੇਕਤਾ ਜੁਉ ਪਦੇ ਸਾ ਅਰਉ ਪਦੇ ਸੁ
ਨਤੀ॥ ਕੁਲਿਗ ਕਤਾ ਤੇ ਮਯੂਰ ਤੁਸਿਖ ਮੇਰਾ ਤੋ॥ ਜੁਤੁ ਦੁ
ਕੋਨਿਰ ਬਾਨਉ ਪਦੇ ਸਕਰੋ॥ ਮੇਰਕਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੇਬਾਂ
ਦੁਨਿਰ ਬਾਂਦੁ ਦੇ ਨੇਨੀ ਸ੍ਰੀਤੋ॥ ਸਰੋ ਨੇਕਤਾ ਨਮ ਸਕ
ਰਤਮਾਰੀ ਮੁਝ ਕੋਤੋ॥ ਏਤ ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਨਮ ਸਕਾਰਤਮ
ਕੋਕਰਤੇਤੋ॥ ਅਰਸਰ ਬਜਗਤ ਬਿਖੇਤਮ ਭੋਗਤਾ ਤੋ॥
ਦਿਨ ਗਤਤਮ ਤੋ॥ ਮਾਨਖਾ ਮਰਦੇ ਵਤਾਤਮ ਤੋ॥ ਮ

ਰਸਰਬਦਰਸਨਤਮਾਰਾਏ। ਬ੍ਰਹਮਾਸਰਰੁਦ੍ਰਾਸਰ
ਮੁਰਾਰਨੇਤਮਤੇਪ੍ਰਕਾਸਪਾਯਾਏ। ਏਤੇਮੇਚਕਵੀਚਕ
ਵਾਸਾਵਤਰੁਏ। ਚਕਵੇਕਤਾਜੇਦੇਖੋਤੋਸੁਨਾਸੀਏ।
ਤਾਤੇਮੇਰੀਨਮਸਕਾਰਮੁਖਕੋਏ। ਸਭੁਨੇਕਤਾਚਕਵਾਨ
ਸੀਏਨਮਸਕਾਰਤਮਾਰੀਤਮਕੋਏ। ਪਾਗਸਰਕਤਾ
ਤੇਮੇਤੇਨਮਸਕਾਰਸੀਤਤੁਕੀਯਾਤਿਏ। ਯਾਤਿਬਚਨਸੁ
ਟਕਰਕਚਪਿਤਾਕੋਕਤਾਕਿਤੇਬ੍ਰਹਮਪਤਕੋਸੇਸੀਤਥੇ
ਜੁਯੇਸੀਨਮਸਕਾਰਕਰੀ। ਬ੍ਰਹਮਪਤਕਤਾਤੇਪ੍ਰਤ੍ਰਯੇ
ਸੇਮਤਕਤੁਵਰੁਕੇਵਲਸੀਤਥੇ। ਜੋਕਤਾਸੇਸਤਤੀਕ
ਤਾ। ਯਾਤਿਜੋਚਕਵੇਕਤਾਜੇਸਭੁਨਾਸੀਏ। ਅਰਮੇਤੋ
ਸਭੁਕਿਯਾਏਪੀਚਤਤਇਦੀਅਰਮੰਤਤਕਰਵੁਤੁਰ

ਅਉਰ ਜੇ ਸਮਗੀ ਛੇ ਰਕੀ ਤੇ ਸੋ ਨਾ ਸੀ ਤੇ ॥ ੧੮੩ ॥
ਰਜ ਤਿ ਜੇ ਕਤਾ ਮੇ ਤੇ ਜੁ ਛੇ ਰਗ ਤੇ ॥ ਛੇ ਰਗ ਉ ਸਕੇ
ਕਤ ਤੇ ਤੇ ਜ ਤੇ ਜ ਤਿ ਸਰੁ ਇ ਸਥਿ ਤੇ ॥ ਅਰ ਤੇ
ਤੇ ਤੇ ॥ ਅਉਰ ਨੁ ਨੇ ਕਤਾ ਚ ਕਵਾ ਨਾ ਤੀ ਤ ਮੇ ਤੇ ॥ ਤਾ
ਤੇ ਛੇ ਰਗ ਕੇ ਉਠਾ ਕਰਿ ਨਿਜ ਰੂਪ ਕੇ ਨਾਮ ਸਕਾਰ
ਕੀਆ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜ ਬਛੇ ਰ ਨਾ ਸਕੁ ਜਾ ਤ ਉਛੇ ਰ
ਗ ਕਤਾਂ ਤੇ ॥ ਨਿਜ ਰੂਪ ਕੇ ਪਤੁ ਚੇ ਬੋ ॥ ਤੇ ਕਚ ਜਾ ਤਿ
ਬਾਰਤਾ ਕਤਾ ਤੇ ਮੇ ਨਤੀਆ ਵਤੀ ॥ ਸੁਫੁ ਜੇ ਚ ਕਵੇ
ਨੇ ਕਿਆ ਕਤਾ ॥ ਜੁ ਤੇ ਪਿਯਾਰਿ ਉਚ ਕਵੀ ਮੇਰੀ ਕਵੇ ॥
ਖੇ ਜੁ ਜਾ ਤਿ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਰੂ
ਪ ਤੇ ॥ ਜੇ ਚ ਕਵੀ ਪਕਿਤ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੇ ਪਰਖ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਰਾ ॥

ਟਨਗਤਕਾਇਸੀਕੈਮਿਲਾਪਤੇਏ। ਅਰਮੇਅ
ਕੈਅਰਸਰਬਥਿਆਪੀਅਰਸਤਚਿਤਅਨੰਦ
ਬੂਤਮਰੂਪਤੈ। ਜਬਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੋਅਪਨੇਬਿਖੇਲੀ
ਨਕਰੇਤੈਜਗਤਨਾਸਤੇਤਾਏ। ਏਕਅਦੁਤੀਆਪ
ਤੇਆਪਿਸਦਾਰਤੈ। ਕਾਤੇਤੈਜੁਨਿਗਸੇਤੈ। ਤੁਮ
ਕਤੇਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਪੁਰਖਤੇਤੈਕਿਨਾ। ਪ੍ਰਥੇਰੁਕਤਾਤੇਚ
ਕਵਾਜੁਤੈਤੈਤਉਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਨੀਅਰਜੈਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੇਕ
ਤੀਐਅਥਵਾਪੁਰਖਾ। ਚਕਵੇਕਤਾਏਕਤਾਬਿਖੇ
ਵਚਨਨੀ। ਇਸੀਕਾਰਨਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕੋਸਾਥਲੀਅ
ਤੈ। ਸਭਨੇਕਤਾਤੈਅਤਮਾਤੇਭਿਨਰਤਾਏ। ਅਬਤ
ਕਦਿਸੁਮਾਜਾਮੋਗਾਖਤਏ। ਚਕੋਰਕਤਾਸਤਮੇਅ

ਤਮਾਤੇਭੀਨਰਹਾਤੈ॥ ਆਤਮਾਕੋਮਿਲਦੁਆਉਤੇ ੧੮੦
ਤੈ॥ ਤਾਤੇਮੁਧੁਬਿਬੇਪਾਵਦੁਨੀ॥ ਤਮੁਸਰਗੁ
ਆਤਮਾਪਾਯਾਤੈ॥ ਜਰਿਬਚਨਸੁਦੁਕਰਸਰਤੁ
ਸੀਭਏ॥ ਜਬਚਕਵੇਦੇਖਾਨੁਸਰਤੁਸੀਭਏਤਬ
ਕਤਾਤੁਮਸਰਮੇਰੇਸਿਖਤੈ॥ ਪੀਖੇਰੁਓਕਤਾਜਤਾਪ ੦
ਵਦੁਆਆਤਮਾਕਾਨੀਗੁਰਅਰਸਿਖਕਤਾਤੈ॥ ਚ
ਕਵੇਕਤਾਜੇਕਛੁਵਚਨਮੇਤੈਸੋਮੁਧੁਸੋਤੈ॥ ਤਾਤੇਕਰ
ਮਜੇਕਛੁਮੁਧੁਤੇਪਗਟਕੁਜਾਤੈਉਸਤੇਮੁਧੁਕੋਕਿਆ
ਬੀਧਤੈ॥ ਤਿਸਕਤਾਵਚਨਮੇਗਾਸੁਦੁਆਨਿਸਬਿਬੇਵਚ
ਨਨੀਅਰਜੇਵਚਨਨੀਤਉਮੇਤੁਕਤਾਤੈ॥ ਜੇਗ
ਤੇਨੁਪੁਖਮੇਤੁਚਕਵੇਕਾਤਿਯਾਗਾਅਰਮੇਤਿਸਕੋਤਿਸ ੦

ਗੋਤੋ। ਪਾਛੈ ਵਚਨ ਕਰੇ। ਕਾਤੇ ਤੇਜ ਬਸਰੀ ਰਤੇ ਢੁਟਾਤ
 ਬਕੇ ਵਲ ਅੰਦ ਪਾਛੈ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਤੁੰ ਕਹੁ ਮੇਰੀ ਸਾ
 ਹੀਤੋ। ਜਬ ਤੀਸਰੀ ਤਬ ਚਕ ਵਾ ਆਪ ਤੇ ਆਪਿ
 ਰਤਾ। ਤੀਸਰੀ ਤੇ ਤੀਸਰੀ ਤੀਤੋ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਜੇ ਦੇਖ
 ਤੇ ਦਰਸ ਮੇਰੀ। ਤੀਸਰੀ ਤੇ ਤੀਤੋ। ਤੀਤੋ। ਤੀਤੋ। ਤੀਤੋ
 ਲਜਾਨੀ। ਆਵਤੀ ਜੇ ਸਾਨ ਮੁਖ ਮੇਰੇ ਮੇ ਸੇ ਕਤੇ ੨੪
 ਤੇ। ਜੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਤੀਤੋ। ਸਰ ਬਕਤਾ ਹੈ। ਕਤਾ ਜੇ ਦੇਖ
 ਦੁਤੀ ਤੀਤੋ। ਚਕ ਵੇ ਕਤਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੀਤੋ। ਸਰ ਬਕਤਾ ਹੈ
 ਵਿਆਹਾਨ ਹੈ। ਵਚਨ ਤੇ ਬੀਧ ਨਹੀਂ ਤੀਤੋ। ਸਾਹ ਸੁਤ
 ਕਤਾ ਤੀਤੋ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਆਪਾਤ ਤੇ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਕਤ
 ਤੀਤੋ। ਕਤਾ ਤੇ ਬੀਧ ਨਹੀਂ ਤੀਤੋ। ਅਬ ਤਕ ਬੀਧ ਮੁਕ

ਤਿਤੇਤੈਨੇਦ੍ਰਿਸ਼ਨਹੀਉਠਾਈ॥ਚਕਵੇਕਤਾਮੈਅਦੁ ੧੮੫
ਤੀਤੈ॥ਤੁੰਕਤਿਤਾਏਜੁਬੀਧਮੁਕਤਿਤੈ॥ਤਾਂਤੇਨਿਸਚੇਰੁ
ਅਜੁਤੁਏਕੋਨੇਤਰੇਗਤੇਦੋਗਾਸਤੇਤੈ॥ਅਰਮੈਨੇਅ
ਪਿਬਿਨਾਨਹੀਦੇਖਾ॥ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਏਚਕਵੇਤੁੰਮੇਰਾ
ਗੁਰਤੈ॥ਅਰਤੈਨੇਕਤਾਜੁਅਦੁਤੀਤੈਸਤੇਤੈ॥ਪਰਜੇ
ਅਦੁਤੀਤੈਪ੍ਰਸਨਉਤਰਕਾਸੋਕਰਤਾਤੈ॥ਅਯੂਰਕ
ਤਾਤੁਮਦੋਸੇਸਿਖਮੇਰੇਤੋਵੇ॥ਕਾਤੇਤੇਸਰਬਪ੍ਰਕਾਸਮੇ
ਰਾਤੈ॥ਅਰਮੁਏਬਿਖੇਚਕਵਾਅਰਸਾਰਸੁਤਅਰ
ਮਯੂਰਤੀਨੇਨਹੀ॥ਸਰਬਮੇਤੈ॥ਵਚਨਮੇਰੀਰਸ
ਨਾਸੋਸੁਏ॥ਅਰਮਨਬਿਖੇਗਾਖੋ॥ਜੇਪ੍ਰਮਾਨਿਦਤੁ
ਮਕੋਪ੍ਰਾਪਤਤੈ॥ਅਰਮੇਤੁੰਤੇਛੁਟਕਰਿਨਿਜਸਰੂਪ

ਸੋਮਿਲਤਾ ਸਰੋਕਤਾਤੇ ਮਯੂਰਤ ਮਾਰੇ ਬਿਖੇ ਮਨਾਅ
ਰਾਮੀ ਦਵੇ ਨਨੀ ਜਹੀਰ ਸਨਾ ਸੋਤੈ। ਤਿਸ ਕਤਾ ਮੇਰੀਰ
ਸਨਾ ਸੋ ਸੁਨੋ। ਅਰ ਮੁਕਤਿ ਤੇਵੇ। ਸਰੋਕਤਾਤ ਮਾਰੇ ਬਿ
ਖੇ ਬੀਪ ਮੁਕਤਿ ਦੋ ਨਨੀ। ਇਸ ਬਿਰਾਮਾਪ ਸੋਆਪ ਤੈ॥
ਯਤਿ ਕਤਾ ਅਰ ਤੂਸੀ ਰੁਏ। ਅਰ ਕਛੁ ਬਲ ਨਾਰਾਜੈ
ਬਚ ਨ ਕਰੇ। ਪੰਚ ਸਤੰ ਸਵਰਖ ਬਚ ਨ ਕਤਾ। ਤੂਸੀ
ਹੇ ਅਰ ਜਾਨਾ ਜੁਏ ਕਘੜੀ ਬੀਤੀ ਤੈ ਅਥਵਾ ਨੀ॥
ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਕੋਕਲ ਆਵਤ ਰੁਈ। ਅਰ ਕਤਾ ਮੇਆ
ਤਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ੀ ਉਕੀ ਸਭਾ ਬਿਖੇ ਆਈ ਤੋ। ਮੁਝ ਕੋਕੇਈ
ਨੀ ਦੇਖਤਾ ਜੁਕ ਉਝਤੈ। ਅਰ ਜਾਨਾ ਤੈ ਜੁਯਤਿ ਤੂਸੀ
ਤੋਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤੈ। ਅਰ ਨੀ ਸਮਾਝਾ ਜੁਵਚਨ ਅਰ ਤੂ

ਸ੍ਰੀ ਦੋਸਤੀ ਕਾਰਤੇ। ਕੁਲੀਗ ਕਤਾ ਤੇ ਕੋਕਲਾ ਤੁਝ ਸੇ ਮੇਵ ੧੮੬
ਚਨ ਕਰੋਤ ਪਰ ਤੇ ਮੇ ਆਪ ਕੋ ਕੋਕਲਾ ਮਾਨਾ ਤੇ ਤਿਆਗ
ਕਰਾ। ਅਰ ਮੇ ਕੁਲੀਗ ਕੋ ਤਿਆਗੀ ਤੇ। ਕੋਕਲਾ ਕਤਾ ਮੁਝ ਬਿ
ਖੇ ਗਿਤੁ ਤਿਆਗ ਨਹੀ। ਮੁਝ ਤੇ ਕਿਯਾ ਰਿਨ ਹੋ। ਜਾਤੇ ਰਿ
ਤੁ ਤਿਆ ਕਰੋ। ਮਨ ਤੇ ਗਾਨੁ ਇਨ ਤੁ ਕਰ ਮੇ ਬਿਖੇ ਬੰਧ ਤੇ॥
ਆਤਮਾ ਸੁਖ ਤੁਝ ਕੋ ਕੋ ਸੇ ਪਾਪ ਤੇ। ਜਾਨਾ ਤੇ ਜੁਤੁਝ
ਕੋ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਪਾਪ ਤੇ। ਕੁਲੀਗ ਕਤਾ ਜਬ ਤਕ ਆ
ਤਮਾ ਕੀ ਅਪਾਪ ਤੁ ਤੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸੇ ਹੋ। ਕਤੁ ਤੇ ਕੋਕਲਾ
ਤੁ ਕਉ ਤੁ ਤੇ। ਕੋਕਲਾ ਕਤਾ ਵਹੀ ਤੇ ਜੁ ਕਤਾ ਤੇ ਕਉ ਨ
ਤੇ। ਸਭ ਦਰਸਨ ਮੇ ਗਾਤੇ ਅਰ ਮੁਝ ਬਿਖੇ ਦਰਸਨ
ਤੀ। ਸਭੇ ਕਤਾ ਤੇ ਕੋਕਲਾ ਬਚਨ ਆਤਮਾ ਕਾ ਬੁਝ ਕਤਾ॥

ਕੋਕਲਾਕਤਾਤੁਮੁਏਖਾਤੇਤਉਕਤੋ। ਮੇਰੇਬਿਖੇਕਤੁ
ਨਤੀਪ੍ਰਗਟਕਰੋ। ਅਤੁਆਬਿਖੇਕਿਆਸੁਖਤੋ।
ਸਭਤੁਸੀਭਏ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਸਭਕਾਗੁਰਮੇਤੋ। ਤਿ
ਸਕਤਾਏਕੋਕਲਾਤੇਰੇਬਿਖੇਗੁਰਮਰਸਿਖਕੈਸੇਪ੍ਰਗ
ਟਕਏ। ਕੋਕਲਾਜੇਮੇਤੋਤਉਗੁਰਸਿਖਰੀਮੇਤੋ। ਮੁਏ
ਤੇਕਿਜਾਭਿਨਤੋ। ਮਯੂਰਕਤਾਮੇਤੇਰਸਿਖਤੋਤਾਤੋ। ਪਰਪ
ਤਿਲੇਤੁਏਕੋਨਾਸਕਰੋਗਾ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਸਭਕਉਤਕੁ
ਮੇਰਾਤੋ। ਤਿਸਕਤਾਕਤੋਬਿਨਾਬਚਨਕਤੋਤੋ। ਅਰਬਿਨਾ
ਕਾਨਸੁਨੇਤੋ। ਅਰਬਿਨਾਚਿਤਿਤਿਤਾਕਰੋਤੋ। ਤਾਤੇਕਿ
ਆਕਤੋ। ਕਤਹਾਸੁਨਣਾਵੇਨੇਨਤੀ। ਮੇਰੀਕਤੋਮੇਰੀਸੁ
ਨੇਤੋ। ਅਰਜੇਦਿਸੁਆਨਤੋਦਿਸੁਾਦਿਸੁਤੇਤੋ। ਕੋਕਲਾ

ਕਤਾਪਉਨਸੁਪਕਾਸਭੈ।ਪਉਨਤੇਭਿਨਤੇਸੇਕਤੈ॥ ੧੮੭
ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਨਿਰਬੁਧਕੀਨਿਯਾਈਕਿਆਕੇ
ਤੈ।ਐਤਉਪਉਨਕਤਾਤੈ।ਕੋਕਲਾਐਤਉਪਉਨ
ਤੀਕਤੇਤੈ।ਪਉਨਬਿਨਾਕਉਨਤੇਕਤੇਅਰਸੁਨ॥
ਮਯੂਰਕਤਾਜਬਸੇਤਾਤੈਤਸਕਰਵਸਤੁਲੇਜਾਤਾ
ਤੈ।ਜੋਪਉਨਚੈਤਨਹੈਤਉਵਿਵਰਜਕਿਉਨਤੀਤੈ
ਤਾ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਆਵਣਾਜਾਣਾਪਉਨਤੇਤੈ।ਪਰ
ਪਉਣਬਿਖੇਦੁਐਤਨਤੀ।ਜੋਤਸਕਰਕੋਦੇਖਕਰਵਿ
ਵਰਜਤਕਰੇ।ਮਯੂਰਕਤਾਪਉਨਜੜਤੈ।ਕੋਕਲਾ
ਕਤਾਖਬਰਪਉਨਤੀਦੇਤਾਤੈ।ਸਾਰਸੁਤਕਤਾਪਉਨ
ਆਕਾਸਤੇਪ੍ਰਗਟਤੈਤਾਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਅਕਾਸ

ਭੀ ਪਉਤੁ ਹੀ ਕਤੇ ਤੇ ॥ ਜੇ ਪਉਤ ਨ ਜਤਿ ਤਉ ਉਸ ਕਾ ਸਕਉ
ਨ ਕਤੇ ॥ ਪਉਤ ਦੇ ਤੇ ਜਤੇ ਜੇ ਪਉਤ ਨ ਕੋ ਜਾਨੈ ਉਸ ਕੋ ਸਹੁ
ਪ ਪਾਪ ਤਤੇ ॥ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਬੇਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਉਤ ਨ
ਕਰੇ ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਰਤਾ ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਸਤ ਕੁਯਾ ॥ ਜੇ ਬੇ
ਦ ਪੁਰਾਨ ਪਉਤ ਹੀ ਕਤੇ ਤੇ ॥ ਨ ਅਉਰੇ ਨ ॥ ਪਉਤ
ਸ੍ਰੀ ॥ ਸਭੀ ਅਚਰਨ ਮਾਨ ਕੁਯੇ ॥ ਅਰਕਤਾ ਤਮਾ
ਤਮਾ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਬੇਇਤ ਕੋ ਕਲਾ ਪਉਤ ਮੁਖ ਕਤਾਂ
ਤੇ ਆਈ ॥ ਜੇ ਸੁੱਕੇ ਸੀਕੇ ਮੇਠਾਲਾ ॥ ਸਰੋ ਕਤਾ ਤਮ
ਤੇ ਗਕਤਾ ਨੀ ਮਾਨ ਤੇ ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਮੇਏ ਕੇ ਅਦੁਤੀ ਤੇ ॥
ਸੁਬਿਨਾ ਕਉਨ ਤੇ ਜੁ ਵਚਨ ਮੇਰਾ ਮਾਨੇ ॥ ਪਰ ਜੇ ਤੁਮ ਭੀ
ਆਗੇ ਹੀ ਸਬਾਇ ਬੂਤ ਮਬਿਖੇ ਨਿਸਚਾ ਗਾਖ ਤੇ ਅਚ

ਰਜਮਾਨਕਿਉਤੇਤੋ।ਪਉਨਸੁਪ੍ਰਕਾਸਤੋ।ਪਉਨ ੧੮੮

ਬਿਸਾਜੁਨਿਸਚਾਕੀਆਹੈਤਜਾਗਕਰੋਤਬਾਅਨੈ

ਦਪਉਨਕਕੇਪਾਵਛੇਕਾਤੁਮਕੋਪਾਪਤਤੋ।ਮੁਯੁ

ਗੋਕਤਾਏਕੋਕਲਾਸਖੋਪਤਬਿਖੋਪਉਨਕਤਾਤੋ।ਕੋਕ

ਲਾਕਤਾਤੁਗੀਆਭੀਪਉਨੀਕਤੇਤੋ।ਤਿਸਕਤਾਬ੍ਰਤ

ਮਾਕਤਤਾਤੋਜੁਪਾਛੁਮੁਛਤੇਪਗਟਭਏਤੋ।ਅਰ

ਬੇਦਭੀਸਾਛੀਤੋਜੁਪਾਛੁਅਗਇਦੀਈਸੁਰਤਪ੍ਰ

ਗਟਭਏਤੋ।ਅਰਈਸੁਰਯਤੀਆਤਮਾਤੋ।ਤਾਂ

ਤੇਸਰਬਆਤਮਾਤੋ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਭਲਾਕਤਾਤੇਨੈ॥

ਜੋਪਾਛੁਨਾਗਾਇਛੁਤੇਪਗਟਭਏਤੋ।ਨਾਗਾਇਛੁ

ਭੀਪਾਛੁਤੋ।ਸਕੁਕੋਪਵਾਨਭਏ।ਅਰਕਤਾਵਚਨਤੇਗ

ਤਸਾਅਰ

ਅਜੇਗਏਨੁਸਰਬਪਉਨੇਤੋ। ਮਯੂਰਕਹਾਅਸਤਕ
ਬੀਸਤਤੇਤਾਤੋ। ਕੋਕਲਾਕਹਾਮੇਸਤਿਕਹੇਤੋ। ਅਸਿ
ਤਸਕਤਗਏਤੋ। ਜੋਚਾਤੇਤਉਧੂਠਕੋਭੀਸਾਚਕਰੋ।
ਸਭੀਕਹੇਤੋਤਮਪਉਨੇਤੋ। ਮਯੂਰਕਹਾਜੋਕਤਏਮਾਤ੍ਰ
ਤੇਉਸਕਾਕਿਆਪ੍ਰਮਾਣੁਤੋ। ਕਹਾਪਉਏਤੋ। ਪੂਛਾਚ
ਪਕਿਆਤੋ। ਕਹਾਪਉਨੇਤੋ। ਤਿਸਕਹਾਬ੍ਰਹਮਾਕਹੇਤੋ
ਪਉਨਪਰਪ੍ਰਕਸਤੋ। ਕਿਆਨੁਕਰਮਤੈਕਰਤਾਵਾਂਕਾ
ਮੇਤੋ। ਕੋਕਲਾਕਹਾਬ੍ਰਹਮਾਕਹੇਤੋਸੋਭੀਪਉਨੇਤੋ। ਤਿਸ
ਕਹਾਜੜਕੋਚੈਤੰਨਸੋਕਿਆਸੀਜੋਗਏਤਾ। ਕਹਾਜੜ
ਚੈਤੰਨਕੋਪਉਨੀਪਉਗਟਕੀਆਤੋ। ਸਾਰਸੁਤਕਹਾਤੇ
ਸਾਰਸੁਤੀਚਾਹੀਏਜੋਨਿਸਚਾਤੇਗਾਮਾਤਮਾਕੋਪਾ

ਵੇਦੁਬਿਬੇਐਸਾਦਿਕੁਤੇਜੈਸੇਕੋਕਲਾਪਉਨਬਿਬੇ ੧੮੮
ਕੀਆਤੈ। ਬੇਦਸਾਸਤ੍ਰਸੀਤਕਤਤੈਪਉਨਜਤ੍ਰਤੈ
ਕਠੁਨਹੀ। ਅਰਵਤੁਅਪਹੇਨਿਸਚੇਨਹੀਠਿਰਤੀ
। ਕੋਕਲਾਕਤਾਕੈਸੇਕਤਤਾਤੈਜੁਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਕਤਤਾਤੈ
ਵਹੀਵਚਨਸਮਧੁਜੁਕਉਦੁਕਤਤਾਤੈਵਚਨਪਉਨ
ਹੀਤੇਤੈ। ਤਾਂਤੇਬੇਦਸਾਸਤ੍ਰਸਰਪਉਨਤੈ। ਅਰਪਉ
ਨਸੁਪਕਾਸਅਰਏਕਤੈ। ਇਸੀਪੁਸਨਉਤਰਮੇਜਲ
ਕੁਰਕਟਆਵਤਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾਜਬਈਸ੍ਰੁਰਜਗਤ
ਕੋਅਪਨੋਬਿਬੇਲੀਨਕਰਤਾਤੈ। ਤਉਈਸ੍ਰੁਰਬਿਬੇਪਉ
ਨਕਤਾਤੈ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਈਸ੍ਰੁਰਪਉਨਤੈ। ਆਪਕੋਆ
ਪਿਬਿਬੇਖੇਚਤਾਤੈ। ਜਲਕੁਰਕਟਕਤਾਈਸ੍ਰੁਰਕੀਇਛਾ

ਤੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਕੁਜਾਏ॥ ਅਰ ਮੂਲ ਸਰਬ ਵੀਏ
॥ ਤਾ ਤੇ ਪਉ ਨਰੀ ਉਸ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੁਜਾਏ॥ ਜੈ ਸੇ ਪੁਰਖ
ਤੇ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਅਰ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਕੁਜਾ॥ ਅਰ ਵ
ਤੀ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਕਰ ਠਾਟ ਜਗਤ ਕਾਰੀ
ਆ ਜਬ ਮੰਦੰਤੰਕਾਰ ਨ ਥਾ ਪਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ ਕਲਾ
ਕਤਾ ਤੰਕਾਰ ਪਉ ਨ ਕਤਿ ਤਾਏ॥ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਬਿਖੇ ਪ
ਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਤਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਉ ਨ ਬਿਨਾ ਕਿ
ਕਿਸ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੇ ਬਿਖੇ ਪੁਰਖ ਭੀ ਪਉ ਨ ਤੇ॥ ਅ
ਰ ਨਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਤ ਤੇ ਪਉ ਨ ਤੇ॥ ਸਰੁ ਅਚਰ ਜਮ
ਨ ਭਏ॥ ਗਰੁ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇ ਪਉ ਨ ਕਤਾਏ॥ ਕੋ
ਕਲਾ ਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਹੁ ਪਏ ਪਉ ਨ ਭੀ ਅਹੁ ਪਏ॥ ਤੇ ਮਿ

੨੨ ਕੁਲੁ ਸੀਸਾਨ ਕਰਤਾ ॥ ਜੁਸਰ ਬਪੁ ਉਨੀ ਤੀਏ ॥ ਜੋਸਰ ੧੬੦
ਪਉਨੀ ਤੇਤਉ ਕਿਆ ਪਉਨੀ ॥ ਸਭੀ ਤੂਸੀ ਭਏ ॥ ਗਰ
੨ ਕਾਗਰ ਮੂੰਡ ਕੋਕਤਾ ਤੁੰ ਕਤ ਤਾਏ ॥ ਕਿਸਤਿ ਸੁਵਰ ਖਮੈ ॥
ਗਗਤ ਕਰੀਏ ॥ ਅਬ ਉਤਰ ਕੋਕਲਾ ਕਾ ਕਤਾ ॥ ਰੁਸੀਰ
ਕਤਾ ਸੀਤੁ ਕੀ ਸਗਾ ਬਿਖੇ ॥ ਆਯਾ ਤੇ ਬੁਧ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨੀ
ਰਹੀ ॥ ਅਰ ਬੁਧ ਬਿਨਾ ਕਤਾ ਨੀ ਜਾਤਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਆ
ਕਤੋ ॥ ਅਰ ਜੇ ਤੁਮ ਏਤੇ ਸੀਤ ਉਤਰ ਨੀ ਦੇ ਸਕਤੇ ਤਉ
ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤੋ ॥ ਕੋਕਲਾ ਕਤਾ ਉਤਰ ਮੇਰਾ ਦੇਵ
ਹੁਨੀ ਤਉ ਅਉਰ ਕਰਮਾਤਿ ਜਾਗ ਕਰ ਜੇਗ ਕਰਤਾ ॥ ਮੈ
ਜੇਗੀਏ ॥ ੧੬ ਸਕਤਾ ਤੁੰ ਪਖਲੇ ਕਰ ਕਤੇਏ ॥ ਅਚਰਜ
ਤੇਜੇ ਪਖ ਇਸ ਬਿਰਏ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਪਖ ਸਗੀਰਤ ਕਤੇ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਨਾ ਸਕਤ ਬਧੀ ਸਕਤਾਏ। ਜਬ ਮੈ ਜੋਗ ਕ
ਹੋਤ ਉਜੋਗ ਹੋਤਾਏ। ਨਹੀ ਤਉ ਮਾਨ ਨਹੀ ਗਵਤਾ।
ਕੋਕ ਲਾਕਤਾ ਜੁੜ ਨਾਏ ਸਾਥਿ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੋ ਗਤਾਂਤੇ
ਜੁੜ ਨਾ ਪਉਨ ਸੇਏ। ਤਉ ਸਰਪ ਉਨਹੀਏ। ਸਰੁ ਕਤਾ
ਤੁਝ ਕੋ ਮਾਰੇਏ ਪੀਛੇ ਪੂਛੇ ਗੋਜ ਉਪ ਉਨ ਕਹਾਏ। ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾ ਪਉਨ ਕੋਕ ਉਨ ਮਾਰੇ। ਜੋਇ ਸਸਰੀਰ ਸੋਨਿ
ਕਸਾ ਅਉਰ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇਇ ਸਥਿਤਏ। ਪਉਨ ਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਏ। ਟਿਸਕਤਾਏ ਬਾਟੀ ਜਾਤਿ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ
ਏ। ਪਉਨ ਕਹਾਏ। ਕੋਕ ਲਾਕਤਾ ਇਸ ਬਾਤਿ ਤੇਰੀ
ਪਉਨ ਇਸਥਿਤ ਪਾਈ। ਕਾਤੇਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਰ
ਅਰੁਪ ਕੋ ਕਹੇਏ। ਤਾਤੇ ਪੂਰਨ ਅਰੁਪ ਪਉਨਏ।

ਸਰੋ ਅਪਸਮੋਮਿ ਸਕਰੀਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾਕੇਨਿ ੧੬੯
ਕਟਿਜਾਕਰਯਾਤਿ ਬਾਤਨਿ ਸਚੇਕਰੀਚਾਈਏ॥
ਜੁਵਹੁਕਟੈ ਸੋਸਤਿਏ॥ ਕੋਕਲਾਕਹਾਜਬਬ੍ਰਹਮਾ
ਪੈਜਾਵੈਜੁਵਹੋਪਥੁਤੁਆਗਕੀਆਤਉਨਾਮਾਨੋ
ਗੀ॥ ਸਰੋਕਹਾਜੋਤੈਇਸੋਬ੍ਰਹਮਾਤੇਰੋਇ॥ ਬ੍ਰਿਸਤ
ਪਤਕਹਾਤੇਪੁਤ੍ਰਸਭੁਬ੍ਰਹਮਲੋਕਬਿਖੇਬ੍ਰਹਮਾਕੇਨਿ
ਕਟਿਗਏ॥ ਕਚਕਹਾਤੇਪਿਤਾਉਨਹੁਤੇਕਿਸੀਨੇਉਤ
ਰਉਸਕਾਨਦੀਆ॥ ਵਹੁਕੋਸੇਸੀਤਥੋ॥ ਬ੍ਰਸਪਤਿਕ
ਹਾਤੇਪੁਤ੍ਰਨਿਸਚੇਕੋਬ੍ਰਿਛਕਾਯੀਫਲਤੋਜੋਭੂਠਕੋ
ਸਾਚਕਰਾਇਖਲਾਵੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਪੈਗਏਅਰਨੰਨੁਉਤਕ
ਰੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਮੰਤਰਿਜਾਮੀਥਾਬਿਰਥਾਇਨਕੀਜਾਨਤ

ਭਯਾਅਰਬਸਿਸੁਪਸੇਪੁੜਕੋਕਤਾਨੁਪੁਸ
ਨਉਤਗਇਨਕਾਸੁਪੁਨੁਕਿਅਕਤੇਏ। ਅਰਪੀਠੀ
ਉਕੋਕਤਾਤੇਪੁੜਕੋਕਿਸਨਮਿਤਾਏਏ। ਪੀਠੀਉਕ
ਤਾਤਾਅਕੋਕਿਸਚਾਏਨੁਆਤਮਾਬਿਨਾਅਉਰਕੋਉ
ਨਹੀ। ਅਰਕੋਕਲਾਕਤੀਏਸਰੁਪਉਨਏ। ਤੁੰਭਲੀ
ਪੁਕਾਰਜਾਏਏਜੋਕਤੇਸੇਈਸਾਤਿਏ। ਬੂਤਮਾਕਤਾਕ
ਛੁਪੁਸਉਰਰਕਰੋ। ਪੀਠੀਤੁਮਾਗਉਤਰਦੇਵਗਾ।
ਤੀਸਕਤਾਤੇਬੂਤਮਾਮੇਜਾਏਏਜੁਸਰਬਮੇਏ। ਅਰਯਤਿ
ਸਰਬਪੁਕਾਸਮੇਰਾਏ। ਗਰਕੁਕਤਾਤੁੰਸਰਬਕੋਪੁਕਾ
ਸਕਰੇਏਪਰਮੇਤੇਗਾਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਏ। ਅਯੁਰਕਤਾਤੇਗਰਕੁ
ਸਰਬਮੇਏ। ਤੇਬੂਤਮਾਵਚਨਮੇਰਾਸੁਪੁਕਿਅਜੋਮੇਏ।

ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਮੁਣ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਾਖਤ ਹੈ। ਕੁਲਿਗ ੧੮੨
ਕਤਾ ਤੁਝ ਕੋ ਮੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਮੇ ਲਿਜਾ ਤੈ। ਸਾਛ ਅਰਦ ਸਤ ਮੇ
ਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ। ਸਰਬ ਮੇ ਤੈ। ਨੁਯਤਿ ਕਿਆ ਕਰੇ ਤੈ। ਤੁਮ
ਤੁਨ ਯਤੀ ਜਾਨਾ ਤੈ ਤਮ ਉਤ ਪਤਿ ਜਗਤ ਕੀ ਕਰੇ ਤੈ। ਪਰ
ਆਤਮ ਬੀਚਾਗ ਨਹੀ ਗਾਖਤ। ਤੁਮ ਸਰੋਬਾ ਹਿਉ ਤੇ ਯਤਿ
ਰਲੇ ਤੈ। ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੁ ਉਤ ਮੁਖੀ ਨਹੀ। ਕੁਲਿਗ ਕਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਸਮਤਾਨ ਦੇਖੀ। ਸਰੁ ਕੋ ਤੈ ਨੇ ਉਤ ਪਤਿ ਕੀ
ਆਇ। ਤਾ ਤੇ ਰੁਲਾ ਬੁਗਾ ਕਿਉ ਕਰੇ ਤੈ। ਜੋ ਕਰਤਾ ਤੈ ਸੁਤੁੰਤੀ
ਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਸਾ ਅਰਪੁ ਛਾਤੁੰ ਕਉ ਨਹੀ। ਕੁਲਿਗ ਕਤਾ ਮੇ
ਆਤਮਾ ਤੈ। ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਮਾ ਤੇ ਸਪ੍ਰਗਟ ਰੁਏ ਤੈ।
ਕਾਤੇ ਤੇ ਯਤਿ ਤੀਨ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਵਤੈ ਤੈ। ਅਰਵਤੁ ਮਾਯਾ ਤੈ।

ਅਰਵੁ ਮਾਯਾਯੀ ਸਰੀਰ ਹੈ॥ ਅਰ ਮੈ ਸਰੀਰ ਕਾ
 ਦਿਸਾਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਲਿ ਗਕਾ ਬਚਨ ਸੁਹਕਰ ਬਤੁਤ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੁਜਾ॥ ਅਰ ਕਹਾਯਾਹੀ ਮੁਖ ਕੋ ਨ ਮ ਸਕਾਰ
 ਤੈ॥ ਜੋ ਮੁਖ ਕੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਅਰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ਅਰ ਸੁ
 ਖ ਕਾ ਸਦੇਖਾ ਤੈ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਤੀ ਨੋ ਗੁਣ ਕੇ ਬਲ ਕਤ
 ਟੁ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਹੈ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਮੈ ਹੀ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਰੁ ਤੇ ੨੪
 ਪੁਛਾ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ॥ ਬਿਸਤ ਸੁਨਾਹੈ ਸੋ ਕਹਾ॥ ਗਰੁ ਕ
 ਤਾ ਸਰ ਬਿਸਤੈ॥ ਮਾਯੂਰ ਕਹਾ ਬਿਸ ਕੋ ਤੈ॥ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕੀਆਹੈ॥ ਸਰੋ ਨੋ ਕਹਾਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਉਨ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਅ
 ਥਵਾ ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਪਉਨ ਪਰ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਹੈ॥ ਪਰ ਕੋ ਕਲਾਉ ਪਾਥਲੀ ਈ ਹੈ॥ ਰਾਤੀ ਤੈ ਜੁਪਉ

ਨਸਤਿਤੋ। ਪਰਪਾਂਚੋਤਤਏਕਆਤਮਾਤੇਉਤਪ
 ਤਿਰਏਤੋ। ਕੋਕਲਾਦੋਨੋਤਾਥਾਅਕਾਸਕੋਉਠਾ
 ਕਰਪੁਕਾਰਕਰੀਅਰਕਤਾਏਬ੍ਰਹਮਾਅਜੁਤੋਨੋ
 ਵਡਿਆਈਤਿਜਾਗੀਅਰਬਿਖਮਤਾਕਰੀ। ਮੇ
 ਰੇਬਿਖੋਉਪਾਧਕਤਾਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਤੁਤੋ। ਅਰਸਰ
 ਬਪਦੋਕੋਤੋਨੋਇਸਥਾਪੁਨਕੀਆਤੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਕ
 ਤਾਕੋਧਮਤਕਰਅਰਬੀਚਾਰਕਰਾਨੁਪਉਨਕੇ ॥
 ਸੇਸੁਪ੍ਰਕਾਸਤੋ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਮੈਨੋਜਾਨਾਤੋਨੁਆ
 ਪਨਿਰਾਧਾਧਪਉਨਕਤੋਤੋ। ਜੋਪਉਨਨਤੋਤਉਕ
 ਉਨਕਤੋਤਾਂਤੇਸਭਪਉਨਤੋ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਾਬੇਦਕੇ
 ਕਤੇਪਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕਤਾਬੇਦਯਤੀਕ

913

ਤੇਤੇ ਕਿਨਖ ਸਿਖਤ ਕਸਾਗਾਇ ਦੁਤੈ॥ ਅਰਪਾਣੁ ਅ
ਗਇ ਦੀਆ ਅਰਗੁਣੁ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰ
ਏਤੈ॥ ਰੂਤ ਰੁਵਖ ਵਰਤ ਮਾਨ ਸਭੁ ਵਹੀਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ
ਪਉਨੁ ਕਿਯਾਹੋਇ॥ ਕੋਕਲਾ ਕਤਾਤੁੰ ਈਸਰਤੈ॥ ਅ
ਰਸਰਬ ਕਰਮ ਤੇਰੇਤੈ॥ ਜੋ ਪਾਣੁ ਕਛੁ ਨਹੀ॥ ਤਉ
ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਭਏ॥ ਅਗਯਾਤਿ ਜੋ ਕਤਿ ਤਾਏ
ਪਾਣੁ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰਏਤੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਭੀ ਪਉ
ਨਇ ਸਥਿਤ ਭਯਾ॥ ਕਾਤੇਤੇ ਮੂਲ ਅਰਸਾਖਾ ਬਿਖੇ
ਕਿਅ ਭੇਦਤੈ॥ ਜੋ ਪਾਣੁ ਸਾਗਾਇ ਦੁਤੇ ਉਤਪਤਿ ਰ
ਏਤੈ॥ ਸਾਗਾਇ ਦੁਪਾਣੁਤੈ॥ ਅਰਤੈ ਨ ਜੁਵੇਦ ਬਿਖੇ
ਕਤਾਤੈ ਪਾਣੁ ਮੁਣਤੈ ਉਤਪਤਿ ਰਏਤੈ॥ ਤੁੰ ਕੁਤੁ ਸ

ਤੈਕਿਮਿਥਿਜਾਆਬੂਤਮਾਕਠਾਪ੍ਰਾਣਤੈਕਰਮਤੈ ੧੫੭
ਤੈਯਾਪਰਪ੍ਰਾਣਮਰਕਰਮਕਤਪ੍ਰਮਾਤ੍ਰਤੈਯਾਜ
ਬਣੇਕਮੇਟੇਨੇਨਹੀ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਸਭੀਸਭਾਮਿਥਿ
ਆਪ੍ਰਗਟਕਤੇਤੈ।ਜਬਬਰਸਰੇਮਨਐਸੇਕਤੇਤ
ਉਛੇਟੇਕਿਉਨਕਤੇ।ਤੇਬੂਤਮਾਜੋਅਕ੍ਰੇਤੈ।ਅਪ੍ਰਾਣ
ਪਕਤਾਬੂਤਮਾਕਤਾਜਾਕੇਸਰੂਪਕਾਗਿਆਨਸ
ਤੀਵਾਂਕੋਕਤਪ੍ਰਾਕਿਆਗੁਣਤੈ।ਜਾਨੇਦੇਖਾਤੇਉਸ
ਕੋਭੀਕਤਪ੍ਰਾਜੋਗਨਤੀ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਯਤੀਸੀਸਾ
ਤੈ।ਤੇਬੂਤਮਾਜੁਤੁੰਤੀਤੈਉਸਰੂਪਕੋਕਿਨਦੇਖਾ।
ਅਰਕਾਨੇਨਦੇਖਾ।ਮੂਲਦੇਖਣਾਤ੍ਰਿਪਟੀਬਿਨ
ਨਹੀਤੈਤਾ।ਜਬਮੇਰਤ੍ਰਪੁਟੀਕਤਾਤੈ।ਬੂਤਮਾ

ਉਠਖੜਾਰੁਯਾਅਰਕਤਾਉਤਤੇਗਮੁਝਤੇਨਨੀਰੇ
ਤਾਤਾਂਤੇਬਿਸ੍ਰਪੇਜਾਤੇਏ। ਸਰ੍ਵਰਿਏਕਠੇਖੀਰਸਮ੍ਰ
ਦ੍ਰਬਿਖੇਜੇਇਸਥਿਥਿਸ੍ਰਕਾਏਪਹੁਚੇ। ਅਰਉਸ
ਤਤਲਾਗੇਕਰਨਾ। ਕਿਤੇਕੁਗਵਾਨਮੁਲਸਭਵਸਤ
ਕਾਤ੍ਰਿਏ। ਅਰਅਰ੍ਹੇਰੂਪਏ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਉਸਤਤ
ਮੇਰੀਸੁਨੇ। ਨ੍ਰਤੇਬਿਸ੍ਰਤੈਨੇਮੁਝਤੇਉਤਪਤਿਪਾਈ
ਏ। ਅਰਯਤਿਚਤਰਕੁਜਾਤੇਗਮਰਸੀਖਚਕ੍ਰਗ
ਦਾਪਦਮਮੁਝਉਪਜਾਏਏ। ਅਰਮੁਝਬਿਖੇਅ
ਵਗਵਨਨੀ। ਪਰਤੁਝਕੋਬਾਰੀਬਾਰਨਮਸਕ
ਰਕਰੋਏ। ਅੇਸਾਅਵਾਨਕਰੋਏਜਾਐਅਵਾ
ਤਨਅਰਬਿਸ੍ਰਨੀ। ਅਲ੍ਹਿਸਕਤਾਏਕੋਕਲਾਜ

ਤਿਉਸਤਤਨੀ ਨਿਦਾ ਕਰੇ ਤੈ। ਕੋਕਲਾ ਕਤਾ
 ਜਤਿ ਤੂੰ ਅਬਤ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਬਿਖੇ ਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਵ
 ਚਨ ਮਤ ਕਗਾ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਗਖ ਵੈ ਤੈ ਅ
 ਗ ਬਿਸੁਆ ਵਤਾ ਤੈ। ਉਸਤਤ ਅਗ ਨਿਦਿਆ ਕਾ
 ਤਿਆਗ ਕਗਾ ਮਯੂਰ ਕਤਾ ਮੇ ਅਵਤਨ ਕਰੇ ਠੋ ਜੁਨ ਕੋ
 ਈ ਨੇਤੀ ਨ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਕੋ ਈ ਆਵਤਾ ਤੈ ਨ ਜਾਤਾ ਤੈ।
 ਅਰਨ ਮਸਕਾਰ ਮੇਰੀ ਮੁਝ ਕੋ ਤੈ। ਤੇ ਬਿਨੁ ਆਉਤੇ
 ਹਾ ਆਵਤਾ ਕੈ ਸੇ ਤੈ ਜਾ ਮੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨੀ ॥
 ਕੁਲੀਗ ਕਤਾ ਨ ਤਿਸਨ ਕੋਕਲਾਨ ਮਯੂਰਨ ਬਿਸੁ
 ਨ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਰੁਦ੍ਰ ਸਰਬ ਮੇਰੇ। ਤਾਤੇ ਅਪੋਨ ਰੂਪ ਕੋ
 ਆਪ ਬੁਲਾਵੈ ਤੈ। ਏਤੇ ਵਚਨ ਸੋ ਜੈ ਸੇ ਪਰਬ

ਸੋ ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਤੇ ਬਿਸੁ ਦੇਵ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਿਕਸੇ॥
 ਅਰਪੁ ਛਾਕਿ ਤੇ ਪੀ ਖੇਰੂ ਉਕਤੁ ਮਕ ਉਨਤੋ॥
 ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਮੇਰੈ ਤੇ ਨ ਅਰਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰਪੁ ਕ॥
 ਸਤੋ ਰਾਮੁ ਸੁਸੋਤੈ॥ ਤੇ ਬਿਸੁ ਤੁਝ ਕੋ ਲਜਾ ਨਹੀ ਅ॥
 ਵਤੀ ਨੁਪੁ ਛਤਾ ਤੇ ਤੁਮਕ ਉਨਤੋ॥ ਸਰੀਰ ਪਚਿਤ
 ਰੂਤ ਕਾਕੁ ਕੁਝੈ॥ ਅਰ ਅਤਮਾ ਵਚ ਨਤੋ ਪਰੈ॥
 ਤੁਝ ਕੋ ਉਨ ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਨੁਯਾਤਿ ਤੇ॥ ਬਿਸੁ ਕਤਾ
 ਕਰੈ ਪ੍ਰਸਤੁ ਮਾਗਾ ਕਿਆ ਤੇ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾ ਆਪਿ
 ਉਤ੍ਰਦੀਆ ਤੈ ਨ ਬਹੁ ਕਿਆ ਪੁਛੈ॥ ਆ
 ਦਤੀ ਤੈ ਨ ਪੁਛੈ ਤੁਮਕ ਉਨਤੋ॥ ਜਬ ਅਪਨੇ ਰੂਪ
 ਕੀਤੁ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਾਪ ਤੇ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛੈ॥

ਅਰਾਬਸਿਵਲੋਕਬਿਖੇਜਾਤੇਤੈਸੁਦਾਬਾਜੁਵੇ
ਦਾਂਤਬਿਸੁਕੇਦੇਸਬਿਖੇਤੈਪਰਵੇਦਾਂਤਕਤਾਂਕੇਵਲ
ਕੁੰਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਐਈਸੁਰਤੈ।।ਅਰਾਅਨਿਤਸ
ਕਤਰਾਖੋਤੈ।।ਯਤਿਸਰਬਪੰਖੇਰੁਅਰਬੁਤਮਾਕਿ
ਸਕਾਮਕੋਆਇਤੈ।।ਇਨੁਕਤਾਕਤੁਪਉਨਸੁ
ਪਕਾਸਤੈਕਿਕਰਮੁਤੈ।।ਬਿਸਨਕਤਾਕੋਰਮਸ
ਭੀਪਦਸੀਕੁਣੈ।।ਕੋਕਲਾਕਤੁਇਸੁਬ
ਸੇਅਪੁਕੋਈਸੁਰਮਾਨਾਤੈ।।ਸਉਨਕੋਸੋਰ
ਰਮੇਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਕੋਸੇਤੁਕਤੈਤੈਸੇਤੀਮੇਕ
ਤੈ।।ਕੋਕਲਾਅਬਤੈਈਸੁਰਗੁਯਾਯਤੀਕਤ
ਤੁਨੁਪਉਨਕਰਤੈ।।ਬਿਸੁਕਤਾਕੋਸੇਤੁਕਤੈ

ਆਤਕੈਸੇਸਤਿਕਰੀਏ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਮਿਥਿਆ
ਕਿਉਕਤਿਤਾਏ। ਜੋਸਤਿਤੈਸੇਈਕਤਾ। ਬਿਸਕਤਾ
ਜਬਸਰੀਰਗਿਰਤਾਏਤਬਪਉਨਕਤਾਏ। ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾਇਸਸਭਾਬਿਖੇਦਿਨਰੀਰਤਾਏ। ਜੋਕਤੀ
ਏਘਟਫੁਟਏਸੋਅਕਾਸਨਾਸਕੁਜਾਤਉਕੈਸੇ
ਪਤੀਤਕੀਜੀਏ। ਤਾਂਤੇਜੋਸਰੀਰਕਾਸਾਸਕੁਜਾਤ
ਉਕਿਅਾਤੁਆਪਉਨਜਿਉਕਾਤਿਉਏ। ਬਿ
ਸਕਤਾਯਤਿਮੁਝਮੇਲੀਨਹੋਇ। ਮੁਝਬਿਖੇਪ
ਉਨਕਤਾਏਮਿਰਜਨਹੋ। ਕੋਕਲਾਕਤਾਯਤਿਕਉ
ਨਜੁਤੁਝਬਿਖੇਲੀਨਹੋਤਾਏ। ਬਿਸਕਤਾਯਤਿ
ਮੀਸਮੇਗਾਏ। ਜੋਸੇਰਵਤੇਰਵਾਲਾ। ਕੋਕਲਾਕਤਾ ०

ਤੇਰਗਵਤਤੇਨਾਆਪਕੋਖੰਡਖੰਡਕੀਆਮਖੰਡ ३੬੭
ਨਤੁਆਜੇਅੰਸਤੇਰਾਤੇਉਸਕਾਰੂਪਕਿਆਏ॥
ਬਿਸਕਤਾਜੇਸੇਅਰੂਪਤੇਤੇਸੇਸੇਰਾਅੰਸਗੀਅ
ਰੂਪਤੇ॥ਕੋਕਲਾਕਤਾਜਾਤੇਵਤੁਅਰੂਪਤੇਸੇਪਉਨ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸਕੁਜਾ॥ਬਿਸਬਤੁਕਤਾਜਬਪੰਚਰੂ
ਤਨਾਸਤੇਤੇਤੇਤਬਪਉਨਕਤਾਤੇਤੇ॥ਕੋਕਲਾ
ਕਤਾਕੋਸੇਨਾਸਤੇਤੇ॥ਬਿਸਕਤਾਪੰਚਰੂਤਮਤਦੀ
ਕਾਰਤੇਉਤਪਤਰੂਏ॥ਬਤੁਕਤੀਕਾਰਬਿਖੇਲੀਨ
ਤੇਤਿਰੇ॥ਕੋਕਲਾਕਤਾਜੇਪੰਚਰੂਤਅੰਕਾਰਬਿ
ਖੇਲੀਨਕੁਏ॥ਤਉਪਉਨਕਤੀਨਰਾਜਾ॥ਜੇਨਾ
ਸਤੇਤਾਤਉਬਤੁਕਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾ॥ਬਿਸਕਤਾਪੁਰ

ਥਾਬਿਥੇਪਉਨਨਤੀ।।ਯਤਿਸਰੁਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕ
ਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਪੁਰਖਬਿਸੈਪ੍ਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨਰੀਖਭੁਰੇ
ਬਿਸਕਤਾਪੁਰਖਮੁਣੁਮੇਪ੍ਰਗਟਭੁਜਾਤੈ।ਕੋਕ
ਲਾਕਤਾਤੁੰਕਾਸੇਪ੍ਰਕਾਸਗਾਥਤੈ।ਕਤਾਮੇਸੁਪ੍ਰਕਾ
ਸਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਅਸਤਮਤਕਹ।।ਯਤਿਆਪ
ਤੇਆਪਪਉਨਕਰੇਤੈ।ਤਾਂਤੇਤੈਪਉਨਤੇਪ੍ਰਕਾਸਗ
ਥਤੈ।ਬਹੁਤਬਹੁਤਮਾਅਰਬਿਸਪੀਖੇਰੁਉਸੀਜ
ਗਤਮਿਵਲੋਕਗਏ।ਸਰੁਪੀਖੇਰੁਉਮਿਲਕਰੀ
ਜੁਕੋਕਲਾਕੇਆਰੀਏ।ਕਾਤੇਤੇਨੁਪਰਮਸਾਸਤ
ਬਿਖੇਲਿਖਿਜਾਤੈਏਕਤੇਨੁਬਹੁਤਿਉਕੋਟੁਪਪਰੁ
ਚਉਸਕਾਪਾਤਕਰਣਾਜੋਗਤੈ।ਕੋਕਲਾਕਤਾਤੇ

ਬਿਸੁਪ ਮੇਰੂ ਜਤਿ ਤੇਰੇ ਜੋ ਕੋ ਕਲਾ ਕੋ ਨਾ ਸਕੀਏ ॥ ੧੯੮ ॥
ਅਰਜੇ ਮੈ ਨਾ ਸਭ ਟੀ ਨ ਤੀ ਨੋ ਲੋ ਕਰੇ ਹੋਗ ਨ ਤੂੰ ॥ ਬਿ

ਸੁਹਸਾ ਅਰਕਤਾਇ ਸਕਾ ਪਾਤ ਮਤੁ ਕਰਹੁ ॥ ਤਬ
ਸਿਵ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਗਏ ਅਰ ਸਿਵ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨ ਮਸਕਾ
ਰਨ ਕੀਆ ॥ ਸਰੋਕਤਾ ਤਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਨ ਮਸਕਾਰੈ ॥
ਸਿਵ ਕਤਾ ਜਤਿ ਸਭਾ ਅਰ ਨ ਮੈ ॥ ਅਰ ਮੈ ਤੋ ॥ ਸਰਬਤੁ
ਸੀ ਭਟੇ ॥ ਸਿਵ ਪੰ ਥੇਰੂ ਉਕੀ ਉਰਦੇ ਖਾ ॥ ਅਰ ਬਿ
ਸੁਸੇ ਪੁਛਾ ਤੇਰੂ ਪਮੇਰੇ ਜਤਿ ਕਿਆ ਕਉਤ ਕਤੇ ॥ ਬਿ
ਸੁਕਤਾ ਤੁਮ ਸਭ ਜਾਨ ਨਹਾਰੇ ॥ ਸਭ ਕਾ ਰੇਦ ਤੁਮ
ਪਰ ਪੁਗਟੈ ॥ ਸਰੋਕਤਾ ਤੇ ਸਿਵ ਤੂੰ ਮੰਗ ਲਰੂਪ ਤੇ
॥ ਕੋ ਕਲਾ ਕਰਾ ਤੇ ਸਿਵ ਪੰ ਥੇਰੂ ਬੁਝਾ ਮਾ ਅਰ ਬਿਸੁਕੋ
ਜਾਨ ਤੇ ॥ ਅਰ ਮੈ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟਿ ਆਈ ਹੋ ਕਾ ਤੇ

ਜੁਤੀਭੀਉਪਾਸਕਪਉਨਕਾਏ॥ ਅਰਮੇਪਉਨਕੇਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਜਾਨੈ॥ ਪਰਤ੍ਰਿਕਤਾ॥ ਸਿਵਕਤਾਪ੍ਰਥਮੇ
ਤੁਮਕਛੁਪਸੁਉਤਰਕਰਗੁ॥ ਬਹੁੜਮੇਉਤਰਕਰੋਗ॥
ਤੰਮਕਹਾਸਰਬਦਰਨਅਰਰੂਪਮੇਗਾਏ॥ ਮਯੂਰਕ
ਕਤਾਰੂਪਅਰੂਪਮੇਗਾਏ॥ ਕੁਲੰਗਕਤਾਜਨਿਸਰ
ਚੇਲੇਮੇਰੇਏ॥ ਸਿਵਇਨਕੇਵਚਨਸੁਣਕਰਫਿਜਾ
ਨਬਿਖੇਗਜਾ॥ ਕੋਕਲਾਕਤਾਪਉਨਸੁਪ੍ਰਕਾਸਏ॥
ਸਿਵਫਿਜਾਨਤੇਨਿਕਸਾਅਰਕਹਾਕੋਕਲਾਤ੍ਰਿਯੰ
ਤੈਜਾਕੀਦਿੜਤਾਤੇਝੂਠਸਾਚਸਾਕੁਜਾ॥ ਅਰਕੋ
ਕਲਾਤੰਮਾਪਿਨਿਅਉਕਰੁ॥ ਅਰਬੀਚਾਰਕਰੁ
ਜੁਪਉਨਤੁਣਤੇਉਤਪਤਿਕੁਜਾ॥ ਅਰਜਨਿਸਰ
ਜੇਦੇਖਤੀਤੈਸੀਤੈ॥ ਅਰਰੂਪਤੇਗਾਏ॥ ਇਨਕੇਦੁਖ

ਮਤਦੇਹਾ ਕੋਕਲਾ ਤੂਸੀ ਭੁਈ ਬ੍ਰਹਮਪਤਕਚਕੋ ॥ ੧੫੬ ॥
ਕਤੇਏ ॥ ਕਿਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਸਚਾਐ ਸਾਚਾ ਈਏ ॥ ਜਾਨੇ
ਅਪਨੇ ਕਤੇਕੋ ਨਜਾਨ ਅਰਤਾਂ ਪਰਦਿ ਤੂਤਾਨ ਕਹੀ
॥ ਜੋਕਤਤਾ ਅਰਸੁਤਤਾਏ ਸਰੁ ਅਕਾਰਥਏ ॥ ਪ੍ਰਥ
ਮੇਸੁਤਨਾ ਅਰਭਿਸਪਰਨਿਸਚਾ ਕਰਹੁਏ ॥ ਜਬ
ਆਪਤੀ ਮੇਦਿ ਤਨਤੋਤ ਉਕਤਹੁ ਸੁਨੇਤੇ ਕਿਆ
ਲਾਭਏ ॥ ਕਤਿਤਾਏ ਮੇਦਿ ਸ੍ਵਾਬ੍ਰਹਮਪਦਕਾਏ ਅਰ
ਬ੍ਰਹਮਤੇ ਪਰੇਤਾ ॥ ਪਰਇਸਕਤਹੁ ਪਰਦਿ ਤਨਤੀ ॥ ॥
ਕਾਤੇਤੇ ਸੁਹਕਰਕਤਿਤਾਏ ॥ ਆਪਹੁਵੀਚਾਰਸਾਥ
ਰਸਕੋ ਨਤੀ ਪਾਯਾ ॥ ਤਾਂਤੇਕਚਤ੍ਰਿਸਰਬਬਿਸੁਜ
ਹਾ ॥ ਸਰਬਇਸਥਾਵਰਨੀਗਮਵਹੀਏ ॥ ਜੋਪਾਲ

ਰਧਕਰ ਤੁਸੁ ਕੋ ਕੋ ਉਦੁ ਖਦੇ ਵੇ ਤਉ ਉਸ ਕੋ ਕੀ ਬਿੰ
 ਸੁਜਾਣਾ ਕਚ ਕਤਾ ਜੋ ਬਿਸੁ ਤੀਏ ਤਉ ਉਦੁ ਖਕਿ ਸੁ
 ਕੋ ਦੇ ਤਾਏ। ਅਗ ਕਉ ਦੁ ਦੇ ਤਾਏ। ਬਿਸੁ ਪਤਿ ਕਤਾ
 ਬਿਸੁ ਦੇ ਤਾਏ। ਅਗ ਬਿਸੁ ਕੋ ਦੇ ਤਾਏ। ਉਸ ਕੋ ਸਰੂ
 ਪ ਬਿਖੇ ਦੁ ਐ ਤਨੁ ਤੀ। ਜੁ ਐ ਸੇ ਕਤੀ ਏ। ਪਗਇ
 ਸਕੀ ਪਰਤ ਗਿਜਾ ਕਾਰਨ ਦੁ ਖਦੇ ਤਾਏ। ਜੋ ਅਪ੍ਰੇ ਕ
 ਤੇ ਪਗਦਿ ਕਤੀ ਕੇ ਨੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਪੁਕਤੁੰ ਕੀ ਦਿਕੁ ਨਿ
 ਸਚਾ ਕਰੇ ਕਸੁ ਜਾਸੁ ਇਸ ਯਾਨ ਤੇ ਕਿਨੁ ਨ ਤੇ। ਜੋ
 ਸੀਰਨਾ ਸਤੋ ਤਉ ਭੀ ਦਿਕੁ ਤਾ ਅਪਨੀ ਸਤਾ ਗੀਏ ॥
 ਸੀਰ ਕੋ ਭੀ ਬ੍ਰਤ ਮਨਾਣਾ ਕਚ ਕਤਾ ਤੇ ਪਿਤਾ ਸੀਰ ਪ
 ਚਰੁ ਤਜੇ ਨਾਸੀ ਤੇ ਕੋ ਸੇ ਬ੍ਰਤ ਮਨੇ ਅਵੇ ਤੇ ਨਾ ਡੋ। ਬ੍ਰਤ

ਸਪਤਕਤਾਜੁਤੁਤੁਕੋਮੇਰੇਕਤੇਪਰਪ੍ਰੀਤਨੀਤ ੨੦੦
ਉਤੇਗਪ੍ਰੇਜਨਕੈਸੇਸਿਧਤੋ।ਜੈਸੇਤੁਕਤਤਾਤੈਸੇਤ
ਤੈ।ਜੈਸੀਰਪ੍ਰਵਕਾਜੈਸੁਕ੍ਰੁਤੈਸਾਸਤੋਤਾਹੈ।ਪਰ
ਜੁਤੈਨੇਸੀਰਕੋਬ੍ਰੁਤਮਜਾਹਾਤਬਵਰਸਾਸਮਤੁਤੁ
ਬੋਨਰਤੇਗਾ।ਅਰਤਿਕਾਰਪਿਤਾਪੁਤ੍ਰੀਸੋਛੁਟੇਗਾ।
ਜਬਬ੍ਰੁਤਮਕੇਜਾਹੈਤੇਯਹਿਲਛੁਹਾਨਿਵਰਤਕ੍ਰੁਤ
ਉਸੀਰਭੀਨਰਤੇਗਾ।ਕਿਵਲਬ੍ਰੁਤਮਹੀਤੋਤਿਗਾ।
ਇਸਉਪਦੇਸਕੋਮਨਬੋਰਿਤੁਗਾ।ਕਚਕਤਾ
ਕਹੁਤਪੁਕਤਾ।ਬ੍ਰੁਤਸਪਤਕਤਾਤੈਪੁਤ੍ਰਤਪਾਯੀ
ਤੈਨੁਸੀਰਅਰਤਤਅਗਇਦ੍ਰੀਸਰੁਕੋਏਕਬ੍ਰੁਤਮ
ਜਾਹਾ।ਜੈਇਸਤੇਉਪਾਂਤਅਉਰਤਪਾਨੀ।ਪੂਰ

੬

ਨਤਪਪਛਾਨਣਾਆਪਹੇਸਰੂਪਕਾਏ। ਜਬਸਰੂ
 ਪਕੇਲਗਾਤਪਸਰਤਾਜੁਸਕੀਆਭੈਨੇ। ਏਧੁਤੁਤੁ
 ਅੰਪਦਕੇਅਭਿਮਾਨਕੋਤਿਜਾਗਾ। ਅਰਤਤਪਦ
 ਬਿਐਅਭਿ। ਕਚਕਤਾਸੰਤੁਕਤਿਤੇਏਜੁਪਦਕੇਤਿ
 ਆਗਤੇਰਵਾਲਸੁਰਜਨਤੀਤੇਤੀਪਰਸੁਰਜਬਿ
 ਖੇਲੀਨਤੇਤੀਏ। ਜੈਸੇਬਦੁਸਮੰਦ੍ਰਨਤੇਸਕਤੀ।
 ਪਰਜੇਨਲਕਤੀਏਤਉਬੰਤਾਏ। ਅਰਤੁਕਤੇਏ
 ਬੂਟਿਆਈਤਿਜਾਗਾ। ਅਰਸਮੰਦ੍ਰਤੇ। ਬ੍ਰਤਸਪ
 ਤਕਤਾਏਧੁਤੁਜਹਿਕਿਆਕਤਹਾਏ। ਇਨਹੁਬਾ
 ਤਹੁਬੇਬੰਮਕਤਿਤੇ। ਤੰਪਦਅਰਤਤਪਦਅਰ
 ਅਸਪਦਜਹਿਤੀਨੋਕੇਵਲਕਤਹੁਮਾਤ੍ਰਤੇ। ਕਚ
 ਕਤਾਜੇਏਤਪਦਕਛੁਨਹੀਤਉਸੰਤਕਿਉਕਤੇਏ।
 ਬ੍ਰਤਸਪਤਕਤਾਏਧੁਤਉਨਹੁਤੇਹੀਦਿਨੁਤਾਨਮਿ

੨੪

ਤੰਕਤਾਏ। ਜੁਇਤਵੀਚਾਰਆਪਕੋਪਾਵੇ। ਨੀਤ ੨੪
ਉਤੀਨੋਪਦਕਛੁਨੀ। ਤੀਨੋਤੇਤੇਤਉਉਪਾਥਤੇ
ਤੀ। ਪਰਕਤਹੁਮਾਤੀਤੀਏ। ਕਚਕਤਾਤੇਪਿਤਾਸ
ਗੀਸੀਤਜੋਵਿਰਵਾਕੀਆਏਅਰਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕ
ਤਾਏ। ਵੇਖਕਰਕਤਾਏਅਥਵਾਸੁਹੁਕਰਪ੍ਰਗਟ
ਕੀਆਏ। ਕਤਾਏਪੁਤ੍ਰਪ੍ਰਤੀਤਕਰਾ। ਜੁਸਰੁਸਹੁ
ਕਰਕਤੇਏ। ਆਪਤੇਭਿਨਕਉਨਏਜੋਵੇਅਰਤੀਨ
ਕਤੇਜਾਤੀ। ਕਚਕਤਾਤੁਅਰੇਵਚਨਤੇਅਚਰਜਮ ੦
ਨਭਜਾਏ। ਜੋਕਛੁਸੀਤਤੁਕਤਾਨਿਰਬੀਜਨਿਕਾ
ਸਾ। ਉਨਕੇਸੀਰਾਤੇਬਿਆਸਿਧਏ। ਬ੍ਰਹਮਪਤਕ
ਤਾਏਪੁਤ੍ਰਸੀਤਤੁਕਾਕਤਾਤਿਨਾਗਮਤਕਰਾ। ਜਾਤਿ

ਸੰਸਾਰ ਅਗਿਆਨੀ ਉਕੋਸ ਮੰਦ ਅਗਾਧੈ। ਸੰਗ
ਸੰਤੁਕਾਇਨ ਕੋਸ ਵਕਾਏ। ਤਾਤੇ ਕੋ ਸੇਤਿਜਾਗਕ
ਰੈ। ਇਨ ਕੇ ਸੰਗਤੇ ਸੁਵਿਚਾਰ ਕਤੀਏ ਅਪਣਾ
ਜਾਨਣਾ ਪਾਪਤਤੈ। ਜਬ ਵੀ ਚਾਰਨੁ ਆਤਬਸੀ
ਤਅਸੀਤ ਕਤਾਏ। ਤਾਂਤੇ ਸੰਗਇਨ ਕਾਪਦਾਰ ਥਜਾਣੁ
। ਕਚ ਕਤਾ ਬਾਰਤਾ ਉਨਪੀ ਬੇਰੁ ਉਕੀਕਹੁ। ਜਬ ਕੋ
ਕਲਾਤੁ ਸੀਰੁਣੀਤ ਬਇਨ ਤੀਨੋ ਦੇਵਤਾ ਕਿਆਕ
ਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਪਤ ਕਤਾਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਆਕ ਤੋ ਜੁਤੁ ਪਤੀ
ਤਨੀਰਾਖਤਾ। ਕਚ ਕਤਾਤੇ ਰੇ ਸੰਗਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਬੀਧ
ਨਹੀਰਤਾ। ਅਗਨਿਸਚਾਕ ਉਝਕਰੇ। ਅਰਸੁ ਝੜੇ
ਮੇਨਿ ਰਉ ਪਾਧੈ। ਅਰਆਤ ਮਸਰਪਤੈ। ਅ

ਰੰਮ ਕ੍ਰੋਤੋ॥ ਅਰਸੀਰ ਕੇ ਧਰਮ ਤੇ ਜੋ ਬਲ ਜੋ ਬਲ ਜਰ
 ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੋ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਬੇਦਿ ਨ ਤੋ ਨਰਾਤ ਤੋ॥ ਕਾ ਤੋ ਤੇ ਨੁ
 ਉਦੇਤ ਅਸਤ ਨਹੀ ਗਥਤਾ॥ ਅਰਸਰੂਪ ਅਪਹੇ ਕੋ
 ਜਾਣਾ ਹੈ॥ ਨੁਸਦਾ ਏਕ ਸਾ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਨ ਕਰਤੁ॥
 ਅਰਜੋ ਕੋ ਤੋ ਤਉ ਸੁਣਾ॥ ਨਹੀ ਕਾਨ ਮੇਰੇ ਕਾਂਸੋ ਸੁਨੇ ਪ
 ਰ ਸੁਣਤਾ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਪਤ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਸੀਗਤੁ ਏਕੋ ਕਰਾ
 ਗਦੀ ਆਨੁ ਆਪ ਕੋ ਤੈ॥ ਨ ਜਲਾ ਜਾ ਅਰਸਾਪਤੁ
 ਆ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਸੁਣਾ॥ ਨੁਸਰੂ ਏਕ ਗੁਥਾ ਲਾਗੇ॥
 ਕਤ ਏਨੁ ਹਮ ਹੈ॥ ਅਰਹੈ ਅਰਨਾਹੀ ਤਮਾਰੇ ਬੀਚ
 ਨਾਹੀ॥ ਕੁਲਿੰਗ ਕਰਾਨੁ ਤੁਮ ਤੁਏ ਅਰਨਾਹੀ ਕਤਾਂਤਾ
 ਉਪਾਧਰੁਣੀ॥ ਉਨਤੁ ਕਤਾ ਉਪਾਧਕੀ ਤਮਹੀ ਤੋ॥

ਧਨੀਤਮੈਂ ਵ੍ਰਦ੍ਰੀਤਮੈਂ ਪਾਪਸਰਪੀਨਤਮੈਂ
ਤੇ ਅਰਨਤੀਤਮੈਂ ਦਿਨਸਰਗਤਮੈਂ ਕ੍ਰਿਅ
ਅਰਕਰਤਾਂ ਅਰਭੋਗਭੋਗਤਮੈਂ ਐਸੇਕਤਦੁ
ਕੋਓਪਾਦਾਕਕਾਰਨਕਤਤੈਂ ਜੈਸੇਮਾਟੀਘਟਸੋ
ਅਰਏਕਨਮਿਤਕਾਰਨਤੋ ਜੁਕਾਰਨਕੋਕਰਤੇਤੇਰਿ
ਨਕਤੈਂ ਜੈਸੇਕੁਮਾਰਘਟਸੋ ਕੋਕਲਾਕਤਾਤ
ਮਜੈਸੇਘਟਓਗਜਲਮੇਛਾਰੀਏਅਰਸਬਦਿਕ
ਰੇਤੈਸੇਪੁਕਾਰੋਤੋ ਅਰਧ੍ਰੁਗਨਤੈਸੇਕ੍ਰਿਅਕੋਤਾਸ
ਭੋਕਤਾਏਤਾਜੁਸੀਤਹੁਕਤਾਏ ਅਵਥਵਾਟਹੁਪੁਰਨ
ਨਬੋ ਕੋਕਲਾਕਤਾਸੀਤਕੇਵਲਅਜਾਣਾਤੈਂ ਕਾ
ਤਾਤੇਯੀਜਾਨਹੁਦੁਐਤੈਂ ਸੀਤਅਨਿਛਤ

ਤੋਂ ਜਬ ਚਾਤਨਾ ਹੀ ਗਘਤ ਤੁਓ ਕਿਆ ਕਰੇਤੋ। ਜੇਕ ੩੧੩
ਹਾਏ ਸੋ ਚਾਤਨਾ ਹੋ। ਸਰੋਕਤਾ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਵ
ਚ ਸਕਰਤਾ ਤੋ ਕਿਆ ਕੁਲਿ ਗਕਤਾ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮ
ਕਤਾ ਤੋ ਪਰਦਿ ਸ੍ਰਾਉ ਸਕਾ ਕਿਆ ਕਰੇਤੋ। ਅਯੂਰ
ਕਤਾ ਇਤ ਤੀਨੋ ਵੇ ਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ੍ਵ ਮਤੇ ਸਮ
ਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਕਿਦਿ ਸ੍ਰੇਇਸ ਪਦ ਕੇਤੋ। ਕੁਲਿ ਗਕ
ਤਾ ਮੇਜੁ ਦੇਖੋ ਸਭੀ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ। ਅਰਜੇ ਕਰੇ
ਸੀਰਸਤ ਕਾਂ ਮਤੇ ਅਸਤ ਤੇ ਕਾਤੇ ਤੇਜ ਤੁਹੇਤੋ। ਜੇਸੇ
ਸਿਲਾਉ ਸਕੋ ਚਾਤਨਾ ਸਾਥ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨਾ ਅ
ਰਾਤ ਮਾਸੀਰ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੋ। ਉਸਕੋ ਕੁਰੀ ਕਿਜਾ
ਪ੍ਰੋਜਨਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਭੀ ਅਪਤ ਕਾਂ ਮਤੇ। ਤੁਓ ਮਾਤ

ਮਾਅਰਦੇਦੁਵੇਜੋਅਚਾਤਅਪਤਕਾਮਹੈ।ਤਉ
ਚਾਤਨਾਕਿਸਬਿਖੈਹੈ।ਕੁਲਿਗਕਤਾਚਾਤਨਾਧਰ
ਮਾਅਕਾਹੈ।ਅਰਮਨਅਸਤਤਾਂਤੇਜੋਅਸਤ
ਕਾਕਾਰਜਹੈਸੋਭੀਅਸਤਹੈ।ਸਿਵਕਤਾਤੇਕੁਲਿ
ਗਮਾਤਾਪਿਤਾਤੇਰੋਕਉਨਹੈ।ਕਤਾਮੈਆਪਹੀਮ
ਤਾਪਿਤਪੁਤ੍ਰਹੈ।ਮੇਰੇਬਿਖੈਦੁਵੈਤਨਹੀ।ਸਿਵ
ਕਤਾਗੁਰਤੇਰਾਕਉਨਹੈ।ਕੁਲਿਗਕਤਾਮੈਆਪ
ਹੀਗੁਰਅਰਆਪਹੀਸਿਖਹੈ।ਸਿਵਕਤਾਇ
ਹਦਿਸਿਅਕਾਸੋਸੀਖਾਹੈ।ਕੁਲਿਗਕਤਾਜ
ਬਆਪਹੀਦਿਦਿਅਹੈਤਉਕਾਸੋਸੀਖੈ।ਜੋਸੁ
ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ।ਹੈਸਿਵਸਰਬਰੂਪਮੇਰਾਹੈ।ਸਿਵ

ਕਤਾ ਜਾਤ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਤਾ ਆਪੀ ਜਾਤ ਤੈ। ੨੦੪
ਜਾਤ ਤੇ ਕਿਆ ਕਤੈ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਜਾਤ ਉਪਾਧ ਤੈ।
ਅਰ ਤੂੰ ਨਿਰ ਉਪਾਧ ਅਰ ਸੁਧ ਤੈ। ਕੁਲੀ ਗਕਤ ਤੇ
ਸਿਵ ਦੇ ਤੇ ਵਚਨ ਜੇ ਤੈ ਨੇ ਕਤੇ ਕੇ ਵਲ ਕਤ ਹੁਤੀ ਬ
ਅਰ ਬੁਧ ਤੇ ਉਪ ਜਾਥਾ। ਸਿਵ ਕਤਾ ਨਹੀ ਕੇ ਵਲ ਕ
ਤੁਹੈ। ਤਉ ਕਿਆ ਚਿਤਾ ਤੈ। ਕਤ ਹੇ ਤੇ ਬਾ ਨਹੀ ਤੈ
ਤੈ। ਸਿਵ ਬਿਸ ਕੇ ਕਤਾ ਨੁ ਕੁਲੀ ਗਕੇ ਦੇ ਖਕਿਆ ਕ
ਤੈ। ਬਿਸ ਕਤਾ ਜਾਤਿ ਮੂਲ ਕਸਰ ਕਾ ਉਪਾਰ ਤਾ ਤੈ।
ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੁ ਆਇਤੀ ਗਿਜਾਨ ਕੇ ਤਮਤੀ ਨ ਦੇ ਵਤਾ ਕੇ
ਉਠਾ ਵਤ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਚਨ ਇਨ ਕਾ ਸੁਹਨਾ ਕ ਕੁਨ
ਤੀ। ਬੂਤ ਮਾ ਕਤਾ ਕਿਆ ਰੈ ਤੈ। ਬਿਸ ਕਤਾ ਗਿਜਾਨ

ਕੇਆਦਿਤੀਅਗਾਵਪੁਵਦਕਾਏ॥ ਅਰਪੁਵਦ
ਤੇਤੀਨਦੇਵਤਾਏ॥ ਇਨਕੋਪੁਤ੍ਰਆਪਹਾਨਜਾਣੁ॥
ਆਪਸੋਆਪਏ॥ ਸਿਵਕਤਾਮੇਨੇਤਿਲੋਕੀਕੋਅ
ਪਨਕਾਸਕੀਆਏ॥ ਪਰਜਾਤੇਤੰਕਾਰਨਿਵਰਤਰੁ
ਜਾਏਸੋਮੁਤ੍ਰਕੋਗਾਸੇਏ॥ ਤੇਬਿਨ੍ਹਇਸਬਾਤਬਿਨ੍ਹੇ
ਤੁਤੇਕਥਾਸੁਹੁ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਕਥਾਗਜੇਕੁਰਥਕੀ॥ १॥ ਏਕਸਮੇਕੁਰਥਨ
ਮਗਜਾਥਾ॥ ਜਾਤੇਕੁਰਥਖੰਡਕੁਜਾਏ॥ ਆਪਣੁ
ਗਜਪੁਤ੍ਰੋਕੋਦੇਕੁਰਤਪਸਿਅਕੇਨਮਿਤੁਬਨਬਿ
ਖੇਰਯਾ॥ ਤੁਜਾਦੇਖਾਜੁਕੋਤੇਤਪਾਬਿਖੇਅਰਕੋਤੇਨਮ
ਬਿਖੇਅਰਕੋਤੇਪਿਜਾਨਬਿਖੇਲਾਗੇਤੁਆਏ॥ ॥

ਹੋਏ ਕਸੀਤ ਦੇ ਖਾਜ਼ਾ ਆਤਮ ਬੀਚਾਰ ਬਿਖੇਲੇ ॥ ਅ ੨੦੫
 ਰਸਾ ਬਤੀਨ ਚਾਰ ਕੇਸੀ ਬਾਦ ਕਰਤਾ ਥਾ ॥ ਕਿਸੇ
 ਨਤੁ ਮਨ ਯਤਿ ਜਗਤਿ ਏਕ ਬਿਸੁ ਚੈ ਤੰਨ ਹੋ ॥ ਭਰ
 ਥਨਿ ਕਟਿ ਉਸ ਕੇ ਦੇ ਨਤੁ ਯਾ ਬਜੇ ਤੁਕਰ ਕਰਤਾ ॥ ਸੁ
 ਮੁਝੇ ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਜੋ ਜਗਤ ਅਸਾਹ ਤੈਵੈ ਗਾਗ ॥
 ਉਤਪਤਿ ਕੁਜਾਹੈ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਗੀ
 ਯਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਗਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਰਿਸਾਨ ਵੈ ਗਾਗ ਸੀ
 ਜੁਗਤ ਪਾਪ ਤਤੇ ਤਾਹੈ ਸੋ ਕਿੰਚਤ ਕਾਲ ਬਿਖੇ ਦਿਨ
 ਤੇ ਤਾਹੈ ॥ ਅਰਹਿ ਕਾਰਤ ਉਮੇ ਕਾ ਬੇਗ ਹੀ ਨਿਵਰ
 ਤਤੇ ਤਾਹੈ ॥ ਸੀਤ ਕਰਾਯ ਹੀ ਰਿਸਾਨੇ ਤੇ ਜੁਏ ਕ ਬਿਸੁ
 ਜਾਣਾ ॥ ਗਾਯਾਨਿ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਬੀਚਾਰ ਕੀ

ਅਨੁਸੰਤਕਤੈਸਤਿਤੈ। ਅਨੁਸਰਬ। ਖਰੁਤੈ। ਅਨੁ
ਵਤੁਤੈ। ਮੇਕਉਕਤੈ। ਬੀਚਾਰਕੀਆਕਿਅਬਦਾ
ਮੇਰੀਬਿਨੁਤੈ। ਪਰਅੰਸੇਨਤੀਬਿਨੁਕੋਮੈਨੇਜਾਣਾਤੈ
ਮੇਕਉਕਤੈ। ਬਹੁਤਪ੍ਰਸਕੀਆਤੇਸੰਤਸੰਸਾਮੇ
ਗਨਿਵਰਤਕਗ। ਬਿਨੁਕੋਮੈਨੇਜਾਣਾਕਤੁਮੇਕਉਕ
ਤੈ। ਸੰਤਕਤਾਤੈਬ੍ਰਹਮਤੈ। ਇਸਵਚਨਕੋਬਹੁਤ
ਬੀਚਾਰਅਰਸੰਤਪਤਿਜਾਕਰਕਹਾਜੈਸੇਬਿ
ਸਕੋਜਾਣਾਥਾਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮਕੋਜਾਣਾ। ਪਰਅਪ
ਕੋਨਹੀਜਾਣਾਨੁਕਉਕਤੈ। ਸੰਤਕਤਾਤੁਤੁਕੋਵਿ
ਗਯਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕੁਜਾਤੈਤੁਸੀਤੈਨੁਇਸਤੇਅਗੇ
ਵਚਨਨਹੀ। ਇਤਤੀਨੋਪਦਨੀਵਈਸਬੁਤਮ

ਕਰਤੈ ਤੈਸੇ ਵਲਕਤ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਤੈਂ ਅਹਨਿਰ
ਵਿਸੇਖ ਬਿਖੇਵ ਚ ਨਨੀ ॥ ਇਤ ਵਚਨ ਸੁਣ
ਕਰ ਸੁਰ ਥ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨ ਭੁਜਾ ॥ ਅਰਏ ਕਿਸ
ਏਕ ਸਮੇਧਰ ਮਗਾਇਕਾਲ ਕੋਰੇ ਜਾਨੁ ਭਰ ਥਕੇ
ਲੇਆਉ ॥ ਕਾਲ ਧਰਮ ਗਾਇਕੀ ਆਗਿ ਜਾਤੇ ਨਿ
ਕਟਿ ਭਰ ਥਕੇ ਆਇਕਰ ਦੇਖਾਨੁ ਅੰਤ ਰਿਬਾਤ
ਭਗਵਾਨ ਤੈ ॥ ਭਰ ਥਨਾ ਮਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਨੀ ॥ ਕਾਲ
ਅਚਰ ਮਾਨ ਭੁਜਾਨੁ ਮੇਕ ਉਨ ਵਸਤ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਹਤੇ ਨਿ
ਕਾਲੈ ॥ ਅਰਧਰ ਮਗਾਇ ਪਤਿ ਲੇਜਾਵੈ ॥ ਛਿਰ
ਧਰਮ ਗਾਏ ਆਯਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਸਰੂ ਸੀਤ ਤ ਕੋ ਮ
ਰਜੇ ਲੋਕ ਤ ਕੋਤ ਮਾਰੇ ਤਾਥ ਤੇ ਛੁਡਾ ਤੈ ॥ ਜਬ ਭਰ

ਬਪੇਰਸਾਉਸਕਾਖੋਜਭੀਨਾਪਾਯਾਜਾਜੋਪਕੜਕ
 ਰਤੁਝਪੇਲੇਆਵਤਾਧਰਮਰਾਇਨਮਰਕੀਕਰ
 ਤੇਨੇਮੇਰੇਪਾਸਆਇਓ। ਅਰਕਤਾਰਥਤਮਾਰੇਛੁ ०
 ਸਤੋਰਜਾਜਲਅਰਅੰਨਕੇਸ਼ੀਰਕਾਕਛੁਨਤੀ
 ਰਤਾ। ਕਤੁਰਿਆਕਰੇਂ। ਸਿੰਕਤਾਤੇਬਿਸਮੇਰਰਥ
 ਪੇਆਜਾ। ਅਰਦੇਖਾਜੁਕਤਿਤਾਥਾਸਰਥਮੇਤੋ।
 ਪਰਸੀਰਅਭਿਮਾਨਤੇਨਥਾਕਤਿਤਾ। ਮੇਨਕਤਾ
 ਤੇਰਾਜਨਤੁੰਪੀਨਤੋ। ਅਰਅਪਨੇਸਰੂਪਸੋਜੁੜਾ
 ਤੋ। ਪਰਕਤੁੰਕਉਤੁਤੋ। ਉੜਕਛੁਨਕਤਾਥਤੁੜ
 ਮੇਨਪ੍ਰਸਕੀਆ। ਭੀਕਛੁਨਕਤਾ। ਮੇਕਤਾਈ ३
 ਰਰਥਨਤੀਰਤਾ। ਥਤੁੜਮੇਨਪ੍ਰਛਾਤੇਰਾਜਾਤੁਕ

ਉਨਤੈ। ਉਤਦੀਆਤੇ ਸਿਵ ਅਚਰਜ ਤੈਜੋ ਸਿਵ २੦੭
ਆਪਤੈ ਅਰਪੁ ਛਤਾ ਤੈ ਤ੍ਰਿਕ ਉਦਤੈ। ਤੁਝ ਬ੍ਰਿਕੁ ਉ
ਨਤੈ ਜੁਤੁ ਤ੍ਰਿਕ ਕਤੈ। ਅਥਵਾ ਤੈ ਨੇਜਾ ਦਾ ਤੈ ਜੁ ਮੇਰ
ਰਥ ਤੋਈ ਠਾਂ। ਭਰਥ ਨਹੀ ਭਰਥ ਕੋ ਕਾਲ ਨੇ ਖਾਯਾ।
ਅਰਭਰਥ ਨੇ ਕਾਲ ਕੋ ਖਾਯਾ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਭਰਥ ਅ
ਗਿਆਨ ਕੋ ਕਤੈ। ਉਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਨੇ ਨਾ
ਸਕੀ ਆ। ਅਰ ਉਸ ਗਿਆਨ ਕੋ ਮੇ ਨੇ ਖਾਯਾ। ਤਾ
ਤੇ ਬਿਗਿਆਨ ਰੂਪ ਤੈ। ਮੇ ਨੇ ਕਤਾ ਮੇ ਤੁਝ ਪੋ ਆਯਾ
ਤੈ। ਕਛੁ ਸੀਬਾ ਦਕਰਾ। ਭਰਥ ਕਤਾ ਨਿਕਟਿ ਅਰ
ਦੂਰ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਤਾਤੇ ਬਿਆਕਤੋ ਸਰੂਪ ਤੇ ਇਸ
ਥਤ ਅਰ ਸੁਪਕਾਸਤੈ। ਤੇ ਬਿਸੁ ਜਿਨ ਤੁ ਅਤਿ ਕਾਰ

ਅਰਦੇਤ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਜਾਗ ਕੀਆ ਤੈਉ ਨ ਕਉ ਕੈ
ਸੇ ਨਾ ਸਕਰੋ। ਬਿਸੁ ਏਤ ਇਤ ਤਾ ਸੁਦ ਕਰ ਕਤਾ
ਸਿਵ ਪਾਲ ਨਾਜਗਤ ਕੀ ਮੇ ਕਰਤਾ ਤਾ। ਅਰਜੇ ਅਪ
ਤਕਾ ਮਤੈ ਸੋ ਮੁਏ ਪਲੇਤੈ। ਇਸੀ ਬਾਤ ਸੇ ਮੁਏ ਸੇ ਸੁ
ਫਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਏਕ ਰਾਜਾ ਥਾ ਅਰ ਏਕ ਉਸ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬ
ਜੇ ਬਾਲ ਪਨ ਤੇ ਰਿਆ ਥਾ ਤੇ ਅਰ ਪੀ ਤੇ ਸਰ ਬਸ
ਮੇ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕਤੇ ਥਾ। ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਥਾ।
ਏਕ ਦਿਨ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਤਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾ ਬ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਕਾਤਿ
ਆਗ ਕਰੋ ਗਾਤ ਬਰਾਜੁ ਕਉ ਏਕ ਰੋਗਾ। ਸਰ ਬਸ
ਮੇ ਬਿਸੁ ਬਿਸੁ ਕਤਾ ਅਰ ਰੂਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਪੀਛੇ
ਉਸ ਕੇ ਦਉ ਤੁਨਾ ਕਿਆ ਭੁਲਾਤੈ। ਅਰਜੇ ਕਉ ਉਕ

ਸੀਕੋ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਬੁਲਵੈ ਤੈ ਤਉ ਵਹੁ ਕੋ ਧਕਰੇ ਤੈ। ਤਿਨੁ ੨੦੮
 ਦਿਨ ਰਤ ਉਸਕਾਨਾ ਮਲੇਤਾ ਤੈ ਕਿਆ ਵਹੁ ਕੋ ਧਨੀ
 ਤੋਤਾ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹੁ ਪਿਤਾ ਇਸੀ ਕਾਰਨ ਵਹੁ ਈ ਸ੍ਵਰ ਤੈ
 ਜੇਤਾ ਉਸਕਾਨਾ ਮਲੀ ਜੀਤਾ ਤੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੋਤਾ ਤੈ। ਜਬ
 ਕੇਤਕ ਮਉਧ ਬੀਤੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲ ਵਸਰੁ ਯਾ। ਅ
 ਰਪੁਤ੍ਰ ਜੈ ਸੇਖਾ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹਾ। ਅਰਗਜਾਨ ਸ੍ਵ
 ਰਯਾ। ਤੇ ਸਿਵ ਮੇਵਾਂ ਪੇਗਯਾ ਅਰਕਤਾ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਰਜ
 ਕਰ ਅਰਗਜ ਕੀ ਸੁਧ ਮੇਲੇਵੈ ਗਾ। ਵਾਂ ਨ ਕਹਾ ਮੇਰ
 ਤਰੀ ^{ਨੀ} ਗਖਤਾ। ਤਉ ਰਾਜ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ। ਤੁਝ ਤੇ
 ਵਿਸੇਖਾ ਕਿਆ ਵਸਤ ਤੈ ਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਰਿਆਗ ਕਰਉ
 ਸਕੇਲੇਵੈ। ਰਾਜ ਕੋ ਤਿਵ ਸਮਾਨ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਉਸਕੇ

ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਤਰੁਣੀ। ਜੋ ਬਨੋ ਬਿਲਾਗਾ
ਵਿਚਰੇ। ਅਰਯਾ ਕੀਤੇ ਬਾ ਮਰਬਾ ਬਿਸੁਣੈ ਅਰ
ਮੇ ਬਿਸੁਣੈ। ਏਕ ਗਤ ਬਨ ਬਿਲਾਗਾ ਉਹਾਂ ਮਿਤਕ
ਜਲਤਾ ਬਾ। ਕਤਾ ਅਗਨੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਮੇਰੀ ਬਿਸੁ
ਣੈ। ਮਿਤਕ ਕੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸੂਤਾ
ਤਾ ਤੇ ਅਵਤਰੁ ਜਾ। ਅਰ ਕਤਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਉਣ
ਤੋ। ਕਤਾ ਮੇਰਾ ਸਾ ਬਿਸੁਕਾਤੋ। ਅਵਤਰੁ ਕਤਾ ਅਰ
ਰਜਵਤੁ ਸੁਆਮੀ ਅਚਰਨ ਤੇ ਸੇਵਕ। ਜੁਆ ਬ
ਤਕ ਮਲੀਨਤਾ ਕਾਤਿ ਅਗਨੀ ਕੀਆ। ਉਸਨੇ
ਕਹਾ ਜੁ ਸਰਬਾ ਬਿਸੁਣੈ ਤਉ ਤੋ ਕੀ ਬਿਸੁਣੈ। ਕਤਾ ਇਸ
ਉਪਾਧ ਤੇ ਕੈਸੇ ਫੁਟੈ। ਅਵਤਰੁ ਕਤਾ ਜੁ ਤੈਨੇ ਜਾਸ

ਤੇਸਰਬਾਬਿਨੁਤਉਤੁਕਉਹੁਏ। ਜੁਆਪਕੋਦਾਸਮਾ ੨੦੬
ਨਾਏ। ਕਹੁਮੇਬਿਸੁਤੋਇਸੀਰਹਮਬਿਬੇਬਿਭਜਾਏਕਿ
ਮੇਰਗਵੀਤੋ। ਅਰਬਿਸੁਕੋਦੇਖਾਏਮੇਨਾ। ਜਾਤੇਮੁਕ
ਤਿਨਤੋਤਿਗਾ। ਕਾਤੇਤੋਬਿਸੁਕੋਦੇਖਾਏਨਾ। ਅਰਆਪ
ਮੇਨਜਾਨਾਉਸਕੋਦੇਖਵੇਤੇਕਿਆਲਾਭਾਏ। ਤੇਗਜਾਨ
ਤਿਸੀ। ਅਸਾਰਅਰਅਸਤਏ। ਜਬਗਿਰਤਏਤੀ
ਨਪਕਾਰਹੋਤਾਏ। ਜੋਕੋਉਖਾਵੇਤਉਵਿਸੁਤੋਇ। ਅ
ਰਜੋਪਕਾਰਹਾਤਉਕਿਰਮਾਤੁਆ। ਅਰਜੋਨਲਾਜਾ
ਰਸਮਭੁਜਾ। ਤਾਤੇਸੀਕੋਮੇਸਾਨਾਨਕਹਇਸਕੀਪੀ
ਤਿਤਿਗਾ। ਅਰਸਤਿਚਿਤਅਨੰਦਬਿਨੁਤੇਗਾਰੂ
ਪਏਲੀਨਹੇ। ਜੋਤੁਸੀਰਕੋਨਤਿਸਾਗੇਗਾਤਉਜਾਹਿ

ਤੁਝ ਕੋ ਤਿਆਗੇਗਾ ਭੁਲਾ ਜਾਇ ਤੈ ਜੁ ਤੂੰ ਇਸ ਕੋ ਤਿਆ
ਗੇਗੇ ਤੇਰਾ ਜਾਇ ਸੀਰ ਕੋ ਸੁਪਨਾ ਵਤ ਅਰਬੁ ਦਬੁ ਦੇ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਜਾਣਾ ਜੋ ਗਿਸਾਨੀ ਤੈ ਕਬੀ ਯਾ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ
ਰਾਖਤ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਾ ਕੀਤਿਆ ਗਜੁ ਕੇ ਵਲ ਦਿਖ
ਸੁਆਤ ਹੈ ਜਬ ਗਿਫ਼ਤਾ ਤੈ ਤਤਿ ਤਤੋ ਬਿਲੀ ਨਹੀ ਤੇ
ਤੈ ਅਰਜ ਕੋ ਸਰੂਪ ਕੀ ਅਪਾਪਤਿ ਭੀਈ ਆਵਾਗ
ਉਨ ਬਿਬੀ ਤੈ ਤੈ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਤੇ ਅਵਧੁਤ ਮੁਝ ਕੋ ਸੀ
ਰਤੇ ਵੈਰਾਗ ਭਾਜਾ ਤੈ ਗਿਸਾਨ ਉਪਦੇਸਕਗਾ ਅਵਧੁਤ
ਕਹਾਨਾ ਅਰਰੂਪ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਹਾ ਅਰਆਪ ਕੋ ਸ
ਤਿਰੂਪ ਜਾਣਾ ਜੋ ਕਢੁ ਤੈ ਸੁਤੁੰ ਹੀ ਤੈ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਜੁ ਅ
ਸੇ ਤੈ ਕਾ ਤੈ ਕੋ ਕੁਮ ਬਿਬੀ ਤੈ ਵੈ ਮੇਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਾ ਤੈ

ਜੁਮੈ ਤੋ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਜਬ ਦੇਖ ਵਾਤੁ ਝੁਮੈ ਨਹਾਤ
 ਬਸਰੁ ਪਤੁ ਝੁਕੇ ਪਾਪਤ ਕੁਜਾ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੁਝ ਤੇ ਕਿਆ
 ਰਿਨੈ ਤੇਜੁ ਉਸ ਕੋ ਤੈਨੇ ਦੇਖਾ ਤੋ। ਕੇਜਾ ਵਾਤੋ। ਜਉ ਤੂ
 ਤਉ ਕਾ ਕੋ ਦੇਖਤ ਤੋ। ਰਾਜਾ ਸਰੁਪ ਬਿਲੀਲ ਕੁਜਾ। ਰੇ ਸ੍ਰਿ
 ਮੇਰਾ ਅਰਕਹਾ ਮੇਨੇ ਜੁ ਸੀਰ ਮੁਝ ਸੋ ਸਉ ਜੋ ਵਾਂਕੀ
 ਪਾਲਨਾ ਕਰੋ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਰੇ ਬਿਸ ਪਾਲਨਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰੇ
 ਤੋ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਤੁਮੁ ਝੁਤੇ ਪਕਾ ਸਰਾਖਤ ਤੋ। ਮੁਝ ਕੋ ਅ
 ਵਗਤਾ ਤਮਾ ਕਤੇ ਤੋ। ਮੇਰਾ ਚਰਨ ਮਾਨ ਰਹਾ। ਜੁਇ
 ਸਕੋ ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਦਾਸ ਦਸ ਕਰਤਾ। ਆਪਿ ਕੁਜਾ। ਮੇ
 ਨੇ ਪੁਛਾਰੁ ਪਤੇਗਾ ਕਿਆ ਤੋ। ਕਹਾ ਰੁਪ ਮੇਰਾ ਤੂ ਤੋ। ਅ
 ਰਜੇ ਤੁਝ ਮੇਰੇ ਵਤੈ ਮੇਰੇ ਕਰਤੋ। ਤੇ ਸਿਵ ਮੇਰੇ ਅਪਨੇ

ਇਸ ਬਾਨਗਯਾ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਅਪਤਕਾ ਮੈਂ ਮੁਢੇ ਪਾ
 ਲੈਂਦੇ। ਬਹੁਤ ਮਾਕਾ ਤੇ ਬਿਸੁਯਤਿ ਜੋ ਕਹਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਸੀ
 ਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੁ ਹੈ। ਅਸਤ ਤੇ ਕਾਤੇ ਤੇ ਮਾਤਮਾ
 ਅਦੁਤੀ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਦੁਯੋਤ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ। ਇਤ ਚਰ
 ਚਾਕਰ ਕਰਿ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਗਏ॥ ॥ ॥ ॥ ॥
 ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ^{ਧਾਮ} ਕਸਾ ਰੁਸੀ ਰੁਕੀ॥ ਏਕ ਸਮੇ ਅ
 ਵਪੁਤਕਾ ਗਰੁਸੀ ਰੁਕੇ ਇਸ ਬਾਨਗਯਾ ਅਰਨਗਰ
 ਕੇ ਬਾਤਰਿ ਸੋਇ ਰਤਾ। ਅਰਕਤਾ ਗਰੁਸੀ ਰੁਕਿਕਾਰ
 ਗਯਾ ਬਾ। ਅਰਪੁਤ ਵਾਂਕਾ ਕੁਮਾਰ ਨਾਮ ਨਿਕਟਿ ਅਵ
 ਪੁਤਕੇ ਅਯਾ। ਅਰਦੇ ਖਾਨੁ ਸਿਖ ਕੀ ਨਿਆਈ
 ਸੋਇ ਆਏ। ਜੋ ਸੀਰਕੀ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਗਯਾ ਅਰ

ਕੇਤਕਪੰਛੀਵਾਂਕੇਸੀਸਪਰਬੈਠੇਬੋਲਤੇਏ॥ ਅਰ ੨੧੯
 ਕਦੁਸੁਧਨੀਗਾਖਤਿ॥ ਕੁਮਾਰਪਿਤਾਪਤਿਜਾਕ
 ਰਪੁਗਟਕੀਆਜੁਤੇਰੇਦੇਸਬਿਐਇਕਪ੍ਰਮਤੀਸਾ
 ਜਾਏ॥ ਕਾਗਰੁਸੁੰਡਸੁਫਕਰਦਉੜਾ॥ ਅਰਅਭਿਮ
 ਨਤੇਮੁਕਤਿਅਵਧੁਤਕੇਨਿਕਟਿਪਤੁਚਾ॥ ਅਰਦੇ
 ਖਾਜੁਸਿਘਕੀਨਿਆਈਸੇਇਆਏ॥ ਅਰਸੀਰਸ
 ਰਾਧੁਰਲਿਪਤਿਏ॥ ਮਨਬਿਐਬੀਚਾਰਕੀਆਜੁ
 ਇਸਕਾਵਰਸਅਸੁਮਰਿਆਏ॥ ਅਰਨੀਜਾਏ
 ਤੋਕਉਏ॥ ਅਰਪ੍ਰਸ਼ਕੀਆਏਰਾਮਰੁਪਤੰਕਉਏ
 ਏ॥ ਅਵਧੁਤਸਾਅਰਕਤਾਬਤੁਤਅਚਰਜਏ॥ ਕ
 ਤਿਤਾਏਰਾਮਰੁਪਅਰਪ੍ਰਦੇਏਕਉਨਏਤੰਕਬਰਾਮ

ਤੈਤਬਕਉਨਤੈ। ਅਰਕਿਆਰੈ। ਅਰਜੇਮੁਧੁਤੈਪੁ
ਛੈਕਉਨਤੈਤਉਵਰਨਆਸੁਮਤੇਪਰੇਤੈ। ਅਰਬਿ
ਗਿਜਾਨਰੂਪਤੈ। ਪ੍ਰੇਜਨਤੇਗਮੁਧੁਤੇਸਿਧਨਤੇਗਾਕ
ਤੇਤੇਤੈਵਰਨਆਸੁਮਬਿਬੈਤੈ। ਜੋਤੇਰੀਨਿਆਈ
ਵਰਨਆਸੁਮਗਾਖਤਹੋਵਾਂਯੋਮਿਲੁ। ਯਹਿਬਚ
ਨਮੁਧੁਕਰਕਾਗਭੁਸੰਤੁਸ੍ਰੀਕੁਜਾ। ਬਤੁਕਤਾਤੇ
ਅਵਧੂਤਨਾਗਾਕਿਉਠਿਰੇਤੈ। ਅਬਦਾਤੁਧੁਕੋਕੋਉ
ਬਸਤਨਹੀਦੇਤਾ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਦਿਬਬਸਤਮੇਰੇ
ਤੈ। ਜੋਬਸਤਗਾਖਤਹੋਅਰਅਉਰਚਾਹਨਾਕਰੇਸੁ
ਕਿਸਾਤੈ। ਅਰਜੇਪ੍ਰਫੁੱਛੇਕੋਈਦੇਵੈਤਉਕਿਆਕ
ਰੇ। ਪਹਿਰੇਤੈਅਰਬੁਜਨਲਿਆਵੈਸੇਖਾਤਾਤੈ। ਪ

ਰਾਮਨਿਛਤਾ। ਅਰਜੋ ਸਿਤਤਾ ਪਟਕੀ ਲਿਆਵੈ ॥ ੨੪੩ ॥
ਤਉ ਸੋਤਾ ਤੋ। ਅਰਕਾਂ ਟਿਉ ਪਰਸੰਜੋਗ ਬਨੇ ਤਉ ਪ੍ਰਸੰ
ਨਜੋ ਕਛੁ ਸ੍ਰੀਰਕੀ ਪ੍ਰਾਸਭਧ ਆਵੈ ਸੋਤੋ ਖੀ ਅਰਧ
ਸ੍ਰੀਤੋ। ਪਰਤੇ ਕਾਗਭੁ ਸ੍ਰੰਡਤੁ ਏਕੋ ਮੇਰੇ ਵਚਨੋ ਤੇ ਕਿਅੰ
ਸਿਧਤੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਮੇ ਅਵਧੁ ਤਤੋ ਤੁਝੇ ਚਾਹੀ ਏਏ ਕਾਂ
ਤਬੈ ਠਕਰਗਾ ਮਰਾ ਮਕਤੈ। ਕਾਗਭੁ ਸ੍ਰੰਡਕਤਾ ਤੇ ਅਵ
ਧੁ ਤਨਗਰ ਬਿਚਲੁ। ਅਵਧੁ ਤਕਤਾ ਨਗਰ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰ
ਸੰਨਤੀ। ਅਰਬਨ ਬਿਖੇ ਅਪ੍ਰਸੰਨਤੀ ਸਦਾ ਏਕਸੰ
ਤੋ। ਅਰਨਗਰ ਸ੍ਰੀਰਕੋ ਕਹੇ ਤੋਂ। ਜਾਤੇ ਜਹਾ ਸ੍ਰੀਰਕੋ
ਵਹੀ ਨਗਰ ਹੈ। ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਰੂਪੈ ਤਉ ਨਗਰ ਬਿਖੇ ਰ
ਹਾ। ਰੁਸੰਡਕਤਾ ਜੋ ਅਨਿਛਤ ਨਗਰ ਆਵੈ ਤਉ

ਤਿਆਗਜੋਗਨਤੀ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾਜਾਤਾਤੋਯਹੀਭੁ
ਸੰਤਨਾਮਜੁਤੈਨੇਤੰਕਾਰਕੀਆਏਮੁਏਕੋਦੇਤਤਉਨਗ
ਰਬਿਥੇਜਾਤਾਤੋ॥ ਅਰਜੋਜਾਨੇਧੋਜਨਧਨਕਾਗਾਖਤ
ਤੋਤਉਸੁਮੇਰਸ੍ਵਰਸਸੋਭਰਾਪੜਾਏਹੇਗਾਜਾਮੇਨੇ
ਅਖੀਕੋਗੁਰੂਅਪਨਾਕੀਆਏ॥ ਅਰਧਰਕੋਏ
ਕਠਾਕਰਤੀਏ॥ ਅਗਭਿਤਾਕਰੇਕਿਜਬਪਰਦਾ
ਰਮੇਰਾਬਹੁਤਤੋਦੈਗਾਤਉਉਨਕੇਸੀਗੁਤਖਾਵੇਗੀ॥
ਦੈਵਅਧੀਨਏਕਕੋਈਅਧਲੇਵੇਆਵਤਾਤੋਅ
ਰਧੁਆਕਰਤਾਏ॥ ਅਖੀਨਾਸਤੋਤਾਏ॥ ਅਰਅਧ
ਦੁਲੇਤਾਏ॥ ਅਸੇਦੇਖਕਰਸੀਗਲਕਾਤਿਆਗ
ਕੀਆਏ॥ ਹੇਕਾਗਭੁਸੰਤਨਬਤੇਗਾਮੁਏਸੇਮਿਲਾ

ਪੇਰੁ ਯਾਹੈ ਚਾਹਨਾ ਧਨ ਕੀ ਤਿਅ ਆਕਰੁ ॥ ਅਰਜੇ ਕਤੇ २੧੩

ਧਨ ਬਿਖਾਰੁ ਜਕ ਕਰਤ ਵਨੀ ਤੇਤਾ ਯਤਿ ਬਿਰਬੁ

ਧਤੇਤੈ ॥ ਕਾਤੇਤੈ ਪਾਲੁ ਭਵ ਅਮਿਟਤੈ ॥ ਜੋਤੈ ਵਾਸੇ

ਈਤੈਤੈ ॥ ਜੋਰੁ ਜਨ ਨਾਗਾਇਵ ਕਾ ਕਰਤੈਤੈ ਨਾਗਾ

ਇਵਰੁ ਪਰੇਤੈਤੈ ॥ ਤਬ ਅਬਤ ਕਕਾਗੁਰੁ ਬੀਚਾ

ਰਕਰੁ ॥ ਜੋ ਪਾਲੁ ਧਤੇਤੈ ਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਕਤ ਨੀ ਪਾਟਾ

ਵਾਧ ਕਰੇ ॥ ਚਿਤਾ ਕਰੇਤਉ ਪੁਚਾਤੈ ਨ ਕਰੇਤਉ ਭੁਭਿ

ਪੁਚਤੈ ॥ ਅਰਜੇ ਅਨਹੇ ਨੀਤੈ ਕੇਤੀ ਇਕ ਚਿਤਾ

ਅਰਚਾ ਚਾਕਰੇ ਨੀਤੈਤੀ ॥ ਚੋਗਾ ਦੇਤ ਅਭਿਮਾਸ

ਤਿਅਗੇਤਉ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਬਿਜਾਤਾਤੈ ॥ ਕਾਗੁਰੁ ਸੁੰ

ਨੁਕਤਾ ਜਿਸੀ ਹਸੇਰੇਗਾ ਤਿਨਾਗਾਇਵ ਕੀ ਪਾਈ

ਤਾਕੋਕੈਸੇਤਿਆਗੈ॥ ਅਵਧੁਤਕਹਾਮੁਏਚਾਤਸਾਨੀ
ਜੁਤੇਰੇਨਗਰਆਯਾਹੈ॥ ਸੁਫਾਥਾਜੁਕਾਗਰੁਸੰਰਪਰ
ਅਤਿਸਤੈਜਬਦੇਖਾਤਿਕਾਗਹੈ॥ ਅਬਤੁਸੁਸੇਪ੍ਰੋਜਨਕ
ਚੁਨੀਜਾਤਾਹੈ॥ ਮੇਨੇਸੁਨਾਹੈਜੁਸਿਸਾਨਕਾਗਾਵਿ
ਸਾਪਰਬੈਠਤਾਹੈ॥ ਪਰਨੇਕੋਕਰਦੇਖਾਕਾਤੇਤੇਵਿਸ੍ਵਾ
ਯੀਸੀਰਹੀਹੈਜਾਨੇਯਾਪਰਪਤੀਤਗਾਖੀਹੈਵਹੀ
ਕਾਗਹੈ॥ ਤੇਰੁਸੰਰਜਾਕਾਤੁਰੁਜਨਕਰਤਾਹੈਦੁਰੁਜ
ਨਹਮਾਗਕਰਤਾਹੈ॥ ਗਾਮਮੁਏਕੋਕਹੈਹੈ॥ ਅਰਕੁਜਨ
ਗਾਮਕਾਯੀਹੈਜੋਬ੍ਰਹਮਾਤੇਲੇਕਰਚੀਟੀਪ੍ਰਜੀਤਵ
ਹੀਹੈ॥ ਅਰਵਤੁਮੇਤੋਨਅਊਰਹੈ॥ ਤੇਰੁਸੰਰਜਾਵਾਜੁ
ਸਾਰੇਜਗਤਬਿਏਕਰਾਮਰਮਤਾਹੈ॥ ਪਰਏਤਬੁਧ

ਤੁਝ ਕੋ ਕੈ ਸੇ ਪਾਪ ਤੁਝਾ। ਜੁ ਪਿਤਾ ਤੇਰਾ ਕਾਗ ਅਰਮਾ
 ਤਾ ਤਿਸ ਤੋ। ਤੈਨੇ ਯਤੀ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਜੁ ਮਾਜਾ ਮੇਰੇ ਨਿਕ
 ਟਿਨ ਦੀਆ ਵਤੀ। ਇਸੀ ਕੋ ਮਾਜਾ ਕਰ ਤੇਰੈ ਜੁ ਸੀ
 ਰਸਾ ਸੀ ਕੋ ਅਵਸਾ ਸੀ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਜੁ ਮੇਰਾ ਸਤੈ ਅ
 ਮਕਾ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤੈ। ਜੋ ਨਿਅਾਇ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੇ ਦੇ
 ਥੇ ਤਉ ਤੂੰ ਨਹੀ ਗੋ ਬਿਦਤੈ। ਕਰੁ ਮਾਜਾ ਕਾ ਕੋ ਕਰੇ ਤੈ।
 ਰੁਸੀ ਰੁਕਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਜਾ ਕਰੇ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਪੁਛਾ
 ਮੇਰੇ ਕਿਆ ਤੈ। ਕਰਤਾ ਯਤੀ ਜੁ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਗ ਜ ਕੋ ਅ
 ਪਦਾ ਜਾਣਾ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਰਤਾ ਮੁਰਖ ਯਤੀ ਮੇਰੇ
 ਤੈ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਸੀਰ ਜਾਣਾ ਤੈ। ਰੁਸੀ ਰੁਕਤਾ ਤੈ ਪਦਮਾ
 ਜਾਨਤੀ। ਕਰਤੇ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਕਾਰੇ ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਰਤੈ ਤੈ

ਤੁਮ ਮਾਜਾ ਜੋ ਰੂਪ ਤੈ ਮਾਯਾ ਤੇਰੇ ਨਿਕ ਦਿਖੇ
 ਕੁੰਜਿਆ ਦੇ ੨੭੨

ਯਤੀ

ਪਦਮਾਯਾਮੁਲੈਏ। ਰੁਸੀਠਕਠਾਨੁਸੈਸੇਕਤੈਤਉਭੈ
ਮਾਯਾਰੂਪਏ। ਅਰਜਾਨੇਕਹਾਤਤਪਦਤਉਸਕੇ
ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਤੈਏ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਕਾਰਜਕੋਤਿਆਗਕ
ਰਆਪਕੋਕਰਤਾਜਾਨਾਏ। ਅਰਅਸਪਦਜੋਨਿ
ਰਹੈਪਦਏ। ਬਿਆਗਸਤੇਪ੍ਰਾਪਤਤੈਏ। ਪਰਮ
ਸੁਖਉਸਬਿਖੇਏ। ਜੇਦੁਖਸੁਖਤੇਪਰੇਏ। ਮੇਨਸੁ
ਨਾਥਾਜੁਤੁਮਾਯਾਤੇਫੁਟਾਏ। ਪਰਦੇਖਾਨੁਮਾਯਾ
ਰੂਪਏ। ਅਰਜੇਚਾਏਜੰਮੁਤੁਕੋਸੀਗਸਾਧੋਕਾਏ। ਤ
ਉਸੀਤਤੁਕੋਤੁਤੁਸੇਬਿਆਪੋਜਨਾਏ। ਸੀਤਅਪਤਕ
ਮਏ। ਯਾਤਿਚਾਤਨਾਨੀਗਾਖਤਨੁਪਸਤੇਰਾਲੇਏ।
ਮੇਅਚਰਜਮਾਨਏ। ਤੈਨੇਏਤੀਅਦਪਰਜਨਗੇ

ਬਿੰਦਕਾਕੀਆਅਰਤੁਲਕੋਕਛੁਸੁਖਪਾਪਤਨ ੨੯੫
ਕੁਜਾਅਬਜਾਤਾਹੋਜਬਅਦਪੁਤਦਾਹਾਕੁਜਾ
ਦੇਤਬਕੁਸੁੰਡਚਰਨਬੰਦਨਾਕਰਕਰਿਬੇਨਤੀਕਰੀ
ਜੁਮੇਯਹਿਜਾਨਤਾਥਾਜੁਯਹਿਭੁਗਤਿਰੁਲੀਏਪ
ਰਅਬਮੁਲਕੋਆਤਮਉਪਦੇਸਕਰਾਮੇਸੀਸਾਰ
ਕੀਅਗਨਬਿਖੇਜਲੇਹੋਮੇਰੀਰਵਿਆਕਰਾਅ
ਦਪੁਤਕਹਾਚਾਤਾਹੋਸੀਸੁਅਸਤਤੇਪਾਰਪਰੈਕਹੁ
ਮੇਰੁਮਰੂਪਹੋਏਤੇਐਂਮੀਆਸਾਆਦਤਕੁਜਾਅ
ਰਕਹਾਜਉਲੈਕਰਮਨਕਰੈਗਾਮਰੂਪਕੈਸੇਹੋਅ
ਦਪੁਤਕਹਾਹੋਮੀਆਸਾਕਰਮਸ਼ੀਰਜਨੁਹੋਅਰ
ਆਤਮਾਅਕੈਸ਼ੀਰਤੇਰਹਤਹੋਕਹੁਕਰਮਕਉਨਕ

॥ ਮੀਆਂ ਸਾਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ॥ ਦੈ ਸੇਖਾ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ
 ਸਰਗਤ ਕਾਲ ਕੇ ਅਪੀ ਨਹੂ ਜੀਤਾਏ ॥ ਜਬ ਕਰ
 ਮਨ ਤਾਤ ਉਕਾਲ ਕੇ ਅਕੈ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਸੰਜੋਗਏ ॥
 ਏਤੇ ਮੈਂ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋਏ ਸੇਕਰਤਾਏ ॥ ਅਦਧੂ
 ਤਕਤਾ ਜੁ ਕਰਮ ਏਤ ਉਕਰਤਾਏ ॥ ਜਬ ਕਰਮ ਨਹੀਤ
 ਉਕਰਤਾ ਕਉ ਨ ਕਰੇ ॥ ਨਿਆਇਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ॥ ਪਤੰਜ
 ਲ ਆਜਾ ਅਰਕਤਾ ਜੋ ਜੋਗ ਨਹੀਤ ਉਸੁਖ ਕੈ ਸੇਖਾ
 ਪਤਏ ॥ ਅਦਧੂ ਤਕਤਾ ਜੋਗ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮਥ ਦਾ
 ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆਂ ਤੇਏ ॥ ਅਪਤੰਜ ਲ ਕਤਾ ਜੋਗ ਪ੍ਰ
 ਪਕਾਸ ਕਏ ॥ ਅਦਧੂ ਤਕਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋਗ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇ
 ਜਨਏ ॥ ਸਾਂਖ ਆਦਤ ਕੁਜਾ ॥ ਅਰਕਤਾ ਜੁ ਬੁਤ ਕਰੀ

ਤਾਂ ਮਾਨਿਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਨ ਕਰੈ ਜੁ ਮਾਤੁ ਮਾਨਿਤੈ ॥

ਰਜਗਤ ਮਨਿਤੈ ॥ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕੈਸੇ

ਕਹਾ ਬੀਚਾਰ ਨਿਤ ਮਨਿਤ ਕਾ ਦੁਮੈ ਤ ਸੋ ॥ ਅਰਮ

ਤੁ ਮਾਏ ਕ ਅਰਦੈ ਤੇ ਅਤੀਤੈ ॥ ਸਾਂਖਤੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ॥

ਪੀਛੇ ਉਸ ਕੇ ਸਤ ਚਿਤ ਮਨਿ ਦਰੁਪ ਬੇਦਾਂਤ ਰਾਮ ਰੂ

ਪ ਅਰਬਾਂ ਨਹਾ ਬਾਦਤ ਗੁਰੂ ॥ ਅਦਧੁਤ ਕਤਾ

ਤੇ ਰੁਸੀਰ ਕਹੁ ਜੁ ਮੈ ਗਾਮ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਨਹੀਤ ਉਤੁ ਝੈਰ ਸ

ਮ ਕਰੈ ਤੇ ॥ ਰਾਮ ਦੇਵਤ ਸਾ ਅਰਕਾ ਤੇ ਰੁਸੀਰ ਨਿਰ

ਸੀ ਸੇ ਅਰ ਨਿਰਭੈ ਕਹੁ ਜੁ ਮੈ ਗਾਮ ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ

ਸਰਬ ਜਗਤ ਬਿਏ ਕ ਅਤੁ ਤੀ ਦਿਆ ਪਕੌਤੋ ਤੁ ਕ

ਤਾਂ ਤੇ ॥ ਜਬ ਤੁ ਨਹੀ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਤੇ ॥ ਜਬ ਰਾਮ ਤੇ ਕਹੁ

ਸਰੂਪ

ਸਤੈ ਬ੍ਰਹਮ ਭੁਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕ੍ਰਮੈ ॥ ਰਮਾਕ ਸ੍ਰਮੈ ॥
॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇ ਕਉ ਦੁਤਾ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ ਸਤ ਚਿਤਮ
ਨਿਦ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਏ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾ ਮੇ ਜਹਿ ਸ੍ਰੀ ਰਤੇ
ਅਬਧਾ ਭਿੰਨ ਇਸ ਤੇ ਕਹੁ ਅਉਰਤਾ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ
ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਨੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਤੁ ਭੁਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕ੍ਰਮੈ ॥ ਗਾਜਾ
ਸਾ ਅਰਕਾ ਤੇ ਮੁਨ ਮੇ ਰੇਖਿ ਅਦੁ ਮੈ ਤਪ ਕੈ ਸੇਰੁ
ਜਾ ॥ ਤੂੰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰਨੀ ਅਬਧ ਤੁਨ ਕਹੈ ਹੈ ਤੂੰ
ਅਦੁਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਰਸ ਬਿਥੈ ਪਦ ਰੁਣੇ ॥ ਏਕੁ
ਨਦੁ ਸਗਾ ਚੇਤੰਨਾ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾ ਤੇ ਗਾਜਾ ਜਬਤ ਕ
ਆਪ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਰਤੇ ॥ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਣੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪਾਪਤ ਕਰ
ਨਤੈ ॥ ਬਿਨਾਤਿ ਆਗ ਸ੍ਰੀ ਰਕੇ ਜਹੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਅ

ਰਜਾਸਵਾਸਰੂਪਕਾਕਠਨਤੋ। ਰਾਜੇਕਰਤੋਗੁਰਕਾਰਿ
ਤਾਤੈਜੁਜਾਸਵਾਤੀਸੁਖਗਾਖਤਾਤੈ। ਕਰੁਕਰਤਵਾਕਿ
ਆਤੈਅਰਜਾਸਵਾਕਿਆਤੈਮੈਨਹੀਜਾਸਤਾਕਪ
ਲਕਤਾਸਤਕਰਤੈਨੇ। ਜੋਤੁਝੁਬਿਕਰਤਵਾਅਰਜ
ਨਵਾਤੋਤਉਜਾਨੇਪਰਦੇਨੇਤੋਪਰੇਤੈ। ਸੁਝਕਰਤਵਾ
ਵਤੁਤੈਜੁਬੇਦਸਾਸਤੁਅਰਸਤਸੀਗਤੇਜੁਸੁਝੇਵ
ਤਾਕਤੈ। ਅਰਜਾਸਵਾਯਤਿਤੈਜੁਉਸਪਰਨਿਸਚਾ
ਕਰੈ। ਅਰਸਤੁਰੂਪਤੋ। ਰਾਜੇਕਰਤਾਤਦਰੂਪਕੋਸੇਤੈ।
ਕਪਲਕਤਾਜੋਤੁਝੁਇਛਾਤਦਰੂਪਤੋਵੇਕੀਤੋਤਉ
ਸੁਝਅਰਸਤਿਜਾਵਾ। ਨਿਸਚੈਤਬਤੋਤੈਜਬਬਿ
ਰਿਆਸਤੈ। ਅਰਬਿਰਿਜਾਸਤੋਤੈਤਾਤੈ। ਆਰਿ

ਆਨਰਗ ਤਿਤੇ ਅਰਗ ਤਿਸੁ ਰੁਕਰਮ ਤੇਤੋ ਤੇਤੈ ॥ ੨੯੬

ਪਰਸਭਕਾਸਾਧਨਾ ਬੈਰਾਗੈ ॥ ਤੇਰਾਜਾਵੈਰਾਗਉ
ਤਮੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇਜੈ ਬੈਰਾਗਤੇ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਨਿ ਸਚੈ
ਤੇਤੈ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਾਜ ਬਮੈ ਤੇਤਉ ਬੈਰਾਗ ਅਰਨਿ
ਸਚੈ ਤੇਕਿਆ ਪੋਜਨੈ ॥ ਕਪਲ ਕਹਾਜੁ ਤੈ ਤੇਤਉ
ਨਿਸਚੈ ਗ੍ਰੀਤੁ ਕਹਾਗਾਜੇ ਕਹਾਆਪ ਕਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮੈ
ਬਹੁ ਨਿਸਚੈ ਕਿਆ ਤੈ ਕਹੈ ॥ ਨਿਸਚੈ ਕਲਪਨ
ਤੇਤੈ ॥ ਕੈ ਸੇਕਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਕਹੈ ਤਉ ਨਿਸਚੈ ਅਨਿ
ਸਚੈ ਮੈਰੇ ਬਿਖੇਨੀ ॥ ਕਹੁ ਕਿਆ ਕਹੈ ਅਰਕਿ ਸਦ
ਸਤਕਾ ਨਿਸਚੈ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਕਹੁ ਨੀ ॥ ਕ
ਪਲ ਕਹਾਜੇ ਕਹੈ ॥ ਸੋ ਸਰੂਪ ਕਹਾਗਾਜੇ ਕਹਾਵੈ ॥

ਭੋਮੇਨੇਜੁਯਹਿਸੀਰਲਕਰੀਕੀਪੁਤੀਕੀਨਿਆਈ
ਭੋ।ਇਸਾਬਿਖੇਮੇਕਤਾਸਮਾਟੈਤੋ।ਕਪਲਕਤਾਬੇ
ਦਕਤੇਭੋਜਾਗਤਮੇਨੇਤੁਬਿਖੇਅਰਸੁਪਨਕੰਠਬਿਖੇ
ਅਰਸਖੋਪਤਰਿਦੇਬਿਖੇਅਰਤੁਗੀਆਦਸਦੇਤੁ
ਅਰਬਿਖੇ।ਗਜੇਕਤਾਜੇਠਾਰਠਉਰਤੇਤਉਅਉ
ਰਜਾਗਤੇਕਿਆਪਾਪਤੁਆਭੋ।ਨਉਤਾਂਨਤੀ।ਕ
ਪਲਕਤਾਸੁਰਜੇਕੇਪ੍ਰਕਾਸਤੇਸਰਬਠਉਰਪ੍ਰਕਾਸ
ਭੋ।ਪਰਸੁਰਜਏਕਠਉਰਤੀਭੋ।ਐਸੇਹੀਤੇਰਪ੍ਰ
ਕਾਸਤੇਸਾਰੇਸੀਰਬਿਖੇਪ੍ਰਕਾਸਭੋ।ਅਰਸਾਰੇਅੰ
ਗੋਬਿਖੇਦਿਆਪਕਭੋ।ਪਰਜੇਠਾਰੇਏਥੇਤਉਨੇਤੁ
ਬਿਖੇਭੋ।ਗਜੇਕਤਾਆਜਨਨਮਮੇਰਾਸਠਲਕੁਜ

ਆਗੇ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਥਾਵੇਂ ਤੀ ਕਾਰ ਤੇ ਹੋਤਾ ਥਾ ॥ ੨੯੬ ॥
 ਅਬ ਦੇ ਤ ਅਰਿ ਮਾਨ ਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕੀ ਆ ॥ ਅ
 ਰਜ ਗਤ ਕੇ ਬੀਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੁਜਾ ॥ ਕਪਲ ਕਤਾਰੇ ਮੁ
 ਰਖ ਐਸੇ ਮਤ ਕਹੁ ॥ ਅਬ ਤ ਕਤ ਏ ਦੁ ਐ ਤ ਗੁਸ
 ਤਾਏ ॥ ਅਬੀ ਗਿਜਾਨ ਤੁਏ ਪਾਪ ਤਨੀ ਕੁਜਾ ॥ ਗ
 ਜੇ ਕਤਾ ਜਾਤੇ ਅਚਾਰ ਕੁਦ ਕਾਨਾ ਸੋ ਸੋ ਕਹੁ ॥ ਕਪਲ
 ਕਤਾ ਜੀਉ ਪਾਉ ਤੇ ਜੁਸ ਬਖਿਏ ਕਾ ਆਤਮ ਰੂਪ
 ਦੇਖਾ ॥ ਗਜੇ ਕਤਾ ਮੋ ਕੋਚਾ ਤਨਾਏ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰ ਕਰੋ
 ਉਸ ਸਮੇਦਾ ਤਾ ਤੇ ਆਦ ਤਰੁ ਜਾ ॥ ਅਰਯ ਹੀ ਕਤਤ ॥
 ਆਜਾ ਜੁਸ ਬਜਗਤ ਬਿਐ ਮੇਰੀ ਤੇ ॥ ਮੇਰੇ ਕਪਲ
 ਕੀ ਆਕਿ ਤੇ ਪਾਸਰ ਅਚਰ ਜੈ ਤੇ ਅਦਧ ਤਉ ਤਾਂ ਕੈ

ਸੇਰਾਯਾ ਬਾਗੇਰੀ ਬੁਧਗਈ ਤੇ ਅਵਥਾ ਮੁੜ
ਤੋ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਬੁਧ ਮੇਰੀ ਤਬ ਭੀ ਗਈ ਥੀ ਜਬ
ਤੁਝ ਸੇ ਸੰਜੋਗ ਕੁਯਾ ਬਾਗਾ ਮੁੜ ਸੰਤ ਸਰਬ ਠਠਿ ਰਪੁ
ਰਨੈ ਪਰਤੀ ਨ ਲੋਕ ਬਿਖੇਦਿ ਆਪ ਕਹੈ ਜਤਾ
ਇਛਾ ਕਰੇਂ ਤਤ ਪ੍ਰਗਟੁ ਤੋ ਵਾਨੇ ਸਰੂਪ ਅਪਨਾ
ਨਾਤੋ ਉਸਕੇ ਉਠਾਂ ਜਾਵੇ ਤੇ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਚਰਜ
ਆਨੈ ਤੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਸਰਬ ਮੇਤੋ ਕਪ
ਲ ਕਤਾ ਜੁਤੁ ਤੀਏ ਤਉ ਕਉ ਫੁਟੈ ਤੂ ਮਾਨ ਬਕੇ ਦੇਵ
ਤ ਕੇ ਪਸੁ ਅਵਧੁਤ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਕੁਯਾ ਅਰਾਜਾ ਰੀ ਸਰੂ
ਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨ ਕੁਯਾ ਅਰ ਕਪਲ ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਰ ਅੰ
ਗੁਤੋ ਪਰੇ ਕੁਯਾ ਦੇ ਸਹਿ ਸੁਵਰ ਖ ਕਿਸੀ ਨੇਵ ਨ

ਨਕੀਆਪਾਛੇਅਦਧੁਤਤਸਾਅਰਕਤਾਪਦਅ ੨੨੦
ਪਦਮੁਤੁਤੈ। ਕਪਲਕਤਾਜੇਪਦਅਪਦਤੁਤੁ
ਤੈਤੈਤਉਨਪਦਰੁਏ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਤੀਨੋਕੋਮੇਕਤੈ
ਤੈ। ਅਥਵਾਕੋਉਅਉਰਮੁਤੁਤੈ। ਕਪਲਰਾਜੇਕੋ
ਕਤਾਬੁਤਮਜਗਕਰਜੁਤੈਰੀਇਛਾਤੈਤੈਰਾਰੂਪ
ਆਇਪਗਟਕੁਜਾਤੈ। ਰਾਜੇਕਤਾਕਰਨਾਨਕਰਨਾ
ਮੁਤੁਬਿਨਤੀ। ਪਰਕਰੋਤੈ। ਕਪਲਕਤਾਤੈਅਦ
ਧੁਤਰੂਪਤੈਰਾਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਰੂਪਮੇਰਾਕਿਆਪ
ਛੇਤੈ। ਜੁਨਾਮਰੂਪਮੁਤੁਬਿਨਤੀ। ਅਰਜੇਤੁਸੰ
ਰੂਪਤੈਅਗਿਆਤਤੈਜੇਸੰਸਕਾਰਤੁਤੁਕੋਕਰੋਤ
ਉਕਿਆਲਾਕੁਤੈ। ਜੇਤੈਨੇਜਾਨਾਤੈਤਉਤੁਸੀਤੈਜੁਠ

ਉਰਵਚਨਕੀਸਹੀ॥ ਕਪਲਕਰਾਜਾਨਹਾਅਸਜਾ
ਨਹਾਅਭੁਬਿਬੇਨਹੀ॥ ਯਹਿਕਰਾਅਰਤੁਸੀਕੁਆਰ
ਜੇਕਰਾਤੁਸੀਮਤਤੋ॥ ਸਰਬਰੂਪਤੇਗਕਛੁਕਤੁ॥ ਅ
ਵਧੁਤਬੁਧਤਕਵਚਨਹੀ॥ ਅਰਜਨਹਾਬੁਧਕੀਗ
ਮਨਤੋਉਸਸੁਖਕਾਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਰਾਜੇਕਰਾਮੇ
ਜੇਜਾਨਾਜੁਤੁਬੁਧਕੇਅਧੀਨਹੀ॥ ਅਵਧੁਤਕੁਅ
ਸੀਕੁਜਾ॥ ਮੁਕੰਦਆਵਤਭੁਜਾ॥ ਅਰਕਰਾਕਛੁਕ
ਤੋਤੋਜਾਮੇਕਰਾਨਹੀ॥ ਕਿਅਾਜਮੇਤੋ॥ ਰਾਜੇਕਰਾ
ਤੁਕਉਨਹੀ॥ ਮੁਕੰਦਕਰਾਵਹੀ॥ ਤੇਜੁਤੁਹੀ॥ ਰਾਜੇਕਰਾ
ਜੁਮੇਤੋਤਉਕਤੁਕਉਹੀ॥ ਅਵਧੁਤਕਰਾਮੁਰਖੋ
ਕੀਕਿਆਈਮਤਕਰਾ॥ ਜੇਤੁਤੋਤਉਤੁਪੁਕੋਕਉਹੀ

ਕਤੇਰਾ ਜਾਤੁ ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ ਕਪਲ ਕਤਾਤੇ ਅਵਧੁਤ ਕੁਕ ੨੨੪
ਤੁ ਅਵਧੁਤ ਕਉ ਸਸਾਪਦਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਮੁ
ਏਕੋ ਅਵਧੁਤ ਕਤੈਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾਤੇ ਰੇ ਬਿਨਾਮ
ਰੂਪ ਨਹੀ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਨਾਮ ਰੂਪ ਬਿਖੇਰੇ ਦਮ
ਤਜਾਣਾ। ਜੁਨਾਮ ਰੂਪ ਭੀ ਮੇਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾਤ ਉਨ
ਮਰੂਪ ਤੇਰਾ ਕਿਆਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾਨਾਮ ਰਾਜ
ਤਿਤੈ। ਜੋਨਾ ਕਪਲਨ ਅਵਧੁਤ ਜੁ ਮੇਤੈ। ਕਪਲਤੁ
ਸ੍ਰੀ ਕੁਜਾ। ਦੋਸਤ ਸ੍ਰਵਰਖਾ ਅਤਮਾ ਬਿਲੀਨ ਭਏ
। ਅਰਨ ਜਾਨਾ ਕਿਦੋ ਸਤਿ ਸ੍ਰਵਰਖ ਬੀਤੇ ਕਿਏ ਕਪ
ਰੀ ਬੀਤੀ ਤੈ ਕਿਨਾ। ਮੁਕੰਦਤ ਸਾ ਅਰਕਤਾ ਅਦਿਗਿ
ਆਨਕੀ ਸਪਦ ਕਾਤੈ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਜੇ ਦਚਨ

ੴ ਸੁਪ੍ਰਵਦਿਬਿਖੇੴ ਪ੍ਰਵਦੇਤੁ ਪਾਤਵਚਰਨਸ
ਤੀ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾਤੇ ਕਪਲਤਾਂਤੇ ਆਤਮਾਅ
ਪੀਸ ਪ੍ਰਵਦਕੇਰੁਯਾ॥ ਅਰਜਨੁ ਕੁਯਾ॥ ਸੀਤਕੇ
ਸੇਕਤਤੇੴ ਵਿਬੁਧਨਤੀ॥ ਅਰਕਹੇਤੁ ਬੁਧਕੀਕਿ
ਆਸਕਾਤਿੴ ਜੁਏਕਾਅਪਰਾਮਾਤਮਾਕੇਹੇ॥ ਸੀ
ਤੁਕੇਦਚਰਨਕੇ ਕਬਬੁਧਦਾਨਾਸਮਾਸੁਸਕਤਾਤੇ॥
ਕਾਹੇਤੇ ਬੁਧਦਾਨਾਅਪੀਸ ਬੁਧਕੇਹੇ॥ ਅਰਸੀਤਬੁਧ
ਤੇਮੁਕਾਤਿਹੇ॥ ਵਚਰਨਮੇਗਾਵਤਿਜਾਨੇਜਾਅਤਮਾਇ
ਖੇਬੁਧਾਤੇ॥ ਜੋਗਿਯਾਨੀਸੁਨੇਤਉਉਸਕਾਸਰੂਪਇ
ਖੇਨਿਸਚਾਰੇ॥ ਅਰਜੇਰਗਤਿਸੁਨੇਉਸਕੋਗਿਯਾਨ
ਪਾਪਤਹੇ॥ ਅਰਕੁਗਤਿਵਹੀਹੇਜੋਗੋਬਿਦਬਿਸ

ਨਜਾਨੇ। ਮੁਕੰਦਕਰਾ ਜੋ ਵਚਨ ਤੇਗਾਐ ਸਾਏ ਤਉ ॥ ੨੨ ॥

ਤੁਝ ਕੋ ਕਿ ਅਸੁਖ ਰਾਖ ਤਉ। ਅਵ ਪੁਤ ਕਰਾ ਵ ॥

ਚਨ ਮੇਗਾ ਵਹੁੰਦਾ ਮੇ ਵਚਨ ਨਹੀ ਮਰ ਕਰੇਂ ਤੈ।

ਅਰਸਰ ਬਾਇਜਾ ਪਕਰੇਂ। ਮਰ ਅਕੈਂ ਤੈ। ਮਰਸ

ਰਬ ਪਕਾਸ ਮੇਗਾ ਤੈ। ਮਰਸਰ ਬਰਸ ਅੰਤ ਰਿਬ ॥

ਤਰਿ ਕੇਲੇ ਵੇਂ ਤੈ। ਮਰਸਰ ਤੇ ਅਤੀ ਤੈ ਤਉ ਅ

ਪਨਾਸੁ ਖੁਕਿ ਆਕ ਤੈ ਤੈ ਜਹੀ ਜੁ ਮੇਂ ਤੈ। ਸੀਸਾਰ

ਕੋ ਅਨਿਕ ਪਕਾਰ ਉਤ ਪਤਿ ਕਰੇਂ ਤੈ। ਬਹੁ ਕੁਆ

ਪ ਮੇਲੀ ਨਕਰੇਂ ਤੈ। ਕਪਲ ਕਰਾ ਮੇ ਕਿਜਾ ਕਰੇਂ ਜ

ਨ ਤੁਨ ਮੇ ਅਰ ਮੇਂ ਤੈ। ਸਰੇ ਕਰਾ ਜੁ ਅਤ ਮਸੁਖ

ਕਰਾ। ਕਰਾ ਸੁਖ ਮੇਂ ਵਹੁੰਦਾ ਜੁ ਕਰਾ ਵਹੁੰਦਾ ਮੇ ਨਹੀ

ਅੰਤ ਤਨ ਅਗਾਇ ਦੀ ਅਗ ਪਰ ਅਪਰ ਮੇਂ ਤੈ ॥

੪

ਕਾਤੇ ਤੇਜੁ ਅਰੇ ਦਰੋਇ ਤਮੁ ਤੁਬਿ ਸਨਹੀ ਜੁਮੇ
ਅਉਰ ਅਰਸੀਰ ਅਉਰ ਅਪਤੀ ਅਪਤੀ ਰੇ
ਦਰੁ ਅਰੇ ਦਰੋਇ ਸਨਹੀ ਅਰਦੁਖ ਸੁਖ ਨਹੀ ਰਾਖ
ਤਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਅਪਿ ਸੁਖ ਰੂਪਤਾ ਪਾਸਰ ਮੇ ਤੇ ਕੋਕ
ਤਾ ਸੀਤ ਜੋ ਅਨੰਦ ਬਿਖੇ ਪਾਪਤ ਰੁਏ ਸੀ ਬਾਇਕ
ਰਤੇ ਬੇਅਰ ਤੁੰ ਕਢੁ ਨਹੀ ਕਤਤਾ ਕੈ ਸੇ ਸਰੂਪ
ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੀ ਹਿਗਾ ਜੋ ਮੇ ਏਕ ਦਰ ਨ ਕਰੋਤ ਉ
ਚੀ ਏ ਏਕ ਦਰ ਨ ਤੁਰੀ ਕਰੋਤਾ ਮੇ ਕੋਕਤਾ ਪ੍ਰਸੂ ਸਿਖ
ਕਾ ਏਕਤੀ ਹੋਗੁਰ ਸੇ ਸਮਤਾ ਕਿਆ ਜੋਗਤੋ ਜੋ ਦ
ਰਸ ਸਮਤਾ ਕਾ ਕਰੋਤ ਉ ਕਿਆ ਗਲਹੈ ਤਾ ਬਿਤੇ
ਬਿਗਾਤੋਤਾ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਤਾਤੇ ਮੇ ਤੇ ਸਤ ਸੀਗ ਕਰ ਅ
ਰਤੈ ਸੇ ਜੁ ਕਤਾ ਜੋ ਚਾਨੁ ਨਾ ਪਾਵੇ ਏਕੀ ਗਾਖਤੈ ਅ

ਪਿਤੋ ਜਾਤਾ ਤੈ॥ ਤਉ ਯਹੀ ਸੁਖ ਤੈ ਜੁ ਆਪਿ ਨਹੈ॥ ੨੩੩
ਅਗ ਬਿਗੜ ਜਾ॥ ਦੇਵ ਕਰੈ ਤੈ ਜੁ ਸੁਖ ਪਰਮ ਆਪ
ਕੇਤਿ ਆਗਮੇ ਤੈ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਹਾ ਜੁ ਆਪ ਨਹੈ ਤਉ ਵਿਅ
ਸੁਖ ਹੈ ਕਹੈ ਤੈ ਜੁ ਸੁਖ ਆਪੇ ਤ ਕਹੈ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ ਕਹਾ
ਇਸ ਤੇ ਅਉਰ ਆਪਿ ਕ ਸੁਖ ਕਉ ਨਹੈ ਗਾ॥ ਜੋ ਜਾਨੈ
ਮੇ ਪੂਰਨ ਹੈ॥ ਜਾ ਕੇ ਸਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਤੈ ਤਾ ਕਾ ਸੁ
ਖ ਕਿਆ ਕਹੈ॥ ਮੇ ਤੇ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਕਹਾ॥ ਪ੍ਰਾਸਰ
ਕਹਾ॥ ਅਬ ਤ ਕਾ ਅਗਿ ਜਾਨ ਬਿਬੇ ਬੀ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ
ਭਿਨੁ ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਹੈ॥ ਭੇ
ਦ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਆਗ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਾ॥ ਕਪਲਕ
ਤਾ ਮੇ ਹੈ ਪੁਰੀ ਦ ਕਹਾ ਮੇ ਨਹੀ ਹੈ॥ ਕਪਲਕ ਹਾ ਦੇਵ ਕ

ਤੇ ਤੈ ਅਵਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ। ਤਉ ਨਿਸਚੈ ਭੁਆਜੁ ਮੇਰੇ
ਮੁਕੰਦ ਕਹਾ ਮੇਨੇ ਸੁਨਾਥਾ ਜੁ ਤੂੰ ਪਰਮਾਗਿਆਸੀ ਤੈ
ਪਰ ਅਬਤ ਕਤੁ ਏਕੋ ਗਿਯਾ ਸਾਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।
ਜਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤੁੰ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਹੈ ਮੁਕੰਦ ਸ
ਤਿਕਹਾ ਤੈਨੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪਾ ਬਿਗਿਆਨ ਕੀ ਕਹਾ ਸਮਾਈ
ਹੈ। ਅਵਤ ਪੁਤ ਕਹਾ ਨ ਕਪਲ ਨ ਮੁਕੰਦ ਸਰਬ ਮੇ
ਤੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਜਬ ਮੇਨੀ ਤਉ ਤੁੰ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਅ
ਵਤ ਪੁਤ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਤੁੰ ਸੁਪ੍ਰ
ਕਾਸ ਤੈ ਤਉ ਕਿਆ ਮੇਨੀ। ਅਵਤ ਪੁਤ ਕਹਾ ਸੁਪ੍ਰ
ਸਏ ਕਹੈ ਨ ਅਨੇਕਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁੰ ਕਹਾਂ ਹੈ ਏਕ ਮੇਰੇ ਤੈ। ਕਪ
ਲ ਕਹਾ ਏਕ ਕਹੈ ਤੇ ਦੁਐਤ ਸਿਧ ਹੋ ਤੈ। ਅਵ

ਪੂਤਕਰਾ ਆਪਸੁਨੋਤੋ ਆਪਿ ਕਰਤੋ ਆਦਿ ਐਤ
 ਕਤਾਂਤੋ ਆਪਲਕਰਾ ਕਰਾਣਾ ਸੁਨਣਾ ਸੀਰਬਿ
 ਤੇਤੁ ਏਥਿ ਨਹੀ ਆਦਿ ਪੂਤਕਰਾ ਤਾਂਤੋ ਆਤ
 ਮਾ ਅਗਿਆਤ ਕਰਾ ਆਪਲਕਰਾ ਉਸਥਿ
 ਗਿਆਤ ਅਗਿਆਤ ਨਹੀ ਕਰਾਤ ਉਕਰਾਤੋ ਆ
 ਪਲਕਰਾ ਵਰੁ ਮੇਰੇ ਆਦਿ ਪੂਤਕਰਾ ਕਰੇਤੋਤੋ
 ਨਤੋਤੋਤੁ ਆਖੰਡਤੋ ਆਪਲਕਰਾ ਜੋ ਅਖੰਡ
 ਕਰਾਤ ਉਖੰਡ ਆਦਿ ਤਾਂਤੋ ਖੰਡ ਅਰਾ ਅਖੰ
 ਡ ਅਰਏ ਕਰਾ ਅਰਾ ਅਨੇ ਕਰਾ ਮਤਕਰੁ ਤੇਰੇ ਬਿ
 ਬਚਨ ਨਹੀ ਆਦਿ ਪੂਤਕਰਾ ਵਚਨ ਅਰਸਨੁ
 ਤੇਰੇ ਬਿਤੋ ਆਪਲਕਰਾ ਮੇਰੇ ਬਿਨਹੀ ਬਚਨ ਕ

੨੨੨
 ੨੨੨

ਰਮਰਸਾਕਾਏ॥ ਅਰਸੁਤਾਕਰਮਕਾਨਕਾਏ॥ ਅ
ਰਮੇਇਦੀਉਤੇਅਤੀਤਏ॥ ਤਉਕਤੁਤਾਸੁਤਾਕਿਅ
ਏ॥ ਅਦਧੁਤਕਤਾਤਏਕਰਮਾਰਿਯਾਤਭੁਏ॥ ਜਉਕ
ਰਮਗਿਆਤਏਤਉਮਿਤਕਕਿਉਨੀਦਚਨਕਰ
ਤਾ॥ ਕਤੁਜੁਮੁਧੁਸੇਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨਏ॥ ਅਰਕਤੁਤੁ
ਸੁਤਾਮੇਏ॥ ਕਪਲਕਤਾਵੇਦਅਰਗੁਗਵਾਂਨ
ਕਤੇਏਜੁਵੇਦਏਕਰਿਕਏ॥ ਅਰਮੇਏਸੁਏਏ॥ ਅ
ਰਸਰਬਕਰਮਕਰੇਏ॥ ਅਰਅਲੇਪਏਕਾਤੇਏਜੁ
ਨਿਰੰਕਾਰਏ॥ ਯਤਿਸੀਰਮੁਧੁਤੇਪ੍ਰਯਾਟਕੁਜਾਏ॥
ਅਰਮੇਸੀਰਰਤੇਅਲੇਪਏ॥ ਸਰਬਕਰਮਕਰੇਏ
ਅਰਨਹੀਮੁਧੁਬਿਖੇਕਰਮਕੀਅੰਸਾ॥ ਤਾਂਤੇਏਕ

੦

੨੮

ਪਲਕਹੁ ਸੁਨਹੁ ਸੁਣਿ ਬਿਖੈਓ ॥ ਕਪਲਕਹੁ ਤੈਸੇ
 ਪਦਸਿਸਚੈ ਕੀਏ ॥ ਕਹੁ ਸੁਨਹੁ ਠਿਤਿ ਬਿਖੈ ਤੀ
 ਜੋਨੀ ॥ ਅਦਧੁਤ ਕਹਾਏ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਜੁ ਤੈਥੋਂ ਜੋ ਕਹੈ
 ਸੋ ਆਪਿ ਹੀਐ ॥ ਜੋ ਸੁਣੈ ਸੋ ਆਪਿ ਸੁਣੈ ॥ ਜਨਾ
 ਤੇ ਕਾਰੈ ਤਤਾ ਕਹੁ ਜੋਗ ਨੀ ॥ ਜੋ ਸਰੂਪੈ ਬਿਉ
 ਨ ਕਹੈ ਅਰ ਬਿਉ ਨ ਸੁਣੈ ॥ ਕਪਲਕਹੁ ਤੈ ਕਾਰੈ ਕ
 ਨਿਰਤ ਕਾਰ ਤੁੰ ਕਉ ਕਉਣੈ ॥ ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਮੇ ਦੁ
 ਜਾਤੇ ਦੋਨੈ ॥ ਅਰਵੈ ਨੇਤ ਅਤੀਤ ਤੈ ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਦੁ
 ਮੇਤ ਨੀ ॥ ਕਪਲਕਹਾ ਸੀਤ ਕਹੁ ਏਤੈ ਬੰਧ ਨ ਹੀਐ ਤਾ
 ਕਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੁਣੈ ॥ ਤੇ ਅਦਧੁਤ ਤੁੰ ਕਉਣੈ ॥ ਸੀਰਕੇ
 ਆਤਮਾ ॥ ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਦੋਨੈ ਨ ਗਨਤੈ ॥ ਅਰ

ਮੇਰੇ ਮੂਰਖ ਕਰੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤਉ ਸੀਰ
ਆਤਮ ਰੂਪ ਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਆਤਮਾ ਪੂਰਨ ਤੇ ਦਿਖ ਮਤਾ
ਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ। ਜਾਕੇ ਸਰੀਰ ਅਰ ਆਤਮਾ ਦੋ ਰਾਸਤੇ
ਤੇ ਵਹੁ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਉ ਵੇਰੇ,
ਮਨ ਕੇ ਬੁਧ ਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਹੰਕਾਰ। ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਮੁਝ ਤੇ
ਕਛੁ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ। ਮਨ ਅਰ ਬੁਧ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਮੁਝ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਰਹੇ। ਨਹੀਂ ਤਉ ਕਛੁ ਨਹੀਂ। ਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਉ
ਨੇ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਕਿ ਆਕਤੋ ਸਰਬ ਤੂੰ ਤੀ। ਅਵਧੂ
ਤ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਕਉ ਨਹੀਂ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਵੇਰੀ ਜੇ ਮੇਰੇ। ਅਵਧੂ
ਤ ਕਹਾ ਜਤਾ ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਵਹੁ ਮੇਰੇ। ਅ
ਵਧੂਤ ਕਹਾ ਵੇਰੇ ਨ ਮੇਰਾ ਟਾਕੇ ਸੁਖ ਦੇ ਤਾ ਹੋ ਜੇ ਸਿਧਾ ਤੇ

ਡੋ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਤੁ ਕਉ ਫੁਟੈ। ਅਦਧੁਤ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁ ਤ

੨੩੬

ਉ ਕਾਸੋ ਪੁਛੈ ਤੋ। ਉਸ ਸਮੇਰੋ ਮਰਿਖਾ ਆਦਤ ਕੁਯ

। ਪਰ ਕੋ ਸਾਰੋ ਮਰਿਖ ਜਾਨੇ ਅਸੰਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਖਿ

ਸੁਦੇਖੈ ਤੋ। ਅਰਜੋ ਗੀਥਾ ਉਸ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਨਥਾ।

ਅਰਸੀ ਗਦਿ ਖਾਈ ਦੇ ਤਾਥਾ। ਅਰਕਹਾ ਜੁਦੀ ਪਪੂ

ਰਸਤੋ। ਅੰਨ ਦੇ ਖਾਏ ਜੁਦੀ ਪਤੇ ਰਿਨ ਨਹੀ। ਉਤ ਪਤਿ

ਅਰਪਾਲ ਨਾ ਅਰਨਾ ਸਦੀ ਪਤੇ ਤੋ ਤਾਤੋ। ਅਦਧੁਤ ਕ

ਤਾਤੋ ਜੇ ਜੁਦੀ ਪਦੇ ਖਾਦਿ ਸ੍ਵਾਦੀ ਪਕਾ ਕਉ ਨਹੀ। ਰੋਮ ਰਿ

ਖਤ ਸਾ ਅਰਕਹਾ ਦਿਸ੍ਵਾਦੀ ਪਕਾਦੀ ਪਤੋ। ਦਿਸ੍ਵਾਦਿ

ਸ੍ਵਾਦਿ ਸਤੀ ਜੇਦੀ ਪਤੋ। ਦੀ ਪਬਿਖੇ ਖਵਾ ਕਹੈ ਤੋ ਦੀ

ਪਤੇ ਦੁਰਤੋ ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਾ ਕਉ ਫੁਟੈ। ਰੋਮ ਰਿਖਤ ਸਾ ਅਰ

ਕਹਾਮੇਦੀਪਹੋ। ਅਰਦੀਪਤੇਕੁਜਾਹੋ। ਅਰਦੀਪ
ਤੇਕਛੁਰਿਨਨਹੀ। ਅਦਪੁਤਕਹਾਤੁਪ੍ਰਬਿਖੇਆਦਿ
ਅੰਤਕੀਸਮਾਣੀਨਹੀ। ਰੋਮਾਰਿਖਕਹਾਮੇਰੇਤੰਕਾਰਤੇ
ਤੇਮੁਝਕੋਯਾਤੇਬੀਧਨਹੀ। ਅਦਪੁਤਕੁਸੀਰੁਜਾ। ਸ
ਰੀਆਪਮੋਦੇਖਤੇਥੋ। ਕੇਤੀਅਉਪਮੇਸੇਬੀਤੀ। ਏ
ਮੇਤੇਕੋਸੀਤੁਸੀਕਰੁਰੁਏਨੁਪਰਮਅਨੰਦਥਾਬਹੁਨੁ
ਆਪਸਮੇਕਹਟੁਲਾਗੇਨੁਤਮਹੈਂ। ਅਦਪੁਤਕਹਾ
ਸਭੀਨਹੀਏਕਅਦੁਤੀਮੈਂ। ਬਹੁਨੁਆਪਸਮੇਕ
ਤੁਲਾਗੇਨੁਤਮਹੈਂ। ਕਪਟਕਹਾਨੁਤੁਏਕਹੈਤਉ
ਸਭੀਹੈਂ। ਅਰਨੁਤੁਨਹੀਤਉਸਭੀਤਮਭੀਨਹੀ। ਅ
ਚਹੁਅਨੇਕਤਾਕੇਏਕਤਾਤੇਹੈ। ਜੇਏਕਹੀਅੰਤਉ

ਸਰਬਗੀਆਵਤਾਹੈ॥ ਜੋਕੁਨਹੋਤਉਅਨੇਕਭੀਨ ੨੬੭
 ਿ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾਮੇਰੇਬਿਖੇਏਕਅਰਅਨੇਕਨ
 ਿਮੇਹੈ॥ ਕਪਲਕਹਾਤੁੰਕਉਪ੍ਰਦਾਏ॥ ਏਕਕੇਵੇਕੇਤਿ
 ਨਕਿਉਕਹੇਏਏਕਅਰਵੇਨਹੀਮੇਹੈ॥ ਅਦਧੁਤਕ
 ਤਾਸਭਪਦਮੁਧੁਤੇਹੈ॥ ਸਪਤਿਰਿਖਸਾਤਦੀਪਤੇ
 ਅਵਤਰਏ॥ ਅਰਅਦਵਾਉਨਕਾਕੇਵਲਸਮਾ
 ਗਮਨਮਿਤਥਾਕਾਏਤੇਜੁਆਤਮਸੁਖਸਤਸੀਗਿਤੇਪ੍ਰ
 ਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਸਪਤਿਰਿਖਤੁਕਹਾਜੇਏਸੋਭਜਨਗੋਬਿ
 ਦਕਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਭਗਤਿਕਰੇ॥ ਕਿਆਨੁਏਕਬਿਸੁਸ
 ਰਬਬਿਖੇਪੂਰਨਹੈ॥ ਅਦ੍ਵੈਤੁਕਹਾਭਗਵਾਂਨਕੀਰੁ ਗਤਿਤੇ
 ਭੁਗਤਿਮੇਹੀਸਿਸ੍ਰਹੈ॥ ਜੋਮੁਧੁਪਤਿਆਵੈਰੂਪਮੇਹਾ

ਤਤਾਤੈ॥ ਅਰਜੋਰਗਤਿਰੁਗਵਾਂਸਕੀਕਰੈਤੈਅਪਨੇ
ਤੰਕਾਰਕੀਅਲੀਨਤਾਕੈਸੀਤਿਅਗਤਾਕਾਤੈਤੈ
ਆਪਕੋਦਾਸਮਾਨੈਤੈ॥ ਤਾਂਤੈਅਪਨੇਸਰੂਪਤੈਅਪ
ਪਤਰਤਤੈ॥ ਅਰਗਤਿਨਿਸਚੈਰੂਪਮੇਰਾਤੈ॥ ਸ
ਪਤਰਿਖਰੁਕਤਾਸਰੀਰਤੇਰਾਨਾਸੀਤੈਬਿਸ੍ਰਸੇਸਮ
ਤਾਕੈਸੇਕਰੈਤੈ॥ ਅਵਧੁਤਕਤਾਜੋਸ਼ੀਰਮੇਰਾਨਾਸੀ
ਤੈਤਉਸਰੀਰਬਿਸ੍ਰਕਾਕਤਾਇਸਥਿਤਹੈਤਾ॥ ਰੋਮਾ
ਖਤੇਪ੍ਰਛਾਨੁਤੈਨੇਕਤੇਤੈ॥ ਬਿਸ੍ਰਦੇਖੇਤੈ॥ ਤਾਂਤੈਜੋਦ੍ਰਿ
ਸ੍ਰਸ਼ੀਰਪਰਕਰੀਏਤਉਕਿਸੀਕਾਮਦਾਨੀ॥ ਪਰ
ਰਗਤਿਮੇਰੀਸੇਸੁਤੈ॥ ਇਸਕਾਰਨਜੋਜਾਣੁਜੋਮੇ
ਸਰੂਪਪੂਰਨਤੈ॥ ਸਪਤਿਰਿਖਰੁਕਤਾਜਬਤਕਬੈ

ਗਾਗਨਤੋਬਿਗਿਸਾਨਕਾਪਾਵਟਾਕਠਨੈਤੋਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾਜੀਬੈਗਾਗਤੈਜੁਮੈਨੀਸਰਬਬਿਸ਼ੁਤੋਸਪਤ
 ਰਿਖਤੁਕਤਾਤਮਨੀਤੈਸਰਬਗਵਾਂਨਤੋਪਰਜ
 ਬਤਮਨੀਤਉਬੈਗਾਗਕਾਨੇਕੀਆਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾਜਬਲੈਮੈਕਤੀਤਾਤੈਸਰਵਸਤਮੁਧੁਸੈਸੰਜੁ
 ਗਤਿਤੋਜਬਮੈਨਰਤਾਕੇਵਲਗਵਾਂਨਤੋਉ
 ਨਤੁਕਤਾਤਮਨੀਤੈਕਤੁਕਉਧੁਤੋਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾਵੀਚਾਰਕਰਤੁਸਰਬਬਿਸ਼ੁਤੋਤਉਤਮੰਬਿ
 ਸ੍ਰੁਪਤੋਸਪਤਰਿਖਤੁਕਤਾਬਿਸ਼ੁਈਸਰਤੋਕਿ
 ਆਤਮਈਸ੍ਰੁਤੋਅਦਧੁਤਕਤਾਜਬਤੁਮਤੋ
 ਤਬਈਸ੍ਰੁਕਓਨਸਾਤੋਸਪਤਿਰਿਖਸ੍ਰੀਰਾ

ਰਆਤਮਾ ਕਹਾ ਜੁਵਹੀਆਤਮਾਈ ਸੁਰਹੈ॥ ਅੰਦ
ਧੂਤਕਹਾਈ ਸੁਰਕਾਰੁ ਪਵੇਤ ਕਹਾਹੈ॥ ਅਰਆਤਮਾ
ਕਾਰੁਪਕਿਨੀ ਨਹੀ ਕਹਾ॥ ਤੁਮਆਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰਿ
ਈ ਸੁਰਕਹੈ॥ ਅਥਵਾ ਬਿਸਾਵੇਖੇਨਾ ਮਰਾਖਾਹੈ॥ ਉ
ਨਹੁਕਹਾਬੀਚਾਰਬੁਧਕੋਸੋਕਹੀਤਾਹੈ॥ ਜੁਆਤਮਾਈ
ਸੁਰਸਰਬਸਕਹੈ॥ ਅੰਦਧੂਤਕਹਾਬੁਧਕਾਰੁਪ
ਕਿਆਹੈ॥ ਕਹਾਸੀਤਕਹੈ॥ ਜੁਬੁਧਰੂਪਨਹੀਰਾਖਤ
ਕੇਵਲਕਹਾਹੈ॥ ਅਰਯਹੀਨਿਸਚੈਰੂਪਹੈ॥
ਅੰਦਧੂਤਕਹਾਨਿਸਚੈਆਪਤੇਆਪਹੈ॥ ਅ
ਥਵਾਆਤਮਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਬੁਧਜਨਹੈ॥ ਜਬਮੂਲ
ਸੋਵਸਤਹੀਕਫੂਨਹੀ॥ ਤਉਜੋਓਸਕੇਵੀਚਾਰ

ਤੇਤੋਤੋਸੋਕਤਾਂਗਗਾਕਤੋਤੁਮੇਕੰਉਸਤੋਈਸ੍ਰਾਅ ੨੨੬
 ਥਵਾਕਛੁਅਉਰਜਬਬੁਧਨਗੀਤਬਈਸ੍ਰਾਕਤਾਂ
 ਰਹਾਉਨਤੁਕਤਾਂਮਬ੍ਰਹਮੈਂ।ਅਰਬ੍ਰਹਮਬਿਜ੍ਯਾ°
 ਤੇਕਤੀਤਾਤੋ।ਅਵਧੁਤਕਹਾਰੁਰਮਨਿਵਰਤਕ
 ਰਹਾ।ਅਰਕਹੁਰਮਬ੍ਰਹਮੈਂਸੁਯਲੁਸਤਮੀਗ
 ਕਾਯਹੀਏ।ਗਜੇਕਹਾਮੇਦੇਖੋਤੋਜੁਮੈਤੋਤਉਕਤੋਕੋ
 ਬਿਬਾਦਕਰੇ।ਮੁਕੰਦਕਤਾਹੇਰੂਪਮੇਰੇਮੈਸੇਮਤ
 ਕਹੁਜਾਮੇਦੇਖੋਤੋਮੈਂ।ਅਵਧੁਤਕਹਾਰੇਮੁਕੰਦਜੇ
 ਮੈਤੋਤਉਮੈਕਉਵੁੰ।ਗਜੇਕਹਾਰੂਪਤੇਗਾਯਤਿਏ
 ਜੁਮੈਂ।ਯਹਿਸੁਖਵਚਨਮੈਨਤੀਆਵਤਾ।ਕਾਤੇ
 ਤੇਜਬਬੁਧਕਿਸੀਵਸਤਕਾਭੇਟਨਕਰੇਕਿਆਕੇਤੋ॥

ਤਾਤੇਕਿਅਕਹੋਬੁਪਨੀ॥ਉਸਸਮੇਚਤੁਰਦਸਸੁਤੀ
 ਸਮਿਧਆਵਤਭਏ॥ਅਰਕਤਾਸਰਬਠਉਰਮਿਧ
 ਪੂਰਨਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾਤੇਸਿਧਹੁਸਰਬਕਹਾਤੈ॥
 ਤੈ॥ਉਨਹੁਕਹਾਅਵਧੁਤਨਹੀਤਮਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾ
 ਤਸੋ॥ਸਿਧਹੁਕਹਾਤਸਵਾਰੋਵਾਤਮਾਰੇਬਿਬੇਨਹੀ॥
 ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਜਬਤਕਕਫੁਆਪਤੇਰਿਨਜਾਨੇਤੈਤੁ
 ਮਸਿਧਨਹੀ॥ਈਹਾਂਆਕਾਰਬਆਏਤੈ॥ਕਤੋਤਸ
 ਵਾਤਮਾਰੇਬਿਬੇਤੈ॥ਉਨਹੁਕਹਾਤੇਅਵਧੁਤਤੁਮਹਸੇ
 ਕਾਤੇਤੇਜੁਤਮਨਹੀਤੈ॥ਅਵਧੁਤਕਹਾਤਮੈਸੋਮਤਸ
 ਤੈ॥ਤਸਵਮੈਸਤੰਸਵਰਖਬੀਤੇ॥ਬਹੁਤਕਹਾਰੁ
 ਦਨਕਰੋ॥ਸਿਧਹੁਕਹਾਤਮੁਰਖਹੁਕੀਨਿਆਈਮ
 ਤਕਹਾਕਹਾਗਿਆਨਅਵਧੁਤਤੁਕਾਯਹੀਤੈ॥

3

੨

ਕਤੋਰਿ ਜਾਨਤੁ ਮਾਗਾ ਕਿਆ ਤੈ। ਉਨਤੁ ਕਤਾਤ ਮਾਰੇ
 ਰਿਸਾਨ ਬਿਖੇਵ ਚਨ ਜੋਗ ਨਤੀ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਜਤਿ
 ਭੀਵਹੀ ਨੇਕਤਾਨ ਅਉਰੇ ਨਾ। ਉਨਤੇ ਕੁਮਾਰ ਸਿਧੇ ਨੇਕਤਾ
 ਜਬ ਮੇਜੋਗ ਕਤੋ। ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇਖੋ। ਕੈਸੇ
 ਸਰੂਪ ਜੋਵ ਚਨ ਮੇਨਤੀ। ਅਵਤਾਰ। ਅਵਧੁਤ ਕਤਾ ਬਿ
 ਨ ਜੋਗ ਕਾ ਨੇਕਤਾ ਕਤ ਤੇ। ਉਤਾਂ ਪੁਨਤੋ ਤੀਤੈ। ਬਤੁ
 ਨ ਕਤੇ ਤੇ ਜੋਤਿਤੈ। ਏਕ ਪਿਆਨ ਚਤੁਰ ਰੁਜ ਕਤੇਤੈ।
 ਏਕ ਸ੍ਰੀਨ ਕਤੇਤੈ ਤਉ ਸਰੂਬ ਚਨ ਮੇਨਤਾ। ਜੋਗ ਬ
 ਚਨ ਤੇ ਪਰਤੁ ਬਾਲ ਕਤੇ। ਸਤ ਸੰਗ ਕਰੁਨੁ ਨਿਰਮਲ
 ਤਤਿ। ਕੁਮਾਰ ਕਤਾ ਜੋਗ ਕੇ ਬਲ ਤੇ ਜੋਚਾ ਤੈ ਇਸ ਸੰਗੀਰ
 ਕਾਤਿ ਮਾਗ ਕਰੈ ਮਰਾ ਅਉਰ ਸੰਗੀਰ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਕ
 ਰੇ। ਰਿਸਾਨ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇਤੈ। ਅਵਧਾਵ ਚਨਾ ਅ

ਦਧੁਤਕਹਾਏ ਮੁਰਖ ਸੀਤੋ ਕੀ ਸਗਾ ਬਿਖੇ ਜਹਿ ਦਚਨਕ
 ਤੇਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਲਜਾ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ॥ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜੁ
 ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਭੀ ਤਿਆਗ ਅਰ ਸਰਬ ਠਉਰ ਪੂਰ
 ਨਤੋ ॥ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਏ ਗਕੇ ਬਲ ਤੇ ਜੋ ਚਾਹੋ ਤਉ ਅਕਾ
 ਸਾ ਬਿਖੇ ਜਾਵੇ ॥ ਅਦਧੁਤਕਹਾ ਅਕਾਸ ਬਿਖੇ ਤਬ ਜ
 ਵੇਜ ਬਤੁ ਏਤੇ ਭਿਨਤੋ ॥ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਏ ਤੇ ਸੁਆਸ ਜੁ
 ਆਵਤੇ ਤੈ ਕਛੁ ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ ॥ ਅਰ ਜੋ ਗੀਏ ਕ
 ਏਕ ਸੁਆਸ ਬਿਖੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾਹੈ ॥ ਅਰ ਸੋ ਤੋ
 ਸਾਜਾ ਪਕਰੇਹੈ ॥ ਅਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾਹੈ ॥ ਅਦਧੁਤਕ
 ਹਾਏ ਬਾਲਕ ਗਿਆਨੀ ਲਜਾਹੈ ॥ ਜੋ ਪਾਨ ਅਰ ਸੁਆ
 ਸ ਤੇ ਅਪਨਾ ਸੁਖ ਚਾਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪਉਨ ਤੇ ਜੋ ਗੀ ਸੁਖ
 ਬਿਖੇ ਪਾਪ ਤੇ ਤੇਹੈ ਗਿਆਨੀ ਕੋ ਜਨ ਨਕਰਿ ਅਪ

ਨੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸੁਖ ਗਾਥ ਤਹੈ ਪਾਵੈ ਤੇ ਕਿਆ ਸੁਖ ਤਹੈ ॥ ੨੩੯ ॥

ਆਪ ਤੇ ਅਪਾਧ ਤਹੈ ਦੁਆਰਾ ਅਸਮੁਕਤਿ ਕੀ ਪਾਵੈ

ਤੇ ਚਾਹਦੀ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਹੁਤਹੈ ॥ ਅਰਾਮਾਦਿ ਗਿਆਨ

ਕੇ ਪਾਂਚ ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਤੇ ਤਹੈ ॥ ਏਕ ਪਉਨ ਕਉਨ ਸੇਲੇ

ਖੇ ਮੇਤਹੈ ॥ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਚੀਟੀ ਉਕਾਹੈ ॥ ਅਰਗਿਆਨ ਬਿ

ਤਗ ਮੇਤਹੈ ॥ ਉਨਹੁ ਤੇ ਬਿਤੰਗ ਮਨ ਮਸਿਧ ਕਹਾਹੈ ਅਵ

ਧੂਤ ਕਿਸ ਕੀ ਸਕਤਹੈ ਜੁ ਜੋਗ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ॥ ਜੋਗ

ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਤਹੈ ॥ ਜੋ ਸਭ ਸੋਨੁ ਹੁਨਾਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਜੋ

ਗ ਕੋ ਕਹਤਹੈ ਸਭ ਜੋਗੀ ਤਹੈ ॥ ਜਹਿ ਸਭ ਹੀ ਸਨਕਾਦਿ ਕ

ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਕ ਜੋ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨਹੈ ਤਹੈ ਜੋਗ

ਤੇ ਤਹੈ ॥ ਅਵਧੂਤੁ ਸੀ ਕੁਜਾਗਰ ਜੋ ਕਹਤਹੈ ਸਿਧ

ਮਿਥਿਆ ਮਤ ਕਰਹਾ ਗਿਆ ਮਨ ਕੋ ਜੋਗ ਸਮਝ ਕਿਯਾ ਸੀ ਜੋ
ਗਏ ਗਿਆ ਨਵਹੁੰਦੇ ਨੁਓ ਸਭਿ ਮਿਲਨ ਅਗ ਬਿਛ
ਗਾਏ ਨਹੁ ਨਹੀ ਮਧ ਮਕਹਾਏ ਗਾਨਾ ਤੁਝ ਕੋ ਸਹੁ
ਪਪਾਪ ਤਨਹੀ ਕੁਜਾ ਗਾਨੇ ਕਹਾ ਜੋਗ ਕੋ ਮੇ ਕਰੋ ਤੇਜੁ
ਤੇ ਸਿਧੇ ਉਸ ਕਾਰੁ ਪਕਹਾ ਮਧ ਮਕਹਾ ਤੁੰ ਆਤਮਾ
ਕਾ ਸਹੁ ਪਕਹੁ ਨੁ ਕਿਯਾਏ। ਜਬ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸਹੁ ਪ
ਕਹੁ ਨਹੀ ਤਉ ਜੋਗ ਤੇ ਕਿਆ ਪੁਛੈ। ਜੇ ਏ ਕਹੀ ਪ
ਦੈ ਦੁਐ ਤਨਹੀ। ਤਾ ਤੇ ਜੋਗ ਸੁ ਪਕਾਸਤੈ। ਗਾਨੇ ਕ
ਤਾ ਕੀ ਸੀਸਾ ਸਤਨਹੀ ਕਹਾ ਨੁ ਜੋਗ ਸੁ ਤੇ ਸਿਧੈ। ਸਿ
ਧੈ ਕਹਾ ਜੋਗ ਸੁ ਪਕਾਸ ਅਰ ਸੰਦਰੁਪਤੈ। ਜੋਗ ਤੇ ਸ
ਹੁ ਪਪਾਪ ਤਉ ਤੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਨੁ ਜੋਗ ਤੇ ਸਹੁ ਪ

ਪਾਪਤਤਤਤੈਜੋਗਨਤੁਆਸਹੁਪਤੁਆਗਜੇਸਹੁਪਤੈ
ਤਉਜੋਗਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੈ।ਕੁਮਾਰਕਹਾਜੋਗਤੇ
ਸਹੁਜੋਗਤੈ।ਕਪਲਕਹਾਜੋਗਕਾਕਰਤਾਕਉਨਤੈ।
ਕੁਮਾਰਕਹਾਜੋਗਕਾਕਰਤਾਜੋਗਤੈ।ਕਪਲਤੁਸੀਭ
ਯਾ।ਮੁਕੰਦਕਹਾਮਾਤੁਮਾਕੇਪਾਵੇਵੇਬਹੁਤੁਮਾਰਗ
ਤੈ।ਕੋਉਗਿਯਾਨਕਰਿਪਹੁਚਤਾਤੈ।ਕੋਉਤੈਕਾਰਕੇਤਿਜ
ਗਤੇਕੋਉਕਰਮਕੇਤਿਜਾਤੇਏਕਭਗਤਿਅਰਵੈਗਗਮ
ਰਜੋਗਤੇਯਹਿਸਹੁਸਾਪਨਤੈ।ਤਮਜੋਗਨਹੀਕਰਤੇ
ਗਿਯਾਨਕਰਤੇਤੈ।ਮੁਕੰਦਤਮਾਅਰਕਤਾਕਤੁਗਿਯਾਕਿ
ਆਤੈਕਹਾਵਾਕਿਨਿਸਚੈਕਰਵਾ।ਕੁਮਾਰਕਹਾਨਿਸਚੈ
ਤਬਤੈਤਦਹੁਪਤੈ।ਅਰਤਦਹੁਪਜੋਗਤੇਤਾਤੇਜੋਗਸੁਪ

ਕਾਸੀਯੋ। ਮੁਕੰਦਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਰੋਮਰਿਖਕਹਾਤੇਸਿਧਹੁਜੇ
 ਗਮੁਝਤੇਤੇਤੇ। ਅਰਜਬਮੇਚਾਤਨਜੋਗਕੀਕਰੋਤੇਜੋਗ
 ਤੋ। ਅਰਮੇਰੇਬਿਜੋਗਬਿਓਗਦੇਨੋਨਹੀ। ਕੁਮਾਰਕਤਾ
 ਦੇਨੋਜੋਗਯੋ। ਰੋਮਰਿਖਤਸਾਅਰਕਹਾਜੋਗਤੇਸਰੁਮੀ
 ਗਦੇਹਕੇਦੀਸਤਯੋ। ਪਰਸਰੂਪਤੇਅਪ੍ਰਾਪਤਤੇਤੇਯੋ। ਕ
 ਕੁਮਾਰਕਹਾਜਾਜੋਗਯੋਤਹਾਰੂਪਨਹੀ। ਤਤੇਜੋਗਅਰੂ
 ਪਅਰਸੁਪਕਾਸਯੋ। ਰੋਮਰਿਖਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਸਪਤਿਰਿ
 ਖਤੁਕਹਾਪੂਰਨਜੋਗਜਾਨਣਾਬਿਸੁਕਹੈਜਬਬਿਸੁਕੋਜ
 ਣਾਮੁਕਤਿਪੁਆ। ਕੁਮਾਰਕਤਾਤੈਨੋਪਾਲਨਰਗਤਿਕੀਕ
 ਰੀਯੋ। ਪਰਗਤਿਦਹੀਜੋਸੁਆਮੀਸੋਪੇਅਕਰਣਾਅਰ
 ਨੁਕਸਾਤਤੇਜੋਗਕੁਜਾ। ਸਪਤਿਰਿਖਤੁਸੀਕੁਯੋ। ਰਾਜੇ

੩੯

ਕਹਾਨੀ ਪਦ ਕੇਤੰ ਕਾਰ ਤਕ ਜੋਗ ਹੈ। ਤਤ ਪਦ ਬਿਖੇ ਜੋਗ ੨੩੩
ਕਹਾ ਕਹੈ। ਈਸੁਰ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ। ਜੇ ਤਤ ਪਦ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ
ਉ ਕਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾ ਪਰਮ ਈਸੁਰ ਕਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਰਾ
ਜੇ ਕਹਾ ਪਰਮ ਈਸੁਰ ਕਾ ਜਿਹੈ ਤੇ ਜੁ ਜਿਸ ਰੂਪ
ਟਮੁ ਟੁਟੇ ਰਹੈ। ਅਰਮੁ ਟੁਟੇ ਪਾਲਨਾ ਹੈ। ਅਰਬੁ
ਕਮੁ ਟੁਟਿ ਬਿਖੇ ਲੀਨਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾ ਤੇ ਜੋਗੁ
ਜਾ ਕਾ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਕਹਾ ਤੇ ਮੁਠੁ ਸੋ ਕੁਜਾ ਹੈ। ਅਰਹੈ ਤੇ ਹੈ।
ਜੇ ਕਹਾ ਅਸ ਪਦ ਬਿਖੇ ਜੋਗ ਕਹਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰ ਕਹਾ
ਕਿਸੀ ਨੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾ ਕਿਆ ਸੁਖ ਜਬ ਲਗ ਉਸ
ਬਿਖੇ ਨ ਜੁ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੁਸੀਂ ਜਾ। ਅਰਸੁ ਰਾਪ
ਬੀਰ ਦੇਖ ਦੇ ਲਾਗੇ। ਅਦਧੁ ਤਕ ਹਾਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ

ਤਉ ਰਿਸ ਵੰਤੈ ਕਉ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸੋ ਜੁ ਕੋ ਕੁਮਾਰ ਤੁਸੀਰੁ
 ਜਾ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੁ ਸੁ ਕੋਲ ਜਾਨੀ ਆਵਤੀ ਜੁਸੀ
 ਤਤੁ ਕੀਸਰਾ ਬਿਖੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਤੈ ਪਰ ਜੋ ਕਛੁ ਅਉਰ
 ਸੀਕਾਰਾ ਖਤੈ ਤਉ ਕਹਾ ਕੁਮਾਰ ਕਹਾਤੈ ਅਵਧੁਤ
 ਕਿਆ ਕਹੈ ਤੁਰੁਪ ਮੇਰਾ ਤੈ ਜੋ ਤੁਕਹੈ ਤੈ ਸੁ ਮੇ ਕਹੈ ਤੈ
 ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੁ ਅਰਮੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ ਕੁਮਾਰ ਤੁਸੀਰੁ
 ਜਾ ਸਿਧੁ ਕਹਾਤੁ ਕਉ ਵੇਤੈ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਮੇ
 ਵਹੁ ਤੈ ਜੁ ਤੁਤੈ ਸਿਧੁ ਕਹਾਤੈ ਤੀਸ ਕਤਰਾ ਖਤੈ
 ਜੁ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਹੋਇਤਾ ਅਵਧੁਤ ਕ
 ਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਉਰਨ ਵੇਨ ਨਹੀਂ ਸਿਧੁ ਤੁਸੀਰੁ
 ਏਹਾ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੁ ਸੀ ਅਤੁ ਤੈ ਵਹਾ ਕਉ ਤਕੁਤੁ ਮਾ

ਗਏ ਕਪਲ ਕਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੁਸੀ ਅਰ ਵਚਨ ਦੇ ਨੇ
 ਨਤੀ। ਅਦਧੁਤ ਕੀਤ ਤੇ ਉਤੁ ਟੁ ਬਿਖੇ ਤੀ ਨਪ ਵਰਏ।
 ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇ ਏ ਕਰੀ ਨਤੀ। ਕਪਲ ਤੁਸੀ ਕੁਜਾ।
 ਅਦਧੁਤ ਕਤਾ ਮੇ ਸਰੂਪ ਪਰਮਾਰ ਥਤਤ ਕਾਤੇ। ਅਰਯ
 ਤਿ ਸੁਖ ਗਿਯਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਤੇ। ਰਿਖ ਤੁਕਤਾ ਤੁ
 ਟੁ ਕੋ ਗਿਯਾਨ ਤੇ ਸੁਖ ਨਤੀ। ਅਪਨੇ ਅਨੰਦ ਤੇ ਅਨੰਦ
 ਅਰਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਾਖਤ ਤੇ। ਅਦਧੁਤ
 ਕਤਾ ਤੁਏ ਲਜਾਨਤੀ। ਅਵਤੀ ਜੁ ਮੇ ਸੇ ਕਰੇ ਤੇ। ਅਦ
 ਧੁਤ ਕਤਾ ਲਜਾ ਕਾ ਸੇ ਕਰੇ ਜੁ ਦੁ ਮੇ ਤ ਨਤੀ। ਗਜੇ ਕਤਾ
 ਰੂਪ ਤੇ ਗਾਕਿਆ ਤੇ। ਅਦਧੁਤ ਕਤਾ ਰੂਪ ਅਰੂਪ ਮੁਖ
 ਮੇ ਦੇ ਨਤੀ। ਤੇ ਕੀ ਕਤਾ ਸਰਬ ਅਦਧੁਤ ਤੇ।

ਸਭੋਨ ਕਹਾ ਸਰਬ ਅਵਧੂਤੁ ਭੋ। ਇਸ ਤੇ ਏਕ ਨਿਸਚੈ
ਯਾਮੇ ਤੇ ਕਹਾ ਤੇ ਪਾਸਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੀਤਹੁ ਬਿਨਾ ਉਸ ਸਰਾ
ਬਿਖੇ ਕੋ ਉਅ ਉਰਗੀ ਥਾ ਕੇ ਨਾ ਪਾਸਰ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਝ
ਕੋ ਏਕ ਕੇ ਕਹਾ ਤੇ ਤੇ ਨਿਸਚਾਨ ਕੁਜਾਤ ਉਬਤੁ ਤਿਉ ਤੇ ਕਿ
ਆਗੁਤੁ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਾਪਤਨ ਕੁਜਾ। ਏਤਾ ਉਪ
ਦੇਸ ਮੇਰਾ ਅਕਾਰ ਥੀ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਿਸਚੈ
ਨੀ। ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਨਿਸਚੈ ਕਹੇ।
ਪਾਸਰ ਕਹਾ ਉਮਤਿ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰ ਤੇ ਤਉ ਨਿਸਚਾਗੀ ਰੂਪ
ਤੇਰਾ ਭੋ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਨਿਸਚੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਗੁਰ
ਅਰਸਿਖਾ ਅਰਰੂਪ ਅਰੂਪ ਨੀ। ਪਾਸਰ ਕਹਾ
ਤੀ ਨਿਸਚੈ ਕਹਾ। ਰੂਪ ਭੋ। ਮੇਰੇ ਕਹਾ ਯਹਿ ਦਿਕਾ

ਰਹੈ ਜੁ ਨਿਸਚੈ ਕਰੈ ॥ ਵਹੁ ਕਹੁ ਜਾਂ ਬਿਖੇ ਬਿਕਾਰਨੈ ॥ ੨੩੪

ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਯ ਹੀ ਕਹੁ ਜੁ ਮੇਰੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੁ ਮੇਰੈ ਤਉ

ਕਹੈ ਤੇ ਕਿਆ ਗੁਣੁ ਅਰਜੈ ਨ ਕਹੈ ਤਉ ਕਿਆ

ਤੈ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਯੈ ਮੇਰੇ ਬੈਠੈ ਨ ਬੈਠੈ ਮਾਘ ਕੋ ਜਾ

ਵਾਤ ਬਪਰਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਤੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ

ਜੁਰੁ ਪਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੈ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥ ੨੩੫

ਰਾਸਰਕਹਾਯਾ ਪਿਸਮ ਤਦੇ ਖਾ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਇ ਸ

ਤੇ ਕਿਆ ਮਿਧਹੈ ਗਾ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਯ ਨਿਗੁਰਿ ਉਕੀ ਨਿ

ਆਈ ਬਚਨ ਮਤ ਕਰਾ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੁ ਰਾਮ ਅਰ ਸਿਖ

ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਮੇਰੈ ॥ ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਯੁ ਸਰੀਰ ਨਾਸ

ਤਉ ਉਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕੋ ਨ ਤਿਆਗੀ ਉ ॥ ਮੇਰੇ ਕਹਾਯੁ

ਮੇਤਤਉਕਉਫੁਹੈਜਮੁਫੁਕੋਦੁਖਦੇਵੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਖੀ
ਹੈਤੁੰਯਹੀਸਿਸਚੈਕਰਜੁਯਹਿਸੁਖਬਚਨਮੇਨਹੀਅੰ
ਮੇਤਕਤਾਵਹਿਸਿਖਨਹੀਜੁਉਪਦੇਸਗੁਰਕੇ
ਸੇਤਿਆਗੁਸਰੀਰਅਭਿਮਾਨਕਾਨਕਰੇ॥ਸਿਖਦੁ
ਹੀਤੈਜੁਗੁਰਕੇਉਪਦੇਸਤੇਦੁਐਤਦਿਸ੍ਰਤਿਆਰੇ
॥ਅਰਜੈਉਸਕੀਰਸਨਾਸੋਸੁਨਅੰਮ੍ਰਿਤਕੀਨਿਅੰ
ਈਅਚਵੈ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਤੇਮੇਤੋਯਹੀਕਹੁਜੁਸਰ
ਬਰੁਪਮੇਰਾਉ॥ਮੇਤੋਕਤਾਜੋਮੇਤਉਯਹਿਵਚਨਮੇ
ਰੇਬਿਖੇਨਹੀ॥ਪ੍ਰਾਸਰਕਹਾਮੇਸੇਮਤਕਹੁਜਾਤੇਤੁ
ਫੁਕੋਯਹਿਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਕੁਜਾਹੈਵਾਕਾਤਿਆਗਨ
ਕਰਾ॥ਮੇਤੋਕਤਾਤਿਆਗਤਉਕਰੋਜਮੁਫੁਕੋਤੋਕਿਨ

ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰਕੁਤੁ ਉਸ ਸਤ੍ਰਾ ਬਿਖੇਟੇ ਤੇ ਸੀਤਹਿ ॥ ੨੩੫

ਕਤ੍ਰਕੁਟੇ ਬੇਉਨੁ ਤੁਕਿਆ ਕਤਾ ਪਾਸਰ ਕਤਾ ਉਨ

ਕੇਵਚਨ ਸੁਵਨੇ ਤੇ ਤੁਧੁ ਕੋਕਿਆ ਲਾਗਾ ਜੁਤੈ

ਆਪ ਕੋ ਨ ਜਾਨਾ ਮੇਕੇ ਕਤਾ ਤੇ ਰੇ ਕਤਾ ਕੁਕਾਮ

ਚਰਨ ਮਾਨੁ ਤੋ। ਜੋ ਮੁਧੁ ਤੇ ਭਿਨੁ ਤੇ ਇਤ ਉਜਾਏ

ਜਬ ਸਪਰਸਨੁ ਤੀਤ ਉਕਿਆ ਜਾਏ ਪਾਸਰ

ਕਤਾ ਤੇ ਮੇਕੇ ਕੋ ਮਤ ਕਰ ਸਪਰਸਤੁ ਧੁ ਬਿਖੇਨੁ ਤੀ।

ਪਰਤੁ ਧੁ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸਰਾ ਖਤੈ ਤੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰ ਸੁਨਿ

ਸਿਧੇ ਕਹਾਯਿ ਸਰੁ ਜੇਵੇ ਖੇਵੇ ਸੁਵਨੇ ਮੇਅਟਤਾ

ਤੇ ਜੋਗੈ। ਕਪਲ ਕਤਾ ਜੋਗ ਬਿਉਗ ਮੁਧੁ ਬਿ

ਨੁਤੀ। ਸਿਧੇ ਕਹਾਯਿ ਗਿਆਨ ਕੀਨੁ ਤੀ। ਅਰ

ਯਹੀ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਜੁਗਿਆਨ ਕੋ ਸੁਭਾ ਅਰਜੋਗ
ਕੋ ਅਸੁਭਾ ਮਾਨੁਣਾ। ਰੋਮ ਰਿਖ ਕਹਾ ਅਬਤ ਕਾਮ
ਵਧੂਤ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀ ਗਯਾ ਜੁ ਕਤੇ ਤੇ ਰਿਸ
ਨਰੁਲਾ ਰੁਲਾ ਜਾਨੁਣਾ ਅਗਿਆਨ ਹੈ। ਅਵਧੂਤ
ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇਗੁ ਹੁਤਿਆ ਗਨਹੀ। ਦੋਨੋ ਤਸ
ਨੀਰੁਣੇ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜੋ ਚਾਹਨਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਕਰੇ ਕੋ ਮੇ
ਪਾਵੈ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਨਿਤ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਮ
ਨਿਤ ਸੋਭਿਨ ਕਰੇ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਨਿਤ ਕਿਆ ਹੈ ਅ
ਰਾਮ ਨਿਤ ਕਾਂ ਕੋ ਕਤੇ ਤੇ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਅਨਿਤ
ਸਰੀਰ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਅਰਨਿਤ ਮਾਤਮਾ ਹੈ।
ਅਗਿਆਨੀ ਅਨਿਤ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਹੈ। ਅਰ
ਗਿਆਨੀ ਮਾਤਮਾ ਸੇ ਅਰਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਦੋਨੋ

336
ਤੀ। ਗਜੇ ਪ੍ਰਛਾਤੁੰ ਕਉ ਨਤੈ। ਕਤਾ ਅਬ ਤਕਤੈ ਨੇਮੁ
ਧੁਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਾ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਮੁਣੁ ਬਿਜਾਨੁ ਫਾਮੁ
ਚਿਜਾਨੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁਬੁਧ ਨਹੀ। ਆਦਿ ਬੀਤਾ
ਰਕੇ ਬੁਧਾ ਸਹੇਤੀ ਤੈ। ਜਾਤਾ ਬੁਧ ਨਹੀ ਰੂਪ ਮੇਰਾ
ਤੈ। ਤੇ ਅਵਧੂ ਤਕਤੈ ਰੇ ਬਿਖੇ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਵਧੂ
ਤਕਹਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਏਕ ਨਮੋ ਕਰਨਹੀ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜਿ
ਸ ਬਿਖੇ ਏਕ ਨਮੋ ਕਰਨਹੀ ਸੋ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤਉ
ਕਿਆ ਕਹੈ। ਤੇ ਅਵਧੂ ਤਜੈ ਸਰਬ ਪਦੇ ਕਾਤਿਆ
ਗਕਰੇ ਤੈ ਸੋ ਅਵਸੇਖ ਪਦੇ ਤੈ। ਅਗ ਅਵਸੇਖ ਕਾ
ਤਿਅਗ ਕੋ ਸੇ ਤੈ। ਅਵਧੂ ਤਕਤੈ ਰਾਜਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ
ਜੇ ਅਵਸੇਖ ਕਹਾਂ ਤੈ। ਗਜੇ ਕਹਾ ਜਾ ਬਿਖੇ ਤੈ ਨਹੀ

ਵਹੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਕਪਲਕਹਾਯੀ ਤਿਕਾਰੈ। ਅਰ
ਅੰਤ ਤਿਕਾਰ ਕਾਸੈ ਸੇ। ਗਨੇਕਹਾਯੇ ਗੁਰ ਅਬਤਕਤੁ
ਏ ਬੁਧਨੀ ਤਿਕਾਰ ਕਾਸੈ ਅਵਸੇਖੈ ਤੇ ਤੇ। ਕ
ਪਲਕਹਾਯੇ ਬਚਨ ਮੇਰੈ ਅਵਸੇਖੈ। ਗਨੇਕਹਾ
ਚੁਪਕਹਾਯੈ। ਕਪਲਕਹਾਯੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਏ
ਉਸ ਬਿਖੇ ਅਵਸੇਖਕਹਾਯੈ। ਗਨੇਕਹਾਯੇ ਕਪ
ਲਮਾਤਾ ਤੇ ਗੀਨੇ ਕੇ ਸੇ ਉਪਦੇਸਕੀ ਅਯੈ। ਪਰਜ
ਨਦੀ ਬੀਜ ਬੁਧਨੀ ਗਖਤਨੀ ਉਉਉਪਦੇਸ
ਨਕਰਤੀ। ਜਾਬਿਖੇ ਬਚਨ ਅਰਚੁਪਨੀ ਵਹੀ ਅ
ਵਸੇਖੈ। ਕਪਲਕਹਾਯੈ ਸ੍ਰੀਕੁਜਾਹੋ ਮਰਿਖਕਹਾਯੈ
ਵਸੇਖੈ ਅਸਪਦਤੈ। ਗਨੇਕਹਾਯੈ ਅਸਪਦਾ ਅਵ

ਸੇਖ ਤੇਤੈ। ਕਹੇ ਤੇਜੈ ਅਸ ਪਦ ਕਤੇ ਤੇ ਵੀ ਅਵ
 ਸੇਖ ਹੈ। ਕਪਲ ਕਹਾ ਅਵ ਸੇਖ ਕਾ ਕਿਆ ਅ
 ਰਥ ਹੈ। ਗਨੇ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਸਰਬ ਪਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ
 ਤੇਤੈ ਅਰਸਾ ਸਤੇ ਤੇਤੈ। ਅਰਵੁ ਇਸ ਬਿਰਹੈ।
 ਕਪਲ ਕਹਾ ਮੇ ਸਰਬ ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਤਉ
 ਮੁਝੁ ਸੇ ਅਵ ਸੇਖ ਨਹਾ। ਗਨੇ ਕਹਾ ਜੈ ਸਰਬ
 ਪਦ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਵੀ ਅਵ ਸੇਖ ਹੈ। ਅਵ ਪ੍ਰਤ
 ਕਹਾ ਜਾ ਮੇਤੈ ਅਵ ਸੇਖ ਨਹੀ। ਗਨੇ ਕਹਾ ਤਾਤੇ
 ਤੁਝੁ ਅਵ ਸੇਖ ਕਤੇ ਹੈ। ਰੇ ਮਰਿਖ ਕਹਾ ਜਾਗਤ
 ਸੁਪਨਾ ਸਖੋ ਪਤ ਤੇ ਤੁਰੀਆ ਅਵ ਸੇਖ ਹੈ। ਅਰ
 ਮੇ ਤੁਰੀਆ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੈ। ਮੁਝੁ ਬਿਖੇ ਅਵ ਸਖ ਕ
 ਹੈ। ਗਨੇ ਕਹਾ ਅਵ ਸੇਖ ਵਹੁ ਤੇ ਜਾਤੇ ਰਿਪਾਤ

ਅਭਿਰਪਦਸਹੋ॥ ਤਾਤੇਜੋਗੀਆਤੇਅਤੀਤਏਵ
 ਹੀਅਵਸੇਖਏ॥ ਸਿਧੋਕਤਾਅਵਸੇਖਪਦਕ
 ਤੇਤੇਤੇਤਏ॥ ਗਾਜੇਕਤਾਅਵਸੇਖਅਵਸੇਖਤੇ
 ਤਏ॥ ਸਿਧੋਕਤਾਜੋਗਾਖਿਅਵਸੇਖਏ॥ ਗਾਜੇ
 ਕਹਾਉਠਹਾਜੋਗਕਾਅਵਸੇਖਕੇਮਿਲਾਪਤੇਏ
 ॥ ਮੀਮਾਸਾਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਜਤਾਕਰ
 ਮਤੇਤਾਂਅਵਸੇਖਏ॥ ਗਾਜੇਕਤਾਕਰਮਅ
 ਵਸੇਖਤੇਤੇਤਏ॥ ਮੀਮਾਸਾਤੂਸੀਕੁਜਾ॥ ਵੇਸੇਖ
 ਕਾਅਵਤਕੁਜਾ॥ ਅਰਕਤਾਅਵਸੇਖਲੇਤੇਕੁ
 ਜਾਏ॥ ਗਾਜੇਕਤਾਤਾਤੇਕਾਲਾਅਵਸੇਖਤੇਕੁਜਾਏ॥
 ਗਾਜੇਕਤਾਕਾਲਕੇਪੂਰਬਕਿਆਏ॥ ਵੇਸੇਖਕ
 ਕਹਾਕਾਲਏ॥ ਗਾਜੇਕਤਾਤਾਤੇਕਾਲਾਅਵਸੇਖਕੁਜਾ

ਕਾ

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३३८

ਕਤਾ ਅਵਸੇਖ ਤੇ ਉਚਤਾ ਗਜੇ ਕਤਾ ਜ
ਪਰੇ ਤੈਵਹੀ ਅਵਸੇਖ ਤੈ ਗਿਯਾ ਤੂ ਸੀ ਕੁਜਾ ਪਾਤਿ ਜ
ਲਾਮਾ ਵਤ ਕੁਜਾ ਅਰਕਤਾ ਤੇ ਗਜਾ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਹੈ ਗ
ਜੇ ਕਤਾ ਮੈ ਅਵਸੇਖ ਤੈ ਜਾਗੈ ਲਕ ਕਤਾ ਅਨੁਦ
ਬਿਖੇ ਅਵਸੇਖ ਕਤਾ ਹੈ ਗਜੇ ਕਹਾਵਹੁ ਜੇ ਸਰਬ ਇ
ਦੀ ਸੀ ਜੁਗਤਿ ਬਾਹਰਿ ਕਾ ਕਉਤ ਕਦੇਖ ਦੁਹਾਰਾ ਹੈ ਜ
ਬਾਅਤ ਰਿਸੁ ਖਤੈ ਤੈ ਸੋਰ ਸੋਰਿ ਪੁਨਕਾ ਸਬਦ ਕਰਤ
ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਵਸੇਖ ਹੈ ਜਾਗਵ ਲਕ ਕਤਾ ਜ ਬਤ ਕਸ
ਰੇ ਅੰਗਹੁ ਸਰੀਰ ਕਿਆ ਕੋਲ ਦੇਖੇ ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ
ਗਜੇ ਕਤਾ ਵਹੁ ਜੇ ਦੇਖਤਾ ਅਵਸੇਖ ਹੈ ਜ ਬਸਰੀ
ਗਇ ਦੁਜਾ ਲਹੈ ਤਉ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗ ਦੇਖੈ ਤੇ ਕਿਆ

ਲਾਗੂ ਹੋ। ਪਾਚੋਤਤ ਮੇਰੇ ਪੰਥ ਬਿਬੇ ਅਸਤ ਹੋ। ਤਉ
 ਅੰਗਰੁ ਕੀ ਕਿਆ ਲਾਜੀ ਹੈ। ਜਉ ਲਉ ਆਪ ਕੋ ਸ
 ਹੀਰਤੇ ਬਿਨ ਨ ਜਾਣੇ ਸੁਖ ਨ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਜਾਗਵਲ
 ਕਕਹਾ ਜੋ ਕੋ ਉਈ ਸੁਰ ਕੋ ਦੇਖਾ ਚਾਹੈ ਜੋਗ ਕਰੇ। ਰਸੇ
 ਕਹਾ ਮੇਤਤ ਉਜੋਗ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੋਜਨ ਹੋ। ਜਾਗਵਲ
 ਕਕਹਾ ਜੋ ਤੂ ਤੈ ਤਉ ਰਿਸਾਨ ਕਿਉ ਕਰੇ। ਗਾਜੇ ਕਹਾ
 ਰਿਸਾਨ ਨਿਰਕਲੇਸ ਹੋ। ਅਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕ
 ਸਾਖ ਤਹੈ। ਜੋਗ ਮੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਬੋਰਾ ਪਾਵਾ ਬੋਰਾ ਸੇਵ
 ਟਾ ਬੋਰਾ ਬੋਲਵਾ ਅਰ ਕਹੁ ਨ ਜਾਵਹਾ ਅਵਸੈ। ਅ
 ਰਗਿਆਨ ਬਿਬੇਖਾਵਹਾ ਸੇਵਹਾ ਬੋਲਵਾ ਸਰੁਆ
 ਪਸੇ ਆਪ ਹੋ। ਪਰੇ ਜੋਗੀ ਨਾ ਬਿਬੇਗ ਜਾਨ ਅਰ

ਜੇਹਾ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਵਹੀ ਅਵਸੇਖ ਹੈ। ਜਾਗਵਲਕ ਕੁਸ
 ਸੀਕੁ ਜਾਸਾਖ ਅਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰਕਹਾਜ ਉਲਓਨਿ
 ਤਅਨਿਤ ਕਾਬੀਚਾਰਨ ਕਰੇਆਤ ਮਸੂਪਾਪਤਨ ਹੀ
 ਤੇਤਾ। ਰਾਜੇਕਹਾਜਾਤੇਨਿਤ ਅਨਿਤ ਹੈਵਹੀ ਅਵਸੇਖ
 ਹੈ। ਸਾਂਖਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਬਿਜਾਸਾਅਵਤ ਕੁਜਾ। ਅਰਕ
 ਹਾਜਬਮੇਤੋਤਉਨਿਤ ਅਨਿਤ ਤੇਕਿਆਪੋਜਨਾ। ਵ
 ਸੇਖਅਰਅਵਸੇਖਕਹਾਹੈ। ਕਾਤੇਤੇਨੁਮੁਦਤੇਭਿ
 ਨਨਹੀ। ਰਾਜੇਕਹਾਜਾਬਜਾਸਅਰਰਾਜਾਨਹੀਮੇਤੋ
 ਅਰਉਸਕੋਨਮਸਕਾਰਕਰੇਹੈ। ਬਿਜਾਸਕਹਾਜਾ
 ਮੇਅਰਅਵਸੇਖਨਹੀਮੇਤੋ। ਰਾਜੇਕਹਾਜਾਤੀਸੋ
 ਹੀਵਹੀਅਵਸੇਖਹੈ। ਬਿਜਾਸਕਹਾਜੇਉਠਾਉਸਕਾ

ਸਾਸ ਬਹੁੜ ਕਿਉ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਕੋ ਸੇਨ ਕਰਤੋ ਜ ॥ ੨੦੦ ॥
ਤੇ ਕਢੁ ਨਾਸਨ ਕੁਯਾ ਹੋਵੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਬਿਯਾਸ ਕ
ਤਾ ਅਪੁ ਬਿਯੋਵਸੇਖ ਅਵਸੇਖ ਨਹੀ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਤੇਤੁ
ਅਵਸੇਖੈ। ਬਿਯਾਸ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਸਗੀ ਸੀਤ ਅਚਰ
ਜਸਾਨ ਰਹੈ। ਅਰਜਾ ਤਾਨੁ ਬਿਯਾਸ ਤੇਉ ਚ ਬਿਯਾਸ
ਨਹੀ ਗਾਉ ਸੇਨ ਗੀ ਅਵਸੇਖੈ ਕੋ ਉਠਾਯਾ। ਅਵਸੁਤ
ਕਰਾ ਜੋ ਕਢੁ ਕਰਤੈ। ਮੈ ਤੇ ਸੇ ਅਵਸੇਖੈ। ਅਰਜਤਾ ਪ
ਦਨਹੀ ਰੂਪ ਮੇ ਗਾਉ। ਗਾਜੇ ਕਰਤਾ ਵਹੀ ਅਵਸੇਖੈ। ਅ
ਵਸੁਤ ਤੁਸੀ ਕੁਯਾ। ਪਾਸਰ ਕਰਾਹੈ ਮੈ ਤੇ ਮੈ ਗਾਯਾ ਅ
ਰਦੇਖ ਜੁਸਰ ਬਰੂਪ ਮੇ ਗਾਉ। ਮੈ ਕਰਤਾ ਹੋਰਾ ਜਾਨੇ ਕਢੁ
ਤੇ ਸਤਿ ਹੈ ਪਰ ਜਾਨੇ ਅਵਸੇਖਾ ਪਾਹੈ ਤਾ ਕੋ ਦੇਖਾ ਕ

ਤਾਵਹੀਅਸ੍ਵੇਤੋ। ਤੇਮੇਰੇਮੇਕਿਆਕਤੋਵਹੁਅਪਨੇਬੀ
ਚਇਸਤਗਾਖਤਥਾ। ਉਸਕੋਕਉਕੈਸਉਠਾਵੇ। ਗ
ਜੇਕਤੋਸੀਤੋਸਰਬਸਾਸਤ੍ਰੇਬਿਐਅਵਸੇਖਕਉਪਰ
ਗਖੋ। ਅਵਧੁਤਕਤਾਸਾਸਤ੍ਰਮੂਲਅਪਨੇਤੋਕਢੁਨ
ਤੀ। ਅਵਸੇਖਉਹਾਂਠਉਤ੍ਰਪਕਰੇਗਾ। ਮੁਝਬਿਖੇਸਾ
ਸਤ੍ਰੇਅਵਸੇਖਕੋਕਹਾਗਾਖੋ। ਗਜਾਤ੍ਰਸੀਕੁਜਾ। ਤੇਮੇ
ਰੇਉਸਗਜੇਕਿਚਤਕਾਲਸਤਸੀਗੁਕੀਆ। ਅਰਾਅਪ
ਨੇਸਰੂਪਕੋਪਾਯਾ। ਅਰਮੇਤੁਏਅਨਿਕਪ੍ਰਕਾਰਉਪਦੇ
ਸਕਰੇਹੈ। ਪਰਤੁਏਬਿਐਪ੍ਰਵੇਸਨੀਕਰਤਾ। ਤੇਪਿਯਾਰੇ
ਇਸਸੇਕੋਦੂਲੀਰੁਜਾਣਾ। ਆਪਕਾਰਿਯਾਤਾਹੈਜੇਮੁ
ਲਕਾਰਜਤੇਯਤਿਤੈ। ਯਾਤੇਰਿਨਅਕਾਰਥਤੈ॥ ॥ ॥

॥३॥३॥३॥३॥ **ਕਥਾ ਨਿਦਾਖਰੀ** ॥ ਨਿਦਾਖਰੀ ਮਹਾਨੇ ੨੦੯

ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਪਹਿ ਪ੍ਰਸੂਕੀਆ ਕਿਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮੁ

ਭੁਕੇ ਸੀ ਸਾਹ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੁ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਸੀ

ਸਾਹ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਜੋਤੁ ਭੁਨਵ ਕਾ

ਬਨਾਇ ਦੇਵੀ ਜੋ ਪਾਰ ਪਰੈ ਪ੍ਰਸਰ ਕਹਾਤੇ ਮੇਰੇ ਜੇ ਮੇ

ਮੇਰੇ ਭੁਕੇ ਏਤੀ ਅਉਧ ਉਪਦੇਸਕੀਆ ਤੇ। ਤੈਸੇ ਤੀਰ

ਖਰੁ ਦੇਵ ਦਸ ਸਤੰਸੁ ਦਰਖ ਨਿਦਾਖਰੇ ਉਪਦੇਸਕੀ

ਆਪਰ ਤਾ ਕੋ ਕਛੁ ਪ੍ਰਦੇਸ ਨ ਕੁਯਾ ਮੇਰੇ ਉਮਲ ਪਬੁ

ਧਰੇ। ਅਰ ਬੁਧੀ ਨਹੀ ਰਾਖਤਾ। ਜਉ ਲਉਤੁ ਆਪ

ਬੀਚਾਰ ਨ ਕਰੇ ਮੇਕਿ ਆਕਰੇ। ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰਾਮ ਜੀ

ਕੋ ਕਹਾਤੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕੀ ਚ ਬਿਖੇ ਫਸੈ ਤਉ ਹਾਥ ਹੁਕੇ ਬਲ

ਕਹਿਨਿਕਾਲਸਕੀਤਾਏ। ਪਰਜਾਕਾਮਨਇਛਾਮਨਿ
 ਥਪਵਾਕੋਕੈਸੇਨਿਕਾਸੀਏ। ਤਾਂਤੇਜੋਗਏਅਪਣਾ
 ਬੀਚਾਰਆਪਕਰੇ। ਬਹੁਤਨਿਟਾਖਕਤਾਏਗੁਰਮੇ
 ਰੇਆਜੁਗਾਤਿਮੁਏਸੁਪਸਾਦੇਖਾਏ। ਜੋਸਰੀਰਮੇਰੇ
 ਬਿਨਸਾਏ। ਅਰਜਮਮੋਕੋਧਰਮਗਾਇਪਹਿਲੇਗ
 ਯਾਏ। ਉਸੇਨਕਤਾਅਪਨੇਕਰਮਰੁਲੇਬੁਰੇਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਾ। ਅਰਕਤਾਤੁੰਕਉਛੁਏ। ਮੇਨਕਤਾਮੇਆਪਕੋਨ
 ਤੀਜਾਨਤਾ। ਧਰਮਗਾਇਕਤਾਜੋਆਪਕੋਨਤੀਜਾ
 ਨਤਾਤਉਸਾਸਨਾਤੁਏਕੋਜੋਗਰੁਣੀ। ਪਰਉਪਦੇਸ
 ਤੁਮਾਰਾਮੁੰਨਿਥਾਮੇਰੀਰਸਨਾਤੇਨਿਕਸਾਏਧਰਮਗਾ
 ਇਮੇਚੈਤੀਨਤਾ। ਧਰਮਗਾਇਤੁਸੀਕੁਜਾ। ਬਹੁਤਮੇ

ਨੇਤ੍ਰਪੋਲੇਤਉਦੇਖਾਨਧਰਮਗਾਇਨਜਮਏਤਾਮਨੇ
ਗਾਨਥਾਨੁਸੁਪਨਮੇਅਯਾਬਾਗਿਖਰੁਦੇਵਕ
ਤੇਗਾਨਾਮੇਸੇਤੀਏਏਤੇਮਨੇਗਾਨਨੁਤੁਝਕੋਸੁਪਨ
ਬਿਖੇਦਿਸੁਆਏਅਰਜਬਜਾਗਾਤਉਰੁਗਮਜ
ਨਾਤੈਸੇਤੀਜਬਅਵਿਦਿਆਕੀਨੀਦਤੇਜਾਗੇਜ
ਏਏਤਜਗਤਜਗਤਕਾਨਾਮਰੂਪਤੈਕਛੁਨਤੀਅ
ਦਾਖਕਹਾਤੇਰਿਖਰੁਦੇਵਜੋਗੀਆਂਕਾਮਤਲੇਅਯ
ਤੈਜੇਸੇਜੋਗੀਨੀਦਤੇਜਾਗਤੇਰਹਤੈਤੈਰਿਖਰੁਦੇ
ਵਕਹਾਤੇਗੀਬੁਧਤੇਪਛਤਾਉਤੈਮੇਅਉਰਕਤੈ
ਤੁਅਉਰਸਮਝੇਤੈਨੇਮੂਰਖਜੋਗਨਿੰਦਾਤਉਮੇ
ਕੋਕਤੇਤੈਮੇਨੇਨੀਕਹਾਜੋਗਤਕੋਜਾਗਤਾਰੁਪ

ਰਾਮਚਰਨਹੈਜੁਬੇਦਸਾਸਤੁਅਰਸੀਤਅਉਰਕਰੇਤੈ॥
 ਅਰਜਗਤਕੇਲੇਕਅੰਰਸਮਝੈਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਕੈਸੇਹੀਕਾ
 ਰਤੇਛੁਟੈ॥ ਤੇਗਜਾਤੁੰਖੰਡਾਗਿਯਾਨਕਾਜੁਸਰਬਆਤ
 ਮਾਏ॥ ਫਾਸਤਉਮੇਕਾਜੀਵਕੇਗਲੇਤੇਕਾਟਾਜੇਕਾ
 ਲਤੇਅਉਰੇਤੈਤਿਆਨੀਤਉਦੁਖਦੈਵੇਗਾਅਰਦੀਚ॥
 ਰਸਤਅਸਤਕਾਤਉਗਥਆਵੈਜਬਕੁੰਜੀਵੇਗਾ
 ਕੀਤਾਥਤੈ॥ ਅਰਵੇਗਾਗਕਿਆਹੈਜੁਆਤਮਾਬਿਨ
 ਅਉਰਕਛੁਨੀ॥ ਅਰਨਹੈਗਾਗਾਜੇਕਹਾਜਾਕੇ
 ਤਗਿਯਾਨਕੇਖੁਲੇਤੈਉਨਕੋਕੈਸੇਪਛਾਣੀਏ॥ ਰਿਖਰੁ
 ਦੇਵਕਹਾਜਉਲਉਤੇਰੇਮਨਕੇਨਤਨਖੁਲੈਇਸਿਨੇ
 ਤਤੁਸੇਕਬਦੇਖਸਕੈਹੈ॥ ਜਿਨਕਾਦੇਹਅਭਿਮਾਨ
 ਮਿਟਾਏਅਰਨਾਮਰੁਪਕਾਤਿਆਗਕੁਜਾਏਉਨਕੋ

ਗ੍ਰਿਤ ਅਰਬ ਨਏ ਕਸਮ ਮਾਨੈ। ਜੇ ਉਨ ਪਲ ਕੁਧ ਸੀ ੨੪੩

ਜੇ ਗਤੇ ਸਿਤ ਜਾ ਪਾਪ ਤਰੁਣੀ ਤ ਉਤਰ ਖਨੀ ਅਰ ਜੇ

ਕਾਂਟਿ ਉਪਰ ਸੀ ਜੇ ਗਬੇ ਤ ਉਸੇ ਕਨੀ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਅ

ਪਤੇ ਉਨ ਉਨ ਹੁਨੀ ਦੇਖਾ। ਜਬ ਤ ਕਤਿ ਕਾਰ ਸਰੀਰ

ਕਾਹੈ ਸੁਖ ਨੀ। ਨਿਦਾਖ ਕਤਾ ਉਪਾਵ ਤਿ ਕਾਰ ਕੇਤਿ ਅ

ਗ ਕਾਯ ਹਿਤੋ ਗਾਜੁ ਅਤੀ ਤ ਤੇਵੈ। ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਤਾ

ਅਤੀ ਤ ਤੇਵੈ ਤੇਤਿ ਕਾਰ ਕਾਸ ਨੀ ਤੇਤਾ। ਯਕੋ ਇਸ

ਥੁਲਤਿ ਆਗ ਕਤ ਤੇਤੈ। ਅਰ ਪ੍ਰੇਜ ਨਤਿ ਆਗ ਸੁ

ਖਮ ਕਾਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੇ ਕਾਰ ਹੁਆ ਵਗ ਵਨ ਕਾ ਸੁਖਮ

ਤੈ। ਤਾਨੇ ਸੁਖਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਸੁਖਮ

ਅਰ ਇਸ ਥੁਲ ਕੋ ਨੀ ਜਾਨੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ

ਕਰੇ। ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਕਤਾ ਗ੍ਰਿਤ ਧਰਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰ

ਅਤੀਤੋਤ੍ਵਾਇਸਬੁਲਤਿਆਗਾਇਤੋ। ਪਰਜਬਅ
ਤੀਤੋਤਾਤੋਤਉਢਿਤਾਕਰੇਤੋਜੋਕਿਆਕਰੇਅਰਕਾਂਜਾ
ਵੈ। ਅਰਕਾਂਕਾਸਿਮਰਨਕਰੇ। ਜੋਬੁਖਾਏਗਾਤਉਕਾਸੇ
ਮਾਰੋਗਾ। ਨਿਟਾਖਇਸਬੁਲਤਿਆਗਾਸੁਗਮਏਪਰ
ਤਿਆਗਾਸੁਖਮਕਾਕਠਨਏ। ਵਾਂਕੇਤਿਆਗਾਨਮਿਤਕੇ
ਈਨਪਕਰੇਤੋ। ਕਈਗੁਛਾਬਿਖੇਬੇਸੇਤੋ। ਕਈਜੋਗ
ਅਭਿਆਸਕਰੇਤੋ। ਜੋਕਿਉਹੁਸੁਖਮਹੰਕਾਰਨਾਸੁਰੇ
ਪਰਨਹੀਤੋਤਾ। ਕਾਤੇਤੋਨੁਵਾਂਕੇਤਿਆਗਕਾਮਾਰ
ਗਨਹੀਜਾਨਾਜਬਗੁਰਤੇਯਾਕੇਤਿਆਗਕਾਪ੍ਰਸ
ਕਰੇਤੋਵਹਿਕਤਤਾਤੋਤੀਰਥਜਾਤਾਕਰੇਨੁਹੰਕਾਰ
ਕਾਨਾਸਤੋ। ਪਰੇਗਾਜਾਵਹੁਜੋਤੀਰਥਜਾਤਾਕੇਜਾ।

ਤਾਏ ਬੁਧ ਲੋਕੋ ਕੀ ਲੇਤਾਏ। ਅਰਥੰ ਚਲਤਾ ਤੇਏ। ਓ ਸ
ਕੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਆਵਤਾ ਤੇਏ। ਜੁ ਮੁਖੁ ਜੇ ਸਾਕੇ ਉਸੀ। ਤ
ਤੇ ਸੁਖ ਮਬ ਚਿਗਯਾ। ਜਬ ਸੁਖ ਮਠੰ ਕਾਰ ਬਨਿ
ਆਬੁਧ ਖੀਵੁ ਰਈ। ਜਬ ਬੁਧ ਖੀਵੁ ਰਈ ਤਬ
ਮਨ ਬਿਖੇ ਲਾਗਾ ਕਰਵੇ ਜੇ ਕਰੇ ਤੇਏ। ਉ ਮਮਕਾ ਮਰਜ
ਵੇ। ਅਰਾ ਮਮਕਾ ਜੀ ਉਠੇ। ਰੇਰਾ ਜਾਜਿ ਨਹੁ ਬਿਖੇ
ਇਤੁ ਰੁਰ ਮਇ ਸਥਿਤ ਪਾਈਏ। ਦਰੁ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗਿ
ਆਨ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤੇਏ। ਭਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕਦੇ ਪਕਾਰ
ਤੇਏ ਕਦਾਹ ਨਾਸੇ। ਕਿਆ ਜੁ ਮੇਭਜਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰਗ ਤੇ
ਲੋਕ ਰਿਪਦਾਰ ਥਪਾਵੇਗਾ। ਓ ਦਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ
ਸਰੂਪ ਤੇ ਅਪਾਪ ਤਰਤਾ। ਅਰਜੇ ਪਦਾਰਥ ਚਾਤੇ

ਸੋ ਪਾਏ। ਦੂਸਰਾ ਨਿਰਕਾਮ ਰੁਜ ਸਹੈ ਰਿਆ ਜੇਸ
ਰਬ ਵਹੀ ਤੈ। ਅਉਰ ਉਸ ਬਿਨ ਕਛੁ ਨ ਹੀ। ਜਾਨੈ
ਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਰੁਜ ਨ ਕੀਆ ਨਿਰਸੀ ਸੇ ਹੀ ਬਿਦ ਰੂਪ
ਕੁਜਾ ਨਿਦਾਖ ਕਰਤੈ ਪਰਮ ਗੁਰ ਕਹੁ ਸੁਖ ਮਤੰਕਾ
ਰ ਕਉਨ ਬੀ ਚਾਰ ਤੇ ਨਾਸਤੈ। ਰਿਖ ਰੁਦੇ ਵ ਕਰਤੈ
ਹੀ ਰਿਆਸ ਕਤਿ ਤੈ ਸੁਖ ਮਤੰਕਾ ਰਤੇ ਨਿਕ ਸੇ। ਅ
ਹੀ ਚ ਤੇ ਆਇ ਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਪੁਰੁ ਚਾਤ ਨਾਤਿ ਆਗ
ਸੁਖ ਮਤੰਕਾ ਰ ਕੀ ਗਾਖਤ ਤੈ। ਅਰਜਨੀ ਤੇ ਤੁੰਕਿਅ
ਕਰੇ ਤਿਗਾ। ਇਸ ਜਗਤ ਬਿਖੇ ਕਉਨ ਤੈ ਜੁ ਕਰੇ ਮੇ
ਨੇ ਸੁਖ ਮਤਿ ਆਗਿਆ ਤੈ। ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਖ ਮਜ ਪਤਪ
ਤੇ ਨਾਸਤ ਤੈ ਅਸਤ ਤੈ। ਈਸ੍ਵਰ ਅਰਗੁਰ ਕੀ ਸਕਤ

ਨਹੀ ਜਾਯਾਕੇ ਸੁਖ ਮਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ॥ ਦਸ ਦਸ ਸਤੰ ਸੁ ੨੪੫
ਦਰਖਤ ਪਕੀ ਆਏ ਪਰ ਸੁਖ ਮਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੇ ॥ ਸੁਖ
ਮਤਿ ਕਾਰ ਅਥਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੋ ॥ ਜੇ ਕੇਤੇ ਜਗਿ ਆਸੀ
ਬੂਝੇ ਤੋ ॥ ਜਾਕੇ ਸੁਖ ਮਤਿ ਕਰੇ ਅਰਕਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਤਾ
ਕਾ ਪਾਤ ਜੋਗ ਤੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਕਤ ਤਾ ਪਰ ਸੁਖ ਨਹੀ ਰਾ
ਖਤਾ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਜੇ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਤਉ ਤਿੰ ਕਰ
ਕਹਾ ਤੋ ॥ ਕਿ ਆ ਜੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਲ ਹੋ ਤਉ ਤਰੰਗ ਅਰ
ਬੁਦ ਬੁਦ ਕਿਉ ਕਹੀਏ ॥ ਰਿਖ ਰੁਦੇ ਵਕਹਾ ਕਿ ਆ
ਕਰੇ ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਨਿ ਆਇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜੁਤੇ ਗੀਰ
ਸਨਾਕਾਟੇ ॥ ਜਾਤਿ ਜੀਵ ਸੁਖ ਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਖੇ ਬਿਧਾਨੁ ੦
ਵਾਗਵਨ ਬਿਖੇ ਹੋ ॥ ਅਰਕਤੇ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਅਸਤ
ਤੋ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਸਤੁ ਕਤੇ ॥ ਜੇ ਜੀਵ ਆਵਾਗ

ਉਨ ਬਿਖੈ ਤੈ ਪਰ ਸੀਤ ਕੈ ਸੇਕ ਹੋ ਤੈ ਜੁ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ
ਗਰਿਖ ਭੁਏ ਵਕਹਾਤੁ ਏਕੈ ਸੀਤੈ ਸਾਥ ਕਿਆ ਸਮ
ਤਾ ਤੈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਹੁ ਸੀਤ ਕਹਤੈ ਤੈ ਜੁ ਸੁਖਮ
ਤੇ ਛੂਟੈ ਤੈ ਕਿਆ ਕਰੋ ਜੁ ਤੂੰ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਤੈ ਨਹੀ
ਤਉ ਤੇਰਾ ਘਾਤ ਕਰੋ। ਅਰਜੇ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਯਤਿ
ਤੈ ਕਾਰਹੈ ਜੁ ਤੂੰ ਸਿਖ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੋ ਪਿਕਾਰਹੈ ਤੈ
ਏ। ਨਿਦਾਖ ਕਹਤਾ ਜੁ ਤੇਰੇ ਬਿਖੇ ਤੈ ਕਾਰ ਗੁਰਾਮ
ਰਸਿਖ ਕਾਨਹੀ ਤਉ ਮੁਏ ਕੋਭੀ ਕਹਤੁ ਜੁ ਸੁਖਮ
ਤੇ ਛੂਟੈ। ਗਰਿਖ ਭੁਏ ਵਕਹਾਤੁ ਅਨ ਕੇ ਵਸ ਕਰਾ ਜੇ
ਸੁਖਮ ਤੇ ਛੂਟੈ। ਅਰਜੇ ਕਹੈ ਮਨ ਕੈ ਸੇਵ ਸਹਤ
ਉਜਾਣੁ ਜਸੀ ਸਾਰ ਸਪਨ ਮਾਤੁ ਤੈ। ਸਪਨ ਮੇਅ

ਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਸੁਆਵਤ ਤੇ ਜਾਗਤ ਮੇਉ ਸਕੀ ॥ ੨੪ ॥
ਏਕ ਰੇਖ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੀ ॥ ਨਿਦਾਖ ਕਤ ਤੇ ਗੁਰ
ਮਨ ਕਾਰੂ ਪਕਿਆ ਤੇ ਜੁਵਾਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰੇ ॥ ਰਿਖਰੁ
ਦੇਵ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਤੇ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰੂ ਪਕਿਆ ਕਰੇ ॥
ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੇ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਅਰਕ
ਤਾ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਿਖੇ ਏਕ ਆਤਮਾ ਦਿਆਪ
ਕਰੇ ॥ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਮਨ ਕਤਾ ਤੇ ॥ ਅਰਕ ਉ
ਤ੍ਰੈ ਜੁਵ ਸਕਰੇ ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਤਾ ਤੇ ਅਸਾਵ ਕਰ
ਤੁੰ ਕਉ ਤ੍ਰੈ ॥ ਕਤਾ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਤ
ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਤੇ ਵਿਅਕਤ ॥ ਅਸਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਤਾ ਤੇ ਗ
ਵਤ ਨਹ ਸੇ ਜੇ ਗਤ ॥ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਏਕ ਅਨੇ

ਕਕਹਾਏ॥ ਤੁੰਰੀ ਕਹੁ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਏ॥ ਰਿਖਰੁ
 ਦੇਵ ਕਹਾ ਜਬ ਤਕ ਪੀਚੈ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕਰੇ ਸੁਖ
 ਸਰੂਪ ਕਾ ਪਾਪ ਤਨੀ ਤੇਤਾ॥ ਅਸਾਵ ਕੁਕਹਾ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਪੂਰਨ ਕੋ ਕਹੈ॥ ਜੇ ਉਸ ਬਿਨਾ ਕਢੁ ਤੇਤਾ ਤੇਰ
 ਰਾਮ ਪਾਂਚ ਕਿਆਏ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਜੇਵੀ
 ਤੇਤ ਉਵ ਸਕਰੁ ਪਾਂਚ ਕਾਰੀ ਉਸੀ ਸੇਏ॥ ਤੇਅ
 ਸਾਵ ਕੁਰੂਪ ਤੇਗਾ ਕਿਆਏ॥ ਕਿਰੂਰੂਪ ਮੇਰਾ ਜਾਗ
 ਤਸੁਪਨ ਸਥੇ ਪਤ ਤੇ ਪਰੇਏ॥ ਕਰੂਰੂਪ ਤੇਗਾ ਕਿਆ
 ਏ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ ਕਹਾ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਤੁਰੀਆ ਤੇ ਪਰੇਏ॥
 ਅਸਾਵ ਕੁਕਹਾ ਤੇਸੇ ਮਾਪ ਕੋ ਬਡਾ ਜਾਨੈ॥ ਪੂਰਨ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਖੇਤੀ ਨਾਮ ਰਚਾਰ ਕਹਾਏ॥ ਰਿਖਰੁ ਦੇਵ

ਕਤਾ ਤੇ ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਗੁ। ਜੁ ਸੁਖੋ ਪਤ ਕੇ ੨੦੭
ਤਿਆਗ ਤੇ ਤੁਰੀਆ ਬਿਖੇ ਜੇ ਰੁਪਈ ਸੁਰ ਕਾ ਜਾਤ ॥
ਤੋ। ਅਰਬੂਤ ਮਤੁਰੀਆ ਤੇ ਰੀਅਤੀ ਤੇ ਤੋ। ਇਸ ਕ
ਰਸ ਕਹਾ ਚਾਰੋ ਪਦੇ ਤੇ ਉਪਰ ਤੋ। ਉਸ ਸਮੇ ਅਸ੍ਰ
ਆਕਾਪੁਤੁ ਦਤਾ ਤੇ ਅਵਧੂਤਾ ਆਵਤ ਕੁਜਾ। ਅ
ਰਕਤਾ ਮੇਰੀ ਨਮ ਸਕਾਰਾ ਮੁਕੁਤੋ। ਅਰਮੇ ਦੇ ਸ
ਕਾਲ ਤੇ ਅਤੀਤ ਤੋ। ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਕਹੁ ਦੇ ਸਕਾ
ਲੀ ਮੇਰੀ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਅਤੀਤ ਦੇ ਸਕਾਲ ਮੁ
ਕੁਤਾ ਬਿਖੇ ਅਸ ਬੀਧ ਤੋ। ਅਸ੍ਰਾ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਅਵਤੀ
ਤ ਉਤੋ ਜੇ ਦੇ ਸਕਾਲ ਕੋ ਆਪ ਤੇ ਗਿਨ ਨਾ ਜਾਨੇ। ਅ
ਵਧੂਤ ਕਹਾ ਤੁਕ ਉਨ ਤੋ। ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਰਸ ਬੂਤ ਮਤੋ।

ਅਵਧੂਤਕਹਾਤੁੰ ਅਵਤੀਨਕੁਜਾ॥ ਕਾਹੇਤੇ ਪੁਰਸਤਉ
 ਤੇਜੁ ਉਰਸਕੀਤੋ॥ ਵਚਨੁ ਤੇਗਾਹ ਸੇਵਾ ਜੋਗਤੋ॥ ਜੋਸ
 ਰੂਪਕੋ ਜਾਣਾਤਉ ਤੁਸੀਯੋ॥ ਅਸਾਂ ਵਕ੍ਰਕਹਾਤੇ ਰੂਪਮੇ
 ਰੇਜੋ ਤੁਸੀਯੋ ਵੇਤਉ ਤਿੰਕਾਰਜੋ ਵਚਨਕਰੋਤਉ ਕੀਤਿਕਾ
 ਹੋਤਉ ਕਿਆਕਰੋਜਾਤੇ ਨਿਰਤਿਕਾਰਤੋ ਵੇਸੋਕਹਾ॥ ਅ
 ਵਧੂਤਕਹਾਰਿਖਕੁਦੇਵਸੋ ਪੁਛਜੋ ਅਪਨੇਸਿਖਕੋ ੩੧
 ਐਸਾਕੋਦੀਆਹੈ ਜੋਸਰੂਪਕੋ ਪਾਨਹੀਸਕਤਾ॥ ਏ
 ਰਿਖਕੁਦੇਵਮੇਤੇਗਾਸਿਖਤੋਤਾਤੇ ਮੁਝੈਉਪਦੇਸਕ
 ਗਾ॥ ਕਾਹੇਤੇ ਅਵਧੂਤਤੇਰੇ ਬਿਖੇਯਹੀਅਗਿਆਨਤੋ
 ਜੁਅਬਤਕਚਾਤਨਾਗੁਰਕੀਰਾਖਤਤੋ॥ ਜਬਚਉਬੀ
 ਸਗੁਰਤੇਤੁਝੈਨਿਸਚੈਨਕੁਜਾਅਰਮੁਝਕੋਕੀਗੁਰ

ਕਰੇਂਤਉਕਿਆਲਾਰੁਏ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਗੁਰਕਿਆ ॥ ੨੪੮ ॥
ਅਰਸਿਖਕਉਣਹੈਸਰੀਰਕੇਵਲਜਨਤਾਂਕੋਉਪ
ਦੇਸਕਿਆਏ। ਅਰਆਤਮਾਪੂਰਨਹੈ। ਤਉਗੁਰਸਿ
ਖਕਹੈ। ਕੇਵਲਬਚਨਹੀਏ। ਅਬਤਕਤੁਏਗੁ
ਰਸਿਖਦਿਸੁਮੈਏ। ਅਗਿਆਨਤਾਤੇਗੀਨਹੀਗਈ
ਅਰਜੇਮੁਏਕਹੈਤਉਮੈਅਵਧੁਤਹੈ। ਆਪੇਗੁਰਅ
ਪੈਸਿਖਹੈ। ਜੋਕਹੈਤਉਤੁਏਸਿਖਸਮੇਤਰੁਸਮਕਰੇ
। ਰਿਖਭੁਵੇਵਕਹਾਜਾਨਤਾਏਜਬਸੁਖਮਹੰਕਾਰਨ
ਸਕੁਜਾਤਬਆਪਤੇਆਪਭੁਸਹੈਹਿਗੇ। ਪਰਕਹੁ
ਨੁਸੁਖਮਕੈਸੇਨਾਸਹੈ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਕਛੁਬੈਦ
ਸਾਸਤਪੜਨਹੀਏ। ਅਵਧੁਤੇਕੀਨਿਆਈਕਹੈ ॥

ਸੁਖਮਤਉਸਸਤੋਜੋਨਾਨੇਸਰਬਸਿਵਤੋ। ਜਬਮ
ਤਰਿਬਹਰਿਸਿਵਤੋਸੁਖਮਇਸਬੂਲਕਤਾਤੋ। ਜਬਪ੍ਰ
ਰਸਜਾਨਾਦੋਤੋਕਾਰਨਾਸਭੁਟੇ। ਜਤੇਉਪਾਂਤਕੋਕਛੁ
ਤੁਜਾਨੇਤੋਕਤਾ। ਰਿਖਬੁਟੇਵਕਤਾਜਬਸਿਸਰਬਤੋ
ਸਿਵਤੋਤਉਉਸਕੋਕਉਨਜਾਨੇ। ਅਵਧੂਤਕਤਾਜ
ਤੀਤੇਅਵਤੀਤੋ। ਜੁਆਪਕੋਆਪਜਾਇ। ਅਉਰਕੋ
ਕਿਆਪ੍ਰਵੇਸਤੋ। ਜੋਗਬਸਿਸੁਆਵਤਕੁਜਾ। ਅਰ
ਕਹਾਜੋਕੋਉਚਾਤੇਜੁਸੀਸਾਰਤੇਮੁਕਤਿਤੋਜੋਗਕਰੇ। ਜੋ
ਗਬਿਨਾਮੁਕਤਿਕਾਪਾਵਣਾਕਠਨਤੋ। ਜਗਿਆਸੀਕੋ
ਜੋਪਤਿਲੇਆਸਨਕਰੇਅਰਪ੍ਰਾਨਕੋਸੁਧਕਰੇ। ਅਵ
ਧੂਤਤਸਾਅਰਅਸੁਵਕਕਤਾਸਤਕਤਾ। ਜੋਗਕਉਨ

ਕਰੋ॥ ਕਾਤੇਤੇ ਸਤੁ ਅਰਾਮ ਸਤ ਦੇ ਨਤੁ ਬਿਖੇ ਜੋਗਨ ॥ ੨੦੬
ਤੀ॥ ਬਸਿਸੁ ਕਤਾ ਮੇ ਬਿਰਧ ਅਰਤੁ ਮਥਾ ਲਕਸ਼ਣੁ
ਸੋ ਸਮਤਾ ਰੁਲੀ ਨਹੀ॥ ਪਰਤੁ ਮਹੁ ਜੋਗਨ ਤੀ ਕੀਅ
ਮਨਤੁ ਮਾਗਾ ਸੁਧ ਨਹੀ॥ ਅਸਾ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਮੇ ਸਦਾ
ਜੋਗ ਮੇ ਇਸ ਬਿਤਤੋ॥ ਬਹੁੜ ਜੋਗ ਕਿਆ ਕਰੋ॥
ਬਿਛੋਰੇ ਮੇ ਮਿਲਾਪ ਤਤੋ॥ ਮਿਲਾਪ ਮੇ ਮਿਲਾਪ ਕਿ
ਆ ਕਰਨਾ॥ ਕਤਾ ਅਸਟ ਕੈ ਸੇ ਕਰੋ॥ ਅਰਪਾਵੈ ਕੋ
ਸੁਧ ਕੈ ਸੇ ਕਰੋ॥ ਬਸਿਸੁ ਕਤਾ ਜੋਗ ਬਿਨਾ ਜੋਗ ਬਿ
ਖੇ ਜੁੜ ਨਾ ਕਰਨ ਤੋ॥ ਅਵਧੂਤ ਕਤਾ ਜੋਗ ਮੇ ਰਾਸੁ
ਤੁੰ ਕਤੇ ਤੋ ਅਸਟ ਕਰਾ॥ ਮੇ ਕਤੇ ਤੋ ਲਿਖਾ ਤੋ ਇਕੋ ਸੋਇ
ਰਹਾ॥ ਤੁੰ ਕਤੇ ਤੋ ਜੁਪਾਵੁ ਕਰੋ ਕਾ॥ ਅਰਮੇ ਕਤੇ ਤੋ ਪ੍ਰਾ

ਨਕੋਸੁਖੋਸੀਨੀਚੇਜੇਕੁਤੇਬਿਰਧਬੁਧਖੋਏਐਸਾ
 ਜੇਗਕਤੁਜਸਰੁਵਹੀਤਵੈ। ਜੇਗਤੇਗਾਖੀਡਹੈਜੁਕ
 ਤਤਾਏਮਨਕੋਬਾਤਹਿਤੇਖੋਚਮਰਅੰਤਹਿਲਗਾ
 ਅਰਜੇਗਮੇਰਾਅਖੀਡਤਏਜੁਅੰਤਰਬਾਤਹਿਸਿਟ
 ਏ। ਬਸਿਸੁਕਤਾਜਉਲਉਅਨਤਸੁਣਕਿਅੰ०
 ਲਾਭੁਏ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਸੁਖਮਨਾਮਧਕੀਸਾਸਾ
 ਕੋਕਤੇਏ। ਜਾਕੋਸਹਜਪ੍ਰਾਪਤਕੁਜਾਏਸੁਖਮਨਕੋ
 ਕਿਆਕਰੇ। ਅਰਜੇਕਤੇਜੁਲਿਪਕਾਕੋਛੋਟਕ
 ਹਿਜੇਗੀਬੁੰਦਅਮੀਰਸਕੀਪੀਤਾਏਤਉਵਤੁ
 ਬੁੰਦਲਿਪਕਾਕੀਕਿਆਏ। ਜਬਜੇਗੀਪਉਨਕੋ
 ਅਪਨੇਬੀਚਖੋਚਤਾਏਤਬਸਹੀਰਹਿਸਕਾਅੰਤ

ਰਿਬਾਤ ਰਿਤੇ ਅਗਨ ਕੀ ਨਿਯਾਈ ਤੇਤਾ ਅਰਵ

੨੫੦

ਹੀ ਉਸਨ ਤਾਦ ਸੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਖੇ ਜੁਮ ਜਾ ਅਰਰੁਖ

ਸੇ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪਾਪਰ ਕਰਿ ਗਿਤ ਤਾਹੈ ॥ ਅਰ ਉਸ

ਬੰਦ ਕੋ ਜੋਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਣੁ ਕਰਿ ਪੀਤਾਹੈ ॥ ਤਾਤੇ

ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ ਜੁਮੈ ਸੇਸ ਮੁੰਦਾ ਅਥਾਤ ਕੋ ਜੁਮੈ

ਤਰਿਬਾਤ ਰਿਬਾਤ ਮਾਹੈ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਏਕ ਬੰਦ ਲੀ

ਪਕਾ ਕੀ ਪਰਨਿਸ ਚੈ ਕਰੇ ॥ ਬਸਿਸੁ ਕਹਾਤੁ ਮਹੁ ਸੇ

ਸਾਰ ਕੂਸੁ ਕੀਆਹੈ ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤੈ ਸੇਕ੍ਰਿਸੁ ਨ

ਤੇ ਜੁਸ ਰੁਪ ਮੇ ਪਤੁਚਾ ॥ ਨਾਮ ਰੁਪ ਤੇ ਛੁਟਾ ਤਾਂ ਤੇਕ੍ਰਿ

ਸੁਕ੍ਰਜਾ ॥ ਜੋਗੀ ਕੋ ਜੋਗੀ ਤੇ ਜੁਸੇ ਵੈ ਨਹੀ ॥ ਅਰ ਅ

ਸਤੁ ਕਰੇ ਅਰਵ ਚਨ ਨ ਕਰੇ ॥ ਅਰ ਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰ

ਜੋਪਉਨਕਉਨਸੇਆਰਗਾਅਵਤਾਅਰਜਾਤਾਏ।ਪ
ਰਜਾਕੋਨਹੀਜਨਤਜੋਨਿਰਵਿਕਾਰਬਿਖੇਵਿਕਾਰ
ਮਿਲਾਵਟਾਅਤਮਾਪਾਤਾਏ।ਜੋਪਾਂਚਤਤਕੋਸਰ
ਪਕੁੰਜਕੀਨਿਆਈਮੇਤਿਆਗਯਾਤੋਤਉਪਉਨਸੋ
ਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ।ਬਸਿਸੁਕਤਾਤੁਸੀਤੋ।ਅਵਧੂਤ
ਕਤਾਮੇਸੁਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੋ।ਉਸਸਮੇਬਿਕਪਲਾਅਵ
ਤਕੁਜਾ।ਅਰਕਤਾਜੋਈਸੁਰਤੇਰਿਸਜਾਵੇਜੋਗਕ
ਹੇ।ਜੋਸਰਬਈਸੁਰਤੇਤਉਜੋਗਕਉਨਕਹੇ।ਇ
ਸਿਸੁਤੁਸੀਕੁਜਾ।ਅਵਧੂਤਕਤਾਰੁਪਭੁਲੀਏ।
ਰਿਖਭੁਦੇਵਕਹਾਰੁਪਕਰਣੀਸੁਖਮਤੀਕਾਰੁਏ।ਅ
ਵਧੂਤਕਤਾਮੇਰੇਬਿਖੇਚਪਅਰਵਚਨਦੋਨੋਨਹੀ।

ਜਬ ਮੇਰੇ ਤਉ ਸੁਖ ਮਇ ਸਭੁ ਲਕਹਾਹੈ ॥ ਅਸੁ ਵਕ੍ਰ
 ਕਹਾਨ ਕਹੈ ਤੈਨੁ ਤੁਸੀ ਤੋ ॥ ਜੇ ਦੇਖੈ ਤੈਨੁ ਆਪ ਕੇ ਦੇਖੈ ਤੋ ॥
 ਬਿਸੁ ਕੰਢੇ ਖਟਾਵੁ ਐ ਤ ਬਿਖੈ ਤੋ ॥ ਤਉ ਯਹੀ ਜੋਗੈ ॥
 ਅਸੁ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਜਾਨੈ ਦੇਖੈ ਵਹੁ ਭੀ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਤੋ ॥ ਅ
 ਰਜਾ ਕੇ ਦੇਖਾ ਵਹੁ ਭੀ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ॥ ਤਉ ਦੁਐ ਤ ਕਹਾ
 ਤੋ ॥ ਜੋਗ ਕੀ ਐ ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਅਪਨਾ ਸੁਰੂਪ
 ਕਹਾ ॥ ਅਸੁ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਸੁਰੂਪ ਯਹੀ ਹੈ ਜਨਾ ਮਰੂ
 ਪ ਸੁਣ ਬਿਖੈ ਨਹੀ ॥ ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਤਉ ਤੁਸੀ ਤੋ ॥ ਅ
 ਸੁ ਵਕ੍ਰ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਤੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਪਦ ਬਿਖੈ
 ਬੰਨਹੀ ਤੋ ॥ ਉਸ ਸਮੇ ਬਿਖੈ ਨਾਹ ਦਰਿਖਾ ਆਵਤ ਕ੍ਰਮ ॥
 ਬੀਸੀ ਬਿਖੈ ਨਾਹ ਇਹ ਨਾਹ ਇਹ ਕਹਤ ਆਜਾ ॥ ਸਭੇ

ਕਹਾਤੁਸੀਹੋ ਨਾਰਦਕਹਾਜਾਤਾਂਸੀਤਇਕਰੇਰੇਤੋਤੋਸੀ
ਬਾਦਤੇਪਮਾਰਥਪਾਪਤੁਰੇਤਾਹੈ। ਤਉਤੁਸੀਤੇਕਿਜ
ਪ੍ਰੇਜਸਾ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਜੋਸਗਾਇਫੁਰੇਤਉਕਹਣੁ
ਕਿਅਲਾਗਾ। ਨਾਰਦਕਹਾਕਹਣੁਬਿਪਮਾਰਥ
ਤੇ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਤੁਕਹੁਤੇਨੇਸਗਾਇਫੁਕੇਰੁਲਾ
ਜਾਹੈ। ਤਮਾਰੇਬਿਰੁਲਾਟੁਟਾਅਰਚਿਤਾਰਵਾਟੇ
ਨੇਨਹੀ। ਨਾਰਦਕਹਾਮੇਬਿਸੁਧਾਮਤੇਤੁਮਾਗੀਸ
ਰਾਬਿਅਾਜਾਹੋਉਹਾਂਯਹੀਚਰਚਥੀ। ਬਿਸੁਲ
ਢਮੀਕੋਕਹੇਥਾਜੁਮੇਸੀਤੋਕੀਸਰਾਬਿਜਾਵੇਰੇਅ
ਬਬਿਸੁਆਵੇਰੇ। ਅਵਧੁਤਕਹਾਅਸਤਮਤਕਹੁ
ਤੇਰੇਵਰਨਤੇਲੇਕਤਸੇਗੇ। ਬਿਸੁਬਿਸੁਆਵੇਰਾਜਾ

ੲੲਾਕਤਾਏ॥ਤਮਕੋਚਾਤਨਾਬਿਸ਼ ਕੀਨਤੀ॥ਕਾਤੇ

੨੫੩੪

ਜੁਸਰਬਬਿਸ਼ੁਏ॥ਇਸੀਮੇਬਿਸ਼ੁਦੇਵਆਵਤਕੁ

੦

ਅਰਕਤਾਤੇਸੀਤਨਿਰਸੀਸੇਜਾਦੁਅਰਕਤੇਸਰਬ

ਬਿਸ਼ੁਏ॥ਅਰਤਮਬਿਸ਼ੁਏਓਤਾਨਕਰੋ॥ਜਾਨੇਮੁਏਕੋ

ਐਸਾਸਰਬਬਿਜਾਪਕਜਾਦੁਏਵਤੁਨਿਰਸੀਸੇਰੂਪਮੇ

ਰਾਏ॥ਕਾਤੇਤੇਜੋਉਸਬਿਸ਼ੇਅਰਮੇਰੇਬਿਸ਼ੇਕਫੁਭੇਦਨ

॥

ਤੀ॥ਅਵਧਕਤਾਤੇਨਾਰਦਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਤੇਰਾਕਤੇਤੇ

ਸਰਬਬਿਸ਼ੁਏ॥ਤੁੰਆਪਕੋਨਾਰਦਕਤੇਤੇਅਥਵਾ

ਆਪਕੋਤੇਨੇਰਿਨਮਾਨਾਏ॥ਆਪਬੀਚਾਰਨੇਬਿਸ਼

ਤੇਨਾਰਦਕਤਾਏ॥ਉਸਸੇਜਨ੍ਹਰੁਰਥਆਵਤਕੁ

ਜਾ॥ਕੋਸਾਏਜਨ੍ਹਰੁਰਥਮਤਦਅਵਧਤਨਟਸਿ

ਰਪਰਅਰਦੇਤੀਰਸਮਲਿਪਤਅਰੇਤਸੁਰਜ
 ਕੀਨਿਆਈਆਵਤੇਤੀਕਤਾਤੇਬਿਸਰਬਜਤੁਰ
 ਰਥਤੈ। ਬਿਸਕਤਾਨਜਤੁਰਰਥਨਬਿਸਰਬਮੇ
 ਤੈ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਬਿਸਮੁਧੁਤੇਕਥਾਸੁਦਾਪਰਤੁ
 ਸੀਉਕੀਨਿਆਈਕਤੈਤੈ। ਏਕਸਮੇਸੁਮੇਰਪਰ
 ਬੱਗੁਜਾਮੇ। ਦੇਖਾਏਕਜੋਗੀਬੈਠਤੈ। ਮੈਨਮਸ
 ਕਾਰਕਰੀ। ਅਰਪੁਛਾ। ਤੇਜੋਗੀਤੇਗਇਸਨਾਨ
 ਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਤਉਮੈਤੇਇਸਨਾਨਕੀਆਤੈ। ਬੁ
 ਤੁਪੁਛਾਰੁਸਮਤੇਗੀਕਿਆਤੈ। ਕਤਾਤਿਕਾਰਕੇਜ
 ਲਾਕਰਰੁਸਮਲਗਾਈਤੈ। ਪੁਛਾਆਸਦੁਕੈਸੇ
 ਕਰੇਤੈ। ਕਤਾਆਸਦੁਮੇਗੀਨਿਤਜਥੇਤੈ। ਕਾਤੇਤੇ

ਜੁਜਾਣਾ ਤੇ ਜੁਤੀ ਨੇ ਲੋਕ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਤੇ। ਵਾਂਕੋ ਦੇਖ ੨੫੩
 ਕਮੇ ਅਚਰ ਜਨਮਾਨ ਕੁਜਾ। ਅਰਕਤਾ ਪਾਣਾ ਮ
 ਪਾਣ ਕਾਇਕ ਠਾਕਰ ਟਾਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇ। ਕਤਾਏ
 ਕਤੁ ਅਰਏ ਕਜੇਰੀ ਦੇ ਨੇ ਕਉ ਏ ਕਜਾਣਾ ਤੇ। ਪੁ
 ਛਾਇਣਾ ਅਰਪਿ ਗਲਾ ਅਰਸੁ ਖਮਾਨ ਕੋ ਕੈ ਸੇ
 ਅਕਿ ਜਾਸਕੀਆਂ। ਕਤਾਇਣਾ ਜੀਵ ਪਿੰਗਲਾ
 ਈਸਰ ਸੁਖ ਮਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਭੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਾਥੇ ਤੇ।
 ਪੁਛਾਧਾਰਨਾ ਕਹੁ। ਕਹਾਸ ਰਬ ਮੇਰੇ। ਪੁਛਾ ਸੋਰੀ
 ਕਾ ਅਰਥ ਕਿਅ ਕਹਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰਚੀ ਟੀ ਬਿਖੇ ਪੁ
 ਰਨੇ। ਜੇ ਸੁਆਸ ਅਰਥ ਕੋ ਜਾਤਾ ਤੇ ਸੋ ਕਤੇ ਤੇ। ਅ
 ਰਜੇ ਉਰਧ ਕੋ ਜਾਤਾ ਤੇ ਤੇ ਕਤੇ ਤੇ। ਅਰਥ ਯਤਿ ਜੇ

ਤਰਿ ਏਹ ਰਿਪੁਰਸਤੋ ਪੂਛਾ ਨਾਸ ਅਗਰ ਕਿਆਉ
ਕਤਾ ਯਤੀ ਨਾਸ ਅਗਰ ਤੇਜੁ ਨਤੀ ਮੁਝੁ ਬਿਖੈ ਕਾਰ
ਪੂਛਾ ਤਿਕਟੀ ਕਿਆਉ। ਕਤਾ ਸਤਰ ਜਤਮ ਤਿਕ
ਟੀਐ। ਮੇਨੇ ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਕਾਸਰੀ ਰਕਬੀ ਗਿਤੁ ਤਨ
ਤੀ। ਕਹਾ ਜੋਗੀ ਕਾਸਰੀ ਰਕਬ ਗਿਤੁ ਤਾਏ ਕਾਤੇ ਤੇਜੇ
ਪਚੋਤ ਤਤੇ ਪਰੇਤੋ। ਮੇਨੇ ਤੀਸ ਪਰ ਕੁਮਾਰੀ ਅਰ
ਚਰਨ ਵਾਂਕੋ ਧੋਇ ਕਰਿ ਆਚਮਾਨ ਲੀਏ। ਅਰ
ਕਹਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਏ। ਕਤਾ ਮੇਸਾ ਸਿਖ ਹੋਨੁ ਗੁਰਮੁ
ਰਸਿਖ ਨਹੇ। ਤੇ ਬਿਸੁ ਏਹ ਕਥਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬੀ॥
ਜਤੁ ਭਰਥ ਕਹਾ ਯਤਿ ਅਚਰ ਜਨ ਹੀ ਜੋ ਜੋਗੀਆ
ਪਏ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨੇ। ਕਾਤੇ ਤੇਜੇ ਚਾਹਨ ਵਾਂਕੀ ਨਾਸ

ਰੁਈਏ। ਪਹਮੈ ਨੇਕ ਕਰਮੈ ਵੇਕਰਿ ਗੁਰਕੀ ੨੫੪
ਆਇਓ। ਏਕ ਸਮੇ ਮੇ ਮੰਦਾ ਚਲ ਪਰ ਬਤ ਬਿਗ
ਯਾ। ਏਕ ਗੁਯਾ ਬਿਖੇ ਪਹੁਚਾ ਜੁਬਾ ਵਨ ਜੋ ਜਨ
ਕੀਥੀ। ਉਤਾਂ ਕਰਮੈ ਵੇਕਰੇ ਖਾਅਰ ਚਾਹਾ ਜੁ
ਨਿਕਟਿ ਵਾਂਕੇ ਜਾਵੇ। ਵਾਂਕੇ ਕਹਾ ਮੇਭੋ ਜਨ ਕਰੇ
ਬੈਠਾਏ ਨਿਕਟ ਮੇਰੇ ਮਤੁ ਆਉ। ਮੇਭੋ ਕਹਾ ਤੇਰੁ ਪ
ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਨ ਤੇਰਾ ਕਿ ਆਇ ਕਹਾ ਤਉ ਮੇਤੇ ਇਸ਼ਾ
ਨਕੀਆ। ਪੁਛਾ ਚਉਕਾ ਕਾਤੇ ਕਾਕੀ ਆਇ। ਕਹਾ
ਚਤਰ ਥਾ ਅੰਤਰ ਕਾਰਨ ਕਾਕੀ ਆਇ। ਕਹਾ ਚਲਾ
ਤੇਰਾ ਕਿ ਆਇ ਕਹਾ ਏਕ ਜਤੁ ਰਥ ਦੁਸਰਾ ਕਾਰ
ਮਕਦੇ ਨੇਹੀ ਮਾਚੁਲੇ ਕੀ ਆਇ। ਪੁਛਾ ਪਕਵ

ਹੁਣੇਗਾ ਕਿਜਾਏ। ਕਤਾਗਿਸਾਨ ਅਰਬਿਗਸਾਨ ਦੇਨੇ
ਮੇਰੇ ਅੰਨ੍ਹੇ। ਪੁਛਾ ਖਾਵੁ ਹੁਣੇਗਾ ਕਿਆਏ। ਕ
ਤਾਬਿਗਸਾਨ। ਪੁਛਾਈ ਧਨ ਤੇਗਾ ਕਿਆਏ। ਕ
ਤਾਚਾਤਨਾ ਕਾਈ ਧਨ ਕੀਆਏ। ਜੇਤੁੰਕੀ ਮੁਝੁਜੈ
ਸਾਏ ਤਉਆਉ। ਪੁਛਾ ਜਬ ਬੈਸੁ ਵਰੇ ਜਨ ਸਿ
ਧ ਕਰੇਏ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰੋਗ ਰਾਵਾਂ ਨ ਕੋ ਦੇਵੇਏ। ਕਤਾ
ਕਾਰ ਰੋਗ ਰਾਵਾਂ ਨ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਸਰੂਪ ਤੁਆਏ।
ਜਾਤੇ ਸੇਸੁ ਰੋਗ ਰਾਵਾਂ ਜੇਗਾਨ ਥਾ। ਮੈਨ ਕਹਾ
ਸਉਹੁ ਤੇਗਾ ਕਿਆਏ। ਕਤਾ ਸਰੂਪਿ ਸੁਆਨ ਰੂ
ਪ ਮੇਰਾਏ। ਮੈਨ ਕਹਾਤੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਾਏ। ਕਹਾ ਮੈਬੈਸੁ
ਵੇਰਾ। ਮੁਝੁ ਬਿਗਰ ਸਿਖਾਨੀ। ਮੈਪਤਿ ਲੇਗੁ

ਹਸਿਖਕੋਨਾਸਕਰਕਰਜੋਗਬਿਖੇਆਯੰਤੋ। ਬ
 ਹੁਕੁਐਸੇਦੁਖਕੋਮੇਰੇਬਿਨਚਿਤਵਾ। ਅਰਪੂਛਾ
 ਤੂੰਕਉਣੁਤੋ। ਕਹਾਮੇਜਤੁਰਰਥਤੋ। ਕਹਾਜੋਤੇਗ
 ਯਤਿਨਾਮਹੈਤਉਮੇਰੇਸਾਥਤੇਗਸੀਗਨਹੀ। ਕਤੇ
 ਤੇਜਤੁਮਿਤਕਕੋਕਤੇਹੈ। ਅਰਤੂੰਉਸਕੋਸਾਥਗ
 ਖੇਹੈਜਉਲੋਯਾਕਾਤਿਆਗਨਕਰੇਮੁਝਕੋਨਪ
 ਹੁਚੇਗਾ। ਮੇਅਚਰਜਮਾਨਕੁਜਾਅਰਪੂਛਾਜੁਸਾ
 ਮਤੇਗਕਿਆਹੈ। ਕਹਾਮੁਝਬਿਖੇਨਾਮਰੁਪਨਹੀ
 ਤੇਬਿਨਵਹੁਕਾਰਮਕਮੇਰਾਗੁਰਥਾ। ਓਸਸਮੇਟੁੰ
 ਮਦੇਵਆਵਤਕੁਜਾ। ਕਹਾਏਕਾਮਦੁਤੀਸਾਰਾਇ
 ਟੁਹੈਅਉਰਨਹੀ। ਜੋਬਿਨਾਨਗਾਇਏਜਾਨੇਨਿ

ਸਚੈ ਕੀ ਆਇਤਿ ਆਗ ਕਰੇਗਾ ਅਵਧੂਤ ਕਰਤੈ ਬ੍ਰਾਂ
 ਮਦੇ ਵਨਾਗਾਇਤੁ ਕਾਰੂ ਪਕਿ ਆਇਤੈ ਕਰਤਾ ਯਹੀ ਹੈ
 ਪਸਾਗਾਇਤੁ ਕਾਰੈ ਜੋ ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਮਾਇਤੈ ਅਵ
 ਧੂਤ ਕਰਤਾ ਮੁਏ ਚਾਤਾ ਏਕ ਕੀ ਕੁਰੀ ਨਹੀ ਤਉ ਅਨੇਕ
 ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਕਪਲ ਕਰਤੈ ਅਵਧੂਤ ਜੁ ਸਰਬ
 ਰੂਪ ਤੇਗਾਇਤਉ ਏਕ ਅਨੇਕ ਕੁਰੀ ਤੁਹੀ ਤੈਂ ਦੁਰਬਾ
 ਸਾਹਿਬ ਭ੍ਰਾਵਤ ਭ੍ਰਾਮਾ ਪਰ ਕੈ ਸੇਜੁ ਤੈ ਕਾਰ ਕੀ ਅ
 ਗਸ ਬਿਖੇ ਜਲੇ ਥਾ ਅਰਕਤਾ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਜ
 ਨ ਭਗਵਾਂ ਨ ਕਾਰੈ ਜੁ ਭ੍ਰਾਮਾ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ
 ਕਰੈ ਤੈ ਗਾਨਾ ਜਨ ਕਾ ਭ੍ਰਾਵਤ ਭ੍ਰਾਮਾ ਅਰਕਤੈ
 ਦੁਰਬਾ ਸਾਭੁ ਜਨ ਬਿਸੁ ਕਾਰਿ ਓਕਰੇ ਤੈ ਕਰਤਾ

੩੨

ਸਿਰਮਲਤੋਵੋ। ਦੁਰਬਾਸਾਕਹਾਯਹੀਕੁਜਨਤੋਜੁ
 ਬਿਸੁਬਿਸੁਕਹਾਗਾਜੇਕਹਾਦੁਐਤਲੇਕਰਵਚਨ
 ਕਰੇਤੋ। ਜਹਾਂਏਕਤਾਕਾਭੀਪ੍ਰਵੇਸਨਹੀਦੁਐਤਕਹਾਂ
 ਤੋ। ਦੁਰਬਾਸਾਕਹਾਸਰੁਕੋਰੁਸਾਮਕਰੇਤੋ। ਮੁਖੁਕੋ
 ਨਹੀਜਾਣੁਤੇਮੇਰੁਦੁਤੋ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਰੁਦੁਰਦਨ
 ਕੋਕਤੇਤੋਤਾਂਤੇਰੁਦਨਕਹਾ। ਦੁਰਬਾਸੇਕਹਾਤੇਦਸੁ
 ਮੇਨਸੁਣਾਏਜੁਤੋਨੇਸੀਸਾਹਕ੍ਰਿਸੁਕੀਅਹੈਪਾਤਿ
 ਲੇਖੁਏਰੁਸਾਮਕਰੇਤੋ। ਅਵਧੂਤਕਹਾਆਦਿਮ
 ਟੀਏਤਉਮਾਟੀਚੁਣੁਤੇਕਿਆਰੈਤੋ। ਅਰਜੇਤੁੰਕ
 ਤੇਏਜੇਗੇਬਿਦਕੇਰੁਜਨਤੇਰਿਧਸਿਧਪ੍ਰਾਪਤਤੇਤ
 ਤੇਤਉਮੇਨੇਸੁਪਨਮਾਤੁਜਾਨਕਰਤੀਨੋਲੋਕਕੋ

ਐਸੇ ਰੁਸਮਕੀਆਏ ਜੋ ਬਹੁਤ ਮੇਰੀ ਦਿਸ਼ ਮੇਨ ਆਵੈ
ਹੀ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਨਾ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਥਾਨਾ ਵਹੁ ਕਾਰ ਮਕ
ਜੋ ਤੁਮੇ ਹੁਰਕੀਆਏ। ਜਾਨੇ ਤੁਮ ਇਛੁ ਤਵ ਚਨਕੀਅ
ਤੁਮੇ ਸੀਕਾ ਮਾਨਾ ਪਰ ਮੇਸਤੀ ਮਾਨਤਾ। ਤੁਮਕੀ ਮੇਰੇ ਸਿ
ਖਤੇ ਵੇ। ਨਤੀ ਤਉ ਰੁਸਮ ਕਰੇ। ਬਿਕਤਾ ਤਮ ਸਭ ਕੇ
ਰੁਸਮ ਤਕਰਾ ਆਵਿ ਬਿਆਧਕੀਆ ਵਧੁ ਤਤੇ। ਇ
ਸੀਕੋ ਰੁਸਮ ਕਰਾ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਤੇ ਬਿਜੇ ਤੇਰੀ ਇ
ਛੁ ਮੀਜਗਤ ਨਤੀ ਤਉ ਤੁੰਕਿਉ ਆਯਾਏ। ਪਰ ਇਛੁ
ਤੇਰੀ ਤੇ। ਤੇ ਮੂਰਖ ਤੁਕਰ ਮਕਰਤੁ ਅਹ ਬਿਸੁ ਮਤੁ ਤੇ ਵਹੁ
ਅਵਧੁ ਤਕਤਾ ਤੇ ਦੁਰਾਬਾਸਾ ਕਰ ਮੇਕੋ ਮੇਨ ਰੁਸਮਕੀ
ਆਏ ਕੋ ਸੇਕਰੇ। ਦੁਰਬਾਸਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮਰੁਸਮਰੁ

ਏਤਉਤੁੰਕੋਸੇਰਹਾਅਵਧੁਤਕਤਾਕਰਮਮੁਤੁਤਉਤ ੨੫੭
 ਪਤਿਰੁਏਹੈਅਗਮੁਤੁਹੀਬਿਲੀਨਤੁਤੈਹੈਅਰੇ
 ਜੇਸੇਕਾਤੈਸੇਤੈਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਜਬਲਗਸਰੁਕੇ
 ਰਸਮਨਕਰੇਨਜਾਵੇਗਾਅਵਧੁਤਕਤਾਤੇਦੁਰਬਾ
 ਸਾਏਕਬਾਲਭੀਤੁਰਸਮਨਹੀਕਰਸਕਤਾਜੇਤੁਤੁ
 ਤੇਭੈਰਾਖਤੁਹੈਤਿਨਕੋਰੁਸਮਕਰਾਮੇਤੁਤੁਤੇਕਢੁਕੈ
 ਨਹੀਰਾਖਤਾਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਮੇਗਾਤੁਕੁਤੁਤੈਮੇਜਤੁਰ
 ਰਥਕੋਕਤੈਤੈਜੇਜਤੁਕਾਨਾਸਕੀਅਹੈਤਉਬਹੁ
 ਤੁਸਾਥਕਿਉਗਾਖਤੁਤੈਮੇਵਹੁਸਮਨਹੀਪਾਵਤ
 ਤੁਤੁਮਾਰੀਸਭਾਬਿਐਆਯਾਥਾਕਾਤੇਤੇਜੁਮਾਰਗ
 ਤੁਮਾਰਾਬਿਸੁਹੈਉਸਸਮੇਮੀਮਾਸਾਅਵਤੁਰ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ अथ कथा कथं भविष्यति ॥

ਉਕਰਮੋਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਸੋ। ਮੀਮਾਸਾਕਤਾਰੇਬਾਕੀ ੨੫੮
ਬਾਦੀਗਿਯਾਨਾਮਕਰਮਕਾਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਬੀਜ
ਅਰਬਿਛੋਕਿਆਚੁਟਤੋ। ਜੋਬੀਜਤੋਸੋਬਿ
ਛੋਤੇਜੋਛਲਤੋਸੋਬੀਜਤੋ। ਬੀਜਗਿਯਾਨਕਾਕਰਮ
ਤੋ। ਅਰਛਲਗਿਯਾਨਵਾਕਾ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਸੁਰਕਰਮਤੇ
ਤੋਤੋ। ਅਰਸੁਰਕਰਮਤੇਬੂਤਮਲੋਕਬਿਖੇਜਾਤਾ
ਤੋ। ਕਪਲਕਤਾਜੋਛਾਪਦਕੀਰਾਖਤਤੋਕਰਮਕਰੇ
। ਅਸੁਬਿਖੇਪਦਨਹੀਕਰਮਤੇਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਾ। ਮੀ
ਮਾਸਾਕਹਾਚਾਤਨਾਅਚਾਤਨਾਵੇਨੋਕਰਮਤੇਕਰਮ
ਬਿਨਾਨਹੀਕਰਮਹੀਤੋ। ਬਸੁਕਿਰਤਾਤੇਮੀਮਾਸਾ
ਬਚਨਤੇਰਾਸਤਿਤੋ। ਪਰਜਭਿਲਭਿਜੋਗਨਕਰੇ

ਕੈਸੇਸਰੂਪਕੋਪਾਵੈ॥ ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਜੋਗਕਰਮਏ॥
ਬਸਿਤੂਸ੍ਰੀਕੁਜਾ॥ ਨਿਦਾਖਕਹਾਕਰਮਸਰੀਰਤੇਤੋ
ਤੋ॥ ਅਰਮਸਰੀਰਬਿਖੇਕਰਮਕਹਾਂਰੋ॥ ਅਮੀਆਸ
ਕਤਾਸਰੀਰਬਿਨਾਅਸਰੀਰਕਉਨਕਹੇਤੋ॥ ਅਰਮ
ਰੀਰਕਰਮਤੋ॥ ਜੋਕਹੈਸਰੀਰਕਰਮਬਿਨਾਰਹੈਪ੍ਰਮਾ
ਨਨਹੀ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਜਾਕੈਸਰੀਰਸੇਪ੍ਰੋਜਨਨ
ਹੀਕ੍ਰਮੋਸੋਕਿਆਪ੍ਰੋਜਨਤੋ॥ ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਕਰ
ਮਤੀਤੇਕਹੇਤੋਜੁਅਸਰੀਰਤੋ॥ ਨਿਦਾਖਕਤਾਜੋ
ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਤੇਨਿਗਾਸਕੁਜਾਤੋਉਸਕੋਕਰਮਕਿ
ਆ॥ ਅਮੀਆਸਾਕਤਾਤਿਆਗਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਕਾਕ
ਰਮਤੋ॥ ਨਿਦਾਖਤੂਸ੍ਰੀਕੁਜਾ॥ ਦੁਰਬਾਸਾਕਤਾਤੋ

ਸੀਰੋ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨੁ ਕਰ ਬਿਨਾ ਪਾਵਣਾ ਸੁਖ ਕਾ ਕਠਨੈ
 ਕਿ ਉਤਰੇ ਉਕਰੇ ਨੁ ਅਮ ਕਾ ਫਲ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇ ਪਤ੍ਰੇ
 । ਤਉ ਕੋ ਸੇ ਪਾਪ ਤਤੋ । ਰਿਖ ਭੁਦੇਵ ਕਰਤਾ ਕਰਮ ਸ
 ਪਕਾਸ ਤੈ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਾ । ਮੀਆ ਸਾਕਤਾ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਤੈ । ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਤਤੁ ਤੈ । ਜੋ ਇ
 ਛਾ ਕਰੇ ਤਉ ਇਛਾ ਪਾਵੈ ਜੋ ਨਿਤ ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਉ ਸ
 ਰੂਪ ਕੋ ਜਾਵੈ । ਰਿਖ ਭੁਦੇਵ ਕਰਤਾ ਜੋ ਇਛਾ ਨਾ ਸਰੂ
 ਈ ਤਉ ਕਰਮੋ ਸਾਥ ਕਿ ਮਾਰਤਾ । ਮੀਆ ਸਾਕਤਾ
 ਇਛਾ ਮੋ ਤੇਰੁ ਈ ਤੈ ਅਰਲੀ ਨ ਤਾ ਉਸ ਕੀ ਕੀ ਕਰਮ
 ਤੈ ^{ਕਰ} । ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਜੋ ਕੋ ਉਜਾਨ ਤਚੰ ਹੁ ਲੁਟੈ । ਰਿ
 ਖ ਭੁਦੇਵ ਕਰਤਾ ਚੰ ਹੁ ਲੁਆਤ ਮ ਤੇ ਕਬ ਭਿੰਨ ਤੈ । ਚੰ

ਡੁਭੀਆਤਮਸਰੂਪੈ। ਜੋਕਰਮਕੇਤਿਆਗਤੇਰੰ
ਡਾਲਤੇਤਾਤੇਤਉਮੇਰੀਚੰਡਾਲਤੇ। ਕਾਤੇਤੇਚੰਡਾਲ
ਕਤਫਮਾਤਾਏ। ਪਰਪਦਉਸਕਾਅਕ੍ਰੀਕ੍ਰਮਮਿ
ਮਾਸਾਕਤਾਕਰਮਬਿਨਾਅਕ੍ਰੀਕੇਸੇਤੇ। ਅਦਧੁਤਕ
ਤਾਤੇਜੜਭਰਥਉਤਿਸਕਾਕਹਾ। ਜੜਭਰਥਕਤਾਤੈ
ਪਦਬਿਐਕਰਮਤਤਪਦਬਿਐਕਤਾਏ। ਮੀਮਾਸਾਕਤਾ
ਤੈਪਦਕਰਮਤੇਤਤਪਦਬਿਐਪਤੁਚਤਾਏ। ਅਰਤਤ
ਪਦਕਰਮਰੂਪਏ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਉਤਪਤਿਪਾਲਨਾਸ
ਇਸਬਿਐਉਸਕਾਸੁਭਾਉਤੇ। ਜੜਭਰਥਕਤਾਅਸ
ਪਦਅਕ੍ਰੇਰੂਪਏ। ਉਸਬਿਐਕਰਮਕਤਾਏ। ਮੀਮਾਸਾ
ਕਤਾਅਸਪਦਕਹਾਏਤੇਨਹੀਤੇਤਾ। ਬਿਨਕਰਮਅਸ

ਪਦਕਤਾਂਗੈ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਹੈਪਦਅਰਤਤਪਦਇਸੁ
 ਲਕਰਮੈ। ਅਰਮਸਪਦਸੁਖਮਕਰਮੈ। ਨਿ
 ਦਾਖਕਤਾਜੋਸਰੂਪਸੈਤਉਕਰਮਭਿਨਕਤਾਂਗੈ। ਅਇ
 ਮਾਸਾਕਹਾਏਅਦਧੁਤਤੁੰਕਹੁਕਰਮਸਤਿਉਕੋਅਸ
 ਤਾ। ਅਦਧੁਤਕਹਾਸਤਾ। ਮੀਮਾਸਾਕਹਾਤੁੰਕੁਲਾਪੁਰ
 ਖਤੈਅਰਸਤਕਹੈਉਂਜੁਅਦਧੁਤਨੇਜਗਤਕੋਕ੍ਰਿਸ
 ਕੀਮਾਏ। ਅਦਧੁਤਕਹਾਇਨਹੁਤੁਣਕੋਅਦਰਜ
 ਨਾਏ। ਮੀਮਾਸਾਕਹਾਕਰਮਭਿਨਾਅਸਪਦਇਸੇ
 ਜਾਨਣਾਕਰਹੈ। ਪ੍ਰਾਸਰਮੈਤੋਕੋਕਹਾਉਂਮੈਤੋਪੋਜਨ
 ਮੀਸਾਸਾਕਾਯਹਿਥਾਜੋਸਰੂਪਾਲਨਕਰਮਕੀਕ
 ਰੇ। ਕਾਤੇਤੇਜੁਇਸੁਲੰਕਾਰਅਧੀਨਕਰਮਕੋਏ।

ਅਰਜੇ ਸੁਖਮੰਦਿ ਕਾਰਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਵਤੁ ਕੀ ਕਰਮੋ ਬੀ
ਚੈ। ਕਾਰਤੇ ਦੁਕਰੇ ਹੋ ਕਰਮੋ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਸੁਨਤਿ
ਮੇਰੇ ਕਹਾਤੇ ਗੁਰ ਅਕੈ ਕਿਸ ਪਕਾਰ ਨ ਕੁਜਾ ਜੇ ਸਰ
ਬ ਪਦ ਬਿਕਰਮ ਕੀ ਪਾਲਾਨ ਹੋਤ ਉਆਪ ਤੇ ਆ
ਪ ਆਤਮਾ ਕਿਸੁ ਹੋਤ ਹੋ। ਆਤਮ ਚਾਰੀ ਕਿਆ ਕ
ਰੇ ਜੇ ਪਰਮ ਹੰਸ ਅਧੀਨ ਕਰਮ ਕੇ ਕੁਏ। ਹੇ ਗੁਰ ਕਰ
ਮ ਕੋ ਉਠਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਆਨ ਕੁਝ ਹੋ। ਕਾਰਤੇ ਜੇ ਜਗਿਸ
ਸੀ ਅਲਪ ਬੁਧ ਹੋ ਕਿਆ ਕਰੇ। ਪਾਸ ਹੁਸਾਮ
ਰੁਕਹਾਤੇ ਮੇਰੇ ਤੁਏ ਨਿਸਚਾਨ ਹੀ ਤਉ ਕਈ ਵਚਨ ਮੇ
ਸੇ ਹੋਤ ਹੋ। ਜੇ ਵਚਨ ਤੇ ਨਿਸਚਾਨਾ ਇਤਉ ਕਿਆ ਲ
ਭਾ। ਚਾਰੀ ਏ ਜੇ ਸੀ ਹਨਾਸ ਹੋਤਉ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕਉਨ

ਭਾਗੇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਵਚੇ ਤੇ ਨਿਸਚਾ ਜਾਇ ਤਉ ਨਿ

੨੬੧

ਚਾਨੀ ਕਪਟੈ। ਇਸ ਬਾਤ ਬਿਕਥਾ ਸੁਣਾ।

॥ ॥ ॥ ॥ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਵਦਤ ਕੀ ॥ ॥ ਕਰਮ ਕੁਮਕੁਥ

ਖੰਡ ਬਿਐ ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਾ ਕੁਥਾ ਮਾ। ਇਸ ਤੀਵਾਂ ਕੀ

ਗੁਰੁ ਦਾ ਨਰੁ ਈ। ਜਬਦ ਸਮਾਸ ਬੀਤੇ ਤਬ ਰਾਣੀ ਪੁ

ਤੈ ਪ੍ਰਸਕੀਆ। ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁੰ ਸਤਿ ਕਹਾ। ਤੂੰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕੁ

ਤੇ ਹੈ ਕਿਨੀ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੁਕੁ ਮਹਾ

ਤਾ ਕੇ ਹੁਕੁ ਤੇ ਉਤਪਤ ਕੁਯਾਵਾ ਕਾਨਾ ਮਸੀਹ ਕੁਯਾ। ਤਉ

ਸੀਰ ਕਿਆ ਤੈ ਤੇ ਸਾਪਾਥੁ। ਅਰਮੇਚੈ ਤੇ ਨੁ ਤੈ ਅਰੁ

ਅਦਵੈ ਤੈ ^{ਕੋ} ਚੁਤਰੁ ਵਖਤ ਬਿਐ ਏਕ ਸਾਪੁ ਰਨ ਤੈ। ਤਾਂ

ਤੇ ਸੁਕੁ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸੋ ਕੋ ਸੋ ਤੇ ਵੈ। ਮਾਤਾ ਕਹਾ ਮੁਝ ਤੇ ਕ

ਫੁ ਅਪਕਰਮਸੀਭਜਾ॥ ਸੁਕ੍ਰਤੇਕਿਉਮੁਕਰਤਏ॥ ੫
੩ਕਹਾਮੇਪਿਤਾਕੇਸੁਕ੍ਰਤੇਮੂਲਤੀਸੀ॥ ਕਾਹੇਤੇਯਤਿਸ
ਰੀਰਪੁਤਲੀਕੀਜਿਯਾਈਏ॥ ਅਰਮੇਨਾਮਰੂਪਤੇਰਹ
ਤੀ॥ ਤਾਤੇਜੁਨਾਮਰੂਪਤੇਰਹਤਹੋਵਾਂਕੋਕੈਸੇਕਹੀਐਜੁ
ਅਮਕੇਕਾਸੁਕ੍ਰਤੇ॥ ਅਰਜੁਤੁਏਦਿਸੁਸੀਰਪਰਹੇਤਉ
ਪਾਕਉਸੁਪ੍ਰਕੀਜਿਯਾਈਅਰਮਿਗਤਿਸਾਕਾਜਲੁ
ਜਾਨਾ॥ ਆਤਾਕਹਾਜੇਪਿਤਾਕੇਸੁਕ੍ਰਤੇਸੁਕ੍ਰਤਾਹੈਤਉਸਾ
ਸਤਕ੍ਰਿਸ੍ਣਤੇਵੈਗੇ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਸਾਤਕਹਾਤੇਨੇਜੇਨਾਮਰੂ
ਪਨਗਾਖਤਏ॥ ਆਪਤੇਆਪਜਗਤਅਰਸਾਸਤ੍ਰਤੇ
ਕ੍ਰਿਸ੍ਣਤੇ॥ ਤੇਆਤਾਸਾਸਤ੍ਰਵਾਤੀਕੋਡੰਡਦੇਤੇਏਜਿਨਾਮ
ਪਕੇਸੀਰਜਾਨਾਏ॥ ਅਰੁਜੇਅਸੀਰਹੇਅਰਦੇਖਦੁਮੇ

ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਤਉ ਸਾਸਤਰਾਂ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਸਕਤਾ ॥ ੨੬੨ ॥
 ਤੈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਕਉ ਨ ਤੈ ਆਨਖ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
 ਪਿਸਾਚਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਹਾ ਨਿਜੇ ਤੈ ਨੇਕ ਹਨ ਨਹੀ ਤੈ ॥ ਪਰੁ
 ਇਨ ਸਭ ਨੋ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੁਝ ਤੈ ॥ ਮਾਤਾ ਕਹਾਹੇ ਪੁਤ੍ਰ
 ਜੇ ਤੂੰ ਈਸ੍ਵਰ ਹੋ ਤਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਉਦ੍ਰਿਖਿ ਕਿਆ ਕਾਮ
 ਥਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਾਹੇ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਅੰਧੇ ॥ ਤੁ
 ਸੁਕੋ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਮੇ ਸੁਬ ਬਜਾ ਪਕਹੈ ॥ ਮੁਝ ਕੋ ਆਤ
 ਮ ਦੇਵ ਕਹੈ ॥ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ॥ ਜਨ ॥
 ਮਾਮਨ ਤੇ ਹਰਤਾ ॥ ਅਰ ਸੁਬ ਕਰਮ ਤੇ ਅਤੀਤ ॥ ਮੇ
 ਰੀਨ ਮਸਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਨੁ ਸੁਬ ਪੂਰਨ ॥ ਮ
 ਤਾ ਕਹਾ ਜੋਗ ਸਿ ਮਨੁ ਮਨੁ ਨੀਤਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਪਹਿਲੇ

ਜੋਗ ਕਰ ਜੋ ਮਲੀਨ ਤਾਮਨ ਕੀ ਜਾਇ। ਪੁਰ ਕਰ ਤਾਮੇ ਏਕ
ਅਦੁਤੀ ਦਿਸਾ ਸਰਬ ਪਦ ਕਾਰੋ। ਅਰਸ ਦਾ ਮੁਕ
ਤਰੁ ਪਰੋ। ਤੁਝੇ ਇਸ ਕੁ ਮੇ ਅਛਾ ਦਾਹੈ। ਜੁਲ ਪ੍ਰੇਸ
ਰੁਪ ਕੋ ਪਾਵੇ ਨ ਮਿਤ ਜੋਗ ਅਰਯਾਨ ਕਰੇ ਤੇ। ਜੋ
ਦੁਐ ਤਕੋ ਖੀਰੁ ਨ ਕਰੇ ਸੋ ਬਿਨ ਮੇਰੇ। ਜੋ ਕਰੈ ਸਤ ਚਿਤ
ਅੰਦਰੁ ਪਬਿਕ ਦੁਕਰ ਦੁਆ ਪਮਾਨੈ ਰੁਪ ਮੇਰਾ ਸੁ
ਤੇ ਪਕਾਸੈ। ਅਤੇ ਜੋਗ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨੈ। ਜੋਗ
ਜਨੈ ਰੈ ਕਿਸੀ ਦਸਤ ਸੋ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਬਿਦੁ ਐ ਤਨੀ
। ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਕਾਸੇ ਜੁਣੈ। ਆਤਾ ਕਰਾ ਕਰ ਮੋ ਬ੍ਰਿ
ਸੁਖ ਨੀ। ਪੁਰ ਕਰ ਤਾਮਾ ਕਾ ਆਦਿ ਤੀ ਦੁਖ ਰੁਪ ਤੇ।
ਅੰਤ ਉਸ ਕੇ ਕਿਆ ਸੁਖੁ ਤੇ ਇਗਾ ਮੇਰਾ ਦੁਰੁਪ

ਤੈਜਾਮੇਦੁਖਸੁਖਨਹੀ॥ਆਤਾਤੁਸੀਰੁਈ॥ਪੁਤ੍ਰਕੁਹ ੨੬੩
ਤੁਸੀਅਤੁਹੋਇਜਾਤੇਤੁਏਨਿਸਚਾਰੋਇਸੋਕਹੁ॥ਅ
ਰਸੁਹੁਜੇਪੁਛੇਤੁਕਉਹੁਹੋਤਉਜਾਣੁਮੇਅਦੁਤੀਤੈ॥
ਅਹਿਬ੍ਰਹਮੰਰੁਮੁਣੁਤੇਪਗਟਕੁਜਾਹੈ॥ਅਰੁਸਦਾਯ
ਤੇਨਿਲੇਪਹੈ॥ਆਤਾਕਹਾਤੇਹੀਨਜਾਈਕਿਸੀਨੇਅ
ਤਾਕਉਦੁਬਿਬਚਨਨਹੀਕੀਏਬਾਹਰਆਉ॥ਪੁਤ੍ਰ
ਕਹਾਮੁਣੁਬਿਬਮੰਰੁਬਾਹਰਨਹੀ॥ਆਤਾਕਹਾਸੀਤੇ
ਕੇਦੁਸੁਤੇਕਲ੍ਯਾਨਹੋਤੀਹੈ॥ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਇਨਹੁਨੇਤੈ
ਤੇਕਬਦੇਖਸਕੈਹੈ॥ਅਹਿਉਪਦੇਸਅਮਿਤਕੀਨਿ
ਆਈਹੈ॥ਅਰੁਉਨਕਾਦੁਸੁਹੈ॥ਤੇਆਤਾਬਿਸਤਦਿ
ਚਾਰਅਰਗਿਨਜੋਕਹੈਹੈ॥ਸੀਤਤੇਕਲ੍ਯਾਨਹੋਤੈਨਿਰੰ

ਰਥਜਾਣਾਹੀਕਾਰਕ੍ਰਮਕਾਮਤੇਤਿਆਗਅਰੁਅੰਤ੍ਰਜਾ
 ਮੀਕੋਦੇਖਾ।ਮਾਤਾਕਹਾਮਾਤਮਤਤੁਕਹੁਜੋਕ੍ਰਿਤਾਰਥ
 ਤੇਵਉ।ਪ੍ਰਤ੍ਰਕਹਾਤਬਕਹੋਜਬਬੁਧਕੀਮਲੀਨਤਾ
 ਤਾਗੇ।ਅਰਜੋਸੁਦੇਸਤਜਾਣੇ।ਮਾਤਾਕਹਾਜੋਅ
 ਤੋਇਤੁਉਸਤਕੋਸੇਮਾਨੀਏ।ਪ੍ਰਤ੍ਰਕਹਾਤੁਫੁਕੋਸ
 ਤਕੋਸੇਪਾਪਤਤੋ।ਜੋਅਬੀਸਤਅਤਬੀਚਾਰੇ
 ।ਮਾਤਾਕਹਾਅਬਸਭਕੋਤਿਆਗਾਜੋਕਹੋਸੋਊਕਰੇ।
 ਪ੍ਰਤ੍ਰਕਹਾਤੁਫੁਪ੍ਰੋਜਨਗਿਨਕੇਪਾਵਫੁਕਾਤੇਤਉਕਹੁ
 ਨੇਮੇਨਪ੍ਰਤ੍ਰਮੇਗਾ।ਜਬਨਿਸਚੈਕਰਤੈਨੇਐਸੇਜਾਣਾ
 ਆਪਤੇਆਪਤਤਤੋ।ਮਾਤਾਕਹਾਐਸਾਉਪਦੇਸਕ
 ਉਤ੍ਰਕਫੁਨਾਸੀਭੀਜਾਣੇਅਰਤਤਕੋਕ੍ਰਿਪਾਵੇ।ਪ੍ਰਤ੍ਰਕਹ

੩੩

ਮੇਸੇਕਬੀਨੀਕੁਜਾਜੁਜਉਲੋਕਾਰਕੁਮਕਾਨਤੁ

੨੬੪

ਗੋ॥ ਅਰਮਨਿਦਤਤਕਾਪਾਵੇ॥ ਪਰਮੇਤੁਏਕਹੋਤੋਮ

ਹੀਨਿਸਚੈਕਰੁ॥ ਜੋਗੋਬਿਦਹੈਤਉਸੀਰਗੋਬਿਦਤੇ

ਕਬਭਿਨਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਨਾਸਕਰੇਕੋਕਛੁਨਾਗੁ॥ ਸੰਰੂਪ

ਹੈ॥ ਤੇਮਾਤਾਖਟਸਾਸੜਬਿਉਪਉਆਤਮਾਕੇਪ

ਵਏਕਾਭਿਨਭਿਨਹੈ॥ ਪਰਯਤੀਏਕਨਿਸਚਾਬਤੁ

ਤਹੈ॥ ਮਾਤਾਕਤਾਤੇਰਸੀਗਤੇਮੁਏਯਹਿਪਾਪਤ

ਕੁਜਾਜੋਨਮੇਨਮੇਰਾਪੁੜਏਕਗੋਬਿਦਹੈ॥ ਉਸੀਸ

ਮੇਪੁੜਜੈਸੇਸੁਰਜਪੁਰਬਤੇਉਚੇਤੇਇਮਾਤਾਕੇਉ

ਦੂਤੇਨਿਕਸਿਯਾ॥ ਰਾਜਾਸੁਹਕਰਆਵਤਕੁਜਾਅ

ਰਪੁਛਾਤੇਗਾਢੀਤੁਕਿਆਹੈਅਗਇਤਪੁੜਕਉਤੁ

ਤੈ॥ ਅਰਮੇਕਿਆਤੈ॥ ਗਾਈਕਰਾਨਤੂੰਨਪੁਤ੍ਰਏਕਗੋਬਿ
ਦਤੈ॥ ਗਾਜੇਕਰਾਯਨਿਬੀਚਾਰਕਉਨਅਨੰਦਤੇਤੁਏ
ਪਾਪਤਭਯਾਅਰੁਜੇਗੋਬਿਦਤੇਤਉਤੂੰਗੋਬਿਦਮੇ
ਗੋਬਿਦਤੈ॥ ਬੀਚਾਰੁਕਿਆਕਤੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਤੇਪੁਛਤੂੰਕ
ਉਦ੍ਰੁਤੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਕਰਾਮੇਨਤੀਤੈਕਿਆਕਤੈ॥ ਅਰੁਜੇਮੇ
ਤੇਤਉਕਾਂਕੋਕਤੈ॥ ਭਰਥਕਰਾਤੇਪੁਤ੍ਰਤੂੰਧੀਨਤੈ॥ ਤੇਰੇ
ਸੰਗਤੇਮੇਅਰੁਗਾਈਸਰੂਪਕੋਪਾਪਤਭਈ॥ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਰਾਤੇਪਿਤਾਮਾਰੇਸਰੂਪਤੇਭਿਨਕਬਥਾ॥ ਜਾਅ
ਬਪਾਯਾ॥ ਤੈਸਦਾਆਪਕੋਮਿਲਾਤੁਆਤੈ॥ ਭਰਥ
ਕਰਾਜਬਲਗਤਿਸ੍ਰਾਜੁਪਿਸਾਚਕੀਨਜਾਈਅਨ
ਕੋਪਕਰੁਤੈ॥ ਨਾਸਨਤੈਆਤਮਸੁਖਕੋਸੇਪਾਪਤ

ਤੋ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਾਤਿ ਸ੍ਰਾਕਾਰੁ ਪਕਰਾ। ਰਾਜੇ ਕਰਾ ਅਹੀਤਿ ॥ ੨੬੫ ॥
 ਸ੍ਰਾਏ ਜੁਚਾਂਗਾਂ ਨਾਉ ਨੇਏ ਜੁਜਤਿ ਕਰੇ ਵਹੁ ਕਰੇ। ਪੁਤ੍ਰ
 ਕਰਾਏ ਖਇਛਾ ਕਾਸੇ ਉਠੇਏ। ਜੇਉ ਸਕੇ ਪਾਏ ਤ
 ਉਇਛਾ ਕੇ ਅਗ ਕੋ ਤਿਯਗੇ। ਭਰਥ ਕਰਾ ਜਾਤੇਇ
 ਛਾਤੇ ਤਏ ਵਾ ਕੋ ਬਿਸ ਕਰੇਏ। ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਾਤੁ ਉਦਚਨ
 ਤੇਗਤਾ ਸੀ ਜੋਗਏ। ਜੇਇਛਾ ਬਿਸੁ ਤੇਏ। ਤਉ ਤੁਝੇ
 ਵਿਆਪਤੁ ਚਤਾਏ। ਜੇਉ ਸਕੇ ਨਾ ਸਕੇਗੇ। ਭਰਥ ਕ
 ਤਾ ਅਬਇਛਾ ਕੇ ਤਿਯਾਗ ਕਾ ਤਿਯਾਗ ਕੀਆ ਮੇਨੇ
 ਅਰੁ ਅਤੀਤ ਤੇਤਾਏ। ਅਰੁ ਰਾਜ ਕਾ ਤਿਯਾਗ ਕਰੇਤ ॥
 ਪੁਤ੍ਰ ਕਰਾ ਜੇਤੁ ਬਨ ਬਿਰਾਜਾ ਅਰੁ ਚਾਨਾ ਤੇਰੀ ਰਾਜੇ
 ਬਿਰਾਜੀ ਤਉ ਬੁਝਾਏ ਵਿਆਲਾ ਰੁਤੁਆ ਏਗਾਨ ॥

ਗਜਬਿਐਰਹੁ ਅਰਭਗਵਾਨ ਬਿਨ ਦੇਖਾ ਜੁਯਹੀਰੀ
ਆਨ ਬਿਗਿਨਾਨ ਤੋ ਗਜੇਕਹਾਇ ਛਾਤੈ ਜੁਸਤ ਸੀਰ
ਬਿਐਰਹੋ ਅਰਪ੍ਰਮਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ਪੁਤ੍ਰਕਹਾਰਿਖਭ
ਵੇਦਕੇ ਅਸਮ ਬਿਬੇਕ ਮਸਤਹੋਤੈ ਤਹਾ ਸਭ ਸੀਤ
ਏਕਠੇ ਕੁਏਤੈ ਪਹੁਕੋ ਸਾਬੁ ਮਜਗਹੋਤੈ ਤੈ ਜੇ ਅਹੁ
ਤੀ ਅਹੁ ਅਗਨ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈ ਆਉਓਹਾ ਚਲੈ। ਰ
ਜਾ ਅਹੁ ਗਾਵੀ ਅਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਤੀਨਹੁ ਤਹਾ ਪਹੁਚੇ ਅਹੁ
ਦੇਖਾ ਮੀਮਾਸਾ ਹਸੇ ਥਾ ਅਹੁ ਕਤੇ ਥਾਨੁ ਸਰਬਕ
ਰਮਤੈ। ਅਵਧੂਤ ਬਿਓਸ ਕੇਵਚਨ ਕੀ ਪਾਲਨਾ
ਸਰੀਕਰਤੇਥੇ। ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੋਕਹਾ ਸਰਾਸੀ ਤੇਕੀ
ਦੇਖਾ ਅਹੁ ਮੀਮਾਸਾ ਕਉਕਹਾਤੁ ਕਰਮਹੁ ਪਤੈ।

ਕਰਮਕਾਸੋਤੋਤੋ। ਅਰਕਾਮੇਲੀਨਤੋਤੋ। ਮੀਮ ੨੬੬

ਸੇਕਹਾਕਰਮਕਿਸੀਤੇਨਤੀਸੁਪਕਾਸਤੋ। ਬਾਲਕਤ

ਸਾਅਰੁਕਤਾਏਤੀਧੁੰਮਕਾਤੇਕੋਡਾਲੀਤੋਤੋਨੇਸੁਪ

ਕਾਸਪੂਰਨਤੋਕੋਉਰਨਾ। ਮੀਮਾਸੇਕਤਾਪੂਰਨਾਬਾਲ

ਕਕਤਾਤਉਪੂਰਨਬਿਕਰਤੁਵਨਤੀਤਉਕਰਮਕਤਾ

ਤੋ। ਕਾਤੇਤੇਜੋਪੂਰਨਤੋਤਉਉਸਕੋਕਉਦੁਕਰੇ। ਮੀਮਾ

ਸਾਤੁਸੀਗੁਜਾਸੁਬਸੀਤਕਤੋਲਾਲੇਹਮਬ੍ਰਹਮਤੋ।

ਰਰਥਪੁਤਕਉਕਹਾਤੁਸਰੁਤੇਉਚਗੁਜਾ। ਪੁਤਕਹਾਐ

ਸੇਜਾਨਣਕੋਅਗਨਬਿਜਾਲਾਇ। ਜਬਉਚਨੀਚ

ਸਰੂਪਮੇਗਾਹੈਕਾਸੋਉਚਨੀਚਅਰੁਕਾਸੋਨੀਚਤੋ। ਜ

ਨਕਕਹਾਹੈਬਾਲਕਤੁਏਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮਦੇਖੋਤੋ। ਬਾ

ਲਕਕਤਾਮਤੀਅਗਨਤੈ। ਜੁਅਬਤਕਪੁਰਨਬੁਤਮ
ਦੇਖੇਤੈ। ਜੇਬੁਤਮਤੈਤੈਦਿਸ੍ਵਾਤਾਕਾਕਉਦੁਤੈਵੈ। ਅ
ਰੁਅਦਧੁਤਕਕਤਾਨਾਮਤੇਗਾਅਦਧੁਤਕਤਤੈਤੈ। ਅ
ਦਧੁਤਕਤਾਨਾਮਤੇਗਾਕਿਅਤੈ। ਬਾਲਕਕਤਾਨਾਮ
ਮੇਗਸੁੰਦਰਤਤੈ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਤੁਏਸੁਦੇਵਦੁਤ
ਕਿਉਕਤੈਤੈ। ਕਤਾਜੇਸੇਤੁਏਦੇਵਦਤਕਤੈਤੈ। ਤੇਸੇ
ਮੁਏਸੁਦੇਵਦਤਕਤੈਤੈ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਅਪਸਰੁਪ
ਕਤਾ। ਕਤਾਤੈਨਾਅਬਤਕਨਦੇਖਾਜੁਪੁਛੇਤੈ। ਰੁਪਮੇਗ
ਦਹੁਤੈਜਾਮੇਰੁਪਨਾਮਨਾਹੀ। ਅਦਧੁਤਕਤਾਕਹੁਏਸ
ਭਨਾਮਰੁਪਤੇਗਾਤੈਕਿਤੁਏਤੈਕਿਨੇਤੈ। ਬਾਲਕਕਤਾ
ਰਸੁਨਹੀਜੇਕਹੈ। ਅਰਸੁਨਾਕਿਬਚਨਨਹੀ। ਅ

ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤ ਉਤੁ ਸ੍ਰੀ ਤੋ। ਬਾਲ ਕਹਾਤੁ ਅਬਤ ਕ ੨੬੭

ਅਵਧੁਤ ਨਹੀ ਕੁਜਾ। ਬੀਚਰ ਕਰਏ ਤੇ ਬਚਨ ਜੁ ਮੇਨੇ

ਕਹਾਤੇ ਕਿ ਆਰਸਾ ਸੋ ਕਹੇਤੈ। ਰਸਾ ਕਿ ਆਸ ਕਤ ਗਾਖ

ਤੈ ਜੁ ਵਚਨ ਕਹੇਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾਤ ਸਾ ਅਰ ਕਹਾ ਜਾਨੇ ਸ

ਰੁਪ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਅਪੁਸੁ ਖਨ ਕਹਾ। ਕਹੇਤੈ ਜੁ ਵਚਨ ਮੇ

ਨਹੀ ਆਵਤਾ। ਬਾਲ ਕਹਾਤ ਮੇ ਕਹੇਤੈ ਮੇਰਾ ਸੁਖ ਦੁਹ

ਤੈ ਜਾ ਮੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਹੀ ਤਉ ਅਉਰ ਸੁਖ ਕਿ ਆਤੈ। ਅ

ਵਧੁਤ ਕਹਾ ਕਹੁ ਨਿਰਬਾਣ ਕਹਾ। ਬਾਲ ਕਹਾਤੁ ਕਾਂ

ਨੋ ਕੋ ਤਿਆਗ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਕੋ ਤਿਆਗੈ ਹੋਰ ਸੁਖਿ ਕਹੇਤੈ

ਤੁੰ ਬਿਕਾਂ ਨੇ ਸੁਣਾ। ਅਵਧੁਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨੀ ਨਿਰਬਾਣ

ਤੈ। ਅਵਧੁਤ ਕਹਾ ਕਹੁ ਜੇ ਤੁੰ ਤੈ ਤਉ ਇਸ ਖਨ ਤੇਰਾ ਕਹਾਤੈ

ਬਾਲਕਕਹਾਬੇਦਐਸੇਕਤੇਜੁਜਾਕਤਨੇਤੋਬਿਓ॥ਅ
ਰੁਸੁਪ੍ਰਕੀਠਬਿਓ॥ਅਰਸੁਪਤਰਿਦੇਬਿਓ॥ਅਰੁਤੁਰਿ
ਆਸੀਸਬਿਓ॥ਪਰਮੇਰੇਮੁਖਿਓਨਤੀਆਦਤਾਕ
ਤੇਤੇਜੁਆਤਮਅਲਖਬ੍ਰਹਮੰਡਬਿਓਪੂਰਨਤੋਤਾਂਤੇਕ
ਉਤੁਇਸਥਾਨਕਹੀਏ॥ਜੇਏਕਠਉਰਇਸਥਾਪੀਏ
ਤਉਅਉਰੋਕਉਨਅਪ੍ਰਾਧਕੀਆਏ॥ਆਤਮਸ
ਰੁਬਿਓਪੂਰਨਤੋ॥ਅਰੁਯਾਹਿਰੀਨਹੀਜਬਵਹੀਏ
ਤਬਪੂਰਨਕਾਮੇਤੋ॥ਅਚਰਜਤੋਜੁਏਆਪਿਅਰਜੋ
ਕਉਪ੍ਰਫੇਤਉਕਤੇਤੋਮੇਪਾਪੀਨਰਕਕਾਕ੍ਰਿਮਤੋ॥ਪ
ਰਕਿਅਕਰੇਮੁਖਿਬਿਓ॥ਅਰਜੋਕੋਈਕਹੈਤੁਨ
ਹੀਬ੍ਰਹਮਹੈਤਉਬਿਓਦਕਰੇਤੋ॥ਤੇਅਦਧੁਤਤੁਮ

ਨਕਾਤਿਜਾਗਕਰਾ ਅਦਧੁਤਕਰਾ ਮੇਰੇ ਬਿਮਨਕਰਾ
 ਤੇਜੁਤਿਜਾਗੇ ਦੁਰੁਕਤਤਾ ਤੇ ਮੇਰਿ ਮਨਰਕਕਾਤਾ ॥੫॥
 ਰਸਮਤਾ ਬਿਖੇ ਦੇਖ ਜੋ ਸਰਬਰਗਵਾਨੈ ॥ ਤਉ ਕਿ
 ਆਨਰਕਕੇ ਕ੍ਰਿਮ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ॥ ਸ੍ਰਗ ਪਰਸਰਪਸੀ
 ਨਤੈ ਪਰਧੀਨਵਹੁਤੈ ॥ ਜੁਨਰਕਸੇ ਅਰਾਦਨਹੀ ਕ
 ਰਤਾ ॥ ਬਾਲਕਕਰਾ ਜੋ ਅਰਾਦਨਹੀ ਗਾਖੈ ਤਉ ਬਿਖ
 ਦਕਿਉ ਕਰੇਤੈ ॥ ਅਦਧੁਤਕਰਾ ਬਿਖਾਦਕਿਉ ਨਕਰੇ
 ਜਾਨਤਾ ਤੈਜੁਆਇ ਪੂਰਨਹੀ ॥ ਬਹੁਤ ਪੂਰਨਕਤੈ ਤੈ
 ਕਿਆ ਪੋਜਨਾ ॥ ਬਾਲਕਕਰਾ ਜੁ ਸਰਬ ਬਿਖੇ ਪੂਰਨ
 ਦੇਖਾ ਤੈ ਤਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਅਦਧੁਤਕ
 ਤਾ ਤੈ ਨੇਨ ਜਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਪੈ ਸੁਤੈ ਪ੍ਰਕਾਸਗਾਖਤ

ਤੈ। ਕਹਤੇ ਤੈ ਨਹੀ ਤੈ ਤਾ। ਬਾਲਕ ਕਹਤਾ ਜੋ ਸੁ ਤੈ ਪਕਾਸ
ਤੈ ਤਉ ਪਾਪੀ ਕਿਉ ਕਤੇ ਤੈ। ਅਦਧੁ ਤਕਹਾ ਪੂਰਨ ਸਰੁ
ਕੋਰ ਚਰੇ। ਧੰਨ ਹੋਵਾਂ ਕੋ ਜੁ ਆਪਿ ਕੋ ਪਾਪੀ ਮਾਨੇ।
ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਨਾਗਾਇਓ ਪਰਮ ਅਧਮ ਬਿਸੇਸ ਮਤੇ।
ਬਾਲਕ ਕਹਤਾ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਕਛੁ ਉਪਾਉ ਸਰੁ ਪਕੇ ਪਾ
ਵੇਵੇ ਕਾ ਕਹੀਐ ਤਉ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ। ਅਦਧੁ ਤਕਹਾ ਸੁ
ਤੇ ਸਿਧਾ ਬਿਉਪਾਵ ਕਾ ਕਿ ਆਪ੍ਰਵੇਸ ਹੋ। ਨਿਦਾਖਕ
ਤਾ ਮੇ ਸਰੁ ਬਿਉਪਰਨ ਹੋ। ਅਗਦਿ ਸ੍ਰਾਸਰ ਬਧ ਕਰਾਤੇ
ਸਮਤਾ ਅਗ ਬਿਖਮਤਾ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ। ਹੇ ਅਦਧੁ ਤਤੁ
ਮੁਝ ਤੈ ਪਕਾਸ ਗਏ। ਅਦਧੁ ਤਕਹਾ ਤੁ ਅਗ ਮੇ ਨਹੀ
ਮੇ ਤੈ। ਜਨਕ ਕਹਤਾ ਨਾਗਾਇਓ ਅਭੇਦ ਤੈ। ਅਦਧੁ ਤਕ

ਤਾਤੇ ਅਰਿਯਾਨ ਨਾਰਾਇਣ ਬਿਬੇਕੇ ਦਾ ਅਭੇਦ ਦੋਨੋਨ
 ਹੀ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਐਸੇ ਤੁਸੀਂ ਰੁਏ ਜੋ ਪੰਚ ਸੰਸਾਰ ਖਬੀ
 ਤੇ ਅਰਏ ਕਾਪਰੀ ਕੁੰਨ ਜਾਨੀ। ਬਹੁਤੁ ਆਪ ਹੀ ਇ
 ਛਾ ਸੋ ਕਹਤੁ ਰੁਏ ਜੋ ਕੋਈ ਬਾਸ ਨਾਨ ਤਿਆਗੇ ਬੀਰੇ ॥
 ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਸ ਨਾਨ ਤਿਆਗੇ ਤਉ ਕਿਆ ਹੋ ਅਰ
 ਤਿਆਗੇ ਤਉ ਕਿਆ ਹੋ। ਅਵਧੂਤ ਕਹਾ ਜਉ ਲਉ ਬਾ
 ਸੁ ਹੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ। ਅਰ ਬਾਸੁ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਸਿ ਦਰੁ
 ਪਤੇ ਤਾ ਹੋ। ਬਾਸੁ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨ ਹੀ। ਤਾਤੇ ਇ
 ਸਾ ਪਿਸਾਚ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਦੁਾ ਜੋਗ ਹੋ। ਬਾਲਕ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾ
 ਸੁ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਉ ਕਿਆ ਬਡਾ ਹੋਵੇ ਗਾ ਅਰੁ ਨ
 ਕਰੇ ਤਉ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇ ਗਾ। ਜਤੁ ਰੁਰਥ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਲਕ

੨੬੯

ਅਬੀ ਤੁਏ ਗਿਯਾਨ ਪਾਪ ਤਨੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਬਿਨਾ ਤਿਯਾਗ
 ਵਾਸੁ ਕੇ ਕਬੀ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕਾਨੀ ॥ ਬਾਕ ਲਕੂ ਕਤਾ ਰੂਪ
 ਸੁਪ ਕਾ ਕਹੁ ॥ ਜੁ ਕਿਆ ਤੇ ॥ ਜਤੁ ਰੁਰ ਥਕਤਾ ਜੋ ਕੈ ਤੈ ਕਹ
 ਈ ਬਿਨਾ ਸੀਤ ਪਾਲਨਾ ਵਚਨ ਕੀ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਤੂੰ ਨਹੀ
 ਪਥ ਮੇ ਮੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਗਿਯਾਨ ਕੀ ਅਗਨ ਸਾਥ ਜਲਾ
 ਤੇ ॥ ਜੁ ਸੀਤ ਮੇਰੇ ਵਚਨ ਬਿਸੁ ਸਕਰੇ ਤੇ ॥ ਲਕ ਕਤਾ ਕਹੁ
 ਕਰਨੇ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਤਾਤੇ ਅਗ ਅਧੁ ਕਰੇ ਵੇ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ
 ਤਾਤੇ ॥ ਜਤੁ ਰੁਰ ਥਕਤਾ ਜਉ ਲੋ ਬਾਸੁ ਤਿਯਾਗ ਨ ਤੇ ਅ
 ਤਰ ਮਲੀਨ ਤੇ ॥ ਬਾਲ ਕਕਹਾ ਜਿਸ ਬਿਥੇ ਮਨ ਨ ਤੇ
 ਕਿਆ ਕਰੇ ॥ ਜਤੁ ਰੁਰ ਥਕਤਾ ਤੇ ਨੇ ਜਾਵਾ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰੇ ਬਿਥੇ
 ਅਨੁਨੀ ਇਸੀ ਜਾਨ ਵੇ ਕਾ ਤਿਯਾਗ ਕਰਾ ਬਾਲ ਕਕਹਾ

ਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ ਕਿਆ ਕੁਆਰਾ ਅਰ ਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ ਕਿਆ
 ਕੁਆਰਾ ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ ਅਰਿ ਮਾਨ ਮੰਧਾਰੀ ਨਿਯਕਟਿ
 ਨਿਜ ਈਠੈ। ਅਰਿ ਮਾਨ ਸੂਰਜ ਕੀ ਨਿਯਾਈ ਏਤਾ ਰੇਦ
 ਠੈ। ਬਾਲਕ ਕਰਹਾਰੂ ਪਮੋਹਾ ਦੇਨ ਤੇ ਪਰੇਠੈ। ਭਰ ਥਕ
 ਤਾ ਤੇ ਬਾਲਕ ਏਤਾ ਦੁਖ ਸੀਤਹੁ ਕੋ ਮਤ ਦੇਹਾ। ਜੋ ਜਾਨਾ ਤਉ
 ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵਤ ਏਤੈ ਕਿਆ ਲਾਭ ਠੈ। ਰਾਜਾ ਕੋ ਬਾਲ
 ਕ ਕਰਹਾਰੇ ਗਾਯਾ ਯਤਿ ਰੇਦ ਦਿਸੁ ਜਾਯਤਿ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅ
 ਰੁ ਅਉਰ ਸੀਤਹੈ ਤ੍ਰਿਮਾਗਯਾਯੀ ਅਰਿ ਮਾਨ ਠੈ। ਅਧੁ
 ਬਿਧਿ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ। ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ ਰੇ ਗਾਯਾ ਕਰਹੈ
 ਤੇ ਕਿਉ ਦਿਦਹੁ ਨ ਤਹੈ ਏਤ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਮੋਹਾ ਠੈ। ਜੋ ਕ
 ਤਹੈ ਸੋ ਆਪ ਸੋ ਕਰਹੈ ਤੇਨ ਅਉਰ ਕੋ। ਜੜੁ ਭਰ ਥਕਤਾ

ਤੇਬਾਲਕਕਹਾਂਤੇਆਪਾਹੈਅਰੁਕਹਾਂਜਾਵੈਗਾ। ਬ੍ਰਾ
ਲਕਕਹਾਂਦੇਸਕਾਲਤੇਅਤੀਤਹੈਤਉਕਹੀਤੇਆ
ਵਹੁਅਰੁਕਹੀਤੇਜਾਵਹੁ। ਮੁਖਿਐਨਹੀ। ਅਰੁਪਤੇ
ਇਸਤਹੈ। ਜੜ੍ਹਰੁਰਥਕਹਾਂਤਉਕਉਹੁਤੈ। ਬਾਲਕ
ਕਹਾਂਤੈਕਿਆਜਾਨੇਜੁਮੈਕਉਹੁਤੈ। ਕਹਾਂਤੇਜੁਨਾਅਰੁਪ
ਬਿਐਤੈਨੇਦ੍ਰਿਸੁਦਿਰੁਕਹੀਤੈ। ਜੁਮੈਜੜ੍ਹਰੁਰਥਹੈ।
ਇਸਰੇਦਕੋਤ੍ਰਿਜਾਗਾ। ਅਰੁਆਤਮਾਕੋਦੇਖਤਉਜਾ
ਵੇਜੁਮੈਕਉਹੁਤੈ। ਜੜ੍ਹਰੁਰਥਕਹਾਂਤੈਮੇਰਾਗੁਰਹੈ।
ਜਿਸਬਿਖੇਯਹਿਬੀਚਾਰਹੈਬ੍ਰਹਮੰਹੈਅਬਦਾਜੀਤਾ
ਲਮੇਰਾਗੁਰਹੈ। ਜੜ੍ਹਰੁਰਥਕਹਾਂਤੇਬਾਲਕਜੇਸਰਬ
ਆਪਹੈਤਉਸੀਤਤੇਕਿਆਲਾਭਭੁਜਾ। ਬਾਲਕਕ

ਤਾਇਸਤੇਅਧਿਕਕਿਆਲਾਰੁਤੇਜੋਰੁਮਕੋਰੁਮਜਾ
 ਨਾਨਤੀਤਉਬ੍ਰਹਮਅਕਾਯਕੀਨਿਆਈਦਿਆਪਕ
 ਤੈਅਵਧੂਤਕਤਾਜਾਸਰਬਕੋਕਿਆਦੇਖੇਤੈ। ਬਲ
 ਕਕਤਾਨੇਤਨਤੀਕਿਆਦੇਖੋ। ਕਾਤੇਤਜੁਮੇਤੋਜੋਨੇਤਕ
 ਤੋਤਉਤੀਨਪਦਤੋਤੈ। ਦਿਸ੍ਵਾਦਿਸਨਦਿਸਜੋਮੇਅ
 ਦੁਤੀਤੋਤਉਦੇਖਵਾਕਤਾਤੈ। ਅਵਧੂਤਤੁਸੀਕੁਜਾ।
 ਉਸਸਮੇਖਿਖੇਬ੍ਰਹਮਤਿਸਾਅਰੁਣਅਵਤਰੁਜਾ। ਬਿਨ੍ਹ
 ਦੇਵਬ੍ਰਹਮਾਕੀਉਰਦੇਖਕਰਤਸਾਅਰੁਕਤਾਤੋਬ੍ਰਹਮ
 ਦੇਖਜੋਇਨੁਨੇਤੇਰੀਸ੍ਵਿਕੇਮੂਲਤੇਉਖਾਰਾਤੈ। ਬ੍ਰ
 ਹਮਾਕਤਾਫਲਮਾਨੁਖਸਰੀਰਕਾਯਤੀਤੋਜੁਆਪਕੋ
 ਪਛਾਣੇ। ਜੋਸਿਸ੍ਵਤੈਮੇਬਾਡਾਨਤੀਤੁਆਅਰਜੋਨ

ਤੋਗੀਛੋਟਾਨਹੋਵੇਗਾ॥ ਬਿਸ਼ੁਕਰਤੇਗੀਪਾਲਭਧਕੋਭੀ
ਨਹੀਮਾਨਤੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਜੁਇਨਹੁਪਾਲਭਧਚਾਰਿ
ਥੀਤਉਇਨਕੋਸੀਕਲਪਤੇਤੋਈਥੀ॥ ਅਰੁਜੁਨਹੀਮਾਨ
ਤੇਤਉਆਪਹੀਨਮਾਨਤੇ॥ ਮੈਨੇਆਪਤੇਕਛੁਨਹੀਕੀ
ਆ॥ ਮੇਰੀਇਛਾਯਹੀਹੈਜੁਆਪਕੋਜਾਣੈ॥ ਬਿਸ਼ੁਕਤਾ
ਇਸਬਾਲਕਕੇਮਾਥੇਪਰਤੇਨੇਕਿਆਲਿਖਾਥਾ॥ ਕਤ
ਤੇਬਿਸ਼ੁਇਸਬਿਖੇਨਾਮਰੁਪਹੈਨਹੀ॥ ਇਸਕਾਮਸਤਕ
ਕਿਆਲਿਖਾਹੋਗਾ॥ ਬਾਲਕਉਠਿਖੜਕੁਆਰੁਬ੍ਰ
ਹਮਾਕੋਚੰਡਉਤਕਰੀ॥ ਅਰਕਤਹੋਬ੍ਰਹਮਾਸੀਤਾਮਚਰ
ਜਮਾਨਹੋਏਜੁਆਤਮਦਰਸੀਕੋਚੰਡਉਤਨਾਮੀਸੋਕਿ
ਆਕਾਮਾਮੈਨੇਤੁਝਕੋਪਚਿਮਹਾਰੂਤਾਅਰੁਬ੍ਰਧਮਰੁਤੀ

੩੪

ਕਾਹਤੇ ਤੂੰ ਤਉ ਤਕਰੀ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾਏ ਕਬੁਧ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪਾ
 ਸਰਾਖੀ ਹੈਂ ਦਾ ਕੋਰੀ ਤੂੰ ਤਉ ਤਬਿ ਦੇਹਾ॥ ਬਾਲਕ ਕਹਾਤਾ ਤੂੰ ਰੁਓ
 ਤਮੇਨੇ ਬੁਧ ਤੇ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਜੇ ਬੁਧ ਨਹੀਂ ਤਉ ਕੈਸੇ ਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਕਹਾਖੀ ਦੇ ਬੁਧ ਕੇ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨਿਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੂੰ॥ ਬਾਲਕ ਅ
 ਤਮਾ ਬਿਲੀਨ ਕੁਜਾ॥ ਉਸ ਸਮੇ ਮਹੀ ਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਆਵਤ ਕੁਜਾ॥ ਅਰਪਿਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀ ਆਤੁ ਸੁਕੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਕਹੇ ਹੈ ਕਉਨ ਅੰਗ ਤੇ ਰੇ ਕਾਨਾ ਅਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕ
 ਹਾ ਸਭ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਹੈ॥ ਕਿ ਆਕਹੇ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਹੈਂ ਕਿਨ ਹੀ॥
 ਮਹੀ ਚ ਕਹਾ ਚਾਹੈ ਤੇ ਜੁ ਮੁਕੋ ਬਸ ਕਰੇ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਸੀਧਿ ਅ
 ਕੇ ਸਮੇ ਪਿਤ੍ਰ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਉਪਾਉ ਕਹੁ ਜਾਤੇ ਮਨ ਨਾਸਹੈ ਇ॥ ਬ੍ਰ
 ਹਮਾ ਕਹਾਤ ਉਕਤੋ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਹੈ॥ ਜਉ ਲੋ ਤੈਨੇ ਆਪ ਕੋਨ

ਤੀਜਾਣਾਮਨਨਾਸਨਹੀਤੋਤਾ। ਅਰੁਲੋਕਕਰੇਤੈਂਜੋਗਤੇ
ਮਨਵਸਤੋਤੈ। ਪਰਅਸਤੋਤੈ। ਜਉਲੋਜੋਗਥਿਖੋਤੈ
ਮਨਵਸਹੈਜਬਜੋਗਤੇਉਤਗਾਥਿਡੁਜਾਤਾਹੈ। ਮਹੀਛ
ਕਹਾਮੇਆਪਕੋਨਤੀਜਾਨਤਕਾਹੇਤੈਜੋਸੀਕਲਪਦਿਕ
ਪਥਿਥਿਖੋਤੈ। ਜਉਲੋਸੀਕਲਪਦਿਕਲਪਜੁਸੁਰਾਉ
ਮੇਗਾਤੈਤ੍ਰਿਸ਼ਾਗਨਹੋਆਤਮਥਿਨਿਸਚੈਕੋਸੇਕਹੈ। ਅ
ਰੁਜੋਆਪਕੋਜਾਨਤਾਤਉਮਨਕੇਵਸਕਰੇਵਕਾਉਪਾਉ
ਤੁਝਤੇਨਪ੍ਰਫੁਟਤਾ। ਬਹਮਾਕਤਾਰੁਪਤੇਗਾਤਉਕਹੋਜੋਕ
ਤੇਨਾਮਰੁਪਮੇਰੇਬਿਨਹੀ। ਪਰਬਾਹਰਿਤੇਮਤੁਕਹੁ। ਅਨ
ਤੇਕਹੁਜੁਮੇਸਰੀਰਨਹੀ। ਜਬਅੰਤਹਿਤੇਤੁਝੇਪਾਹਿਨਿ
ਚੈਭੁਜਾਅਚਿਤਅਪਨਾਸਰੁਪਤੁਝਪਰਪ੍ਰਗਟਹੋਗਾ।

ਕਾਤੇਤੇਜੁਯਾਤਿਸਰੀਰਅਭਿਮਾਨਆਤਮਾਬਿਧੇਪ੍ਰ ੨੭੩

ਬਿਧੇਤੋਆਇਹਸਰੁਜਗਤਜੇਦੇਖੇਹੈਇਨਹੁਨਾਮਰੂਪ

ਬਿਧੇਨਿਸਚੈਕੀਆਪੈ।।ਇਸੀਤੇਅਪਨੇਸਰੂਪਕੋਮਿ

ਲਨਸਕਤੇ।।ਅਰਨਹੀਜਾਨਾਜੁਯਾਤੀਤੀਕਾਰਪ੍ਰਬੰਧ

ਤੋ।।ਅਰੀਚਕਹਾਤੇਬ੍ਰਹਮਾਜੁਸਰੀਰਨਹੋਤਉਆਪ

ਕਹਾਤੋ।।ਕਉਤੁਕਹੇਜੁਆਪਹੈ।।ਬ੍ਰਹਮਾਕਹਾਜਬ

ਸਰੀਰਗਿਰੁਤਾਹੈਸਭੀਅੰਗਵੇਸੇਹੀਹੋਤਹੈ।।ਜੇਇ

ਸਥਤਿਆਤਮਾਕੀਸਰੀਰਸੋਹੋਤਉਉਸਸਮੇਕਿਉ

ਨਹੀਤਲਤਾਚਲਤਾ।।ਅਰੀਚਧਿਜਾਨਕੀਆਅਰੁ

ਜੋਗਕੇਬਲਸੋਸਰੁਅੰਗਅੰਤਰਿਅਰਬਾਤਰਿਕੇਮੇ

ਹਿਰਾ।।ਅਰਦੇਖਾਸਰੁਜਗਤਹੈ।।ਬ੍ਰਹਮਾਕੋਕਹਾਮੇਸੀ

ਰਨੀ। ਕਹੁ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਸਦਾ ਧਾਨੁ ਹੋ
ਰੂਪ ਤੇ ਰਾਤੁ ਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਹੋ। ਜਾਤੇ ਤੈਨੇ ਸਭ ਅੰਗ ਦੇ
ਖੇ ਅਰੁ ਜਗਨੇ ਵਹੀ ਰੂਪ ਤੇ ਰਾਹੈ। ਅਗੀਚਾ ਆਤ
ਮਾ ਬਿਲੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ
ਸੀਰਾ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ। ਮੇਨੇ। ਬਿਸੁ ਕਹਾਤੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੈਨੇ ਇਸ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਬੇਗਹੀ ਸਰੂਪ ਬਿਖੇਲੀ ਨ
ਕੀਆ। ਸੀਤਾ ਮੈ ਸੇਨੀ ਕਰਤਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਾ ਮਾਗ
ਸੀਤਾ ਕੇ ਬਹੁ ਤੈ। ਜਿਸ ਮਾਗ ਸੋ ਚਾਹੈ ਜ ਰਿਜਾਸੀ
ਕੋ ਪਹੁੰਚਾਵੈ। ਉਸ ਸਮੇ ਮੈਨਾ ਮਾਏਤ ਆਦ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਅ
ਰੁ ਕਹਾ ਸਭ ਕੇ ਖਾਵੈ। ਅਰੁ ਆਪ ਹੋਵੈ। ਉਸ ਕੇ
ਦੇਖ ਕਰ ਸਭੇ ਤੁਸੀ ਕੁਏ। ਅਦ ਪੁਤ ਕਹਾ ਜਿਉ ਲੋ ਤੈਨੇ

ਨਹੀਆਯਾਕਉਤੁਹੈ॥ ਅਰਜਬਖਾਂਤਗਾਕਉਤੁਹੈ॥ ੨੭੪

ਗਾਗਾਖਸਕਹਾਨਾਬਾਜਾਨਤਾਜੋਮੇਰੇਵਚਨਕਾਕੋਈ

ਸੋਤਾਹੈਪਰਦੇਖਾਜੁਤੁਥਾ॥ ਗਾਖਸਬਾਲਕਕੇਨਿਕ

ਟਿਆਯਾ॥ ਅਰੁਕਹਾਹੈਬਾਲਕਤੁਏਖਾਵੈ॥ ਬਾਲਕ

ਕਹਾਕਾਂਕੋਖਾਂਵੈਹੈ॥ ਯਹਿਅੰਗਜੋਦੇਖਤਾਹੈਤੇਰੇਹੈ॥

ਆਪਕੋਆਪਖਾਹਿ॥ ਕਾਹੇਤੇਜੁਚਾਹੇਅਪਨੇਅੰਗ

ਕੋਖਾਵੈਂਕੋਉਦਿਵਰਜਤਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਗਾਖਸਕਹਾਯਹੀ

ਖਾਵੈਹੈ॥ ਜੁਤੁਏਕੋਅਰਆਪਕੋਖਾਵੈਅਰੁਆਪਤੇ

ਵੈ॥ ਬਾਲਕਕਹਾਜੋਵੈਨੋਕਉਤੇਨੇਖਾਯਾਤਉਤੀਨਪ

ਦਰੁਏਅਰੁਮੇਅਦੁਤੀਹੈ॥ ਗਾਖਸਕਹਾਹੈਬਾਲਕਨ

ਮਤੇਗਾਕਿਆਹੈ॥ ਮੈਤੇਰੇਨਗਰਤੇਹੈ॥ ਬਾਲਕਕਹਾਨ

ਮਮੇਗਸੁਰਤਾਏ। ਸੁਰਤਾਕੀਏਨੁਅਪਨੇਹੀਪਕਾਸ
 ਪਕਾਸਤੋ। ਰਾਖਸਕਹਾਤਪਕਾਸਕਿਸੀਮੇਤੋਤੋਤੋ। ਤ
 ਉਕਉਨਸੀਠਉਰਏਜਾਮੇਤੋਨੇਪਕਾਸਕੀਆਤੋ। ਬਾ
 ਲਕਕਹਾਆਪਹੀਪਕਾਸਅਹੁਪਕਾਸਕੀਠਉਰਏ।
 ਰਾਖਸਕਹਾਮੇਕਉਫੁਤੋਬਾਲਕਕਹਾਮੇਤੋ। ਨੇਰਾਖਸ
 ਕਫੁਅਉਰਭੀਕਹਾ। ਪਰਮੇਸਾਕਹੁਜਾਮੇਮਾਨਸਾਅ
 ਰਾਖਸਦੇਨੇਨਤੋਹਿ। ਰਾਖਸਕਹਾਕਿਆਕਹੇਮੇਰੇਇ
 ਥੇਵਚਨਕੀਗਮਨਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾਮਰੀਚਕੋਕਹਾਏਪੁਤ੍ਰ
 ਦਿਸੁਕਰਨੁਰਾਖਸਕਿਆਕਹੇਤੋ। ਉਸਸਮੇਸਿਵਾਅ
 ਵਤਕੁਜਾ। ਕੈਸਾਸਿਪਰਮਕਲਿਯਾਨਹੁਪਤ੍ਰਿਲਤਾਥ
 ਅਹੁਜਟਾਬਿਓਰੀਗਾਕਾਲਚੰਦ੍ਰਮਾਸਾਪਬਾਹੁਲੀਉ

ਮੈ ਅਰਕਹਾਰੇ ਗਾਖ ਸਤੁ ਏ ਮਾਰੇ ਚੰਤੁ ਕਉ ਏ ਏ। ਗਾਖ ਸ ੨੭੫
ਕਹਾ ਮੈ ਸਿਵ ਹੋ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਤਉ ਨਹੀ ਪਾਰਤਾ। ਗਾਖ
ਸਕਹਾਰੇ ਸਿਵ ਸਰੁ ਅਪਨੇ ਅੰਗੁ ਬਿਏ ਦੇਖ ਕਿ ਸਿਵ
ਤੈ ਕੋ ਅਉਗ। ਸਿਵ ਕਹਾ ਨ ਸਿਵ ਨ ਗਾਖ ਸਏ ਕਮੇ ਤੋ।
ਬਹੁ ਤਨਿ ਦਾਖ ਕੀ ਉਤ੍ਰ ਮੁਖ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਤੁਏ ਰੁਸ ਮਕ
ਰੇ ਤੋ। ਅਰ ਤਿਸੁ ਲਸਾਖ ਮਾਰੇ ਤੋ। ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ ਮੈ
ਤਿਸੁ ਲਕੋ ਜਲਾ ਕਰ ਆਪ ਕੁਜਾ ਤੋ। ਅਰ ਥੁਯਾ ਤਿਜੇ
ਤਿਗੁਣ ਮਾਯਾ ਕੋ ਨਾ ਸਕਰ ਸਰੂਪ ਸੋ ਜੁ ਤੁਏ। ਸਿਵ ਕ
ਹਾ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਮਤ ਕਹੁ ਰੁਸ ਮਕ ਰੇ ਗਾ। ਨਿਦਾਖ ਕਹਾ
ਕਿ ਮਾਕ ਹੋ ਜੋ ਨਿਦਾਖ ਤੇ ਰੇ ਦਰਸੁ ਕਰ ਜਲਾ ਤੁੰ ਅੰਤਰ
ਜਾ ਮੀਠੈ ਦੇਖ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹੋ ਤਉ ਰੁਸ ਮਕ ਹਾ।

ਨਹੀਤ ਉਜਾਣੁ ਸਿਵੁ ਪੁਰੋ। ਸਿਵ ਕਰਤਾ ਨਿਦਾਖਰੁ ਸਮ
 ਕੁਜਾਤੈ ਪਾਛੇ ਕਿ ਆਰਗਾ। ਕਰਤਾ ਨਿਦਾਖਰੁ ਸਮ ਕੁਜਾ
 ਅਰੁ ਨਿਦਾਖ ਪੀਛੇ ਸੇਖ ਰਗਾ। ਸਿਵ ਕਰਤਾ ਜੁ ਸ੍ਰੀ ਰਤੇ
 ਰਾਸ ਫਲ ਕੁਆਇ ਸਨਿ ਸਚੇ ਕਾਤਿ ਆਗਨ ਕਰੀ ਉ॥
 ਜਬ ਆਤਮਾ ਸੋ ਜੁ ਕਾਹਮ ਤੀਨੇ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਭੈ ਤੇ ਛੂਟੇ
 । ਧੀਨ ਹੋ ਰਿਖ ਕੁ ਦੇਵ ਜਾਤਿ ਸਰੂਪ ਤੁਝੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਜਾ॥
 ਸਿਵ ਸਰਬ ਤੇ ਉਲੰਘ ਕਰ ਮੁਖ ਬਿਸ਼ੁ ਕੀ ਉਰ ਕੀ ਅ॥
 ਅਰੁ ਪੁਛਾ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਬਿਸ਼ੁ ਕਰਤਾ ਜੁ ਤੁਹੈ। ਸਿਵ ਕਰਤਾ
 ਜੇ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤਉ ਆਉ ਗਲ ਲਾਗਾ। ਬਿਸ਼ੁ ਕਰਤਾ
 ਜੇ ਰਿਨ ਹੋ ਤਉ ਗਲ ਲਾਗੀ। ਸਿਵ ਕਰਤਾ ਅਬ ਲੋਤੇ
 ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਮਿਲਾਪ ਅਗ ਰਿਨ ਤਾਨ ਹੀ ਗਈ। ਬਿਸ਼ੁ

ਸਾਅਰਕਹਾਐ ਜਾਨਤਾ ਥਾਜੁ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪਰਤੈ ਨੇਕਤਾ ੨੭੬
ਜੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਮਿਲਾਪ ਅਰਥਿ ਨ ਤਾਨ ਹੀ ਗਈਾ ਜ
ਨਤਾ ਹੋ ਜੁ ਮੁਝੁ ਬਿਖੇ ਮਨ ਤੋ ਜੋ ਤੈ ਨੇ ਸਤੈ ਦੇਖਾ ਹੋ ਤ
ਉਤੁ ਆਪ ਹੀ ਤੋ ਅਰਜੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਦੇਖਾ ਹੋ ਤਉ ਮੁ
ਰਖਹੋ ਸਿਵ ਕਹਾ ਜ ਉਲੇ ਤੂੰ ਹੋ ਬਿਸ ਕਹਾ ਜੋ ਮਨ
ਤੇ ਤਉ ਤੂੰ ਕਿਉ ਕਰਨ ਤੋ ਮਨ ਕਉ ਦੁਕਹੇ ਤਾ ਤੇ ਮਨ ਭੁ
ਤੂੰ ਹੋ ਅਰਜੇ ਮੇਰੇ ਮੁਝੁ ਤੇ ਭਿਨ ਕਿਆ ਹੋ ਸਿਵ ਕ
ਹਾ ਕਿਆ ਕਹੇ ਜਗਤੁ ਤੁਝੁ ਤੇ ਉਤਪਤ ਕੁਜਾ ਹੋ ਅਰ
ਜੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਤੁਝੁ ਬਿਖੇ ਕਢੁ ਨ ਹੀ ਆਪ ਆਪਿ ਹੀ ਤੈ
ਰਾਖ ਸਕਹਾ ਬਿਸੁ ਅਰ ਸਿਵ ਦੇ ਨੇਨ ਹੀ ਨਿਜ ਰੂਪ
ਮੇਰੇ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਚਕੁ ਕੇ ਆਰਿਯਾ ਕਰੇ ਜੁ ਸੀ ਸਤੇਗ

ਟੋ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁ ਅਰਿ ਮਾਨੀ ਕੁ ਅਰੇ। ਗਾਖ ਸਕਹਾ ਮੇ
ਨੇ ਸੀ ਸਾ ਆਪ ਨਾ ਆਪ ਨੇ। ਥਾਕ ਕਰ ਕਾਟਾ ਹੈ। ਬਹੁ
ਤ ਕਾਟੇ ਤੇ ਕਿ ਆਰੁ ਉ ਹੈ। ਨੇ ਬਿਸੇ ਮੇ ਸਰੀ ਰਨ ਹੀ
ਗਾਖ ਤਾ। ਕਰੁ ਤੇ ਰੇ ਬਿਥੇ ਸਰੀ ਰਹੈ ਕਿਨਾ। ਬਿਸ ਕਹਾ
ਸੀ ਰਕੇ ਵਲ ਕਹਾ ਤੁ ਮਾ ਤੁ ਹੈ। ਕਾਰੇ ਤੇ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕਹੈ।
ਅਰ ਪੰਚ ਭੂਤ ਮਾ ਹਟੀ ਕਾਰ ਤੇ ਪੁਗਟ ਕੁਟੇ। ਅਰੁ
ਕਾਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਖ ਤੇ। ਤਾ ਤੇ ਏਕ ਪੁਰ
ਖ ਨਿਰੰਤਰਿ ਹੈ। ਕਰੁ ਸੀ ਰਕਹਾ ਹੈ। ਗਾਖ ਸਕਹਾ ਮਾ
ਗੀ ਜਾਤ ਮੁਰਖ ਬੀਨ ਹੀ ਤਉ ਤੁ ਮਤੀ ਨੇ ਦੇ ਵਤਾ ਕਾਪਾ
ਵਤਾ ਸੁਗਮ ਥਾ। ਮੇ ਤਿਲੇ ਕੀ ਕਾਰ ਜਾ ਕਰੇ ਹੈ। ਅ
ਰ ਕਿ ਸੀ ਤੇ ਰੈ ਨ ਹੀ ਗਾਖ ਤਾ। ਹਰਨ ਕਸਪ ਤੇ ਆਇਲੇ

ਕਰਕਿ ਸੀਨੇ ਐਸਾ ਨਜਾਨਾ ਜੁ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥
 ਸਨੇ ਸੁਤੇ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰਦੁ ਐਤਮ ਨ ਬਿਖੇਦਿ ॥
 ਕੀਆ ਹੋ ॥ ਤਉ ਉਸ ਕੇ ਕਿਉ ਨ ਮਾਰੇ ॥ ਤੇ ਬਿਸੁਤ ਮਾਰੇ
 ਕੁਲ ਕੋ ਤੈਨੇ ਕਿਉ ਪਾਤ ਕੀਆ ਹੋ ॥ ਬਿਸੁ ਕਹਾ ਮੈਨੇ ਕਿ
 ਸੀ ਕੋ ਨ ਪਾਤ ਕੀਆ ਹੋ ਨ ਕਰੇ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਨ
 ਦੀਤੇ ਨਿਕਸਾ ਅਰਲੀ ਨ ਕੁਆਤ ਉਰਿਆ ਪਾਤ ਕੁਆ
 ਅਰਕਾਨੇ ਪਾਤ ਕੀਆ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਰਕ ਹੋ ਜੁ ਆਤਮਾ ਨਿ
 ਰੰਤ ਰਿਹੈ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ਕਥਾ ਮਛੀ ਉਰੀ ॥ ॥
 ਨਮਨਾ ਕੇਤੁ ਟ ਬਿਖੇ ਮਛੀ ਆਆਪ ਸਮੇ ਬਿਬੇਕ ਬਿ
 ਚਾਰ ਕੇ ਰੰਥੀ ॥ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮਾਗਰ ਨਾਮ ਜੁ ਬਹੀ ਮਛ
 ਲੀ ਬੀਤਿ ਸਨੇ ਕਹਾ ਜੁ ॥ ਸਕਾਲ ਕਾ ਹਮੇ ਦੁਖ ਨ ਹੀ ਦੇ

ਸਕਤਾ। ਪਰਤਮ ਆਪ ਤਿਸ੍ਰਾਗ ਸਕੀਗਾ ਖਤ ਤੇ ਤੇ
ਬਿਧਿ ਹੈ। ਯਹੀ ਤਿਸ੍ਰਾਸੀ ਰਧਾਗੀ ਕੋ ਕਾਲ ਹੈ। ਕਤ ਯਾ ਤੇ
ਕੋ ਸੇ ਛੁਟੈ। ਅਉਰ ਮਛਲੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸਗੀ ਰਧਾਗੀ ਕੋ ਜਾ
ਹੁੰ ਕਉ ਹੁੰ ਹੈ। ਮਾਗਰ ਕਹਾ ਦਹੁ ਜੋ ਸਗੀ ਰਧਾਗੀ ਤੇ ਤਾ
ਕੋ ਜੀ ਵਕਰੇ ਹੈ। ਮਛਲੀ ਪੁਛਾ ਜੀ ਵਕਾਰੂ ਪਕਿਆ
ਹੈ। ਮਾਗਰ ਕਹਾ ਮੇਨੇ ਜੀ ਵਕਾਰੂ ਪਨੀ ਦੇ ਖਾਝੁ ਕ੍ਰਿਸ ਹੈ
ਕੋ ਸੇ ਤੇ ਹੈ। ਕਹਾ ਤੈਨੇ ਰੂਪ ਨਹੀ ਦੇ ਖਾਤ ਉਨਾ ਮਕੋ ਸੇ ਗਾ
ਖਾ ਹੈ। ਕਹਾ ਸੁਨ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈ। ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਤਉ ਤੁਸੀ
ਤੋ। ਅਰ ਸੁਹੁ ਜੋ ਸੀਗ ਪਾਲ ਰਧ ਕੋ ਸਉ ਪਕਰ ਜੇ ਦੁ
ਖ ਸੁਖ ਇਸ ਕੋ ਆਵੈ ਪ੍ਰਸੰਗੁ। ਅਰੁ ਜੀ ਵਮਾਣੁ ਕ
ਹੈ ਸੁਧਤਾ ਸੋ ਭਾਂਤ ਪਕੜਾ ਜਬ ਤੈਨੇ ਸਗੀ ਰਧ ਪਾਲ ਰਧ

ਕੋਸਉਪਾਅਰਜੀਵਕੋਸੁਧਅਬਨਾਸੀਜਾਣਾਉਸੀ
ਸਮੇਕਾਂਲਕੇਫਾਸਤੇਜੋਸਰੀਰਅਭਿਮਾਨਜੀਵਕੇ ੨੭੮
ਗਲਿਪੜਾਏਕਾਟਾਜਾਇਗਾ।।ਮਾਗਗਕਤਾਤੇਮਛਲੀ
ਭਿੰਨਜਾਨਣਾਜੀਵਕਾਸਰੀਰਤੇਕੋਸੇਰਕਾਰੇਤੇਜੁਚਿਰੀ
ਕਾਲਤੇਯਾਸੋਬੀਧਏ।।ਤਾਤਕਾਲਹੀਯਹਿਧਨਕੋਸੇ
ਤਾਥਆਏ।।ਮਛਲੀਕਤਾਸਤਿਉਏਜੋਸੇਤੁਕਰੇਏ।।
ਪਰਪੁਤਪਕੇਤੇਕੁਨੇਅਮੇਏਬਿਛੀਲਾਗਤੀਏ
ਅਰੁਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇਪਛਾਨੇਏਬਿਛੇਆਖੋਕਾਖੋਲਣਾ
ਭੀਨਹੀਚਾਹੀਤਾ।।ਮੂਲਸਰੀਰਕਾਤੰਕਾਰਹੈ।।ਜਬਹੀ
ਕਾਰਨਾਸਕਾਆਪਤੇਆਪਆਤਮਾਏ।।ਮਾਗਰ
ਕਤਾਤੇਮਛਲੀਤੰਕਾਰਆਪਕੋਕਤੇਏਜੁਮੇਏ।।ਜਬ

ਆਪਾਗਜਾਤਬਜੀਵਕਾਂਕੋਮਿਲਾਅਮਰੁਸਰੀਰਕੋਰਿ
ਨਕਾਨੇਜਾਣਾਮਢਲੀਤਸੀਅਰਕਹਾਇਸੀਤੰਕਾ
ਰਕੋਨਾਗਾਇਤੁਜਾਣਾਤੰਕਾਰਕਤਾਂਹੈ।ਆਗਰਕਹ
ਤੇਮਢਲੀਐਸਾਅਵੀਚਾਰਮਤਕਹੁ।ਜੁਆਪ
ਕੋਤਿਆਗੋਅਰਨਾਗਾਇਤੁਕਹੈ।ਇਸਤੇਕਿਆ
ਪੋਜਨਹੈ।ਏਤੇਮੇਬੀਧਕਨੇਜਾਲਨਦੀਬਿਥੇਨਾਲਾ
ਮਢਲੀਕਹਾਹੈਆਗਰਅਬਲੇਹੁਵਾਲਾਸਰੀਰ
ਕਾਆਜਾ।ਕਹੁਅਬਕਿਆਕਰੇਭੁਗਵਾਨਕੀਸਰ
ਨਬਿਨਾਉਪਾਉਨਹੀ।ਆਉਦੋਨੇਦੇਤਅਰਿਮਾਨਤਿ
ਆਗਕਰਭੁਗਵਾਨਕੀਸਰਨਜਾਵੈਂ।ਆਗਰਕਹਾ
ਜਮਸਿਰਪਰਆਇਖੜ੍ਹਹੈ।ਅਰਤੁਸਰਨਕੋਨਿ

ਤਉ ਤਕਰੇ ਤੈਂ ਪਰ ਭੁਗਵਾਨ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਤੈਂ ॥ ਜਬ
 ਪੂਰਨ ਤੈ ਤਉ ਆਪ ਭੁਗਵਾਨ ਤੈ ॥ ਜੇ ਆਪ ਤੈ ਤਉ ਕੰ ॥ ੨੭੬
 ਕੀ ਸਰਨ ਜਾਵੈ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਨਿਰੰ ਤਰਿ ਵਹੀ ਤੈ ॥ ਜੇ ਅੰ
 ਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਵਹੀ ਦਿ ਆਪ ਕਰੈ ॥ ਤਉ ਮਛਲੀ
 ਕਹਾਂ ਅਰਬੰਧ ਕਕਹਾਂ ॥ ਏਤੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰਿ ਸਰੂ
 ਪ ਬਿਛੋਲੀ ਨ ਭੁਈ ॥ ਅਰਬੰਧ ਕਰੇ ਵਚਨ ਮਾਗਰ
 ਕੇ ਸੁਣੈ ਥਾ ॥ ਜਬ ਯਹਿ ਬਚਨ ਯਾਨੇ ਮਨ ਪਰੇ ਜਾਲ
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਡਾਲਾ ॥ ਅਰਮਾਗਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸੂਕੀਆ ॥
 ਜੇ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣੁ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਭੁਏ ਤੈ ॥ ਅ
 ਰਤੇਰੇ ਪਾਤਕਾ ਤਿ ਆਗ ਕੀਆ ॥ ਪਰ ਕਛੁ ਵਚਨ
 ਕਹਾ ॥ ਮਾਗਰ ਕਹਾਰੇ ਬਿਕਤੁ ਕਾਂਕੋ ਜਾਲ ਸੋ ਪਕਰੈ ਤੈ ॥

ਮਛਲੀ ਤਉ ਤੀ ਨੋ ਕਾਲ ਨਹੀ॥ ਮਛੁ ਤੀ ਆਤਮਾ ਤੈ॥
ਤੈ ਨੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਜੁ ਮੇ ਬਿਧ ਕਰੇ॥ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੁ ਬਧ ਕਕ
ਤਾਂ ਹੈ॥ ਜੋ ਬਾਹਰਿ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰੁ ਸੇਵੇ ਖਾਹੈ ਜੁ ਬਧ ਕਰੇ ਤਾ ਕੋ
ਅਸਤ ਜਾਣਾ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰ ਪੰਚਤਤ ਕੇ ਹੈ॥ ਅਰਜੇ ਅੰ
ਤਰਿ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੁ ਆਪ ਕੋ ਬਧ ਕਾ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਉ ਅੰਤਰਿ ਬਿ
ਖੇ ਬਧ ਕਕ ਹਾਂ ਹੈ॥ ਅਰਮਛੀ ਕਹਾਂ॥ ਬਧ ਕਯਹਿ
ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰਿ ਪਸੈ ਨ ਕ੍ਰਮ॥ ਅਰ ਬਧ ਕਕਾ ਤਿਅ
ਗ ਕੀਆ॥ ਅਰ ਅਪਨੇ ਇਸ ਥਾਨ ਗਾਯਾ॥ ਅਰ ਪ
ਰਮਾਰ ਥਕੋ ਪੁਰੁਚਾ॥ ਮੇਂ ਰੁਕ ਆਵਤੁ ਕ੍ਰਮ॥ ਅਰੁ ਕ
ਹਾਂ ਮਾਗਰ ਦੇਖ ਜੁ ਮੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਉਅੰ ਸਬ ਦਿ

34.

ਕਰੋਹੋ। ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੈ ਯਾਹਿ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਅੰਊ ਚਾਰਕ ੨੮੦

ਗੁਆਗਰਕਹਾਮੇਨੇਯਾਤੇਅਗੇਜਾਲਕੋਕਾਟਾਹੈ। ਅ

ਬਮੁਝਕੋਮੇਸੇਭੈਮੇਮਤੁਡਾਲਾ। ਅਬਲਗਮੇਨੇਉ

ਅੰਕਾਰਕੋਨਹੀਜਾਨਾਪਰਕਹੁਉਅੰਕਾਰਕਾਂਕੋਕਰੇਹੈਂ।

ਮੇਂਡਕਕਹਾਉਅੰਕਾਰਵਾਂਕੋਕਰੇਹੈਂਜਾਤੇਤੀਨੋਦੇਵਤਾਪ੍ਰ

ਗਟਭੁਏਹੈ। ਏਕਕੋਸਾਤਕਕਰੇਹੈਂਜੋਬਿਸ਼ਨੈ। ਦੂਸਰੇਕੋਰ

ਜਸਕਰੇਹੈਂਜੋਬ੍ਰਹਮਾਹੈ। ਤੀਸਰੇਕੋਤਾਮਸਕਰੇਹੈਂਜੋਰੁਦ੍ਰ

ਹੈ। ਆਗਰਕਹਾਅਦੁਤੀਆਤਮਾਕੋਤਿਆਗਕਰਿਤਿ

ਕਟੀਬਿਖੇਕਿਉਲਾਗੀਐ। ਮੇਂਡਕਕਹਾਅਦੁਤੀਤਬ

ਕਰੇਹੈਂਜਬਦੁਐਤਹੈ। ਤਉਯਾਹਿਭੀਉਅੰਕਾਰਹੈ। ਅ

ਗਰਕਹਾਦੋਨੋਮੁਝਤੇਪ੍ਰਗਟਭੁਏਹੈ। ਮੇਂਡਕਕਹਾਤਉਦ

ਚਨਮੇਗਾਸਿਧਕੁਆਕਾਤੇਤੇਏਕਮਦੁਮੈਤਦੁਸਗ
ਦੁਮੈਤਤੀਸਗਤੁਤਤੇਉਮੰਕਾਰਕੁਆਮਛਲੀਕਗ
ਤੇਮੇਂਡਕਵਚਨਮੇਗਾਸੁਣਾਇਨਤੀਨੋਕੋਪਦੁਵਕੇਹੈ॥
ਪਦੁਵਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੇਉਤਪਤਕੁਆਮਰਵਹੁਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਿ
ਮਾਹੈਸਰੀਰਮਰਮੇਸਰੀਰਮੁਕਤਿਹੈ॥ਤਉਕੋਸੇਉਮੰ
ਕਾਰਕਉਉਚਾਰਕਹੈ॥ਤਾਤੇਨਮਸਕਾਰਮੇਰੀਮੁਝਕੇ
ਹੈ॥ਮੇਂਡਕਕਸਾਮਰਕਹਾਬਚਨਮੇਗਾਸਿਧਕੁਆਕਾ
ਤੇਤੇਜੁਤੂਸਰੀਰਕੇਸੀਸੇਮੈਹੈ॥ਤਉਤ੍ਰਿਪਟੀਕਹਾਂਗਈ॥
ਕਾਤੇਤੇਜੁਦੇਖਣਾਤ੍ਰਿਪਟੀਬਿਨਾਨਹੀਹੋਤਾ॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
ਰਸੁਦ੍ਰਿਸਤਾਤੇਪਦੁਵਹੈ॥ਮਛਲੀਤੁਸੀਰੁਈ॥ਜੋ
ਕਮਵਤਰੁਈ॥ਮਰਕਹਾਮੇਰੇਪਦਬਿਬੇਬੁਰਮਾ

ਅਗਬਿਨ ਅਰਹੁ ਦੁਅਗਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੀ ਨੋ ਕਾਲਨੀ॥ ੨੮੧

ਅਗਮੇ ਏਕੀ ਆਤਮਹੁ ਪਰੋ। ਮੇਂ ਰੁਕਕਹਾ ਆਤ
ਮਾਕਾ ਸਹੁ ਪਾਕਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਕਕਹਾ ਨਾਮ ਅਪਤੇ ਹਰ
ਤੈ। ਮੇਂ ਰੁਕਕਹਾ ਤਉ ਵਚਨ ਮੇਗਾ ਸਤ ਕੁਆ। ਕਾਨੇ ਤੇ
ਏਕ ਨਾਮ ਦੁਸਹਾ ਰੂਪ ਤੀ ਸਹਾ ਆਤਮਾ ਤਾ ਤੇ ਉਅੰਕ
ਹੈ। ਜੋ ਕਕਹਾ ਉਅੰਕਾਰ ਕਹਾਤੁ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ। ਨਹੀ ਤਉ
ਅਦੁਤੀ ਹੈ। ਕਾਨੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਉ ਏਕੀ ਪਦ ਬਿ
ਇਸਤਿ ਹੈ। ਵਾਕੋਰ ਜੋ ਗੁਣੀ ਕਹੈ ਹੈ। ਮੇਸੇ ਸਹੀ ਸਤ
ਅਰਤਮ ਹੈ। ਜੁ ਏਕ ਤਉ ਤੋ ਉਅੰਕਾਰ ਕਹਾ ਹੈ। ਮੇਂ ਰੁ
ਕਤੁ ਸੀ ਕੁਆ ਮਛਲੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕਤੁ ਸਦਾ ਰੁਪ ਲੇ
ਕਹਾ ਪੀਵੈ ਹੈ ਤੇ ਰੇਸਾ ਬਸੀ ਬਾਇ ਜੋਗ ਨਹੀ। ਜੋ ਕਕ

ਹੁ ਮੇਵਹੀਰੁਧਪੀਵੇਹੋਜੁਵਿਕਾਰਕਾਏ॥ ਅਰਵਰੁਪੁ
ਵਿਕਾਰਕਾਕਉਸਾਏ॥ ਜੋਆਤੁਮਾਥਿਨਾਤ੍ਰਿਪਦਅਰ
ਤਤਪਦਅਰਅਸਪਦਕੋਗਿਹਤੁਕਰੇਏ॥ ਉਸੀਕੋਖਾ
ਵੇਰੇ॥ ਅਰੁਜੋਤੁਕਰੇਤੁਏਸੇਸੀਬਾਇਜੋਗਨੀਤਉਮੇ
ਆਪਤੇਰਿਨਨੀਏਖਾ॥ ਤਾਤੇਮੁਏਸੇਸੀਬਾਇਕੋਉਨ
ਕੋਗ॥ ਨਮਸਕਾਰਮੇਰੀਮੁਏਕੋਏ॥ ਕਛੁਆਵਤਉਮਾ॥
ਅਰਕਤਾਜੋਲਉਖਟਉਰਇਦੀਆਕੀਦਿਨੁਪਕਤ
ਨਾਬੈਰੇਸਰੂਪਕੋਇਸਥਾਨਕੋਪਹੁੰਦਾਕਠਨਏ॥ ਜੋਕਕ
ਹਾਏਕਛੁਖਟਉਰਆਤੁਮਾਪੂਰਨਏਕਹੁਕਉਨਉਰਕੋ
ਦਿਨੁਪਕਤੀਏ॥ ਕਛੁਹਸਾਜਬਆਤਮਾਏਤਉਖ
ਟਉਰਕਤਾਏ॥ ਇਸੀਨਮਿਤਕਹੋਜੋਖਟਕੋਲੇਕਹਿ

ਸਰੂਪ ਬਿਲੀ ਨਹੀਂ ਦੇ। ਪਾਸ ਹਮੇ ਤੇ ਕੋ ਕਰੇ ਹੋ ਮੇ ਤੇ ਤੇ
 ਮੇਂ ਰੁਕ ਹੋ ਅਥਵਾ ਮਢਲੀ ਤੇ ਅਥਵਾ ਜੋ ਕਰੇ। ਮੇ ਤੇ ਕ
 ਹਾ ਕਿ ਅਹੋ ਵੇ ਮੇਰੇ ਤਿਕਟੀ ਨਹੀਂ। ॥ ॥ ॥ ਇਤੁ ਸੀ ਬਿ
 ਸੁ ਪੁਰਾਨ ਸਮਾਪਤੀ। ਅਥ ਬਿਸੁ ਬੇਦੰਤੁ ਲਿਖ
 ਤੇ। ਕਥਾ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਕੀ। ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਬੁ
 ਸਕਰਨ ਪਾਹਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ। ਕਿਤੇ ਗੁਰਤੁ ਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪ
 ਤੇ ਜੋ ਦੇਵਤਿ ਉ ਅਰਾਖੀ ਸ੍ਵਰੋ ਕੋ ਜਾਨੈ ਜੋ ਗਹੈ ਸੋ ਜਾ
 ਨਾਹੈ। ਏਕ ਸਮਾਏ ਜੁਰੁ ਰਾਮ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿ
 ਖੇ ਸੇਖੈ। ਚਾਹੈ ਜੁਤੁ ਮਾ ਅਨ ਗੁਰੁ ਕਰੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ॥
 ਅਰਵੁ ਯਾਹਿ ਹੈ ਜੁ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰਕਰਤ ਵਿ
 ਜਗਤ ਕੋ ਕੇ ਸੁਵਰਾਦ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਅਰਜੇ ਇ

ਸਾਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਾਨਹੈ ਸੁਕੇਵਲ ਅਸਤ ਅਰਨਾਸੀ ਅਰੁ
ਰਮਸਮ ਧਾਰੈ ਪਰਯਾਹਿ ਸਮਧੁ ਜੇ ਮੈ ਕਠਿ ਫੁੱਟੈ ਅਰੁ
ਕਹਾਂ ਤੇ ਅਗਕਿਉ ਅਰਕੈ ਸੇ ਆਯਾਹੈ ਅਰਸਰੀਰ ਕੋ
ਤਿਯਾਗ ਕਰਿ ਕਹਾਂ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰਮੂਲ ਮੇਗ ਕਿਆਹੈ
ਜੇ ਮੇ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ ਤਉ ਸਰੀਰ ਬਿਖਿਉਂਦੈ ਅਰਕਾ
ਰਣ ਮੇਰੀ ਉਤਪਤਿ ਕਾ ਕਿਆਹੈ ਬਾਸ ਕਰ ਫੁਕਤਾਹੈ ਪੁ
ਤ੍ਰ ਮੂਲ ਤੇ ਗਵਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੁਝ ਤੇ ਪਕਾਸਾ
ਨਕੁ ਯਾਹੈ ਨ ਕਹੀ ਤੇ ਤੂੰ ਆਯਾਹੈ ਨ ਜਾਹਿਗਾ ਪਰਬਤ ਕੋ
ਨਿਆਈ ਨਿਰਚਲੈ ਅਵਾਗਉ ਨ ਕੋਤੁ ਧੁ ਬਿਖੇ ਮਾਰ
ਗਨਹੀ ਉਤਪਤਾ ਅਰੁ ਨਾ ਸੁਹੈ ਧਰਮ ਸਰੀਰ ਕਾਹੈ
ਅਰਸਰੀਰ ਚਾਹਨਾ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੈ ਅਰਚਾਹਨ ਅਰਿਯ

ਨਤੋ ਅਰੁ ਅਗਿਆਨ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ॥ ੩੮੩ ॥
ਤੇ ਅਰਥ ਪਾਣ ਅਉਰ ਕੋ ਆਪ ਪਰ ਜੋ ਸਤਾ ਕਰ ਮੁਖੀ
ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ ॥ ਆਪ ਕੋ ਅਰਥੀ ਅਰੁ ਅਉਰ ਕੋ ਦਾ
ਤਾ ਜਾਨਣਾ ਯਹੀ ਅਗਿਆਨ ਤੋ ॥ ਨਹੀ ਤਉ ਬੇਦ ਆਗਿ
ਆਤੋ ਇਕੋ ਤਬਹੁ ਸਿਆਮਾ ॥ ਅਰਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਗ੍ਰੀ ਅਰ
ਜਨਿ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਹਾਏ ॥ ਜੁਯਹਿ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਜੋਤਿ ਮੇਰੀ ਤੋ ॥ ਅ
ਰੁ ਮੁਖ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਸਰਬ ਬਿਖੇਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆ
ਤਮਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥ ਤਉ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀਰ ਨਾਸੀ ਮਾਨਣਾ ਅਰੁ
ਭਿੰਨ ਆਤਮਾ ਤੇ ਜੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਅਰਸਦਾ ਅਰੁ ਅ
ਬਿਨਾਸੀ ਅਗਇਸ਼ ਰਿਹੈ ॥ ਜਾਨਣਾ ਕੇਵਲ ਅਗਿਯ
ਨਤੋ ॥ ਏਕ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕੁਲਾ ਅਰੁ ਬੁਗਾਗਿ ਵੀਏ ॥ ਮੁਲ

ਮਿਥੇ ਮਾਨਖ ਅਰਪ ਸੁਅਰਇ ਸਾਦਰ ਜੀਗਮ ਬੀਚਾਰ
ਕੇ ਸਮਝੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਸੀ ਜੀਵ ਕੋ ਕਿਆ ਮਾਨਸ ਅਰ
ਭੀ ਦੀਰਘ ਭਾਸੈ ਫਲ ਕਰਮੇ ਕਾਏ ਪੁਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰ
ਉਕਾ ਪਾਲਣਾ ਮਾਨਖ ਕੋ ਨਰ ਕਲੇਜਾ ਤਾਏ ਪਰਜਾ ਉ
ਲੇ ਸੀਗ ਸੀਤ ਹੁਕਾਨ ਤੇ ਤਿਆਗ ਇਨ ਕਾਨ ਹੀ ਤੇ ਤਾਏ
ਪੁਤ੍ਰਿ ਜੋ ਕਢੁ ਸੀਸਾ ਗਬਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਤੇ ਕੇਵਲ ਨਾ
ਸੀ ਅਰ ਅਸਤ ਜਾਣਾ ਤੇ ਤੇਜੇ ਅਸੰਤੁਕਾਂ ਸੋ ਪੀਤਾ ਅ
ਗਿਆਨ ਤੇਏ ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਪ੍ਰਸਕੀ ਆਏ ਪ੍ਰਭੋਯ
ਹਿ ਸਰਬ ਸੁਰਾਦ ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰਿ ਕੋ ਕੋ ਸਰੀਰ ਸੀ ਜੁਗਤ
ਨੀ ਕੇਜਾਣ ਕਰ ਸਮਝਾਏ ਜੋ ਸਰੀਰ ਅਰਜ ਗਤ ਸਿ
ਗਤਿ ਸੁਕੇਜ ਲਕੇਤ ਰੰਗ ਕੀ ਜਿਥਾਈਏ ਅਰਉਤਪ

ਤ ਤਾ ਕੀ ਪੰਚ ਤਤ ਤੇ ਕੁਈ ਤੈ॥ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਸੁਗਾ ਵੇ ਕ ੨੮੪
ਰਹ ਲੇ ਤੈ॥ ਅਰ ਮੂਲ ਇਨ ਕਾ ਆਤਮਾ ਤੈ॥ ਜੈ ਸੇ ਵੇ
ਤੈ ਇਨ ਕੋ ਗਾਖੇ ਤੈ॥ ਅਰ ਆਤਮਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤੇ ਪਾਦਿ
ਕਾ ਅਰ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਸੋ ਲੇਖ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ॥ ਅਰ ਕ
ਰਮਾ ਬਿਖੇ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਅਰ ਮਰਨ ਜੀ ਵਨ ਤੇ ਅਤੀਤ
ਤੈ॥ ਅਰ ਤਤ ਤੇ ਆਦਿ ਜੁ ਵਸਤ ਤੈ ਯਾ ਹਿਭੀ ਨਾ ਸਨ
ਹੀ ਤੇ ਤਾ॥ ਤਾ ਤੇ ਜਾਚ ਨਾਤੁ ਮਾਪਿ ਕਰੇ ਤੈ॥ ਜੈ ਸਮਝੇ ਵ
ਹੁਕ ਉਹੁ ਵਸਤ ਤੈ॥ ਜੈ ਉਪਜਾ ਕਹਿ ਬਿਨ ਸੇ ਹੋ ਅਰ
ਬਹੁ ਕਰਮ ਬੰਧ ਤੇ ਵੈ ਤੈ॥ ਅਰ ਤੁਮਹੁ ਅਗਿਆਨ
ਹੀ ਤੈ ਜੋ ਨਾ ਮਰੂਪ ਸੋ ਬੁਲਾਈ ਐ॥ ਵੇਖੀ ਐ ਤੈ ਸੋ ਨਾ ਸ
ਤੁ ਤਾ ਤੈ॥ ਤੁਓ ਨਾ ਗਾਇਨ ਜੋ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਕਹੀ ਐ॥

ਅਥਵਾ ਵਰੁਗੀਆ ਵਾਗਵਨਰਾਖਤਹੈ ਅਰਨਾਸੀਤੈ॥
ਬਾਸਕਰਨਕਹਾਏ ਪੁਤ੍ਰਯਤਿਉਚਬਚਨਜੁਤੁਏਮੁਸੁਤੇ
ਪੁਛੈਤੈਯਾਂਤੇਆਤਮਾਰਿਆਨਪਾਪਤਹੈਤੈ॥ ਅਰਜ
ਗਤਕੀਬੁਧਤੇਨਿਸਚਾਨਹੀਤੈਤਾ॥ ਅਰਪਾਵੇਣੁਯਾਰੇ
ਦਕੇਨਿਮਿਤਗੁਰਪੂਰਨਅਰਸਿਖਬੁਧਵਾਨਚਾਤੀਤੁ॥
ਤੈਜੁਸਰਬਸਮੇਸ਼ੀਤੁਕੇਸੀਗਤੇਅਚੇਨਤੈਤਉਪਾਵੈ॥
ਤੇਪੁਤ੍ਰਜਾਕੋਉਤਪਤਕਰਤਾਕੇਹੈਤੈ॥ ਅਰਅਨੇਕਨਾਮ
ਵਾਂਕੇਕੇਹੈਤੈਯਤਿਸਰੁਉਸਤਤਵਾਂਕੀਤੈ॥ ਅਰਨਾਮਅਰ
ਰੂਪਅਰਜਗਤਅਰਉਸਤਤਤੈਅਤੀਤੈਤੈ॥ ਉਪਜੇਣੁ
ਅਰਬਿਨਸੇਣੁਕੋਉਸਬਿਖੇਮਾਰਗਨਹੀ॥ ਅਰਨਕਿ

ਸੀ ਉਸ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਅਦੁ ਤੀ ਹੈ। ਵਾ ਤਾ ਭੀ ਨ ਕ ੨੮੫

ਉਹ ਜੋ ਜੁ ਤੇ ਦੇਖੇ। ਤਉ ਜਾਹੀ ਕੋ ਵੀ ਚਾਰ ਚਾਹੀ ਐ ਜੁ ਜ

ਹਿ ਸਹੀਰ ਕਉ ਨ ਸੋਹ ਲੈ ਹੈ। ਅਰ ਸਨਾ ਕਾਂ ਕੀ ਸਤਿ ਮ

ਸੇਵ ਚ ਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਰ ਜਹਿ ਮਾਨ ਸਨਾ ਮਰੀ ਦਿ ਵਹ

ਜਗ ਤੂੰ ਹੈ। ਤੁਏ ਜੋ ਆਤਮ ਦਰ ਸੀ ਕਹੇ ਤੇ ਸੋ ਕਉ ਨ ਸੀ ਠ

ਉਰ ਤੇ ਹੀ ਆਤਮ ਦਰ ਸੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਗ ਮ

ਪੋ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਰਾਖ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਏ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਹਿ ਸਰਬ ਕੇ

ਵਲ ਅਸਤੁ ਜਾਣੁ ਕਰ ਸੁਣੁ ਆਤਮਾ ਅਭਿਨਾਸੀ

ਹੈ। ਅਰ ਪੰਚ ਤਤੁ ਭੀ ਨਾਸੀ ਨਹੀ। ਉਪ ਜਣਾ ਬਿਨ

ਸਦਾ ਇਸੀ ਸਹੀਰ ਕੋ ਹੈ। ਜੈ ਸੇਬ ਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਨ ਤੇ ਤੇ

ਤੇ ਤਉ ਭਾ ਲਵੇ ਤੇ ਹੈ। ਜਬ ਤਾਰ ਤਾਰ ਤੇ ਤੇ ਨਾਮ ਉਸ

ਕਾਮਿਟ ਜਾਤ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜਾਤਾ ਹਾਸ ਕਾ ਕਹੁ ਦਿਸਾਅ ॥
ਯਾ ਕਤੇ ਤੇ ਜੁ ਅਮ ਕੇ ਵਸਤ ਕਾ ਮਾਗਾ ਹੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਾ
ਕਾਰ ਜਬ ਸਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਭੁਯਾ ਅਰਾਮਾਤੁ ਮਾਵਾਂ ਕੋ
ਤਿਅਗ ਕਰ ਜੈ ਸੇਬੁ ਦਨ ਦੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਆਪੇ ਏ ਮੂਲ
ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਅਰਾਸਰੀਰ ਕੋ ਜਾਲਾ ਯਾ ਬਹੁਤ ਦਿਸਾਅ ॥
ਯਾ। ਅਰਾਤਾਗੇ ਵਾਂਕੇ ਜੁ ਕੁਟ ਬਾਅਗਿ ਤਿਅਰ ਕੁਲ ॥
ਬੁਰਾ ਜੁ ਰਹਾ ਵਾਂਕ ਵਾਪਰਨਾ ਮਾਗਾ ਜੋ ਕੁਲੇ ਕਰ
ਮਕੀ ਏ ਥੇ ਵਾਂਕੇ ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿਤ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਰੁ
ਸੁਰਗੀ ਭੁਯਾ। ਅਰ ਜੋ ਬੁਰੇ ਕਰ ਮਕੀ ਏ ਥੇ ਉਲਟ
ਗਤ ਪਾਈ ਜੀਵਨ ਮਰਨ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਇਸੀ ਠ
ਉਰ ਬਿਖੈ ਹੈ ਨਹੀ ਤਰਿ ਅਸਤੁ ਅਰ ਕਰ ਮਾਗੇ ਜੈ ਸੇਬੇ

ਕੁਜਲਨਦੀਤੇਨਿਕਾਲਕਰਅਪਵਿਤਰਉਤਰਾਲੁ॥
ਅਰਕੋਉਵਾਕੋਅੰਗੀਕਾਰਨਕਰੇ॥ਅਰਅਪਵਿਤਰ॥੬੬
ਨਾਅਗਖੇਤੋ॥ਜਬਨਦੀਸੋਮਿਲਾਸਭੀਪਵਿਤ੍ਰਜਾਨਾ
ਐਸੇਤੀਵਾਆਪਕੋਵਾਸਮੰਦ੍ਰਬੇਅੰਤਤੇਰਿਨਜਾਨ
ਕਰਿਜੀਵਮਾਨਵਾਅਰਸਹੀਰਕੋਆਪਜਾਨਵਾਯਤੋ॥
ਠਉਰਅਪਵਿਤ੍ਰਤੋ॥ਜਉਲੋਚਾਹਨਾਪਾਂਚਕੀਸੋਸ
ਰੀਰਕੋਕੂਪਮੇਤੋ॥ਆਪਨੇਸਰੂਪਸਮੰਦ੍ਰਤੇਰਿਨਹੈ॥
ਜਬਜਾਵਾਜੁਯਤਿਇਦ੍ਰੀਆਅਰਸਹੀਰਨਹੀਨਹੀ
ਮੂਲਅਪਵਾਜਾਵਾਅਰਸਰੂਪਸੋਮਿਲਾਅਰਵਾਐ
ਤਨਿਰਵਿਰਤਕੁਜਾ॥ਏਕਆਤਮਾਰੂਜਾ॥ਆਤਮਦ
ਰਸੀਕਹਾਤੇਗੁਰਪੁਰਨਤੁਮਾਰੇਵਚਨੇਤੇਮੁਏਨਿਤਏ

ਤਤਾਪਾਪਰੁਈ॥ ਪਰਚਾਤੋਤੋਜੁਸਮਝੈਜੁਸੁਰੁਅਸੁ
 ਰੁਸਰੀਰਕੇਸੁਰੁਵਕਰਪਾਪਤਤੋਤੋਤਾ॥ ਬਿਖੇਕੋਸੇ
 ਤਾ॥ ਅਰਮੇਦੇਖੋਤੋਜੁਸੁਰੁਬਿਖੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤੋਅਰ
 ਅਸੁਰੁਬਿਖੇਸੋਕਕਰੇਹੋ॥ ਯਹਿਕਾਰਹੁਕਿਆਹੋ॥ ਬਾ०
 ਸਕਰਨਕਹਾਬੀਚਾਰਵਾਂਨਕੋਯੋਗਹੈਜੋਤਰਖਸੋਕਬਿ
 ਖੇਸਮਰਹੋ॥ ਕਾਰੋਤੇਜੁਤਰਖਸੋਗਆਗਮਾਪਾਈ
 ਹੈ॥ ਹੋਪੁਤ੍ਰਿਬਸਨਾਕੇਤਿਆਗਬਿਖੇਦ੍ਰਿਤੁਤਾ॥ ਜੇਤੀ
 ਦਿਦਿਆਅਮਰੁਵੇਦਪੜੇਗਾਤਉਲੋਚਾਨਨਾਨਤਿਅ०
 ਗੋਗਾਮੁਕਤਿਨਹੋਤਿਗਾਜੇਬ੍ਰਹਮਾਅਰਬਿਸੁਅਰਮੇ
 ਸਤੀਨੋਦੇਵਤਾਤੁਏਉਪਦੇਸਕਰੇਅਰਬਾਸਨਾਤੁਏ
 ਤੇਨਿਰਵਰਤਨਹੋਤਉਮੁਕਤਿਕਠਨਹੋ॥ ਜੇਤਾਸੁਰੁ

ਕਰਮਾਜਗੰਗਨਾਅਰਬੇਦਪੜ੍ਹਨੇਬਿਐਅਉਧਬੀਤਾਵੈ॥
 ਜਉਲੋਥਾਸਨਾਨਮਿਟਾਵੈਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਨਹੈ॥ ਜਾਂਕੀਜ
 ਗਤਅਸਤੁਸੋਪ੍ਰੀਤਿਉ॥ ਅਗਬਿਖਾਜਾਤੇਅਪਾਵਤਾ
 ਨਹੀਵਾਂਕੋਵੈਨੋਲੋਕਕੇਸੁਖਕੀਅਪ੍ਰਾਪਤਹੈ॥ ਅਰਬੰਧ
 ਤੇ॥ ਅਰਜੋਸਰੁਚਾਰੇਤੇਅਚਾਰੋਵਹੀਜਗਤਕੇਬੰਧ
 ਨਤੇਮੁਕਤਿਉ॥ ਜਉਲੋਥਾਪਕੋਇਸਜਗਤਅਸਾਜ
 ਗਤਅਸਤੁਤੇ॥ ਕ੍ਰਿਨਨਜਾਣੈਅਰਸਹੀਰਕੋਨੁਅਪਣਾ
 ਜਾਣਾਹੈਕ੍ਰਿਨਨਜਾਣੈ॥ ਰਖਸੋਕਾਅਰੁਦੁਖਸੁਖਤੇਮੁਕ
 ਤਿਨਹੀਹੋਤਾ॥ ਸਾਗਕਾਅਮਨਕੇਸੁਧਕਰਨਪਰਹੈ॥ ਜ
 ਬਮਨਵਸਕੁਆਮਾਨੋਤ੍ਰਿਲੋਕੀਕਾਗਾਜਪਾਯਾਅਰ
 ਮਨਕੋਉਗੜ੍ਹਨਹੀਗਾਖਤਜੁਵਾਂਬਿਖੇਆਕੀਕੁਆਹੈ॥
 ਅਰਤੇਗਾਵਾਂਪਰਹਾਥਨਹੀਪੜ੍ਹਚਤਾ॥ ਅਰਸੇਨਾਨਹੀ

ਰਾਖਤ ਜੁਤੁ ਝੁਸੇ ਜੁਧ ਕਰ ਰੁਗਾਵੈ ਗਾ। ਤੈਨੇ ਆਪ ਕੋ ਆ
 ਪ ਬੰਧ ਕੀ ਆਏ। ਜੋਇ ਦੀ ਉਕੋ ਵਸ ਕਰੇ ਤਉ ਮੁਕਤਿ
 ਤੋਤਿ। ਅਰ ਤੈਨੇ ਪੁਛਾ ਜੁ ਕਾਂਕੇ ਪਵੇ ਫੁਕਾਉ ਦਮ ਕਰੇ
 ਸੋ ਯਹਿ ਬਾਤ ਗੁਰ ਜਵਾਨ ਅਰ ਸੁਨਨ ਤੇ ਪਰੇਏ। ਅ
 ਰ ਪਾਵੇ ਫੁਕਾ ਕਾਸ ਤੁਸੀਗਾ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਨ ਕੀ
 ਤੇ ਪਾਪ ਤਰੇ ਤੇ। ਅਰ ਸਾਗ ਪ੍ਰੇਨ ਨ ਜਗਿ ਯਾ ਸੀਕਾ
 ਗਿ ਯਾਨ ਬਿਗਿ ਯਾਨ ਪਰੇ। ਜੋ ਤੈਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਏਕ ਜੋਤਿ
 ਜਾਨਾ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਦੇਖਿ ਆਤਉ ਕਰ ਮਤੇ ਫੁਟ
 ਅਰ ਪ੍ਰਮਾਥ ਸਿਧ ਕੁਆ। ਅਰ ਯਹਿ ਧਨ ਸੁਗਮ ਨ
 ਤੀ ਜੁਤਾ ਥਾ ਆਵੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਬਿਸ੍ਵਾ
 ਰ ਮਹੇਸ਼ ਜੈ ਸੇਉ ਤਪਤਿ ਅਰ ਪਾਲਨਾ ਅਰ ਨਾਸਨ

੩੬

ਗਤਕੋਬਿਖੇਸੁਇਛੁਤੁਤੈ॥ ਅਰਸਰੁਦੇਵਤਾਅਰਗਖੀ॥੨੮੮
ਸਰਸਰੁਪਕੇਪਾਵੇਵੇਬਿਖੇਦਿਤੁਅਭਿਆਸਰਾਖੇਤੈ॥
ਤਾਂਤੇਬਾਸਨਾਕੇਤਿਆਗਕਾਅਭਿਆਸਚਾਹੀਐਕੀਆਜੁਇਸ
ਬਿਨਾਉਪਾਉਨਹੀ॥ ਜਉਲੋਅਚਾਹਨਤੋਵੈਮੂਲਕੋਨਹੀਪਾ
ਵਤਾ॥ ਜੋਕੋਈਸਾਗੀਆਰਬਲਾਬੇਦਸਾਸਰੁਕੇਸੁਵੇਦੁ
ਅਰਟਹਲਸੀਤਹੁਕੀਬਿਖੇਬੀਤਾਵੈ॥ ਅਰਬਾਸਨਾਨਤਿਜ
ਗੈਅਰਮਨਵਸਨਹੀਕੀਆਉਸਕੀਯਹਿਅਵਸਥਾਤੈ॥
ਜੈਸੇਕਿਸੀਕੋਵਾਉਪਕਰੁਤੀਤੈਅਰਬੇਸੁਪਹੋਇਕਾਰਿ
ਬਕਬਾਦਕਰੇਤੈ॥ ਅਰਲਾਭਹਾਨਕਛੁਨਹੀਸਮਝਤਾ॥
ਬੁਧਵਾਨਕੋਏਕਬਚਨਬਹੁਤਤੈ॥ ਯਾਸੀਰਕੋਜੋਤੈਨੇਅ
ਪਿਜਾਣਾਤੈਅਸਤਜਾਣਕਰਆਪਕੋਅਬਿਨਾਸੀਅ

ਗਨਿਤ ਚਲ ਜਾਣਾ ਜੁ ਤੇਰੇ ਬਿਓ ਕਾਲ ਕੀ ਗਮਨ ਹੀ ਅਰ
ਦੁ ਤ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀ ਅਤਮ ਦਰਸੀ ਕਹਾਏ ਪਰ ਮੇਸੁ
ਰਕੇ ਰਿਖਾਤਾ ਤਮਾਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਾ ਜੁ ਯਹਿ ਸੰਸਾਰ
ਅਨਿਤ ਅਰਸੀ ਗਬਿਦੇ ਸੀ ਅਰਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਹੇ ਏ ਪਰ
ਯਹਿ ਨਹੀ ਜਾਣਤ ਜੁ ਮੇ ਕਉ ਏ ਹੋ ਅਰਕਾਂ ਤੇ ਉਤਪਤ ਭੁਖ
ਹੋ ਅਰਜਗਤ ਬਿਓ ਕਿਸਨ ਮਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗਬਿਓ ਆਯਾ ਹੋ।
ਅਰੁ ਮੂਲ ਮੇਗਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਏ ਅਰਦੁਖ
ਤੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਦੁਰਕਰਹੁ ਬਾਸ ਕਰ ਏ ਕਹਾਏ ਪ੍ਰਤੁ ਸੁਣ
ਜੁ ਏ ਤਜਗਤ ਤੇ ਗਨ ਦੀ ਕਾਸਾ ਤੁਏ ਤੇ ਉਤਪਤ ਗਾਖਤ
ਹੋ ਅਰਜਾ ਕੇ ਸਰੁ ਜਗਤ ਅਰੁ ਪਦਿਸਾਂਤ ਰਤ ਕਹੇ ਤੇ
ਵਹੀ ਤੂੰ ਹੋ ਅਰਨਾ ਜੀ ਵਧਾ ਪੰਚ ਭੁਤ ਕ ਸ੍ਰੀ ਗਪਰ ਹੋ ਤੁ

ਏਕੋਨੀਤੁੰਸਦਾਏਕਸਾਰੈ॥ ਜਗਤਭੂਤੇਅਭੂਤੈ॥ ਅਮਰ ੨੮੮
ਦਮੀਤਤੇਰਹਤਤੈ॥ ਜਹਿਸਭਸਿਸਤਰੀਗੋਕੀਸਿ॥ ਸ੍ਰੀ
ਤੁਝਬਿਪਗਟਹੋਤਹੈ॥ ਅਰਲੀਨਹੋਤਹੈ॥ ਅਰਤੁੰਜੈਸੇ
ਕਾਤੇਸਾਰੈ॥ ਅਰਕਰਮੋਤੇਅਤੀਤਹੈ॥ ਅਵਾਗਵਨੁ
ਤੁਝਬਿਨੀ॥ ਜੋਦ੍ਰਿਸਮਾਨਹੈਸਭਕਾਜੀਵਤੁੰਤੈ॥ ਸ੍ਰੀ
ਸੇਭੁਖਵੁਸਦਰਨਤੇਭਿੰਨਨੀ॥ ਚਾਹੀਏਜੁਜਗਤਕੋਸੁ
ਪਨਕੀਨਿਜਾਈ॥ ਅਥਵਾਸਰੂਪਅਪਣਾਜਾਣਕਰਦੁ
ਐਤਕੋਤਿਆਗਕਰਦ੍ਰਿਸਾਏਕਪਰਗਾਖਾ॥ ਅਰਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ
ਕਾਤੇਤੇਜੁਤੁੰਅਦੁਤੀਹੈ॥ ਤੁਝਬਿਨਾਅਭਿਰਕੋਭਿੰਨੀ॥ ਪ
ਰਤੈਨੇਆਪਕੋਭਲਾਕਰਸ੍ਰੀਰਜਾਣਾਹੈ॥ ਇਸਕਾਰਨ
ਤੇਅਨੇਕਕੁਮਬਿਥੇਬੀਧਕੁਮਾਹੈ॥ ਜਬਆਪਕੋਪਛੁ

ਵੇਗਾ ਕੁਮਦੁ ਐ ਤਕੇ ਤੇ ਛੁਟੇ ਗਾ॥ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਕਿਆ ਚਾਤੇ
 ਤੇਨੂੰ॥ ਆਪ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋ॥ ਕੁਮਕਰ ਆਪ ਕੋ ਬੰਧ ਜਾਨੇ
 ਤੇ॥ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੁ ਜੇ ਚੇਤਿ ਨਹਿ ਯਾਨ ਰੂਪ ਹੋ॥ ਪਰਯ
 ਤਿਥ ਨ ਸਤ ਸੰਗ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੈ॥ ਜੇ ਤਾ ਕੁ ਸਤ ਸੰਗ ਪ
 ਵੇ ਆਪਾ ਉਨਹੀ॥ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਝੇ ਠਾ ਕਰ ਦੁਆਰੇ ਅਰ
 ਤੀਰ ਥਜਾ ਤ੍ਰਾਅਰ ਜਪਤ ਪਸਾਧ ਨਾ ਸੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਜਨ
 ਯਤਿ ਤਉ ਲੇਤੇ ਜਬ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਭ੍ਰਮਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਲੜਕੀ ਅ
 ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਬਿਗੁਨੀ ਉਸੇ ਬੋਲੇ ਹੋਂ॥ ਜਬ ਉਨ ਕ
 ਵਿਦਾ ਹੋਤਾ ਤੇ ਉਸ ਸਮੇ ਕੋ ਚਿਤ ਕਰਤ ਸੇ ਹੋ॥ ਤੈ ਸੇ ਤੇ
 ਜੋ ਕੋ ਉ ਆਪਣੁ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪਛਾਣੁ ਤੇ ਆਪਾ ਪਤ ਹੋ ਕਰਿ
 ਅਉਰ ਕੀ ਪੁਜਾ ਬਿਲਗੇ ਹੋਵਾਂ ਕੀ ਐਸੀ ਅਵਸਥ

ਤੈ। ਜੈਸੇ ਕੋ ਉਹੀ ਗਾਜਾ ਕਾਰਿ ਜਲਗੀ ਗਾਕਾ ਜੁ ਪਾਵੁ ॥ ੨੫੦

ਨਤੈ ਤਿਆਗ ਕਰਾ ਅਉਰ ਜਲ ਪੀਵੈ ਅਰਦਿ ਸਨਾਨ

ਕਰੇ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣੁ। ਅਰ ਅਸਤੁ

ਰਮ ਕਾਤਿ ਆਗ ਕਰੁ। ਜੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋਹਿ ਅਰ ਸੁਖ ਪਾਉ

ਆਤਮ ਦਰਸੀ ਕਹਾਤੇ ਸਿਤ ਮੇਨੇ ਜਗਤੁ ਕੋ ਮਿਗਤਿ ਸ

ਨਾਕਾ ਜਲ ਜਾਨਾ ਤੈਵਾਂ ਕੋ ਮਨ ਨਹੀ ਬਾਂਧਤਾ। ਅਰ ਸ੍ਰੀ

ਰਕੋ ਨਾਸੀ ਜਾਨ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪਾਲੇ ਕੀਇ ਛਾਨੀ ਕਰ

ਤਾ। ਅਰ ਕਾਂ ਮਤੇ ਆਇ ਲੇਜੁ ਤੇਇ ਚੀਦ੍ਰਿਸ੍ਹ ਨ ਕੇਦੁ

ਸੁ ਬਾਟ ਪਾਰ ਜਾਨ ਕਰਉ ਨ ਕੀਚਾ ਤਨਾ ਬਿਨੇ ਨਹੀ ਦਉ

ਰਤਾ। ਅਰ ਯਹਿ ਭੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਨਾ ਤੈ ਜੁ ਚਾਹਨਾ

ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਸੋ ਕਹੈ। ਅਰ ਜੇ ਤੈ ਆਪ ਪੁਪਰ ਮਾਰ ਥਪੁ ॥

ਪਰਯੋਜਨ ਬਤਕ ਆਪਕੋ ਨ ਪਛਾਣੇ ਮਨ ਤੇ ਦੁਖੈ
ਤਨਿ ਵਰਤਨ ਹੀ ਤੇਤਾ ਹਰਖ ਸੋ ਕਮੇ ਬੀਧ ਯੋਧਾ
ਹੋ ਆਪਕੋ ਕੋਸੇ ਪਛਾਣੇ ਅਰਦੁਹੁ ਕਉ ਏਵ
ਸਤਹੇ ਜੁਦਾਂ ਸੋ ਆਤਮ ਨਿਸਚੈ ਕਰੇ ਅਰਦੁਹੁ ਕਉ
ਨ ਭੁਜਨਹੈ ਜਾ ਸੋ ਦੁੱਖ ਪਛਾਣੇ ਅਰਮੇਨੇ ਸੁਣਾਹੈ
ਜੁਰੂਪ ਨਹੀ ਗਾਖਤਾ ਤਾਂਤੇ ਅਰੁਪਕੋ ਕੋਸੇ ਦੇਖੀਐ॥
ਅਰਠ ਉਰਵਾਂ ਕੀ ਕਉ ਨਹੈ ਅਰ ਅਉਰ ਸੁਨਾਹੈ
ਜੁਯਹਿ ਸੀਸਾਰ ਪਲਕ ਬਿਉਪ ਜੇਹੈ ਅਰ ਪਲਕ ਬਿਉ
ਖੋਨਾ ਸਹੈ ਤੇਤਾ ਤਾਂਤੇ ਅਚਰ ਜਮਾਨਹੈ ਜਾਤੇ ਸੀਸਾ
ਰਨਿ ਵਰਤਹੈ ਸੋ ਅਗਿਆ ਕਰੇ ਬਾਸ ਕਰਨ ਤਸਾਅ
ਰ ਕਹਾਹੈ ਪੁਰੁਜਾ ਪੁਰੁ ਬੀਰ ਰਖਹੈ ਤੇਹੈ ਕਬੀ ਸੋ ਕਹੈ॥

ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਮੇਜ ਗਤ ਅਨੇ ਕਰਾਂਤ ਰਾਸੇ ਤੇ ਨ ਬਜਾਗ ॥ ੨੮੧

ਤਬ ਵਾਂਕੀ ਰੇਖ ਗੁਨੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਾਗਤ ਜਾਈ

ਏ ॥ ਜਉ ਲੋ ਅਗਿਆਨੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ੁ ਬਿਐ ਆਵਤੁ ਤੋ ॥

ਬਾਮਾਤੁ ਮਾਗਿਆਨ ਰੁਪਾਤ ਬਨਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਢੁ ਨ ਭਿੰ

ਅਗ ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਸਾਧਨੈ ਤੇ ਪਛਾਨਣਾ ਕਰਨ ਤੋ ॥

ਉਸ ਬਿਨਾ ਕਉ ਏਹੋ ਜੁ ਉਸ ਕੋ ਪਛਾਣੇ ਕਾ ਤੇ ਤੈਸੇ ਅਦੁ

ਤੀ ਗਿਆਨ ਰੁਪ ਹੋ ॥ ਅਰ ਵਹੁ ਤੂ ਹੋ ॥ ਮਾਤੁ ਮਦਰ ਮਟਿ

ਕਹਾ ਤੇ ਸੀਤ ਮੇਸ ਮਝਾ ਤੇ ਜੁ ਪਾਵਣਾ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਤ ਸੀਤ

ਗਾ ਅਰ ਵਸ ਕਰੇ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਉਕੇ ਤੇ ਤੋ ਤੋ ॥ ਪਰ ਮਾਪ ਬੇ

ਗ ਪਾਵਣਾ ਕਉ ਏਹਾ ਸਾਸ ਤੇ ਤੋ ਤੋ ॥ ਮਾਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ

ਛਾਈਏ ॥ ਅਰੁ ਤੁਮ ਵੇਦਾਂਤ ਬਿਐ ਮਾਗਿਆ ਕਰੇ

ਤੋ ਜੋ ਕਛੁ ਤੈ ਸੋ ਜਹੀ ਤੋ ॥ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਕੋ ਸੋ ਨਿਸਚਾ ਕ
ਰੋ ॥ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੈ ਜਾਨੇ ਜਗਤ ਉਪ ਜਾਯਾ ਤੋ ॥ ਇ
ਤਮਾਨ ਖਰੋ ਜਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਅਪੀਨ ਤੋ ॥ ਜਾਂ ਕੋ ਕੋ ਸੇ ਪ
ਰੋ ਸੁਰ ਕੀ ਏ ॥ ਬਾਸ ਕਰਨ ਕਹਾ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜ ਉਲੇ
ਮਾਨੁ ਖੇਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ਮਾਪੀਨ ਤਾ ਮੇ ਬੀ
ਤੋ ॥ ਜਬ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣਾ ਤਬ ਕਰਤਾ ਅਗਤਿ ਲੇ
ਕਨਾ ਬੁਝਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਲਕਵੀ ਅਗਨ ਬਿਓ ਪਾਈ ਅ
ਗਨ ਕਾਰੂ ਪਤੋ ਤੈ ॥ ਅਰਧੂ ਮਦਾਂ ਬਿਨ ਰਹਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਪ
ਕਾਸ ਸੂਰਜ ਸੋ ਮਿਲਾ ਸੂਰਜ ਰੁਆ ॥ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਦੁ ਮੇ
ਤਵਾਂ ਕਾ ਮਿਟ ਗਆ ॥ ਅਰਏ ਕਾ ਮਾਤ ਮਾਰੁਆ ਤੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਨ ਖਰੋ ਮਾਪੁ ਤੀ ਤਬੀ ਧ ਕਰੇ ਤੋ ॥ ਜ ਉਲੇ

ਪ੍ਰੀਤਤ ਬੁਧ ਬਿਵਹਾਰ ਕੀਤੋ। ਅਰਬੁਧ ਪੰਚਤਤਮ ੨੬੨
ਗਇ ਚੀਉ ਕੀਤੋ ਤਉ ਲੇਇ ਸਬੁਧ ਬਿਖੇਬੀਧੋ। ਅ
ਰਆਪ ਕੋ ਬੁਧਵਾਂ ਨ ਜਾਨ ਕਰਗਇ ਚੀਉ ਪਰਬਲੀ
ਨਹੀਤੋ ਤਾ। ਅਰਪੁਆਰ ਬਕੋ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ। ਅਰ
ਜਹਿ ਮੂੜਤਾ ਤੋ ਜੁਹੀ ਕਾਰ ਸਹੀਰ ਕਾ ਆਪ ਕੋ ਦਿੜ ਕਰ
ਕਰਿ ਆਪ ਕੋ ਦਿਸਾਰ ਕਰ ਤੁਰੇ ਗਕੋ ਨਦੀ ਤੇ ਬਿਨਜ
ਨਵਾ। ਜੇ ਸੇ ਲੇਖਾਰੀ ਲਿਖਵੁ ਕੋ ਕਾਂ ਨ ਪਰਗਾਖ ਕਰ
ਕਈ ਉਰਬੋ ਜਤਾ ਠਿਰੇ। ਜਬ ਬੁਧ ਠਉਰ ਅਦਿਤ
ਬਕਾਨ ਤੇ ਪਾਵੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਦਿਸਾਰ ਕਰ ਅਉ
ਰੇ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਚਾਤੇ। ਅਰਨਹੀ ਜਾਨ ਤਨੁ ਆਪ ਮੁ
ਕਤਿ ਰੁਪਤੋ। ਅਰਜਿਨ ਕੇ ਰਿਮਾਨ ਨੇ ਤੁਖੁ ਲੇਹੇ ਚ

ਤਸਾ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੁਏਏਂ। ਅਰਸਰੀਰ ਕੋ ਅਪਨਾ ਕਰਮ
ਜਾਨਕਰ ਆਤਮਾ ਕੋ ਸੁਧ ਜਾਨਤ ਏ। ਏਧਿ ਅੰਗੇਰੇ ਤੂੰ
ਆਪਿ ਜਾਨ ਅਰਨਾ ਮਹੁਪਤੇ ਅਤੀਤ ਏ। ਅਪਨੇ ਸੀ
ਕਲਪਤੇ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਦੇਤ ਮੇ ਆਵੇਏਏ। ਤੇ
ਗੰਠਾ ਤਨਾ ਬਿਨਾ ਕੇ ਉਤੁ ਸੁਕੇ ਦੇਤ ਬਿਖੇਨੀ ਏ। ਏ
ਯਾ ਜੋ ਕੇ ਉਯਾਂ ਪਗ ਦਿਵੇਏ। ਜੋ ਸਰਬ ਸਿਸ੍ਟ ਆਤ
ਮਾ ਤੇਏ। ਦੁਸ਼ਮੇ ਤਕ ਦੀ ਨਹੀਂ ਦੁਹੁ ਪਾਸ ਜਗਤ ਕੇ ਮੁਕਤ
ਏ। ਜੋ ਸੇ ਪੰਛੀ ਜਾਲੀ ਬਿਖੇਛਾ ਸੇ ਅਰਜਾ ਲੀ ਕੋ ਤੇ
ਕਰਮ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਅਰਪੁ ਸ੍ਰੀਤਾ। ਤੇ ਸੇ ਦੁਹੁ ਕੀ ਦਾਸਨਾ
ਤੇ ਨਿਕਸਕਰਾ ਆਦਾਗ ਉਨ ਤੇ ਛੂਟੇ ਕਰਮ ਪ੍ਰਸ੍ਰੀਤ ਤੇ
ਅਰਥੈ ਨੇਨੁ ਪੁਛਾ ਖਟ ਸਾਸ ਤੇ ਮੇ ਕਓਨ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰੀਤਾ।

ਤੇ ਪੁਰਖ ਠਸਾਸ ਤੁਇ ਸੀ ਨ ਮਿਤ ਪੁਗਟ ਰੁਏਂ ॥ ੨੬੩ ॥
ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਅਰਸਾਧ ਨਾ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਆਪ ਕੇ
ਪਾਛੋਂ ਹੁ ਮਰਮਾਤੁ ਮਾਸੇ ਜੁ ਹੋ ਪਗ ਮ ਉਰੇ ਸਾਸ
ਤੁਇ ਬਿਦਚਨ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾ ਮਸੇ ਖ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੁ
ਏਂ ॥ ਅਰ ਬੇਦਾਂਤੁ ਸਾਸ ਤੁਇ ਕੇ ਵਲ ਮੇ ਖ ਉਪਾਉ
ਤੇ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸੀ ਬਿਜੀ ਗਜੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਕੇ ਜੁ ਏ ਕੇ ਏ ਕਸ
ਤੁਸੁ ਅਸ ਮੇ ਧਨ ਗਕੀ ਆਖਾ ॥ ਅਰ ਨਿਤ ਦਸ ਲ
ਖ ਬ੍ਰਹਮ ਹੁ ਕੇ ਰੋਜਨ ਦੇ ਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਪਾਤ
ਦੇ ਤਾ ਥਾ ॥ ਅਰ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਤੁ ਕਾਲੇ ਏ ਕਲਾ ਖ ਗਉਦੁ
ਧੇ ਹੁ ਗੀ ਵਤ ਸਿਉ ਸੀ ਜੁ ਗਤ ਜੁ ਉਨ ਕੀ ਗੀ ਵਾ
ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਧੂ ਸ੍ਵਰਨ ਕੇ ਥੇ ॥ ਅਰ ਏ ਕਸ ਤੁਸੁ ਅਸੁ ਸਾ

ਖਤ ॥ ਨਾਵਕੀਸੋ ਅਰਏ ਕਾ ~~ਸਤੀ~~
ਸਤੁ ਸਤੀ ਅਰਚਾਰ ਸਤੁ ਰਥਾ ਅਰਥੀ ਉਅ
ਰਦੀ ਨੋ ਕੋ ਵੇਤਾ ਥਾ ਅਰਕਥੀ ਕਰੋ ਰਵਚਨਾ ਅਰ
ਅਸਤਨ ਥਾ ਕਹਿਤਾ ਅਪਨੀ ਰਸਨਾ ਸੋ ਆਗਿਯਾ ਕ
ਰੀਏ ਜੁ ਪੂਰਬ ਕਾਲ ਬਿਬੇਕੁ ਮਾਜੁ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਜ
ਗਤ ਕਾ ਹੈ ਅਰਕਰੇਣੁ ਲਾਗਾ ਉਸ ਜਗ ਬਿਬੇਕੁ ਮਤਾ
ਦੇਵ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਅਰਕਥੀ ਸੁਰੋ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕੇ ਦੇ
ਸਹਿਤ ਹੋ ਉਰਧ ਕੇ ਅਰਗਜੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਜੈ ਸੇ ਰਾਜਾ
ਧਰਮ ਅਰਇੰਦ੍ਰ ਅਰਵਰਨਾ ਅਰਕੁ ਬੇਰਸੀ ਜੁ ਗਤਾ ਅ
ਕਾਰਟਲ ਬਿਬੇਇ ਸਾਥਿ ਤਭੁ ਏ ॥ ਨਲੀ ਏ ਰਤੇ ਆਦਿ
ਲੇਸ ਅਰੀ ਭਵਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥ ਅਰਬ ਮਿਸ੍ਰ ਨਾਰਦ ਮੁਨ

ਕਿੰਗ ਅੰਗਰ ਅੰਗ ਅਉਰ ਪੁਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਮਨ ਕਾ ਦ ੩੮੮
ਕ ਬੇਦੰ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਥੋ। ਅੰਮੈ ਸੀ ਸਰਾ ਬਨੀ ਜੁ ਦੇ ਸੀ ਕਿ ਸੀ
ਨੀ ਦੇ ਖੀ। ਅਰਜੇ ਉ ਉਸ ਜਗ ਮੇ ਥਾ ਮੁਕਤ ਭਾ। ਅ
ਰਾਜਾ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਭੀ ਉਸ ਜਗ ਮੇ ਥਾ ਮਤਾ ਦੇ ਵੇ ਤੇ ਪ
ਸ਼੍ਰੀ ਯਾ। ਕਿਤੇ ਬਡੇ ਜਗ ਕੇ ਅਰ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਸੀ ਸਾਰ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਬੇ ਬਡਾ ਸੀ ਸਾ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਤੁਮਾ ਗੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਨੇ
ਵਰਤਨ ਤੀ ਤੇ ਤਾ। ਅਰੁ ਅਨਗੁ ਕਰਿ ਨਿਵਰਤ ਕਰਤੁ
ਮਤਾ ਦੇ ਵਕਤਾ ਕਰਤੁ। ਗਾਜੇ ਕਤਾ ਅਉ ਧਮੇ ਗੀ ਤੀ ਸਸ
ਤੀ ਸ੍ਵਰੁਪ ਬੀਤੀ ਤੇ। ਅਰ ਬੀ ਸਸ ਤੀ ਸ੍ਵਰੁਪ ਬੀਤੀ
ਉਂਜੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਕਾਲ ਵਸ ਭੂਆਂ। ਅਰ ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਠ
ਉਰ ਸਿੰਘਾ ਸਨ ਪਰ ਬੇਠਾ ਗਾਜ ਕਰੇ ਤੇ। ਅਰ ਜੇ ਬੇਦ

ਸਾਸਤਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਪ ਅਰਟਾਂ ਨ ਅਰਨਿ
ਆਉ ਅਰਜ ਹਸ ਬੁਕੀਏ ਤੋਂ ਪਰ ਅਬ ਤਕ ਮੇਰੇ
ਨਕੋ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਉਪਜੀ ਜਾਂ ਚਾਤ ਨਾ ਤੇ ਤਾਂ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਅਰਕੋ ਉਸਮਾਨੀ ਜੋ ਚਾਤ ਨਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤ ਤੋਂ ਅ
ਰਕੁਕਤਿ ਦਿਸੁ ਪਰੇ ਅਰਯਤਿ ਜਾਨੇ ਮੇਕ ਉਨਤੋਂ ਅ
ਰਮੁਲ ਮੇਗ ਕਿਆ ਵਸਤੁ ਹੈ ਅਰਕਿ ਸਕਰਿ ਸਰਬ
ਪਰ ਸਕਤਗਾ ਖੋਰੇ ਅਹਾਂ ਦੇ ਵਯਤਿ ਵਚਨ ਸੁਦੁ ਕਰਿ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਅਉਰ ਦੇ ਵਤਿ ਉਕੀ ਉਰ ਦੇ ਖਾਸ ਬੁਢਾ
ਕਉਤਰ ਮੇ ਪੜ੍ਹਾ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਕੁ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਮੇ ਦੇ
ਖਾਤਸਾ ਅਰਕ ਹਾਂ ਗੇ ਜਾਤੁ ਪੀਨਤੋਂ ਜੁਤੈ ਪ੍ਰਫੁਰੈ ॥
ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਰਖੀ ਸੁਰਗੀ ਇਸਰਿ ਯਾਨ ਕੋ ਜੁਆਤ

ਮਹਿਯਾਨ ਕਰੇਤੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਅਰੇ ਮੈਨੇ ਇਸਹਿਯਾ ੨੬੫
 ਨਕੇ ਚਾਂਹ ਬੇਦ ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਬੇਦਾਂਤਾ ਬਿਖੇ ਏਕੁ
 ਕੀਆਤੈ ॥ ਅਰੁ ਦੁਬੇਦਾਂਤਾ ਸਾਸਤਾ ਬੈਕੁ ਲਖੁ
 ਖੇਲੋ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਤੇ ਛਾਯਾ ਤੁਆਤੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁਟਕ
 ਸੀ ਬਿਜੀ ਕੀਆ ਗਿਆਨੀ ਜੇ ਸੀ ਸਾਹਿਬੋ ਪਗਟ
 ਕਰੈ ॥ ਕਾਤੇ ਤੇ ਜੁਵਾਂ ਕੇ ਪਗਟ ਕਰੇ ਤੇ ਮੂਲ ਸੰਸਾਰ ਕਾਉ
 ਪਤ੍ਰ ਪਤ੍ਰੇ ॥ ਮੇ ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਅਰੁ ਤਪਦਾਨ ਆਉ
 ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਆਦਾਗ ਉਨ ਉਠ ਜਾਤੈ ॥
 ਅਰੁ ਗੁਰਿ ਏਸਿ ਖਜਾਈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਤਾਈ ਨਾਸ ਤੈ ਤੈ ॥
 ਪਰਕਾਰ ਜਕਰਤਾ ਸੀ ਸਾਰੀ ਉਕਾ ਬਿਕਟ ਕੇ ਸੁਗਮ ਕਰ
 ਤਾਤੈ ॥ ਆਸ ਹੈ ਜੁਵਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨੋਰਥ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਤੇ ਮੇ ਸੀ ਜਿਜੀਗਰ ਰੁ ਅਰੁ ਰੁ ਸਰੁ ਗਇ ਮਾਦਤੁ
 ਏ। ਸਰਬ ਸਰੁ ਕੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਭੰਡੁ
 ਰਤੁ ਰੁਏ। ਫਿਰ ਕਤਾਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੁ ਮਤਾਏ ਵਰੁ
 ਰਾਖੀ ਸੁਰੋ ਜੋ ਕਛੁ ਗਾਜੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਤੁਮ ਸੇ ਪ੍ਰਫੁੱਟੇ
 ਉਤ੍ਰਵਾਂ ਕਾਮੇ ਕਰੋ ਤੇ। ਏ ਗਾਜਾ ਜਿ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ
 ਅਰੁ ਰਾਖੀ ਸੁਰੁ ਅਰੁ ਪਿਥਵੀ ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਅਰੁ
 ਨਦ ਅਰੁ ਪਸ਼ੁ ਜੋ ਦਿਸੁ ਮਾਨੁ ਤੇ ਕੇਵਲ ਅਸਤੁ ਤੇ॥
 ਜਿ ਜੁ ਤੇ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਜਾਨੈ ਸੋ ਤੇ ਰੇ ਅੰਗ
 ਤੁਕੇ ਭਿਨ ਭਿਨ ਨਾਮੇ। ਤਉ ਤੇ ਨੇ ਕਭਿਨ ਸੀਵ ਸਤ ਕੇ
 ਸਤ ਬ੍ਰਤ ਮਾਨੈ। ਜੈ ਸੇ ਜਿ ਸੀਰੁ ਅਸਤੁ ਤੇ ਤੇ ਸੇ
 ਜਗਤ ਕੇ ਭੀ ਨਿਸਚੈ ਜਾਣਾ ਜੁਨਾ ਸੀਏ। ਅਰੁ

੩੭

ਤਮਾਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ॥ ਅਰਨਾ ਮਹੂਪ ਤੇ ਅ ੨੫੬

ਤੀ ਤੇ ਹੋ॥ ਅਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਜੋ ਜੀ ਵਡ ਅਰ ਚੇ ਤੇ ਨੇ

ਅਰ ਸਰਬ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਕਤ ਰਾਖ ਤੇ ਹੋ॥ ਜਹਿ ਰਿਪਾ

ਅਰ ਸਕਤ ਵਾਂਕੀ ਹੋ॥ ਜੋ ਬਹੁ ਮਾਤੇ ਆਇ ਲੇ ਕਹਿ ਰੀ

ਟੀ ਪੁਜੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਂਕਾ ਸਮਝੈ ਕਿ ਸੀ ਨ ਉਰ ਬਿਐ ਘ

ਟ ਵਧ ਨ ਹੀ॥ ਜਹਿ ਘਾਟਾ ਵਾਧਾ ਜੁ ਦਿਸੁ ਆਵੈ ਤੈ ਸਰੁ ਉ

ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੈ ਮੂੜੁ ਰੁਕੀ ਦਿਸੁ ਮੇ ਆਵੈ ਹੋ॥ ਪਰ ਕਛੁ ਨ

ਹੀ॥ ਅਰ ਜੋ ਗਿਮਾਨੀ ਹੈ ਸਰਬ ਨ ਉਰ ਏ ਕਸਮਾਨ ਏ ਕਪ

ਕਾਸ ਦੇਖੇ ਹੋ॥ ਕਾਰੇ ਤੇ ਜੁ ਆਤਮਾ ਮੇ ਹੋ॥ ਅਰ ਕਰਮ ਅਕ

ਰਤ ਦਿ ਅਰ ਘਾਟੇ ਵਾਧੇ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ॥ ਜਬ ਸਰਬ ਜਗ

ਤ ਬਿਐ ਪੂਰਨ ਹੋ॥ ਤਉ ਫੁਟਾ ਬਰਾ ਕਉ ਨ ਤੋ॥ ਅਰ ਮੁ

ਧੁਕੋ ਮਤਰੁ ਨੀਅਰੁ ਰਖ ਸੋ ਕਰੇ ਮੁਕਤਿ ਤੋ ॥ ਅਰੁ
ਬਮੇਰੀ ਕਤ ਸੋ ਸਹੀਰ ਚੈ ਤੇ ਨਹੈ ਤਉ ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਕਾਂ
ਕੋ ਤੋ ॥ ਚੇਗਾ ਛਲਤ ਪਾਅਰ ਦਾਨੁ ਗਾਅਰ ਪੂਜਾ ਦੇਇ
ਤਿਉ ਕੀ ਕਾਜ ਹਿੰਨੁ ਮੁਖੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਜੇ ਤੀਤ ਪਸਿਯਾ ਅਰ
ਭਜਨ ਮਾਨੁਖ ਅਪਕ ਕਰੇ ਤੋ ਤੇ ਕਾਰਵਾਂ ਕਾ ਅਪਕ ਹੋਤੈ ॥ ਇ
ਸੀ ਕਾਰਨ ਮੁਖੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤੋ ਨ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰ ਬੀਤ
ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਕਾਜ ਹਿੰਨੁ ਅਰ ਛਲ ਸਖ ਲੋਕ ਕਾ ॥ ਅਰੁ
ਬਹੁ ਫੁਜ ਬਚਾਤ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਪਾਪ ਤਨ ਬਿ
ਖੋਲਿ ਆਵਤੈ ॥ ਅਨੇ ਕਦੇ ਤੋ ਬਿਛੋ ਛਲ ਵਾਂ ਕਾ ਭੋਗਤ
ਤੋ ॥ ਅਰੁ ਮੁਚਾਤੈ ਕਰ ਚਾਤਨਾ ਕਿਸੀ ਪਦ ਕੀ ਨ ਕ
ਰੇ ਤਉ ਆਵਾਗੁ ਉਨ ਮੇਨ ਰਹੈ ॥ ਮੁਲ ਸਾਰੇ ਕਾ ਮਕਾ

ਤਿਆਗਵਾਸਾ ਅਰਵਤ੍ਰਿਯਾਈ ਅਰਵਰਸਾ ਅਰਆਸੁ ੩੫੭
ਮਕੀ ਅਰਚਾਤਨਾ ਅਪਨੇਪਛਾਂਨੇਵਰਾ ਤੈਅਰਪਛ ੦
ਨਵਾਅਪਵਾਜਹੀਤੈਅਰਸਰਬਜਗਤਬਿਏਕਪ
ਮਾਤਮਾਬ੍ਰਹਮਜਾਣੇਅਰਵੇਕਅਦੁਤੀਆਤਮਾਬਿ
ਨਾਅਉਰਕਫੂਨਹੀਅਰਨਹੋਗਾਜਬਮੇਮ
ਨਬਿਏਦਿਤ੍ਰਕੀਆਸਰਬਰੂਪਆਪਵਾਜਾਣੇਤੈਅ
ਅਰਆਪਵੇਬਿਨਾਮੁਕੁਤਿਦਾਤਾਅਰਬੀਧਕਰ
ਤਾਕਿਸੀਕੋਨਹੀਜਾਨਤਾਜੇਦੇਖੇਤੈਆਪਤੇਦੇਖੇ
ਦੁਮੈਤਕੋਤਿਆਗਕਰਜੇਸੇਮੈਅਦੁਤੀਤੈਆਪਕੋ
ਅਦੁਤੀਪਾਛਾਣੇਤੈਅਰਜਾਣੇਜਨਮੁਣੇਕਿਨੇਉ
ਪਜਾਜਾਣੈਅਰਨਮੋਕਿਸੀਤੇਉਤਪਤਭੁਆਤੈਅਰ

ਤਨਾਅਰਸੀ ਕਲਪ ਆਪਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਸਹੀ
ਰੋਮੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕੀ ਆਉਂਦੇ। ਜੇ ਚਾਹਨਾਨ ਤੇ ਆਵਾਗ ਉਨ ਜਗ
ਤਰੀਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ। ਇਸ ਬੀ ਚਾਰ ਕੋ ਜੋ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕੇ
ਸੀਸਾਰ ਬਿਰਹਿਤ ਹੈ ਤਉ ਆਪ ਕੋ ਮਲਨ ਤਾ ਅਰਬੀ
ਧੰਤੁ ਪਾਇ ਤੁਜਾਨੇ ਹੈ। ਕਵਲ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੁ ਸਦਾ ਜ
ਲਮੇਰਤ ਤੈ ਅਰਜਲ ਨਹੀ ਸਪਸਤਾ। ਜੇ ਸੇ ਮੁਝ ਕੋ
ਜਾਤਨਾ ਮਹੂਪ ਤੇ ਅਲੇਪ ਅਰ ਸਰਬ ਅੰਗ ਸਹੀਰ
ਕੋ ਮੇ ਪੂਰਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਆਪ ਕੋ ਭੀ ਜਾਣੇ ਹੈ। ਕਿ ਜੇ
ਕਢੁ ਹੈ ਸੁਆਤ ਮਾਏ। ਵੰਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋ ਉਨ ਹੀ। ਜੇ ਦਯਾ
ਕਰ ਪਾਏ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇਗਾ। ਸੀਸਾਰ ਬਿਜਬ ਕਿਸੀ
ਕੋ ਕਢੁ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਅਰਥਿ ਤਾ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੋ

ਉਸ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀ ਸਕਤਾ॥ ਤਉ ਅੰਤ ਕਾਲ ਕਰ ਮੋਤੇ ੨੬੮
ਕੇ ਸੇ ਛੁਡਾਵੈਗੇ॥ ਅਰਯਤਿ ਜੋ ਬੁਝਾਰ ਜਿਤ ਬਾਸੇ ਮੇਗਾ ਮਿ
ਮਰਨ ਕਰੈ ਤੋ॥ ਆਤਮ ਸੁਖ ਤੇ ਅਪਾਧ ਤੋ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਆਪਿ ਕੋ
ਅਉਰ ਮੁਖ ਕੋ ਅਉਰ ਜਾਨ ਕਰ ਦੀ ਨਤਾ ਕਰੈ ਤੋ॥ ਅਰਜੇ ਮੁ
ਖ ਕੋ ਆਪਾਇ॥ ਅਰਸਰ ਬਜਗਤ ਬਿਪ੍ਰਾਨ ਜਾਣੈ ਤੋ॥ ਤਉ
ਇਸ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ॥ ਅਰਜਾ ਕੋ ਮੇਗਾ ਗਿਆਨ ਪਾਪ ਤੋ
ਤੋ॥ ਸੀਸਾ ਦੁਐਤ ਕਾਨ ਮਨ ਮੇਲਿ ਆਕਰ ਮੁਖ ਬਿਨਾ ਕੋਈ
ਠਉਰ ਅਰਕਿ ਸੀਕੋ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ॥ ਅਰਮੁਖ ਕੋ ਆਪ ਤੇ
ਉਨ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ॥ ਅਰਉ ਸਕੇ ਨਿਸਚੈ ਬਿਦੁ ਐਤਨ
ਹੀ ਆਵਤਾ॥ ਜੇ ਸੇਕਿ ਸੀਨੇ ਸੁਰਨ ਕੋ ਰੂਖ ਦੁਕਹਾ ਤਉ ਕੇਵ
ਲ ਕਹੁ ਹੀਰੋ ਸੁਰਨ ਹੀਰੋ॥ ਤੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਖੇ ਉਨ

ਜਾਣੈ ਜੈਸੇ ਮੁਗਨਾ ਪਾਪਾ ਬੀਚ ਆਗ ਕਰ ਚੁਛ
ਤਾ ਛਿਰੇ ਤੋ ਮਰਨੀ ਪਾਵਤਾ ॥ ਤੈਸੇ ਮਾਨੁਖ ਮੁਲ ਆਪ
ਛਾਤਿਆ ਗਕਰ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਆਸਾ ਮਉਰੇ ਤੇ ਕਰੇ ਤੋ ॥ ਜਾਣੈ
ਤੈਸੇ ਮੁਢੇ ਵੇਟ ਅਰਗੁਰ ਅਰਕੋ ਉਅ ਉਰ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ਗਾ ॥
ਅਰਨੀ ਜਾਨਤਾ ਜੁ ਮੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਆਤਮਾ ਅਰਮੁ
ਕਤਿ ਰੁਪ ਤੋ ॥ ਅਰਯ ਹਿਸਰ ਬਪੁਕਾਸ ਮੇਰਾ ਤੋ ॥ ਅਰਕੋ ਉ
ਆਤਮਾ ਤੇ ਰਿਨ ਨਹੀ ॥ ਆਪ ਕੋ ਸਹੀਰ ਜਾਨ ਕਰਾ ਆਪ
ਬਨ ਮੇ ਪਤਾ ਤੋ ਅਰਸੀਰ ਕੀ ਚਾਹਨਾ ਮੇ ਛਿਰੇ ਤੋ ॥ ਅਰ
ਯ ਹਿ ਚਾਹਨਾ ਸਮੁਦ੍ਰੇ ਨਾਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ॥ ਅਰਕ ਬੀਪ
ਟਤੀ ਨਹੀ ॥ ਜੋਗਾ ਜਪਿ ਥਵੀ ਅਰ ਆਕਾਸ ਕਾ ਪਾਵੈ ਤਉ
ਗੀਚਾਨ ਬਨ ਛਤੀ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਅਗਨ ਛੇਤੀ ਆਲ ਕੜੀ

ਆਂਡਾਲੀਐ ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਧਿਕਤ ਤਾਹੈ। ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਪਾ ੨੬੬

ਵਤਾ। ਏਗ ਜਾ ਜਉ ਲੋਚਾਨਾ ਬਿਖਉ ਮਨ ਅਰਸ੍ਰੀ

ਰਕੀਉ ਮੇਥੈ ਧਰੈ ਕਿਉ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਪਾ ਵਤਾ। ਅਰ

ਜੈ ਜਾਇ ਰਿਅਾਤ ਮਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕੋਉ ਨਹੀ। ਤਉ ਸਰ

ਰਕੋਰੀ ਆਤਮ ਰੂਪ ਜਾਇ। ਜੁ ਮੇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ। ਅਰਯਾ

ਜਗਤ ਮੁਏ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਏ। ਅਰਜਾਤ ਨਾ ਮਰੂਪ ਤੇ ਮੁਕ

ਤਿਹੈ। ਅਰਕ ਬੀ ਬੀਨ ਹੀ ਕੁਮਾਸ ਦਾ ਮੁਕਤਿਹੈ। ਜੈ ਸੇ ਕੋਉ

ਬੂਦ ਕੋਨ ਦੀਤੇ ਭਿਨ ਕਰ ਬੂਦ ਕਰੇ ਅਰਨ ਦੀਹੈ। ਜ ਬਨ

ਦੀ ਕੋ ਮਿਲੀ ਵਹੀ ਨ ਦੀ ਭਈ। ਅਸੇ ਹੀ ਜਾਨੇ ਆਪ ਕੋ ਜੀ

ਵ ਮਾਨ ਕਰਿ ਮੁਏ ਤੇ ਭਿਨ ਜਾਣੈ। ਚਾਨਾ ਮਨ ਹੀ ਅਰ

ਸਹੀ ਰਕੀ ਬਿਖੇ ਬੀ ਕੁਮਾ। ਅਰ ਮੁਲ ਆਪਣਾ ਬਿਸਾ

ਗਕਰਆਸਾਮੁਕਤਿਕੀਮੁਊਰਤੇਚਨੇਏ। ਜੋਜਾਨੇਆਤਮ
ਅਰਕਰਤਾਮੇਤੋ। ਅਰਸਰੁਕੇਮੇਨਪਗਟਕੀਆਤੋ। ਬ੍ਰ
ਦਕੀਜਿਾਈਮੁਲਆਪੇਤੁਕੋਪਛਾਣਾਤੋ। ਪਛਾਣਕ
ਰਿਬ੍ਰਿਦਿਆਈਅਰਨਦੀਤਿਆਗਕਰਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕੁਜ
ਅਰਾਪਨੇਸਰੂਪਕੇਮਿਲਾ। ਅਰਪਾਪਪੁੰਨਕੇਬੰਧ
ਤੇਮੁਕਤਿਕੁਜਾ। ਅਥਵਾਆਪਕੋਜਾਨਕਰਇਸੀਪ
ਪਰਇਸਥਿਤਤੋ। ਅਰਸੁਰਾਅਸੁਰੁਕੋਆਪਬੀਚ
ਤੇਉਠਾਇਕਰਕਰਤਾਮੁਫੁਕੇਜਾਨੇ। ਅਰਜੇਦੁਖਸੁਖ
ਪਾਪਤਤੋਮੁਫੁਤੇਜਾਨੇਵਹੁਭੀਮੁਕਤਿਪਾਵਤਤੋ। ਕਾਤੇ
ਤੇਜੁਕਰਨੇਨਕਰਨਤੇਛੂਟਕਰਿਅਰਾਅਚਾਤਤੋਕਰਸ
ਦਾਮੇਹੀਇਛਾਮੇਰੇਤੋਅਰਆਪਕੋਸੁਰਾਅਸੁਰੁਮੇ

ਲਿਖਤ ਨਕਰੇਗਾ ਅਰਦਾਨਾ। ਰਹੁ ਜਨ ਕੋ ਸੁਭਾਵਾਨਾ ॥ ੨੦੦ ॥
ਭਾਕਰਿ ਕਰਿ ਜੋ ਕਛੁ ਜਗਤੇ ਆਇਏ ਕਰਕਰ ਮਕਰੇ
ਯਲੁ ਦਾਂਕਾ ਮੁਝ ਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰੇ। ਅਰ ਆਪ ਕੋ
ਨ ਲਿਖਾਵੈ। ਨਹੀ ਤਉਗਿ ਮਾਨ ਬਿਨਾ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲਣਾ ਕ
ਠਨਹੈ। ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਅਰ ਸਾਸਤਰ ਅਰ ਰਿਖ ਅਰ ਸੀਤ ਪੁ
ਕਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਜੁ ਆਤਮਾ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਅਰ ਕਰਮ
ਬੰਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਦਿਨ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੁਖ
ਤਕਾ ਮਨ ਤੇਗਿ ਮਾਗ ਕਰੇ। ਅਰ ਸਰੁ ਕੋ ਏਕ ਅਤਮ
ਅਦੁਤੀ ਸਰੂਪ ਜਾਣੈ। ਸਰੁ ਕੋ ਆਪ ਅਰ ਆਪ ਕੋ ਸਰੁ
ਜਾਣ ਕਰ ਬੂੰਦ ਅਰ ਨਦੀ ਕੋ ਏਕ ਪਾਨੀ ਜਾਣੈ ਕਿ ਆਨੁ
ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ ਕੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਜਾਣੈ। ਜੁਇ ਸਾ ਬਿਨਾ

ਕਤਿਕੁ ਠਹਿਰੈ। ਪਰ ਅੰਧੇ ਸੇ ਨ ਕਰੇ ਕਬੀਰਾ ਜਾ ਕਬੀਰੀ ਗਾਇ
ਦੀਨੈ। ਕੇਨਾ ਜੁ ਕਬੀਰਾ ਆਪ ਕੋ ਆਤਮਾ ਸਰੂਪ ਸੋ ਤੇ ਮੁ
ਕਤਿ ਜਾਨੈ। ਅਰ ਕਬੀਰੀ ਜੀਵ ਅਰ ਦੀਨ ਕਰਮ ਬੀਧ ਜਾ
ਨੈ। ਦੁਹੈ ਸਾਠੇ ਜੈਸਾ ਕੋ ਉਨ ਦੀ ਪਰ ਜਾ ਕਰੇ ਨ ਵਪਰ
ਪਗੁ ਗਏ। ਅਰੁ ਰੂਥੇ ਅਰ ਆਵਾਗਦ ਨ ਮੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਰਾਜੇ
ਸਤ ਬੁਝੇ ਨ ਤੀ ਕਰੀ। ਪਰ ਮਗੁਰ ਪੂਰ ਬੁਝੈ ਨ ਆਗਿ
ਆਕਰੀ ਜੁ ਸਰਬਾਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਬਹੁ ਹੁਇ ਸ੍ਰਾਂਤ ਨ ਵਕਾ
ਕਾ ਦੀਆ ਜੋ ਜਤਿ ਆਤਮਾ ਤਉ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰ ਨਰਕ
ਸੁਰਗ ਕਾਂਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਆ। ਬਿਸੁਕਹੈ ਗੇਗਾ ਨਿਤ ਸੇ ਮੇ
ਜਤਿ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਆਵਾਗ ਉਨ ਅਰਮਲਤਾ ਅਰ
ਬੀਧ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੈ। ਨ ਕਬੀਰ ਜਨਮ ਹੈ ਨ ਨਾਸ ਹੈ ਗਾਨ ਕਹੀ

ਸੇ ਆਯਾ ਹੈ ਨ ਜਾ ਤਾ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੁ ਦੇ ਸਕਾ ਤੇ ਤੇ ਅਤੀ ੨੦੧
ਤੈ। ਅਰ ਸਦਾ ਇਸ ਬਿਅਰ ਬੇਇੰਦੀ ਉ ਅਰ ਦੇ ਤ ਕੇ
ਤੇ ਅੰਨੀ ਦੀ ਤੈ। ਅਰ ਅਪਣੀ ਚਾਹ ਨਾ ਬਾਸ ਨਾ ਤੇ ਅ
ਪ ਕੇ ਜੀਵ ਮਾਨ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਏ ਤੇ ਰਿਨ ਜਾਨ ਕਰਾਸ ੬੦
ਗਉਨ ਅਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਅਰ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਬਿਓਹਿ ਹੈ ਤੈ।
ਅਰ ਜਾਹਾ ਚਾਹ ਨਾ ਕਰੇ ਤੈ ਅਨੇਕ ਸਰੀਰ ਜਾ ਕਰ ਪਾਵੈ
ਤੈ। ਨਹੀ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਆਵਾਗ ਉਨ ਕੀ ਮਲ ਤੇ ਅ
ਤੀ ਤੈ। ਬੀਧ ਮੁਕਤਿ ਆਪ ਕੇ ਮਾਨ ਕਰ ਮੁਲ ਅ
ਪਨਾ ਬਿਸਾਗਾ ਤੈ। ਜੈ ਸੇ ਸੁਨਿ ਆਰ ਸੁਰ ਨ ਤੇ ਰੂਪ ਟੁ
ਕਰ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਗਾਖੇ ਤੈ। ਅਰ ਮੁਲ ਸੁਰ ਨ ਤੈ। ਤੇਰਾ
ਜਾ ਜੈ ਸੇ ਮਿਸ੍ਰਾਨ ਉਖ ਬਿਖੇ ਅਗ ਪਿਤ ਦੁਪ ਬਿਖੇ ਅ

ਰਾਗਨ ਲਕਰੀ ਅਰਏ ਸਾ ਅਰਪਾਥ ਬਿਥੇ ਹੈ। ਤੇ
ਸੈਤਉ ਰਬਜਗਤ ਬਿਖੇਦਿਆਪਕ ਅਰਦ੍ਰਿਸਾ
ਹੈ। ਅਰਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜਾਣੇ ਸੋ ਅਵਿਦਿ
ਆਤੇ ਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਆਪ ਠਹਰਾਵਣਾ ਅਰ ਆਪ ਕੋ
ਸਰੀਰ ਜਾਨਣਾ ਕੇਵਲ ਰਹਮ ਹੈ। ਕਾਤੇ ਤੇ ਸਰੀਰ ਜ
ਗਤ ਨਾ ਸੀ ਸੁਪਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਪਨ ਮੇ ਦੁਖ
ਸੁਖ ਅਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖੀਏ ਹੈ। ਜਾਗਤੇ ਰੋਖਾ
ਭੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀ ਆਵਤੀ। ਅਸੇ ਹੀ ਯਤਿ ਜਗਤ ਜਾ
ਗਤ ਸੁਪਨ ਨਿਆਈ ਹੈ। ਜੇ ਨੇਂ ਤੁਝ ਲੇਵੇ ਮੇ ਉਤਪਤ
ਤੇ ਹੈ। ਅਗਮੀ ਟੇਵੇ ਮੇ ਨਿਵਰਤ ਤੇ ਹੈ। ਬੁਧਵਾਨ
ਵਹੁਤੇ ਜੁਸ ਹੀ ਗਾ ਅਰ ਜਾਤ ਕੇ ਮੇ ਬਿਖਿਆ ਜਾਨ ਕਰਮ ॥

ਪਕੋਆਤਮਸਰੂਪਜਾਣੇਗਾਆਤਮਾਜਗਤਕਾਜੀ ੨੦੨
ਵੇਹੋ। ਜਾਂਕੈਪ੍ਰਕਾਸਤੇਸਰਬਕੋਚੈਤਨਤਮਨਿਰਮਲਤਾ
ਅਰਥਲਸਰਬਵਸਤੁਪਰਹੈ। ਜਬਸਰਬਆਤਮਾਹੈ
ਤਉਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਕੋਰਿਨਆਪਤੇਜਾਨਣਾਅਰਆਪਕੋਦਾਸ
ਮਾਨਣਾਅਖੰਡਕਰਣਾਹੈ। ਕਉਦੁਬੁਧਹੈਜੁਤਰੰਗਕੋਨ
ਦੀਤੇਰਿਨਜਾਣੀਐ। ਹੇਗਾਜਾਤੁਆਤਮਾਹੈਤੁਣਕਬੀਮਿ
ਤਨਹੀ। ਸਦਾਜੈਸੇਕਾਤੇਸੇਏਕਸਮਾਨਦੁਐਤਕੋਤੇਗਾਬ
ਖੁਮਾਰਗਨਹੀ। ਅਗਜਹਿਸਰਬਜਗਤਦੇਵਤਾਅਰਮ
ਨੁਖਅਰਪਸੁਅਰਪੀਛੀਭੇਦਿਸੁਮਾਨਹੈਸਰਬਤੁਹੈ। ਕ
ਉਤੇਤੁਣਤੇਪ੍ਰਗਟਤੇਤਹੈ। ਅਰਤੁਸੁਬਿਲੀਨਤੇਤਹੈ। ਤੁ
ਅਰੁਪਦਿਸੁੰਤਰਤਜਨਮਮਰਨਤੇਅਤੀਤਹੈ। ਕਾਤੇ

ਜੁਆਪ ਕੇ ਜਨਮ ਮਾਨਸਾਨੇ ਤਉ ਦੁ ਅਤਨਿ ਸਚੈ ਤਉ ਤੈ
ਅਰਤ ਰੇ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਤੈ ਰੂਹੀ ਹੋ। ਸਰਬ
ਕਤਾਂ ਹੋ। ਰੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਜੁ ਸਰਬ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰਮਾਨੁ
ਖਾਅਗ ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਰਾਮਾਕਾਸ ਸੇ ਜੁਗਤ ਤੇ ਰੇ ਬਿਖੇ ਪਗ
ਟਹੈ। ਅਰਕੇ ਉਤੁ ਤੁਤੇ ਰਿਨ ਨਹੀ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਯਹਿ ਸਰਬ ਜ
ਗਤੁ ਤੁਤੇ ਕੁਮਾਰੈ। ਅਰਾਗੁ ਤੁਰੁ ਕੇ ਨਾਮ ਭਏ ਤੈ। ਜਬ
ਤੈ ਨਾਮਾਪ ਕੇ ਅਨਾਮ ਅਰਾਮੁ ਪਮਾਨਾਤ ਬਸਰਬ ਜਗ
ਤਕੇ ਅਰੁਪ ਅਰਾਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪਣਾ ਜਾਇਗਾ। ਅਰਮਾਨੇ
ਗਾਜੁ ਆਤਮਾ ਬਿਨਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਸਰਬ ਨਾਮੁ
ਪਾਬਿਖੇ ਪੂਰਨ ਤੈ। ਅਰਨਾਮੁ ਪਤੇ ਅਤੀਤ ਤੈ। ਰਿਗਾਜਾ
ਜਾਨੇ ਚਾਨਈ ਧਮਕਤਿ ਕੀ ਮਨ ਤੇ ਦੁਨਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਿਭਾ

ਸਭਾਏ। ਸੋਮ ਪਕੇਵੇ ਦੁਤੀ ਜਾਤ ਕਰਾ ਆਵਲਾ ॥ ੩੦੩ ॥
 ਉਨਕੀ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਮੇਸ਼ ਜੁਗਤ ਪੁਕੀ ਬ ਜੀਰ ਜੀਰ
 ਜੁਪਾਰੀ ਪੁਰੀ ਮੇਸ਼ ਉਰੇ ਲੇਖੇ ਲੇਖੇ ਤੇਜਾਨ ਕਰਾ
 ਪਕੇ ਕਉਤ ਕਾ ਦਿਸਾ ਲੇਖੇ। ਅਰ ਕਰੇਨੇ ਅਰ
 ਪਪੁਨ ਅਰ ਦੁਦ ਰੁਮੇ। ਜੁਗਤ ਪੁਕੀ ਪੁਕੀ
 ਸਕੀ ਮਿਥਾਈ ਦੁਲੇਖੇ ਪੁਕੀ ਨਾਟ ਉਤੇ ਸਕਨੀ
 ।। ਹਿਗ ਜਾਜੇ ਤੁਣੇ ਇਛਾ ਮੁਕਤਿ। ਜੀਤੋ ਅਰ ਚਾਤੇ ਤੀ।
 ਸੁਸੇ ਮਿਲੇ ਤਉ ਜਗਤ ਕੇ ਅਰਜੇ ਕਉ ਦੁ ਮੇ ਕੇਵੇ ਲਾਮੇ
 ਇਜਾਜਾਵਾ। ਅਰ ਮੁ ਤੁਕੇ ਜੇ ਅਤਮਾ ਕਉ ਪੁਕਤੇ ਸ
 ਰਬ ਟਉਰ ਅਰ ਸਰੀਰ ਬਿਨਿਹ ਚਲ ਜਾਵਾ। ਜੁਨ ਸਿ
 ਨਤੀ। ਅਰ ਲਵਾ ਅਪਵੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਸਿਰੀਸ

ਹੀਰੋ ॥ ੫੮ ॥ ਵਧਾ ਮਨ ਮੇਨ ਲਿਖਾਇ ॥ ਅਰਜਾ ਹੋ ਜਗਤ ਸ੍ਰ
 ਰਗ ਅਰ ॥ ੫੯ ॥ ਅਰ ਸਜਾ ਕੁਕਿੰ ਰੇਦ ਭੇਰ
 ਤਕਾ ਮਨ ਤੇ ਭਿਆਗਾ ॥ ਅਰ ਸਰ ਬਕੇ ਤਰੀਗ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
 ਮ ॥ ਧਕਾ ਜਾਣਾ ॥ ਅਰ ਅਹਿਰੁਰ ਮਜੁ ਤੇ ਰੇ ਮਨ ਬਿਏਦਿ
 ਕੁਝ ਮਾਯੇ ॥ ਜੁਕੇ ਭੁੰਨੁ ॥ ਜੁਮੁਕ ਤਿਕ ਰੇਗਾ ॥ ਭਿਆਗ ਕਰ
 ਅਪਕੇ ਸਰ ਬਿਏ ॥ ਬਿਯਾਪਕ ਜਾਣਾ ॥ ਜੁਸ ਦਾ ਮੁਕਤਿ
 ਰੂਪ ਤੇ ॥ ਤੇਗ ਜਾਮਾਨੁ ॥ ਖਵੇਤ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਅਰ ਅਪਨੇ
 ਕਾਰ ਤੇ ॥ ਭੇਦ ॥ ਅਰ ਅਪਨੇ ॥ ਹਿਮਾਨ ॥ ਅਰ ਪਛਾਣੇ ॥
 ਕਤਿ ॥ ਇਸ ਬਿਨਾ ਕੇ ॥ ਈਨ ਹੀ ॥ ਜੁਮੁਕ ਤਿਕ ਰੇਗਾ ॥ ਜਿਯ
 ਏਕੇ ॥ ਅਪਤੇ ॥ ਅਰ ਅਪਕੇ ॥ ਮੁਝ ਤੇ ॥ ਰੂਨ ਜਾਣੇ ॥ ਵੀਥੀ
 ਧਤੇ ॥ ਅਰ ਜੇ ॥ ਚਾਹੇ ॥ ਕਰ ਸੁਰਾ ॥ ਸੁਭ ਜਗਤ ਕਾ ਕਰ

੩

ਕੀਰਤਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਵਡਾ ਦੇਤੀ ॥ ਹਿਰਾਜਾ ਚੜੀ ਐਸੇ
 ਕੀ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ॥ ਜੇ ਕਲ੍ਹ ਦੇਤੀ ਨਹੀ ਉਠਾਇਕ
 ਹਮਾਰ ਥਕੀ ਓਹਿ ਜਾਇਕਾ ॥ ਐਤਕੇ ਬਿਧਾ ਦੇਤਾ ॥ ਅਰੁ ਚੜ੍ਹ
 ਜੋ ਬੀਜ ਬਿਨ ਕਾਟੇ ॥ ਤਾਗ ਰਹਿ ਬਾਸਾ ਟੋਕ ਗਨਿ ਸ੍ਰੇ ਕਰ ਜਾਨੁ
 ਜੁ ਮੈ ਆਤਮਾ ਨਿਰੰਜਨ ਹੋ ॥ ਅਗਸਤਿ ਜਗਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੋਹਾ ਤੇ ॥ ਗੁਰੂ
 ਸੁਬਤ ਬਿਨ ਜੀ ਕੇ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ॥ ਆਤਮਾ ਬਿਲੀਨ ਕਰ ॥
 ਅਰਜਗ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਸਪੁਰਨ ਕਰ ॥ ਅਰੁ ਬਿਨ ਜੀ ਨਿਜ ਪਾਸ ਕੋਰ
 ਏ ॥ ਬਾਸਕ ਨ ਕਹਾਤ ਪੁਤ੍ਰ ਜੇ ॥ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨ ਜੀ
 ਰੇ ॥ ਜੇ ਸੁਬਤ ਕੇ ਕੀਜਾ ॥ ਅਰੁ ਵਡੁ ਅਪੇਸ ਰੁਪ ਬਿਲੀਨ ਕਰ ॥ ਤੁ
 ਭੀ ਨਿਸ਼ੇਕ ਕੇ ਜਾਨੇ ॥ ਜੁ ਮੈ ਆਤਮਾ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੇ ਕਰ ਚੀ
 ਟੀ ਪ੍ਰਯੋਤ ਸੁਬ ਬਿਖਿ ਪੁਰਨ ਅਰੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੇ ॥ ਆਤਮਾ ਦਸੀ ॥

ਸਿਸਬਦਚਨਚੁਧੇ ਰਹੁਲਾਹੇ
ਛਾਨਦਾਆਤਾਚਿਖੇ ਰਹਿ।੨॥
ਪਾਖੁਕੇਰੇਤਨਿਰੇਬਨਾ॥ਇਤਿ। ਰਿਪਾ॥ ਖਨਬੇਟੇ
ਨਾਖੁ॥

दीने
वा
कु

نہی

نہ

نہ

نہ

نہ

نہ

19789

1. ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ - ਸੰਪਾਦਕ

2. ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸਿੰਘ - ਸੰਪਾਦਕ

3. ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਸਿੰਘ - ਸੰਪਾਦਕ